

Giới thiệu Thiên Nam Tự

Tác giả Chiến Thiên đã gửi đến bạn đọc một truyện kiếm hiệp đầy sức hấp dẫn, lạ lẫm nhưng không hề nhàm chán. Tưởng chừng như những câu chuyện về võ thuật về những bí kíp võ công, những điều thú vị này sẽ khiến bạn lạc vào thế giới giang hồ hiểm ác có, những cũng là hành trình khám phá, phiêu lưu đầy mạo hiểm, từng chương từng chương truyện như một quyển sách sống động và chân thực dưới ngòi bút của tác giả, đọc truyện Thiên Nam Tự để thấy rõ được điều này.

Đây là câu chuyện về một con người, là câu chuyện võ hiệp của động Thiên Nam, là chốn tu luyện võ công kì bí.

" Các bạn, đây chính là Thiên Nam đệ nhất động của chúng ta, động này sâu hun hút, có vô số ngã rẽ bên trong ..... "

Âm thanh của người hướng dẫn du lịch đến nhàm chán, Thanh Thiện chỉ thiếu lấy tay bịt kín lỗ tai lại, không có cách nào khác, hắn không thích nhưng đoàn người lại rất say sưa nghe tên hướng dẫn nói về lịch sử vùng đất cùng cái đệ nhất động này.

Thanh Thiện năm nay vừa tròn mười tám, học hành không đến nỗi nào, tính tình lười nhác và rất ghét nghe nói nhiều. Tóm lại hắn hơi ít nói, ít bạn bè, ở tuổi mười tám, hắn cao cũng được mét bảy, so với mọi người cũng tạm chấp nhận. Hắn rất ít đi ra ngoài giao lưu cùng bạn bè vì thế da hắn trắng như da con gái. Lần này mẹ hắn động viên mãi Thanh Thiện mới cùng cả lớp đi du lịch, dù gì cũng là năm cuối cấp, sau này mỗi người một nơi ai biết ai với ai, nên đây là lần đi chơi gần như cuối cùng của lớp, bọn họ chọn Thiên Nam đệ nhất động.

Liệu còn điều gì thú vị đang tiếp nối tiếp truyện, còn những gì mờ ra trước mắt nữa, còn bí ẩn gì đây, hành trình dài này đến bao giờ kết thúc, câu trả lời ở đâu ??? Mời bạn đón đọc truyện và theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Kiếm Đạo Độc Tôn, Tuyệt Thế Đường Môn, Linh Vũ Cửu Thiên,...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Kỳ Ngộ Thiên Nam

" Các bạn, đây chính là Thiên Nam đệ nhất động của chúng ta, động này sâu hun hút, có vô số ngã rẽ bên trong ..... "

Âm thanh của người hướng dẫn du lịch đến nhàm chán, Thanh Thiện chỉ thiếu lấy tay bịt kín lỗ tai lại, không có cách nào khác, hắn không thích nhưng đoàn người lại rất say sưa nghe tên hướng dẫn nói về lịch sử vùng đất cùng cái đệ nhất động này.

Thanh Thiện năm nay vừa tròn mười tám, học hành không đến nỗi nào, tính tình lười nhác và rất ghét nghe nói nhiều. Tóm lại hắn hơi ít nói, ít bạn bè, ở tuổi mười tám, hắn cao cũng được mét bảy, so với mọi người cũng tạm chấp nhận. Hắn rất ít đi ra ngoài giao lưu cùng bạn bè vì thế da hắn trắng như da con gái. Lần này mẹ hắn động viên mãi Thanh Thiện mới cùng cả lớp đi du lịch, dù gì cũng là năm cuối cấp, sau này mỗi người một nơi ai biết ai với ai, nên đây là lần đi chơi gần như cuối cùng của lớp, bọn họ chọn Thiên Nam đệ nhất động.

Thực ra thì Thanh Thiện cũng chả biết tên cùng lịch sử của động hay của vùng này, hắn không quan tâm, cũng như không để ý những thứ không ảnh hưởng đến hắn. Cả đoàn người chui vào trong một cái hang, lúc này Thanh Thiện mới ý thức được mình đã đi vào động, có lẽ vì không còn ánh sáng mặt trời mà hắn nhận ra. Cả lớp tùm năm tùm ba chụp ảnh, hắn thì kiếm một chỗ mà ngồi, ông quần bò hơi ướt khiến hắn khó chịu.

" Thanh Thiện qua đây chụp kiểu ảnh đi. " Có đứa bạn học ngồi gần thấy hắn một mình liền kêu hắn ra, tên này là Như Long, cũng xem như biết hắn. Hắn ưỡ ỏi phát phát tay rồi mặc kệ tên kia, cái gì không quan hệ tốt nhất là không nên để ý, cái ảnh thôi mà, sau này ra trường hay đi làm, bạn bè mấy ai biết ai chứ, nghĩ vậy nên hắn kiếm một chỗ khác để mọi người khỏi chú ý đến hắn, vì thế hắn đi lung tung một vòng, một mặt xem cái động được mọi người gọi đệ nhất nó thế nào luôn. Kể ra thì cái động này cũng đông khách du lịch, đi tới đi lui đâu đâu cũng là người, mà hắn ghét nhất là tiếng ồn ào. Nhìn lên đồng hồ thấy đang còn sớm, chắc bạn hắn còn chụp ảnh, mua quà lưu niệm chán, hắn lần mò chỗ nào càng ít người càng tốt mà đi đến.

" Khu Vực Cấm "

Đối diện với hắn là cái bảng màu đỏ to đùng, chỉ thấy bên trong cũng không tối lắm, nhìn từ ngoài vào nó chỉ là một ngã rẽ của động.

" Khu vực cấm, tốt quá, càng ít người càng yên tĩnh. " Thanh Thiện lẩm bẩm và đi vào đó, kiếm được chỗ ngồi nghỉ ngơi, hắn lau phiền đá dưới đất rồi ngồi xuống. " Thật yên tĩnh, thật thoải mái. " Ngồi nghỉ ngơi tại đó, Thanh Thiện thấy thật sự thư thái, cái động âm u này có lẽ thích hợp với tính cách hắn.

" Ý, thời gian trôi nhanh thật, đã 11h rồi, có lẽ nên trở lại. " Vì khi đoàn người tản ra, hẹn 11h30 là có mặt tại cửa động, chính thể hiện tại hắn quay trở ra là thích hợp.

" Chi, chi, u, u ~ ~ ~ "

" Hình như có tiếng gì kêu. " Hắn lại lẩm bẩm, nhưng trong động không một tiếng ồn ào, mà trái lại cực kỳ yên tĩnh như ban đêm, vì vậy âm thanh mặc dù rất nhỏ nhưng Thanh Thiện có thể nghe thấy. Hắn đang lắng nghe, âm thanh kia lại biến mất " Quái không lẽ tai mình nghe nhầm, cũng chẳng quan tâm, con gì kêu kệ nó, có liên quan gì đến mình chứ. Nghĩ vậy hắn liền quay đầu định đi.

" Chi, chi, u u ~ ~ ~ "

Âm thanh này lại một lần nữa truyền tới tai hắn, tò mò, Thanh Thiện chính là mẫu người rất tò mò, dù gì thì cái hang động này người ta đã khám phá từ lâu, chắc chẳng có gì nguy hiểm cả. Thanh Thiện đã quên mất cái biển " Khu vực cấm " khi nãy, mà dù sao cũng chỉ là khu vực cấm chứ không ghi " nguy hiểm ". Thanh Thiện rút con dao bấm ở thắt lưng, nói là con dao bấm, nhưng thực ra độ sắc chắc chỉ để gọt trái cây, mà Thanh Thiện cũng chuyên dùng nó gọt trái cây. Có con dao, hắn tự tin bưng bưng, đi từng bước vào bên trong. Cái âm thanh quái lạ kia cũng thì thoảng mới phát ra, mà càng lúc càng nhỏ, hắn phải để ý cực kỳ mới nghe thấy. Cũng chẳng biết đi được bao lâu thì âm thanh kia ngưng không còn phát ra nữa, hai tai Thanh Thiện vênh lên như muốn biết âm thanh kia ở đâu, chỉ có điều càng lắng nghe càng khiến hắn thất vọng.

" Bụp. "

" Á. "

" Mẹ nó con gì vậy? " Lúc này Thanh Thiện mới nhận ra hắn đã dẫm vào một đồng mềm mềm, nhìn lại hắn mới biết mình đã dẫm vào một con rắn rất lớn, nó cuộn tròn nằm dưới đất, bên cạnh là lớp vảy sừng cứng rắn mà nó mới lột ra, tại thân rắn còn lấp lánh ánh ngũ sắc.

" Chết rồi, bị rắn cắn. " Thanh Thiện nghĩ ngay trong đầu, lại thấy chân bắt đầu truyền đến cảm giác tê liệt. Thanh Thiện ngồi ngay xuống, lấy dao rạch cái gấu quần bò, mặc dù hắn mặc quần bò khá dày nhưng trên bắp chân vẫn in hai lỗ thủng đen ngòm. " Là rắn độc! " Thanh Thiện lạnh run hết cả người, cái cảm giác bị rắn độc cắn, hơn nữa ở đây không có ai cả, đó là cảm giác đối mặt với tử thần. Ngần ngợ chỉ chưa đến một phút, chất độc đã truyền đến trên đùi, cả chân trái hắn đã biến màu tím pha màu đen.

" Cứu với, cứu với. " Nghĩ đến mình sắp chết, chết vì rắn cắn, hắn bắt đầu sợ, nhưng hắn đã đi rất xa, kêu người chưa chắc có ai nghe, mà đợi họ đến chắc gì hắn đã còn sống, nhưng hắn vẫn kêu.

Quả thật chẳng ai nghe thấy tiếng nói của hắn cả. " Khu vực cấm " thực ra cái biển này trước đây chẳng có, chỉ là cách đây hai tuần, hai người đã bị rắn cắn chết, cả hai đều không kịp đến bệnh viện đã bị chết độc giết chết, thậm chí còn chưa kịp đưa ra khỏi động .

Không có ai, lúc sắp chết Thanh Thiện mới quên hết tất cả, miệng không ngừng chửi " Mẹ nó chứ, dám cắn tao à? " Cái chân trái đã tê dại, Thanh Thiện lê cái chân còn lại tới bên đồng mềm mềm hắn vừa dẫm, nó chính là con rắn đã cắn hắn. " Chết tao cũng kéo mày theo, mẹ mày chứ. " Thanh Thiện không nghĩ nhiều, túm cái đầu mềm như bùn của nó mà dẫm, cắn một cái cũng chết, cắn mười cái cũng chết, hắn còn sợ nó cắn sao. Thanh Thiện cứ túm chặt lấy đầu nó dùng con dao gọt hoa quả mà dẫm. Một lúc sau trên tay hắn đã có thêm ba phát cắn mà con rắn cũng lãnh vài chục phát dẫm.

Có ai đã từng nói với hắn máu rắn rất bổ, ai đó đã từng uống máu của con rắn, hoặc đại loại mặt rắn có thể giải độc. " Mẹ kiếp mặc kệ ai nói, hôm nay dù chết cũng phải uống máu nó, nhai mật của nó, ăn thịt nó. " Thanh Thiện biết đó là câu truyện trong phim chương của Kim Dung, ai mà biết lão đó viết đúng hay sai, lão đó có phải bác sỹ đâu. Có điều giờ hắn chẳng quan tâm gì, lấy con dao cắt nát phần đuôi của con rắn, từ đó hắn ngậm miệng mà hút, hút chán chê, mà cái chân đã đen hoàn toàn. Thanh Thiện càng điên tiết, mổ hết con rắn ra, cứ cái gì tròn tròn mà màu xám hắn bỏ miệng nhai tuốt, dù gì cũng là chết cả.

Cũng không biết hắn ăn bao nhiêu cục tròn tròn xám xám màu, bắt chấp ăn sống, có khi còn chưa nhai hắn đã nuốt tuốt vào miệng, dù gì cái dạ dày cũng phải làm việc của nó.

" Mẹ kiếp mày, sao nhanh hết thể. " Trong bụng nó đã không còn gì ngoài cái ruột dài ngoằng nhỏ xíu, nhai không được Thanh Thiện đành bỏ đi. Lúc này hắn mới nhớ ra cái mẫu truyện uống máu rắn, hắn chết lặng, truyện chương, mẹ kiếp đến chín chín phần trăm là bịa rồi. Cuối cùng hắn cũng sắp chết, Thanh Thiện nghĩ vậy, bởi vì cái đùi tím đen ngòm của hắn đang có dấu hiệu lan lên trên, chỉ cần nó lan đến tim thì hắn chắc chết. Lan đến đâu chết thì Thanh Thiện không rõ nhưng trong phim chương chả không nói " độc công tâm " chết đó sao.

" Ha ha, chết đến nơi mà còn nhớ phim chương. " Thanh Thiện cười mình, hắn rất mê phim chương, mê từ nhỏ, hầu như chả có bộ phim cổ trang nào mà hắn chưa xem qua " không ngờ hôm nay mình cũng được uống máu rắn, ăn mật rắn như trong phim, dù gì cũng chả sống bao lâu, cứ giống Quách Tĩnh một lần cho biết. " thế là Thanh Thiện lại vác lấy con rắn mà hút tất cả máu của nó, lần này cũng là lần hắn uống no nê nhất, không uống được cũng cứ cho tuốt vào bụng, trong đầu hắn còn ảo tưởng mình tăng tiến công lực, sẽ trở thành đại hiệp trên giang hồ, một chương đánh nát tảng đá... Thế rồi tâm trí hắn dần dần mơ hồ và trầm mình vào hôn mê .

Ngũ Ảnh Xà là tên của con đã cắn Thanh Thiện, trên thân nó có ngũ sắc, một năm tuổi chỉ nhỏ như cây dừa nhưng nọc của nó đã cực độc, mười năm tuổi to bằng cây sáo trúc, được xưng bá độc vương, một trăm năm tuổi bắt đầu xuất hiện bướu trên đầu, có người nói đó là sừng, hiển thị nó sắp hóa rồng, không ai xác định việc này. Chỉ có điều một trăm năm tuổi nó to như một con trăn, chất độc không có thuốc chữa, cho dù các loài độc vật khác cũng tìm cách tránh xa nó.

Vì sắp đến ngày lột xác nên nó mới cắn chết hai người để cảnh báo những người khác tránh xa khu vực đó, nên chỗ hang động đến một động vật khác cũng không thấy, bởi nơi đó là địa bàn do Ngũ Ảnh Xà cư trú. Người phụ trách an toàn ở đây cũng tìm cách giết nó, nhưng Ngũ Ảnh Xà quá nhanh, hơn nữa tựa hồ nó có thể nhận ra cảm giác nguy hiểm mà tránh, chính vì thế bọn họ chỉ đành để cái bảng " Khu Vực Cấm. "

A di đà phật!

" Có lẽ người sắp viên mãn đại thành, nhưng người không nên giết người, đây cũng là số kiếp của người. " Lão tăng lẩm nhẩm một hồi như siêu thoát cho con rắn rồi mới vác Thanh Thiện lên vai bước sâu vào trong hang động. Dù tuổi đã cao nhưng lão hòa thượng vẫn có thể vác một thanh niên nặng sáu chục cân đi lại dễ dàng trong không gian tối om, dù biết ông ta không hề đơn giản.

" Tiểu thí chủ này kiếp trước quả thật tích nhiều công đức, nên kiếp này bị Ngũ Ảnh Xà cắn mà không chết, may mắn

mà nuốt cả máu cùng mật của nó. Chỉ tiếc cho viên xà đàn a, nếu ta có nó có lẽ thọ mạng thêm hai chục năm nữa. "

" a di đà phật, đệ tử lại mắc tội tham lam. "

Lão hòa thượng, lúc này cũng đã đứng trước một ngôi cổ tự, đúng là một ngôi cổ tự, bởi bất kỳ ai nhìn cũng thấy nó quá mục nát và xa xưa, trên tấm hoành phi đề ba chữ :

" Thiên Nam Tự. "

" Sư phụ. " một trung niên hòa thượng đi từ trong ngôi chùa ra đón, " Huyền Hải, con đưa vị thí chủ này vào phòng thầy. "

Tiếp nhận Thanh Thiện từ tay lão hòa thượng, Huyền Hải đưa hắn vào trong. Lão hòa thượng thì đi đến một gian phòng khác trong chùa.

Tới nơi, ông tiến đến gian thờ chính của chùa, bước lên lấy ba nén hương đốt cháy rồi cắm vào, sau đó lùi lại và quỳ xuống " Liệt đại tổ sư, đệ tử bất hiếu đã để Thiên Nam phải trầm luân, không thể vì Thiên Nam mà phát dương quang đại, nhưng đệ tử không thể vì môn quy mà khiến tâm pháp bốn môn biến mất từ đây, vì vậy xin liệt đại tổ sư tha tội. "

" Bộp, bộp, bộp. " Ba tiếng động do đầu lão hòa thượng chạm vào nền mà phát ra. Sau đó lão bước tới bên dưới bát hương to nhất, khễ nhấc vào đầu đó, không ngờ bên dưới lại tách ra một chiếc hộp, bên trong đó là một quyển sách màu nâu, đã quá cũ, cũng chẳng biết nó làm từ da gì mà hiện tại chữ trên đó đều không chút mờ nào, có điều bên trong toàn là chữ cổ xưa. Nếu ai đến nhìn chắc chắn nghĩ đó hẳn là chữ của bên Trung Quốc hoặc Nhật Bản, nhưng nếu người nghiên cứu sâu về ngôn ngữ học thì sẽ nhận ra đó là chữ nôm. Ngoài bìa còn ghi hai chữ như rồng bay phượng múa:

" Hư Thiên. "

" Sư phụ, xin tha lỗi cho đồ đệ đã truyền cho ngoại nhân. " Nói xong, lão hòa thượng liền đi tới phòng của mình, bên trong còn có đệ tử của ông và Thanh Thiện đang hôn mê.

" Huyền Hải, con ra bên ngoài một lát đi. "

" Dạ, sư phụ. "

Lão hòa thượng đến bên cạnh Thanh Thiện, chỉ thấy lúc này chân trái của Thanh Thiện đã không còn tím đen như trước, có thể nói đúng như lão hòa thượng này nói, chỉ có máu và mật của Ngũ Ảnh Xà mới giải được chất độc của chính nó.

" Ài, tính ra tiểu thí chủ cũng có duyên với bản tăng, hi vọng quyết định của bản tăng là một quyết định đúng. Hư Thiên không thể thất truyền, mà với tư chất của Huyền Hải lại không đủ, chỉ trông cậy vào duyên phận này. " Để Thanh Thiện ngồi lên giường, lão hòa thượng một tay áp chặt vào đầu hắn một tay biến thành chỉ điểm ngay vào ngực. Đầu của Thanh Thiện đang hôn mê liền thanh tỉnh lại, chưa kịp phát hiện mình đang ở đâu, thì hắn đã nghe âm thanh của lão hòa thượng phía trước truyền vào tai. " Giữ tâm hồn thanh tĩnh, đừng suy nghĩ gì. "

Dù biết mình có thể phản kháng, nhưng không hiểu sao, Thanh Thiện vẫn làm theo lời của người trước mặt. Hắn không còn suy nghĩ gì, chỉ là cảm giác từ tay của lão hòa thượng truyền đến hơi nóng lạ lạ đang đi vào thân thể, nó như con rắn cứ chui hết chỗ này đến chỗ khác, làm cho người hắn ngứa ngáy, mồ hôi thoát ra như suối. Thời gian cứ thế trôi qua, không biết được bao lâu, trong người Thanh Thiện càng nóng, nếu có thể đo được chỉ ít cũng hơn bảy chục độ là chắc, mặt mũi đỏ bừng, hơi thở phì phò phun khói, mồ hôi túa ra càng nhiều, cảm giác mất nước càng lúc càng lớn, người hắn lại không ngừng run lên, nếu không ngờ số máu của Ngũ Ảnh Xà thì không biết hắn chịu nổi không nữa. Lại cỡ ba mươi phút trôi qua, đến lúc Thanh Thiện cảm giác người như mê man đi thì âm thanh của lão hòa thượng trước mặt ồ ồ vang lên đầy tiếc nuối:

" Đáng tiếc, đáng tiếc a, có thể là duyên số, không thể cưỡng cầu. "

Bàn tay lão đã rời khỏi người Thanh Thiện, cả người như sau một cơn bệnh nặng, trông lão trắng bệch và thảm hơn Thanh Thiện lúc này nhiều.

" Được rồi, tiểu thí chủ nghỉ ngơi một chút đi, bản tăng xin phép cáo lui. "

Chẳng hiểu mô tê gì, có điều đến lúc này Thanh Thiện thấy mệt dữ dội, nhưng hắn chắc chắn mình không có chết. Hắn nghĩ rằng hắn đã được lão hòa thượng này đi ngang qua cứu sống. Lần thứ hai hắn tỉnh dậy thì trời đã đêm đen, bên trong chùa chỉ có vài ánh nến leo lắt, lúc này Thanh Thiện mới nghĩ đến bạn bè, không thấy hẳn chắc sẽ đi tìm, hay ít nhất cũng báo công an, lúc đó chắc sẽ hỗn loạn lắm. Hơn nữa hắn cũng không thích như vậy. Ngồi dậy lục cái di động, thấy đang còn, hắn liền bật ra, thấy một loạt cuộc gọi nhớ và nhắn tin. Hắn đành nhắn cho tên mập Như Long, kẻ có thể xem là bạn của hắn trong lớp.

" Long à, tao Thiện đây, tao không sao, tao gặp bạn và đang ở nhà nó, mày nói với cô giáo hộ tao. "

Chưa kịp để tên kia nói gì, Thanh Thiện đã tắt máy. Hắn còn sống, cảm giác đó thật tuyệt vời, mặc dù không hiểu mình đang ở đâu, nhưng theo hắn biết mấy người này cứu hắn, hơn nữa lại còn là hòa thượng, mà hòa thượng chắc không ai ác ý với hắn đâu.

Mặc dù mất nước trầm trọng, nhưng khi thức dậy, Thanh Thiện vẫn không thấy mình khát mấy, hắn uống bao nhiêu máu của con quái xà kia, chắc cũng đến mấy lít, bảo sao không cảm thấy gì. Chỉ là cái chân trái còn hơi đau đau chút, ngoài ra thân thể chả mấy may đau đớn gì, hắn cũng yên tâm.

" Thí chủ đã tỉnh lại rồi. "

Bất chợt một âm thanh như ma mị đứng sau cách hần vài bước lên tiếng, làm Thanh Thiện hồn vía như lên mây, cứ thử nghĩ trong đêm, có ai đó đứng cách mình vài bước đột nhiên lên tiếng xem bạn nghĩ sao?

" Lão hòa thượng a, làm cháu sợ quá! "

" Xin lỗi thí chủ, bản tăng vô ý quá, thực xin lỗi! "

So với lúc trước thì vẻ mặt của lão hòa thượng dường như già đi không ít, chỉ là Thanh Thiện không biết, vì lúc đó hần đang hôn mê. Lão hòa thượng ngồi xuống bên cạnh Thanh Thiện, chăm chú nhìn sắc mặt của hần, làm hần thấy nhột nhột. Sau đó, hần nhìn xung quanh và hỏi:

" Xin hỏi nơi này là nơi nào, có phải người đã cứu cháu phải không? "

" Đây là Thiên Nam tự thuộc Thiên Nam động, còn thí chủ bị rấn căn, bản tăng lúc sáng đi ngang qua, nên mang thí chủ về đây, cũng xem như cứu một nửa mà thôi. "

Thanh Thiện khó hiểu với câu cứu một nửa, có điều không chết và còn được người ta chăm sóc, xem ra họ đã cứu mình rồi, cũng chẳng để ý nữa.

" Xin hỏi thí chủ năm nay bao nhiêu tuổi rồi? "

" Cháu gần mười tám ạ! " Dù không hiểu sao hòa thượng hỏi mình, nhưng Thanh Thiện vẫn lễ phép trả lời.

" Hèn gì, không trách được. " lão hòa thượng làm như hiểu ra vấn đề gì, sau đó đột nhiên lẩm bẩm: " cũng may là còn đồng nam. " Dù không biết sao lão hòa thượng này nói vậy, nhưng Thanh Thiện xem nhiều phim chương hần hiểu đồng nam đây là hần còn "trình" . Quả thật hần chưa từng cùng cô gái nào quan hệ cả, cho dù bạn bè hần có vài đứa thử mùi đời rồi.

Đang nghe nói chuyện bỗng Thanh Thiện nghe thấy từng tiếng bộp, bộp, bộp từ xa truyền tới, âm thanh như có người đánh vào gỗ hay đá, hoặc đại loại như vậy. Sấn tính tò mò, hần liền lắng tai nghe, có lẽ càng nghe càng rõ. Lão hòa thượng thấy hần đang lắng nghe thì mỉm cười như biết hần đang nghe cái gì.

" Thí chủ, đó là âm thanh của đồ đệ bản tăng luyện tập, có lẽ ảnh hưởng đến thí chủ, bản tăng xin lỗi! "

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Môn Võ Cứu Mỹ Nhân

Bên trong sân rộng phía sau tự, một trung niên hòa thượng dùng thiết quyền đánh vào thân cây đại thụ cỡ ba người ôm mới hết đường kính thân cây, chỉ thấy thân cây rung lên sau từng năm đâm của hòa thượng, có thể thấy lực đâm mạnh cỡ nào, mà hòa thượng này còn liên tục công kích vào, chưa có dấu hiệu ngừng lại .

Mặc dù cảm giác được sự phụ cùng tiểu thí chủ sau lưng, nhưng trung niên hòa thượng vẫn kiên trì luyện tập, một quyền tiếp một quyền, quyền sau lại mạnh hơn quyền trước.

" Lợi hại quá, y như trong truyện kiếm hiệp vậy. " Thanh Thiện rất cao hứng khi thấy cảnh này, hần yêu võ lắm, nhà hần thiếu gì sách võ, Vovinam, Nhất Nam,... chả thiếu thứ gì. Có điều học hoài mà chả ra thứ gì cả, nay thấy tận mắt cảnh hòa thượng luyện tập hỏi sao hần không thêm muốn, hần còn ước gì hần chính là hòa thượng đó, dù bị cạo đầu cũng cam tâm.

Thấy Thanh Thiện chú ý đến âm thanh này, lão hòa thượng liền dẫn hần đi tham quan đệ tử mình luyện tập. Không biết là cố tính hay hữu ý mà trung niên hòa thượng lại thể hiện toàn bộ thực lực cho hần xem. Hơn nữa rất ít người học võ muốn cho người ngoài thấy võ công của môn phái, thế mà lão hòa thượng này lại thản nhiên để Thanh Thiện nhìn đồ đệ luyện võ.

" Thí chủ rất thích võ thuật? " Ở một bên quan sát, lão hòa thượng vừa cười vừa hỏi.

" Thú thật với lão hòa thượng, cháu từ nhỏ đã mê võ thuật, nhưng nghe nói muốn học phải học từ nhỏ, giờ cháu lớn rồi, xem như vô duyên với võ thuật! "

" Thí chủ nói rất đúng, muốn học thành tài thì phải học từ rất sớm, lúc đó xương cốt còn mềm dẻo, các kinh mạch ít tạp chất, nếu để quá lớn, học thành quả rất khó, bất quá với thí chủ lại khác. " Nói đến đây lão hòa thượng lại chăm chú nhìn Thanh Thiện, làm hần càng nghi hoặc, không lý giải được hần đành lên tiếng hỏi:

"Cháu thì thế nào ạ, cháu có thể học được võ thuật sao?"

"Tất nhiên, cháu rất khác người thường, ở độ tuổi của cháu thì đã muộn nhưng với cháu thì còn có thể." Lão hòa thượng mỉm cười nói.

"Vậy, vậy người có thể dạy võ thuật cho cháu được không?"

"Được chứ, chỉ có điều muốn học võ thì thí chủ phải gia nhập Thiên Nam môn, bái bản tăng là sư phụ!"

"Được ạ, được ạ!" Thanh Thiện liên mồm la "được ạ!" nhưng lúc này hắn mới nghĩ đến, nếu nhập môn hạ của lão hòa thượng có phải cắt tóc đi tu không, dù đổi bộ tóc lấy võ công cũng miễn cưỡng chấp nhận được vì ngoài đường không thiếu đám đầu trọc, nhưng nếu bảo hắn không được ăn mặn, không được cưới vợ thì so với chết khác gì đâu, vì thế hắn mới ngập ngừng hỏi: "Nhưng cháu sẽ không phải cắt tóc làm hòa thượng chứ?"

Nhìn ra được sợ hãi trong đầu Thanh Thiện, lão hòa thượng mỉm cười lắc đầu.

"Gia nhập Thiên Nam môn không nhất thiết phải làm hòa thượng, thí chủ có thể làm đệ tử tục gia, nhưng nếu thí chủ muốn, cũng có thể cắt tóc xuất gia làm hòa thượng, như vậy càng thuận lợi hơn!"

"Không cần, không cần ạ, cháu muốn làm đệ tử tục gia, đệ tử tục gia là đủ rồi." Thanh Thiện nhanh miệng nói, dù sao hắn cũng biết đệ tử tục gia ngoài học được võ công thì giống hệt người thường, chả phải kiêng kị thứ gì cả, hắn còn mơ gì hơn nữa.

"Võ công của Thiên Nam môn đa dạng, binh khí có mười tám chủng loại, thí chủ muốn luyện loại nào nhất, binh khí gồm có: Dao, kiếm, côn, thương, song xỉ, song bút....." Lão hòa thượng nói một thời một hồi về các loại binh khí, có điều Thanh Thiện chẳng chú ý lắm, đao kiếm ư, giờ mấy ai chơi thứ đó, lỡ chém chết người đi tù như chơi. Hơn nữa, khi đi đâu cũng vác đao kiếm theo đúng là không tiện chút nào, vì thế đợi lão hòa thượng nói dứt câu hắn liền hỏi:

"Vậy trong các môn võ của Thiên Nam môn có loại nào mạnh nhất lại tu luyện tốn ít thời gian nhất không ạ?"

"Mạnh nhất mà tốn ít thời gian nhất kể ra cũng có, thí chủ muốn luyện Đao pháp sao?"

"Vậy nếu luyện đao pháp thì tốn bao nhiêu thời gian, mấy tháng có luyện xong không ạ???"

"Khụ khụ, mấy tháng!" Lão hòa thượng mặt mày trở như khúc gỗ, nhìn Thanh Thiện như thể hắn từ trên cung trăng vừa rơi xuống vậy. Lão xoa xoa cái ngực không rõ do vừa ho hay để tiêu con tức khí này. Nhớ năm xưa lão hòa thượng theo học cùng sư phụ ba mươi năm ròng mới thành tựu như hiện tại, hơn nữa sau đó ngày nào cũng không bỏ bê luyện tập. Giờ một tên nhóc đã quá tuổi tu luyện, xương cốt thì cứng nhắc, lại muốn tu luyện môn võ chỉ cần học vài tháng là thành tài, đúng là trời tức lão mà.

"Muốn luyện Đao pháp đại thành nhanh nhất cần phải" Nói xong lão đưa ngón tay trỏ lên cho Thanh Thiện xem

"Một năm, lâu vậy sao?"

"Không phải một mà là mười năm."

"Mười năm!" ánh mắt Thanh Thiện trợn ngược, hắn biết mình rất nhác, nhớ lúc trước hắn từng quyết tâm tự luyện võ tại nhà, nhưng chưa quá nửa tháng, nào là đau chân, mệt mỏi, sau đó lại lấy lý do thiếu thời gian mà bỏ bê. Hơn nữa cuộc đời con người có mấy cái mười năm, mười năm sau hắn hai tám, khi đó có võ công mà đã lấy vợ sinh con thì có gái đẹp nào theo chứ, chính suy nghĩ như vậy mà hắn muốn loại võ công vừa mạnh lại vừa nhanh. Năm nay hắn mười tám, một năm nữa là mười chín, chính là vào đại học, lúc đó sẽ có cái để biểu diễn anh hùng cứu mỹ nhân với đám con gái rồi.

Nếu lão hòa thượng mà biết ý định học võ của hắn chắc tức muốn bóp cổ hắn chết mất. Không nói gì khác, Thiên Nam môn cũng có tinh thần võ đạo của người Việt, đó chính là luyện võ chỉ để tăng cường sức khỏe, khiến cho con người khai phá tiềm năng, dù tự tin trong mọi công việc, chứ đâu có như hắn, học chỉ để khoe mẽ.

Dù gì lão hòa thượng cũng không biết mà Thanh Thiện cũng không có ý nói ra, hắn cũng không phải thằng ngu đưng đến điều đại kỵ này. Suy nghĩ một lát, cuối cùng Thanh Thiện liền nói:

"Vậy có môn võ nào tốc hành không, người biết đó, giờ cháu phải học hành vất vả, thời gian luyện tập không có dư dả, hơn nữa lần này chúng cháu đi chơi được có một tuần, sau đó lại phải về." Thanh Thiện vẻ mặt buồn buồn nói.

"Một tuần, cũng tạm đủ, thí chủ về nghỉ ngơi, ngày mai sau khi làm lễ bái sư, bản tăng chính thức sẽ truyền dạy võ công."

"Ít thời gian tu luyện, võ công lại muốn mạnh, nhưng lại phải nhanh, xem ra người cũng có duyên với nó." Sau khi tiễn Thanh Thiện về phòng, lão hòa thượng trong miệng lại lầm bầm. Quay về phòng mình, lão hòa thượng lại lấy cuốn sách màu nâu có tên Hư Thiên ra xem, trong ánh mắt lóe lên chút khao khát, nhưng chỉ sau giây lát ánh mắt đó tĩnh lặng trở lại.

"Sư phụ à sư phụ, tại sao người không cho con tu luyện toàn bộ Hư Thiên, tại sao những tiền bối trước tu luyện nó lại bị điên điên khùng khùng hết cả, ài!" Mặc dù rất muốn nghiên cứu ba tầng cuối của Hư Thiên nhưng mấy chục năm qua lão hòa thượng vẫn không dám làm trái di huấn của sư phụ.

"Một cuốn sách mà người nào tu luyện sẽ bị điên cuồng, nếu truyền cho kẻ khác không rõ sẽ thành dạng gì, sư phụ không cho phép truyền Hư Thiên cho đệ tử trong chùa, chứ chưa từng nói đệ tử tục gia."

Giờ trang đầu tiên của Hư Thiên, luôn làm cho lão hòa thượng hào khí trùng thiên, lần nào cũng vậy, nhưng với tu vi của lão, trần tình tâm thần lại không mấy khó khăn. Có thể nói Hư Thiên như một quái thư, khiến cho người đọc nó có những cảm giác rất kỳ lạ.

"Hư Thiên cửu trùng, dưới diệt ma quỷ trên diệt tiên thần, vạn ma chi vương, tổ phật chi phật." "

Sáng sớm hôm sau, bởi Thanh Thiện chỉ muốn làm đệ tử tục gia nên việc hành lễ cũng đơn giản rất nhiều, mặt khác thời gian của hắn chỉ còn sáu ngày nên lão muốn nhanh chóng truyền thụ cho Thanh Thiện nên vài thủ tục đều cho qua.

Ra mắt sư huynh Huyền Hải cùng sư phụ Ngô Tuệ, Thanh Thiện được lão hòa thượng Ngô Tuệ dẫn tới sau chùa. Tại đây, lão hòa thượng bắt đầu truyền thụ:

"Đồ đệ, con đang thắc mắc vì sao sư phụ lại nhận con làm đệ tử phải không?" Ngô Tuệ mỉm cười nói với Thanh Thiện.

"Vâng!"

"Vậy thì ta sẽ nói cho con biết ngay bây giờ để con khỏi suy nghĩ lung tung." Dùng một chút lão lại nói tiếp "Sư phụ bất ngờ gặp con là vì sư phụ truy đuổi Ngũ Ảnh Xà, ngay cả sư phụ cũng phải đợi nó lột da mới dám bắt nó. Ngũ Ảnh Xà cắn con cũng có hơn một trăm năm tuổi. Làn lột xác này con rần sẽ từ từ có thêm một chiếc sừng, chiếc sừng đó được hình thành chính từ máu và mật của nó, cho nên dù Ngũ Ảnh Xà này chưa hình thành xà đan nhưng con xem như đã nuốt đến chín thành xà đan của nó. Sở dĩ sư phụ kiếm nó cũng là vì xà đan của nó có thể kéo dài hai chục năm thọ mệnh. Ài, kể ra sư phụ cũng không chống được ham muốn này, đúng là tội lỗi!"

Cuối cùng Thanh Thiện cũng hiểu vì sao sư phụ lại đi ngang qua, còn về lấy xà đan hắn không biết, bắt Ngũ Ảnh Xà về bằng cách nào hắn cũng không rõ. Nhưng giờ đã không còn Ngũ Ảnh Xà, vì tất cả máu và nội tạng nó, Thanh Thiện ăn hết còn đâu.

"Xin lỗi sư phụ, là đồ đệ vô ý!" Dù gì lão cũng là sư phụ, nếu được sự yêu thương, có thể học được võ công chân chính, lời nói chẳng mất tiền mua mà.

"Đồ nhi, không phải lỗi của con, là lỗi của ta, nhà phật không nên dính vào tham, sân, si, đây cũng là trời cao an bài cho ta."

"Ta muốn kể cho con lịch sử của môn phái Thiên Nam chúng ta, đây cũng là điểm tự hào của môn phái, chỉ đáng tiếc vào tay ta nó lại thành ra thế này."

Thấy được lão sư phụ trầm tư như nghĩ đến xa xưa hào hùng của môn phái, Thanh Thiện không dám cắt đứt suy nghĩ mà chỉ đứng yên lặng bên cạnh chờ lão nói.

"Thiên Nam môn chúng ta khởi nguồn cách đây hơn mấy trăm năm, lúc đầu là một vị tướng quân lập ra để che mắt và tiếp tục chống lại quân địch phương bắc. Tiêu chí của môn phái trước hết là hộ quốc, mặc dù là kẻ địch nào thì đệ tử Thiên Nam môn cũng đều có mặt trong đó. Cuộc khởi nghĩa chống quân Mông Cổ, có rất nhiều người của Thiên Nam môn chúng ta có mặt trong đội quân của Hưng Đạo Vương. Khi quân Minh sang xâm lược, các đệ tử của Thiên Nam môn liền đến Lam Sơn đầu quân cho Lê Lợi để góp một phần nhỏ bé vào công cuộc kháng chiến thần thánh đó. Sau này vì tránh quân địch để ý mà môn phái đều nhập Phật giáo, một mặt duy trì môn phái, một mặt có thể trợ giúp dân chúng. Sau đó chúng ta còn tham gia vào cuộc khởi nghĩa chống quân Thanh của vua Quang Trung, gần đây nhất chống Pháp, Mĩ, đều có đệ tử chúng ta gia nhập..."

Có thể nói Thiên Nam môn chúng ta tự hào là môn phái hộ quốc.

Tuy chỉ nghe loáng thoáng, nhưng Thanh Thiện vẫn hiểu Nam Thiên là môn phái hộ quốc. Thấy lão sư phụ đã ngừng nói, Thanh Thiện mới hỏi về vấn đề hắn quan tâm nhất:

"Sư phụ, vậy võ công của Thiên Nam môn chúng ta so với võ công các phái khác thế nào?"

"Võ công không lấy môn phái để so sánh mà phải lấy người luyện so sánh, chỉ có võ công người này thấp hơn người kia chứ không có môn phái này thấp hơn phái khác." Ngô Tuệ thông thả trả lời, đây cũng là lời lão muốn hắn nhớ, chỉ có khổ luyện hơn người mới mạnh hơn đối thủ được.

"Hôm qua sư phụ đã suy nghĩ nên truyền cho con môn gì thích hợp nhất, mọi nguồn gốc của võ thuật đều xuất phát từ quyền pháp và nội công, sư phụ sẽ truyền hai thứ này cho con."

Quyền Pháp của Thiên Nam môn chúng ta có tên là Kim Cương Quyền, quyền pháp chỉ có chín thức, tuy nói đơn giản thì cực kỳ đơn giản, mà nói phức tạp lại vô cùng phức tạp, để đạt đến "như ý chi cảnh, tùy tâm sở dục" thì ngay cả sư phụ cũng chưa chạm tay vào, cái này chỉ là tổ sư khi sáng tạo ra có nói, còn chưa từng nghe ai trong Thiên Nam môn đạt được.

"Con nhìn kỹ chiêu thứ nhất: Phiên Giang Đào Hải."

Chỉ thấy lão hòa thượng vừa nói đến, khí thế đã đổi khác, cả cơ thể căng phồng lên, dường như tất cả gió đều bị hút vào người, tay trái uốn lượn như măng xà cuốn tới, tay phải một quyền đầy uy lực phát ra, Thanh Thiện đứng bên cạnh cũng cảm nhận được luồng gió xung quanh đó.

"Vù... vù..."

Âm thanh gió rít do quyền phong tạo thành, đúng là rất chân thật, không hề có màu sắc giống trong phim chương, quyền này đơn thuần do lực lượng va chạm với không khí tạo thành từng tiếng gió rít. Thanh Thiện trầm tư thầm nghĩ: "Nếu một quyền này đánh vào người thì không biết sẽ thế nào nữa, e rằng không nằm viện vài ba tháng là không xong."

Hắn được mục kích chín chiêu. Từ chiêu thứ hai : Phiên Vân Phiêu Phù, lại chuyển sang cực nhu nhuyễn, hai tay lão hòa thượng tựa như đám mây phiêu du giữa không trung, nếu chiêu đầu tiên quyền phong rít gào thì Phiên Vân Phiêu Phù lại không gây một chút kinh phong, tất cả dường như ẩn chứa bên trong của quyền ảnh.

- Chiêu thứ ba : Nộ Hải Lô Phong
- Chiêu thứ tư : Nguyệt Ảnh Tinh Quang
- Chiêu thứ năm: Quân Long Đẳng Thiên
- Chiêu thứ sáu : Huyền Ảnh Tà Thiên
- Chiêu thứ bảy : Cuồng Long Loạn Vũ
- Chiêu thứ tám : Loan Phụng Tiêu Du
- Chiêu thứ chín: Bôn Lô Thiểm Điện .

" A, mình không nằm mơ chứ, nếu mình học hết mấy chiêu này không phải muốn đánh ai thì đánh cũng được sao. Anh hùng cứu mỹ nhân còn sợ gì người đông thế mạnh chứ, ha ha. " Thanh Thiện nhìn sư phụ biểu diễn mà trong lòng sung sướng phát cuồng lên, nếu Ngộ Tuệ sư phụ biết lão truyền võ công cho tên đồ đệ thế này, không biết dưới tuổi vàng sư phụ lão có tha tội cho lão không nữa .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hư Thiên Quyết Bá Đạo

Mặc dù xem tướng mạo của Thanh Thiện không đến nỗi quá kém, tuy không được như người xưa, xem sư phụ đánh một lần liền nhớ rõ, nhưng Thanh Thiện lập một kỷ lục từ trước tới nay chưa từng có của Thiên Nam môn, sau khi Ngộ Tuệ đánh xong chín chiêu Kim Cương Quyền thì Thanh Thiện không đánh nổi được một chiêu .

" Một chiêu cũng không đánh ra được. " Ngộ Tuệ hai mắt mở to như hai cái đèn pha nhìn Thanh Thiện, Kim Cương Quyền quyền pháp rất đơn giản mà hiệu quả, cho dù khó đạt tới cảnh giới " như ý chí cảnh " như người xưa, nhưng chiêu số lại cực dễ học, cái khó chỉ là người học phải kết hợp cương nhu, âm dương trong quyền pháp, sau đó tiến thêm một bước, lĩnh hội ý cảnh của từng chiêu thức, lúc đó mới thật sự đại thành.

Cuối cùng dưới sự giúp đỡ của sư phụ cùng sự cố gắng của Thanh Thiện, cả buổi sáng hắn mới nhớ được chiêu đầu tiên Phiên Giang Đảo Hải, mà theo Ngộ Tuệ được biết, người kém nhất của Thiên Nam môn cũng chỉ mất hai ngày là học được bộ quyền này, lão không ngờ rằng lúc cuối đời lại gặp ngay phải đồ đệ có tư chất " tốt " như vậy. Định dạy hắn chiêu thứ hai nhưng lại sợ Thanh Thiện quên mất chiêu đầu tiên nên lão không dám dạy tiếp, đành bảo hắn từ từ luyện tập cho nhớ.

Có điều lão cũng an ủi mình được một chút, chính là bộ pháp của Thanh Thiện rất ổn định, khi xưa hắn tuy nhắc luyện quyền nhưng đứng tấn lại có thể trụ được mười mấy phút. Cả buổi sáng Thanh Thiện tập đi tập lại mỗi một động tác, nếu không phải đêm qua thấy quyền pháp sư huynh Huyền Hải lợi hại thì chưa chắc hắn đã kiên trì luyện đi luyện lại.

Đến buổi chiều Thanh Thiện học thêm được chiêu thứ hai, chiêu này cần sự mềm dẻo của đôi tay, hơn nữa bộ pháp xoay chuyển tương đối khó, Ngộ Tuệ đánh chậm rất nhiều Thanh Thiện mới miễn cưỡng học được.

" Ài, may mà truyền cho nó quyền pháp này chỉ có chín chiêu, nếu dạy đao pháp có tới tám mươi một chiêu chắc mình đã chết vì tức rồi, tối nay dạy nó Hư Thiên, hi vọng võ học này không thất truyền. " Ngộ Tuệ nói với chính mình, sau đó quay lưng bước đi, quả thật đồ đệ như Thanh Thiện không mấy sư phụ thích cho được.

Một ngày một mới, ăn chút thức ăn xong Thanh Thiện lại trở lại gian phòng của mình, trước khi nằm hắn gọi điện cho bạn nói mình vẫn ổn, nhìn di động cũng đã gần mười một giờ, Thanh Thiện đang định chuẩn bị lên giường thì bên ngoài nghe tiếng của sư phụ Ngộ Tuệ

" Thanh Thiện, con đã ngủ chưa, sư phụ vào được chứ? "

" Dạ! "

" Hiện tại thầy sẽ truyền cho con tâm pháp của Thiên Nam môn, nhưng trước đó con phải lập lời thề : Không được nói cho bất cứ ai con đã luyện tâm pháp này, quan trọng nhất là ba tăng cuối, tuyệt đối không thể tiết lộ. "

Nghe giọng của sư phụ vô cùng nghiêm khắc, xem ra không phải sư phụ nói đùa chút nào cả, Thanh Thiện hiểu rằng cái tâm pháp này hiển nhiên là độc môn bất truyền của Thiên Nam môn, hẳn cũng không suy nghĩ tại sao không thể lộ ra cho bất cứ ai, nhưng chắc chắn nó sẽ rất lợi hại, vì nếu không phải thế sư phụ cũng không cẩn thận như vậy.

"Con Nguyễn Thanh Thiện xin thề sẽ không bao giờ tiết lộ chút gì về tâm pháp ..... "

" Đây là chín câu khẩu quyết từ tầng một tới tầng chín, con nhanh chóng học thuộc đi. "

Tiếp nhận tờ giấy từ tay sư phụ " Tầng một " : hỗn độn sơ khai đạo vị tiên, mảo địa nhân dân tỵ sinh thiên, âm thuận dương nghịch trường sinh lộ, điền đảo quy nguyên phải thai toàn, cửu long viên chuyển cam lộ tửu, như hà bàn nhiều hư không gian, linh niêu phát trưởng sơn hà hoán, không mộc phùng xuân vạn niên trường. Tầng hai : Hư Thiên chỉ địa , âm dương cửu tuyền, khiếu thiên địa huyền, ...

Dài quá, bất hần học thuộc trong một đêm, hơn nữa hẳn chẳng hiểu tý gì về ý nghĩa của từng câu bảo hẳn nhớ họa chăng hẳn là thần đồng.

Thấy sư phụ vẫn kiên trì ngồi lại như đợi hẳn học thuộc từng câu từng chữ, Thanh Thiện đành phải ghi nhớ, chỉ có điều không hiểu tại sao lúc này học hẳn lại cực kỳ dễ vào, nếu khi xưa một mặt giấy kín bụng như vậy ít nhất phải mất nửa ngày mới nhớ nội dung thì hôm nay, dù hẳn không hiểu nội dung nhưng chưa tới một tiếng đồng hồ, tất cả trang giấy đều được hẳn nhớ như in không sót một chữ nào cả.

" Không thể nào, lẽ nào đầu óc mình lại trở nên thông minh như vậy? "

" Sư phụ con nhớ hết rồi! " Cuối cùng hẳn cũng lên tiếng.

" Tốt, con viết lại một lần vào giấy cho sư phụ nguyên văn những gì con nhớ xem nào. " dường như Ngô Tuệ không mấy bất ngờ với khả năng này, nuốt hết chín phần của xà đan mà không thể có loại trí nhớ này, trừ khi Thanh Thiện hẳn là loại liệt nào.

Quả nhiên Thanh Thiện dễ dàng ghi lại không thiếu một chữ nào cả, đưa tờ giấy vừa viết xong, Thanh Thiện chưa kịp khoe khoang gì thì Ngô Tuệ đã đốt cả hai tờ giấy.

Thanh Thiện chưa kịp hiểu gì thì đã thấy tay phải của sư phụ điểm vào hai huyệt kiên tĩnh ở hai vai mình, tuy thấy rõ ràng nhưng do Ngô Tuệ ra tay quá nhanh nên hẳn muốn ngăn cản cũng không kịp.

Đặt Thanh Thiện lên giường, Ngô Tuệ liền ngồi sau lưng hẳn, một tay điểm một loạt trên lưng, một tay miết trên cột sống của Thanh Thiện, ông căn dặn: " Nhớ kỹ đường vận hành nội khí trong cơ thể, sau này tu luyện cứ như vậy mà làm. " Đang bất động, Thanh Thiện nghe âm thanh của sư phụ bên tai, lúc này bất chợt Thanh Thiện cảm giác trong thân thể có một cỗ khí nóng hừng hực từ bụng dưới chạy xông thẳng lên ngực, tiếp tục đi lên não, sau đó lại đi xuống gáy rồi chạy dọc theo cột sống, cuối cùng lại trở về bụng dưới của hẳn.

Sau khi nội khí chạy vòng quanh thân thể Thanh Thiện mấy chục vòng, lúc này Ngô Tuệ hòa thượng liền giải huyệt ở hai vai cho hẳn, vòng chân khí tiếp tục chuyển động, nhưng giờ này nó chạy vào hai tay hai chân của Thanh Thiện, ước chừng khoảng gần hai tiếng đồng hồ qua đi, trên đầu hai người đã có hơi nóng bốc lên. Ngô Tuệ hòa thượng liền rút tay về, sau đó để mặc Thanh Thiện ngồi như vậy, khẽ đóng cửa phòng lại, nhìn lại tên đồ đệ của mình, ông nghĩ: " Năm thành chân khí a, sư phụ chỉ giúp con được đến vậy. "

Kể cũng lạ, từ khi sư phụ rút tay về, Thanh Thiện cảm giác được một cỗ hơi nóng truyền vào thân thể, tại bụng dưới nó hoàn toàn được dung hợp, sau đó theo lộ tuyến trước đó mà di chuyển, dần dần Thanh Thiện trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại cái khẩu quyết của tầng một vừa học, không ngờ rằng càng nghĩ đến càng thoải mái, một mối đều tan biến đầu hết, nhưng nếu trong đầu suy nghĩ điều gì khác lại khiến cơ thể khó chịu.

Thanh Thiện không biết rằng bản thân đã ngồi suốt một đêm, từ mười một giờ tối qua đến một giờ đêm cả người hẳn như phủ một màu đỏ, sau đó lại đến màu da cam, cuối cùng là màu vàng, không những thế trong đầu hẳn lúc này chính là tâm pháp của tầng ba.

Hư Thiên quyết quả nhiên cực kỳ bá đạo!

" Cái quái gì thế nhỉ? " Câu đầu tiên khi Thanh Thiện tỉnh lại, hẳn nhớ rõ ràng từ tối qua tới giờ mình chỉ ngồi như vậy, mặc dù rất thoải mái nhưng với đồng hồ sinh học của hẳn thì giờ đó chắc chắn đang lăn trên giường ngủ như chết mới đúng . Không thể giải thích nổi sự việc lạ đời đó, Thanh Thiện cũng mặc kệ, không nghĩ đến cái lộ tuyến luyện công của sư phụ nữa, tự nhiên trong đầu hẳn tâm pháp tầng ba cũng từ từ tan biến không còn tăm tích.

" Oa thật muốn ngủ một giấc a, ngủ đã! "

Mọi diễn biến của hẳn đều được Ngô Tuệ chú ý, lão không ngờ được chỉ mới từ tối qua tới giờ Thanh Thiện đã bước vào tầng ba của Hư Thiên, nhưng điều đó cũng không có gì lạ lắm vì năm thành chân khí cùng với công hiệu xà đan, hẳn đạt tới tầng ba cũng không lạ, cái lão bất ngờ chính là Thanh Thiện hiện đã ngủ, phải biết rằng khi xưa lão bắt đầu luyện thì đến ngày thứ hai mới có thể dừng lại, điều đó có nghĩa một ngày một đêm lão tu luyện, nếu là tâm pháp khác thì càng tu luyện càng có lợi. Còn với Hư Thiên, để chống lại sức cuốn hút của nó mới là có lợi, như Thanh Thiện chỉ có sáu tiếng hẳn đã dừng lại được.

Hư Thiên quyết càng tăng cuối cùng càng lợi hại cực điểm, cũng là cực đại cuốn hút tu luyện giả, với sức khỏe con người thì một hai ngày không ăn không uống để tu luyện là việc thường, điều này sẽ không ảnh hưởng nếu Hư Thiên chỉ có vậy, nhưng nếu tu luyện giả không thể khống chế tinh thần của mình thì đến tầng thứ bảy có người sẽ trầm mê cả tháng trời, trong thời gian đó chỉ có tinh thần làm việc liên tục, cho dù vô cùng thoải mái nhưng cũng tiêu hao tâm trí rất nhiều. Hơn nữa, cơ thể con người cũng không chịu đựng được cả tháng không ăn không uống, một là chết hai là điên loạn. Chỉ có kẻ khống chế được tâm tính mình tới cực hạn mới không bị Hư Thiên quyết hấp dẫn, đó là lý do vì sao sư phụ của Ngô Tuệ bắt lão thề không được tu luyện

tàng thứ bảy, mà ngay cả đồ đệ hiện tại của Ngô Tuệ là Huyền Hải cũng chỉ luyện tâm pháp nội công khác của Thiên Nam môn, bởi Ngô Tuệ biết nếu để Huyền Hải tu luyện Hư Thiên quyết thì võ công sẽ đi vào ngõ cụt không thể tăng tiến, thậm chí có thể còn mất mạng nữa.

" Mẹ nó, ngon quá, thịt vịt quay quá ngon rồi, lâu lắm mới được ăn. " Trong khi Thanh Thiện đang ăn vịt quay trong mơ thì bên ngoài cái miệng của hắn cũng đang nhả nhả bàn tay, cũng không có gì lạ, từ hôm hắn đến đây ngày hai bữa ăn cơm chay bảo sao hắn chịu được. Hơn nữa cơ thể hắn đã quen với ngũ nướng, kỷ lục của hắn là có thể ngủ một ngày mười tám tiếng liền, thế mà tối qua cả thân thể ngồi cứng đờ cùng tâm trí cứ hoạt động điều khiển nội khí chạy lung tung, cả người lao lực cực hạn, ngủ không mơ mới lạ.

" Oa, đã quá! " Vươn vai ngáp dài một tiếng, cuối cùng Thanh Thiện cũng đã tỉnh lại, hắn tỉnh lại chính là do cái bụng hắn không thể chịu nổi mà khiến hắn thức giấc.

Lò đồ đi vào bếp kiểm ăn, hiện giờ với hắn có cơm ăn đã là hạnh phúc lắm rồi, cần gì vịt quay, cơm rau, muối, đậu phụ là đủ. Số cơm còn lại dưới bếp cuối cùng cũng bị hắn nuốt không thương tiếc.

" No quá, chưa bao giờ ăn ngon như vậy a. " vỗ vỗ cái bụng to đùng của mình, Thanh Thiện thỏa mãn, ngủ một giấc mười bốn tiếng, lúc này hắn cũng không thể ngủ được nữa. Sau khi đi một vòng quanh chùa, hắn quyết định đến nơi sư huynh Huyền Hải hay luyện tập. Bình thường mọi hôm sư huynh hắn giờ này vẫn còn luyện tập, chỉ là hôm nay lại không thấy đâu cả, còn sư phụ lại đóng cửa phòng, vì thế hắn đành nhớ lại hai chiêu quyền vừa học hôm qua.

Phải nói rằng không phải trí nhớ hắn không đủ để nhớ hai chiêu mà là hai chiêu đó cần sự mềm dẻo của cơ bắp, mà cơ thể hắn cơ bắp đã quá cứng, vì thế bắt chước rất khó.

Tập đi tập lại hai chiêu, lúc này Thanh Thiện thấy khá dễ dàng, cảm giác khi cánh tay trái uốn một vòng như măng xà cuộn lấy đối thủ, rõ ràng mềm dẻo hơn hôm qua rất nhiều.

" Ủa, té ra mấy chiêu này cũng khá dễ mà, để xem nào, hình như sư phụ đánh chín chiêu mình còn nhớ thì phải. " Thanh Thiện bắt đầu bắt chước tư thế của sư phụ hôm qua, quả nhiên chín chiêu đều được hắn đánh ra, tuy không có uy lực như sư phụ nhưng xem như bắt chước đúng.

" Sư phụ từng nói, chiêu thức phải kết hợp với nội công trong cơ thể, để xem nào, hình như vòng vận hành hôm qua có lộ tuyến nội khí đi ra bàn tay. " Thanh Thiện vừa nhớ lại lộ tuyến vừa vận dụng chiêu đầu tiên : Phiên Giang Đảo Hải, mục tiêu của hắn là thân cây cổ thụ.

Chỉ thấy một quyền nhanh như tia chớp, chỉ dương chỉ cương đánh vào thân cây.

" Bồng. "

Thân cây rung lên dữ dội, khiến Thanh Thiện hơi hoảng sợ, lúc đầu hắn sợ mình lực không đủ, nên nội khí trong cơ thể ào ào hướng bàn tay tuôn vào nắm đấm.

" Rắc, rắc , Rầm. "

Thanh Thiện lặng hẩn người lại, cả thân cây cổ thụ đã đổ ập ập trước mặt. Hắn nhìn thân cây với ánh mắt hoài nghi: " Hay là sư huynh đánh nó lâu, nên nó sắp gãy, giờ mình mới đụng tới đã gãy, chắc vậy rồi. " Ý nghĩ trong đầu chợt lóe lên, chỉ có điều này mới giải thích nghi vấn trong đầu Thanh Thiện lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đại Mỹ Nhân Thiên Nam Môn

" Trời cây cổ thụ sư huynh con thích nhất đó, con đánh gãy nó rồi sao? "

Ngô Tuệ đi đến bên Thanh Thiện lúc này đang ngơ ngẩn người, thấy sư phụ đến Thanh Thiện mới biết.

" Sư phụ, là do sư huynh đánh đã lâu, cây cổ thụ vốn đã sớm gãy, nên con chỉ đánh có một quyền mà nó đã đổ xuống rồi ạ? " Nhưng trong đầu Thanh Thiện hắn lại nghĩ: " Yêu quý nó, yêu quý mà ngày nào cũng đâm nó ập ập, sư huynh yêu quá hóa điên chắc! " Chỉ là dù sao hắn cũng là một học sinh, hắn không nghĩ đến một quyền của mình vừa rồi cực biến thái mà nghĩ đến mình đã tàn phá rừng cây, không biết mình có bị truy tố gì không nữa .

" Được rồi, cây bị gãy chỉ là một vấn đề, nếu đổi cái cây thành một người, nghĩ lại người đó có lẽ không còn mệnh a. " Ngô Tuệ nhìn cái cây rồi làm như lăm bằm một mình. Ở bên cạnh, Thanh Thiện giật mình, giả sử ngày nào đó hắn giận dữ mà ra tay đánh người, dù là ai có lỗi, nhưng giết người dù cố tình hay vô tình đều vào tù .

" Sư phụ, con hiểu ý của người rồi, con vốn không có hiềm khích với ai, tin rằng cũng chẳng ai tìm đến gây sự với con, hơn nữa con cũng không muốn vào tù a! "

" Sư phụ, con muốn hỏi, con chỉ học võ với người có một ngày, tại sao con đã khác như vậy, không phải người cho con uống nhân sâm ngàn năm hay chu quả gì chứ, hi hi! "

" Tất cả đều là do tâm pháp con tu luyện, sư phụ chỉ trợ giúp con một chút mà thôi. " Chỉ thấy Ngô Tuệ mỉm cười giải thích.

- Cảm ơn sư phụ.

- Con biết tâm pháp của con đã luyện đến tầng mấy không?

" Con ngồi liên tục cả đêm, con chỉ nhớ lúc tỉnh lại trong đầu con không ngừng nhớ đến tâm pháp tầng ba. Vậy có phải con đã luyện đến tầng ba phải không ạ? " Thanh Thiện liền hỏi lại, tầng ba a, chắc vậy rồi, chỉ có như vậy một quyền của mình mới uy lực như vậy, hần thắm hô to trong lòng, một đêm đã đến tầng ba, có phải trong vòng ba ngày hần sẽ đến tầng chín không, nếu Ngô Tuệ mà biết suy nghĩ của hần chắc nhảy đến bóp cổ hần chết tươi mất. Nhờ vào năm thành công lực của Ngô Tuệ cùng với xà đan bắt đầu hòa tan vào nội khí trong cơ thể, Thanh Thiện mới đủ đột phá tầng ba mà thôi, hơn nữa càng về sau uy lực một tầng so với một tầng càng mạnh và thời gian cũng càng lâu .

" Đúng vậy, hiện tại con đang ở tầng ba, nhưng sư phụ nhắc con, càng về sau tu luyện càng gian nan, sư phụ chỉ có thể trợ giúp con đến vậy, sau này phải dựa vào chính mình. "

- Dạ, con biết rồi sư phụ.

Thanh Thiện mới biết hóa ra hần lảm, hần được như vậy là do sư phụ giúp.

" Hình như con đã ghi nhớ Kim Cương Quyền rồi, chỉ cần con chăm chỉ luyện, và nhớ những gì thầy từng nói, có thể tiến vào " như ý chi cảnh " hay không đều do nỗ lực của mỗi người. "

" À, một điều nữa, trước khi tu luyện tâm pháp, tốt nhất con nên ăn thật no, càng no càng tốt. "

" Như ý chi cảnh ? Ăn no rồi mới được luyện tâm pháp kia ??? mình không ham lắm, chẳng phải sư phụ luyện cả đời cũng không đại thành sao, còn ăn no mới luyện thì chỉ sợ, ăn no xong mình lại đi ngủ mất còn luyện gì chứ? Xem ra tầng ba đã khá lợi hại, còn phải luyện tiếp chỉ cho một người. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Thanh Thiện không dám nói với sư phụ chỉ " Dạ, dạ " cho qua .

" Con đi nghỉ sớm đi, võ học của Thiên Nam môn cũng không chỉ có vậy, mai con cùng sư huynh đối luyện, hi vọng vài ngày tiếp theo có thể khiến con tiến bộ! " Nói xong Ngô Tuệ lão hòa thượng quay đầu bước về phía dãy phòng của mình.

" Ngủ a, nhưng vừa ngủ mười mấy tiếng, giờ làm sao ngủ nữa đây ?? thôi trở về phòng ngồi vậy, không sư huynh hòa thượng kia về thấy cái cây gãy mà tìm mình tính sổ thì khô. "

Cuộc sống ở nơi này quả rất thích hợp với hần, yên tĩnh, thanh bình, thoáng mát, hơn nữa lại còn được ngủ xả láng, còn gì mơ ước hơn, có chăng nơi này không có ti vi, không có internet.

" Sư phụ bảo tiến thêm một tầng lại càng thêm lợi hại, hiện tại không có việc gì làm, thử xem tối nay có lên tầng bốn không, nếu không luyện mệt thì đi ngủ. " cảm thấy ý kiến của mình không đến nỗi tệ, Thanh Thiện cũng chẳng để ý nhiều, khoanh chân ngồi lên giường, nhớ lại lộ tuyến hôm trước, chỉ là vừa nghĩ đến đường đi của nội khí thì từng chữ của tâm pháp tầng ba lại hiện lên trong óc.

" Ha ha, không ngờ tu luyện lại thoải mái như vậy, đầu có giống như trong phim chương nói là khắc khổ tu luyện, thật thoải mái, Thanh Thiện cảm giác mình như được vào tiệm mát xa miễn phí, từng li của cơ thể đều được xoa bóp, mát xa, mà đầu óc lại như bay trên chín tầng mây, bay bổng phiêu du. "

Cái cảm giác thoải mái đó dường như dài vô tận, nếu không phải cái cơ thể của Thanh Thiện đang muốn đòi ngủ, cái bụng không kêu lên thì Thanh Thiện còn trầm mình không biết đến khi nào nữa. Đột ngột Thanh Thiện mở to, rõ ràng hần đã tỉnh, nhìn bầu trời lại đã gần về chiều. " Quái lạ, từ khi nào mình siêng như vậy? " Thanh Thiện lẩm bẩm, chỉ là cái bụng ọc ọc không ngừng, khiến hần không suy nghĩ về nó nhiều. Mặc kệ đi, không phải siêng mới tốt sao? " Lại đi lục cơm ở bếp, cảm giác đã không thể ăn thêm, Thanh Thiện liền phi thân lên giường, tinh thần dường như quá độ tiêu hao, Thanh Thiện ngủ li bì, hần lại không rõ, vị sư phụ Ngô Tuệ luôn luôn ở xa trông chừng hần.

" Mười hai tiếng, tiến vào tầng ba mà có thể khiến hần tu luyện vậy, đồ nhi này quả nhiên có hi vọng. "

" Sư phụ, còn vài ngày nữa là đến cái hẹn mười năm. " Ở phía sau Ngô Tuệ, Huyền Hải hòa thượng đứng một bên nói.

" Tốt lắm, con đã chuẩn mọi thứ ổn cả chưa. "

" Dạ, con đã làm cả rồi, nhưng võ công sư bá... "

" Hần không còn là sư bá của ngươi. " Chỉ thấy Ngô Tuệ giận dữ quát, Ngô Tuệ xưa nay rất ít giận dữ, xem ra việc này cũng là điều đại kỵ .

" Được rồi, ta biết con muốn nói gì, tên kia không thể đoạt được tâm pháp Hư Thiên, đó là di huấn của sư tổ, còn sư đệ Thanh Thiện của con, ta còn chưa hiểu rõ lắm, nhưng sư tổ từng nói kẻ nào có được xà đan của Ngũ Anh Xà mới hi vọng luyện được, tuy Thanh Thiện là đệ tử tục gia, nhưng vì sư

phụ không muốn Hư Thiên quyết thất truyền, nên truyền lại cho nó, hi vọng đây là duyên phận của nó. " Dừng một chút, Ngô Tuệ nhìn lại đồ nhi chính thức cũng là cô nhi năm xưa được lão nuôi dưỡng, tình cảm của hai người ngoài là sư đồ còn như phụ tử. " Sự tình của môn phái không phải con không biết, tâm pháp kia con chỉ luyện tới tầng bốn mà một lần trầm mê suốt một tuần. Ngay cả công lực như ta, luyện đến tầng sáu cũng trầm mê gần nửa tháng, điều này nói lên chúng ta không thể tiếp tục tu luyện nó, tâm pháp chính thống Thiên Nam tâm quyết chúng ta tu luyện tới cực hạn cũng không thua sút cái tâm pháp kia, Thiên Nam môn nhất mạch của ta sau này đành nhờ cả vào con. "

" Dạ, sư phụ, nhưng tại sao sắp đến cái hạn mười năm, người còn tiêu hao năm thành công lực??? Vậy khi giao đấu cùng người kia không phải... " Huyền Hải không dám nói tiếp, bởi hòa thượng biết vị sư bá kia võ công rất cao siêu, ngay cả sư phụ cùng sư đệ Trần Dư, hai người liên thủ cũng chỉ đánh ngang tay, vị sư đệ của Ngô Tuệ năm xưa xuất gia, sau đó lại hoàn tục, tạo nên một mạch Thiên Nam môn khác, đó cũng là hai mạch còn lại duy nhất của Thiên Nam môn.

Năm xưa Thích Trần hòa thượng cũng là sư tổ của Huyền Hải, thu nhận được ba đồ đệ, trong đó đại đồ đệ tư chất cao nhất, cũng là người có hi vọng đạt được chân truyền của sư phụ để làm trưởng môn đời kế tiếp của Thiên Nam môn, nhưng vì nóng vội, vị đại đồ đệ này đã định học trộm Hư Thiên quyết. Thích Trần thất vọng đuổi tên kia khỏi sư môn, sự kiện đó qua đi hơn hai chục năm. Trước khi Thích Trần hòa thượng mất đã truyền chương môn lệnh cho Ngô Tuệ. Sau đó vị đại đồ đệ trở lại núi muốn đoạt Hư Thiên quyết, cuối cùng Ngô Tuệ đấu không lại, sau đó bức bách sư huynh mình phải thắng cả mình cùng sư đệ mới giao Hư Thiên quyết, không thì lập tức hủy cuốn sách. Mặc dù võ công của đại sư huynh Ngô Tuệ cực cao, có điều cũng chỉ ngang bằng với Ngô Tuệ cùng Trần Dư liên thủ, bởi thế mới có cuộc hẹn mười năm một lần này.

" Huyền Hải, mới gần đây sư phụ phát hiện, nội khí do Hư Thiên quyết sinh ra không thể dung hợp vào nội khí do tâm pháp Thiên Nam tâm quyết tu luyện, có thể một mặt nào đó hai luồng chân khí đó hỗ trợ tăng lên không ít lực lượng, nhưng nó cũng kìm hãm thành tựu của tu luyện giả, vì thế vì sư quyết định phế đi nội khí do tâm pháp Hư Thiên quyết luyện thành, một mặt có thể thành toàn cho sư đệ con, mặt khác có thể chuyên tâm tu luyện Thiên Nam tâm quyết. Có thể nói một núi không thể có hai hồ, con nên nghĩ kỹ lời của ta nói. " Nói xong, Ngô Tuệ liền bỏ đi, phải biết rằng năm thành chân khí Ngô Tuệ truyền cho Thanh Thiện chính là gần hai mươi năm tu luyện Hư Thiên quyết, có thể cho người khác hai mươi năm khổ luyện không phải ai cũng làm được.

" Sư phụ, đệ tử biết nên làm gì. " Nói xong Huyền Hải khẽ quan sát Thanh Thiện đang say mê ngủ. " Sư phụ nói đúng, nếu cứ chấp mê tu luyện Hư Thiên quyết sẽ đi vào ngõ cụt. Ngay cả sư tổ cũng chưa từng tu luyện nó, vậy dùng nó thành toàn cho sư đệ vậy, hi vọng đúng như sư tổ nói, nếu không với sự quái dị của tâm pháp, chỉ sợ ai cũng đắm đuối vào tu luyện cho đến chết. "

Năm xưa Thích Trần vì không muốn đệ tử đi vào đường cụt mà cất giấu Hư Thiên quyết, chính thế khiến cho đại đệ tử bị trục xuất. Lão biết sự tò mò khiến con người có thể làm tất cả, nên khi truyền lại chức chương môn cho Ngô Tuệ cũng cho phép Ngô Tuệ luyện, chỉ là bắt Ngô Tuệ thế không được tu luyện quá tầng sáu. Mặt khác khi võ công Ngô Tuệ rất cao, tâm trí rất mạnh, có thể đủ khống chế bản thân, để cho Ngô Tuệ từ trong đó lĩnh ngộ cái đáng sợ của tâm pháp này. Huyền Hải từ nhỏ đã mồ côi, tự mình kiếm sống khi mới sáu bảy tuổi và được sư phụ Ngô Tuệ nhận. Ngô Tuệ truyền Hư Thiên quyết lại cho Huyền Hải bởi lão thấy sự kiên cường từ nhỏ của đồ đệ, không ngờ Huyền Hải cũng không thể chống cự lại được, nên Ngô Tuệ chỉ truyền đến tầng bốn rồi dừng lại.

Nói đến Thanh Thiện, hiện tại đang li bì ngủ, nhưng trong nội thể chân khí lại đang vận chuyển theo lộ tuyến Hư Thiên quyết, ở ngay sau lưng hắn là một bóng người, chỉ thấy chân khí của người này không ngừng được truyền vào thân thể Thanh Thiện, làm luồng chân khí kia bắt đầu hòa tan trong chân khí nội thể của hắn. Lúc này toàn thân Thanh Thiện bắt đầu tỏa ra màu lục, một lúc sau màu lục bắt đầu trở nên đậm hơn rất nhiều, dùng mắt thường có thể dễ dàng nhận ra, khi màu lục bắt đầu chuyển biến sang màu khác thì bàn tay người kia lại rút trở lại. " À, đáng tiếc quá, chút nữa đã đột phá tầng năm, phải xem bản thân sư đệ vậy. " Bóng đen nhanh chóng rời khỏi căn phòng, để lại Thanh Thiện ngồi đó.

" Hành công hoán kinh, chân khí vi động, hình kháng ngũ nhạc, thế áp tam phong, do từ nhập tật, di thiên nhập tâm, ủa hình như là khẩu quyết tầng bốn, a a a, thật thoải mái quá. " Chỉ là chân khí vừa chạy được vài vòng thân thể Thanh Thiện đã đổ ả ra giường, mặc dù không ngáy to, nhưng hơi thở phì phò như trâu còn có thể nghe thấy âm thanh, rất rõ ràng hắn đã chìm vào giấc ngủ. Đối với Thanh Thiện mà nói, gần mười năm sinh hoạt lười nhác, muốn ngủ là ngủ, nay thân thể hắn muốn ngủ, tâm trí cũng muốn ngủ, cho dù có thoải mái hơn đi nữa thì hắn cũng ngủ đã, chuyện khác tính sau. Đây không rõ là do đặc tính của xà đan hắn nuốt nhưng rất hiển nhiên nó cực kỳ có lợi với thân thể, Hư Thiên quyết cũng không thể bắt hắn đang muốn ngủ mà tỉnh lại được.

" Sư phụ, sư huynh, hai người để phần con ít cơm quá vậy. " Mỗi khi tỉnh dậy Thanh Thiện lại phải vào bếp lục cơm ăn, chỉ là lần này hắn ăn hai bát to rồi mà vẫn thấy đói, hắn liền đi tìm, chỉ là không thấy ai nên hắn mới phải gọi to vậy.

" Chương môn sư bá, phụ thân con đã đi trước chỗ đó, người nói có thư muốn chuyển cho người. "

" Con là Thảo nhi à, mười năm trước ta đến nhà, lúc đó con còn rất nhỏ, không ngờ hôm nay đã lớn trở thành đại nỷ nhân của Thiên Nam môn chúng ta rồi. "

" Hi hi, đa tạ chương môn sư bá ".

" Oa đẹp quá " Thanh Thiện há cái mồm đang đói ra, cái mắt cũng trơ tráo nhìn cô gái trước mắt, đáng người cân đối, cái eo mới mong manh làm sao, đôi mắt đen nháy chớp chớp rất hoạt bát và cuốn hút, đôi má hây hây hồng càng tôn lên nét đáng yêu.

" Nhìn cái gì thế, chưa thấy con gái bao giờ hả? " Nàng phùng môi tròn mắt nhìn chàng thanh niên trước mặt, nàng rõ ràng cảm nhận được người này đã soi kỹ từng li từng tí trên thân thể nàng, đúng là đồ bất lịch sự mà.

Chương 5: Mày Nhìn Đểu Tao À

Đây là đồ đệ mới của sư bá tên Thanh Thiện, đây là Ngọc Thảo nhi nữ của sư đệ thầy, hai con làm quen nhau đi. "Ngộ Tuệ thấy ánh mắt hai thanh niên nhìn nhau không mấy thân thiện, liền tiến lên giảng hòa.

" Thanh Thiện sư huynh. "

" Ngọc Thảo sư muội. "

Từ khi có được võ công, tâm tính Thanh Thiện cũng đổi khác, khi xưa hắn đều nghĩ gái đẹp là gái chỉ có thể nhìn không thể ăn, bọn họ chỉ sinh ra dành cho các đại gia. Bây giờ thấy vị sư muội xinh đẹp hoạt bát vậy, Thanh Thiện đã muốn lần lại làm quen. Đáng tiếc cho hắn dường như vị sư muội này đã đến được khá lâu, chưa đợi Thanh Thiện nói thêm gì nàng đã hướng sư phụ hắn nói: " Chưông môn sư bá, cháu xin phép trở về báo tin với phụ thân. "

Thanh Thiện ánh mắt nhìn theo bóng nàng, cô nàng này dám chắc chỉ mới học cấp ba mà thôi, có lẽ đám con trai ở lớp theo đuôi nàng không ít, Thanh Thiện thầm đoán như vậy. Mỹ nhân có thể nhìn mà không thể đụng hắn trên đường gặp quá nhiều, thôi quên đi. Nghĩ xong, hắn quay sang nói với mọi người:

" Hi hi, sư huynh, huynh có thấy đã trưa rồi không, mọi người có thấy đói không? Sư huynh Huyền Hải, chúng ta đi nấu cơm thôi. "

Huyền Hải nhìn hắn lắc đầu cười rồi quay người bước đi. Hắn vui vẻ nói gót theo sau.

...

Hai ngày tiếp theo nhanh chóng trôi qua, cuối cùng thì tên mập Như Long cũng gọi điện báo ngày mai cả lớp phải trở về. Trong hai ngày này ngoài thời gian luyện tập cùng sư huynh Huyền Hải, Thanh Thiện cũng được sư phụ chỉ dạy và dặn dò rất nhiều điều.

" Sư phụ, sư huynh, đến hè để từ nhất định trở lại thăm hai người. " Dù chỉ có vài ngày ở cùng nhau, Thanh Thiện cũng quý mến hai người này, một sư huynh hiền lành thật thà, một sư phụ hòa ái luôn quan tâm tới mình. Hắn có rất ít bạn bè, nhưng có thể khẳng định hiện giờ, Thanh Thiện xem hai người quan trọng chỉ đứng sau gia đình mình.

Được sư phụ dặn dò đường đi, Thanh Thiện nhanh chóng trở lại đường cũ khi xưa mình từng qua, gặp lại đám bạn cùng lớp, Thanh Thiện tưởng chừng chuyện vừa xảy ra như một giấc mơ, từ chuyện bị răn cấm, uống máu rắn, rồi truyền thụ võ công, tất cả chỉ trong mấy ngày.

Qua một lần đường sông, cả lớp Thanh Thiện chuyển qua dùng xe đi. Nhưng không hiểu sao, xe đón bọn họ lại chậm tới mấy tiếng đồng hồ, vì thế gần xế chiều chuyển xe mới có thể trên đường từ Hà Tây trở về. Bởi vì cả đoàn chậm mất vài tiếng nên đều chưa kịp ăn tối, cô giáo chủ nhiệm quyết định dừng tại quán Thiên Thủy bên đường.

Mấy chục người náo nức tiến vào. Tại bên trong sảnh chính của Thiên Thủy cũng có vài người đang ăn. Ngồi cùng Thanh Thiện là Như Long và bốn tên con trai. Cả lớp hắn chiếm tới bảy chiếc bàn trong quán ăn. Lúc này Thanh Thiện mới chú ý đến hai chiếc bàn xa xa tại góc phải của nhà hàng.

Một bàn có bốn người, một trung niên nhân tuổi gần sáu mươi, bên cạnh là một thiếu nữ rất xinh đẹp, nàng mặc một chiếc váy màu trắng, chỉ là trên khuôn mặt lộ vẻ băng giá, cực kỳ khó gần. Bên cạnh bọn họ còn có hai thanh niên khoảng hơn ba mươi tuổi, thân thể hai người này khá lớn, có lẽ cao tới mét tám lăm là ít. Thanh Thiện nhận ra thỉnh thoảng hai người này lại quan sát cái bàn gần đó và nhìn vài người ngoài hành lang.

" Thủ trưởng, bọn chúng có ít nhất mười người, mỗi người đều được trang bị súng ngắn. "

" Ủm, ta biết rồi. "

Mặc dù bọn họ trao đổi rất nhỏ nhưng Thanh Thiện vẫn nghe rất rõ. Điều này làm hắn hơi ngạc nhiên, nhưng rồi hắn hiểu ra ngay thính lực tăng lên nhiều như vậy là nhờ vào võ công, nên không thắc mắc nữa mà tiếp tục lắng nghe:

" Thủ trưởng, chuyến đi này của người vô cùng bí mật, đám người kia lại có thể tra ra, dường như bên trong chúng ta có... "

Vị trung niên nhân này làm sao không biết điều đó, nhưng giờ nói ra có ích gì nữa. Lão thừa biết đám người kia muốn làm gì, chỉ là sự việc kia quá nghiêm trọng, một ý kiến của lão có thể đẩy đối phương xuống địa ngục hoặc có thể trắng án tại ngoại tiếp tục làm ác.

" Đại ca, thật may mắn, có đám học sinh tại đây, đệ không tin lão già có thể ngoan cố phản kháng, chúng ta có nên đe dọa một chút không? "

" Để xem đã, có lẽ nên tăng một chút áp lực. "

Thanh Thiện không ngờ vừa chú ý đến bốn người kia thì âm thanh này lại truyền đến tai. Có lẽ người ngu ngốc hắn cũng hiểu đám người kia có ý đồ với

lốp hẳn, mà bọn họ mỗi người lại có súng.

"Mười người, xem ra bên ngoài hành lang còn có sáu người. " Bởi bên trong đại sảnh bàn bên kia chính là có bốn tên đang ngồi. Chú ý lắng nghe âm thanh ngoài hành lang, Thanh Thiện có thể đoán được sáu người này chia làm ba nhóm, đều vây quanh đại sảnh.

Trầm ngâm một lát, Thanh Thiện quyết định nhúng tay vào, bởi dù hắn không muốn thì đám người kia cũng cố ý lấy lốp hẳn ra đe dọa, đối phương lại có súng, có trời mới biết có xảy ra chết người hay không.

" Cô giáo, em để quên ví tiền trong xe, em ra ngoài lấy. " Âm thanh của Thanh Thiện hơi to, đủ để cả đại sảnh cùng đám người ngoài hành lang nghe thấy.

Đi ra ngoài cửa chính của đại sảnh, Thanh Thiện lướt qua hai người đối phương, hai người đó cũng tùy tiện liếc mắt nhìn hắn. Đám học sinh này thì có gì uy hiếp bọn họ chứ, huống chi nhìn người Thanh Thiện cũng không có cơ bắp.

Đại sảnh của nhà hàng Thiên Thủy rộng đến mấy trăm mét vuông, nơi đây vốn gần các nhà máy công nghiệp, quán được mở chủ yếu phục vụ các công nhân, xung quanh nhà hàng có trồng các cây cảnh. Bốn người kia chính là ở các nơi đó quan sát.

Hai tên trước cổng đại sảnh chắc chắn không thể giải quyết, bởi không chế hai người, đám người kia sẽ nhận biết. Suy nghĩ chốc lát, Thanh Thiện quyết định vòng qua bên trái, chọn chỗ tối lẩn vào. Sau đó, hắn nhanh chóng tiếp cận hai người. Hai người này khá cao to, quần áo đều mặc âu phục màu đen. Thình thoảng chúng liếc mắt quan sát cả đại sảnh rồi nhìn về bốn phía của nhà hàng.

" Lã Tân này, mày nói xem xong vụ lần này chúng ta mỗi người sẽ được chia bao nhiêu, ài, ta nhớ mấy em gái hôm nọ quá. "

" Hừ, người yên lặng quan sát đi, đối tượng lần này không dễ động vào đâu, đừng để xảy ra bất cứ sơ xảy gì. " Đại hán tên Lã Tân thận trọng nói.

" Có sơ xảy gì chứ, bọn họ chỉ có hai tên bảo vệ, cho dù ngu ngốc cũng biết không nên chống lại chúng ta. "

Thanh Thiện lúc này vô cùng sốt ruột, bởi hắn muốn xử lý hai tên mà không gây ra bất cứ động tĩnh gì, nhưng việc đó cực khó, vì tên Lã Tân rất cẩn thận, tay phải của hắn luôn luôn để trong ngực, không nói Thanh Thiện cũng biết tên kia luôn trong trạng thái chuẩn bị rút súng.

Quan sát thêm một lượt, bỗng Thanh Thiện nhận ra có một tên phục vụ chuẩn bị đến gần hai tên kia.

Ngay khi tên phục vụ vừa đi ngang qua, từ ngón tay Thanh Thiện khẽ co lại búng " Vù. " Tên phục vụ đang đi tự nhiên kêu " a " một tiếng, âm thanh tuy rất nhỏ nhưng cũng đánh động hai tên kia, nhất là đối với tên Lã Tân cực kỳ cảnh giác đó. Chúng vừa quay qua nhìn tên phục vụ, thì thân ảnh Thanh Thiện đã nhanh chóng tiếp cận sau lưng. Hắn tung hai tay chặt xuống gáy đối phương, hai tên liền lảo ra bất tỉnh. Hắn vội kéo chúng vào trong bụi cây. Cũng may là quần áo của hai tên cùng một màu với đám cây cảnh bên cạnh, nên chắc phải đến sáng mới có người phát hiện ra.

Hắn lục lọi trong người chúng để lấy hai khẩu súng màu bạc. Dù không biết dùng súng nhưng Thanh Thiện hiểu nó rất nguy hiểm, cứ tịch thu nó cho chắc ăn đã. Sau đó, hắn điểm vào hai vai bọn chúng. " Hừ cho dù có người đánh thức các người, cũng phải mười hai tiếng các người mới có thể di động được. " Trong đầu nghĩ như thế là ổn, Thanh Thiện tìm cách tiếp cận hai kẻ bên phải.

May mắn cho Thanh Thiện là hai tên này không cẩn thận như Lã Tân, vì thình thoảng chúng mới quan sát xung quanh một chút, và chủ yếu hướng về đại sảnh. Hơn nữa chúng còn phì phèo hút hết điều này đến điều khác.

Thanh Thiện ném viên đá về phía xa. " Vù, xạo xạo. " Bụi cây liền phát ra tiếng lạo xạo. Hai người vừa quay mặt về đó thì một thân ảnh đã ở đằng sau lưng. " Hự, hự. " Chỉ hai tiếng nhỏ, hai tên đã đi theo đồng bọn bên kia.

" Hạ hai tên trước đại sảnh chỉ tổ đánh rần động cỏ. Với lại đối phương còn tới bốn tên trong đại sảnh, giả sử chúng rút súng bắn bừa thì không ít người lãnh đạn. "

" Hừ đã làm làm cho trót, chỉ là nếu đối phương biết mặt mình, biết đầu sau này tìm đến trường. " Nghĩ vậy, Thanh Thiện không khỏi phát lạnh một chút. Nếu bị ám sát thì đúng là không đáng, hắn liền chạy vào bên trong tìm xem có gì có thể đem giấu khuôn mặt của mình, đầu tiên là cái khăn tắm buộc kín cái đầu, sau đó thay bộ quần áo của hai tên bị ngắt, dù gì Thanh Thiện cao tới một mét bảy, mặc bộ quần áo vào cũng chỉ hơi rộng một chút. Cẩn thận hơn, hắn lấy chút than phía sau nhà hàng mà bôi lên mặt. Trong bếp lúc này cũng có vài người, nhưng họ đều mải mê làm việc nên chẳng để ý hắn đang làm trò gì.

Trông Thanh Thiện lúc này hơi ăn chơi, cái khăn trên đầu khiến hắn hơi giống bụi đời. Vào phòng vệ sinh, soi gương mặt lúc này của mình, đúng là khiến hắn phải phì cười mà, nhất là khuôn mặt vốn đang trắng giờ lại chỗ đen chỗ trắng. Với bộ dạng này thì ngay cả hắn cũng khó nhận ra mình huống chi người khác.

Thanh Thiện nhẹ nhàng đi vào từ cổng chính, lần này hắn không còn lo bốn tên còn lại có nhận ra hay không. Trông hắn đi cực kỳ vất vưởng, kiểu dáng đại ca một vùng. Khi đi ngang qua hai tên ở cổng chính, hắn quay sang nhìn bọn họ.

" Con mẹ mày, mày nhìn đều tao hả, biết tao là ai không? "

Thanh Thiện chẳng nói gì mà tiến sát lại. Lúc này khoảng cách hai bên đã quá gần, trong khi chúng vẫn nghĩ rằng một thằng lêu lổng thì chẳng làm được trò trống gì. Thanh Thiện lợi dụng tâm lý chủ quan này mà ra tay cực nhanh, hai tên đại hán đã bị hắn điểm vào huyệt đạo kiên tĩnh ở vai, chúng lập tức đứng im. Vừa bất ngờ, vừa định hô lên thì lại thấy Thanh Hải đánh tới sau gáy, lần này không phải đánh bọn chúng hôn mê mà đánh trúng Á huyệt, một người khi bị đánh trúng sẽ không thể phát ra âm thanh.

"Hừ bỏ lão tao à, cái vùng này còn chưa có kẻ dám nhìn tao như thế. "Nghênh ngang đi vào đại sảnh, cố gắng lơ lớ đôi giọng để mọi người không nhận ra. Hắn đắc chí nghĩ thầm: "Chửi người thật sảng khoái quá đi, hèn gì nhiều thằng thích làm đại ca vậy. "

Lúc hắn động thủ thì trong số bốn người bên kia đã có hai người định rút súng thủ sẵn. Hai người bên cạnh lắc đầu đánh ánh mắt ngăn lại. Thật ra vừa ra tay Thanh Thiện đã chăm chú nhìn bốn người đó, nên hắn liền thờ dài một tiếng khi thấy bọn chúng không động thủ. Thanh Thiện tỏ ra rất xác láo, đập cái ghế ngồi xuống: "Con mẹ nó, chỗ này sao nóng vậy chứ? "Hắn đổi sang cái bàn ngay dưới chiếc quạt trần và sát với hai chiếc bàn tám người đang ngồi kia.

"Giờ tay lên, cầm động đây, giao hết tiền ra đây. "

Không để bốn tên đại hán chú ý nhiều, hai tay Thanh Thiện đã móc ra hai khẩu súng chìa ngay vào đối phương.

Hai tên đó trùng mắt định rút súng thì hắn đã bóp cò trước. "Pằng " một tiếng, hai viên đạn găm thẳng vào bức tường phía sau.

Người trong đại sảnh cuống cuống chạy chạy hết ra ngoài. Một giây, chỉ một giây sau, thân ảnh Thanh Thiện đã lao tới với tốc độ cực nhanh. Trước nổ súng, giờ lại phóng thẳng tới, Thanh Thiện đã khiến hai tên đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác. Nhưng chúng đều là đám từng trải, nên phản ứng cũng nhanh không kém, hai tay rút súng ra. Thanh Thiện tung liên tiếp hai cước đá trúng tay đối phương.

"Bồng, bồng "

"Rắc, rắc "

Chúng tựa như con gà bị người ta quăng đi, bay xa tới năm thước mới gục xuống. Thanh Thiện cũng không để ý nhiều, một cước gần như toàn lực, cánh tay đối phương chắc chắn đã gãy.

"Ta nói này người anh em, người anh em có phải đang cần tiền. "Hai tên còn lại rõ ràng bình tĩnh rất nhiều, vì xung quanh chúng còn có bốn tên đàn em, mấy tên đó mà chìa súng vào, dù tên nhãi con này có lợi hại đến đâu đi nữa cũng sợ vài mặt ra. Với lại, chúng đoán đối phương đang thiếu tiền, nên cứ cho hắn một ít cho yên chuyện. Dù sao thì chúng cũng có rất nhiều tiền, thiếu đi chút ít cũng chẳng sao.

"Ông anh này nói còn hợp tình hợp lý đó, chỉ là mấy thằng em của ông anh thích vận động mạnh, nên tui mới cho chúng vận động. "

"Vậy chú em cần bao nhiêu, anh tuy không nhiều nhưng một vài chục cũng không thiếu, chú cần cứ lấy dùng tạm. "Nói rồi đại hán đưa tay vào túi áo, nhưng chưa kịp rút ra thì tiếng nói của Thanh Thiện đã sát bên tai:

"Ông anh khách khí quá. "

"Bồng, bồng " Âm thanh vừa dứt, hai cước của hắn đã dính ngay lên người đối phương, tương tự như những lần trước, hai tên bay xa một đoạn rồi mới gục xuống, cặp mắt chúng vẫn ánh lên vẻ khó hiểu, vì rõ ràng chính mình đã ra hiệu bốn tên đàn em xông vào từ lâu.

"Hi hi, bốn tên ngoài kia đã đi ngủ trước ông anh một bước rồi. "Âm thanh của hắn cũng vừa đủ để bốn người bên kia nghe thấy.

Thanh Thiện đi tới móc trong người bốn tên kia một xấp dày tiền. Hắn không nghĩ nhiều cứ polime mà cầm, nhất là cái xấp năm trăm nghìn dày kia, hắn nhẹ nhàng bỏ vào trong người. Ánh mắt nhìn bốn người đó, sau đó khẽ lăm lăm trong miệng "xem như chút công cán lao lực a. "

Nói xong thấy không còn gì nữa, hắn liếc qua hai tên đại hán cùng bàn với mỹ nhân lạnh lùng kia, xem như cảnh cáo đừng có rút súng ra. Bốn người nhìn hắn, mỗi người một ánh mắt khác nhau, bình tĩnh nhất là người trung niên đó, sau đó là ánh mắt của nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Gặp Gỡ Oan Gia

Thanh Thiện lao ra khỏi đại sảnh. Không có ai dám ngăn cản một sát thần như hắn, cầu cho hắn đừng cướp tiền của mình còn không được nữa là muốn giữ hắn lại.

Vứt bộ quần áo kia đi, xóa mấy vết than trên mặt, thay quần áo mình vào lại. Nhưng Thanh Thiện không vội vào đại sảnh ngay. Hắn hiểu rằng người nào bước vào lúc này chính là tâm điểm của mọi sự chú ý, dù hóa trang cỡ nào thì ánh mắt cùng hình dáng không thể thay đổi. Đợi vài người khách từ ngoài vào, Thanh Thiện mới từ từ ôm bụng chạy vào.

"Mày chạy đi đâu thế, mày biết nãy trong này xảy ra bắn nhau không? "Thanh Thiện vừa tiến sát tới bên tên mập Như Long đã thấy hắn liền thoáng nói.

" Tao bị tào tháo rượt, giờ còn đau nè. " Thanh Thiện ôm bụng mà nói.

" Nãy xảy ra vụ cướp tiền, còn có đánh nhau nữa, tên cướp hấn chỉ đá một phát mà hai tên to lớn chết ngất, hình như hấn có võ đó. "

Đang nghe tên mập kể về chiến tích của mình, bên ngoài đã có tiếng còi xe cảnh sát kêu inh ỏi. Mà kể cũng lạ, với cái còi cỡ này, chỉ là chưa tới nơi cướp hay trộm nó chạy hết mẹ nó rồi còn bắt cái chó gì, nên nói bọn này nó chỉ được cái to còi, giò bắt nạt mấy tên dân đen mà thôi.

Chỉ thấy mười mấy tên mặc cảnh phục chạy vào, nhìn qua sao của bọn họ Thanh Thiện thấy có trung niên đi đầu đạt tới thượng tá, là thượng tá vậy mà khi nhìn thấy trung niên bản bốn người cũng cúi mình chào. Thanh Thiện không để ý nữa, cứ thế tận tình ăn, trước lúc hấn ra tay đã kịp ăn gì đâu, nên mặc kệ cảnh sát chạy đi chạy lại cũng mặc, nhét đầy bao tử đã. Mà cũng hên cho hấn, vì quá sợ cả lớp hấn cũng không dám ăn nữa, vì thế các món ngon đều chui tọt vào bao tử. Tiền của mình chỉ ra, không ăn đúng là có tội với bản thân a.

Khi đám cảnh sát trở ra, bốn người kia cũng sắp bước ra khỏi sảnh. Nữ tử kia nhìn lướt qua đám học sinh, ánh mắt khẽ dừng trên người Thanh Thiện, chốc lát sau đó mới đi theo đoàn người.

" Nữ tử này ánh mắt thật đáng sợ. " Trong đầu hấn thầm than.

" Mày thấy không cô nàng nhìn tao đó. " Mấy tên cùng lớp Thanh Thiện chụm đầu nói. Đưa bên cạnh chẳng chịu kém: " Nàng cũng nhìn cả tao nữa. " Một đám bạn gái lớp hấn lại xì xào: " Hừ có gì đâu, cũng bình thường, có gì xinh đẹp đâu " ... " Đúng mình cũng thấy cô ta bình thường " ...

Đoàn xe đưa cả lớp trở về Hà Nội. Trở về nhà, lấy lý do quá mệt, Thanh Thiện lại chui vào cái ổ trên tầng bốn của mình, nơi đây là thế giới riêng của hấn, cả phòng cũng có chìa khóa riêng, nếu ai muốn vào phòng phải được sự cho phép của hấn. Trên cửa sổ và cửa chính còn có kính ánh xạ, người ngoài nhìn vào không thấy gì, còn hấn nhìn rõ từng thứ một.

Lấy đám tiền trong túi quần ra, lần đầu tiên cảm nhiều tiền như thế, Thanh Thiện cũng thấy da đầu gột gột sung sướng.

" Xem nào, năm xếp năm trăm nghìn, một xếp hai trăm nghìn, ngoài ra còn đồng tiền lẻ. " Hấn nhớ rằng đồng tiền này là của bốn tên ngồi bên trong sảnh, không ngờ khoảng đại mà cũng có số tiền lớn thế. Nếu Thanh Thiện biết số tiền hấn lấy là gần ba trăm triệu chắc hấn đã để sót lại, vì đối với học sinh như hấn thì số tiền đó là quá lớn: " Ba trăm triệu tiền mặt chứ không phải ba trăm nghìn a. "

" Phát tài, phát tài rồi, ha ha ha. " Lấy chân bịt kín đầu mà la hét, hấn hét đến khàn cổ mà vẫn muốn hét. "Đúng rồi, Thịnh nó thích chiếc dây chuyền. " Thịnh Minh là em gái hấn, năm nay chỉ mới mười sáu, hấn nhớ rằng vài tuần trước hai anh em đi siêu thị. Em hấn rất thích chiếc dây chuyền, nhưng giá nó tới triệu rưỡi, mẹ hấn lại không đủ tiền cuối cùng đành ra về. Hấn nhớ rất rõ ánh mắt ngán ngời của đứa em khi quay lưng ra về.

" Đi mua thôi. " Trong đầu vừa ra lệnh, thân thể đang trùm kín trong chăn đã bật dậy, mặc nguyên như vậy, vác con xe máy Future phi ra khỏi nhà. Trong túi một đồng tiền tinh thần hấn cũng nhiều y như tiền vậy. Chỉ là với người khác sẽ lo sợ mất số tiền này, còn hấn một chút lo sợ cũng không, tiền trong túi hấn ai có thể cướp được chứ .

Về đến nhà là gần chín giờ, ra khỏi nhà là đúng chín giờ, khi đi đến siêu thị A Big thì đã chín rưỡi, may mắn họ còn mở cửa. Dù gì hôm nay cũng là chủ nhật, nhiều gia đình đi mua sắm, mở thêm lúc nào lẫn lúc đó. Hấn chạy vù lên tầng ba, tầng trang sức vàng bạc. Trên này không ngờ vẫn còn khá đông, đám người này thường là tầng lớp khá giả, quần áo bọn họ đa phần đều là hàng hiệu, càng hàng hiệu càng thể hiện đẳng cấp bọn họ trong xã hội, có những cái túi xách thôi mà đã bằng con xe Thanh Thiện cưỡi, có khi còn hơn.

Thanh Thiện cũng nhớ kỹ cái cửa hàng vàng từng đi qua, sợ có kẻ khác mua mất, hấn chẳng ngại lượn qua đám người mà chạy. Ánh mắt hấn vui sướng khi nhìn thấy chiếc dây chuyền còn nguyên trên tủ kính.

" chị ơi, cho em lấy cái dây này. "

Rút tiền đưa ba tờ năm trăm nghìn, hấn chưa kịp cầm lấy chiếc dây thì một âm thanh bên cạnh đã cắt ngang:

" Anh ơi, em thích chiếc dây này. "

Đó là một thiếu nữ tầm gần hai mươi rất xinh đẹp, đi bên cạnh là một thanh niên mặc đồ tây rất đẹp trai, thanh niên này còn cao hơn Thanh Thiện nửa cái đầu, tóc vuốt ngược lên, trông không khác gì diễn viên Hàn Quốc. Thanh Thiện liếc qua hai người bọn họ, đồ trên người toàn đồ hiệu nước ngoài, hấn không rành lắm nhưng chắc chắn rất đắt.

" Được rồi, vậy anh mua cho em. " Nam nhân cười rất tươi nói.

" Nhân viên, ta muốn mua chiếc dây. "

Nữ nhân viên vô cùng bất ngờ, vì đây là chiếc dây còn duy nhất, thiếu niên trước mặt đã đưa tiền lấy, nhưng thanh niên này cũng muốn mua. Mà thanh niên này nàng nhìn rất quen, hầu như mỗi lần đến đều mua rất nhiều cho siêu thị, nếu để khách hàng như vậy phật ý, quản lý biết không đuổi việc mới là lạ.

Ngay khi nữ nhân viên đang phân vân, Thanh Thiện bực tức bên cạnh, hấn mua trước, tiền cũng đã đưa rồi, nhưng dường như nhân viên kia lại muốn bán cho hai người đó.

"Chị nhân viên, cái này em đã mua, cũng đưa tiền rồi."

"Cái này, cái này..."

"A, Văn Thành công tử, cùng Anh Thy tiểu thư tới mua sắm." Một trung niên nhân thấy thanh niên vội tiến lại chào hỏi. Trong giới thượng lưu ai không biết gia đình họ chứ, bố bọn họ là trùm buôn bắt động sản lớn nhất đất Hà Thành, gia sản tính bằng tỉ đô, đứa con cả Văn Thành là tổng giám đốc của tập đoàn ô tô Việt Phát.

"Anh Thy tiểu thư muốn mua thứ gì vậy, Lê Tâm lấy cho tiểu thư."

"Quản lý, nhưng khách hàng này cũng muốn mua." Nữ nhân viên thở phào nhẹ nhõm, dù gì quản lý cũng đã tới, xử lý thế nào xem ra cũng không ảnh hưởng đến mình.

Lúc này tên quản lý mới để ý Thanh Thiện, quần áo chỉ là một học sinh cấp ba, đi chiếc giày adidas tầm thường, cả người chả có thứ gì bắt mắt.

"Vị khách hàng này, có thể chọn cái khác được không, chúng tôi sẽ giảm giá cho cậu."

"Không được, cháu đã chọn rồi, tiền cũng đã đưa, các người không thể bán rồi lại không giao hàng chứ." Ánh mắt Thanh Thiện nhìn chằm chằm tên quản lý, nếu khi xưa gặp trường hợp như vậy hẳn đã nhìn, nhưng không hiểu hiện giờ hẳn lại như vậy. Thanh Thiện biết đối phương rất giàu có, tranh chấp với họ thì thiệt thòi là mình, có điều hẳn rất cố chấp.

"Hừ giàu có thì đã sao chứ, cha mẹ các người giàu có thôi, các người mà sinh vào gia đình khác thì đã không thể lên mặt vậy." Thanh Thiện nghĩ vậy trong đầu, càng nhìn lại càng thấy ghét đám người này, nhất là cô nàng xinh đẹp Anh Thy gì đó, giờ trước mắt hẳn vô cùng diễm dũ, đông đánh, càng nhìn càng xấu.

"Bạn này, có thể nhường dây chuyền cho mình, mình rất thích nó." Cô nàng Anh Thy chột nói, nhưng giờ Thanh Thiện đã thấy ghét bọn họ, chẳng liếc nàng tới một lần nói:

"Em gái tôi cũng thích, không lẽ em gái không bằng một nữ nhân xa lạ."

"Cậu bạn, nếu em nhường lại dây chuyền, anh có thể mua tặng em một cái, thế nào." Văn Thành từ nãy vẫn im lặng, chột nói.

"Em gái anh thích, nhưng cái này em gái em nó cũng thích, rất tiếc."

"Thế nào các người bán hàng cho khách như vậy sao, thấy ít tiền nên xem thường sao?" Âm thanh của Thanh Thiện đã to hơn lúc trước rất nhiều, thể hiện rất bất mãn, giờ hẳn chỉ mong tên quản lý kêu bảo vệ, kêu rồi hẳn mới có cơ ra tay được.

"Hừ, đàn ông bụng dạ hẹp hòi, không mua nữa, anh chúng ta về." Anh Thy bực tức nói, sau đó quay đi chuẩn bị xuống dưới ra về.

"Hừ, bộ tưởng mình người mới được mua cái mình thích sao, mình người có tiền chắc." Tuy ra đến cửa nhưng âm thanh đó, chắc chắn cô nàng vẫn nghe được, chỉ thấy nàng quay lại nhìn kỹ tên con trai không tỵ ga lăng với gái đẹp chút nào, thấy hẳn cười cười thần nhiên, nàng bực tức mà không làm gì được.

"Thế nào, các người đưa dây chuyền được rồi chứ?"

Dù bất mãn vì đã làm mất lòng một khách hàng lớn nhưng tên quản lý cũng biết là không thể không đưa sợi dây cho tên thanh niên trước mặt, đành nặn ra nụ cười rồi đưa hẳn sợi dây.

Nhìn nụ cười của đứa em gái, Thanh Thiện rất vui trong lòng. "Có tiền có khác, muốn thứ gì là có được ngay." Chính từ ngày hôm nay, có cơ hội có tiền là hẳn sẵn sàng lấy, chỉ cần tiền này không phạm pháp bao nhiêu hẳn cũng không từ. Dù muốn mua mấy thứ cho gia đình, nhưng lại sợ bố mẹ tra hỏi số tiền, vì cái dây chuyền mà hẳn đã khổ sở đối phó, huống chi mấy thứ khác, cuối cùng cũng không dám mua gì.

Thời gian trôi nhanh, đây là năm cuối cấp, đi học thêm, học trên lớp đến ù đầu. Hẳn thi vào Đại Học Quốc Gia Hà Nội, mấy tháng nay thỉnh thoảng nhớ hẳn mới tập một chút bộ quyền pháp, thời gian luyện cái tâm pháp kia cũng chả có mấy, nhớ lại năm tháng này hẳn chỉ tu luyện có hai lần mà thôi. Áp lực phải vào đại học khiến cho hẳn khổ sở, may mắn đầu hẳn khá thông minh, học đến đâu cũng nhớ được kha khá.

"Mai thi đại học rồi, thi đậu là có thể chơi dài."

Ngày thi đại học đã đến, hẳn đến rất sớm vì sợ tắc đường, nơi hẳn thi là trường Cao Đẳng gì đó, đó chỉ là địa điểm thi. Sáu giờ ba mươi, tại đó đông nghịt người, trai gái đông đủ, sinh viên tình nguyện nhìn đâu cũng có.

Đi vào cổng trường chợt đằng sau là chiếc BMW đen to đang đang bấm còi, Thanh Thiện tránh qua một bên, nhìn lại bên trong xe, đó là một nữ nhân trông xinh xắn, càng nhìn Thanh Thiện càng thấy quen quen, vỗ vỗ cái đầu đúng là cô nàng mấy tháng trước tranh sợi dây chuyền với mình, không lẽ đối phương cũng thi vào trường Khoa Học Tự Nhiên. Thanh Thiện không nghĩ nhiều nữa, đi thi mà cứ nghĩ đến gái là xui lắm, đẩy cô nàng ra khỏi đầu, hẳn đi tìm phòng thi.

Mang đầy đủ thẻ dự thi cùng chứng minh thư, tìm chỗ số báo danh của mình ngồi, đang lau ghế ngồi cùng bàn, Thanh Thiện đã thấy số báo danh 8651 bên cạnh có người ngồi vào, mà số báo danh của hẳn là 8650 hai người xem như cạnh nhau, làm quen chút, nếu có quên gì còn hỏi nhau chứ. Ngang đầu

lên, đập ngay vào mắt hắn là nữ nhân "đồng đánh" Anh Thy kia. Cô nàng lúc này cũng chú ý qua tên bên cạnh, nhận ra hắn là kẻ thiếu niên bụng dạ hẹp hòi, nàng khẽ "hừ" một tiếng rồi quay ngoắt đi, ngồi ra rìa đầu bàn bên kia, dường như xem hắn như bệnh dịch, càng tránh xa càng tốt.

Ba tiếng qua đi, chỉ thấy hai nam nữ ngồi cuối của phòng thi không những không di chuyển sát lại nhau trao đổi mà hai người lại là hai đầu hai bàn, đến nhìn nhau một cái cũng không. Cả hai hì hục mà chép, người này xin thêm tờ người kia gần như không kém cũng xin thêm tờ thứ hai. Thanh Thiện chép đến rã rời chân tay, đến tờ thứ ba, tuy đang thi nhưng vẫn chú ý nàng làm nhiều hay ít. Nàng cũng làm tới ba tờ như hắn.

Bởi Văn, Sừ, Địa, một ngày rưỡi cái phòng thi đều y hệt như nhau, có hai thanh niên trai gái ngồi cách xa nhau như tránh bệnh dịch, người này xin giấy y rằng người kia cũng bắt đầu xin giấy, số tờ của bọn họ nhiều y như nhau, nhìn kỹ một chút bọn họ không khác hai oan gia đối đầu.

Thi xong là hắn biết mình chắc chắn đậu, hơn nữa điểm cũng chẳng thấp, cái đầu của hắn nhớ cái gì thi dai lắm, kiến thức dù nhiều nhưng không làm khó được.

Đến môn thi cuối cùng xong, Thanh Thiện cùng cô nàng chính là hai người ra sớm đầu tiên, hắn trở lại con ngựa chiến, cưỡi về nhà, còn cô nàng leo lên con BMW.

"Sau này ta mua mỗi người một con BMW mà đi, hừ chỉ là cái xe có gì to đâu." Phóng xe trên đường mà lòng phơi phới, giờ làm gì trong khi đợi giấy báo nhập học. "Lâu lắm chưa luyện võ cùng cái tâm pháp sư phụ dạy, lần này về chăm chỉ mới được."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tầng Năm

"Rồi chúng mày về đi, tao cũng về nhà đây." Thi xong, mấy thằng bạn xem như thân rù nhau đi chơi.

Thanh Thiện về tới nhà đã mười một giờ đêm, trở lại căn phòng của riêng mình, vừa định cuốn chăn nằm ngủ, có điều hôm nay hắn hơi phấn khích, bài thi làm quá tốt, hắn còn nghi ngờ biết đâu mình đạt thủ khoa ấy chứ. Nằm hoài không thể ngủ được, Thanh Thiện bỗng nghĩ đến cái tâm pháp mà sư phụ dạy, đã rất lâu hắn chưa luyện, may mắn là vừa đánh no nê với đám bạn, hắn cũng yên tâm tu luyện.

Ban đêm yên tĩnh, thân hình Thanh Thiện cũng bất động, nhưng bên trong lại không ngừng vận chuyển, cái cảm giác thoải mái mỗi khi chân khí lưu chuyển khắp thân thể lại một lần nữa xuất hiện, mỗi một vòng vận chuyển chân khí bản thân lại tăng lên một chút, mặc dù một chút nhưng nó lại là của bản thân mình sở hữu, ví như mỗi ngày bạn tích góp được một nghìn, một năm sau, mười năm sau số tiền đó sẽ rất lớn và cũng là bạn sở hữu.

Tu luyện cũng như vậy, luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, thần hoàn hóa hư. Lúc này đây chính là luyện tinh hóa khí, quay lại với Thanh Thiện, quanh thân thể hắn bao bọc màu lục đậm, chậm dần chậm dần, đám màu lục này bắt đầu tự mình chuyển hóa sang màu lam nhạt, quá trình chuyển hóa này rất thần kỳ. Nếu có ai nhìn Thanh Thiện lúc này còn tưởng hắn là hóa thân của thần tiên, bao quanh thân thể hắn là hai màu lục lam, màu lục ít đi bao nhiêu thì màu lam dày thêm bấy nhiêu, dù màu lam rất mờ nhạt nhưng đây là sự chuyển biến về chất.

Mỗi khi tiến lên một tầng của Hư Thiên quyết, uy lực càng mạnh gấp cả chục lần. Thanh Thiện mặc dù thân thể, đầu óc rất thoải mái, nhưng đó dường như chỉ là ảo giác, trong đầu hắn lúc này quanh quẩn nội dung của Hư Thiên quyết tầng thứ năm. Cái cảm giác nào bộ làm việc liên tục mười mấy tiếng không nghỉ, đó chính là tình cảnh lúc này của hắn, mặt khác chân khí toàn thân cũng bùng phát dữ dội, liên tục đánh sâu vào kinh mạch.

Phải biết rằng, kinh mạch là thứ vô cùng quan trọng đối với một người tu luyện, nếu kinh mạch quá yếu so với chân khí bản thân thì khi đi qua nó sẽ tàn phá kinh mạch, mỗi một người tu luyện đều từng bước tiến hành, vừa nâng cao chân khí bản thân lại vừa tu luyện kinh mạch, đó là một quá trình lâu dài và bền bỉ. Nhưng Thanh Thiện hắn lại khác, có thể nói hắn gặp được duyên ngộ, kinh mạch chưa được tu luyện mà đã có công lực quá cao, hiện tại bắt đầu đột phá tầng năm mới xuất hiện, lên đến tầng năm kinh mạch yếu ớt của hắn đã không chịu được sự bá đạo của chân khí trong cơ thể.

Nói thì dài dòng, có điều lúc này hắn vừa thoải mái lại vừa ê ẩm thân thể, có thể hình dung là vừa bị đánh lại vừa được xoa.

...

"Mẹ ơi, anh hai đâu rồi?"

"Nó chắc đang ở hang ổ của nó, con còn lạ gì."

"Nhưng anh ấy một ngày không ra khỏi phòng rồi, cũng không ra ăn cơm nữa."

"Được rồi, hôm qua anh con đi ăn với đám bạn, mặc kệ đi, mới thi đại học xong chắc ngủ xả láng đó mà, dọn cơm ăn đi con."

"Vâng."

Thanh Thiện đích thực đã ở trong phòng mười mấy tiếng đồng hồ, chỉ là dù muốn hấn xuống ăn cơm nhưng không có hấn cho phép không ai có thể vào được cả. Chân khí màu trắng sữa của Hư Thiên quyết không ngừng lưu chuyển qua kỳ kinh bát mạch, tiến hành tôi luyện toàn bộ kinh mạch trong cơ thể.

Con đau cuối cùng giảm dần, màu sắc bao quanh thân thể lúc này đã hoàn toàn là màu lam nhạt.

"Đói bụng quá, lại còn đau đầu nữa. " Điều đầu tiên tỉnh lại Thanh Thiện phát giác bụng không ngừng kêu ục ục, còn cái đầu tựa như bị búa bổ.

"Cộc, cộc, cộc. "

"Thiện, con còn không mở cửa bố mẹ phá cửa vào đó. " Ở bên ngoài là âm thanh của bố mẹ hấn.

"Vâng, con ra liền, đợi con tý! "

Cuối cùng thì âm thanh của Thanh Thiện cũng vang lên, nếu chậm chút nữa chắc cha mẹ hấn phá cửa thật luôn. Khi xưa dù trong cái "ổ" của mình, hấn cũng hơn một ngày là ra, nhưng đã ba ngày qua hấn cứ im lìm, cửa lại đóng chặt, hỏi hấn thì hấn không nói lấy một tiếng, là cha mẹ ai không lo lắng.

"Ba hôm liền mày ở trong phòng làm gì thế, ngay cả cơm cũng không xuống ăn, định tuyệt thực hả? "

"Mẹ, con vừa thi xong, con muốn ngủ quên trời đất một trận mà, mẹ biết con cực khổ học thế nào mà, à , con đói quá, nhà còn cái gì ăn không? "

"Còn nửa nồi cơm đó, còn ít thịt cùng canh trong nồi đó. " Thấy hấn nói muốn xả láng, mẹ hấn cũng cho là hợp lý, cái mốc quan trọng của đời người vừa đi qua, ai mà không có ý tưởng đó.

"Hi hi, bố mẹ, ăn xong con lại ngủ tiếp, lần này ngủ thêm một ngày nữa thôi, bố mẹ không phản đối chứ? "

"Lại còn muốn ngủ nữa, mày không đi chơi cùng bạn bè hả? " Mẹ hấn bực mình nói, dù gì cũng chưa từng thấy ai ngủ trâu bò như hấn, ba ngày ngủ giờ lại muốn thêm một ngày nữa, ngủ quên ăn quên uống.

"Mình để con tự do chút đi, không phải mình luôn sợ nó đua đòi, chơi bời lêu lổng sao, nay nó ở nhà ngủ không phải tốt hơn so với chơi bời sao? " Bố hấn bên cạnh nói.

"Hi, cảm ơn bố! "

"Hừ, tôi không nói lại cha con ông, muốn ngủ bao nhiêu thì ngủ. " Nói rồi mẹ hấn liền xuống nhà.

Thanh Thiện mỉm cười rồi xuống nhà, quả nhiên còn cả nửa nồi cơm còn nóng, thịt, canh cũng để trên bếp, đun một chút là có thể ăn được, mẹ hấn thật lo cho hấn ngủ dậy đói nên đã chuẩn bị sẵn. Tổng toàn bộ thức ăn vào bao tử, hấn cũng không ngờ được mình lại ăn "khùng" đến như vậy, khi xưa mỗi buổi hai bát là quá đủ, giờ nửa nồi đã bị hấn đánh bay.

"Nè anh hai, ăn từ từ thôi, không chết đói mà bội thực chết đó, hi hi. " Thịnh Minh bên cạnh cười khúc khích nói.

"Mày trù anh mày, ba ngày không ăn rùi, giờ cho anh con trâu cũng đánh bay đó. "

"Nói thật, con trai phải ăn thế mới ra dáng đàn ông, khi xưa anh ăn còn kém cả nữ nhân, chả ra dáng gì. "

"Hừ, dám chê anh mày là con gái hả, sau này đừng hòng anh mua cái gì cho em nữa, còn có đũa nào bắt nạt đừng kêu anh đến. "

"Hừ, con trai hẹp hòi mà! "

Nghe đến từ hẹp hòi, Thanh Thiện không khỏi nhớ đến cô nàng nhà giàu Anh Thy, ngoài ra còn cô nàng Ngọc Thảo, còn có cô gái lạnh lùng khi gặp ở quán ăn.

Ăn xong quả nhiên hấn đi ngủ thật, không có giấc ngủ thì tinh thần vốn suy kiệt của hấn không thể nào phục hồi. Lúc Thanh Thiện ngủ dậy trời đã là mười một giờ tối, hấn ngủ đúng một ngày trời, tuy nhiên lúc này tinh lực rất dồi dào, ngoài hơi đói một chút còn tất cả đều sung mãn.

"Đã lâu không luyện quyền rồi, không biết uy lực có bị giảm sút hay không nữa? " Lắm bảm trong đầu, Thanh Thiện không có việc gì làm, nghĩ là làm ngay, mở cửa chạy tới công viên gần nhà.

"Để xem nào chiêu đầu tiên : Phiên Giang Đảo Hải. " Trong đầu Thanh Thiện liền nhớ lại tư thế lúc đó của sư phụ Ngô Tuệ, tay trái như măng xà cuộn lấy đối phương, tay phải tựa như tia chớp công tót, "vù , vù " mặc dù không đem chân khí truyền vào đầu quyền nhưng Thanh Thiện vẫn rõ ràng nghe tiếng gió rít từ đầu bàn tay truyền lại. Đang hưng phấn muốn luyện chiêu thứ hai thì Thanh Thiện nhận ra được có năm, sáu tên thanh niên đang đi lại hướng của mình, hấn có thể cảm ứng rõ ràng, ánh mắt đối phương đặt tại trên thân mình.

"Nhóc, có tiền không cho tui anh mượn một ít tiêu. "

"Chúng mày mượn tiền hả, trong túi tao còn vài triệu này, mượn được cứ mượn. " Thanh Thiện ánh mắt lộ vẻ trào phúng, khi xưa nếu gặp phải hấn chưa

đội bọn kia tới hấn đã chạy rồi, nhưng giờ hấn là ai chứ, một kẻ có thể giải quyết mười tên có súng, bọn lang thang này hấn chả coi gì cả.

" Hừ thằng nhóc này có gan đó, anh em không cần khách khí, cứ dần nó một trận rồi tính sau. " Nói xong, chính hấn xông tới đầu tiên, một quyền đánh tới mặt Thanh Thiện.

" Hừ, đang muốn mượn chúng mày làm bia tập đây. " Câu nói còn chưa hết, tay trái hấn đã cuốn lấy cánh tay tên cầm đầu kéo sang một bên, tay phải tập kích ngay mặt đối phương .

" Bốp "

Đơn thuần là lực cánh tay, hơn nữa ngay cả chỉ mình lực cơ bắp cũng thu lại rất nhiều, nên đối phương chỉ choáng váng một chút liền đứng dậy được.

" Chúng mày để nó đánh tao thế à, cả bọn lao vô. " Tên kia vừa bị ăn đấm liền la cả đám lao vào .

Thanh Thiện một mặt tránh né, một mặt lựa chọn chiêu thức để sử dụng. Bởi ngày đó hấn cùng sư huynh Huyền Hải đấu luyện quá ít, cơ bản là chưa biết tý gì khi giao đấu, nay tìm được kẻ đánh nhau, ngại gì không đánh. Tuy vậy, hấn vô cùng tức tối vì sáu người đối phương mặc dù sử dụng cả gây mà quá yếu, ngoài việc không thể đụng vào người hấn, nhưng với lực công kích như vậy dù trúng người chỉ như kiến cắn là cùng.

" Tưởng tụi bay đánh nhau giỏi lắm, hóa ra chỉ là đám gà rù, mẹ nó thật bức mình. " Thanh Thiện hét lên, mấy tên đối phương còn định lao vào nữa thì chỉ thấy tên nhóc trước mắt đánh một quyền vào thân cây bằng cả thân người chúng.

" Bông "

" Rắc, rắc. "

Cả thân cây kêu lên răng rắc rồi đổ xuống, lúc này Thanh Thiện mới chú ý đến vì chút bức mình đã đem ba thành chân khí vào đầu quyền, hấn không ngờ tới có ba thành công lực mà cả cái cây to như vậy cũng không chịu được.

" Mẹ nó, cả cái cây chết toi này, sao mày yếu quá vậy? " Không còn gì để nói, hấn đành đem cái cây ra chửi để bớt bức mình.

Kỳ thật Hư Thiên quyết mới đột phá tầng năm, khi xưa nếu hấn chỉ mới bước vào tầng bốn thì cái cây còn chịu được, nhưng tầng năm uy lực chính là mạnh hơn mười lần của tầng bốn. Có thể nói một quyền lúc này của hấn không hề yếu hơn một quyền đánh gãy cây cổ thụ ở trên Thiên Nam Tự, ngay cả cây to tới ba người ôm còn gãy bảo sao cái cây chỉ nhỏ như thân người lại không gãy.

Thấy một màn như vậy cả sáu tên đang muốn lao đến liền không tự chủ lùi lại một chút, cả đám hết nhìn cái cây bên cạnh rồi nhìn tên nhóc còn nhỏ hơn bất kỳ ai trong bọn chúng.

" Nhìn cái gì, tiếp tục lại nào, lần này đánh hết sức đi. " Thanh Thiện bức tức đã giảm sút một chút, tuy nhiên đánh vẫn chưa đã tay, hấn muốn đối phương đánh hết sức.

" Chạy mau. "

Cả đám không biết ai hô trước, cả bọn đồng tâm hiệp lực mà chạy.

Thanh Thiện cũng không đuổi theo, đánh đám vô dụng đó vừa phí sức lại không đáng. Đang muốn luyện thêm một chút thì đằng xa hấn đã nghe thấy âm thanh rất quen thuộc.

" Anh, hình như bên kia có đánh nhau, em nghe tiếng cây bị đánh gãy kia. "

" Được rồi, anh chịu xem rồi, chúng ta đến đó xem sao. " .

Lại là âm thanh quen thuộc nữa, Thanh Thiện chợt nhớ đến hai anh em " đại gia ", hấn là cô nàng Anh Thy cùng anh của nàng.

" Thế nào lại là hấn nữa. "

Thanh Thiện rất không muốn gặp cô nàng, hấn vừa định rời đi thì nàng đã nhận ra hấn.

" Ôi em quen với cậu bạn này sao? " Thanh niên bên cạnh hình như đã quên Thanh Thiện, hấn quay qua hỏi Anh Thy.

" Hừ, trí nhớ anh thật kém, đúng là cả ngày đàn đúm rượu chè mà, hấn không phải bạn em, hấn là tên con trai hẹp hòi, tranh chiếc dây chuyền với em. " Cô nàng rõ ràng nhớ rất dai cùng giận cũng lâu không quên.

" Anh nhớ ra cậu bạn này rồi, đúng là có duyên, chúng ta xem như cũng có duyên, anh tên Văn Thành, em tên gì vậy, làm quen được không? " Nói xong liền đưa tay ra ý muốn bắt tay đối phương.

Thanh Thiện cũng không có ác cảm với thanh niên này, chỉ là rất lấy làm ngạc nhiên khi thấy đối phương lại muốn làm quen mình, vì vậy hấn không ngại mà bắt tay.

" Em là Thanh Thiện. "

" Nãy em cùng đám người kia đánh nhau sao, lại còn cái cây, vì sao bị gãy vậy? " Thanh niên kia ánh mắt chột lóe lên một chút, ngay sau đó trở lại bình thường.

" À, bọn chúng muốn " mượn " em chút tiền, em không cho nên mới vậy, còn cái cây là hai bên đánh nhau lỡ tay mới gãy. "

Thanh Thiện không muốn kẻ khác biết mình biến thái khác người nên mới giấu giếm, nhưng hắn không ngờ, hắn càng giấu đối phương càng tò mò.

" Anh có hai người bằng hữu, anh giới thiệu họ với em được chứ? "

Hai người đột nhiên từ sau chạy lại, kỳ thực Thanh Thiện đã nhận ra bọn họ từ lâu, nay thấy đối phương cũng không có gì ngạc nhiên, hắn đoán rằng đối phương chắc là vệ sĩ hoặc đại loại tương tự.

" Anh là Đào Văn chào em. "

" Em là Thanh Thiện. "

Khi tay đối phương bắt lấy tay mình, Thanh Thiện cảm giác như nắm phải một thanh sắt nguội, hơn nữa nó từ từ kẹp chặt lấy tay mình, mặc dù như vậy Thanh Thiện vẫn mỉm cười. " Hừ, một chút trò mọn cũng đem ra dọa mình. " Trong đầu hắn nghĩ vậy.

Tên kia thấy bàn tay mình như bóp phải cục sắt, dù mình tăng lực thế nào thì bàn tay đối phương cũng không hề làm sao, nhìn lại thiếu niên trước mắt, thấy hắn vẫn cười mà không hề chút gắng gượng, Đào Văn biết thiếu niên này vốn chưa xuất toàn lực, đành buông tay hắn ra.

Tên còn lại tự biết mình không hơn được Đào Văn nên "thành thật" hơn nhiều.

" Anh, em muốn về rồi, nhìn thấy những kẻ hẹp hòi em đã không ưa. " Anh Thy thấy anh trai mình đối xử tốt với đối phương thì lại bức tức lên nói.

Biết cô nàng không ưa mình, mà Thanh Thiện cũng chả hơn gì, rất ác cảm với nàng, nên vốn định luyện thêm một chút, nay mất hứng đành chào rồi ra về.

" Đào Văn, thiếu niên đó thế nào? " Văn Thành quay sang bên cạnh hỏi.

" Công tử, thiếu niên này sâu không thể dò! " Đào Văn không suy nghĩ liền nói.

" Hắn và ngươi, nếu hai người giao đấu, ngươi có chắc thắng hắn? "

" Một thành cũng không nắm chắc. " Đào Văn không ngần ngại nói.

" Đào Văn, nếu ngươi muốn một quyền đánh gãy cái cây thì dùng bao nhiêu sức lực? "

" Ít nhất là tám thành. "

" Chắc chắn cái cây này là do hắn đánh gãy, quả là một thiếu niên cao thủ, chỉ là không biết hắn xuất toàn lực chưa? " Văn Thành đi bên cạnh lẩm bẩm.

" Ý công tử muốn thu phục hắn? " Đi theo Văn Thành đã lâu, Đào Văn rất hiểu, liền hỏi.

" Các ngươi lập tức điều tra một chút về thiếu niên này, chúng ta chính là cần những người như vậy. " Một người mới chưa tới ba mươi đã là tổng giám đốc một tập đoàn lớn, ánh mắt của hắn nhìn người rất chuẩn, và hắn luôn luôn biết tìm người tài giúp mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Người Quen

" Anh hai, anh mua nhiều thức ăn vậy làm gì thế, hông lẽ định đóng đô ở tầng bốn hả? " Thấy anh mình vác về rất nhiều thức ăn, mà đều là thức ăn sẵn, Thịnh Minh không khỏi tò mò hỏi.

" Được rồi nhóc, muốn ăn thứ gì lấy đi, nhân tiện báo với mẹ, anh đang nghiên cứu cái đề tài, trong khoảng ba ngày anh sẽ không ra khỏi phòng đâu. "

Với kinh nghiệm lần trước, lần này ngoài ăn rất nhiều, hắn còn chuẩn bị chu đáo thức ăn, lúc đó không phải vừa tỉnh lại liền có cái ăn sao.

" Hi, hi, biết đâu sau này nhà ta lại có nhà bác học cũng không chừng. "

...

Bạn bè tương đối ít, Thanh Thiện giờ ngoài võ thuật có chút say mê, còn lại ít có thứ gì để ý đến. Trong thời gian hơn nửa tháng chờ điểm đại học, hắn cũng tu luyện được hai lần, kết quả lần nào cũng im lặng trong suốt ba ngày liền.

Ban đầu hắn tưởng sẽ dễ dàng tiến thêm một tầng nữa, ai dè sau hai lần tu luyện, ngoài chân khí nhích lên một chút còn lại thì chả khác gì cả, chán quá hắn liền dừng lại không tiếp tục đeo đuổi cái tâm pháp quái dị kia nữa. Nhưng nhờ hai lần tu luyện này Thanh Thiện biết thêm một chút về kinh mạch chạy trong thân thể, hiện tại hắn điều chỉnh chân khí trong cơ thể tương đối thoải mái, chỉ cần ý nghĩ thoáng hiện thì chân khí có thể tới bất kỳ đâu của thân thể mà phóng ra ngoài.

" Búp. "

Chỉ thấy tấm kính trên cửa phòng hắn đã có thêm một lỗ thủng nhỏ như ngón tay.

" Ha ha ha, chỉ pháp này mình quá lợi hại rồi, phải đặt cho nó cái tên mới được. " Thanh Thiện đang cười ha hả trong phòng, mấy ngày hôm nay hắn nghĩ cách phóng chân khí qua đầu ngón tay, chỉ là nghĩ thế mà lại thực hiện được, không những vậy uy lực của nó lại vượt quá suy đoán của hắn.

Một tấm kính dày hai cm, nếu dụng lực đâm vỡ thì không có gì khoe khoang, nhưng nếu đâm thủng nó mà không gây vỡ kính, cái này cần bao nhiêu lực cùng tốc độ. Chỉ pháp của hắn cũng như vậy, tuy chỉ là dẫn chân khí từ đan điền ra đầu ngón tay, có điều không đơn giản như vậy, đan điền của tu luyện giả như một vùng xoáy khổng lồ, chân khí chính là chứa đựng trong đó, chỉ có tìm đường chân khí đi ngắn nhất thì uy lực càng mạnh. Điều này cũng tương tự như ở cự ly ngắn mũi tên luôn có uy lực cực mạnh, bắn càng xa uy lực càng giảm.

" Đặt tên nó là Xuyên Không chi đi. "

Đang hưng phấn, chợt Thanh Thiện nghe âm thanh của mẹ hắn bên ngoài:

" Thiện, ra ngoài ngay, có điểm thi của con rồi. " Đang nói đến đây, bà chợt nhìn thấy cái cửa trước mặt có điều khác lạ, hình như nó mới có thêm mấy cái lỗ tròn tròn khắp nơi, có cái còn không may rạn nứt hơn một nửa, đây tất nhiên là hậu quả của thử nghiệm rồi.

" Thiện, con làm gì với mấy cái kính cửa thế này, ra đây ngay. "

Thanh Thiện cảm giác được điều không ổn, vốn lẽ hắn đang định đi thay mấy cái kính, ai ngờ mẹ hắn rất ít lên phòng, nhưng lần này lại lên tìm.

" Con ra ngay đây. "

Cửa phòng vừa mở, hắn có lẽ nghĩ đến một trận ca nhạc miễn phí vài tiếng đồng hồ của mẹ dành tặng, chỉ là vừa ra, hắn nhìn thấy trên mặt mẹ hắn biểu tình rất hưng phấn lại có chút kích động. Chưa kịp nói gì, hắn đầu tóc cùng quần áo vốn lộm thuộm, mẹ hắn đi lại sửa sang cho hắn.

" À, con của mẹ cũng đã lớn rồi, sau này đừng lộm thuộm như vậy. " Chưa kịp nghĩ ra điều gì cả thì âm thanh của mẹ hắn đã nói tiếp:

" Mẹ và em vừa đi xem điểm cho con trên mạng, con đậu thủ khoa. "

" Mẹ nói gì, con đậu thủ khoa, hôm nay là ngày bao nhiêu rồi ạ? " Vốn phòng hắn cũng có máy tính cùng internet, nhưng mấy ngày nay tâm trí hắn dành cho chỉ pháp " Xuyên Không " quá nhiều mà quên bống mất.

" Hôm nay là 12/8 rồi. "

" Hà nhanh vậy sao, thế con được bao nhiêu điểm? "

" Con được 29,5 cả trường ĐH chỉ có bốn năm người bằng điểm con thôi. "

" Thủ khoa sao, ha ha ha, con đậu thủ khoa đại học! " Thanh Thiện mặc dù xác định mình đã đậu, nhưng đây là thủ khoa, cả trường có mấy tên được như hắn, tự hào cùng bạn bè, cùng làng xóm, sao lại phải kìm hãm sự hưng phấn.

" À, mẹ quên mất, sáng hôm nay có một bưu phẩm gửi cho con, mẹ đã nhận hộ con đây này. "

" Có bưu phẩm? " Thanh Thiện ngạc nhiên, là ai gửi đây, hắn vốn không có quen ai ở xa mà phải gửi bưu phẩm cả.

" Được rồi, xem trong bưu phẩm là gì, rồi nhanh xuống ăn cơm, tối đi cùng mẹ sắm thêm vài bộ quần áo để chuẩn bị nhập học. "

" Vâng. "

Mở gói bưu phẩm, bên trong gói lấy một quyển vở mỏng vài chục trang, nhìn còn khá mới, rõ ràng là mới viết gần đây, bên trên là một lá thư:

" Thanh Thiện, là sư phụ. Sư phụ tuy nhận con làm đồ đệ nhưng thời gian ở cùng con quá ngắn ngủi, sư phụ tự nhận không thể dạy hết những điều mình biết cho con, vì vậy sư phụ đã tỉ mỉ ghi lại những điều mình tâm huyết trong mấy chục năm qua, hi vọng con có nó mà không phải đi đường vòng trên con

đường võ học. Nhân tiện báo với con, sư phụ cùng sư huynh đã chuyển tới ngôi chùa khác, con không cần trở lại Thiên Nam tự. Điều cuối cùng sư phụ muốn nhắc là ngàn vạn lần không thể lộ tâm pháp cho người khác, kẻ nào luyện tâm pháp này chính là đi vào tử lộ, trừ khi kẻ đó có được xà đan Ngũ Ảnh Xà như con. Sư phụ Ngô Tuệ. "

Thanh Thiện lẳng lẳng mở quyển võ mỏng, đây là lần đầu tiên hắn thấy chữ viết của sư phụ, giờ được vài trang, quả nhiên trong này có cách chỉ dẫn đưa chân khí ra ngoài bằng đường kinh mạch nào.

"Sư phụ, tại sao không để lại địa chỉ người chuyển tới, không lẽ sư phụ già rồi nên bị lẫn. " Dù sao ở cùng vài ngày, lại còn truyền thụ cho hắn võ học thật sự, hắn có ngày nay tất cả đều do sư phụ trợ giúp, đốt cháy bức thư, Thanh Thiện không suy nghĩ nhiều lắm, nếu có duyên tất sẽ gặp lại, đó chính là câu nói mà sư phụ Ngô Tuệ hay nói.

Thời gian đến lúc nhập học cũng còn vài tuần, tranh thủ thời gian, Thanh Thiện đọc qua quyển võ sư phụ hắn gửi, một số trang đầu hắn còn hiểu, càng về sau là một loạt các lý luận khó hiểu ví như: "Luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư " hay như lý luận của " cương nhu phối triển, âm dương hợp nhất. "

"Sư phụ đúng giết người, một ngày đánh một trăm lần Kim Cương quyền, lại còn cách một ngày lại tăng thêm một lần. " Thanh Thiện vừa luyện vừa lẩm bẩm, hai ngày nay cứ bốn giờ sáng hắn lại phải thức dậy luyện, đánh xong hơn một trăm lần bài quyền, khắp người đều nhể nhại mồ hôi, thể lực từ mười thành giờ không còn một thành.

...

Gần một tháng trôi qua, tuy Thanh Thiện hắn không nhận ra, nhưng rõ ràng càng ngày thân thể của hắn càng thêm cường tráng cùng dẻo dai, mà thể lực được cải thiện nhiều nhất. Hiện giờ mỗi sáng hắn luyện một trăm hai lăm lần mà sức lực tiêu hao chưa tới một nửa, các giác quan linh mãnh hơn xưa, phản xạ của bản thân lại càng đáng nể. Có thể nói hắn toàn diện thay đổi mà bản thân hắn không hề biết.

"Phù, phù. " Cả người hơi thở hơi rối loạn một chút, Thanh Thiện bắt đầu dừng lại, bởi hắn đã tập xong phần của hôm nay.

"Chết rồi, hôm nay là nhập trường, không biết mấy giờ rồi nữa. " Thanh Thiện chạy vội về nhà, tắm rửa, thay quần áo rồi tới trường.

Chạy xe chỉ chưa tới mười lăm phút hắn đã có mặt tại trường, cánh cửa đại học to rộng khang cùng với khung cảnh ngôi trường đồ sộ không khỏi khiến Thanh Thiện phấn khích. "Ta là đậu thủ khoa, ha ha ha. " Bước chân của hắn tự nhiên đi vào trong.

"Chị ơi cho em hỏi khoa Luật đi đường nào? " Nhìn vào bản đồ mà không tìm ra khoa Luật, thấy một chị đi qua, Thanh Thiện liền hỏi.

"Khoa luật ở khu nhà D, em đi hướng này rồi rẽ phải là tới. "

"Cảm ơn chị! "

Tìm được khu nhà D, Thanh Thiện liền tìm tới lớp mình, hắn nhớ lớp của hắn hình như là L1 khóa 42. Đang để ý tìm, bỗng hắn nghe thấy bên cạnh mình hai thanh niên không ngừng nhìn về hướng một cô nàng, nói: "Mấy thấy không, Tâm Nhiên đại mỹ nhân đó, nghe nói nàng học năm thứ 4 mà đã ra bào chữa rồi, ba năm liền nàng đều trên 9 phẩy, là bảo bối của lớp L3 khóa 39 đó.

Thanh Thiện nghe thấy, ánh mắt không ngờ cũng nhìn qua nàng, không ngờ đến đó lại là người quen, hắn nhớ kỹ nhất là ánh mắt lạnh như băng của nàng nhìn mình, đó là ánh mắt rất trấn tĩnh, điều này rất ít gặp của nữ nhân còn trẻ.

"Hóa ra nàng cũng học ngành luật, hèn gì có thể trấn tĩnh đến vậy. "

"Nữ nhân như vậy yêu cầu bạn trai rất cao. " Thanh Thiện nghĩ vậy, liền không để ý nữa, tiếp tục đi tìm lớp mới của mình.

"Bạn ơi, mình mới vào trường, bạn biết lớp L1 khóa 42 ở đâu không? " Đường ở mờ mịt, Thanh Thiện giờ mới hiểu được câu này, tận dụng khả năng đi tìm lớp.

"Lớp L1 hình như ở cuối dãy nhà D, bạn tới đó thử xem sao. "

Mới tới gần, Thanh Thiện đã xa xa nghe tiếng rì rầm, có trai có gái, nhưng xem ra tiếng con gái có vẻ nhiều hơn một chút.

"Các em yên lặng, để còn điểm danh. " Âm thanh cô giáo trong lớp vang lên.

Nghe âm thanh như vậy, Thanh Thiện nhanh chóng đi đến. "Cô giáo, cho em hỏi, đây là lớp L1 khóa 42?"

"Ừ đúng, em tên gì? "

"Em là Nguyễn Thanh Thiện. "

"Đúng rồi, em vào lớp đi. "

Thanh Thiện đi vào, chỉ là cả căn phòng đều kín người, hắn đành đi tới bàn cuối, chưa được bao lâu, cả đám con trai trong lớp vốn ồn ào bỗng im phăng phắc. Thanh Thiện đang lau ghế ngồi cũng nhìn lên trên, lại là một người quen của hắn, mà không chính là oan gia, cô nàng Anh Thy. Chỉ là Thanh Thiện chẳng quan tâm, hừ cô nàng nhà giàu này hắn cũng không thích lắm, hắn lại lau ghế tiếp.

Không có gì ngạc nhiên, mỹ nhân đến tất nhiên anh hùng không dám ồn ào rồi. Mọi "anh hùng" đều phát huy tinh thần lá lành đùm lá rách, mặc dù bàn chật cũng ép lại nhường mỹ nhân ngồi, có điều nàng quan sát chút rồi đi ngay tới cuối lớp.

"Ở đây không có người ngồi chứ, mình ngồi đây được không?"

Thanh Thiện không ngờ đối phương lại tìm chỗ này. Dù gì nơi này cũng không có ai ngồi ngoài hắt, chỗ cũng không phải của mình, hắt còn biết làm gì, đành nói: "Chỗ này chưa có ai cả, cứ tự nhiên."

Cô nàng ngồi xuống mới nghĩ đến âm thanh có chút quen quen. Đến khi Thanh Thiện lau xong, quay cái bộ mặt hắt sang cười cười, cô nàng mới biết thì ra là cái tên đáng ghét đó.

"Cô nàng hẹp hòi, giờ có phải muốn đổi bàn khác không?"

Thực sự nàng cũng muốn chuyển bàn ngay, nhưng nghe hắt nói vậy tâm lý hiếu thắng của nàng lại không muốn làm theo như lời hắt nói.

"Hừ, tại sao ta phải đi, đây không phải bàn của ngươi, đồ con trai hẹp hòi."

"Như Vân." "Có ạ."

"Thu Hương." "Có ạ."

....

"Anh Thy." "Có ạ."

"Thanh Thiện." "Có ạ."

Điểm danh xong thì tiếng chuông ra chơi đã điểm, Thanh Thiện không do dự mà phóng ra ngoài chơi, trường mới, cứ dạo chơi cái đã, biết đâu tìm thấy bạn cũ.

"Bạn là Anh Thy, mình là Lan, mình làm quen được chứ?"

"Ừm, mình là Anh Thy, chào bạn!"

"Bạn thi được 29,5 điểm giỏi thật đó, cả trường chỉ có vài người, mà lớp mình đã có hai người thủ khoa rồi, không ngờ hai bạn lại ngồi gần nhau nữa." Cô nàng tên Lan kia nói.

"Cái gì, bạn nói cái tên... à bạn ngồi cùng mình được 29,5 điểm sao?" Anh Thy có chút bất ngờ, không ngờ tên hẹp hòi lại học giỏi đến vậy.

"Đúng vậy, bạn đó là Thanh Thiện, cả lớp có một người tên Thiện thôi, sao vậy bạn?"

"À, không sao, bạn đó là con trai mà siêng học quá." Bí quá nàng đành khen tên đáng ghét kia, quả thật đối với nam nhân, mấy môn học thuộc quả khó nhai, ở điểm này kém so với sự học của nữ nhân.

"Ừ, con trai như thế quả rất hiếm."

Hai cô nàng đang nói chuyện không để ý đến có vài tên nam nhân đang đi đến.

"Anh Thy, nghe tin em học khoa luật anh liền tới xem em, dạo này em khỏe không, bác Hứa vẫn khỏe chứ?"

"Cha tôi vẫn khỏe, lớp vào học rồi, anh cũng nên đi ra đi." Anh Thy tựa hồ rất ác cảm với hắt, vừa tiếng chuông vào học, không khách khí đuổi đối phương.

"Không sao cả, trong trường này giáo viên anh đều quen cả, anh học ở đây một buổi cũng không sao." Thanh niên rõ ràng không quan tâm tới câu nói của đối phương, nói xong liền ngồi xuống vị trí bên cạnh nàng.

Chỉ là hắt mới vừa ngồi xuống, thì Thanh Thiện đã chạy vào lớp. Thấy chỗ của mình vắng và lau chùi, tự nhiên có tên điên nào nhảy vào, bảo sao hắt không bực.

"Ê bạn, chỗ này của mình ngồi."

Tên thanh niên cũng không có quay đầu lại, chỉ tùy tiện nói: "Anh đang nói chuyện với bạn, em tìm chỗ khác ngồi tạm đi." Quả thật nếu nhìn tuổi tác đối phương ít nhất cũng hơn Thanh Thiện ba bốn tuổi, xưng là anh cũng không vấn đề, nhưng lúc này rơi vào tai Thanh Thiện nó cực kỳ trái tai. Rõ ràng hắt không thèm nhìn lấy mình, nói còn như ra lệnh.

Từ hôm đánh cho đám du côn chạy tứ tung, Thanh Thiện cực kỳ ghét cái kiểu coi mình to nhất "đàn anh" này.

" Nè, muốn nói chuyện tìm bàn khác, tránh ra cho tôi học " Nói rồi cánh tay Thanh Thiện bóp chặt lấy tay hấn kéo ra nơi khác, dù không dùng quá nhiều lực nhưng với một tên bình thường quả thật như bị kim sắt kẹp lấy tay kéo đi.

" Á, bỏ tay tao ra. " Hấn la như heo bị trọc tiết, bị Thanh Thiện túm lấy kéo ra chỗ khác.

" Thằng oắt con, biết tao là ai không? " Vừa xoa xoa cánh tay còn in dấu tay, tên thanh niên kia chỉ vào mặt Thanh Thiện nói .

" Mà là ai tao không cần biết, tao cũng không quan tâm. " Thanh Thiện cũng không quan tâm, ngồi luôn vào chỗ của mình.

" Được lắm nhóc con, mày nhớ lấy, hôm nay mày đừng hòng yên ổn rồi khỏi trường này. "

" Mày nói xong chưa, đừng làm tao bức, khôn hồn cút. " Thanh Thiện bắt đầu từ từ đứng dậy, ánh mắt dần dần sắc như dao nhìn đối phương chăm chăm

Hấn tựa hồ rét run, sau đó chạy khỏi lớp. Có lẽ hấn chưa từng tiếp xúc ánh mắt nào sắc như vậy, hấn cảm giác vừa rồi mình như bị rắn độc nhìn chăm chăm vào, cả xương sống lạnh toát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Khả Năng Cảm Ứng

Buổi đầu tiên học bao giờ cũng nhàm chán nhất, ngoài làm quen với học sinh, ghi lịch học cùng thông báo nội quy. Ngay trước lớp giải tán, Anh Thy quay qua nói với Thanh Thiện:

" Ngươi đi về nhớ cẩn thận, tên đó nói hấn là hấn sẽ gây khó dễ cho ngươi. "

Thanh Thiện nhìn qua nàng, hấn khó hiểu, từ khi nào cô nàng để ý đến an nguy của hấn, đáng lý rửa mình bị ăn đòn còn không được mà. " Hừ ngươi đừng tưởng ta để ý đến an toàn của ngươi, ta chỉ là cảm ơn lúc này ngươi đuổi hấn mà thôi. " Nói xong, nàng nhanh chóng quay người rời khỏi lớp.

" Ài, mới buổi đầu đến trường mà đã xảy ra như vậy, không biết lúc này mình có bị ma nhập không vậy? " Thanh Thiện hấn là ai?? hấn là kẻ không phải việc của mình thì không quan tâm, việc gì có thể tránh là tránh, dĩ hòa vi quý đặt lên hàng đầu, thế mà chỉ mỗi cái chỗ ngồi mà cũng không nhịn được.

" Thanh Thiện ngươi có lẽ bị điên mất rồi. " Vỗ vỗ cái đầu, hấn buồn bức thu dọn vở rồi ra về. Có điều, một chút gì đó trong đầu hấn mong muốn đối phương đến, hơn nữa còn hi vọng đừng có yếu như mấy tên lang thang hấn từng gặp.

Quả nhiên đúng như lời cô nàng Anh Thy nói, hấn vừa dắt xe ra khỏi trường thì đã bị gần chục tên chặn lại. Kẻ đi đầu là một người tầm hơn hai mươi, đầu cắt gần như trọc, trên thân mặc chiếc áo da ngắn, để lộ cánh tay cùng bộ ngực. Thanh Thiện để ý thấy trên hai tay đối phương là xăm hình long hổ, hấn nhìn đối phương không phải học sinh và còn cao cấp hơn đám lang thang hấn gặp trước kia, trên miệng hấn còn phì phèo điều thuốc.

" Xem ra hơn hấn đám kia, chỉ là không biết " mạnh " hơn được nhiều không? " Miệng hấn khẽ nở nụ cười khó hiểu.

Nghĩ đi nghĩ lại Thanh Thiện càng thấy thiếu thiếu thứ gì đó, dường như thiếu tên trong lớp. Không quan tâm tới đám người này, ánh mắt hấn nhanh chóng tìm tòi, bởi một điều chắc chắn, nếu đối phương không được chỉ điểm sẽ không có nhanh như vậy chặn đường hấn được, nhất định đối phương ở gần đó mà ra lệnh.

Khỏe miệng Thanh Thiện khẽ nhếch lên, đó là điệu cười " đều " vốn có của hấn. Rất nhanh hấn nhận ra chiếc xe BMW phía xa xa bên kia đường, dù đối phương vẫn bên trong xe, cách một lớp kính, nhưng với nhãn lực của mình Thanh Thiện vẫn nhận ra được.

" Ê nhóc, rất tiếc tao phải thông báo cho mày một tin rất buồn a. " Vứt điều thuốc đang còn một nửa xuống, lấy chân dẫm dẫm, tên xăm hình long hổ nói.

" Oh, hình như chúng ta không có quen biết thì phải, mấy người có phải tìm nhầm người chăng??" Thanh Thiện thản nhiên nói.

" Chú em, không có nhầm à, chú em trêu ai không trêu lại trêu vào Diệp công tử, xem như số chú mày đen quá đi. "

" Diệp công tử, hóa ra hấn tính Diệp. " Thanh Thiện trong miệng lẩm bẩm, cũng không mấy để ý nhiều đến tên đầu trọc đe dọa, bởi hấn có cảm giác rất lạ, đó là đối phương không tạo cho hấn cảm giác sợ, một chút cũng không có.

Thấy được tên nhóc trước mặt không hề để ý đến mình, tên "trọc" càng thêm tức giận. Một tên nhóc mới vào trường đại học lại không thèm nghe hấn giáo huấn, nếu không dạy cho nó bài học nhớ đời thì sao đàn em nó phục được.

" Tiểu Hắc, xử nó cho anh. "

" Dạ, đại ca. " Một tên đen như củ ấu nhảy ra nói. Thanh Thiện cũng nhận ra, ngoài tên Tiểu Hắc đối phương không còn cái tên nào thích hợp hơn nữa.

" Nè, mấy ông anh lên luôn một thể đi, đỡ đũa em mất thời gian. " Thanh Thiện không chút nào hưng phấn cho được, với hấn đánh lữ "yếu đuối" này vừa làm ảnh hưởng xấu đến bản mặt hấn tại trường vừa lại không có gì vui cả .

" Thằng nhóc, mày nói gì, nói lại câu xem. " Tiểu Hắc đang định tiến lên giáo huấn, nghe Thanh Thiện nói vậy, máu nóng cũng nổi lên, vừa nói vừa lao vào đối phương, quyền đầu đánh vào mặt tên nhóc hỗn láo này, chỉ là quyền của hấn chưa tới đích thì một tiếng " Bốp " vang lên, cả đám còn chưa ý thức được chuyện gì thì Tiểu Hắc đã nằm im thìn thít dưới đất.

Tính ra đối phương may mắn, bởi Thanh Thiện không chế lực cánh tay khá chuẩn, một quyền đánh ngay vào mũi đối phương, ngoài chảy tý máu cùng hôn mê thì không ảnh hưởng gì nhiều lắm.

" Yếu quá, tên này ốm còm, cả ngày không chịu ăn cùng luyện tập hay sao mà như con gà rù vậy. " Vừa nói cánh tay phải và tay trái chụm lại vắn vắn tạo thành từng tiếng " rắc rắc. "

" Nè, mấy ông anh, còn không vào, đũa em đành động thủ đó, cả sáng chỉ có cái bánh bao chả bỏ nhét kẻ rãng. "

Vừa kịp hiểu ý của tên nhóc trước mặt, cả đám vừa muốn xông vào nhưng lại sợ một quyền vừa rồi của hấn, chỉ là chúng câu nệ không ra tay. Còn Thanh Thiện lại chẳng nề mặt chút nào, một thân lao thẳng vào mười người, một người tiếp một người lãnh một cú đấm vào mặt, không đủ trấn thương sợ hãi nhưng đủ cấp đối phương nằm im.

Tên trợ cầm đầu thấy mọi sự không tốt đang định chạy thì một bàn tay đã nắm lấy vai hấn. Lúc này tên trợ cảm giác trên người như đem theo vài trăm cân, muốn chạy mà không thể nhúc nhích, cuối cùng đành phải quay mặt lại đối diện với đối phương.

" Ông anh, chúng ta còn chưa nói xong mà, đi đâu sớm thế. " Khẽ nhếch mép cười, Thanh Thiện nói.

" Dạ, đại ca, em không dám ạ, đại ca nể tình em lần đầu, xin tha mạng. " Tên đầu trợ, mặt không còn chút máu, đàn em hấn ai cũng nằm im bất động, máu từ mũi chảy ra ròng ròng, không khác một cái xác là mấy, hỏi sao hấn không sợ.

" Ông anh, đũa em không dám làm đại ca đâu, chỉ là sự tình này nên giải quyết thế nào đây, hay là xin ông anh đôi tay vậy. " Thanh Thiện trầm ngâm lầm bầm nói.

" Á, không không, đại ca tha cho em, đây là mười triệu Diệp công ... đưa tụi em, để giáo huấn ... đại ca cảm tạm dùng, như vậy có được không ạ. " tên đầu trợ liền rút một cục tiền trong túi, không để lại tý gì, tất cả đều đưa Thanh Thiện.

" Mười triệu, chỉ có mười triệu mà cũng đòi giáo huấn ta sao? " Trên miệng Thanh Thiện không khỏi nở nụ cười lạnh, đến tên trợ bên cạnh cũng cảm giác xương sống lạnh lạnh.

" Nè, ông anh, tiền ông anh cứ cầm lấy, ở đây có 50 triệu, chỉ cần ông anh đánh gãy chân tên Diệp gì đó, số tiền này chính là của ông anh. " Rút trong túi một xấp polime năm trăm nghìn, Thanh Thiện đưa cho đối phương nói.

Tên trợ đầu mụ hết cả đầu, thử hỏi ông trời tiền là lá đa sao, mà một công tử thuê hấn đánh một tên sinh viên đã là mười triệu, thế mà nay đối phương rõ ràng đi con xe máy thổ tả lại thân nhiên rút ra hấn 50 triệu để thuê hấn đánh người. " Không lẽ vị "đại ca" này cũng là con của đại gia nào, nhưng nhìn quần áo cùng ăn mặc không giống lắm a. "

Chỉ là có cho thêm tiền hấn cũng không dám đánh vị Diệp công tử. Dù chỉ là một nhóm lưu manh nhỏ, nhưng hấn cũng biết được vị Diệp công tử này gia thế ra sao, đừng nói đánh gãy chân, cho dù chỉ chảy tý máu, khẳng định không đến ngày mai, chính mình đã nhập viện vài tháng.

" Đại ca, em không dám, hôm nay em đụng đến, chắc em khó sống đến ngày mai, đại ca tha cho em. "

Thanh Thiện cũng không khỏi suy nghĩ trong đầu, lời đối phương nói hấn là thật. Hấn không phải không thấy đối phương tiếp cận Anh Thy, hơn nữa chiếc xe hấn đi cũng là BMW, gia đình hấn không to sao được, một tên bé như tên trợ này sao dám chứ, cũng chính vì điều này hấn mới dám lấy 50 triệu ra đánh cá. Còn vì sao hấn đem tiền ra thì hấn tự tin mình có thể bảo quản số tiền này, và cũng thỏa mãn cái tôi của hấn " tưởng bọn họ mới có tiền sao, lão tử cũng có đây. "

" Ông anh, đũa em cũng thông cảm, ông anh cũng vì tiền mà làm, xem như cũng là công việc, việc này xem như quên đi. Chỉ là sau này đũa em có gì muốn nhờ, ông anh nể mặt trợ giúp cho, tiền nong tất nhiên không để ông anh thiệt rồi. " Nói đến đây, Thanh Thiện không khỏi băng quơ nhặt viên đá dưới chân lên, bàn tay khẽ bốp một chút, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa.

Tên trợ vốn sợ đối phương còn chưa tha, định lấy đá chọi mình, còn chưa kịp sợ thì thấy "đại ca" xoa xoa tay, chỉ thấy trong tay nào còn viên đá nào, hấn chỉ thấy đám bụi đá bay tán loạn trong không trung.

Hấn giật thót một cái, toàn xương sống như có dòng điện chạy qua, ánh mắt nhìn Thanh Thiện như nhìn quái vật thời tiền sử. " Thế này còn gì là đạo lý hả trời? " Trong lòng khẽ kêu la, nhưng ngoài miệng rất ngon ngọt nhận lời, nói đại nếu không nhận lời, đối phương cầm cái cổ mình bốp một cái, lúc đó không chết cũng liệt, không nên thử a.

Đánh thức đàn em dậy, anh em gồng gánh dẫn nhau về trong sự khiếp sợ của "Diệp công tử." Sự thật Thanh Thiện ra tay quá nhanh. Nhưng sự chú ý của hắn đến Thanh Thiện không nhiều bởi có người còn hấp dẫn hơn đã xuất hiện. Thanh Thiện đang đi đến tên Diệp công tử, cũng dừng lại nhìn, đó là cô nàng luật sư. Nếu hắn nhớ không nhầm thì nàng tên Tâm Nhiên. Bỗng Thanh Thiện hắn có cảm giác tựa hồ mình bị răn độc nhìn, cả toàn thân không tự nhiên run lên, một cảm giác bị uy hiếp đáng sợ.

" Là ai? " Ánh mắt hắn lúc này như tia chớp lướt nhìn xung quanh, chỉ là hắn càng thêm thất vọng, vốn không có một ai đáng nghi ngờ, mà cái cảm giác kia không có giảm mà càng thêm mãnh liệt.

" Là súng ngắm sao? " Thật quá điên cuồng rồi, không hiểu sao trong đầu hắn lại liên tưởng tới loại súng sát thủ này, có lẽ hắn xem quá nhiều phim mà liên tưởng cũng có lẽ khả năng đó là nhiều nhất trong lúc này mà hắn phán đoán vậy.

Súng lục, phạm vi bắn cực ngắn, uy lực lại nhỏ, khả năng chuẩn xác thấp, hơn nữa trong vòng xung quanh hắn không có thấy ai khả nghi. Nhanh chóng liếc mắt qua vài dãy nhà cao tầng, chợt hắn phát hiện có chút ánh xạ phía góc trái một tòa nhà 20 tầng, hắn lập tức phát hiện hắn chính là trong tầm ngắm của đối phương. Bất chợt đồng tử hắn chợt nhỏ đi rất nhiều, bởi hắn nhìn thấy một đầu đạn nhỏ, thon dài, từ hướng tòa nhà đó bay lại đây.

" Con mẹ nó, sao không còn cảm giác đáng sợ lúc đó. " Trong đầu Thanh Thiện suy nghĩ cực nhanh, hắn là nhận ra, mục tiêu của viên đạn vốn không phải là hắn. " Là Tâm Nhiên. " Mặc dù không biết vì sao, mình có thể nhận ra viên đạn bay như vậy, nhưng không còn thời gian cho Thanh Thiện suy nghĩ, chỉ trong một tích tắc, thân hình hắn cực tốc lao tới phía trước, tay phải đẩy mạnh vào mỹ nữ lạnh lùng Tâm Nhiên.

Không đợi cô nàng hiểu ra điều gì, thân hình hắn lao tới túm chặt đối phương tránh sau chiếc BMW màu trắng của " Diệp công tử. " May mắn cứu cô nàng một mạng, hắn lo sợ là đối phương bắn ra phát tiếp theo. Nhưng dường như hắn đã quá lo xa, bởi vừa xong, cảm giác lạnh xương sống đã hoàn toàn biến mất.

Nhẹ thở dài một hơi, hắn quên rằng mình đang ôm mỹ nhân trong lòng, mà cái tay của hắn chính là vô tình giữ chặt lấy phần trên đối phương, ngay sát với gò bồng đảo của nàng.

" Người làm gì vậy, bỏ nàng ra. " chưa kịp hoàn hồn, Thanh Thiện đã bị câu nói của Diệp công tử vừa ra khỏi xe nói.

Ý thức quay trở lại, nhất là bàn tay không ngờ lại có cảm giác mềm mại truyền tới, Thanh Thiện nhìn xuống mới thấy cái tay của mình đang làm việc tội lỗi. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên hắn đụng tới chỗ đó của người khác giới (tất nhiên trừ mẹ hắn ra rồi). Cảm giác như đụng vào miếng đậu phụ không khác là bao nhiêu, cuối cùng bất đắc dĩ hắn buông tay rồi chỗ đó ra trong tiếc nuối, may mắn phút cuối còn miết miết chút ít để thêm cảm nhận.

" Nhiên tiểu thư, nàng không sao chứ? " Anh mắt của Diệp công tử nhìn toàn thể nàng, như sợ nàng sẽ thiếu đi vài sợi tóc, chỉ là trên khuôn mặt lạnh như băng của nàng lại có chút phớt phớt hồng khó nhận ra, vì vậy nàng không biết có tên Diệp công tử đang say mê nhìn nàng.

" Tiểu tử, khi này mày vừa làm gì, mày biết Nhiên tiểu thư là ai không? " Diệp công tử ngắm nàng hồi lâu, sau đó mới lên tiếng đòi lại công đạo cho nữ nhân trong mơ của mình.

" Hừ không biết, nãy người thuê tiền đánh người chuyện còn chưa tính, xem ra nhân tiện tính luôn. " Thanh Thiện không chút khách khí, mặt khác lạnh lùng nói.

" A, muốn ... làm gì hả? " Diệp công tử không khỏi nhớ đến đối phương không phải kẻ dễ trêu, hơn nữa bên cạnh mình cũng còn không có vệ sĩ, không tự chủ mà lùi lại một bước.

" Cảm ... ơn người, chúng ta lần thứ hai gặp mặt! " Tâm Nhiên vốn nhanh chóng tỉnh lại, trí nhớ nàng nhớ rất kỹ, đương nhiên nàng nhận ra thanh niên này, hơn nữa nàng cũng nhận ra viên đạn còn trên bức tường phía sau nàng không xa. Chỉ là vừa rồi hắn ngang nhiên miết chỗ đó của nàng, khiến nàng không khỏi tức tối vừa ngượng.

Thanh Thiện dường như biết nàng đã nhận ra hành động của hắn, dù sao da mặt của hắn cũng mỏng, đối diện với người bị nạn, hắn không khỏi run lên, sợ nhất là đối phương tiến lên tát mình. Dù sao lỗi cũng của mình, nay thấy nàng không có ý truy cứu, xem như được đại xá, cũng quên mất tìm tên Diệp công tử trước mặt giáo huấn, nhanh chóng phóng lên xe máy, vừa lên xe máy chợt nhớ một chút liền quay đầu nói:

" Ta cảnh cáo người, nếu có lần sau, cẩn thận ta phế đi đôi tay của người, nhớ lấy. "

Nói xong liền phóng ngay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Vô Sĩ

"Tiểu thư, người không sao chứ?" Bên trong xe ô tô đang trước, một lão già trung niên nhanh chóng chạy tới bên Tâm Nhiên, âm thanh run rẩy hỏi.

"Lâm bá, cháu không sao! " Tâm Nhiên quay sang nói.

"Nhiên tiểu thư, tên nhóc ban nãy vô lễ với nàng, mai ta sẽ giáo huấn hắn thay nàng. " Diệp Thanh, Diệp công tử chạy tới bên cạnh, hậm hực thay nàng nói.

"Diệp công tử, hắn không có làm gì tôi cả, hơn nữa đây cũng là việc của tôi, mong công tử đừng xen vào. Lâm bá chúng ta về thôi. " Khuôn mặt nàng trở lại băng lãnh như lúc đầu vốn có, sau đó đi nhanh về chiếc xe.

"Tiểu thư, Hải Long đang truy đuổi sát thủ, lát nữa hắn về sau. ". Lâm Trần cùng Hải Long là hai vệ sĩ mà ba nàng an bài theo, bởi vụ án kia đã được định đoạt, đối phương cũng đã từng ám sát nàng vài lần, chỉ là lần này không ngờ còn thuê cả sát thủ bắn tỉa.

"Ừ, chúng ta về. " Tâm Nhiên khẽ nói, chỉ là không biết sao ánh mắt nàng khẽ nhìn hướng Thanh Thiện vừa ra về.

"Hừ tên nhóc, trong trường này kẻ dám chống đối với ta cuối cùng không ai có kết cục tốt hết đâu. " Diệp Thanh nhìn theo bóng xe, vì chính Thanh Thiện là người trực ngoáy khiến Nhiên mỹ nhân không để ý đến hắn.

Thanh Thiện phóng một mạch về nhà, hắn không biết được mới ngày đầu tiên, đã làm cho kẻ khác thống hận hắn như vậy. Hắn lại đang nhớ cảm giác êm êm mềm mại, mặc dù còn cách một lớp áo nhưng khiến hắn say mê. "Nếu được sờ trực tiếp chắc sẽ sướng hơn nhiều lắm, lần sau nếu cứu nàng lần nữa, nhất định sẽ thử lại cảm giác mới được. " Trong đầu dâm ý càng tăng, hắn không còn để ý vừa rồi viên đạn nếu trúng mình sẽ thế nào.

"Mẹ, con đã về, đói quá à. "

"Ừ, đi học thế nào, đừng bốc, lên thay quần áo rồi xuống ăn. " Mẹ hắn chưa kịp hỏi tình hình học, thì hắn đã phóng lên tầng mất hút, thực ra đây cũng là thói quen lâu nay.

Giải quyết bữa cơm trưa nhanh chóng, đến khi trong nồi còn vài hạt cơm hắn mới dừng lại. Buổi chiều đến, hiện tại chưa có cái gì phải học, hắn liền đem Xuyên Không chỉ vừa mới học được ra luyện tập, cũng không phải hắn siêng gì cả, mà vừa được làm anh hùng cứu mỹ nhân, hắn muốn tập cho thành thực cái này để sau này nếu gặp còn có cái để khoe khoang với mỹ nhân.

Xuyên Không chỉ, hắn kỳ thực không chế lực đạo khá chuẩn chỉ còn lại vấn đề độ chính xác của nó. Nếu nói hắn là một xạ thủ, thì mười phát hắn chỉ xạ trúng có một phát, còn lại tuy cũng trúng nhưng còn chưa đúng như ý. Nhất là như hắn nghĩ, cách không điểm huyết còn không thể, đối với huyết đạo chỉ có thể điểm trúng, trượt một chút đều trở thành vô dụng.

"A, một chết đi được, tại sao còn lệch chút ít chứ? " Thanh Thiện hung hăng xạ vào tấm gỗ trước mặt, dù không chế rất ít chân khí, nhưng cả chiều xạ không biết bao nhiêu lần, cũng khiến hắn ăn không tiêu, chân khí không còn sót lại tí nào, thân thể càng thêm mệt mỏi.

Thanh Thiện nhanh chóng xếp bằng, theo cách của sư phụ hắn từng nói, khôi phục lại công lực, cái này cùng với tu luyện về bản chất khác hẳn nhau, tu luyện là luyện tinh hóa khí để tăng cường công lực, còn phục hồi công lực lại dựa vào "tâm ý" cũng không khí bên ngoài điều khiển đám chân khí tản mát quy tụ về đan điền.

Đang chìm vào vô thức, hắn chính là như thấy từng "sợi" kinh mạch khắp toàn thân, nó bố trí không khác các mạch máu chạy khắp toàn thân, ý thủ đan điền, tất cả chân khí tản mát đều quy tụ lại nơi này. Quan sát đan điền của mình, Thanh Thiện từng nghe sư phụ nói, nhưng nay cảm giác được mới thật rung động.

Tại chính giữa đan điền của hắn là một vòng xoáy khổng lồ, mọi chân khí quy tụ đều bị hút vào trong đó, nếu cảm giác của hắn không sai, vòng xoáy này có thể hấp thu vô hạn chân khí, có thể nói nó là cái động không đáy cũng không quá.

Hắn tỉnh lại là lúc trời đã tối om, chân khí toàn thân không những hoàn toàn phục hồi nguyên vẹn mà còn tăng lên chút ít, cảm giác toàn thân mọi một mỗi đều tiêu tan, chân khí sung túc, hiện tại hắn chỉ muốn đánh vài quyền cho sáng khoái.

"Dĩ nhiên tăng nhiều như vậy chân khí. " Quan sát lại cơ thể hắn không khỏi vui mừng, bởi lẽ sau khi quy tụ chân khí tản mát, chân khí trong cơ thể lại tăng lên còn hơn hẳn một lần chìm vào tu luyện.

"Tăng hình như gần gấp đôi so với tu luyện, ha ha. " Sau này chẳng phải lần nào cũng đau đầu rồi, Thanh Thiện nghĩ đến vậy, không khỏi cười lớn, như thể hắn vừa tìm ra lục địa mới.

Nhưng là hắn không biết rằng việc này rất ít võ giả sử dụng, thứ nhất, rất ít người lúc nào cũng vắt kiệt chân khí trong cơ thể, bởi vì khi đó cơ thể sẽ vô cùng mệt mỏi, sức lực còn kém hơn cả người bình thường.

Thứ hai, khi tu luyện chân khí sẽ không ngừng bồi dưỡng kinh mạch, chỉ có kinh mạch vững chắc mới có thể chứa đựng càng nhiều chân khí.

Thứ ba, bình thường khi phục hồi chân khí cũng không có tăng tiến quá nhiều giống như Thanh Thiện, cùng lắm chỉ ngang bằng với tu luyện, cũng chỉ có Hư Thiên quyết mới khiến tăng trưởng như vậy. Khi xưa sư phụ hắn Ngô Tuệ cũng biết điều này, chỉ là lão không dám để chân khí mạnh quá sức chịu đựng của kinh mạch, bởi đó là tử lộ mà bất kỳ võ giả có kiến thức đều biết. Cũng chỉ có Thanh Thiện không biết mới vui vẻ cười như vậy. Dù gì võ công cũng là một quá trình tu luyện lâu dài, muốn đột tiến một chút còn có thể, nếu quá lạm dụng đó là chết không thể sai.

Hư Thiên quyết bá đạo, đoạt thiên địa tạo hóa, chính vì thế việc hấp thu "linh khí" bên ngoài phục hồi cùng gia tăng công lực cũng hết sức bá đạo. Phải biết rằng trong không khí có cực ít linh khí có thể hấp thu trở thành chân khí, tu luyện giả chủ yếu là luyện tinh hóa khí, tinh ở đây chính là thứ tồn tại ở tuyến thượng thận, có rất nhiều môn võ yêu cầu là đồng tử mới luyện được chính là yêu cầu tinh khí bên trong nam nhân không được lẫn tạp chất (cũng chính là không được hoan lạc).

Việc lấy hấp thu linh khí bên ngoài thay thế cho tinh khí trong thân thể là điều nhiều người từng nghĩ, như những linh quả hay xà đan đều chứa linh khí rất nhiều, cơ hồ có thể chuyển hóa thành chân khí tức thời, nhưng linh vật như thế vô cùng hiếm. Hư Thiên quyết sở dĩ có thể làm tăng tiến công lực nhanh chính vì tốc độ hấp thu của nó nhanh hơn các tâm pháp khác tới vài lần. Tuy vậy tăng tiến càng nhanh cũng tương đương với chết càng nhanh, đây chính là mặt trái của nó.

"Nhanh thật, đã bốn giờ rồi, mà sao mình không buồn ngủ vậy?" Hần đích thực đã ngồi vậy mười bốn tiếng. Hần không cảm thấy buồn ngủ bởi vì vừa rồi tiến vào cảnh giới vong ngã, tinh thần cực kỳ thả lỏng, cũng tương tự với con người khi ngủ, bảo sao giờ không có cảm giác. Hơn nữa hiện giờ hắn còn không cảm giác đói dù buổi tối còn chưa ăn gì.

Buồn bực hắn liền rời khỏi nhà, giờ này trời mặc dù chưa sáng hẳn nhưng cũng có người dậy tập thể dục. Đeo hai bao tạ tay tạ chân vào người, đây chính là điều sư phụ hắn nhắc trong khi luyện tập. Một võ giả chân chính cơ thể khỏe mạnh là không thể thiếu, hai tay hai chân là gần hai mươi cân trên người, mà yêu cầu của Ngô Tuệ là chỉ dùng sức lực bản thân không được dùng đến chân khí chống đỡ.

Nếu dùng chân khí luyện quyền, hắn có thể một lần luyện một trăm lần, tuy nhiên công lực cũng tiêu hao sạch sẽ. Còn dùng sức lực thì hắn chỉ chịu được hai mươi lần cơ bắp đã mềm nhũn.

"Sư phụ nghĩ ra cách này đúng là giết người a!" Ngô Tuệ ghi lại chính là mỗi lần ít nhất năm mươi lần, nhưng với một kẻ mấy năm lười biếng, cơ bắp không hề có, may mắn nhờ xà đan cùng sư phụ trợ giúp lần đó mới có thể duy trì được hai mươi lần, nếu không hắn chỉ chịu đựng được chưa tới mười lần.

Tuy vậy cũng không phải sức lực hắn quá yếu, mà yêu cầu của Ngô Tuệ chính là đối với kẻ luyện tập từ nhỏ, căn cơ vững chắc, sức khỏe dồi dào, chứ lấy một người bình thường, đeo hai mươi cân mà đi đã còn mệt huống chi luyện tập.

"Lần trước chịu được ba hai lần, lần này lên ba ba lần đi." Thanh Thiện cũng không dốt nát một mực theo những lời sư phụ nói, võ học chính là tiến tuần tự, sức khỏe cũng như vậy, lần đầu tiên hắn chỉ chịu được hai mươi lần Kim Cương quyền đã kiệt sức, đến nay cách một tháng hắn dần dần tăng lên ba hai lần. Tuy không giống sư phụ dạy, nhưng khác chỉ là lúc khởi điểm thấp hơn mà thôi, dựa vào suy đoán ba tháng nữa có lẽ hắn sẽ chịu được năm mươi lần.

Mỗi một lần luyện tập Kim Cương quyền, cái quan trọng không chỉ là tập đúng động tác, điều quan trọng hơn là hô hấp cùng dẫn khí phát kinh. Dù không dẫn phát chân khí nhưng khi xuất chiêu phải nhanh, mạnh, lực truyền từ chân, gập eo, vai, đó là một chỉnh thể, chỉ có thành thực mới đúng là quyền pháp.

Cả người bài hoải chân tay trở về nhà, nhanh chóng tắm rửa, ăn sáng như mọi lần. Hắn ăn gấp ba, bốn người trong nhà, thỉnh thoảng hắn còn phải mua thêm mà ăn, cơ thể hắn đòi hỏi quá nhiều năng lượng.

Nhanh chóng chạy đến lớp, vừa mới tới hắn đã thấy cô nàng Anh Thy trong lớp, cô nàng vẫn ngồi chỗ cũ, điều này hơi ngược với suy đoán của hắn, bởi lẽ, mấy lần gặp nhau, hai người đều chẳng ai ưa ai, có thể nói là xung khắc. Hắn nghĩ rằng nàng hẳn là đổi chỗ không sai.

"Ừa chưa đổi chỗ ngồi sao cô nàng hẹp hòi?" Ngồi xuống bên cạnh, hắn quay sang hỏi.

"Hừ, tại sao ta phải chuyển? Mà người mới là đàn ông hẹp hòi, đi tranh đồ với một nữ nhân, thật là mất mặt."

"Không nói nữa, con trai tranh bảo con trai hẹp hòi, con gái tranh lại không thừa nhận mình hẹp hòi, đúng là kỳ quái mà." Thanh Thiện một mình lẩm bẩm, nhưng rõ ràng là nói cho nàng nghe.

"Không nói thì không nói, hừ."

Rất nhanh chóng thầy giáo đến lớp. Lần này cũng giới thiệu môn học, tên thầy, tên tài liệu học. Thực chất thầy giáo cũng còn trẻ, tính ra có chút bánh bao, hèn gì thầy vừa vào đám con gái nhốn nháo hết cả lên.

"Oa, thật bánh bao." Bàn trên mấy nữ nhân thì thầm với nhau.

"Ài, bánh bao thì có bánh bao thật, rất đẹp nữa, chỉ tiếc là còn kém mình một chút." Thanh Thiện bên cạnh thầm than.

"Vô sỉ, rõ ràng không bằng người ta còn ra vẻ."

"Nè cô nàng, đúng là không biết thương thức, ta đây là vẻ đẹp khỏe mạnh." Nói xong, hắn xoắn tay áo, khoe cơ bắp của mình, kỳ thực cơ bắp cũng không hơn khi xưa lắm, nhưng cũng có một chút.

"Nè, hôm qua người đánh nhau với đám lưu manh phải không, có phải bị chúng đánh nên giờ thần kinh có vấn đề không?"

"Ha ha, đám người kia đến còn quá ít, cỡ bọn chúng một trăm tên đến ta đều không xem vào mắt." Thanh Thiện không khỏi khoe khoang, chỉ là ánh mắt của Anh Thy lúc này lại lóe lên tia giễu cợt cùng đắc ý. Chưa thấy cô nàng phản ứng gì, hắn đã cảm nhận được ánh mắt căm ghét nhìn vào mình,

hơn nữa bánh trái thầy giáo cũng nhìn hần.

" Em nam ngồi bàn cuối, có thể nhắc lại lời tôi vừa nói không? "

" Thầy vừa nói, sách tài liệu học gồm quyền pháp luật đại cương cùng quyền chuyên đề pháp luật. " Chưa đợi Anh Thy đắc ý, hần liền đứng dậy trả lời.

" Vậy còn câu trước đó nữa? "

" Thầy nói tên mình là Ngô Huân, 30 tuổi, quê gốc Hà Nội, vừa bảo vệ luận án tiến sĩ ở Pháp về, bằng xuất sắc, nhà ở 137 phố cổ, số điện thoại là xxxxxxxx. Môn học này là môn học chủ chốt sau này để ra trường có thể làm việc tốt. Hai cuốn sách cần thiết là pháp luật đại cương cùng chuyên đề pháp luật, các em có thể tìm thấy ở nhà sách Tràng Thi, Tràng An hoặc các nhà sách khác "

Thanh Thiện nhắc lại một loạt hầu hết tất cả những ý chính " ông thầy " vừa nói, dường như hần là cuốn băng thu âm phát lại vậy.

Cả lớp nhìn hần không khỏi trợn mắt, nhất là mấy người ngồi sát hần. Bọn họ rõ ràng thấy hần trò chuyện rất say sưa cùng mỹ nhân Anh Thy, dù có ghen ghét nhưng ai bảo hai người ngồi gần nhau. Không ngờ hần lại có thể nhớ hết những lời thầy giáo vừa nói, dường như chính hần mới là người chăm chú lắng nghe vậy.

" Em tên là gì? " Ngô Huân khẽ nhủ mày, rồi hỏi.

" Em tên Thanh Thiện. "

" Được rồi, em có thể ngồi xuống, lần sau chú ý lên bảng. "

Vì ngại "ông thầy" lại soi mói mình, trong cả ba tiết học đầu hần cũng không dám ho he nhiều lắm, thỉnh thoảng đá đều cùng cô nàng Anh Thy vài câu.

Ba tiết vừa xong, lớp hần lại nghe thông báo hai tiết cuối được nghỉ học, cả lớp vui như Tết đến. Về nhà cũng chả có gì để làm, hần liền đi dạo trong trường, không ngờ mới đi được một lúc hần lạc mất đường, phải nói trường của hần quá rộng đi. Đang định hỏi đường quay trở về, hần chợt nghe phải bên kia hai tên đang nói, tựa như vừa đi vừa nói, khá khẩn cấp.

" Nhanh đi mày, Tiến Minh hần vừa được quán quân tán thủ Taekwondo thành phố, lần này hần thách đấu Đoàn Hải giành ngôi chủ tướng đó. "

" Nói nhỏ chút mày, thách đấu này chỉ là nội bộ chúng ta, đừng để thầy cô biết. " Tên bên cạnh đi theo, khẽ nhắc dũa bạn.

" Sợ cái gì, cùng lắm chảy chút máu và nằm nghỉ mấy ngày. Thách đấu đang hoàng, thầy cô giáo biết thì sao chứ, thôi nhanh đi mày. "

" Ồh trường cũng có tổ chức lớp võ sao, nhưng sao lại dạy võ nước khác, võ học chúng ta lại không dạy? " Nghĩ đến truyền thống dân tộc, hần càng không cảm được chút bực tức, liền theo đuôi hai tên kia.

Một trường đại học cỡ lớn như trường của hần ít nhất cũng có vài lớp võ trong trường, còn vì sao lại dạy môn võ khác mà rất ít võ của chúng ta, chính là vì muốn tiếp thu, giao hảo cũng bẻ bạn. Hơn nữa bọn họ còn trợ giúp chúng ta về kinh tế, cũng nên cho họ chút mặt mũi, chính vì thế ngoài lớp võ Taekwondo còn có karate của nhật bản, judo.

Lớp võ Taekwondo của trường cũng khá rộng, bình thường có thể chứa trăm rưỡi đến hai trăm học sinh cùng luyện tập là chuyện thường. Bên dưới còn có lớp đệm dây tới năm em, cho dù có ngã cũng không đến nỗi chấn thương đến thân thể.

Vừa chạy đến nơi, Thanh Thiện thấy nơi đó quả thật nhộn nhịp, trai gái có đủ, hầu hết đều là môn sinh, bởi hần thấy họ đều mặc võ phục trắng, chỉ một ít là như hần mặc áo khác màu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ba Điều Kiện

Ánh mắt Thanh Thiện nhanh chóng để ý đến đám người đằng xa, bên trong có hai người hần quen, anh em nhà cô nàng Anh Thy. Bên cạnh hai người là một thanh niên còn rất trẻ, chiều cao tới gần mét chín, mặc một bộ võ phục của Taekwondo, khuôn mặt trông khá đẹp mắt, nhất là nụ cười, rất là cuốn hút phái nữ.

Từ người thanh niên này, Thanh Thiện có cảm giác rất lạ, hần không rõ lắm, tuy không thể đe dọa hần chút nào nhưng cũng có cảm giác kích thích lại có chút phấn khích, nếu không có người ở xung quanh, không chừng hần đã thách đấu đối phương.

Nhìn phía không xa, có một người làm hấn khá dễ ý, người này thân thể chỉ cao mét tám. Khác với tên đứng gần Anh Thy, tên này cơ thể cơ bắp hơn hẳn, ở hấn toát lên vẻ rắn chắc, không thể công phá, ở hấn Thanh Thiện cũng có cảm giác y như với tên đang đứng gần Anh Thy.

"Bạn à, hình như trong này, có hai người sắp đánh nhau phải không?" Mặc dù dễ ý hai tên kia, hấn cũng đoán ra rất có thể hai người này giao đấu, nhưng hỏi chính xác vẫn tốt hơn. Người hấn hỏi là cô nàng khá xinh đẹp, trên người nàng mang võ phục Taekwondo.

"Người nói khó nghe quá, hai người sắp đại chiến quang minh chính đại, mà người dám so sánh với đánh nhau." Mặc dù không biết ai nói. Theo phản xạ nàng tất nhiên chán ghét ai nói bọn họ hai từ "đánh nhau", bởi trong lòng nàng, hai người đó là đấng nam nhi chân chính, bọn họ là "đại chiến" mới xứng đáng.

Quay lại đằng sau, thấy Thanh Thiện chỉ là một kẻ chả có tí đáng về oai hùng như hai người, người chỉ cao được tới mét bảy lăm là cùng, cơ bắp xẹp lép, cô nàng không dễ ý nhiều liền quay lại quan sát tiếp.

"Được rồi, hai người đại chiến, bạn có thể nói chi tiết về hai người nào đại chiến không?" Không còn cách nào khác, hấn đành thỏa hiệp nhưng trong lòng không ngừng hỏi thăm tổ tiên hai tên sắp đánh nhau.

"Như thế còn được, đứng bên kia cao gần mét chín là Tiến Minh quán quân tán thủ của thành phố, hiện là phó tướng của lớp võ chúng ta." Đúng như dự đoán của Thanh Thiện, cái tên đứng gần cô nàng Anh Thy là một trong hai người.

"Người đứng bên phải là Đoàn Hải, chủ tướng của lớp chúng ta, không may chấn thương nên hội võ toàn thành phố không thể tham dự. Lần này Tiến Minh phó tướng muốn thách đấu chủ tướng." Thấy đối phương không hề đáp lại hay nói một tiếng cảm ơn, cô nàng võ sinh dường như có chút phật ý liền nói tiếp.

"Tôi khuyên bạn nên đăng ký lớp võ chúng ta mà học, dù không thể lợi hại như phó tướng hay chủ tướng nhưng có thể có chút khi phách nam nhi, cơ thể cũng có chút dễ nhìn hơn."

"Ách." Hấn không khỏi liếc nhìn cô nàng một chút, "không lợi hại." Với hấn chục tên như hai người này hấn cũng dễ dàng đánh ngã, còn khí phách nam nhi cùng cơ bắp, cái này là hấn hơi tự ti. "Không lẽ không có cơ bắp là không lợi hại cùng không có khí phách sao, ta khinh." Trong đầu hấn nghĩ vậy, có điều đối diện với nữ nhân hấn cũng không muốn tranh cãi, dù sao con gái mà, cãi sao lại họ chứ.

Cuối cùng, dưới sự cổ vũ cuồng nhiệt của mọi người, hai người đều đã ra sân.

"Nè người đoán xem, ai sẽ thắng." Không nhìn hai tên bên trong sân, hấn quay sang bắt chuyện với nữ võ sinh ban nãy. Với hấn nói chuyện với cô nàng này còn vui vẻ hơn là xem hai con "gà trống" đá nhau.

"Người là con trai mà suốt ngày nói vậy, không thấy phiền sao, chả bù cho anh Tiến Minh, vừa đẹp trai, giỏi võ, lại nam tính, bắt quá, theo ta thấy hấn là anh Tiến Minh sẽ thắng. Anh ấy khổ luyện rất nhiều, hấn là sẽ phục thù được." Đúng là không nói được với nữ nhân, có mỗi chuyện đó cũng liên tưởng tới nam nhân với không nam nhân, đến cuối cùng lại còn lấy cớ khen thần tượng của mình. Hấn nhanh chóng tránh xa, lờ đầu bụng, hỏi nhà vệ sinh ở đâu, cô nàng lại lờ "anh Tiến Minh" gì đó ra dọa chắc hết sống.

Rời khỏi cô nàng, hấn liền chú ý đến hai người giữa sân, bọn họ hiện đang thăm dò đối thủ của mình. Thanh Thiện cũng không một chút khinh thường võ học ngoại quốc, mọi loại võ công nếu luyện đến tối cao đều không thể xem thường. Sự thật thì tinh túy của taekwondo khi truyền sang Việt Nam, một phần do thể chất khác nhau, còn có những tinh hoa môn võ chỉ chân truyền chứ không được phổ biến rộng rãi, vì thế với chúng ta rõ ràng khó có khả năng đạt tới đỉnh cao, trừ khi có sự phụ chính thống Hàn Quốc và người đó hết lòng truyền thụ.

"Cẩn thận." Mấy nữ võ sinh bên ngoài âm thầm hét lên. Chỉ thấy Tiến Minh đã xuất chiêu, hai chân liên tục đá tới đối phương, độ cao cũng liên tục thay đổi, dù tốc độ ra đòn rất nhanh, nhưng đều không thoát khỏi ánh mắt của Thanh Thiện. Đối với liên hoàn cước, Đoàn Hải chỉ một mực phòng ngự. Với chiêu cao kém đối phương chỉ có nhập nội, áp sát mới khắc chế đối phương, hơn hết Taekwondo rất nhiều đòn chân, nếu lấy sở trường đối sở đoản chính là ngu ngốc, hấn nhiên Đoàn Hải quá quen thuộc với lối tấn công đó.

"Bồng, bồng, bồng." Liên tiếp ba cước bị cánh tay Đoàn Hải chặn lại, đang định tiến tới áp sát đối phương, Tiến Minh đã lui ra sau thủ thế giữ khoảng cách.

Hai người liên tiếp giao thủ, bình thường bên ngoài mọi người chỉ thấy từng đợt tấn công vô cùng vũ bão mạnh mẽ, chỉ Thanh Thiện là nhìn rõ từng động tác của bọn họ. Đoàn Hải chủ thủ, mỗi lần công kích đều đầy uy lực, uy hiếp tới đối phương, Tiến Minh thì một mực lợi dùng đòn chân, công kích từ xa. Kiểu chiến đấu này trừ khi có bất ngờ xảy ra, nếu không ai thể lực tốt hơn người đó sẽ chiến thắng.

Lúc này Thanh Thiện mới cảm giác được cái tốt của thể lực, nếu ví con người là một cái cây thì thể lực chính là cái rễ, chân khí là thân cây. Nếu hai người chân khí tương đương nhau, chiêu thức tinh diệu như nhau, cái quyết định thắng thua tiếp theo sẽ là thể lực. Tu luyện võ công chính là luyện tập tổng thể.

"Vù, vù, bồng bồng." Chỉ một chớp mắt áp sát được đối phương, Đoàn Hải xuất ra hai quyền.

"Ý, thì ra còn ẩn dấu chút thực lực." Một quyền vừa rồi của Đoàn Hải, Thanh Thiện nhận ra có tiếng gió rít bên trong, kia một quyền mạnh hơn lúc đầu không ít, dù hai tay Tiến Minh chặn được hai quyền đó nhưng hai tay hấn cũng khẽ run run, điều này không thoát khỏi mắt của Thanh Thiện.

"Hèn gì lúc đầu cảm giác tên này mạnh hơn một chút, thì ra hấn cũng luyện qua nội công, đáng tiếc chân khí quá yếu." Dù sao trước trận đấu hấn cũng dự đoán tên Đoàn Hải này sẽ chiến thắng, đang định rời khỏi nơi này, hấn đã bị gọi lại.

" Không ngờ gặp lại bạn nhanh như vậy "

Vừa mới quay lại, đối diện với hần là khuôn mặt của băng sương mỹ nhân Tâm Nhiên, cũng không ngờ được, cư nhiên nàng bắt chuyện cùng hần. Dù sao cái cử chỉ hôm qua của mình nhiều khả năng nàng chắc chắn biết, điều này khiến hần ngượng ngùng khi gặp lại.

" Chào bạn, Tâm ... Nhiên. "

" A, bạn biết tên mình sao? " Nàng rất bất ngờ khi đối phương nói ra tên của mình, nàng nhớ rằng hai người chỉ gặp nhau có hai lần, lần đầu không nói chuyện chút nào, lần thứ hai chỉ nói chuyện trong chớp lát, mà nàng cũng không có nói ra tên của mình.

"Ừ, mình nghe mấy người nói về bạn, nên mới biết tên. "

" Hình như bạn mới vào trường năm nay, mình học năm thứ 3 khoa luật. "

" Ừ, mình mới vào năm thứ ... nhất thôi, mình cũng khoa luật. " Càng nói ra, hần càng chút ngại. Nàng nêu ra vấn đề này hình như có ý nói hần phải gọi nàng là chị thì phải, đồng nghĩa hần phải xưng em, mà xưng em với nữ nhân là điều hần kị nhất. " Dù sao ta cũng là con trai, hơn mới ba tuổi mà đòi làm chị, tuổi teen đi. " Trong óc không ngừng rủa.

Rất may cho hần, cô nàng Anh Thy không biết nhận ra Tâm Nhiên hay cả hai mà đột nhiên hướng hai người, vẫy tay gọi: " Nhiên tỷ tỷ, muội chỗ này, mau đến đây cùng xem. "

" Chúng ta lại phía đằng kia xem cho rõ, ở đó có bạn của mình nữa. " Tưởng thoát được, ai ngờ nàng có ý cùng hần tới bên đó. Hần nghe rõ Anh Thy xưng hô là tỷ tỷ với nàng, mà hần lại là bạn của cô nàng hẹp hòi kia, không bằng bảo hần cũng phải xưng vị băng sương mỹ nhân này là tỷ tỷ sao. Nhưng người ta đã nói vậy, hần cũng không bất lịch sự mà không đi, nam nhân sợ điều gì chứ hần nhất quyết không sợ nữ nhân.

" Ừa, kè hẹp hòi, người cũng tới đây sao, lại cùng đi với Nhiên tỷ, không phải hai người quen nhau chứ, hay là "cặp đôi" với nhau vậy? " Chưa đi tới nơi, Anh Thy đã nhanh nhẩu nói, ánh mắt lóe lên chút tò mò.

"Đừng hiểu lầm Thy muội, hai chúng ta chỉ có duyên gặp mặt hai lần, hơn nữa còn là ân nhân của tỷ nữa đó. " Thanh Thiện khẽ nhìn nàng đến gần, hần không tưởng được trước mặt cô nàng Anh Thy, Tâm Nhiên không còn giữ khuôn mặt băng lãnh của mình nữa. Hần ở rất gần, rõ ràng nhận ra nàng vừa cười, dù chỉ mỉm cười tí chút.

" Ê, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta, mà người nhìn Nhiên tỷ gì kỳ vậy, không phải si mê rồi chứ. Ta nói người đừng mơ nha, người theo đuổi Nhiên tỷ không có một nghìn cũng tám trăm, xem người gầy gò không tí cơ bắp, người cũng lùn tí ...

" Anh Thy ... " Văn Thành thấy em gái mình hơi chút quá phận liền lên tiếng ngăn lại, sau đó hướng Thanh Thiện chào hỏi: " Thanh Thiện, chúng ta thật có duyên, lại có thể gặp lại nhau nhanh như vậy. Ra mắt Nhiên tiểu thư. "

" Chào anh, chúng ta gặp lại. " Thanh Thiện cũng liền nói.

" Chào anh. " Tâm Nhiên cũng nói, sau đó ngó nhìn sang bên cạnh. " Hóa ra bạn là Thanh Thiện, giờ mình mới biết tên a. "

" Nhiên tỷ tỷ, sao chị gọi hần là bạn, hần cùng lớp em, xưng hô như vậy không lẽ em phải gọi hần là anh sao? " Anh Thy bên cạnh khẽ kéo tay áo Tâm Nhiên cầu nhàu nói, ánh mắt lóe lên chút đắc ý. Thanh Thiện biết nàng luôn luôn đối đầu với mình, dấu sao nàng cũng là nữ nhân, đối đầu khi chỉ có hai người còn đỡ mất thể diện, mà ở đây còn hai người, hần rất thờ ơ, như về, ta đây cao thượng không cùng nữ nhân so đo, thân hình khẽ quay qua quan sát trận chiến giữa sân.

" Theo em thì hai người ai sẽ thắng? " Văn Thành đi đến bên cạnh, ánh mắt cũng quan sát vừa hỏi.

" Tiến Minh là bạn của anh phải không? Rất tiếc trận chiến này anh ta không có phần thắng nào cả. " Văn Thành bên cạnh cũng hơi ngạc nhiên, theo hần biết taekwondo có rất nhiều đòn chân, hay phải nói, đòn chân là chủ yếu. Bạn hần Tiến Minh cao hơn hần đối phương, đòn chân cũng lợi hại hơn, từ đầu tới cuối đều một mực tấn công, đối phương dường như luôn luôn phải phòng thủ. Hơn nữa hần vừa đoạt quán quân, tinh thần rất cao. Vậy mà Thanh Thiện lại nói chắc chắn hần bị thua, một thành chiến thắng cũng không có.

Tuy vậy Văn Thành cũng không để lộ quá nhiều ngạc nhiên, chủ động hỏi: " Em biết Tiến Minh sao. Hần đúng là bạn của anh, từ đầu tới giờ hần luôn chiếm chủ động, sao em lại nghĩ hần không có phần thắng? "

" Nói xạo quá, người ta sắp thắng đến nơi lại đi nói người ta không có nửa điểm thắng, chắc ghen ghét với chiều cao của người ta nên nói vậy. " Anh Thy bên cạnh khẽ chen vào nói, mặc dù rất nhỏ, có lẽ nàng cũng biết xen vào giữa hai người nói cũng có chút bất lịch sự, nhưng ai bảo khi nàng nói đối phương không thêm đề ý.

" Người không thấy mình rất bất lịch sự sao? " Ánh mắt Thanh Thiện khẽ nhui lại, hần đã cực kỳ chán ghét cô nàng lắm mồm này, nếu không phải còn hai người bên cạnh, hần đã bỏ đi lâu rồi.

" Người dám nói ta bất lịch sự, vậy dám cùng ta cá cược hay không, người nào thua sẽ phải chịu sự sai khiến của người kia ba lần, dù là bất cứ việc gì? "

Thanh Thiện khẽ nheo mắt lại nhìn cô nàng, rõ ràng đây là lời đề nghị khá hấp dẫn, xem như được ba lần ra lệnh cho đối phương " Nếu bảo cô nàng cho

mình hôn một cái, chắc sẽ sướng lắm đây! " trong đầu dâm ý tăng cao, không khỏi khiến cô đánh ực một cái.

" Sao, không dám hả, nam nhân nói được mà không tin tưởng lời nói của mình sao? " Anh Thy thấy hấn nheo mày suy nghĩ, tưởng hấn sợ không dám cùng nàng đánh cuộc, liền khích hấn.

" Anh Thy, đánh cuộc như vậy không biết có phải hơi quá không? " Tâm Nhiên bên cạnh, nàng cũng không muốn hai người ai sẽ mất thể diện. Nàng biết rằng, nếu Anh Thy thắng, Thanh Thiện sẽ rất thảm, bởi nàng biết rất rõ tính cách của Anh Thy.

" Chị, chị muốn xin cho hấn phải không, chỉ cần hấn hướng em xin lỗi, cá cược có thể không cần, hoặc cũng có thể hấn không cần thể diện, không dám đánh cuộc. "

" Ai bảo không dám, vậy cứ quyết định vậy đi, người thắng có thể ra lệnh cho người kia. " Nói xong hấn cũng không để ý đôi co cùng nàng, quay qua quan sát trận đấu.

Chỉ thấy ngoài sân chân phải Tiến Minh đá tới mặt đối thủ lại chuyển hướng đá tới sườn bên phải, một cước này chuẩn xác lại nhanh như chớp " Bồng. " Toàn sân đều im lặng, bởi một cước vừa rồi rõ ràng đã trúng đích, có thể gây ra âm thanh như vậy, một cước đó lực đạo rất mạnh. Anh Thy đang chờ đợi thân hình của Đoàn Hải đổ xuống, lúc đó nàng sẽ có thể khiến tên nam nhân " hẹp hòi " bên cạnh đẹp mặt, thì cánh tay trái của Đoàn Hải đã kẹp cứng chân của Tiến Minh, cả thân hình cuộn cuộn cơ bắp liền áp sát tới trước mặt đối phương, quyền phải đã tới sườn trái đối phương.

" Bụp. "

Thanh Thiện dù đã biết trước, nhưng hấn không ngờ được đòn vừa rồi của Đoàn Hải lực đạo mạnh đến như vậy, hấn rõ ràng có nghe có tiếng xương bị gãy vang lên. Phải biết rằng xuyên qua gang tay còn đâm gãy xương sườn, lực đạo không thể yếu được.

Thân hình Tiến Minh gục xuống trong sự bất ngờ của mọi người, trong đó có cả Anh Thy cùng anh trai nàng, hiển nhiên phút cuối này đã thay đổi tất cả cách nhìn, rõ ràng bọn họ thấy được Tiến Minh đã đánh trúng, mà không biết vì sao đối phương không ngã, huống chi còn bị phản kích.

Thanh Thiện cũng thấy rõ ràng, một cước của Tiến Minh không làm Đoàn Hải hao tổn gì lớn, mặc dù đồng cấp nhưng một người luyện qua nội công sẽ mạnh hơn hẳn người kia. Thậm chí Thanh Thiện còn khẳng định Đoàn Hải hấn vẫn chưa tung hết thực lực chân chính.

" Không thể nào. " Giờ hấn mới nghe cô nàng thốt lên, điều này thực khó tưởng tượng, nàng thua hấn, đồng nghĩa với hấn có quyền sai khiến nàng ba lần, nghĩ tới những mệnh lệnh của mình còn trong đầu, Anh Thy không khỏi lo sợ đối phương sẽ xuống tay y như vậy. Bởi nàng nghĩ chính là bắt hấn quỳ xuống xin lỗi nàng giữa đám đông này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Một Tỷ Có Đủ Không ?

Tiến Minh được mang bằng cáng rời khỏi, Anh Thy mới biết rằng mình đã thua cược, điều này đã không thể nào thay đổi được. Mất len lén nhìn Thanh Thiện phía đối diện như tiểu thư nhìn lão miếu, nếu được nàng nguyện ý nhanh chóng rời khỏi nơi đây, tránh xa cái tên cùng lớp đầy xui xẻo này.

" Không ngờ em nhận định lại chuẩn như vậy. " Thấy cả ba người không nói, hiển nhiên trong đầu mỗi người theo đuổi một ý nghĩ, không khí có chút nặng nề, Văn Thành liền gọi chuyện nói.

" Không có gì, chỉ là em may mắn đoán trúng mà thôi. " Thanh Thiện khiêm nhường trả lời.

" Nhìn em cùng Anh Thy vừa cá cược, anh cũng muốn cá cược với em một ván, tất nhiên nếu em không thích có thể không cần. " Thanh Thiện nhìn một chút thanh niên trước mắt, không rõ anh em nhà này thích cá cược hay chỉ muốn gỡ gạc cho đứa em. Dù sao hấn cũng tò mò, đối phương cũng không bắt hấn phải theo, nghe một chút cũng không quan hệ.

" Cá cược tiếp? có thể, anh nói rõ hơn một chút được không. " Hấn liền hỏi.

" Kỳ thật cũng là xảo hợp anh vừa nghĩ ra, lần mới gặp nhau gần đây, cái cây trong công viên hấn là do em đánh gãy. Anh muốn cá việc em giao đấu cùng Đoàn Hải, ai là người chiến thắng, dù sao Đoàn Hải cũng là chủ tướng taekwondo, em nếu không muốn có thể quên lời anh vừa nói đi. "

Thanh Thiện hiển nhiên hiểu được ý trong lời nói của đối phương, một mặt nêu ra phương thức cá cược, một mặt lại nói đối phương rất mạnh, còn nói có thể không tham gia, kỳ thực đây cũng là khích tướng hấn, bảo hấn nếu sợ thì không nên tham gia. Thanh Thiện cũng không quan tâm đến chuyện sẽ phải giao đấu với Đoàn Hải, bởi hấn rất tự tin vào cảm giác của mình, đối phương không hề tạo cho hấn chút gì nguy hiểm.

" Đoàn Hải hấn rất mạnh, chính là hiện tại hấn vẫn còn ẩn giấu thực lực. " Thanh Thiện khẽ lẩm bẩm rất nhỏ như tự nói với mình, nhưng cũng đủ lọt vào tai

mọi người. Nếu khi này nói ba người chưa chắc đã tin tưởng, hiện tại bất đồng, cả ba người đều không dị nghị hẳn nói xạo chút nào.

"Hay là thôi không cần cá cược đi, Tiến Minh là quán quân tán thủ còn bị hấn hạ, huống chi mình nhìn bạn hình như ít luyện võ thì phải." Tâm Nhiên thấy lần đánh cược này còn nguy hiểm hơn lần vừa rồi, lần này là giao đấu với chủ tướng Taekwondo của trường. Nàng mặc dù hôm qua cũng thấy hấn đánh hạ mấy tên du côn, nhưng người này không thể giống bọn họ, đến cả quán quân tán thủ còn thua mà.

Bình thường xen vào người khác nói rất nhiều, nhưng lần này Anh Thy nửa muốn hấn bị Đoàn Hải giáo huấn nửa lại không muốn, nói là "giáo huấn" có điều nàng thấy Tiến Minh trước khi vào cage, miệng có chảy máu, một người luyện võ mấy năm trời còn bị như vậy huống chi tên gầy gò này. Vì vậy nàng chỉ yên lặng xem nam nhân này trả lời thế nào.

"Vậy vật cược là cái gì?" Thanh Thiện ngẫm nghĩ một chút rồi, ánh mắt nhìn Tâm Nhiên chút như muốn nói hẳn không việc gì, sau đó hỏi Văn Thành.

"Nếu em thua thì xem như cá cược giữa em cùng Anh Thy không còn, nếu em thắng thì, tuy không phải nhiều tiền lắm nhưng một tỷ được không?"

"Một tỷ." Thanh Thiện trong lòng sướng như bắt được vàng, thật sự thì còn hơn nữa, ban đầu hấn nghe đến tiền thì chỉ nghĩ là mười triệu hoặc cùng lắm là trăm triệu, bởi hấn biết những người thuộc tầng lớp này tiền chục triệu không để vào mắt. Nhưng một tỷ thì lại quá kinh ngạc rồi, đối với nhà bình dân và sinh viên còn đi học như hấn, một tỷ là con số trên trời, đích xác trên trời.

Kỳ thật hấn không biết rằng, sự giàu có của nhà bọn họ, nguyên một chiếc xe BMW của Văn Thành đi đã mấy tỷ đồng, với bọn họ xe chỉ là phương tiện mà không tính là tài sản, vài tỷ không tính là tài sản, vậy một tỷ tất nhiên không để vào mắt. Thương nhân cũng có phân chia đẳng cấp, mà nhà bọn họ chính là thuộc về phía trên cùng, hơn nữa, một tỷ so với ba điều kiện mà Anh Thy phải nghe, rõ ràng không thể đánh đồng, nàng là ai, đó là con ông trùm bất động sản, là em của chủ tịch tập đoàn ô tô.

Văn Thành chính là nghĩ một tỷ có thể không thể đánh động được vị thanh niên trước mặt, bởi Thanh Thiện lúc này hơi nhấn mặt, biểu hiện không khác với không hài lòng là mấy. Nhưng Văn Thành lần này đã nhìn người sai lầm, đối phương không những hài lòng mà cực độ hài lòng, hấn là đang phấn khích, chỉ là hấn hơi lo nghĩ số tiền này có kiếm được dễ dàng thế không? Nó quá lớn đối với hấn.

"A, xin lỗi có lẽ em không hiểu ý anh, là ba tỷ, một điều kiện tương đương với một tỷ." Văn Thành một lần nữa lên tiếng.

"Ba tỷ." Lần này Thanh Thiện không tin được mà thốt lên, trong đầu không khỏi kêu là "Con mẹ nó, tiền lúc nào mà nhiều như lá đa vậy trời." Âm thanh hấn có chút hơi to, khiến cho vài người xung quanh cũng quay lại nữa.

"Đúng vậy, là ba tỷ, nếu em thấy chưa được có thể thương lượng lại." Lần này hấn biết số tiền ba tỷ đã đánh động được đối phương, nhưng vẫn nói "thương lượng" bởi hấn muốn cho đối phương thấy sức mạnh của mình.

Nếu Thanh Thiện thua, hấn có thể nhận thực lực thật sự của đối phương, đồng thời em gái cũng không còn phải chịu ba điều kiện kia. Nếu Thanh Thiện thắng, dù không biết chắc chắn thực lực nhưng khẳng định sẽ rất mạnh, có kinh tế mạnh mẽ phía sau, đối phương sẽ dễ dàng lôi kéo. Là thương nhân như hấn, làm ăn, cạnh tranh đụng chạm rất nhiều, người sống có thể làm ra tiền chứ tiền không thể làm người chết sống lại, bất quá tiền nhiều có thể thuê người bảo vệ, những cao thủ này chính là sinh mệnh thứ hai của thương nhân.

"Không, không, thế là quá ... quá nhiều là khác." Thanh Thiện âm thanh hơi chút run nói, hấn thật sự kích động.

"Vậy chúng ta cược vấn này, để anh cho người thông báo với Đoàn Hải." Văn Thành rất tự tin, không ai là chê tiền cả, tiền ít không được thì thêm tiền, rút cuộc chuyện gì cũng có cái giá của nó, đã có cái giá thì tiền sẽ mua được.

Rất nhanh chóng, chủ tướng taekwondo đã chú ý tới bên bốn người, người hấn xem kỹ nhất là Thanh Thiện, kẻ sắp giao đấu cùng hấn. Một trăm triệu là cái giá cho hấn chiến thắng, cái giá này dĩ nhiên là to với một sinh viên, nhìn thấy đối thủ Đoàn Hải nhanh chóng đã nghĩ đến một trăm triệu trong tay.

Đang khi mọi người sắp sửa ra về, micro trong sân đã vang lên: "Mọi người xin dừng bước." Đội đám người đứng lại nghe, âm thanh kia lại vang lên: "Trận đấu vừa rồi của chủ tướng và phó tướng lớp võ taekwondo hấn mọi người đều rất hồi hộp và phấn khích, nhưng xin các bạn nán lại chút xíu, bởi có một bạn trong trường chúng ta muốn thách đấu Đoàn Hải, người này không thuộc lớp võ taekwondo của chúng ta, tuy nhiên vì ngưỡng mộ võ thuật của Đoàn Hải vừa biểu hiện mà thách đấu. Chúng ta hi vọng có một trận đấu kỳ phùng, phấn khích như vừa rồi, ai muốn xem xin mời ở lại, bởi trận đấu sẽ tổ chức ngay bây giờ."

Âm thanh vừa dứt, tất cả mọi người đều phấn khích, bởi lại được xem chiến đấu miễn phí, chỉ là họ đang nhìn xung quanh xem ai sẽ là người khiêu chiến Đoàn Hải.

"Ê tránh ra, nhường đường đi cái xem nào."

"Tránh cái gì, muốn xem thì đến sớm, ở đâu mà chen vào thế."

"Không tránh tôi vào đánh thế nào được." Âm thanh phía sau lại vang lên.

"Đừng chen ... cái gì, bạn sắp đánh cái gì?" Đối phương có chút bất ngờ, thực ra hấn cũng đang quan sát bốn phía xem kẻ nào dám thách đấu chủ tướng của bọn hấn. Lúc đầu không để ý, nhưng câu sau hấn liền như hiểu hiểu ra, tuy vậy vẫn lấp bắp hỏi, vì hấn không nghĩ một người gầy hơn hấn, cơ bắp dường như không có, vậy mà thách đấu Đoàn Hải, đánh chết hấn cũng không tin a.

Không có trả lời đối phương, Thanh Thiện vẫn tiến về phía trước. Có một người nhường đường, người bên trong cũng tự động tách ra một lối cho hấn đi,

dù cũng kinh ngạc nhìn người này một cách tò mò.

"Hắn, hắn dám thách đấu chủ tướng sao, hắn điên thật rồi. " Một cô gái đằng xa trông thấy hắn, càng nhìn nàng càng thấy đó chính là tên vừa nói chuyện cùng nàng, nàng còn khuyên hắn học chút võ phòng thân cho giống nam nhi.

"Như Hà, người quen tên kia sao?, hắn có giỏi võ ko?, sao tao thấy hắn ốm yếu thế nào ấy. " Người bạn bên cạnh thấy nàng như nhận ra kẻ khiêu chiến liền hỏi.

"Ta có quen hắn đâu, thôi đợi xem đi, hi vọng hắn không phải nằm cẳng như Tiến Minh. "

Đeo bao tay vào, Thanh Thiện đi tới giữa sân, đám người Văn Thành cũng đã vào sát trong sân. Khi này hai người đứng trên cao xem trận đấu, lúc này đến gần sân, Anh Thy mới thấy vài vết máu trên thảm đấu, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn Thanh Thiện không biết nghĩ gì.

"Người đoán xem, chủ tướng trong vòng mấy chiêu sẽ thắng. " Hai nam võ sinh ngay sát bên sân thì thầm nói.

"Năm đòn. " Người bên cạnh nói.

"Tao nghĩ cùng lắm là ba đòn. " Người kia liền nói.

"Bạn tên là gì? Hiện tại đang theo học võ gì vậy?" Đứng đối diện trên sân Đoàn Hải hỏi.

"Thanh Thiện, chỉ học qua một chút võ dân tộc mà thôi, chúng ta bắt đầu đi. " Thanh Thiện hồ hững nói.

"Luật thi đấu chắc bạn cũng đã biết, không được đánh vào chỗ hiểm, đánh tới là dừng không được cố ý gây thương tích nặng cho đối phương. " Người bên cạnh khẽ nhắc nhở Thanh Thiện.

"Biết."

"Vậy chúng ta bắt đầu, bạn là khách mời tấn công trước. " Đoàn Hải cũng đứng bên cạnh nói, sau đó bắt đầu thủ thế.

"Được, cẩn thận. " Âm thanh vừa dứt, chân phải Thanh Thiện đã nhanh như cắt đá tạt bên trái đối phương, chỉ là một cú đá tạt đơn giản nhất.

"Bồng. " toàn trường hiển nhiên không để ý đến, bởi đòn này Tiến Minh đã sử dụng quá nhiều, đối với Đoàn Hải phòng thủ không chút nào tác dụng. Và lần này cũng vậy, đòn chân của Thanh Thiện cũng bị đối phương đỡ được, nhưng khác với Tiến Minh, sau khi đỡ đòn chân của Thanh Thiện, cả thân hình Đoàn Hải phải lùi tới ba bước mới dừng lại được.

Chi tiết rất nhỏ, người ngoài xem như đỡ được là như nhau, chỉ Đoàn Hải hiểu rõ, vừa rồi hắn chính là bị đá phải lùi lại, cánh tay cũng tê dần. Đối phương không hề như bề ngoài, võ công của hắn rất cao, Đoàn Hải hiện tại mới ý thức thấy, một trăm triệu không phải chắc chắn trong tay.

"Có thể dùng chân chính lực ra đối phó chưa, nếu không anh không kịp sử dụng đâu. " Thanh Thiện ở bên ngoài hướng đối phương nói. "

"Cao thủ, cao thủ! " Đoàn Hải khẽ nói, cùng lúc ánh mắt hắn hơi biến đổi, cơ bắp tựa như căng ra một chút. Không khí trên sân chợt thay đổi, mọi người cũng dần im lặng, bọn họ cảm giác rằng sắp có chuyện xảy ra.

"Ê, mày có để ý không, dường như chủ tướng cao lên không ít a? " Ở bên ngoài, một nam võ sinh đang quan sát võ đài chợt nói.

"Này tao cũng hơi hơi cảm giác vậy, tao tưởng mình hoa mắt chứ. " Đứa bạn bên cạnh khi này quan sát trên sân cũng nói.

"Đến phiên tôi, bạn cẩn thận. " Đoàn Hải vừa nói, thân hình di chuyển ngang một bước, một cước đá tổng tới đối phương, thấy thân hình Thanh Thiện vừa tránh được đòn chân, tay trái Đoàn Hải đã nhanh chóng nhập nội, đánh tới ngực đối phương.

Chân trái vừa đảo, một quyền của đối phương cũng bị hắn tránh mất, chưa đợi Thanh Thiện lùi ra xa, tay phải cùng chân trái Đoàn Hải liền hoàn tấn công tới.

"Vù, vù, vù. " trong sân mặc dù kín gió, nhưng mỗi một quyền, một cước của Đoàn Hải đều tạo nên tiếng gió rít nhẹ.

Ở bên ngoài, đám người thấy Đoàn Hải lúc này khác xa ban nãy, bọn họ mới biết được vừa rồi đấu với Tiến Minh hắn thật sự chưa dùng hết sức. Đứng một bên, Anh Thy không tự chủ, hai nắm tay cũng vô thức nắm chặt, mắt chăm chú nhìn vào hai người trên đài.

Mặc dù mọi người đều thấy từng đòn tấn công vũ bão của Đoàn Hải, ai cũng lo sợ cho thiếu niên khiêu chiến, hắn quá nhỏ so với Đoàn Hải, tưởng chừng một quyền trúng người liền văng xa vài mét. Chỉ có ở trên sân, Đoàn Hải mới ý thức được mọi đòn tấn công của mình đều không chạm vào được đối phương, nói ra chỉ sợ không ai tin, đích thực hai người cách nhau chưa tới mấy chục cm, vậy mà các đòn liền hoàn không hề chạm vào đối thủ.

"Tấn công đủ rồi chứ, cẩn thận nhé. " Âm thanh Thanh Thiện vừa nói, cánh tay trái tựa như làn gió cuốn lấy cổ tay phải Đoàn Hải, sau đó men theo nó đánh đến ngực, chưa đợi đối phương rút tay về, tay phải của hắn không chút tiếng động áp chặt tới lòng bàn tay trái mình. Ánh mắt Đoàn Hải lúc này hơi hoảng sợ, rõ ràng cánh tay phải hắn đã đẩy tay trái đối phương ra, nhưng không hiểu tựa như đánh vào không khí, tay trái đối phương không bị văng mà còn men theo cánh tay đánh vào ngực.

Nói ra tựa rất lâu, nhưng chiêu Phiến Vân Phiêu Phù này Thanh Thiện thi triển rất nhanh, lòng chưởng tay phải áp vào lòng chưởng tay trái cùng đánh vào ngực đối phương.

Không một âm thanh phát ra, hai người vẫn giữ tư thế đó hơn vài giây, chỉ thấy thân hình Thanh Thiện lùi lại, Đoàn Hải đã không còn chỗ dựa mà ngã xuống.

Toàn trường đều im lặng, chỉ có tiếng thân hình Đoàn Hải ngã xuống va vào tấm đệm. Ai nấy ánh mắt đều khó tin nhìn vào thiếu niên gầy gò trước mặt, mọi người đều nhìn được hai tay hắn đánh trúng ngực đối phương, nhưng là đòn đánh rất chậm tựa hồ không chút lực nào. Ngay khi mọi người nghĩ đến một đòn phản kích sấm sét của Đoàn Hải thì thân hình Đoàn Hải lại đổ âm xuống.

"Hắn thắng rồi." Không tự chủ Anh Thy liền hô lên, mặc dù biết Thanh Thiện thắng thì nàng phải tuân thủ ba điều kiện của hắn, có thể vì ba điều đó mà nàng sẽ rất mất thể diện, hoặc sẽ bị giết, có điều nàng lại cao hứng.

"Ám kinh thật lợi hại!" Hai hộ vệ theo sau Văn Thành, một người liền nói.

"Hắn quả thật cao thâm khó lường, chiêu thức lại tinh diệu như vậy." Đào Văn cũng nói thêm vào, đó chính là hai hộ vệ Thanh Thiện từng gặp qua tại công viên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cao Thủ So Tài

"Võ công này là ... của Trung Quốc chăng?" Đoàn Hải thân hình mặc dù khó di chuyển, ánh mắt lại nhìn đối phương, chiêu thức vừa rồi tuyệt đối là tuyệt kỹ, đầu tiên hắn nghĩ ngay tới môn võ của người Hoa.

"Thiên Nam môn, môn võ hộ quốc truyền thừa mấy trăm năm của chúng ta." Thanh Thiện nói, sau đó rời khỏi sàn đấu, đám người tự động tách một đường cho hắn đi, mặc kệ xung quanh bàn tán, có người nói hắn là võ lâm cao thủ, tu luyện từ bảy tuổi.

"Chúc mừng bạn!" Tâm Nhiên bên cạnh nói.

Anh Thy bên cạnh vẫn im lặng, chẳng thể nào nàng lại đi chúc mừng kẻ thù của mình rồi. "Em đã thắng, chúc mừng, em có tài khoản ngân hàng chứ, nói số để anh chuyển tiền vào." Văn Thành khuôn mặt tươi cười nói, mặc dù thua cuộc ba tỷ, hắn lại thắng được cái khác, đó là thực lực của người thanh niên này. "Tuyệt đối cao thâm." Nghĩ đến sẽ có ngày nắm trong tay đối phương, trên "chiến trường" lợi thế sẽ càng tăng.

Lần trước có được ba trăm triệu, Thanh Thiện đã lập tài khoản, chỉ để bên ngoài năm mươi triệu mà thôi. Sau khi đọc số tài khoản cho Văn Thành, hắn vừa định cáo lui, nhưng Văn Thành đã nói tiếp: "Không mấy khi chúng ta đông đủ, đều là người quen, hôm nay anh mời, chúng ta đi ăn trưa, ai có ý kiến gì không?" Văn Thành năm nay đã hai mươi bảy, so ra cũng lớn tuổi nhất, hắn xưng anh cũng không ai dị nghị.

Anh Thy ban nãy vừa thấy hắn định rời đi, nghĩ rằng hắn thắng được ba tỷ sẽ không nhớ đến ba điều kiện kia nữa. "Ai ngờ ông anh mình lại còn định rủ hắn đi ăn, nhờ hắn thấy mình liên tưởng tới điều kiện thì biết làm sao." Nàng trong lòng tức giận mà không dám nói gì, chỉ bám theo bên cạnh Tâm Nhiên trừng mắt với anh trai mình.

"Em hôm nay cũng rảnh, chi là không biết bạn có đi được không?" Tâm Nhiên trả lời, rồi quay qua bên cạnh như hỏi Thanh Thiện, nàng cũng nhận ra bữa cơm này không hẳn vì nàng, chủ chốt phải là Thanh Thiện.

Được ăn với hai đại mỹ nhân, hắn đã rất muốn, huống chi là do người khác mời ăn, tiền bỏ ra không phải của hắn, hắn liền đồng ý.

Hai hộ vệ dẫn đường phía trước bốn người nhanh chóng rời khỏi đám đông, đi lòng vòng vài lần, rút cuộc cũng thấy đường ra. Kỳ thực với trí nhớ của hắn nhớ đường là không khó. Chỉ vì hắn vừa đi vừa nhìn lung tung, thỉnh thoảng lại ngắm mấy sinh viên nữ cùng trường, nên lúc trước mới lạc.

"Ồ." âm thanh của hắn khẽ nói, thân hình cũng đứng lại. Ban đầu hắn cảm giác được một người đi theo bọn họ, nhưng hắn cảm giác đối phương giống như hai hộ vệ của Văn Thành, đi được một quãng, hắn mới nhận ra có tới hai người theo sau, người này có thể theo đuổi hắn khá lâu mà hắn không phát hiện, rõ ràng là cao thủ.

"Có việc gì vậy?" Văn Thành quay lại hỏi.

"Có hai người theo sau chúng ta, hình như không có ác ý, một người trong đó võ công rất cao." Thanh Thiện nhìn về khóm hoa đằng sau mình nói.

"Ha ha, tuổi trẻ tài cao, lão hủ bội phục, bội phục." Chính là tài xế bên trong chiếc xe trước trường. Lần đó Thanh Thiện một mực quan sát tất cả, tất nhiên vị tài xế xe này hắn cũng xem lướt qua. Nhìn thấy người này, về mặt Tâm Nhiên bên cạnh không có gì thay đổi, Thanh Thiện chắc rằng hai người là

vệ sĩ của nàng.

Theo sau lão là một thanh niên hơn ba mươi, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, không hề nói gì, thỉnh thoảng lại liếc mắt xung quanh. Văn Thành nhìn thấy lão già đã thấy bất ngờ, hẳn theo ba hẳn ra mắt rất nhiều nhân vật, người này hẳn nhìn thấy là theo bên cạnh của một đại nhân vật trong quân đội. Hẳn biết Tâm Nhiên là con của người này, hơn nữa còn biết ai đang đối phó gia đình bọn họ, chỉ là không ngờ người này lại bảo vệ cho Tâm Nhiên.

"Lâm bá, để cháu giới thiệu, đây là Anh Thy chắc người đã biết, bên cạnh là anh nàng Văn Thành, hẳn hai người có gặp qua." Sau đó nàng hướng về Thanh Thiện nói: "Còn đây là bạn cháu mới quen, tên Thanh Thiện. Hôm trước có giúp đỡ cháu."

"Hân hạnh. Lão hủ là Lâm Trần, không biết cháu theo học môn phái nào?" Lão hướng Thanh Thiện cười nói.

"Chào bác, cháu theo học Thiên Nam môn."

"Thiên Nam môn?" Lão già lục lọi trong ký ức của mình, dường như vừa có ấn tượng lại như không có. Lão có nghe tới một phái võ rất nổi tiếng thời kháng chiến, họ đều xưng Thiên Nam môn, hồi đó trong đội trưởng đội đặc vụ cũng thuộc phái võ này, nhưng sau chiến tranh, môn phái này không hề xuất hiện trước công chúng, có người cho rằng bọn họ đã hi sinh hết trong chiến tranh. Chợt lão nghĩ tới câu cửa miệng của đội trưởng mình:

"Có phải là Thiên Nam môn, từng có danh xưng Võ hộ quốc?" Lâm Trần kinh ngạc nhìn Thanh Thiện, rồi hỏi. Bởi lão rất rõ, mỗi lần thực thi nhiệm vụ, đội trưởng của mình lại hay nói tới câu này.

"Đúng vậy, Thiên Nam môn từ đầu thành lập tới nay, tiêu chí luôn là môn võ hộ quốc."

"Vậy sư phụ cháu có phải Nguyễn Luân không?" Lâm Trần hơi kích động, năm xưa trong đội đặc vụ chuyên ám sát sĩ quan cao cấp của quân địch, ông ta sống được là nhờ vị đội trưởng cứu. Nhưng sau khi giải phóng thắng lợi, đội đặc vụ mỗi người một nhiệm vụ, vị đội trưởng cũng biệt tích từ đó. Có thể tìm lại cổ nhân, bất cứ ai trong quân đội cũng mong mỏi.

"Không, sư phụ cháu là đại hòa thượng Ngô Tuệ!" Thanh Thiện cũng nói thật, sư phụ hẳn chỉ bảo hẳn không nói ra Hư Thiên quyết mà thôi, chứ không có nói không nêu ra danh tánh của mình.

"Ngô Tuệ? Không phải là vị sư phụ của đội trưởng sao. Không lẽ bọn họ là sư huynh đệ? Không có thể, hẳn còn quá trẻ." Trong đầu lão không khỏi giật mình, vì từng được cứu mạng, nên quan hệ của Lâm Trần cùng đội trưởng vô cùng thân thiết, có thể nói là sinh tử chi giao. Nói về tuổi tác, đội trưởng cũng ngang bằng tuổi lão, tức đã ngoài sáu mươi. Có thể dạy được đệ tử như đội trưởng chỉ sợ năm nay cũng ngoài tám mươi rồi. Thiếu niên này hẳn là không có lý do nói sai rồi.

Sự thật, năm đó Ngô Tuệ bắt đầu nhận đệ tử chỉ mới hơn hai mươi tuổi, đệ tử đều từ mười ba tới mười tám. Chiến tranh, tinh thần yêu nước trong lòng những thanh niên Việt đều hừng hực khí thế, Thiên Nam môn không vì võ công không thể đại thành mà không thu nhận, chính vì thế Nguyễn Luân chỉ mới sáu mươi mà đại hòa thượng Ngô Tuệ cũng mới gần bảy mươi.

"Thất lễ rồi, nếu cháu... à không, là tiểu huynh đệ không chê lão già này, cứ gọi một tiếng lão ca đi." Lâm Trần bên cạnh nói, sau đó nhìn Thanh Thiện, vị sư đệ của đội trưởng, lão hẳn không dám nhận Thanh Thiện là cháu rồi, sau này gặp lại cổ nhân, xưng hô sao cho phải.

"Lão ca sao?" Trong đầu Thanh Thiện liền nghĩ, hẳn thấy người này nói không giống như đang đùa giỡn, vì thế rất khó nghĩ, nếu từ chối lại chính là chê lão, nếu đồng ý thì hơi quá phận.

"Tiểu ca, thực sự, lão già này có một huynh đệ kết nghĩa cũng là đệ tử của sư phụ Ngô Tuệ, cho nên hai người sẽ là sư huynh đệ, sau này gặp lại vị này nói ta làm sao để xưng hô." Lâm Trần thấy hẳn lưỡng lự, liền nói tiếp.

"Hóa ra vậy." Thanh Thiện giờ mới biết lý do, hèn gì ban nãy lão hỏi mình có phải đệ tử của người tên Nguyễn Luân không, đây chắc cũng là đồ đệ của sư phụ rồi. Trong đầu tuy nghĩ như vậy nhưng tự mình nhận cũng có chút ngại ngai.

"Thanh Thiện, nếu bác Lâm đã nói vậy bạn không nên ngần ngại, mình nghe những người học võ thường nói: Bốn biển đều là anh em! Tâm Nhiên cũng bên cạnh khuyên."

"Vậy sau này cháu xin quá phận xưng hô lão ca vậy!" Thanh Thiện cũng không quá câu nệ nhiều nữa.

"Tốt lắm, tốt lắm, có thể gặp được sư đệ của cổ nhân, sau này chúng ta cứ xem nhau như người trong nhà!" Lâm Trần hiển nhiên rất hưng phấn, có thể trả một phần nhân tình cho cổ nhân, đó là điều lão canh cánh trong lòng bấy lâu nay. Nay dù Thanh Thiện không phải là cổ nhân, nhưng hẳn là sư đệ, giúp hẳn, cũng như trả được phần nào.

"Vậy lão ca không quấy rầy tiểu huynh đệ cùng mọi người nữa, sau này có thời gian chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn." Hướng Thanh Thiện cùng Tâm Nhiên chào, sau đó lão cùng thanh niên đứng sau liền biến mất. Chỉ là Thanh Thiện biết lão vẫn ở một nơi khác chú ý bảo vệ Tâm Nhiên.

Trở lại xe, Văn Thành đích thân lái xe, bên cạnh là Thanh Thiện, phía sau là Anh Thy cùng Tâm Nhiên không ngừng tán gẫu. Hai cô nàng, một người lãnh đạm, một người lại lại như chú chim nhỏ, suốt ngày nói, tựa như hai thái cực của cuộc sống, vậy mà khi ngồi cạnh nhau không khác chị em ruột, nói mọi chuyện trên trời dưới đất, cho tới khi Văn Thành dừng xe bọn họ mới biết đã tới nơi.

Nơi dừng xe là nhà hàng Thiên Hương. Quán ăn tuy không có nhiều khách vào, bên trong cũng chỉ có lác đác vài nhóm ngồi ăn, nhưng ánh mắt Thanh Thiện rất dễ nhận ra, có thể nói không phải ai cũng có thể vào nơi này. Bởi hẳn nhìn tại bãi đậu xe, toàn là những xe cao cấp, vậy chủ nhân của chúng

không thể kém được rồi.

Bốn người vừa bước vào, quản lý đã nhận ra khách quý "Văn Thành công tử" liền chạy tới tiếp đón, một trong mấy đại công tử của thành phố, cho dù chủ nhân ở đây cũng phải đích thân tới đón a.

"Tìm một chỗ nào yên tĩnh một chút ở lầu ba, có thể ngắm cảnh bên ngoài." Đến đây nhiều lần, Văn Thành tất nhiên biết rõ nơi đây. Nhà hàng Thiên Hương có tất cả ba tầng, có thể lên tới tầng ba, số người càng ít, tất nhiên tiền ở nơi đây cũng đắt nhất, hệ thống lọc bụi, làm sạch không khí đều hiện đại nhất, thức ăn cũng do những người nổi tiếng trong giới ẩm thực đích thân làm. Vì vậy cùng một món ăn, ở đây đắt gấp tới chục lần ở nơi khác.

Lên tới lầu ba, nơi đây mặc dù rất rộng, nhưng chỉ thấy kê mười chiếc bàn, hơn nữa còn cách khá xa nhau, không phải ai vừa ăn cũng muốn người khác thấy cả, nếu các bàn quá gần thì khó tránh người khác không để ý được rồi. Vì thế tuy diện tích rộng nhưng chỉ có mười bàn.

Bàn bốn người ngồi là một bàn bên cạnh cửa sổ, bên trên mái Thanh Thiện còn thấy có hệ thống phun sương, hệ thống này vừa tạo cho khách mát mẻ lại có thể ngăn cản bụi bên ngoài.

Trên lầu ba lúc này chỉ có một bàn vài người đang ăn. Văn Thành nhìn lướt qua, khẽ nhíu mày một chút, ngay cả Tâm Nhiên cũng vậy, tuy hai người nhanh chóng không để ý, nhưng tất cả đều được Thanh Thiện nhìn ra, hiển nhiên bàn đối diện có người bọn họ nhận ra, hơn nữa xem ra là không mấy thân thiện.

Bốn người ngồi xuống, vừa mở thực đơn ra, đập vào mắt hẳn là cái bảng giá với giá trên trời, thấp nhất là năm triệu, cao thì có đến cả chục triệu, những món ăn có tên cực kỳ hoa hòe, có những con vật trong danh sách được bảo vệ cũng đều có, chỉ là có tiền để ăn hay không.

Cô nàng Anh Thy gọi món thanh độc giải nhiệt. Thanh Thiện nhìn qua, chả hiểu nó là món gì nữa, chỉ thấy trong đó giới thiệu đều là từ các loại rau, ghi là giúp thanh độc giải nhiệt, tăng vitamin C, E giúp dưỡng da, chống lão hóa .... Tâm Nhiên cũng gọi một món rau có hiệu quả tương tự.

"Em chọn món gì?" Đến lượt Thanh Thiện, Văn Thành liền hỏi.

Thanh Thiện tuy cũng có khá khá tiền, chỉ là hẳn chưa từng nghĩ một món ăn tới vài triệu, lúc này không khỏi khó chọn, vì thế hẳn chọn món thấp nhất trong đó, có cái tên cũng hay không kém, tôm hùm vượt biển, món ăn được chế biến từ tôm hùm hấp nguyên con, nắm hương, long nhãn, nhân sâm,... nhìn vào một món mà có tới mười mấy loại cấu thành.

Quản lý vừa rời khỏi, ánh mắt Thanh Thiện không khỏi chú ý tới bàn bên kia, bàn đó đã ngừng ăn uống, hơn nữa hai người còn đang đi tới bên này. Một người là lão giả khoảng sáu mươi, người còn lại là thanh niên tầm tuổi như Văn Thành.

"Vị này không phải Văn Thành huynh cùng Anh Thy tiểu thư sao, còn có Tâm Nhiên tiểu thư của Bùi gia, thật hữu duyên." Thanh niên đi tới cười nói, chỉ là không hiểu sao, Thanh Thiện cảm giác ánh mắt hai người này hay lóe lên sát ý khi nhìn Tâm Nhiên.

"Không biết Bùi bá phụ, người có khỏe không?" Thanh niên lại hướng tới Tâm Nhiên nói.

"Cha ta rất khỏe, rất cảm ơn người đã quan tâm." Tâm Nhiên ngữ khí không nóng không lạnh nói.

Thanh Thiện bên cạnh lại không hề nhìn tới thanh niên này, hẳn luôn chăm chú lão giả đi cùng, bởi hẳn cảm thấy từ thân thể lão có một thứ khiến chân khí trong nội thể hẳn vận chuyển nhanh hơn, có thể vô thức kích thích chân khí của hẳn. Đối phương đã cho hẳn cảm giác không an toàn.

"Ồ, đây là tiểu nữ của Bùi Thành sao, quả nhiên con của cố nhân." Lão giả lúc này tự nhiên lên tiếng. "Lão hủ là Chí Minh, năm xưa xem như có chút giao tình với Bùi gia, hồi quen cha cháu, lúc đó vẫn quen uống rượu vào bát, không biết Nhiên tiểu thư có muốn thay mặt cha mình nhận một ly từ cố nhân không." Quả nhiên trong tay lão có một chén rượu, thanh niên bên cạnh cũng có một chén, hai người hiển nhiên đã có dự định mới đến.

"Ngô huynh, cái này không tốt lắm, Nhiên tiểu thư là nữ nhân, chắc không uống được." Văn Thành liền hướng thanh niên kia nói.

"Văn Thành huynh yên tâm, chỉ một ly rượu thôi mà, đối với con nhà binh có là gì, huống chi đây chỉ muốn thay mặt cố nhân kính rượu mà thôi, huynh đừng để ý." Thanh niên bên cạnh cũng nói.

Bên kia lão giả Chí Minh vẫn hướng Tâm Nhiên đưa ly rượu, thấy đối phương vẫn đưa ly rượu, xem ra không nhận thì đối phương không bỏ qua, hơn nữa đối phương nói ra nàng là con của "nhà binh", từ nhỏ nàng đã được ba dạy dỗ, tất nhiên không cam chịu yếu thế rồi, huống chi một ly rượu nàng còn không để vào mắt.

Đang định tiếp ly rượu. Thanh Thiện bên cạnh đã đưa tay ngăn cản nàng, bởi vừa rồi hẳn nhận thấy trong mắt đối phương có sát khí.

"Tâm Nhiên, bạn để mình tiếp rượu thay bạn." Sau đó hẳn đưa tay ra muốn nhận ly rượu. Tâm Nhiên vừa định nói gì, bất quá thấy ánh mắt của hẳn nàng liền thôi, không hiểu sao, nàng liền hướng hẳn gật đầu.

"Người là bạn trai của Nhiên tiểu thư sao, nhưng chỉ sợ chén rượu này, không phải ai muốn tiếp cũng được." Lão giả liền nói, hiển nhiên khinh thường hẳn.

"Ồ, vậy sao, chỉ là bạn thông thường mà thôi, còn ly rượu nhỏ này, chưa tiếp sao biết không thể tiếp." Nói xong hẳn liền đưa tay cầm lấy chiếc ly.

Ánh mắt lão giả lóe lên độc ác, dùng tới tám thành chân khí bản thân truyền vào chiếc ly, lão đang chờ tên thanh niên trước mắt sẽ bị nội công của lão

đánh bay lại đằng sau, bất quá ngoài sự dự liệu của lão, không những đối phương không một chút nào di động, mà chính bản thân lão cũng khẽ run run.

Khi này Thanh Thiện đã đưa sáu thành chân khí của mình vào lòng bàn tay, không ngờ vẫn không thể cướp được ly rượu trong tay đối phương, hơn nữa chân khí đối phương càng lúc càng tăng lên, chỉ là chưa kịp hấn vận chuyển chân khí ngăn chặn, từ đan điền, chân khí toàn thân như bị kích động, vòng xoáy bên trong chợt vận chuyển nhanh hơn, chân khí ào ào truyền tới cánh tay.

"Bộp, bộp." Vừa thấy tay còn lại của lão già vừa chạm vào thành chiếc bàn, tay kia của hắn cũng không chậm hơn đặt xuống. Có thể nói lúc này động tác hai người như nhau, chiếc ly vẫn được hai người giữ, tay còn lại thì ấn tới bàn ăn.

"Hự."

Thanh Thiện đã đưa chân khí tới chín thành, sắc mặt lão già càng lúc càng đỏ, cánh tay càng run lên mạnh mẽ.

"Rắc, rắc, bồng."

Chỉ thấy chiếc bàn làm bằng gỗ kêu vài tiếng kẽo kẹt rồi đổ xuống, trên tay hai người chỉ còn lại hai miếng gỗ của chiếc bàn mà thôi.

"Hự."

Thân hình lão già nhanh chóng lùi lại, có điều lúc này trên tay đã không còn chiếc ly, cả thân hình run lên chỉ trực ngã, nếu không phải thanh niên nhanh chóng đỡ, hẳn lão già đã gục xuống.

"Chiếc ly nhỏ thôi mà, có gì khó lấy đâu." Thanh Thiện thân nhiên nói, sau đó không để ý mọi người mà uống nó.

Không khó sao, cả chiếc bàn gỗ tốt như thế mà hai người bọn họ nắm vào đã vỡ vụn ra. Phải biết rằng chiếc bàn này dày tới gần mười phân, hơn nữa là gỗ thật, bị hai người ép tới vỡ ra, cần bao nhiêu sức cho đủ đây?

Sự thực, Thanh Thiện dùng tới chín thành, trong đó hẳn chú ý giữ cho chiếc ly không vỡ, nếu không chỉ tám thành thực lực đã đẩy lùi lão già, chỉ là hắn muốn uống ly rượu này, ai bảo đối phương nói chiếc ly này không phải ai cũng có thể tiếp được. Không hiểu sao lời này đã kích động tới chân khí bản thân hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hứa Hẹn

Đám người bên dưới nghe tiếng chiếc bàn vỡ vội chạy lên, Lâm Trần là người nhanh nhất, tựa hồ từ khi có tiếng động tới khi lão xuất hiện chỉ chưa tới vài giây. Sự thật lão cùng ba người khác đều tin tưởng vào Thanh Thiện, lần trước nếu không có hắn, Tâm Nhiên có lẽ đã xảy ra chuyện. Hơn nữa tên sát thủ kia đã bị Hải Long thủ tiêu, nhất thời sẽ chưa có tên khác đến.

Vì thế lão mới bên dưới mà chờ, nếu đang ăn mà cũng có người chú ý mình, đến lão cũng không ăn nổi huống chi tiểu thư nhà lão cùng Thanh Thiện. Mà hiện tại cũng là đông người, đám người kia dù muốn gây sự cũng không dám ra tay làm càn. Bất quá hơi bất ngờ một chút, kẻ thù của Bùi gia lại ở ngay trên này.

Ngay khi lão thấy Chí Minh đã giặt mình, bởi võ công của Chí Minh lão vô cùng biết rõ, lão cùng lắm là thủ hòa với hắn.

"Tiểu thư, người không sao chứ?" Dù đoán ra một ít, Chí Minh hẳn đang thụ thương, ở đây ngoài vị tiểu huynh đệ mới nhận có khả năng này còn ai vào đây mà làm, nhưng lão vẫn che trước Tâm Nhiên hỏi.

"Bác Lâm, cháu không sao, vừa rồi cũng may có Thanh Thiện giúp đỡ." Tâm Nhiên nói.

"Tiểu huynh đệ, lão ca lại phải cảm ơn đệ rồi." Lâm Trần hướng Thanh Thiện nói.

"Lão ca, Tâm Nhiên dù sao cũng là bạn đệ, cũng chỉ tiếp một ly rượu mà thôi, không có gì khách sáo cả, hơn nữa rượu còn rất ngon." Thanh Thiện hơi chút ngượng ngập nói, hắn cũng chưa quen xưng hô thế này cho lắm.

Trong khi mấy người đang nói chuyện, đám người của bàn ăn bên kia đã đi tới đìu Chí Minh trở về, ánh mắt ai cũng nhìn chăm chăm tên thiếu niên khiến tam trưởng lão bọn họ bị thương.

"Chí Minh, về nói với đại trưởng lão các người, nếu còn đụng tới người nhà Bùi gia, đừng trách quân đội nhúng tay vào cuộc chiến này." Lâm Trần thấy đám người kia đang định rời khỏi, liền nói theo.

"Người đe dọa chúng ta sao." Chí Minh được một thanh niên đi, mặt quay lại đối diện nói.

"Hừ, người không phải không biết tính cách của ta, Lâm mỗ trước giờ chưa từng dọa ai, chỉ cần Nhiên tiểu thư cùng phu nhân mất một sợi tóc, Hắc Long bang các người có thể nhập cư nước ngoài đi là vừa."

"Ngô Kiệt, chúng ta đi." Chí Minh không để ý tới Lâm Trần, ra lệnh rời khỏi.

"Ngô huynh đi, thất lễ, không tiễn xa được." Văn Thanh cũng đứng lên chào, thanh niên ban nãy đứng là Ngô Kiệt, con trai duy nhất của Ngô Thừa Thiên, chỉ là Ngô Thừa Thiên cách đây vài tháng đã bị xử bắn, mà ba của Tâm Nhiên là một trong số những người trực tiếp quyết định.

Quản lý vừa tới, chiếc bàn bằng gỗ mun vỡ nát, nhưng hắn cũng không dám nói gì, một bên là sói một bên là hổ, chỉ cầu bọn họ không đánh nhau tiếp là may.

Lý trưởng quầy, kiểm cho chúng ta chiếc bàn khác, chiếc bàn này cứ tính thêm vào tiền ăn đi." Văn Thành nhàn nhạt nói.

"Vâng, để tôi đi sắp xếp." Hắn nhanh chóng cho người xếp chiếc bàn khác tới.

"Tiểu ca, sau này mong cậu chiếu cố nhiều hơn cho tiểu thư." Lâm Trần nói xong, khẽ hướng hắn cúi thấp người, chưa kịp để Thanh Thiện phản ứng, lão đã cùng đám người kia ra xuống lầu, dù là người nhà, nhưng trọng trách là vệ sĩ, bọn họ phải chú ý tới an toàn, mọi lúc, mọi nơi.

Nhanh chóng, các món ăn đã được mang tới, hai cô nàng đã quên việc lúc nãy, cũng chẳng để ý vì sao chiếc bàn đầy như thế, lại bị thiếu niên này cùng một lão già chần vờ. Món ăn của Thanh Thiện là một con tôm hùm rất lớn, ngoài vỏ chỉ phá ra một chút để chèn gia vị vào trong. Xung quanh nó cũng được đầu bếp làm sẵn, chỉ cần dùng chút sức là bóc vỏ ra dễ dàng.

Hai nữ nhân thì ăn uống nhẹ nhàng, không khác tiểu miêu, Thanh Thiện nhìn thấy lại có cái cảm giác hai nàng như không nỡ làm đau đám rau.

"Người nhìn cái gì, không ăn của mình, nhìn thức ăn của chúng ta làm gì." Anh Thy thấy hắn cứ nhìn nàng hai người, rồi lại nhìn vào đám rau của mình trên bàn, im lặng đã lâu, nàng cũng không nhịn được mà nói, hơn nữa cũng quên rằng, như thế có thể khiến đối phương nhớ tới vụ cá cược kia.

"Không có gì cả, chỉ là thấy hai người như sợ làm đau thức ăn ấy, ăn từng tý, bộ không thể ăn miếng to hơn được sao." Cảm giác mình nhìn người khác ăn cũng hơi bất lịch sự, bất quá hắn cũng nói ra "tiếng lòng" của mình.

"Hừ, đám nam nhân các người, không biết thưởng thức ẩm thực là gì, chỉ cầm cỗ hùng hục ăn, hơn nữa toàn đồ ăn chứa colection, sau này sinh bệnh tật thì đừng có la." Cô nàng không thua kém, mà nói lại.

Không để ý đến nàng nữa, Thanh Thiện vừa ăn vừa đàm luận một chút cùng Văn Thành. Có điều, ngay khi ba người còn chưa ăn tới một nửa, cả con tôm hùm cùng gia vị bị hắn ăn sạch.

"Em ăn thêm một suất nữa nha." Văn Thành liền nói.

"Vâng, vậy cứ món ban nãy đi, dù sao món đó cũng ngon." Thanh Thiện dù sao cũng chưa no, ban nãy đã tiêu phí khá nhiều sức, mà sức ăn của hắn sao như người thường được, mỗi lần luyện công là lại phải ăn rất nhiều thức ăn để bồi bổ.

"Nè, hai người nhìn ta làm gì vậy, bộ trên mặt ta có thức ăn dính phải sao." Thanh Thiện quay qua, quả nhiên hai nàng đều một biểu tình nhìn hắn, vừa lấy tay sờ trên mặt vừa hỏi.

"Người có thể ăn được nữa sao, bụng người còn chỗ chứa sao?" Anh Thy lên tiếng nói, sau đó thấy câu hỏi của mình, nếu không giải thích rất dễ hiểu liền nói tiếp "Ý ta là, ta cho dù ăn món đó, cũng chưa ăn tới một phần tư đã không thể nào ăn tiếp, mà người ..."

"Ý người là tại sao bao tử của ta nhỏ mà có thể nhét nhiều vậy hả."

"Đúng, đúng, nhìn người người không hơn ta bao nhiêu, sao ăn nhiều được như vậy." Anh Thy nhanh chóng nói.

"Vậy người có hiểu vì sao chiếc bàn lúc nãy nó bị vỡ không?" Thanh Thiện khẽ nhếch mép cười, ánh mắt lóe sáng một chút.

"Tại sao? À ta biết rồi, người có võ, ta từng thấy bọn họ biểu diễn chặt vỡ gạch."

"Ách." vừa rồi hắn còn định lừa nàng, bảo hắn có thể bóp vỡ chiếc bàn là do ăn nhiều mới làm được, ai ngờ nàng không đến nỗi dễ lừa.

"Kỳ thực ta chỉ học được một chút, nhưng từ nhỏ ta đã ăn rất nhiều, nên mới có sức khỏe như vậy." Thanh Thiện trả lời.

"Ban sáng bạn từng nói mình học võ với đại hòa thượng Ngô Tuệ, bạn học chắc lâu lắm rồi phải không?" Tâm Nhiên bên cạnh, thấy hắn nói vậy, liền hỏi. Nghe đến võ công của Thanh Thiện, Anh Thy cũng rất tò mò, người hắn nhỏ như vậy mà dễ dàng đánh bại Đoàn Hải. Ngay cả Văn Thành cũng để ý lắng nghe.

"Thật sự thì mình chỉ học được bảy ngày cùng sư phụ mà thôi."

"Bấy giờ, người không phải nói xạo chứ, Tiến Minh cùng Đoàn Hải, ai không luyện tập sáu bảy năm, ..."

"Anh Thy." Bên cạnh thấy em gái mình thất lễ, bèn quát, nhưng rõ ràng hắn cũng không tin có người chỉ học có vài ngày mà đánh bại người học mấy năm

"Tôi chưa nói hết mà, sư phụ do có việc bận, nên chỉ dạy ta được bảy ngày, sau đó chỉ dẫn tự mình luyện, tính ra tôi cũng đã học gần một năm rồi."

"Một năm, vậy có thể dạy cho tôi không?"

"Anh Thy." Văn Thành bên cạnh lại quát. Hắn biết võ công chân chính sẽ không dễ dàng truyền thụ, mỗi môn phái đều có quy củ của nó, như hai hộ vệ của hắn, nếu hắn muốn học võ từ bọn họ đều nhất nhất tuân theo quy định môn phái, sau đó mới có thể truyền thụ.

"Em biết rồi." Anh Thy không tình nguyện nói.

Mọi người đang còn định nói, món tôm đã được đưa lên.

...

"Ông ngoại, Minh bá vừa bị thương." Ngô Kiệt ngồi trên xe bật điện thoại nói.

"Bị thương, ai khiến hắn bị thương, điều tra được hung thủ hay không?" giọng nói bên kia điện thoại vang lên.

Ngô Kiệt liền kể lại sự tình vừa xảy ra, ngay khi hắn kể tới hai người cướp chiếc ly, hơn nữa đối phương còn rất trẻ, người bên kia dường như hơi ngạc nhiên liền hỏi: "Người đích xác là thấy chiếc ly không chút nào vỡ chứ?"

"Vâng, hắn còn uống ly rượu đó, chắc chắn chiếc ly không chút hao tổn."

"Được rồi, điều tra lại lịch tên thiếu niên đó, còn việc đối phó với Bùi gia vẫn tiếp tục tiến hành."

"Nhưng, ông ngoại, đối phương đã nói, nếu chúng ta tiếp tục, quân đội sẽ ... ." Ngô Kiệt nói.

"Hừ, không chỉ mình Bùi gia là có thể lực trong quân đội, cũng có người không vừa mắt Bùi gia đã lâu, người cứ như cũ mà làm. À, đem Chí Minh lại đây, để ta xem thương thế hắn thế nào."

"Vâng".

Thanh Thiện được mọi người đưa trở lại trường, bởi xe của hắn vẫn còn ở đây, trước đó, Văn Thành đã thông báo, ba tỷ đã chuyển vào tài khoản của hắn.

"Thanh Thiện cho ta số của người đi." Anh Thy hướng bên ngoài xe nói.

"Ừ." Thanh Thiện nói cho nàng số của mình, chỉ là nàng đang lưu số, hắn lại nói: "Hình như giữa chúng ta còn có cái gì đó thì phải?" Vừa nói hắn vừa vuốt vuốt cái cằm làm như suy nghĩ. Anh Thy như chú mèo dầm phải đuôi, nhanh chóng đóng kín cửa xe, dục anh nàng đi.

"À, bạn có số không, có thể cho mình không?" Thấy Tâm Nhiên cũng lôi chiếc di động ra nhả nhả một chút sau đó cất đi, hắn hỏi xin số.

"Được chứ." Tâm Nhiên nói xong, liền cho hắn số của mình. Thanh Thiện vừa chuẩn bị đi vào trường, thì liền nghe âm thanh phía sau truyền tới.

"Nếu sau này mình gặp nguy hiểm, mình có thể gọi bạn không?"

"Đến chứ, lúc đó nhớ gọi cho mình, dù đối phương là ai, mình sẽ đánh hắn giúp bạn." Không có quay lại, hắn cười nói, hai tay giơ lên cao, vẫy vẫy xem như chào.

Chỉ là biểu tình của Tâm Nhiên lúc này có chút xáo trộn trong lòng, một câu nói, nhưng để lại trong tâm nàng ầm ập, nhìn theo bóng lưng hắn hồi lâu.

Chia tay Tâm Nhiên cùng lão ca Lâm Trần, về đến nhà đã ba giờ chiều, hắn liền đi ngủ luôn. Khi tỉnh lại, lúc này đã là cơm chiều, vừa ăn xong, hắn đang định lên nhà, thì bên Lâm Trần đã tìm tới, để tránh người nhà nghi ngờ, hắn đành nói lão là thầy giáo ở trường, sau đó hai người đi ra ngoài.

Vào một góc khuất của quán cà phê bên đường.

"Tiểu huynh đệ, lão ca hôm nay đến là có việc muốn nhờ cậu."

"Có việc gì giúp được, tiểu đệ sẽ hết sức, lão ca cứ nói thẳng." Đối phương nhất quyết xưng hô như vậy, Thanh Thiện cũng không câu nệ xưng hô "lão ca" ngôn ngữ tuy có không hiện đại cho lắm, nhưng trong phim ảnh cũng không thiếu, huống chi, đối phương lại thật tâm xưng hô.

"Chắc cậu nghe vụ án buôn bán ma túy khá lớn cách đây vài tháng, trong vụ án này, có hơn mười người tử hình, trong đó có ba của thanh niên chiều nay cậu mới gặp."

Thanh Thiện cũng không ngắt lời, chỉ là chăm chú nghe, bởi hắn cũng nghe vụ án này, người đó hắn là Ngô Thừa Thiên, còn thanh niên hỏi chiều hắn biết tên là Ngô Kiệt.

Lâm Trần lại nói tiếp: " Thanh niên chiều này là Ngô Kiệt, cha hắn là cầm đầu của Hắc Long bang, tên Ngô Thừa Thiên, Hắc Long bang không những buôn bán lượng lớn ma túy, bọn họ còn dính líu tới buôn bán vũ khí, nếu không vì một chút ma túy, Ngô Thừa Thiên còn chưa bị tử hình như vậy. Bất quá bên trong bọn họ còn ít người đỡ đầu, vụ án cuối cùng trở thành quyết định của vài thế lực, mà ba của Tâm Nhiên là một trong vài người đó."

" Bởi vậy bọn họ nhất định trả thù cho lão đại mình." Thanh Thiện nói.

" Nếu chỉ mình bọn họ, bọn họ sẽ không dám trả thù, nhưng bọn chúng vẫn tiến hành trả thù, bất chấp Bùi gia rất có thế lực trong quân đội, chỉ là hôm nay, chúng ta phát hiện thế lực đằng sau bọn họ đang tiến hành đối phó chúng ta, ngay chiều nay, bộ chỉ huy đã có lệnh, điều đội đặc nhiệm do Bùi gia huấn luyện đi làm nhiệm vụ ở biên giới phương bắc, quân chính quy lại không thể điều động vào việc tiêu diệt Hắc Long bang." Lâm Trần nói xong khẽ nhìn Thanh Thiện.

Chỉ là biểu tình của hắn lúc này là im lặng, có thể khung cảnh hơi tối mà không nhìn ra biểu tình trên mặt của hắn.

" Bùi gia hiện tại chỉ còn một chút lực lượng tự nhân bảo vệ, Hắc Long bang huy động toàn lực lượng, chỉ sợ Bùi gia sẽ rất sớm bị xóa sổ, Tâm Nhiên tiểu thư cũng sẽ ... ." Lâm Trần nói tiếp.

" Vài thế lực đứng cùng Bùi gia, bọn họ không trợ giúp sao, chẳng lẽ họ không sợ đối phó xong Bùi gia, sẽ tới lượt họ." không biết nghĩ gì, Thanh Thiện hỏi lại.

" Thế lực bọn họ tuy không yếu, nhưng đối phương có thể đối phó Bùi gia, theo ta dự đoán, bọn họ cũng không hơn chúng ta bao nhiêu."

" Liệu bọn họ có đối phó với người nhà của tiểu đệ không?" Đường như đã có chủ ý, chân khí trong cơ thể không tự chủ vận chuyển nhanh hơn một chút, chỉ là điều hắn lo nhất là gia đình, liền hỏi.

" Hắn nhiên sẽ không, đối với giới hắc đạo, người nhà sẽ không đụng tới, ngay cả Hắc Long bang, những người đó cũng có gia đình, nếu ai cũng lo kẻ thù của Hắc Long bang đối phó gia đình họ, ai còn dám theo họ nữa. Hắc đạo cũng có giới quy của nó. " Lâm Trần liền nói.

" Vậy có cách nào giải quyết triệt để việc này không?, không lẽ chúng ta mãi mãi bị động sao?"

Nghe Thanh Thiện hỏi vậy, hiển nhiên đã biết hắn đồng ý, chỉ là vấn đề này nói ra có chút dọa người, lão không khỏi nhìn vào hắn một chút, thấy hắn vẫn bình tĩnh liền cương quyết nói ra.

" Đối phương ủng hộ Hắc Long bang, hiện tại không thể làm gì đối phương, đối phương cũng không dụng lực lượng gì đối phó Bùi gia, chỉ cần làm cho Hắc Long bang không thể đối phó chúng ta nữa là được." âm thanh gần cuối, Lâm Trần ánh mắt lóe lên sát khí, ngữ khí âm trầm.

Thanh Thiện nhìn vào ánh mắt lão liền biết lão muốn làm gì, cũng hiểu biện pháp là gì, nhưng nếu tiêu diệt được Hắc Long bang thì lão cũng không đến tìm hắn, chỉ sợ đối phương còn mạnh hơn nhiều so với lực lượng bảo vệ của Bùi gia. Bảo vệ còn khó, chứ đừng nói đến tiêu diệt đối phương.

Nói đến đây, chợt điện thoại bên mình của lão chợt rung lên, bên kia vừa nói được vài câu, Lâm Trần nhanh chóng tắt máy, ánh mắt nhìn Thanh Thiện bên cạnh.

" Chúng ta đi thôi ." Thanh Thiện liền nói. Hiển nhiên nghe có chút âm thanh hỗn loạn trong máy, hắn hiểu được đã xảy ra chuyện. Không ngờ chiều nay hắn vừa hứa hẹn đùa cùng nàng, buổi tối đã có người tìm tới thật, chỉ là hắn không thấy di động mình rung lên. Nàng không gọi cho hắn.

Hai người vừa rời khỏi quán, thân ảnh liền biến mất, trời lại tối, không ai ngờ được, bên đường có hai kẻ chạy còn nhanh hơn vận tốc của xe máy. Họ chỉ thấy bên người có tiếng gió mạnh, nhưng chú ý lại không thấy điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Đừng Thách Thức Giới Hạn Của Ta

Ban đêm, hai bóng đen vẫn chạy rất nhanh.

" Phía trước hình như có cảnh sát?" Khả năng nghe của Thanh Thiện rất tốt, phía trước quả nhiên có xe cảnh sát.

" Hừ, bọn chúng dám huy động cả cảnh sát."

Hai người tới nơi, quả nhiên con đường đã bị chặn bởi cảnh sát, ai muốn đi qua đều phải đi đường vòng.

"Chúng đã có chuẩn bị mới tới, theo ta." Lâm Trần quát nhẹ một câu, sau đó hướng khác mà chạy, chạy tới nơi, vẫn là có cảnh sát chặn lại.

"Bọn chúng chặn hết đường vào, dù bên trong xảy ra gì, dân chúng sẽ không thể hay biết." Thanh Thiện khẽ nói. Ánh mắt cũng nhanh chóng quan sát xung quanh, chỉ thấy bên trong rất im lìm, cũng chẳng hiểu bọn chúng dùng cách gì, nhưng hẳn tin rằng, xung quanh khu vực đó không có hoặc rất ít người.

"Chúng ta đi đường bên trên xem sao." Quan sát thấy mấy nhà san sát, bên trên còn có lưới thép bảo vệ, Thanh Thiện đề nghị. Sự tình quá gấp, Lâm Trần thấy hẳn vẫn trầm tĩnh quan sát được, hơn nữa còn đưa ra đề nghị, càng xem càng thấy hiểm có thanh niên nào như vậy, bất quá không nghĩ nhiều, hai người nhanh chóng đi đường bên trên.

Lâm Trần đầu sao cũng từng là lính đặc vụ, kỹ năng này thành thạo hơn so với hẳn nhiều lắm, nhưng ánh mắt Thanh Thiện rất tinh, chỉ nhìn qua lão một lần là bắt chước được. Hai người nhanh chóng vượt qua lớp cảnh sát bên ngoài.

...

Bên trong khu biệt thự, hiện tại có rất đông người. Bọn họ một màu, không ngờ là trang phục của cảnh sát, tiếc là trên tay không phải gậy điện mà là mã tấu. Nếu Thanh Thiện ở nơi này, hẳn sẽ nhận ra vài người lúc chiều vừa ngồi bàn bên kia.

"Yến Vân, lát nữa nàng cùng Tâm Nhiên theo tám người bọn họ, rời khỏi đây trước." Một trung niên nói, bên cạnh là hai nữ nhân rất giống nhau, một người Thanh Thiện quen, là Tâm Nhiên. Xung quanh là vài trung niên cùng thanh niên trên ba mươi.

"Bùi Thành, vậy chàng thế nào? ... chúng ta cùng rời đi." Mỹ phụ bên cạnh Tâm Nhiên nói, bà tuy đã hơn bốn mươi, nhưng người ngoài nhìn vào lại giống chỉ hơn ba mươi một chút, người này đúng là mẹ của Tâm Nhiên, tên Yến Vân.

"Đừng rời cha, chúng ta ...". Tâm Nhiên bên cạnh nói thì đã bị ba nàng cắt ngang: "Ta đã nói rồi, các người rời đi vùng sát biên giới phía bắc, chỉ cần tìm được đội đặc vụ, các người sẽ được an toàn, nếu đi cùng các người chỉ vướng chân mà thôi." Ngữ khí của Bùi Thành rất cương quyết, là người đứng đầu cả một lữ đoàn, đã tạo cho lão sự uy nghiêm không phải ai cũng có thể cãi lời.

"Các người đến nơi an toàn trước, ta sẽ cùng những người khác đến sau, hãy tin tưởng ta." Cảm thấy mình đã quá nặng, lão bèn nói thêm.

"Bùi Thành à Bùi Thành, ta từng tới cầu xin người, chỉ là người vẫn một mực không tha cho con ta, hôm nay cả nhà người đừng hòng rời khỏi đây." Bên ngoài biệt thự chọt vang lên tiếng nói, âm thanh chính là người Ngô Kiệt đã gọi điện lúc chiều, Trương Hồng, đại trưởng lão của Hắc Long bang cũng là ông ngoại của Ngô Kiệt.

Năm xưa là lão đại của Hắc Long bang, sau đó con gái Trương Tuyết gả cho Ngô Thừa Thiên, lão cũng nhường luôn Hắc Long bang cho Ngô Thừa Thiên quản lý, tuy chỉ làm đại trưởng lão, nhưng những vấn đề lớn của bang đều phải thông qua lão.

"Trương Hồng, các người lập băng nhóm chúng ta đã mất nhắm mắt mở, nhưng các người ngang nhiên buôn bán lượng lớn ma túy, còn nghiêm trọng hơn, các người còn buôn lậu vũ khí, làm ảnh hưởng tới trật tự đất nước, các người vì đồng tiền mà mờ con mắt, đi đầu độc dân tộc chúng ta, cho dù có lựa chọn lại ta cũng vẫn làm vậy." Bùi Thành bên trong nói.

"Lão già, Bùi Thành ta chỉ còn lại vợ và con là người quan trọng nhất."

"Tam ca, đệ biết, trừ khi đệ chết, nếu không, không ai đụng vào hai người." Nói xong trung niên phía trước làm thủ thế của quân nhân, tay trái ép vào ngực trái, đây là lời thề thiêng liêng của quân nhân.

"Đa tạ đệ."

"Đại ca, tam ca, tứ ca. Nhị ca sắp trở lại, các người phải cẩn thận, sau này chúng ta gặp lại." Trung niên cũng nói. Trong phòng hai người trung niên khác cùng Bùi Thành đều gật đầu. Bọn họ đã là chiến hữu từ những ngày trong chiến trường, cùng nhau thực hiện qua bao nhiêu nhiệm vụ, giờ phút này, không cần ai nói câu gì, tất cả đều hiểu.

Sự thật quan trọng nhất của Bùi gia chính là Bùi Thành, kẻ đỡ đầu cho Hắc Long bang chỉ cần lão chết, người khác bọn họ không quan tâm. Có thể đệ vị tứ đệ bảo vệ vợ con đã là rất bảo đảm rồi, huống chi trong mấy người, vị tứ đệ này võ công còn cao nhất.

"Đại ca, mọi người cẩn thận Trương Hồng, gặp lại." Nói xong đoàn người từ cửa sau đi ra.

"Gặp lại."

Đúng lúc này, cánh cửa chính cũng mở ra, đi đầu là lão giả to lớn, có thể nói lưng hùm, hàm én, cũng không sai, thân thể lão cao tới hơn mét tám, ánh mắt sáng quắc, mũi ưng. Theo đằng sau là ba lão giả. Đứng sau cùng là mười mấy thanh niên mặc quần áo cảnh sát, trong tay cầm mã tấu.

"Ta đoán vợ con người đã theo cửa sau thoát ra đúng không, người yên tâm, rất nhanh người sẽ gặp bọn họ, hơn nữa ta sẽ cho người chứng kiến người thân của mình chết trước mặt mình." Lão giả đi đầu, ánh mắt lóe lên từng tia độc ác, nói.

Chỉ nhìn thấy có bốn người đến, ánh mắt Bùi Thành không khỏi nhú lại, bởi lão biết rõ ràng, bọn họ có tới bảy người, hiển nhiên ba người kia chính là

đuổi bắt vợ con lão.

" Các ngươi đến đây, để xem mấy năm qua võ công các ngươi có tiến triển gì không." Trương Hồng rất tự nhiên nói.

Đám người Tâm Nhiên rời khỏi căn biệt thự, dẫn đầu là vị "tứ đệ " Liên Giang. Chỉ là chưa đi được lâu đã nghe âm thanh phía trước " Đợi các ngươi đã lâu." . Trước mặt là một đám người cũng mặc cảnh phục, trong đó chỉ có bốn người không mặc, hai người trong đó Tâm Nhiên đã gặp lúc chiều, là Ngô Kiệt cùng Chí Minh. Chí Minh cũng không giống như bị thương như lúc chiều, hiển nhiên thương thế đã bình phục.

" Chí Minh, Hạo Lâm, Đổng Hào." Liên Giang không khỏi nhíu mày nhìn ba người, bởi hơn ai hết hắn hiểu bọn họ, bất cứ ai trong ba người đều đủ đánh bại hắn, nhất là Hạo Lâm, chỉ sợ võ công không hề kém hắn chút nào. Mà bên cạnh hắn còn mười mấy người nữa, làm sao hắn không lo lắng cho được.

" Tâm Nhiên chúng ta gặp lại, tên bạn trai của ngươi đi đâu rồi, hắn không tới giúp ngươi sao." Ngô Kiệt đứng bên cạnh Chí Minh, cười nói, lực lượng này cơ hồ đã là tất cả của Hắc Long bang, cho dù ngoài ý muốn tên "bạn trai" của Tâm Nhiên, nhưng hắn cũng rất tin tưởng.

"Tâm Loan, Như Nguyệt, hai người ở lại bảo vệ hai người, sáu người các ngươi theo ta chiến đấu, cần nhất là rời khỏi đây, không được tham chiến." Liên Giang bên cạnh ra lệnh.

"Vâng, sư thúc."

" Vâng sư phụ. " Hai nữ nhân bảo vệ Tâm Nhiên cùng Yến Vân, chính là hai nữ đệ tử duy nhất của Liên Giang, trong đám người cũng có hai thanh niên là đệ tử của lão, còn lại là đệ tử của đại ca và nhị ca của lão.

Ngay khi cảnh sát không để ý, hai người lập tức nhanh chóng vượt qua, sau đó chạy một mạch tới căn biệt thự. Từ đằng xa, Thanh Thiện đã nhận ra hai phía khác nhau đều có tiếng động giao tranh, một hướng là bên trong căn biệt thự, một hướng là bên phải ngôi biệt thự.

" Tâm Nhiên sẽ đang ở nơi nào?" Ánh mắt hắn không khỏi suy nghĩ, sau đó quay qua hỏi Lâm Trần.

" Theo tính cách của tam đệ, hẳn Tâm Nhiên cùng mẹ nàng sẽ được rời đi." Âm thanh của Lâm Trần vừa dứt, Thanh Thiện cũng động thân. Hắn vừa đi chuyển, Lâm Trần lại theo hướng khu biệt thự mà lao tới.

Càng tới gần, Thanh Thiện càng nghe tiếng giao đấu rõ, bên trong có cả tiếng binh khí va chạm, thân hình càng tăng tốc.

" Tâm Nhiên tiện tỳ, bắt được ngươi ta phải xin ông ngoại ném qua ngươi, sau đó sẽ để cho anh em dùng qua, dùng chán chúng ta mới cho ngươi theo ông già ngươi, ha ha ha." Ngô Kiệt ánh mắt lóe lên độc ác cùng đám tà nói.

" Ha ha, Liên Giang, xem ngươi đây dựa tới khi nào, đám đồ đệ của ngươi đã chết phân nửa, sắp tới sẽ tới sư phụ ngươi theo chúng." Bên trong hai người đang vây sát, bên ngoài Hạo Lâm nói. Hiển nhiên bọn chúng đã hoàn thành nhiệm vụ, vợ con của Bùi Thành đều đã bắt giữ, giờ chỉ cần tới hỗ trợ đại ca hắn Trương Hồng, diệt nốt kẻ cuối cùng là sẽ thành công mỹ mãn.

Rất nhanh hắn nghĩ tới, vài ngày sau trên ti vi sẽ thông báo tin buồn, vị trung tướng tư lệnh đã từ trần.

Vừa khi tới nơi, thân hình Thanh Thiện đã núp một nơi gần đó, hắn không dám cử động nhiều, bởi trung niên vừa lên tiếng đó cho hắn cảm giác không an toàn, cái cảm giác này cao hơn hẳn khi hắn giao đấu cùng Chí Minh, hơn nữa Tâm Nhiên cùng một nữ nhân khá giống nàng đều bị đối phương bắt được. Hắn không chút nào nắm chắc cứu thoát bọn họ trong tình huống thế này.

Ánh mắt hắn nhanh chóng nhận ra tên thanh niên lúc chiều vừa gặp, bên cạnh hắn là cũng là một thanh niên đang giữ Tâm Nhiên.

" Bồng, bồng" Ba người đối chường, Liên Giang thân hình bị bắn lại đằng sau, khoe miệng cũng không ngừng chảy máu, mà hai người kia đều chỉ bị lui lại vài bước, cơ bản là không có bị thương chút nào.

" Cơ hội tới. " Ánh mắt Thanh Thiện lúc này tựa như mắt báo săn mồi, ngay khi hai bên đối chường, thân hình cũng cực tốc di chuyển, mười thành Xuyên Không chỉ như mũi khoan, phá không lao tới trung niên nhân tạo hắn cảm giác nguy hiểm.

" Có kẻ đánh lên. " Hạo Lâm cảm thấy có nguy hiểm, thân hình liền quay lại, đã thấy mũi tên khí tới trước mặt.

Quyền phải nhanh chóng đánh ra " Bồng " cả thân hình lão phải lùi lại hai bước mới hóa giải hết lực đạo của một chỉ này. Sau đó tìm tên đánh lên mình.

Tiểu là Ngô Kiệt không có được võ công của Hạo Lâm, ngay khi phóng ra Xuyên Không chỉ, Thanh Thiện đã áp sát Ngô Kiệt, tay phải điểm vào vai trái của hắn, tay phải xuất là Xuyên Không chỉ đến thanh niên đang khống chế Tâm Nhiên. Tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, đến khi Hạo Lâm tìm được đối phương thì Tâm Nhiên đã được cứu, hơn nữa Ngô Kiệt đã bị đối phương bắt giữ, thân hình không chút cử động, hiển nhiên đã bị điểm huyết đạo.

" Thanh Thiện." Ngay khi nàng đang tuyệt vọng, bất chợt có cánh tay đã kéo nàng khỏi tên thanh niên đang giữ nàng, nhìn lại, không ngờ là người nàng vừa nghĩ tới. Thật sự chỉ gặp nhau vài lần, nhưng lúc này, nàng mong muốn gặp hắn, bởi hắn cho nàng cảm giác an toàn. Nàng không gọi cho hắn, bởi nàng không muốn hắn gặp nguy hiểm. Nay hắn tới, cánh tay phải của hắn giữ chặt nàng, nàng thấy mình ấm áp.

" Thả vị phu nhân kia ra." Tay trái Thanh Thiện bóp chặt yết hầu Ngô Kiệt, ánh mắt nhìn toàn thể mọi người quát. Hiển nhiên hắn nói đến là vị mỹ phụ kia rồi.

"Ngươi là ai?" Hạo Lâm hỏi.

"Ta bảo ngươi thả người này, còn những người kia." Thanh Thiện âm thanh không chút cảm tình, tay trái khẽ ấn chút lực, Ngô Kiệt âm thanh lúc có lúc không, yết hầu tắc nghẽn, mắt hắn cũng sắp chuyển sang trắng dã, nếu thêm một chút, không ai nghi ngờ hắn sẽ chết.

"Khoan đã, thả người." Ban đầu hắn còn định dùng mỹ phụ này trao đổi người, bắt quá ánh mắt thiếu niên này khiến hắn không dám nghĩ tới điều đó nữa, bởi ánh mắt đó vừa sắc như dao lại độc như măng xà, âm lãnh không chút nào giống của con người. Hắn không dám đánh cược, bởi Ngô Kiệt chính là cháu duy nhất của lão đại hắn, cũng là kẻ kế thừa của Hắc Long bang. Hơn nữa mục đích là giết chết Bùi Thành, đám người này cũng không quá quan trọng.

Yến Vân thấy con mình được cứu, nay mình cũng được đối phương thả, bà nhanh chóng chạy tới bên thiếu niên, sau đó hướng Liên Giang đám người, bảo bọn họ đi đền. Ngoài Liên Giang có chút thụ thương, tất cả chỉ có sáu người, năm người kia tất cả đều đã chết.

"Ngươi, lại là ngươi." Chỉ Minh thấy đối phương, liền nhận ra hắn.

"Tiểu tử, ngươi đã nhúng tay vào, người dùng hồng yện ổn sống, Hắc Long bang sẽ không từ thủ đoạn truy sát ngươi, nếu hiện tại ... ."

"Cảm ơn." Thanh Thiện không sợ hãi chút nào, cắt ngang miệng đối phương.

"Ngươi cứ thử giết hắn xem, dù hôm nay ngươi thoát nhưng người nhà của ngươi tất cả vì ngươi mà chết." Ánh mắt Hạo Lâm nhìn hắn nói.

Thanh Thiện hiểu, nếu giết người như Ngô Kiệt, đối phương bắt chấp mọi giá mà trả thù, bởi vì địa vị của hắn đặc biệt, ví như cái chết của Ngô Thừa Thiên, Hắc Long bang sẽ bắt chấp trả thù.

"Hắn tất nhiên không chết được, bắt quá người nhà ta, một người xảy ra chuyện gì, thì ta sẽ cho các ngươi thấy người thân của mình, từng người ra đi, tâm lý sẽ như thế nào." Ánh mắt hắn thần nhiên nói, toàn trường đều là người từng trải, ai nhìn thấy hắn nói vậy cũng rợn hết cả người, hắn không trả thù mình mà tìm người thân mình trả thù. Ngay cả Hạo Lâm cũng lạnh hết người, ai đi vào hắc đạo mà không lo lắng người nhà mình, nhưng hắc đạo còn có giới quy, nếu không, không ai dám theo cả.

"Ngươi có thể không tin, bắt quá, ta có thể giết người vô hình, không ai làm nhân chứng, không chút bằng chứng, đừng thách thức giới hạn của ta."

"Bắt quá, tên này còn có chút tác dụng, hiện tại để những người này dời đi, nếu có một người dám theo dõi, ta không hi vọng phải giết tên này."

"Tâm Nhiên, bạn cùng mọi người rời khỏi đây trước, bên trong còn vài người, có lẽ bây giờ bọn họ cũng không tốt lắm, nếu có ai theo dõi, cứ gọi điện cho mình." Thanh Thiện quay qua bên cạnh nói.

"Mình đi cùng bạn." Ngay khi nàng định nói, chỉ là nhìn vào ánh mắt hắn, nàng cảm giác có chút giống ba mình, một lời đã nói là không thay đổi, đi theo chỉ là gánh nặng cho hắn mà thôi.

"Bạn cẩn thận, mình đợi điện thoại của bạn." Tâm Nhiên nhìn sâu vào mắt hắn nói, sau đó cùng vài người kia rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nộ Hải Lô Phong

"Các ngươi có thể làm bất cứ điều gì, nhưng ta không khẳng định hắn sẽ không thương tổn gì." Nói xong, tay trái cấp lấy thân hình Ngô Kiệt, sau đó chạy đi.

"Đuổi theo." Hạo Lâm để mặc đám người Tâm Nhiên rời đi, sau đó đuổi theo hướng của Thanh Thiện trở về khu biệt thự.

"Tránh ra." Từ xa, âm thanh của Thanh Thiện đã vang lên, khi thấy trên tay hắn là Ngô Kiệt, vòng vây liền để lộ ra một kẻ hở cho hắn tiến vào. Trước sân của ngôi biệt thự là hai trường đấu, một là Lâm Trần cùng một trung niên nhân khác, một là một người giao đấu cùng hai người khác, còn có một người đang bị thương.

Nhìn thấy hắn tiến vào, cả hai bên đều ngừng lại, lão già một mình đang đấu với hai người hiển nhiên là Trương Hồng, ánh mắt lão không ngừng đánh giá tên thiếu niên trước mặt, bởi đây là người trẻ tuổi đầu tiên khiến lão không có cảm giác an toàn. Trước mặt, bất kể là ai trong trường, đều không cho lão cái cảm giác đó, vậy mà một thanh niên chưa được bao nhiêu tuổi lại khiến lão đề phòng, bảo sao không kinh ngạc.

"Tiểu huynh đệ, sao ngươi còn quay lại, Tâm Nhiên không sao chứ?" Bên này chỉ mình Lâm Trần là biết thiếu niên, liền nói.

"Lão ca, bọn họ đã rời đi an toàn, chỉ là bắt được một người, muốn đổi hán lấy an toàn của mọi người mà thôi." Nói xong hán liền đi tới bên đám người Lâm Trần.

Hiển nhiên ánh mắt Lâm Trần đã nhìn thấy Ngô Kiệt, lúc này hán như con gà con bị Thanh Thanh cắp bên người, tâm lý không khỏi hưng phấn chút ít, Ngô Kiệt chính là người kế thừa duy nhất của Hắc Long bang lúc này, giữ được hán, đám người lần này có cơ hội thoát khỏi họa kiếp rồi.

"Tiểu tử, ngươi là Thanh Thiện, người đã thương Chí Minh sao?" Trương Hồng liền hỏi.

"Đúng vậy, để chúng ta rời đi, người này sẽ được sống."

Ánh mắt Trương Hồng cũng nhú lại, bởi lão chưa từng thấy thanh niên nào có ánh mắt như thiếu niên trước mắt, cảm giác như bị rắn độc nhìn chăm chăm vào thật không dễ chịu chút nào, hơn nữa đối phương nói rất thân nhiên, không thể đoán chính xác tâm lý của hán.

"Ngươi nghĩ cầm giữ Kiệt nhi là có thể an toàn rồi khỏi đây sao?" Trương Hồng cũng tùy ý nói, dường như kẻ bị Thanh Thiện cầm giữ, địa vị không mấy to lớn trong lòng lão. "Huống chi, ngươi sẽ không sợ người nhà ngươi xảy ra sự chứ?" Lão lại nói tiếp.

"Tất nhiên, ta không nghĩ người nhà mình gặp nguy hiểm rồi, nhưng nếu ai trong số họ bị làm sao, ta nghĩ thân nhân của từng người các ngươi sẽ gặp phải tương tự thôi. Hãy tin lời nói của ta, nếu không các ngươi sẽ hối hận." Ngữ khí hán càng nói càng âm trầm, có thể mọi người không phải ai cũng tin, nhưng có gan thử thì không mấy ai nguyện ý, bởi thân nhân bọn họ chỉ là người thường. Đứng trước võ lực bọn họ không chút phản kháng.

"Tiếp được ta ba chiêu, ngươi cùng đám người này tất cả đều an toàn rời đi, Kiệt nhi để lại." Trương Hồng nói.

Tiếp ba chiêu đây là lấy cứng đối cứng, chỉ trông cậy vào chân khí mạnh hay yếu của từng người, lão nói ra vậy là tự tin vào công lực của mình, lão không tin thiếu niên trước mặt, công lực có thể bằng mình, cho dù hán có luyện từ nhỏ. Công lực là tích lũy theo năm tháng, không phải như chiêu thức, có thể vài năm đã đại thành.

"Thanh Thiện không được, công lực của lão cao hơn Chí Minh rất nhiều, không được chọi cứng với lão." Lâm Trần bên cạnh lo lắng nói.

"Ba chiêu, chỉ cần ta còn sống, là ta thắng." Thanh Thiện hỏi lại.

"Đúng vậy."

"Vậy bắt đầu đi." đưa Ngô Kiệt cho Lâm Trần giữ, Thanh Thiện liền đi ra phía trước.

Hai người đứng cách nhau chưa tới hai mét, y phục Trương Hồng bỗng căng phồng lên, hai nắm tay kêu lên "cót két".

"Vù"

Thân hình chớp động, một quyền mang theo tiếng gió rít đánh tới Thanh Thiện, cảm nhận sức ép vô cùng lớn, chân khí của Hư Thiên quyết nhanh chóng vận chuyển. Tám thành công lực, quyền đối quyền, cứng đối cứng.

"Bồng"

Hai quyền chạm nhau, khí lưu bạo phát, những người bên cạnh kém một chút liền bị đẩy lùi lại phải sau. Phải biết rằng một quyền với hai thành công lực, đã có thể đánh gãy thân cây cổ thụ, lúc này hán dùng tới tám thành công lực, một quyền này mạnh đến mức nào chỉ có Trương Hồng mới chính xác biết rõ, bởi vừa rồi, lão cũng dùng tám thành.

Thân hình Trương Hồng chỉ rung rung lên chút ít, đối diện lão, Thanh Thiện phải lùi tới ba bước mới có thể đứng vững. Thân hình vừa kịp ổn định lại, đối phương lại đã lao tới. Thanh Thiện một lần nữa vận chuyển chân khí bản thân.

"Bồng" âm thanh một lần nữa rung động toàn sân, một quyền này hơn hẳn quyền ban đầu, thân hình Thanh Thiện nhanh chóng bị đẩy lại đằng xa, khí huyết nhộn nhạo, bàn tay cũng tê dại. Ở phía trước, Trương Hồng ánh mắt tựa có chút kinh ngạc nhìn thanh niên, sau đó ánh mắt chuyển sang độc ác.

"Ngươi là người suốt hai mươi năm ép lão phu dùng tới chưởng pháp độc môn." Trương Hồng vừa nói, hai bàn tay từ từ phát sáng, sau đó chuyển sang màu đỏ rực.

"Là Huyết Diễm chưởng." Lâm Trần bên cạnh hô to.

Thấy thân hình lão lại lao tới, Thanh Thiện cũng cảm giác nguy hiểm so với lúc trước gia tăng quá nhiều, chân khí Hư Thiên điên cuồng vận chuyển, đây là lần thứ hai hán dùng toàn lực. Lần trước là dùng Xuyên Không chỉ đánh lên, bất quá khoảng cách khá xa, nên uy lực giảm vài thành, lần này chọi cứng.

Chỉ là Thanh Thiện không ngờ được, khi dùng toàn lực, bàn tay hán từ từ có chút sáng tên, bao quanh bàn tay là luồng khí màu trắng sữa, hiện tại khá tối, nên ai cũng nhận ra rõ ràng.

"Chưởng pháp gì vậy?" Bất quá toàn trường, không ai biết chưởng pháp gì lại như vậy. Có lẽ nếu ai hỏi hán, hán cũng không biết tại sao như vậy, bình thường chân khí của hán vốn trong suốt.

Thời gian vốn không có để mọi người suy nghĩ, lần này một quyền của Thanh Thiện đã va chạm với Huyết Diễm chưởng. Một quyền một chưởng, một

trắng một đỏ.

" Oanh."

Khí kinh tan đi, thân người Trương Hồng bị đẩy lùi lại ba bước, sắc mặt tái nhợt, thân hình có chút run rẩy. Thanh Thiện còn thảm hơn, cả người như điều đứt dây bay thẳng đập vào cửa của biệt thự " Bồng " quần áo hằn rách nát, từ miệng máu không ngừng chảy ra. Nhưng ai cũng nhận ra hấn không chết .

" Tiểu tử ban nãy đánh lên ta, giờ chịu chết đi." Mọi người chưa kịp nhận ra gì, thân ảnh của Hạo Lâm đã tiếp cận Thanh Thiện từ lúc nào. Bàn tay hóa chưởng, đánh tới thân hình nửa nằm nửa ngồi của Thanh Thiện.

" Đám người Lâm Trần không ngờ đối phương lại hèn hạ ra tay như vậy, nhưng khoảng cách của hai bên cách xa nhau, muốn cứu viện đã không kịp, chỉ biết dùng mắt nhìn cảnh tượng xảy ra.

...

" Mẹ, xin mẹ cho con quay lại, con phải xem bạn ấy ra sao? " Tâm Nhiên một bên quỳ xuống hướng mẹ mình nói, bất quá mẹ nàng không quay đầu, chỉ nói " Mang nó đi".

" Mẹ, nếu mẹ không đồng ý, con sẽ cắn lưỡi tự vẫn."

Đến lúc này Yên Vân mới dừng lại, bà nhìn vào nữ nhi của mình, từ nhỏ đứa con gái này đã tự lập rất sớm, những gì đã quyết định sẽ không bao giờ thay đổi, bà không chút nghi ngờ Tâm Nhiên sẽ làm thật, bởi ánh mắt đã cho bà thấy, ánh mắt kiên định giống như chồng của bà, Bùi Thành.

" Người quay lại chỉ làm vướng chân hấn cùng cha người mà thôi." Yên Vân khẽ nói.

" Mẹ, con chỉ ở xa xem bọn họ có an toàn hay không."

" Người sẽ không hối hận chứ."

" Vâng, con không hối hận." Mấy người bên cạnh đã không giữ nàng nữa, thân hình Tâm Nhiên chạy quay lại đường vừa đi, thân hình mảnh khảnh dọc theo những con hẻm nhỏ mà nàng quen thuộc mấy năm qua.

Chân khí toàn thân sau lần đối chưởng với Trương Hồng đã cạn kiệt, ánh mắt hấn nhìn đối phương đánh tới mà hai tay không thể cử động đón đỡ. Ngay khi hấn cảm thấy tuyệt vọng, chợt một thân ảnh đã che trước người hấn, Thanh Thiện không khỏi sững sốt, hấn nhìn rất gần, bởi hai người đang đối diện với nhau.

" Bạn ... " Âm thanh của hấn còn chưa kịp nói

" Bồng ." thân hình Tâm Nhiên tựa như điều đứt dây lao thẳng vào lòng hấn.

" Ơc, ơc. Tốt ... quá, bạn ... không sao rồi." Âm thanh của nàng đứt quãng, sau đó ngã vào lòng hấn, y phục của hấn đã bị nhuộm đỏ.

Một kích không đắc thủ, Hạo Lâm một chưởng lại đánh tới hai người, nhưng lần này Bùi Thành đã tới kịp, chặn một chưởng của hấn.

" Bồng" .

" Tại sao bạn khờ vậy, mình luyện võ mà, sao bạn lại che cho mình." Tay trái khẽ vuốt khuôn mặt của nàng, Thanh Thiện khẽ lẩm bẩm, khuôn mặt ngày xưa vốn băng giá, giờ lại càng tái nhợt, đôi môi thêm trắng bệch.

" Không sao cả, đợi mình giết hấn rồi, sẽ chữa trị cho bạn".

Một tay ôm lấy thân hình Tâm Nhiên, thân hình hấn lững thững đứng dậy, từng bước chân đi tới Hạo Lâm. Ánh mắt không chút biểu tình, đi lướt qua người vừa đối chưởng với Hạo Lâm

" Người sẽ chết."

" Tiểu tử, người quả nhiên mạng lớn, lần này xem ai có thể cứu người nữa, đi chết đi."

Mười thành công lực vào tả chưởng đánh tới ngực đối phương, lão không tin đối phương vừa ôm một người, trong người còn bị thương, lại có thể sống sau chiêu này.

Quyền phải Thanh Thiện khẽ dựng lên, ngay khi quyền của đối phương tới, cánh tay phải của hấn gạt tay đối phương qua, tay phải như chớp đã ấn tới ngực trái đối phương.

" Hự."

" Nộ Hải Lô Phong" chiêu thức chính là biểu hiện của chữ Nộ. Nộ Hải chính là Biển Gầm, nhưng sức mạnh của biển không phải biểu hiện bên ngoài, mà là bên trong, chính là sự giận dữ bên trong lòng.

Một luồng bạo phát tất cả nội khí, nhưng lại đánh vào bên trong đối phương, khiến cho bạo khí công phá từ bên trong kinh mạch, lục phủ ngũ tạng, tất cả đều bị Nội khí tàn phá.

Hạo Lâm ngực xuống, chỉ là lão không biết làm sao mình dễ dàng chết đi như vậy. Nếu ai đem Hạo Lâm ra kiểm nghiệm sẽ nhận ra, bên trong thân thể hắn đã nát bấy, ngay khi bàn tay Thanh Thiện áp vào ngực hắn, tìm hắn là vị trí đầu tiên bị chấn vỡ.

"Giết hắn, bên ngoài Trương Hồng, bắt chấp thương thế, hô to."

"Bồng, bồng." Vừa ôm thân hình Tâm Nhiên trong ngực, tay phải đón đỡ Chí Minh cùng một trung niên nhân khác đánh tới.

"Bụp, bụp." Hai luồng của hắn đã ấn tới ngực của đối phương, Chí Minh cùng người kia, cũng y như Hạo Lâm ngã xuống, miệng không ngừng xuất huyết, sau đó bất động.

Trương Hồng thấy vài vị huynh đệ của mình lần lượt ngã xuống, liền bắt chấp lao tới đối phương.

Huyết Diễm luồng một lần nữa đánh tới, bất quá lần này khác với lần trước, tay phải của hắn không chọi cứng cùng đối phương, ngay khi tay phải vừa biến chiêu đánh tới người đối phương, thì thân hình Trương Hồng tựa như có lớp hồng quang bao bọc, cùng với thân hình nhanh chóng lùi lại phía sau.

"Chiêu thức gì vậy? Quá nhanh đi, chân khí lại quá cuồng nộ, bạo loạn." Mặc dù chỉ tiếp xúc mặt ngoài một chút, nhưng cũng khiến lão kinh sợ, lão cũng rõ tại sao ba người huynh đệ của mình chết, nếu không phải công lực cực cao, lại luyện tới hộ thân cương khí, lão không chết có lẽ cũng trọng thương. Bất quá dù chỉ tiếp xúc chút ít, nhưng chân khí bá đạo của Hư Thiên quyết khiến lão không vui vẻ gì.

"Nguy hiểm." Tuy đang trong trạng thái cuồng nộ, tâm trí chỉ muốn trả thù, nhưng cái cảm giác vô cùng nguy hiểm, một lần nữa lại xuất hiện, chính là cái cảm giác giống hệt như hôm gặp tên sát thủ bắn tia.

Trời quá tối, mà vây quanh hắn còn mấy tên dùng mã tấu đánh tới, không có thể phân tâm tìm sát thủ kia.

"Nguy hiểm có kẻ bắn tia." Âm thanh hắn lên tiếng cảnh báo.

"Bụp, bụp, bụp." hơn ba người bị hắn đánh văng ra, thân hình như tia chớp lao ra, sau đó lẫn vào màn đêm.

"Đại ca, tam đệ, chúng ta chạy." Lâm Trần gần đó tận mắt thấy Thanh Thiện cứu Tâm Nhiên, nay hắn nói có kẻ bắn tia, lão không chần trừ, lấy thân hình che cho Bùi Thành, sau đó hô lên.

"Chú."

Máy mắn cho Bùi Thành, lão vừa được Lâm Trần đẩy qua một bên, một viên đạn đã bắn tới.

"Nhị ca, huynh không sao chứ." Bùi Thành cùng đám người của mình rút vào biệt thự, vừa chạy vừa hỏi.

"Không sao, chỉ là trúng cánh tay mà thôi, may mắn Thanh Thiện phát hiện sớm." Lâm Trần liền nói.

Do có lính bắn tia, đám người Trương Hồng cũng nhìn xung quanh, chưa dám đuổi theo, mà bên người vừa có ba người chết đi, thân mình cũng thụ thương, chần trừ chốc lát lão mới đuổi theo, nhưng khi vào bên trong, đám người Bùi Thành đã theo cửa sau biến mất.

Sự thật đám người Hạo Lâm, Chí Minh là canh cửa sau này, bất quá sau này bọn họ đuổi theo Thanh Thiện, nên nơi này không còn ai, Tâm Nhiên lúc quay lại mới dễ dàng tiến vào biệt thự.

Đề đối phương ra khỏi nơi này, hiển nhiên Trương Hồng hắn cũng không dám công khai truy sát, bất quá đối phương khi đi vào biệt thự, thấy Ngô Kiệt được để lại, lão mới chút yên tâm.

Mang theo Tâm Nhiên chạy như bay rời khỏi căn biệt thự, gặp mấy cảnh sát, hắn trực tiếp tránh né, đối phương vừa định lấy xe lừa theo thì đã mất bóng.

"Đi đâu đây? Đi đâu đây?" Đang chạy hắn vừa nghĩ, hắn là bị thương rất nặng, hơn nữa lúc cuối dốc hết sạch chân khí giao đấu, hiện tại nếu không vì Tâm Nhiên, có khi hắn muốn xỉu.

"Có rồi." Thanh Thiện nghĩ tới giờ này có vài nơi rất an toàn cùng ít người để ý, đó là nhà mẫu giáo cách nhà hắn bốn năm km. hiện tại nơi đó hắn là đã đóng cửa.

Thanh Thiện liền đổi hướng chạy tới nơi đó, bẻ Tâm Nhiên lao qua hàng rào, hiện tại hắn phải cứu nàng trước.

Không để ý chân khí bản thân hao tổn bao nhiêu, tất cả đều truyền vào trong nội thể của nàng.

"Không thể nào, bạn không thể chết được, mình đã cứu được cha mẹ bạn, bạn phải sống." Thanh Thiện như cuồng, hét lên, bởi tất cả chân khí của hắn đều không thể tiến vào thân thể nàng, các huyết toàn thân như đã được đóng lại, nếu cứ thế này, nàng sẽ từ hôn mê mà mất mạng.

"Mình không để bạn chết." hần hét lên một tiếng, sau đó chân khí toàn thân ào ào từ lòng bàn tay hần cường bạo truyền sang thân thể nàng, chân khí từ từ chuyển sang màu trắng sữa, mỗi khi xông phá huyết đạo bế tắc lại chữa trị ngũ tạng bị thương cho nàng. Chân khí màu trắng sữa quá mức bá đạo, nó đi tới đâu, huyết đạo đều được mở ra.

"Cố lên, còn mười huyết đạo nữa." Âm thanh trong đầu Thanh Thiện không ngừng kêu la.

"Chín, tám... ba... một."

Ngay khi hần kiệt sức, thân hình ngã ở lưng nàng, thân hình của Tâm Nhiên mới khẽ có chút cử động

"Ọc, ự." máu đọng trong cơ thể nàng đều từ miệng tuôn ra, bất quá đây là dấu hiệu tốt, không như lúc trước nàng trúng chưởng.

"Thanh Thiện." vừa mở mắt, nàng dù rất yếu nhưng vẫn nhìn cố gắng nhìn xung quanh, miệng khẽ hô.

Bất quá Thanh Thiện hần đã hôn mê, dù vậy từ trong sinh tử hần đã ngộ tới ý cảnh của Nộ Hải Lô Phong. Võ công thêm một lần tăng tiến, nhưng thiên hạ có câu "Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân." con đường của hần còn xa vời.

Thiên hạ rộng lớn, có những kẻ được xưng là tuyệt thế, bọn họ chính là tượng trưng cho chung cực của võ công. Thái Cực Thần Công của Trung Hoa, Du Già Tâm Kinh của Ấn Độ, hay Thánh Kỵ Sĩ của giáo đường vaticans, Ấn Sĩ của Nhật Bản, có tà ma ngoại đạo như Hấp Huyết Quỷ...

Tất cả đều đạt tới chung cực của võ đạo cảnh giới, võ đạo vạn nẻo. Con đường dẫn tới chung cực luôn là mơ ước của võ giả. Bởi khi đó bọn họ là hạt nhân của đất nước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bước Đầu Lưu Lạc

Khung cảnh thành phố ban đêm thật huyền ảo, cuộc sống vẫn tấp nập, không ai để ý đến bên trong một trường mẫu giáo lại có hai người đang tựa vào nhau ngủ.

Một thanh niên thân hình đầm máu đang tựa vào lòng thiếu nữ, thiếu nữ cũng không hề động đậy, chỉ lấy hai tay ôm chặt lấy hần.

Càng về khuya sương rơi càng nhiều, trời cũng trở nên lạnh hơn, cảm giác lạnh đã đánh thức Tâm Nhiên thức dậy, thấy nam nhân này vẫn hôn mê trong lòng mình, nàng không khỏi đau lòng, tuy vậy cũng có chút yêu thích, mà nàng cũng không hiểu được.

"Ước gì chúng ta có thể như vậy mãi, không có ai quấy rầy chúng ta, chỉ có hai ta." Tâm Nhiên khẽ nói. Sau đó cảm giác thân thể lạnh lạnh, hai tay ôm sát Thanh Thiện vào người, bàn tay xoa xoa vào nhau.

"Vi thiên chi thiên,.. hư thiên tự tại,.. dẫn động thiên địa,... quy vu khí hải,... cải thiên đảo mệnh..." Bỗng miệng Thanh Thiện khẽ mấp máy.

"Bạn tỉnh rồi sao?" Tâm Nhiên thấy âm thanh của hần liền vui mừng. Bất quá nàng chưa vui được bao lâu, bởi hần chỉ nhấp nháy môi, hơi thở vẫn yếu như cũ, ngay cả mắt cũng chưa mở lấy một lần.

Một lúc sau, thân thể Tâm Nhiên cảm nhận cơn lạnh đã dần dần từ từ tan biến, thêm một lúc nữa, lấy thân Thanh Thiện là trung tâm, xung quanh khí lưu như quy tụ tại người hần, từng đốm trắng quy tụ sau đó dung nhập vào thân thể Thanh Thiện.

Thân thể hai người tiếp xúc với nhau nên nàng cảm nhận thân mình cũng từ từ ấm lên, người của Thanh Thiện cũng bắt đầu chút ít hồng hào, nếu ai lúc này nhìn hai người, hần sẽ thấy xung quanh hai người là một vòng sắc màu trắng sữa bao quanh. Tâm Nhiên cũng được từng đốm sáng này thấm vào cơ thể, thương thể vốn được chân khí của Thanh Thiện chữa trị, một lần nữa lại chuyển biến tốt lên.

Cảm giác như trong vòng tay của mẹ, hai người lại chìm vào giấc ngủ, mặc kệ các đốm sáng thấm vào thân thể.

Thanh Thiện không ngờ rằng, ngay cả hần vốn đã hôn mê, hư thiên quyết nhận thấy đan điền cùng kinh mạch đã cạn kiệt chân khí, liền tự động hấp nạp linh khí trong không khí. Linh khí này không những có thể chuyển hóa thành chân khí, mà nó còn có thể chữa trị các loại bệnh tật, vì thế những tu luyện giả thân thể bọn họ luôn luôn không có bệnh tật.

...

"Nhanh chóng truy tìm đám người Bùi Thành, bọn hần hần sẽ đi đến biên giới phía bắc." Trương Hồng quát lên.

" Ông ngoại, tên tiểu tử kia, người sẽ không định bỏ qua cho hắn chứ, hay là đem bắt người nhà của hắn ... " Ngô Kiệt đứng bên cạnh nói.

" Cảm miệng, ta đã truyền thụ hết võ công cho ngươi, nhưng ngươi xem mình thế nào. Ta cảm ngươi đụng đến người nhà của hắn, nếu không đừng trách ta. " Trương Hồng giận dữ quát, ba huynh đệ của lão bị giết, ngay cả lão cũng bị thương, hơn ai hết lão biết tiểu tử kia đáng sợ. Hắn cũng từng nói, nếu người nhà hắn xảy ra chuyện, thì hắn sẽ tìm thân nhân của Hắc Long bang trả thù. Đến lúc đó với võ công của hắn giết người còn ai làm gì được.

Ngay cả lão cũng có vài người thân, không chỉ con gái cùng cháu ngoại. Được chẳng bằng mất, sau này thuê sát thủ giết hắn là tốt nhất.

" Vâng, ông ngoại." Ngô Kiệt cúi đầu nói, nhưng ánh mắt hắn lại lóe lên độc ác.

" Ngươi đừng tưởng ta không biết, ba vị trưởng lão đều bị hắn một chiêu giết chết, ngươi nếu làm điều gì, khiến hắn điên cuồng trả thù, khi đó không cần hắn giết ngươi, ta sẽ tự tay giết chết ngươi." Trương Hồng không lạ gì tính tình đứa cháu này của mình.

" Trong vòng một năm, ngươi phải ở trong nhà tu tập cho tốt, nếu ngươi còn như thế này, đừng trách ta lập kẻ khác thay thế ngươi."

" Vâng, cháu hiểu." hắn ban đầu còn định trút giận lên người nhà của Thanh Thiện, nhưng thấy ông ngoại nghiêm cấm, hiển nhiên có chút cổ kị. Ngô Kiệt cũng không nghĩ tới làm càn, hơn nữa câu cuối cùng hắn ngấm ngầm hiểu, Trương Hồng đã lờ mờ có ý để người kia cạnh tranh với hắn. Người kia tuy quan hệ huyết thống không gần như Ngô Kiệt, có điều rất nhiều người đều khen ngợi hắn.

Đụng tới sự việc liên quan đến địa vị của mình, hắn luôn vô cùng thận trọng, bởi mất đi Hắc Long bang, hắn không là gì cả.

Bởi không biết thương thế Thanh Thiện ra sao, mà Tâm Nhiên không hề quan trọng, nên Hắc Long bang chỉ một mực truy tìm Bùi Thành.

Buổi sáng sớm, Tâm Nhiên tỉnh lại trước tiên, thân thể cảm giác tốt lắm, tại nơi sau lưng chỉ còn thoáng chút ê ẩm, ngay cả một đêm giữ nguyên tư thế vậy cũng không cảm giác đau. Nhìn sang bên cạnh, Thanh Thiện lúc này hơi thể đã mạnh hơn tối qua rất nhiều, sắc mặt cũng hồng hào, hắn hiện tại ngủ cực kỳ an lành, ai nghĩ được hôm qua hắn có thể lạnh lùng, giết gần chục người như vậy.

Xung quanh người đi lại càng nhiều, Tâm Nhiên dù muốn chứng kiến hắn ngủ lâu một chút, có điều nếu để người ta nhìn thấy hai người, rất dễ sẽ báo công an. Nàng liền đánh thức hắn dậy.

" Bạn đã tỉnh lại, thân thể không sao chứ?" vừa được Tâm Nhiên đánh thức, ánh mắt của hắn nhận ra nàng, chỉ là hôm qua nàng vẫn còn hôn mê, không ngờ hôm nay dường như chưa từng bị thương. Điều này sao khiến hắn không bắt ngờ cho được, nhưng dù bất ngờ, hắn vẫn phải hỏi cho chắc chắn.

" Mình không sao cả, cảm ơn bạn." Tâm Nhiên thấy hắn quan tâm mình như vậy, trong lòng thấy ngọt ngào, nói.

Thanh Thiện quan sát trước mặt, liền nhớ lại chuyện tối qua, hắn đã biết vì sao mình ở chỗ này. Sau đó hắn dẫn nàng rời khỏi. Trời mới tờ sáng, đi lại cũng ít, hai người liền tìm một tiệm quần áo mới mở. May mắn chiếc thẻ ATM cùng số tiền mang theo người không mất, chỉ có chiếc di động trong khi giao đấu đã bị mất.

Với số tiền mấy chục triệu để ngoài, hai người dễ dàng kiếm cho mình một bộ quần áo, sau đó như người bình thường, tìm một quán ven đường.

" Bạn không quen ăn sao, vậy chúng ta đổi quán khác?"

Thanh Thiện đang ăn, thấy nàng không đụng đũa, liền hỏi, quán bún này hắn ăn rất nhiều lần, mỗi lần đều hai bát mới no. Hơn nữa quán này cũng rất nổi tiếng ở xung quanh đây.

" Không, mình đang ăn mà." Tâm Nhiên khẽ đỏ mặt rồi lấy đũa bắt đầu ăn, ban nãy đích thực nàng là nhìn hắn ăn, thấy hắn ăn rất ngon miệng, vì thế không tự chủ nhìn hồi lâu.

" Cho cháu thêm một bát nữa." thân thể hắn sau trận chiến hôm qua, hôm nay cần rất nhiều năng lượng bổ xung, mà nhanh nhất chính là thức ăn.

" Sau này bạn định thế nào?" thấy Thanh Thiện ăn đã no, Tâm Nhiên cũng dừng đũa, hỏi.

Thân hình Thanh Thiện khẽ run lên một chút, ánh mắt cũng trầm xuống như đang gặp phải vấn đề nan giải.

" Mình xin lỗi, vì mình mà bạn vướng vào chuyện thế này."

" Không sao mà, bạn có điện thoại không mình mượn một chút." Tâm Nhiên liền lấy di động của mình đưa cho hắn.

" Alo, mẹ à, con Thanh Thiện đây."

" Hừ, con ở đâu cả đêm hôm qua không về nhà, định làm bố mẹ lo lắng mới yên lòng hả."

" Con thì có việc gì cho được chứ, không phải con đã gọi điện về đó sao, à hôm qua thầy giáo nói muốn đưa đề tài của con sang nước ngoài, thầy giáo đã lo hộ chiếu cùng visa tất cả cho con, con muốn xin phép mẹ ... "

" Không được, ai cho con tự tiện như vậy."

"Mẹ, con đã lớn, hơn nữa đi cùng thầy giáo, chỉ cần đề tài thành công, con có thể được ở bên đó nhận học. Vài ngày nữa sẽ có thông báo của nhà trường về nhà. Con cúp máy đây."

"Khoan, khoan, thế con phải đi bao nhiêu ngày, còn quần áo ở nhà không đem đi theo sao?" mẹ hấn liền gấp gấp hỏi.

"Con đi nhanh nhất là một tháng, chậm nhất là ba tháng, thỉnh thoảng con sẽ gọi điện về nhà, con cúp đây." Thanh Thiện hấn nhanh chóng cúp máy, bởi nếu nói thêm một chút nữa có thể hấn sẽ khóc. Mẹ hấn xưa nay vẫn một mực ủng hộ quan tâm hấn, dù hấn sống rất khép mình, ngay cả cơm gia đình có khi cũng bỏ, một mình thường trên tầng bốn. Nhưng mẹ hấn vẫn kiên trì leo lên gọi hấn xuống, nhà có gì cũng đều gọi hấn, hay ít nhất đều giành phần nhiều nhất cho hấn.

"Hi vọng bọn chúng không đụng đến, nếu không tất cả chúng ta cùng người nhà sẽ hối hận vì sinh ra trên đời." hai bàn tay hấn nắm chặt, đôi mắt có chút đỏ ngầu, nhanh chóng bình tâm lại, sau đó hấn lại nhấn tiếp số máy của Anh Thy.

"Alo, Anh Thy hả, mình Thanh Thiện đây, lần này có việc phải nhờ bạn rồi." Thanh Thiện liền nói luôn vào vấn đề.

"Hừ, nhờ sao, tính xem trừ đi một điều kiện, thế nào?" Anh Thy hiển nhiên không chịu bị thiệt, liền trừ của hấn đi một điều kiện.

"Được, tính là một điều kiện đi. Bạn lên thông báo với hiệu trưởng cho mình bảo lưu lại học tập, sau đó bảo họ làm cho mình tờ giấy đi trao đổi du học bên nước ngoài vài tháng, nhớ phải gửi đúng địa chỉ nhà mình." Thanh Thiện biết nằng sẽ làm được, vì thế mới hứa hẹn cùng mẹ mình.

"Thanh Thiện, bạn định bỏ học sao? Lại còn cái giấy chứng nhận đi du học giao lưu gì gì nữa? là sao?, nếu không nói ra ta sẽ không giúp bạn đâu." âm thanh bên kia của nằng vọng đến.

Vì cô nằng có chấp, hấn đành kể vắn tắt chuyện tối hôm qua, dù vậy nằng còn chưa tin hấn, cho đến khi Tâm Nhiên ở bên cạnh chứng thực nằng mới chịu tin.

"Mình còn điều nhờ bạn, bạn nói với anh bạn, tìm giúp vài người xem người nhà mình một chút, nếu Hắc Long bang động đến họ, liền thông báo trực tiếp cho mình, mình sẽ gửi ba tỷ lại cho anh bạn qua tài khoản ngân hàng."

"Bạn cho mình gấp Nhiên tỷ một chút." Anh Thy bên trong điện thoại nói.

Giải quyết vấn đề trước mắt, hấn có chút nghẹn ngào, giờ có lẽ mình hấn phải phiêu bạt. Hắc Long bang sẽ không để hấn ung dung tự tại sống tại Hà Nội này, hơn nữa hấn không thể bỏ mặc Tâm Nhiên lúc này, hấn còn phải đưa nằng hội họp cùng cha mẹ.

Để mặc hai người nói chuyện, hấn muốn tính một chút tương lai của bản thân. Tâm Nhiên có nói qua, cha mẹ nằng sẽ đi tới biên giới phía bắc.

Thanh Thiện rất rành địa lý đất nước, bởi hấn thi chính là Văn, Sử, Địa. Hấn biết vùng biên giới phía bắc rất rộng, giáp với Trung Quốc cùng Lào. Nơi đây cũng tụ tập vô số tệ nạn, buôn lậu qua biên giới, ma túy, buôn bán phụ nữ trẻ em,...

Lại còn Hắc Long bang cùng kẻ đứng sau, bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha Bù gia như vậy.

Tại Hà Nội, lực lượng quân sự mới không thể can thiệp, nhưng tới vùng biên giới, bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra, ngay cả một số vũ khí tối tân có khi cũng sử dụng đến.

Để chắc chắn, Thanh Thiện cùng bàn qua với Tâm Nhiên, hai người đều học bên luật, về địa lý cũng am hiểu, cuối cùng quyết định đi tới biên giới phía Tây bắc, sau đi men theo biên giới Việt Lào đi lên biên giới phía bắc.

Hai người bắt đầu cuộc hành trình. Tâm Nhiên cũng không có liên lạc bằng di động với cha nằng, bởi rất có thể bọn họ dùng máy phát hiện ra. Bất quá khi tới nơi, chỉ cần tìm được lính đặc vụ của cha nằng, lúc đó sẽ tìm được mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Âm Kinh

Sơn La, vùng biên giới phía tây bắc, phía tây giáp với nước Lào. Nơi đây chủ yếu là vùng núi, Sơn La chia làm nhiều huyện gồm: Thị Xã Sơn La, Huyện Bắc Yên, Mai Sơn, Mộc Châu, Mường La, Phù Yên, Quỳnh Nhai, Sông Mã, Thuận Châu, Yên Châu.

Diện tích tuy đạt tới 14 nghìn km vuông, nhưng dân số chưa tới một triệu, nơi đây phần nhiều là các dân tộc thiểu số sinh sống.

"Tiểu Cầu, truyền lệnh xuống cho anh em, nếu thấy những người bên trong ảnh này, lập tức báo trở về, điều động tất cả anh em. Nhớ không được gây

sự, làm bọn họ chú ý." một thanh niên, trước ngực xăm hình bạch hổ, nói .

" Vâng đại ca."

" Anh, bên trong có treo giá tính mạng bọn họ, một trăm triệu để báo tin, không bằng chúng ta trực tiếp ra tay. " đứng bên cạnh thanh niên xăm hình bạch hổ, một người nói. Ở nơi đây những người trong hắc đạo không ai không biết hai anh em bọn họ, một người xưng bạch hổ Mã Tuấn, một người là thiên hồ Mã Hùng.

" Hắc Long bang ra cái giá rất cao, nếu bọn họ có thể giải quyết thì đã không đến lượt chúng ta." sống lâu trong giới giang hồ, ánh mắt của Mã Tuấn nhìn sự việc rất cẩn thận. Nếu đối phương không có gì thần kỳ, tại sao một thiếu niên mới mười chín tuổi, mạng của hắn là mười tỷ.

" Bất quá nếu đối phương đi qua địa bàn chúng ta, phát hiện một người là một trăm triệu, chúng ta phải nắm chắc lấy." Mã Tuấn lại nói.

Trên chuyến taxi, Tâm Nhiên cùng Thanh Thiện khởi hành, điểm đến là Sơn La. Hắn không biết rằng trên giới hắc đạo, hắn đã khá nổi tiếng, một thanh niên được Hắc Long bang ra giá mười tỷ, đây là điều chưa từng có từ trước tới nay.

" Bạn nói mấy câu khẩu quyết này có thể luyện sao, xem ra chỉ vài câu thôi mà?" Tâm Nhiên hỏi.

" Khi luyện tập, quan trọng là dẫn khí theo đúng đường, tâm pháp chỉ là phụ trợ, còn ý nghĩa của nó là dẫn dắt chân khí không đi lệch hướng mà thôi."

Hôm qua, Tâm Nhiên nói muốn học võ công. Thanh Thiện cũng giúp nàng, hắn liền truyền cho nàng Thiên Nam tâm quyết, đây là tâm pháp chính tông của Thiên Nam phái. Lúc ở chùa Ngô Tuệ đã truyền thụ, tuy vẫn nói hắn không nên luyện, nhưng là đệ tử của Thiên Nam môn, nếu không biết tâm quyết này sẽ bị thiên hạ chê cười. Lần đầu là dạy cho em gái hắn Thịnh Minh.

Lúc này hắn lại dạy cho Tâm Nhiên, lúc đầu sư phụ hắn chỉ nói, không được truyền cho người xấu, cũng không cấm hắn như đối với Hư Thiên quyết.

Ngày hôm qua, hắn mất một buổi, dẫn chân khí của mình khi thông vài kinh mạch giúp nàng, hơn nữa chỉ đúng lộ tuyến cho nàng sau này tu luyện. Tuy đã truyền thụ, có điều mỗi lần bảo nàng phải gọi hắn là sư phụ, thì nàng lại lờ đi, nhất quyết không gọi .

Lúc đầu hắn còn định dạy nàng Kim Cương quyền, chỉ là khi xưa Ngô Tuệ từng ám chỉ, bộ quyền này chỉ thích hợp với nam nhân, lục lọi trong trí nhớ, hắn liền truyền cho nàng Ngọc Nữ kiếm, bởi thể chất nữ nhân kém hơn nam nhân, nếu có vũ khí sẽ trợ giúp rất nhiều.

Trí nhớ của Thanh Thiện rất tốt, những thứ sư phụ truyền thụ, hắn tuy không luyện nhưng vẫn có thể nhớ rõ, tuy vậy hắn cũng khâm phục nàng, tuy chân tay đã cứng cáp hết, Tâm Nhiên vẫn nhớ rõ từng động tác, chỉ khi diễn luyện lại có chút vấp vã.

" Tại sao mình luyện kiếm lại khó như vậy, không lẽ mình không có tư chất phải không?" Tâm Nhiên bên cạnh lại hỏi. Tu luyện nội công nàng chưa cảm nhận được chút chân khí nào sinh ra, vậy mà ngay cả mấy chiêu kiếm, nàng cũng đánh không được .

" Bạn mới tập có hai lần, làm sao học nhanh vậy được, mọi người đều phải khổ luyện vài năm trời mà ."

" Vậy tại sao bạn học chưa tới một năm, mà võ giỏi vậy?"

" Ách" vấn đề này hắn cũng không rõ lắm, nghe nói là sư phụ trợ giúp, hơn nữa hắn nuốt máu của măng xà mà được như vậy. Nếu nói ra cái này có vẻ hơi hoang đường giống như trong phim quá.

" Kỳ thực cái gì cũng phải từng bước một, càng về sau mới có thành tựu. Ví dụ như xây nhà, chúng ta có một đồng vật liệu, một đồng công nhân, tuy nhiên số đó không có chút cộng dụng gì, nếu sau ba tháng làm xong nhà, cái nhà đó mới có tác dụng của nó." nói xong hắn không khỏi nhìn qua nàng, thấy nàng dường như hiểu, hắn cũng không nói nữa.

Ba giờ chiều, hai người đã tới Sơn La, nơi xuống xe là Phù Yên, máy tiếng trên xe khiến Tâm Nhiên hơi khó chịu, mà hai người phải xuống xe để ăn uống .

Quán ăn ở đây thì rất nhiều, chọn một quán thịt nướng mà vào. Nơi này khá sạch sẽ, nhà hàng gồm hai lầu, bên trong rất đông thực khách.

Tìm một chỗ ngồi, hai người đều chọn món cho mình, ở nơi đây so với nhà hàng Thiên Hương thì giá đúng là quá mềm, tùy ý chọn vài món, Tâm Nhiên vẫn chọn các món rau là chủ yếu, trong khi Thanh Thiện là mấy suất thịt dê nướng.

Trên lầu hai đi xuống là đám người, đi đầu là một thanh niên tầm ba mươi, ăn mặc bảnh bao, đầu trái chuối cẩn thận, theo sau là vài tên cùng tuổi, nhưng bọn họ xem ra giống dân giang hồ hơn là người tử tế, trên người có thể thấy được từng hình xăm.

"Lâm công tử, hôm nào có việc cứ gọi bọn em, hắn dám tranh bạn gái với người đứng là tới số rồi mà."

"Yên tâm, cho dù không có việc, với giao tình của chúng ta, chỉ cần rồi, chúng ta lại quây một bữa." thanh niên họ Lâm đi trước cười nói. " Bây giờ chúng ta đi tới quán Mộng Mơ hát karaoke " hắn lại nói tiếp. Bất quá đang đi tới quây thanh toán, ánh mắt hắn bỗng sáng lên, bên phải bên phải có một đôi nam nữ vừa ăn vừa trò chuyện, hắn là đệ tử của nữ nhân, có thể nói, nữ nhân hắn gặp chưa có ai có khí chất cùng sắc đẹp nổi trội như nàng.

Có người vẻ đẹp nóng bỏng, có người hiền dịu, có người lương thiện, nhưng vẻ đẹp băng lãnh rất ít, huống chi nữ nhân này phải gọi là tuyệt sắc, làm cho nam nhân càng muốn chinh phục .

Thấy Lâm công tử ánh mắt nhìn chằm chằm chiếc bàn bên phải, đám người đằng sau liền quan sát bên đó, quả nhiên vài kẻ cũng mãi mê nhìn.

"Lâm công tử, người nhìn trúng nàng sao? Có cần chúng ta trợ giúp không?" kẻ vừa nói chuyện với vị Lâm công tử, giờ lại nói.

Mấy tên đệ bên cạnh hiển nhiên hiểu hai người nói gì, cái trò "anh hùng cứu mỹ nhân" này bọn họ cũng làm không ít, có không ít thiếu nữ trót lọt vào tay của Lâm công tử.

Mấy người cũng không phải không tìm hiểu gia thế người ta trước khi hành động, thứ nhất, những người có thể lực ở đất này không bao giờ ăn uống ở đây, thứ hai, trang phục của hai người không phải hàng hiệu, thứ ba, trông hai người rất lạ, những con nhà thế gia có quyền lực không ai trông giống bọn họ. Chính vì thế bọn họ mới dám động tới, hơn nữa có Lâm công tử đỡ đầu, không mấy ai không nể mặt.

Ngay khi Thanh Thiện cùng Tâm Nhiên đang ăn uống, một âm thanh từ sau vọng tới, tiếng nói rất to khiến thực khách đều chú ý.

"Tiểu tử, tìm được người rồi, khoản tiền nợ của chúng ta tính thế nào?" vừa nói, mấy người đã đi tới trước mặt.

Vị quản lý thấy đám người đến, ánh mắt có chút sợ, đám người này chính là thủ hạ của Thiên Hồ, từng vài lần gây sự tại đây, nhưng thế lực bọn họ quá lớn, cho dù báo cảnh sát cũng không làm gì được, trong lòng chỉ biết cầu khẩn cho hai vị khách của mình bình an mà thôi.

"Có việc gì vậy?" Thanh Thiện liền đứng dậy hỏi, ban đầu nghe câu "tìm được người rồi" còn tưởng đối phương là Hắc Long bang tìm đến, sau nghe câu cuối mới biết đám người này không phải, cùng chỉ là đám người lưu manh của bang hội ở nơi đây mà thôi.

"Mười triệu, hôm trước vay của anh, chú em cũng nên trả rồi, nếu không gạt nợ bạn gái cũng tạm tạm." tên cầm đầu ánh mắt dâm tà, nhìn Tâm Nhiên bên cạnh.

"Mẹ thật là quái dị, mình vừa mới tới chưa được mấy tiếng, làm sao vay bọn chúng mười triệu chứ?" Thanh Thiện trong miệng chửi thề, bắt quá, hắn đã gặp nhiều rắc rối, nên không muốn gây sự thêm, lỡ Hắc Long bang phát hiện, truy đuổi thì đúng là không đáng.

"Anh có phải làm không, chúng ta lần đầu tiên gặp nhau mà." Thanh Thiện liền nói.

"Tiểu tử, mày nghĩ mười triệu có thể làm được sao, đừng để anh mày nóng giận." nói xong, cánh tay hắn sắp nắm lấy cổ áo Thanh Thiện thì bên ngoài có tiếng người xen vào.

"Khoan đã, chắc có hiểu lầm, đây là bạn của tôi, nợ bao nhiêu, tôi sẽ thanh toán hộ." vị Lâm công tử kia vừa chạy đến ngăn cản tên cầm đầu nói. Nói xong hắn rút xấp tiền polime 500 nghìn, tất cả là hai mươi tờ ra trả.

Sự việc càng lúc càng rắc rối, hắn không hiểu một tên không quen biết mình liền tự nhiên rút mười triệu nhanh đến như vậy, thật là quái sự, thời buổi này ai cũng chê nhiều tiền thì phải. Bất quá vừa suy nghĩ đến đó, thì bàn phía xa, chợt có âm thanh làm hắn để ý.

"Tội nghiệp hai người kia, ai ngờ lại gặp tên Lâm Thế Đức, hắn lại nhìn trúng nữ nhân kia rồi." người đó lắc đầu nói.

"Ai có nhiều tiền thật sướng, chỉ là với bề ngoài của hắn cùng gia đình hắn, nữ nhân nào không muốn vớ được hắn." nam nhân bên cạnh nói.

"Được rồi nói nhỏ thôi, bọn chúng là đầu gấu, cẩn thận bị nghe thấy thì khổ vào người."

Nghe được âm thanh, hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao vị mệnh thường quân này suất hiện kịp thời như vậy, hơn nữa, hiện tại hắn còn hướng Tâm Nhiên bắt chuyện, miệng vẫn tươi cười.

Chỉ là không hiểu sao, thấy hắn ta như vậy với Tâm Nhiên, Thanh Thiện trong lòng có một cỗ khó chịu.

Đám người kia vừa rời khỏi.

"Anh là?" Thanh Thiện liền hướng Lâm công tử mà hỏi.

"Anh là Lâm Thế Đức, không biết hai bạn xưng hô thế nào?" hắn liền nói, ánh mắt lại không ngừng nhìn Tâm Nhiên nhiều hơn một chút.

"Em là Minh Hải, đây là bạn em Như Loan." Thanh Thiện thân nhiên nói, sau đó bí mật nháy mắt với Tâm Nhiên.

Đúng như hai người nói chuyện, đối phương luôn luôn gây thiện cảm với Tâm Nhiên, hơn nữa đều gọi chuyện để cùng nàng nói. Nghe đối phương nói, hai người cũng biết, Lâm gia cũng có thể lực trên đất này, cha hắn là quản lý vài cái siêu thị cỡ lớn ở nơi này, ngoài ra gia đình bọn họ còn kinh doanh xe ô tô.

Bất quá dù gọi chuyện cùng quảng cáo gia cảnh của mình, Tâm Nhiên đều nhàn nhạt trả lời cho qua, điều này làm hắn có chút tức tối, nhìn bên ngoài, gia cảnh, thiếu niên trước mắt sao bì được với hắn, mà trước đó hắn còn giúp đỡ bọn họ, hắn cho rằng, nữ nhân sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt hâm mộ, như thế mới đúng.

Bất quá mãi bắt chuyện với Tâm Nhiên, hắn không để ý, mới vừa rồi, có luồng gió nhẹ đánh vào người hắn, hơn nữa vị trí lại ở nơi quan trọng của nam nhân.

"Hừ, người đã nhìn trúng vài nữ nhân, nữ nhân bị hủy trên tay người có lẽ không ít, qua vài ngày nữa người sẽ không thể làm hại thêm nữ nhân nào nữa." ánh mắt Thanh Thiện lóe lên, trong đầu thầm nghĩ, miệng lại không khỏi nhếch mép cười.

Từ khi lĩnh ngộ ý cảnh của Nộ Hải Lô Phong, ám kinh của hắn đã tiến một bước lớn, có thể khống chế hoàn hảo, cách không đánh vào đối phương, tất nhiên cự ly càng ngắn, uy lực càng lớn, khoảng cách càng xa, uy lực càng giảm.

Ám kinh rất có hiệu quả phá hoại từ trong, hiện tại hắn lại hiểu sâu hơn một tầng, ngoài cách không đánh vào, còn có thể khống chế ám kinh sau một chút thời gian mới bạo phát.

"A, xin lỗi quá, Như Loan, bạn theo mình ra đây một chút." âm thanh của Thanh Thiện vang lên, cắt đứt câu hỏi của Lâm Thế Đức. Đối phương mặc dù tức giận vì Thanh Thiện bất lịch sự, nhưng thấy Như Loan cũng đứng lên, liền không nói gì được.

Bất quá hai người ra đứng trước đại sảnh nhà ăn được vài phút, hắn liền cảm thấy nơi phía dưới của mình như bị kim châm, càng lúc càng đau, hắn liền nghĩ tới, có phải bạn này mình đã ăn phải gì hay không, nhưng trên trán càng lúc càng tủa nhiều mồ hôi, cơn đau cũng theo đó mà tăng.

"Bạn gọi mình có việc gì sao?" nhìn thấy Thanh Thiện khó chịu trong thời gian ngắn và tên kia nói chuyện, tâm lý nàng lại chút vui mừng không rõ, nhưng chắc phải có chuyện hắn mới gọi mình ra để nói, nàng liền hỏi.

Rất nhanh Thanh Thiện nói lại câu chuyện vừa nghe của mấy người ở bàn phía xa. Lúc đầu Tâm Nhiên cũng rất nghi ngờ, đến khi nghe Thanh Thiện kể mới hiểu rõ. Thanh Thiện lại nói tiếp:

"Hắn rất nhanh sẽ tìm đến chúng ta nói tạm biệt mà xem" vừa nói Thanh Thiện lại khẽ nhếch mép cười.

"Bạn cười trông rất gian trá đó, có phải đã làm chuyện gì với tên kia không?" Tâm Nhiên cười nói.

"Bạn cười rất đẹp." Thanh Thiện tự nhiên nói.

Tâm Nhiên trong lòng không khỏi ngọt ngào, chỉ là điều Thanh Thiện vừa nói đã thành sự thật, Lâm Thế Đức cả người khom lại nhanh chóng hướng đại sảnh đi, đi qua hai người, nhanh chóng chào một câu rồi tiến vào xe của hắn phóng đi.

Hai người liền trở lại bàn ăn, Thanh Thiện luôn luôn đánh cho bụng căng mới thôi, Tâm Nhiên nghe hắn giải thích, ăn nhiều thì mới khỏe, mà khỏe thì mới học võ được. Thế là nàng cũng cố gắng ăn, tuy vậy chỉ ăn nhiều rau là chính, thịt rất ít.

"Đại ca, anh hắc cẩu vừa chuyển số ảnh này sáng nay, bảo nếu gặp một trong số người này phải báo lại ngay." về tới chỗ cư trú, một thanh niên liền đưa cho tên vừa mới đi cùng Lâm Thế Đức vài tấm ảnh.

"Đại ca, anh có thấy hai người này giống như hai người chúng ta gặp tại quán ăn không?" một tên đàn em phía sau, vừa nhìn thấy vài tấm ảnh, liền nói.

"Đúng rồi, con mẹ nó, sao tao không nghĩ sớm nhỉ, mau báo lại với đại ca, chúng ta phát hiện hai người này ở quán ăn bà Loan, số 31 đường Trần Bình Trọng đó."

Nói xong đám người lại vội vàng đi tới quán ăn, đáng tiếc khi đến nơi, cả Lâm công tử cùng hai người kia không thấy bóng dáng Thanh Thiện và Tâm Nhiên đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Bao Vây

"Nè, lúc này bạn đã làm gì với hắn vậy?" Tâm Nhiên tò mò hỏi.

"Bí mật."

"Hừ, kệt xì, đàn ông hẹp hòi quá."

Tiếp xúc Tâm Nhiên mấy ngày nay, hắn mới hiểu, nàng không hề lạnh lùng như vẻ bề ngoài, nhiều khi nàng cũng tựa như Anh Thy, cái gì muốn cũng đòi bằng được, giọng cũng giống đứa bé đòi bằng được quà.

"Được rồi, mình chỉ cho chân khí vào thân thể hần, vài ngày nữa hần chỉ có thể trong nhà mà thôi." Thanh Thiện cũng không nói thật ra, bởi chuyện như vậy hơi chút tàn nhẫn, tốt nhất là nữ nhân không nên biết.

"Ừm, người như hần đáng bị vậy, mà mấy nữ nhân kia cũng thật dễ lừa." Tâm Nhiên không khỏi than, nữ nhân có chút nhan sắc đúng là đối tượng dễ bòn dân ông đùa bỡn mà.

"Yên tâm đi, sau lần này có thể hần sẽ hết cái thói đó." Thanh Thiện thần nhiên nói, chỉ là nàng không nhìn ra ý trong lời nói của hần.

"Chúng ta bây giờ nên làm gì tiếp?" Tâm Nhiên hỏi.

"Hiện tại nên tìm một chỗ nghỉ ngơi, hơn một ngày nay mệt mỏi, phải tắm rửa một trận sau đó mới đi tiếp."

"Như vậy cũng được."

...

"Đại ca, đã tìm được hai trong số đám người." Mã Hùng được đàn em thông báo, nhanh chóng gọi điện cho anh mình.

"Nói cụ thể xem, là hai người nào."

"Một là thiếu niên tên Thanh Thiện, Hắc Long bang ra giá mười tỷ đó, người còn lại là nữ nhân tên Tâm Nhiên."

"Tốt lắm, tiếp tục cho người theo dõi bọn họ, để ta thông báo cho Hắc Long bang." Mã Tuấn âm thanh kích động nói, hai người bọn hần đã có hai trăm triệu vào túi.

"Đại ca, đám đàn em có nói, thấy bọn họ tại quán ăn ở Trần Bình Trọng, nhưng giờ lại mất dấu."

"Nhanh cho chúng nó tập chung tìm phụ cận, có tin tức, lập tức báo về."

"Vâng, đại ca." Mã Hùng liền tắt máy. "Đại ca quá nhất gan, chỉ hai đứa trẻ con, xem ra phải nhanh chóng hành động, nếu đám sát thủ đến, chỉ sợ đánh mất miếng mồi." trong đầu thầm nghĩ tới số tiền mười tỷ, còn nữ nhân kia, tuy giá trị không bằng tên thanh niên, nhưng cũng đều là tiền, không thể để lại.

"Lê Huấn, thông báo tất cả người của chúng ta, chuẩn bị vũ khí đầy đủ, tìm được đối phương sẽ hành động ngay."

"Vâng, đại ca, nhưng còn người Bạch Hồ? Có cần tụ tập bọn họ không ạ." vừa định đi, thanh niên tên Lê Huấn, liền hỏi lại.

"Không cần, bảo với anh em Thiên Hồ, không được nói với bên Bạch Hồ." Mặc dù thông báo với Mã Tuấn hai người xuất hiện trong địa bàn, nhưng hần tin tưởng, đám sát thủ tham mười tỷ kia sẽ không thể nhanh bằng hần. Hơn nữa hần cũng biết, đại ca hần sẽ nhanh chóng biết tin, lúc đó sẽ rất khó ăn nói.

...

"Đại trưởng lão, Mã Tuấn của Bạch Hồ bang tại Sơn La đưa tin, hần nói thấy tên tiểu tử Thanh Thiện cùng Tâm Nhiên tại địa bàn hần."

"Tốt lắm, thông báo cho tất cả giới hắc đạo, sát thủ, để họ biết. Ta không tin mười tỷ sẽ không giết được hần, ha ha ha." Trương Hồng đang ngồi ha hả cười.

"Được rồi, người cho người chuyển tiền thưởng cho Mã Tuấn." Trương Hồng lại ra lệnh, lão cũng không sợ đối phương lừa dối, có lẽ, có cho, Mã Tuấn cũng không dám làm vậy."

"Không có gì nữa, người lui ra trước đi, nếu có tin gì nhanh chóng báo lại. À, còn có việc này, nhớ quản chặt Ngô Kiệt, nhất là người nhà của tiểu tử kia, tuyệt đối không thể đụng vào." ngay khi tên sắp cáo lui, Trương Hồng lại nói.

"Vâng, đại trưởng lão."

Thanh Thiện không biết tin tức của mình đã bị lộ, hần giờ này vẫn cùng Tâm Nhiên đi tìm nhà nghỉ tạm, tìm một hồi, cuối cùng hần cũng tìm được nhà nghỉ, sau đó liền thuê hai phòng sát cạnh nhau.

Nhà nghỉ này cũng xem là khá lớn, nhà có tới bốn tầng, khi hần vào hồi thuê hai phòng, bà chủ còn ngẩn ngơ nhìn hần một hồi, bởi trời còn chưa tối thế này, một nam, một nữ vào nhà nghỉ, ai cũng nghĩ đến chuyện gì rồi, vậy mà hần thuê hai phòng, không phải quá thừa sao? Tuy nghĩ vậy, nhưng đó là chuyện của khách hàng, huống chi thuê hai phòng không phải giá gấp đôi sao?, nghĩ gì cho mệt người.

Sờ dĩ, hôm qua hai người nán lại ở Hà Nội, chính là chủ ý của Tâm Nhiên, đó chính là vì túi hành trang mà nàng đang mang theo. Quả nhiên nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, hai người cả chiều hôm đó chẳng bị ai phát hiện, mà cả túi hành trang của Tâm Nhiên cũng đầy ắp. Vừa tiến vào phòng, Tâm Nhiên liền đóng ngay cửa, ở bên ngoài Thanh Thiện chỉ nghe thoảng qua tiếng nước chảy róc rách.

Thanh Thiện không được "quá sạch" như nàng, hần chỉ rửa sơ qua, tiếp đó ngồi trên giường tĩnh tọa phục hồi sức lực. Hần không biết đang trong lúc mình ngủ, rất đông đám người đang lúng lúng từng căn hẻm để tìm hần.

Tiệc là nơi này quá rộng lớn, xe cộ lại nhiều, lực lượng của Thiên Hồ bang dù đông nhưng ít ai nghĩ đến tìm kiếm các nhà nghỉ. Thứ nhất, bây giờ chỉ mới hơn bốn giờ một chút, thứ hai, bọn họ tập chung lực lượng vào các xe rời thành phố là chính, thứ ba, các nhà nghỉ chính là nơi thiên đường của các đôi trai gái, đến nhà nghỉ tìm một nam, một nữ, đúng là như mò kim đáy bể, huống chi muốn cẩn thận có khi phải khám phòng, nếu khám đúng lúc "đôi bạn trẻ" đang nhiệt huyết quá là thất đức a. Mà nhà nghỉ đó sau này cũng ai dám đến nữa. Mà đối phương là đang trốn, tất nhiên ít có khả năng vào "nhà nghỉ", với bọn họ, nhà nghỉ đã khắc sâu ý nghĩ đen tối.

"Đại ca, tất cả các đường rời khỏi đều không thấy đối tượng xuất hiện."

"Đại ca, các đường phố, con hẻm đều đã tìm cả, cũng không có."

Điện thoại khắp nơi gửi về, tất cả đều khiến cho Mã Hùng thất vọng.

"Đại ca, không có tin tức của hai người đó a." Lê Huấn bên cạnh hỏi.

"Ừ, không biết hai người bọn chúng đang ở đâu, có khi nào đã rời khỏi đây rồi?" Mã Hùng hậm hực nói, dù sao hơn mười tỷ chứ ít đâu, tiền đã nằm trong tay vậy mà giờ không biết đối phương ở đâu.

"Đại ca, rất có thể đối phương đã rời khỏi, hoặc là bọn chúng đã thuê nhà trọ. Bọn chúng từ Hà Nội tới, đường xa tất nhiên mệt, không phải một người là nữ nhân sao. Nữ nhân cũng rất sợ bẩn, đi xa bình thường đều phải tắm rửa."

"Đúng vậy, có thể, lúc trước ta nghĩ bọn họ một mực chạy trốn, xem ra có thể đã thuê nhà để ở. Người truyền lệnh xuống, hỏi các chủ nhà trọ, nhà nghỉ, khách sạn, còn phổ thông vài tấm ảnh đem đi cùng nữa. "Mã Hùng thấy còn cơ hội, liền không bỏ qua, mặc dù trời đã tối đều lục soát.

"Vâng, đại ca."

...

Thanh Thiện lúc này đang trầm tư vào đan điền của mình, bên trong đan điền vẫn không có gì thay đổi, chỉ là lần này quan sát cẩn thận, hắn thấy vài tia chân khí màu trắng sữa lẫn trong đó, còn lại đa phần đều màu trong suốt. "Ừa, dường như chân khí hơi tăng chút ít, mình nhớ thời gian này đâu có luyện?" với võ giả, chân khí chính là sinh mệnh, chỉ cần có sự thay đổi, dù là một ít đều không qua mắt được bọn họ.

Dĩ nhiên, Thanh Thiện không biết hai ngày trước, đang lúc bị thương, Hư Thiên quyết tự động điều khiển cơ thể hấp thu linh khí để bổ xung, chính vì thế chỉ hơn một ngày hắn đã cảm thấy chân khí sung mãn. Hơn nữa hắn không biết lần này kinh mạch cũng bị tổn thương, song đã được chữa khỏi, kinh mạch của hắn lại một lần nữa tới luyện.

Không để tâm đến đan điền nữa, mắt vừa mới mở ra, trời đã mờ tối.

"Mới ăn hồi chiều, còn chưa đói lắm, xem ra nghiên cứu một chút ý cảnh Nộ Hải Lôi Phong đi!"

"Lần đó hình như ta rất tức giận? Lúc đó đầu óc trống rỗng, chỉ muốn trả thù! Xem ra đây chính là chữ Nộ. Nhưng khi đánh ra nó rất nhẹ, lại tựa như nhu quyền? Mà bên trong chân khí lúc đó rất bạo loạn thì phải?" Thanh Thiện không ngừng nghĩ trong đầu, nhớ lại cái cảm giác lúc đó, chân khí lúc đó đánh ra thế nào?.

"Ban đầu tưởng Nộ Hải Lôi Phong, quyền pháp phải cuồng nộ, xem ra là mình đã nghĩ sai rồi."

Cuối cùng hắn cũng phát hiện ra, ý cảnh của chiêu này không nằm ở chiêu thức dừng mãnh, cuồng nộ, cũng không phải ở tâm trí "cuồng nộ", mà chính là ở chân khí. Lần đó trong vô thức đánh ra, nhưng hắn vẫn cảm nhận được chân khí của mình.

"Đúng rồi, là chân khí cuồng nộ, hơn nữa chân khí lúc đó như sóng ngầm ở biển, chỉ khi nào truyền vào trong đối phương mới mãnh liệt tàn phá."

"Chắc chắn là vậy rồi, ha ha." suy nghĩ một hồi, hắn liền cười vang.

"Có lẽ nên làm thử xem có đúng vậy không?" nhìn quanh hắn chợt thấy trai nước bằng nhựa. Hai tay hắn liền áp tới thành trai, chân khí vận chuyển.

"Bồng" cả trai nước bằng nhựa không chút di chuyển, nhưng lại nổ tung, hắn cảm nhận được chân khí của mình đã truyền vào trong trai, khi tới bên trong mới bắt đầu phá nát mà ra.

Chiều nay hắn dùng ám kinh với tên Lâm công tử, khi đó hắn chỉ cảm giác, chân khí đánh vào người đối phương, sau đó mới tàn phá. Nhưng lúc này khác hẳn, hắn hiểu đây là bản chất của chân khí mình đánh ra.

Lúc này hắn phát hiện, chân khí có thể dùng bằng nhiều cách tấn công đối phương. Có thể trực tiếp phá nát từ bên ngoài, đây là cách võ giả thường dùng. Cũng có thể dùng cách khác đó là phá từ bên trong, có thể nói, đó là cùng dạng với ám kinh, nhưng tàn phá kinh khủng hơn ám kinh rất nhiều.

"Kim Cương quyền, âm dương tương hợp, hiểu được ý cảnh mới có thể đạt thành cảnh giới "Như ý chi cảnh". Xem ra tất cả đều sai lầm ý của tác giả. Chiêu thức tuy cũng quan trọng, nhưng "Như ý chi cảnh" ở đây, xem ra là chỉ chín loại tấn công của chân khí rồi. Không nhất thiết phải dùng chiêu Nộ Hải Lôi Phong thì mới có tác dụng tàn phá từ bên trong. Bởi ban nãy hắn không dùng chiêu thức gì, nhưng công dụng vẫn như vậy, điều này làm hắn khẳng định suy luận của mình là đúng.

"Vậy, không biết mấy chiêu còn lại ý nghĩa của nó là gì." Thanh Thiện không ngừng suy nghĩ, nghĩ mãi không ra, hắn đành đứng trong phòng đánh lại tám chiêu. Bất quá, một hồi lâu mà không tìm ra manh mối. Ý cảnh ngộ ra cực khó, có khi cả đời đều không thành công, nhưng khi đã ngộ ra, áp dụng vào thì lại dễ dàng.

"Ài, không tập nữa, xem ra người sáng tạo ra quyền pháp này là quái nhân đi, không ghi rõ ràng chút nào cả, làm người tu luyện đi sai đường cả."

Bất quá lúc này, âm thanh bên ngoài truyền đến tai hắn, đây là tiếng của rất nhiều người đi lại. Hơn nữa bên dưới còn có không ít, dường như còn có tiếng sắt thép va chạm nữa.

Vừa mở cửa sổ, hắn không khỏi có chút lạnh gáy, rất đông người là khác, trên tay toàn mã tấu sáng quắc, nhưng đây chỉ mới nhìn bên cửa sổ, nếu là của chính, chắc hắn không nghĩ cũng tương tự ra.

"Mẹ nó, bị chúng bao vây rồi."

Nếu chỉ mình hắn, tất nhiên hắn không sợ, bởi trong đám người, không có ai có thực lực khiến hắn e sợ như Trương Hồng, đối phương đông ư, động tác của bọn họ quá chậm, hay phải nói là hắn quá nhanh. Đối phương chưa chém tới hắn đã đánh gục bọn họ rồi.

Nhưng nếu có Tâm Nhiên lại khác, đối mặt với toàn mã tấu vậy, hắn khó bảo toàn cho nàng không bị thương.

Lao ra khỏi phòng, hắn chợt thấy ba tên thanh niên đang cầm vũ khí đi tới căn phòng của hắn.

"Vù, hự, hự, hự."

Mặc dù hành lang khá hẹp, nhưng ba người thì hắn còn chưa để mắt, chỉ ba chiêu đã điểm huyết đạo đối phương.

"Bộp, bộp. Tâm Nhiên, dậy đi, bọn họ tới rồi."

Mở cửa phòng, hiển nhiên là nàng vừa tỉnh giấc, sau đó thu dọn nhanh chút hành trang quan trọng.

Trong khi nàng thu dọn, Thanh Thiện lại xử lý tám tên khác lao vào. Tất cả đều đứng im thành một đoàn, chỉ là ánh mắt hơi sợ hãi, miệng muốn mở mà không nói được.

Ngay khi nàng đi ra, đi qua đám người, Thanh Thiện tiện tay cầm một thanh mã tấu đưa cho nàng.

"Chúng ta phải giết người thật sao?" lần đầu cầm tới vũ khí thế này, Tâm Nhiên mặc dù bình tĩnh mấy cũng hơi lo lắng hỏi.

"Bên dưới chúng rất đông, đã chuẩn bị kỹ càng, bạn cầm lấy vũ khí hộ thân, nếu ai đánh tới cứ chém thẳng tay, nếu không giết chúng, chúng ta sẽ chết." Thanh Thiện ngữ khí cương quyết, ánh mắt cũng lóe lên chút sát khí.

Hắn không giết đám người tiến vào, bởi giết người không có lực chiến đấu như bọn chúng chính là dùng hai chữ tàn sát. Nhưng điều đó không có nghĩa đám bên dưới hắn không giết, đối phương quá đông, nếu cần thiết giết vài người cũng không cảm thấy bất an.

"Mình biết rồi." Tâm Nhiên bên cạnh khẽ nói.

Bởi nhà chỗ này đều cao tới bốn, năm tầng, lại còn Tâm Nhiên, hắn muốn đưa nàng leo trèo đường trên cao là không có khả năng. Vì thế túm lấy một tên thanh niên vào tay, sau đó dẫn Tâm Nhiên xuống dưới.

"Đúng như hắn suy đoán, trước cửa đám người còn đông gấp vài lần chỗ hắn nhìn qua cửa sổ, ở đây cũng khoảng bốn năm chục người, cầm đầu là một thanh niên tầm hơn ba mươi, trước ngực xăm hình một con cáo trắng chín đuôi.

"Nhóc con, khôn hồn chịu trói, biết đâu ta tha cho bạn gái ngươi." Mã Hùng đứng tại chỗ nói. Hắn nhận ra, mười một người đi vào bên trong, tất cả đều im hơi, ngay cả la một tiếng cũng không ra. Tuy không biết thiếu niên làm gì họ, nhưng với mười mấy năm giang hồ, hắn liền biết thiếu niên trước mặt rất đáng sợ, vì thế không dám tiến lên nói chuyện.

"Hừ, ngươi là đại ca của bọn chúng phải không? Đến cả tiến lên nói chuyện cũng không dám, ngươi là do Hắc Long bang sai đến sao. Trương Hồng sao lại đưa cái thứ vô dụng như ngươi tới chứ." Thanh Thiện ngữ khí khinh thường nói.

"Ngươi..." mặc dù tức giận nhưng Mã Hùng cũng không dám tiến lên, đồng thời hắn cảm giác có chút sợ thiếu niên trước mặt. Hắn có thể đối diện với hơn một trăm người bao vây, mà vẫn rất trầm tĩnh. Cái quan trọng nhất, hắn nói nghe ra, ngay cả Trương Hồng, đối phương cũng không để vào mắt.

"Đối phương chỉ chưa đến hai mươi, cho dù tài giỏi cũng sao đâu lại một trăm người." Nhưng khi nghĩ tới mười tỷ, hắn lại tự nói với bản thân.

Chương 20: Liên Tục Truy Sát

"Các người không muốn thấy hấn chết chứ?" bàn tay trái Thanh Thiện bóp chặt yết hầu thanh niên nói.

Mất thấy đồng bọn của mình không ngừng đẩy dụa, đồng tử bắt đầu trắng rã, vài chục người cảm mã tấu cũng thấy ớn lạnh. Chém một nhát đối phương cũng không đến nỗi chết ngay, huống chi, lâu nay bọn chúng chỉ chém vào nơi thịt dày, cũng là đối phương chỉ băng bó toàn thân mà thôi.

"Hắn không dám giết người đâu, tiến lên..." Mã Hùng ở một bên nói.

"A aaaa." vừa nói xong, Mã Hùng bỗng lảo ra ngã xuống đất.

Vừa rồi tuy khoảng cách còn xa một chút, nhưng cũng đủ bị Thanh Thiện dùng ám kinh tập kích, với sự linh ngộ mới về chân khí, mặc dù khoảng cách xa hơn với lúc tập kích Lâm Thế Đức, nhưng uy lực lúc này lại hơn xa. Vì thế, cũng là người luyện võ, nhưng Mã Hùng cũng không chịu đựng được.

Ngay khi Mã Hùng ngã xuống, tay trái Thanh Thiện giữ tên thanh niên làm lá chắn, dẫn theo Tâm Nhiên men theo mép tường mà đi. Bởi muốn phá vây, bên cạnh còn có Tâm Nhiên, xông thẳng vào sẽ bị bốn bề đều là địch, không thể chiếu cố cho nàng, nếu dựa vào tường, hơn nữa có tên làm lá chắn. Đối phương không dễ dàng chém vào đồng bọn, Thanh Thiện chỉ cần đối đầu với phía bên phải cùng trước mặt.

"Đại ca không sao chứ?"

"Đại ca."

Chưa được lệnh, đám đàn em không dám tiến lên, mà đại ca chúng tự nhiên bị ngã, không cần đoán cũng biết thiếu niên trước mắt làm ra. Tất nhiên không ai cam tâm lấy thân mình ra thử trước cả.

"Không... không sao, Lê Huân, cho ta giết tên tiểu tử, giết nó, bằng mọi giá." Nói xong liền hôn mê.

Phải biết rằng, ám kinh là tàn phá từ bên trong, con người rất nhiều chỗ da thịt dày, nhưng còn bên trong lại không được như vậy, nó rất dễ tổn thương. Ngay cả Hạo Lâm, Chí Minh, chỉ một chiêu đã chết ngay, Mã Hùng còn có thể khá hơn sao. Tất nhiên do khoảng cách xa như vậy, hấn không chết cũng trọng thương, không có vài tháng, không thể đứng lên được.

"Anh em tiến lên giết hấn."

"Giết, giết, giết."

Đám người quá đông, rất nhanh ba kẻ đứng gần nhất đã cảm mã tấu chém tới Thanh Thiện.

"Hừ." Thanh Thiện khẽ hừ một tiếng, cánh tay phải còn lại vỗ ba phát tới trước ngực ba người.

"Bồng, Bồng, Bồng." ba người như điều đứt dây, lao ngược về phía sau.

Chỉ là đối phương quá nhiều, ba người vừa bay ngược trở ra, đám người khác lại tiếp tục chém tới. Tay phải Thanh Thiện càng đánh càng nhanh, bên ngoài đám người chỉ thấy từng ảo ảnh xuất hiện, tựa như hấn dùng bốn tay cùng lúc đánh ra.

"Bồng, bồng, bồng, bồng."

Những người bị hấn đánh, lập tức mất khả năng chiến đấu nữa. Vừa đánh, Thanh Thiện vừa di chuyển về phía bên phải, bởi nơi đây hấn đã từng quan sát lúc trên tầng, có lẽ lớp bao vây là mỏng nhất.

"Chém nữ nhân kia." nhận thấy đánh vào hấn không ăn thua, trong bọn chúng liền có kẻ nói.

"Giết, giết."

Lập tức đám người có bốn kẻ lại lao vào Thanh Thiện, còn hai kẻ hướng Tâm Nhiên chém tới.

"Các người đã muốn chết, đừng trách ta vô tình." âm thanh của hấn lạnh lẽo nói, mắt lóe lên tia độc ác.

"Bụp, bụp, bụp, bụp."

Lần này không có ai bị đánh bay ngược lại, bọn họ từ từ ngã xuống, máu từ miệng không ngừng tuôn ra, tất nhiên sau vài giây bọn họ đã không còn là người sống.

"Cẩn thận".

" Keng" .

" Vuu, vuu" .

Xuyên Không chỉ như tia chớp phóng ra, Tâm Nhiên vừa đỡ một đao của đối phương, đao của người kia chưa đụng đến người nàng, hai người đã có hai lỗ thủng ở trán.

Đám người bên ngoài sợ tới ngây người, hai lần trước, đồng bọn tuy bị đánh bay ra, nhưng không ai chết cả, lần này lại khác, bốn người bị đánh liên ngực xuống, máu không ngừng chảy, cũng không một chút nhúc nhích. Đáng sợ hơn, hai người tấn công nữ nhân, trên trán lại có hai lỗ thủng bằng đầu ngón tay, rõ ràng không thể sống.

" Đi." Thanh Thiện hô một tiếng, hai người nhanh chóng men theo bên phải chạy, đám người dù cầm vũ khí trong tay cũng run run, hiển nhiên, ai cũng sợ hãi, chẳng dám tiến lên nữa.

" Tránh ra không chết." cảm thấy vòng vây đã là mỏng nhất, hần quyết định phá vòng vây chỗ này. Vừa nghe thấy tiếng hét, không tự chủ, đám người để lộ một khe hở cho hần.

Bất quá còn có đám người bên ngoài ít nhìn thấy sự thật, bọn họ được lệnh giết hần. Thấy hần tiến đến liền chém tới.

" Đáng chết."

" Bụp, bụp, bụp, bụp." tay phải lóe lên vài đao tàn ảnh, bàn tay đã ấn tới ngực bốn người chém tới. Bốn người lại gục xuống, đám người còn lại cũng không dám tiến lên. Để lộ một đường cho hần đi .

" Hừ, ngơoi may mắn, hôm nay ta đã giết người khá nhiều." nói xong Thanh Thiện liền vứt tên đang giữ ở tay trái ra, dẫn Tâm Nhiên chạy.

" Sao có thể? hần còn là con người nữa không?"

" Anh Huấn, chúng ta có truy đuổi hần nữa không, hay là ... " một tên bên cạnh hỏi, bởi trước lúc Mã Hùng ngắt đi, đã trao quyền cho Lê Huấn.

" Đuổi theo, dùng đám người kia truy đuổi. Người đưa cái này cho hai tên nào biết dùng." Lê Huấn suy nghĩ một chút, lại nói. Hần tuy sợ, nhưng lệnh của đại ca, bất chấp mọi giá để truy sát, hơn nữa hần cũng biết mạng của thiếu niên này chính là mười tỷ.

" Vâng." Lê Huấn đưa cho hần chính là hai quả lựu đạn, hần có chút sợ, cái này ném một cái, có khi cảnh sát sẽ bất chấp điều động tới. Bởi hần biết rằng, trước đó Mã Tuấn đã liên lạc đám cảnh sát, nếu không, với hơn một trăm người cầm mã tấu vậy, không lẽ cảnh sát để yên. Bất quá đại ca ra lệnh, là đàn em hần sao dám không nghe.

Chỉ thấy hơn ba chục thanh niên liền nhảy lên mô tô, nơi đây dù sao cũng là đường lớn, hai người lại chạy bộ, chưa tìm được taxi liền bị đám người tìm thấy.

Hơn ba chục người lái mô tô cầm vũ khí truy đuổi phía sau.

Thanh Thiện nghe được âm thanh phía sau, ánh mắt hần càng trầm, tưởng rằng đám người bọn chúng đã sợ, ai ngờ chúng vẫn bám theo như đĩa.

Chợt hần cảm giác có chút lạnh dọc sống lưng, không hiểu sao, khi vừa rời đôi mắt với đồng người vậy, hần không có cảm giác này. Mà cảm giác này lại ẩn chứa bên trong đám ba mươi người này.

" Bạn chịu khó một chút." âm thanh hần vừa rút, hai tay đã nhắc bổng Tâm Nhiên, sau đó hết tốc lực chạy vào ngõ rẽ.

Cái ngã rẽ chỉ rộng chưa tới hai mét, chỉ hai xe có thể lao vào mà thôi. Mặc dù trời đã tối, Thanh Thiện vẫn nhìn rõ ràng, hai xe đầu tiên lao vào ngõ không hề cầm mã tấu. Cảm giác không an toàn càng lúc càng mãnh liệt. Đợi khi chúng đến gần một chút, Thanh Thiện mới phát hiện được trên tay chúng chính là hai quả lựu đạn giống hệt trong ti vi hần từng xem.

Cơ thể hần khẽ rung mình, cái loại này so với súng ống còn đáng sợ hơn, uy lực lại lớn. Chỉ là tốc độ của hần không thể bằng mô tô, đối phương càng ngày càng sát hần.

" Liều mạng." trong đầu hần vừa toát lên ý nghĩ, thân hình liền kim hãm lại.

" Bạn chạy lên trước một đoạn đi." vừa buông Tâm Nhiên xuống, hần liền nói. Hần chính là đánh cuộc, hai người bọn họ không phải là cảm tử, chỉ cần cách mình khoảng cách vừa đủ, bọn chúng sẽ quăng lựu đạn tới.

Đúng như hần dự đoán, còn chưa cách hần ba mươi mét, hai tên liền giật chốt, hai quả lựu đạn cũng được ném về phía hần. Hai tên kia cũng phanh lại, thân hình nằm dạt xuống đất, đang đợi vụ nổ .

Lựu đạn kể từ khi giật chốt, chỉ sau hai giây sẽ phát nổ động, hoặc nếu va chạm mạnh sẽ trực tiếp phát nổ luôn.

Bất quá, hai quả lựu đạn vừa bay tới, từ hai tay của Thanh Thiện liền vận lực, hai cổ chân kỳ cực kỳ âm nhu tựa như gió nhẹ đánh tới hai quả lựu đạn,

đám chân khí không những làm giảm tốc độ của lưu đạn, kinh khí của nó đã hút hai quả lưu đạn trở về phía đối phương.

"Àm, âm" hai tiếng nổ vang trong thành phố. Ngay khi khói bụi tan đi, đám người liền nhận thấy, một người đang đứng vững trong vòng màu trắng sữa, đây là ban tối, bọn họ nhìn cực rõ điều trước mắt. Chỉ là bọn chúng ít ai để ý đến lưu đạn nổ còn cách đối phương tới gần hai mươi mét, có nghĩ gần hai tên đồng bọn lao đến trước chỉ mười mét.

Có lẽ trời quá tối, bọn chúng lại chỉ quan sát đối phương, nên hai tên nằm xấp dưới đất đang be bét máu cũng không nhận ra.

Chợt thân hình đang đứng vững trong vòng màu trắng sữa chợt động, thân hình như quỷ mỵ lao tới bọn họ.

"Á, hần không phải là người, chạy thôi."

Không biết ai đã hô đầu tiên, bọn chúng liền như ong vỡ tổ chạy trốn, nhưng vì trong ngõ chỉ rộng có hai mét, trừ đám vào sau cùng còn ra được bằng xe, đám bên trong đành bỏ xe chạy lấy người.

"Chạy mau, chạy mau."

Thấy đám người đó đã bỏ chạy, hần nhanh chóng lấy một chiếc xe máy trong đó.

"Bạn nhanh lên xe."

Xe máy phóng nhanh trong ngõ, đi tới đường cái, liền phóng ga chạy. Ngay khi ra nơi có chút ánh sáng, Tâm Nhiên mới để ý tới, lưng của hần đang đầm máu.

Sự thật uy lực của hai quả lưu đạn quá lớn, mặc dù cách tới hai mươi mét, hơn nữa Thanh Thiện còn vận toàn thân công lực, thân hình cũng đã kịp nằm xuống. Bất quá một mảnh vỏ đạn cũng phá nát chân khí hần, đánh trúng lưng, ngay lúc hần bắt đầu nằm xuống. Còn một vài mảnh yếu hơn, chỉ để lại xước áo hần mà thôi.

"Bạn bị thương rồi kìa." Tâm Nhiên không rõ sao, nước mắt vừa chảy vừa nói.

"Không sao đâu, chỉ thương chút ngoài da mà thôi." Thanh Thiện nói, tay lái vẫn không ngừng tăng ga.

Cảm giác đã ra khỏi thành phố khá xa, hai bên đường chính là vùng đồi núi. Đi mãi mà chẳng có thấy nhà ở, vết thương sau lưng lại ảnh hưởng đến. Thanh Thiện đành dừng lại.

Dùng sức vút chiếc xe máy thật xa, vỏ lưu đạn cũng được hần rút ra, lấy áo khoác ngoài mà buộc chặt lại. Vừa hoạt động mạnh tấy, Tâm Nhiên đã thấy có chút máu rỉ ra ngoài áo, nàng chỉ biết đứng xa mà nhìn, nước mắt một lần nữa chảy.

"Chúng ta đi lên trên núi này thôi, sắp tới có lẽ có đám người lợi hại hơn truy sát." Lấy đất xóa đi vài vết máu trên đường, Thanh Thiện nói. Sau đó dẫn đầu hướng lên núi mà đi.

Vừa rồi ngay lúc hần lấy xe chạy trốn, Thanh Thiện cảm giác được có vài ánh mắt quan sát hần, ngay khi hần phóng lên xe, mới không còn cảm giác này, bất quá, đối phương có thể theo dõi lâu như vậy mà hần giờ mới phát hiện, điều này nói lên, đối phương ẩn nấp quá giỏi, và võ công của chúng không kém hơn đám người Lâm Trần hay Chí Minh.

Hiện tại hần chỉ khẳng định được vậy, vì thế nếu cứ chạy theo đường thẳng với thương thế này, vết thương có khi càng nặng, đối phương lại dễ dàng tìm thấy.

Đường núi vừa khó đi lại tốn sức, mà trời lại tối, Tâm Nhiên lại một mực không cần trợ giúp của hần. Thấy nàng đã thở dốc, bước chân cũng loạng choạng. Thanh Thiện biết nàng không muốn là gánh nặng của hần thêm nữa, vì thế cố chấp mà đi.

"Được rồi, bạn cũng mệt rồi, để mình đưa lên." Thanh Thiện bất chấp nàng có đồng ý hay không, hai tay lại bế nàng mà đi.

"Buông mình ra, mình không muốn, mình muốn tự đi."

"A." Thanh Thiện khê hô, bởi vừa rồi nàng cự quật quá mức, đã đụng tới vết thương của hần.

"Bạn không sao chứ, mình xin lỗi, mình không muốn là gánh nặng của bạn nữa." Tâm Nhiên nằm im trong lòng hần, lên tiếng nói.

"Ngốc quá, mình không sao cả, chỉ là thương ngoài da chút, huống chi yếu trâu còn hơn khỏe bò, hi hi."

"Bị như vậy bạn còn cười được. Bạn có thấy mình vô dụng không?" Tâm Nhiên nói.

"Vô dụng gì chứ?, nam nhân sinh ra không phải để bảo vệ nữ nhân sao?, nói thật, được ôm nữ nhân đẹp là phúc của đàn ông đó." Thanh Thiện cười nói.

"Bạn! Vậy mình có thật sự đẹp không?" núp trong lòng hần, Tâm Nhiên lại hỏi, chỉ là khi hỏi, hai má nàng đỏ lên chút mà Thanh Thiện không biết.

"Bạn ư, kể ra cũng đẹp, chỉ là ..." Thanh Thiện đang nói lại ngừng.

Tâm Nhiên đang vui mừng, chợt nghe câu tiếp theo, mà hần lại không chịu nói tiếp "Chỉ là làm sao, nhanh nói cho mình." Âm thanh nàng có chút nũng nịu nói.

"Ừm, chỉ là bạn hơi ít cười, lại hơi lạnh lùng, nếu bạn cười nhiều có lẽ sẽ đẹp hơn nhiều."

"Thật hả." Tâm Nhiên không tự chủ khẽ cười.

Hai người nói chuyện cả đoạn đường dốc, chính vì thế thời gian trôi qua rất nhanh, hai người đã tới lưng chừng núi.

Trước mặt bọn họ là khu rừng, chỉ là quá tối, nhưng đối với Thanh Thiện lại rất bình thường, lúc này hần cũng có chút mệt mỏi, nếu không phải công lực đạo này tăng nhanh, hần đã không chống đỡ nổi. Vết thương mặc dù chỉ ngoài da, lại cử động nhiều, nên mất máu cũng khá nhiều.

Dọn dẹp xung quanh một chút, cảm giác xung quanh không chút nguy hiểm, hai người liền ngồi xuống. Cũng may cầm theo thanh mã tấu, nên dọn dễ dàng hơn.

Thanh Thiện vừa ngồi xuống đã tỉnh tóa để phục hồi công lực, tuy là tỉnh tóa, nhưng chỉ cần xung quanh có chút động tĩnh, sẽ không qua được mắt hần. Tâm Nhiên cũng đang dựa vào người hần để ngủ.

Bất chợt hần lại nghĩ tới câu khẩu quyết của tầng sáu "Vi thiên chi thiên, hư thiên tự tại, dẫn động thiên địa, quy vu khí hải, cải thiên đảo mệnh." âm thanh không ngừng quanh quẩn trong đầu, cứ chốc chốc lại vang lên.

"Không thể nào, mình còn chưa đạt đến tầng sáu. Mọi lần trước cứ nghĩ đến lại cực kỳ đau đầu."

Chỉ bất quá, mỗi lần khẩu quyết vừa nhắm, chân khí tự động vận chuyển toàn thân, vết thương lại giảm một chút đau đớn.

"Hay quá, ra khẩu quyết tầng này còn có thể chữa thương. Xem ra chỉ khi bị thương mới có thể dùng được." Nghĩ như vậy, Thanh Thiện liền theo khẩu quyết, dẫn chân khí tỏa khắp toàn thân, nơi nào chân khí đi qua, nơi đó lại thoải mái, cảm giác mệt mỏi liền giảm đi rất nhiều.

"A, cái gì vậy." Luyện được một lúc, cảm giác có cái gì đó không ngừng thông qua lỗ chân lông thấm vào cơ thể, ánh mắt vừa mở, xung quanh hần lúc này một mảnh trắng xóa, tất cả đều từ vô tận đốm trắng tụ tập lại. Quán sát một hồi, hần liền nhận ra, chính những đốm trắng này đã hòa tan cùng chân khí trong đan điền mình, chân khí cứ thế từ từ tăng trưởng.

Lần này khác với lần trị thương bên trong nhà mẫu giáo, nơi đây linh khí tràn ngập, tọa nên một mảng trắng xóa, nếu như lần trước chỉ là một vòng bao bên ngoài, lần này đã bao trùm toàn thân hần cùng Tâm Nhiên còn dư thừa.

"Xem ra thứ này vô cùng tốt, nên hấp thu nhiều một chút." Trong đầu nghĩ vậy, chân khí trong đan điền liền bắt đầu xoay chuyển, từ trong đan điền như có một cỗ hấp lực, hút tất cả linh khí này vào trong nó.

"Ha ha, không ngờ cái pháp quyết này lại còn có tác dụng như vậy." Thanh Thiện không khỏi cười, chỉ là ngay khi hần cảm giác vết thương bắt đầu liền lại, lúc này trong đầu hơi chóng mặt. Thanh Thiện biết, chỉ cần hần khỏi, cái tầng sáu sẽ không thể vận dụng nữa, nếu cưỡng chế sẽ cực kỳ đau đầu.

Nhìn thấy linh khí nhiều như vậy, hần có chút tiếc nuối, bất quá khi nhìn lại Tâm Nhiên bên cạnh, ý nghĩ khác chợt lóe lên.

Dựng thân hình nàng thẳng dậy, hai tay hần áp tới lưng, một cỗ chân khí cuồng bạo truyền qua, tất cả chân khí đều đổ vào đan điền của nàng. Tại đan điền nàng chợt hình thành lực hút, tuy không thể bằng cơ thể của hần, nhưng xem ra so với nàng tự hấp thu thì gấp mấy trăm lần là ít.

Tất cả linh khí còn lại, theo hấp lực, tất cả đều trút vào cơ thể Tâm Nhiên, với sự thuần khiết của linh khí, chỉ chốc lát đã chuyển thành chân khí của bản thân nàng.

"Cố lên nào." cảm giác thân thể nàng đã sản sinh ra chân khí, Thanh Thiện liền tăng chân khí của mình, hấp lực càng lúc càng lớn, tới hơn chín phần đều bị nàng hấp thu, chỉ chưa tới một phần, tự động thấm vào người hần.

"Cố lên, chỉ chút nữa." đầu hần bắt đầu đau đớn, tuy nhiên vẫn gắng luyện theo tâm pháp, linh khí trong khu rừng đều tự động tụ tập lại nơi hai người.

"A, a." Thanh Thiện kiên trì được thêm ba mươi phút, cảm giác không thể nữa mới ngừng lại. Xung quanh dư thừa còn lại rất ít, lại bị Tâm Nhiên toàn lực hấp thu. Đến khi trong rừng trở lại một màu đen. Thanh Thiện liền đánh thức nàng, lấy chân khí của hần làm dẫn đường, Tâm Nhiên liền thử theo Thiên Nam tâm quyết, chân khí trong đan điền liền vận chuyển kỳ kinh bát mạch.

Đến khi nàng chìm vào tu luyện, Thanh Thiện liền rút lui chân khí của mình, sau đó ngồi bên cạnh làm hộ pháp, lần này hần thu nhập cũng không ít. Chân khí tăng lên, vết thương sắp liền da, thân thể tràn đầy sức mạnh. Bất quá hần mừng hơn là trợ giúp được Tâm Nhiên, mấy ngày hôm nay, nàng luôn tự trách mình vô dụng.

Lần này thu hoạch lớn nhất là nàng a.

Chương 21: Nhận Sư Phụ

Thiên hạ có câu thường nói, ban đêm chớ vào rừng. Nhưng lúc này Thanh Thiện cùng Tâm Nhiên đã khởi hành, mục tiêu là phương bắc. Tất nhiên bọn họ đi đường rừng rồi.

Ban đêm, khi Thanh Thiện trợ giúp Tâm Nhiên gia tăng công lực, cũng có vài vị khách không mời mà đến. Đó là mấy con quái xà, cóc đỏ, rắn đỏ. Nhìn kích thước của mấy loại, Thanh Thiện có thể khẳng định chúng là loài kịch độc. Hắn vừa muốn động thủ thì đám động vật đó dừng cách hắn bốn năm mét không dám tiến lại, dường như có điều gì kiêng kỵ hắn.

Vì vậy Thanh Thiện mới không ra tay, sau đó, nghĩ tới hắn từng nuốt lượng lớn máu của Ngũ Ảnh Xà, có thể vì thế mà bọn chúng kiêng kỵ. Chỉ là một lúc sau hắn mới biết vì sao đám động vật này tiến tới, chính là do linh khí quy tụ tại đây quá đậm. Ngay khi linh khí bắt đầu tản dần, đám động vật liền tự động rút lui.

Biết được đám độc vật còn phải tránh hắn, Thanh Thiện không do dự cùng Tâm Nhiên khởi hành trong rừng. Bởi muốn cắt đứt sự truy đuổi của đám sát thủ, chỉ còn cách này mà thôi.

Hiện tại, với công lực trong nội thể của Tâm Nhiên, việc đi lại trong rừng không còn khó khăn, tai, mắt, đều nhạy bén hơn xưa. Khi này vừa tỉnh lại, nàng còn hưng phấn luyện một lần Ngọc Nữ kiếm pháp. Quả nhiên khiến nàng kinh hỉ, tuy còn hơi chút ngượng ngập, nhưng về căn bản đã luyện đúng. Linh khí ngấm vào thân thể, không những tăng cường chân khí cho nàng, nó còn cải tạo xương cốt, vì thế nàng mới dễ dàng luyện kiếm được.

"Bạn làm sao mà xung quanh lại xuất hiện nhiều đốm trắng vậy, hơn nữa, tự nhiên trong nội thể của mình lại sinh ra một cỗ chân khí?" Tâm Nhiên đang rất vui, lúc này khởi hành, mới nhân dịp hỏi.

"À, mình cũng không rõ lắm, do tâm pháp tu luyện mà thôi, thứ đó có tác dụng chữa thương tốt. Mình cũng nhân tiện dẫn nó chuyển thành chân khí cho bạn." Thanh Thiện cũng nói.

"Vậy sau này chúng ta có thể thường xuyên làm vậy, chân khí của chúng ta không phải nhanh chóng mạnh hơn sao?" Tâm Nhiên càng vui mừng nói. Bởi nàng được hắn nói, chân khí trong nội thể càng mạnh võ công càng cao.

"Điều này không thể lúc nào cũng được, thứ nhất chỉ khi nào mình bị nội thương mới có thể sinh ra, thứ hai, chúng ta không thể liên tục hấp thu nó." Thanh Thiện thờ dãi nói. Không phải hắn không muốn, nhưng chuyện thứ nhất đã miễn cưỡng. Cái thứ hai mới là chính, vừa này, chính bản thân hắn cảm giác kinh mạch có chút tê dại, tựa như kim châm, bởi linh khí hắn hấp thu đã tới cực hạn của kinh mạch chịu đựng, nếu hấp thu thêm nữa, có khả năng sẽ vỡ kinh mạch.

"Tại sao?."

"Bạn cũng nhận ra chân khí chạy bên trong kinh mạch, bạn nghĩ xem, nếu khi chân khí bạn nhiều quá mức chịu đựng của kinh mạch, lúc đó nó sẽ phá nát kinh mạch." Thanh Thiện giải thích.

"Vậy làm sao bây giờ, có cách nào khiến kinh mạch chắc hơn không?"

"Hiện tại không có cách nào nhanh cả, chỉ có không ngừng dùng chân khí tôi luyện kinh mạch, dần dần nó sẽ tiếp nhận được càng nhiều chân khí."

Ngay cả Thanh Thiện cũng không có cách nào khả thi, nếu không hắn đã nghĩ cách gây thương tích cho mình mà hấp thu càng nhiều chân khí.

Bất quá chỉ tại Hư Thiên quyết quá ư nghịch thiên, ngay cả linh khí cũng nồng đậm như vậy. May mắn hơn nữa, hắn được xà đan của Ngũ Ảnh Xà cùng Ngũ Tuệ tẩy kinh phạt tủy cho mình. Nên kinh mạch chắc chắn hơn Tâm Nhiên, vì thế cơ thể mới có thể hấp thu nhiều như vậy chân khí.

Hai người vì muốn cắt đuôi đám sát thủ, vì thế đi suốt một đoạn dài trong rừng. Cảm giác đã khá xa, tự nhiên Thanh Thiện cảm giác chân khí có chút kích động, mà bên ngoài, linh khí có chút đậm hơn ban nãy. Tuy không hiểu lý do, nhưng hắn cùng Tâm Nhiên liền dừng lại, hai người liền ngồi xuống tu luyện.

Tâm Nhiên tuy không hiểu, có điều thấy hắn bảo mình vậy, cũng ngồi xuống. Thanh Thiện cũng ngồi xuống tĩnh tọa, cảm nhận xung quanh một chút hắn liền tìm ra nguyên nhân. Khi xưa Ngũ Tuệ có nói qua với hắn, khi luyện công, tốt nhất là vào các thời điểm 11h - 1h sáng, 5h-6h sáng, trưa từ 11h - 1h chiều, buổi tối 5h - 6h. Hắn lúc đó không rõ, nhưng lúc này tại trong rừng, cảm thấy linh khí sinh ra liên miên không dứt, hắn biết rằng, tại những thời điểm này, linh khí là nồng đậm nhất.

Nhưng hắn cũng không dám tu luyện, bởi chỉ cần hắn tu luyện, có thể hai ba ngày không tỉnh lại, mà lúc này quả cực kỳ nguy hiểm.

Nhận thấy Tâm Nhiên đang tu luyện, hắn liền lấy ra bộ quyền pháp rồi tự luyện, vì không muốn kinh động tới nàng, hắn cũng không dùng chân khí. Bất quá đang luyện, điều khiến hắn để ý, đám linh khí tự động thâm thấu vào thân hắn, một phần vào đan điền, một phần lại vào cơ bắp, xương cốt.

Theo dõi một hồi, hần chắc chắn rằng, linh khí chính là ngấm vào xương cốt, cơ bắp, mà không đi vào kinh mạch, phát hiện này khiến hần mừng phát điên, dù chưa biết linh khí ngấm vào cơ bắp, xương cốt có tác dụng thế nào, nhưng khẳng định không xấu, chỉ cần không hấp thu quá nhiều vào đan điền cùng kinh mạch là được.

Hơn nữa hần còn phát hiện, cơ bắp, xương cốt càng mệt mỏi thì linh khí càng thấm thấu nhanh hơn, mà lúc đó từng cơ nhục, xương cốt lại vô cùng thoải mái, cảm giác cơ nhục, xương cốt mềm dẻo ra không ít.

" Cần tiêu hao thể lực nhanh nhất." trong đầu nghĩ như vậy, hần liền thay đổi cách luyện quyền pháp, ban đầu lúc nhanh lúc chậm, chân khí trầm ổn, lúc này thì nhanh vô cùng, càng đánh càng nhanh, cơ nhục cũng gồng cứng hết cỡ.

Quả nhiên như hần dự đoán, mồ hôi chảy càng nhiều, xương cốt, cơ nhục càng mệt mỏi, tốc độ thấm thấu của linh khí càng kinh người. Tuy mệt mỏi nhưng hần cảm giác cơ nhục, xương cốt dẻo dai mà săn chắc rất nhiều.

" Làm cách nào có thể hấp thu toàn bộ dẫn vào xương cốt đây?" vừa đánh quyền để xương cốt có thể hấp thu nhanh nhất linh khí, hần lại vừa nghĩ.

Đáng tiếc, hai tiếng qua đi quá nhanh, linh khí trong khu rừng bắt đầu ít dần đi. Lúc này Thanh Thiện chuẩn bị đánh thức Tâm Nhiên tỉnh dậy.

" A, chuyện gì vậy, tại sao linh khí chột ít đi vậy?"

Không cần hần đánh thức, nàng cũng vừa tỉnh lại, bởi vì linh khí ít hơn lúc vừa rồi rất nhiều, tựa như sụt giảm mấy lần liền.

" Ài, vào các thời điểm nhất định trong ngày, linh khí sẽ tự động sinh ra." Sau đó Thanh Thiện nói cho nàng các thời điểm luyện công thích hợp nhất.

Hai người tiếp tục đi, Tâm Nhiên cũng không thấy chút mệt mỏi cũng như buồn ngủ, vừa rồi lại còn hấp thu không ít chân khí, cảm giác thân thể không gì tốt hơn.

" Có người." tai của Thanh Thiện cực kỳ linh mẫn, từ xa hần đã nghe tiếng hai người đang nói chuyện, hơn nữa mơ hồ có ánh lửa phía rất xa. Mà đó là lại hướng bắc, hần vốn định đi vòng qua, nhưng nghĩ lại, bọn họ không thể là đám sát thủ, chính vì thế mà tiến về phía đó.

Đi thêm một lúc, quả có hai người đang ngồi quanh đồng lửa, đó là một nam, một nữ, tuổi tác có thể dễ dàng nhìn ra, hai người đều đã quá sáu mươi.

Khi mới đến Thanh Thiện còn tưởng chỉ là người thường, chỉ là ngoài ý nghĩ của hần, thứ nhất cả hai đều già cả, lại ở trong rừng? thứ hai, Thanh Thiện liếc qua, đôi mắt của hai người rất sáng, đến hần nhìn vào cũng phải quay đi.

" Cao thủ, công lực cao hơn cả Trương Hồng." Thanh Thiện liền đoán, nhưng hần không cảm giác sát khí của hai người.

" Hai bác có thể cho chúng cháu ngồi cùng được không?" Thanh Thiện liền tiến lên nói.

" Tư chất rất tốt, nhất là nữ nhân, đáng tiếc phát hiện hơi muộn." lão bà nhìn chăm chăm Tâm Nhiên đánh giá.

Tâm Nhiên thấy không khí có chút quỷ dị, cảm giác hơi hoang đường, liền nắm lấy tay, hơi nép sau lưng hần.

" Ô, mời hai người ngồi, ban đêm trời lạnh, càng đông càng vui." lão giả phía bên kia cười rất thân thiện mời hai người ngồi.

Thanh Thiện cũng không khách khí, dẫn theo Tâm Nhiên đi tới bên đồng lửa ngồi xuống.

Chỉ là, lão bà kia, chốc chốc lại nhìn Tâm Nhiên, sau đó lảng lạng cho thêm củi, một lần nhìn Thanh Thiện cũng không có, còn lão giả lại thân thiện bắt chuyện hai người.

" Không biết hai bác xưng hô thế nào ạ?" Thanh Thiện hướng lão giả hỏi.

" À, lão già ta tên Phong Long, lão bà của lão tên Nguyệt Lệ, không biết hai bạn trẻ tên gì, sao còn trong rừng giờ này?" lão giả nói.

" Cháu tên Thanh Thiện, bạn ấy tên Tâm Nhiên, chúng cháu là bị người khác truy đuổi, vì vậy mới trốn trong này." Thanh Thiện không che giấu nói, bởi trên áo hần còn dính vết máu.

" Ừm, võ công không tệ, cháu là môn đồ của ai vậy? " Lão giả lại hỏi.

" Sư phụ cháu là đại hòa thượng Ngô Tuệ."

" Ô, hóa ra là hần, hèn gì võ công cậu cao như vậy." lão giả lại nói.

" Hừ, cao gì chứ, không phải cũng bị người khác sát hại sao." lão bà vừa nhìn Tâm Nhiên lần nữa, vừa nói.

" Cái gì, sư phụ cháu bị chết rồi ư, vì sao người lại chết, à không, là ai giết người ư, hai bác có thể nói cho cháu không?" Thanh Thiện giật mình nói, trong thư rõ ràng sư phụ bảo đã chuyển chỗ, bảo hần đừng đến tìm, ai ngờ tới nơi đây, có người nói sư phụ hần bị sát hại.

Dù chỉ vài ngày ngắn ngủi, nhưng hấn rất yêu quý vị sư phụ từ ái này, Ngô Tuệ không những dạy hấn võ công, còn cứu hấn, lúc trước còn để lại vài trang võ công cho hấn. Có thể sư phụ cực kỳ quan tâm hấn, bảo sao giờ hấn không kích động.

"Nói người thì được gì, võ công hấn cao hơn người không biết bao nhiêu lần, sư phụ người cùng sư đệ của hấn liên thủ còn bị thua. Chúng ta hai người liên thủ chỉ đánh ngang ngửa hấn, với người thì làm được gì." lão bà lần nữa lên tiếng.

"Vậy đối phương là ai, hai bác có thể nói cháu biết không?" Thanh Thiện không cam lòng, hỏi lại. Với hấn, hiện tại mới tu luyện tầng năm Hư Thiên quyết, nếu tiến tới tầng sáu, tầng bảy, lúc đó chắc chắn có thể trả thù.

"Nói cho cậu cũng không sao, hấn là Hoàng La, là sư huynh của sư phụ người, bất quá hấn đã bị sư tổ cậu trục xuất sư môn từ lâu." lão giả Phong Long bên cạnh nói.

"Vậy sư huynh Huyền Hải, huynh ấy không sao chứ?" chợt nghĩ tới vị sư huynh, Thanh Thiện liền hỏi.

"Sư huynh người thì không sao, bất quá một vị sư muội của người bị Hoàng La bắt giữ, hấn bắt sư phụ người giao ra cái gì đó, bất quá nghe sư huynh người nói, khi thất bại, sư phụ người đã hủy nó trước mặt Hoàng La." Phong Long liền nói.

"Sư muội? Sư phụ cháu không nhận nữ đệ tử nào nữa cả?" Thanh Thiện nghi hoặc hỏi. Bất quá nói đến đây, hấn nghĩ đến một nữ nhân, nàng là Ngọc Thảo, lần đó hấn gặp trong Thiên Nam tự.

"Nàng là con của sư thúc người, tên Ngọc Thảo, chúng ta thiếu cha nàng một ân tình, vì thế mới tìm cách cứu nàng."

"Vậy, đối phương bắt sư muội cũng ở gần đây à." có chút bất ngờ hấn liền hỏi.

"Ài, hấn thì thật sự gần đây, chỉ là chúng ta không biết, vì sao đánh nhau vài chục trận mà hấn cứ loanh quanh cái vùng này." Phong Long nói.

"Hừ, hấn dẫn chúng ta đi khắp vùng phía nam, sau đó đi tới đây thì cứ quanh quẩn đây, lão tặc chết tiệt." lão bà bên cạnh nói thêm.

Sự thật hai người cũng không biết nhiều lắm về trận chiến của Ngô Tuệ, chỉ là Trần Dư đến thỉnh hai người, nên họ mới truy đuổi Hoàng La, cướp người trở về. Bất quá võ công của Hoàng La quá cao, hai người hợp lực chỉ nhìn hơn chút đỉnh. Mà Hoàng La lại còn có hai đồ đệ một nữ, một nam, vì thế hai người bại nhiều hơn thắng. Tuy vậy hai người đều một mực truy đuổi, cứ vậy kéo dài ra gần một năm trời.

"Tâm Nhiên, cháu có muốn nhận ta làm sư phụ không?" bất chợt lão bà Nguyệt Lệ nói.

Câu hỏi này khiến cả Phong Long cùng Thanh Thiện đều ngó sang hai người. Tâm Nhiên thì lại lúng túng, ánh mắt đều nhìn vào Thanh Thiện.

"Hừ, sư phụ hấn cũng chỉ ngang ngửa với ta, chỉ cần theo ta, võ công cháu còn cao hơn hấn." lão bà lại nói.

"Nhưng cháu đang tu luyện Thiên Nam tâm quyết, còn có Ngọc Nữ kiếm." Tâm Nhiên khẽ nói.

"Không sao cả, sau này ta truyền cho cháu Tử Nguyệt Thiên tâm kinh, chắc chắn hơn cái tâm pháp kia, võ công chúng ta cũng thích hợp cho nữ nhân tu luyện."

Thanh Thiện thấy tự nhiên có sự tốt như vậy, hấn rõ ràng biết mình không thể là sư phụ tốt, bởi kiến thức của hấn còn quá thiếu sót, huống chi còn có thể dạy sai cho nàng. Nay có sư phụ như vậy, cầu còn không được nữa là.

"Tâm Nhiên, bạn nên đáp ứng đi." Thanh Thiện bên cạnh khuyên.

Mấy ngày gần đây, Tâm Nhiên như dựa cả vào hấn, thấy hấn nói, nàng liền đáp ứng. Tâm Nhiên được hấn nói cách nhập môn, sau đó dập đầu ba cái trước lão bà Nguyệt Lệ.

"Quá tốt, con đứng lên đi, con là đệ tử duy nhất của Nguyệt Lệ ta, tất cả những gì biết ta sẽ truyền hết cho con." lão bà tiến lên nâng nàng dậy, sau đó nói.

"Lão già, tiểu tử, bảo vệ hai ta một lát, ta cần tẩy tủy thông mạch cho đệ tử ta."

Nguyệt Lệ lão bà đưa cho nàng hai viên hoàn thuốc màu đỏ, sau khi Tâm Nhiên uống vào, Nguyệt Lệ liền áp hai tay vào sau lưng nàng.

Thanh Thiện vừa quan sát hai người vừa cảnh giới xung quanh, chỉ thấy khuôn mặt Tâm Nhiên lúc đỏ lúc trắng, mồ hôi liên tục toát ra, trên đầu nàng từng hơi khí màu trắng. Chỉ chưa tới ba mươi phút, lão bà Nguyệt Lệ đã uể oải đứng dậy, Tâm Nhiên vẫn ngồi tại chỗ.

"Nàng bên trong người, kinh mạch cùng xương cốt cũng không có cứng cáp như ta tưởng, có phải người dẫn chân khí đã thông vài kinh mạch cùng từng tẩy tủy cho nàng?" lão bà đứng dậy, hướng Thanh Thiện hỏi. Bởi muốn tẩy tủy cho người khác, thứ nhất cần thuốc dẫn kích thích sau đó là dùng chân khí cường đại đã thông.

Có điều Thanh Thiện dùng thuốc dẫn chính là linh khí, còn với chân khí bản thân, mặc dù không đủ đã thông toàn bộ, nhưng cũng đủ hai phần ba kinh mạch. Chính vì vậy, chỉ chưa tới một tiếng lão bà đã đã thông gần hết kinh mạch của nàng trừ hai đại huyệt thuộc Nhâm Đốc nhị mạch.

Hai huyết này bất cứ võ giả nào đều mong muốn đã thông, bởi như vậy, chân khí toàn thân sẽ không còn chút cản trở, chân khí liền liền bất tận.

"Cháu là muốn giúp nàng tăng tiến, chỉ là công lực không đủ, chỉ giúp nàng được có vậy."

Nguyệt Lệ nhìn kỹ hắn, sau đó có chút thương thức nói:

"Không tệ chút nào, chỉ mới từng này tuổi, công lực đã tới mức này." Nguyệt Lệ nói.

"Hắn đúng là rất tốt, lúc đầu ta cũng có chút nhìn nhầm hắn a. Ban nãy còn hỏi rất nhiều vấn đề làm khó ta nữa, không ngờ kiến thức hắn khá như vậy." Phong Long bên cạnh nói, quả thật ban nãy, có rất nhiều điều hắn tìm hiểu. Từ việc dùng linh khí dẫn nhập vào xương tủy, cho tới việc tu luyện kinh mạch nhanh nhất.

Tất cả đều hỏi đúng trọng tâm, lão hơn năm mươi năm luyện võ, kinh nghiệm đúc rút cũng bị hắn hỏi bằng sạch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Nghịch Thiên Giả

Tâm Nhiên vẫn đang tĩnh tọa tu luyện, bởi nàng cần dùng nhập linh khí trong hai hoàn thuốc với chân khí bản thân, sau đó tự mình dẫn dắt nó theo từng lộ kinh mạch của Tử Nguyệt Thiên tâm kinh. Lúc đó nàng mới chân chính khống chế được chân khí trong nội thể mình.

"Thanh Thiện, sự phụ cháu có từng nói cho cháu, sự tích của thần tiên xưa không"

"Sự tích thần tiên, không có a."

"Vậy cháu có tin vào thần tiên không?" ban nãy nói chuyện rất vui vẻ, hiện giờ Phong Long lão đầu rất tự nhiên xưng hô, lão hỏi hắn.

"Cháu không tin lắm, thần tiên mà người xưa nói, có lẽ là một thứ võ công luyện tới cảnh giới cực cao mà thôi." Thanh Thiện nói.

"Vậy, các sự tích của Sơn Tinh, Thủy Tinh, bọn họ có thể rời sông lấp biển, cháu nghĩ thế nào?"

"Đó chỉ là hư cấu của người xưa, trên đời nếu có những người như vậy, thì sao hiện nay không ai học được như vậy." hắn thần nhiên không tin, đơn giản nếu có loại người đó, võ công bọn họ chắc sẽ lưu lại, vậy thì thời đại nào cũng có người như bọn họ. Bất quá hiện tại, hắn chưa từng nghe qua ai như thế.

Phong Long cùng Nguyệt Lệ đều cười, mỗi lần lão kể với ai đó, người ta đều có một suy luận y hệt như Thanh Thiện.

"Vậy, những sự tích của Trung Hoa, Hậu Nghệ bắn mặt trời, hay thần tiên ở phương Tây. Vì sao, bọn họ cũng đều có các sự tích về các vị thần?" Phong Long liền nói tiếp.

Thanh Thiện giờ mới để ý, đúng như vậy, tất cả các quốc gia trên thế giới, có nước nào không nói về các vị thần linh. Không chỉ các nước phương đông cổ lão, các nước phương tây đều có, như các vị thần trên đỉnh olimpo mà thống lĩnh là thần Dớt. Như chúng ta có câu, "không có khói làm sao có lửa."

Ngoài những sự tích về tự nhiên, như có lửa, con người cho đó là thần lửa cai quản lửa, thần dớt cai quản sấm sét. Nhưng tại sao có vị thần có thể bay, có thể dời sông lấp biển, cũng là do trí tưởng tượng của con người hay là con người đã từng thấy qua?.

"Chẳng lẽ hai bác tin vào có thần tiên sao?" Thanh Thiện trầm ngâm hỏi lại.

"Tin, bất quá bọn họ chỉ là con người, bởi có sức mạnh quá to lớn mà được ví thành các vị thần." Nguyệt Lệ bên cạnh xen vào nói.

"Theo sách cổ người xưa truyền lại, mặc dù đã truyền qua bao nhiêu đời, nhưng mỗi thế hệ võ cổ chúng ta đều ghi nhớ." Phong Long như nhớ lại hồi mới nhập môn võ cổ, cũng được các trưởng lão già nhất kể lại.

"Khi xưa trời đất còn bao phủ một màu xanh, linh khí trong thiên địa sinh sôi không ngừng, mỗi một người có thể sống thọ tới trăm tuổi, rất ít bệnh tật. Lúc đó vì chiến đấu giữa các bộ tộc, chiến đấu thú dữ, những quái thú sống vài trăm năm trong rừng sâu. Các bộ tộc đều có những phương pháp riêng, nhưng chung một điểm, phương pháp này có thể khiến con người bộc lộ hết tiềm năng, cộng thêm linh khí sung túc, dần dần bọn họ trở nên cường đại. Các quái thú từ bên trong rừng sâu, bọn chúng cũng hấp thu được linh khí, hình thành nên những yêu quái, yêu thú cường đại. Trong cuộc chiến tranh sinh tồn đó, rất nhiều phương pháp tu luyện ra đời, sau cùng những võ giả cường đại đột phá giới hạn, bọn họ có thể đi lại trên không, thậm trí cao hơn nữa có thể dời núi lấp biển."

Kể đến đây, Phong Long dừng một chút để xem hắn có hiểu không, thấy hắn lặng im lắng nghe, liền trầm tư kể tiếp.

"Những người đột phá cảnh giới cực hạn của võ giả được gọi là thần tiên, nhưng kỳ thực, giữa những người này, bọn họ xem mình là Nghịch Thiên giả, ở Trung Hoa thì nói là Tu Chân giả, ở các nước phương Tây thì không rõ lắm. Các Nghịch Thiên giả, Tu Chân giả, bọn họ đã ở đỉnh điểm của muôn loài. Cuộc sống đối với bọn họ vô cùng tẻ nhạt, tuổi tác dường như vô hạn. Vì vậy giữa những cường giả đó xảy ra các cuộc chiến, bất luận các loài đều tham chiến. Những yêu quái cường đại xuất thế, bọn họ dẫn dắt đám yêu thú tranh đấu với con người, giữa con người với con người cũng tranh đấu lẫn nhau. Kết quả đi tới một trận Đại Phá Diệt. "

"Sau đó thế nào bác?" không thấy Phong Long kể tiếp, hắn đang lắng nghe liền hỏi.

"Hết rồi, người xưa kể lại chỉ có vậy mà thôi, còn nhiệm vụ của chúng ta là truyền lại tiếp, hi hi" lão đầu liền cười, gãi đầu nói.

"Vậy sau này các phương pháp tu luyện này đi đâu hết?" hắn lại hỏi.

"Ài, theo các trưởng lão khi xưa nói, các bí tịch này phần lớn đều bị phá hủy trong Đại Phá Diệt đó, chỉ còn sót lại một chút liên quan, nhưng vì sau trận chiến đó linh khí giảm đi lượng lớn, bọn họ đều không thể tu luyện thành, dần dần đã thất truyền." Phong Long cảm khái nói.

"Vậy tại sao sau trận chiến đó, linh khí lại đại giảm?"

"A, cháu hỏi vậy ta biết hỏi ai đây? " Phong Long gãi đầu gãi tai nói.

"Bác có biết, những người xưng Nghịch Thiên giả này có còn tồn tại trong thế giới của chúng ta không?"

"Theo ta biết thì có, có điều những người này ảnh hưởng quá nhiều của văn hóa cổ, công lực bọn họ quá cao, cho dù những người như chúng ta đối diện, cũng không nhận ra, còn muốn giết chúng ta, e chỉ cần một ngón tay cũng đủ."

Đang lúc mãi mê nói chuyện, bên kia, Tâm Nhiên đã đứng dậy, nhìn khí sắc của nàng, hiển nhiên công lực đề thăng rất nhiều. Thanh Thiện cũng mừng cho nàng, sau khi thoát thai hoá cốt, khí chất của Tâm Nhiên càng thêm diễm lệ, tựa như tiên tử giáng trần cũng không ngoa, tuy nhiên chút băng lãnh càng khiến người khác si mê.

"Bạn nhìn gì vậy, không lẽ trên mặt mình có gì sao?" thấy hắn nhìn mình như vậy, Tâm Nhiên khẽ đưa tay xoa mặt, miệng lại nói.

"À, không có gì, không có gì." hắn nhanh chóng hồi tỉnh, luôn miệng nói.

"Được rồi, tôi nay sư phụ truyền cho con bộ kiếm pháp của bản môn, tuy nhiên Ngọc Nữ kiếm, con cũng thể luyện. Mai chúng ta đến tìm tên khốn Hoàng La đòi người." Nguyệt Lệ nói, tiếp đó dẫn Tâm Nhiên đi hơi xa một chút, sau đó mới dạy. Cũng may, hôm nay trăng rất sáng, mà nhãn lực của Tâm Nhiên tăng tiến không ít, việc học cũng dễ dàng.

Buồn chán, Thanh Thiện liền hướng lão Phong Long hỏi những điều hắn muốn biết. Thời gian nhanh chóng trôi qua, vào lúc sáng sớm, Thanh Thiện nhanh chóng tu luyện quyền pháp, hơn nữa cơ nhục, xương cốt, tăng cường hấp thu linh khí.

Phong Long cũng không có cách nào khống chế việc hấp thu này, Thanh Thiện đành làm cho xương cốt, cơ nhục vận động kịch liệt, nhờ vào nó mà hấp thu càng nhiều linh khí.

"Phù, phù." Thanh Thiện bắt đầu thở dốc, không biết đây là lần thứ mấy hoàn thành bài quyền, hơn nữa duy trì liên tục trong một tiếng, quyền pháp như vũ bão, bên ngoài nhìn vào chỉ thấy từng đợt tàn ảnh của quyền pháp mà thôi.

"Hãy, dừng." Cảm giác có chút quá sức, hai tay đánh vào thân cây trước mặt, kết thúc buổi luyện.

Xương tay, cơ nhục cảm giác như bị rách ra, đau nhức, tê liệt, nhưng hắn rất nhanh nhận ra, chúng được phục hồi với tốc độ rất nhanh, cơ nhục, xương cốt càng thêm dẻo dai.

"Quả nhiên kỳ tài, nếu cháu có thể tu luyện từ nhỏ, chỉ sợ đến bây giờ hai người chúng ta cũng không đánh lại cháu a." Phong Long cảm thán nói.

Sự thật, tuổi càng nhỏ luyện tập càng tốt, chính là vì xương cốt lúc đó mềm dẻo, có thể luyện khi đó, cơ nhục, xương cốt sau này càng vững chắc mà mềm dẻo.

"Ngồi xuống phục hồi công lực đi, ăn sáng xong, chúng ta đi đánh tên kia."

....

Hoàng La, năm nay đã hơn bảy mươi, có thể xưng thiên tài võ học, công lực quán tuyệt, hơn mười năm trước có nhận hai đệ tử, nam nhân năm nay đã ngoài ba mươi, tên Lộc Thiên, nữ đệ tử tên Liên Như, năm nay hai mươi. Cả hai đều có tư chất, hơn nữa được nhận từ nhỏ, võ công cả hai đều rất mạnh so với cùng trang lứa.

Hoàng La năm xưa sở dĩ ăn trộm Hư Thiên quyết, bởi lão từng nghe các trưởng lão nói về Nghịch Thiên giả, Hư Thiên quyết từng là pháp quyết của Nghịch Thiên giả, bất quá chính vì thế mà lão bị đuổi khỏi sư môn.

Nghịch Thiên giả, chính là đỉnh cao của tu luyện, pháp quyết của bọn họ chính là có thể đột phá cảnh giới cao nhất của võ giả, vượt qua bước này, con

người chân chính bước tới thế giới của thần, thế giới cường giả. Bọn họ có thể nghịch thiên cải mệnh, sống thọ cùng trời đất.

Vì thế dù thế nào, lão cũng muốn cướp bằng được nó. Đáng tiếc dù đánh bại sư đệ Ngô Tuệ của mình, lão cũng không có được. Ở trước mặt lão, Ngô Tuệ đã hủy đi Hư Thiên quyết. Nhưng lão vẫn không hết hi vọng, bắt đi con gái của sư đệ Trần Dư, mong muốn từ hắn và Huyền Hải có thể tìm ra bản khác của Hư Thiên. Bất quá cái lão tìm được chỉ là sự truy đuổi của hai vợ chồng Phong Long cùng Nguyệt Lệ .

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tranh Đoạt Linh Vật

Sở dĩ Hoàng La chạy trốn, bởi hắn không chống lại được hai vợ chồng Phong Long cùng Nguyệt Lệ liên thủ. Bất quá nếu cộng thêm hai đệ tử Liên Như cùng Lộc Thiên, hai vợ chồng Phong Long chỉ đánh bỏ chạy.

"Sư Phụ, hôm nay hai người kia có thể sẽ tìm tới." Lộc Thiên bên cạnh nói.

"Ừ, ta biết rồi. Chúng ta trước đi tìm vật đã, nếu chiếm được nó, võ công các ngươi sẽ đột phá, tới đó giết hai tên đó." Hoàng La vừa đi vừa nói, ánh mắt vẫn chăm chú tìm kiếm xung quanh.

Hơn một tháng trước, bọn họ chạy qua nơi đây, nghe người dân từng nhìn thấy tam sắc măng xà, nếu chỉ nhìn thấy một lần thì không sao, nhưng có vài người nhìn thấy, hướng hồ đều thấy ở trên vách núi. Phải biết rằng, tam sắc măng xà chỉ thích sống dưới nước, độc tính cực mạnh, ngay cả hổ, báo đều không muốn dây dưa cùng nó. Những việc đó đều là thứ yếu, quan trọng nhất, những nơi tam sắc măng xà xuất hiện, nơi đó chính là có linh vật.

Vì vậy không tiếc tất cả, lão cả tháng đều đi hết khu rừng để tìm tòi, dù chỉ chiếm vài thành hi vọng, nhưng có được linh vật, có thể tăng cường thực lực của hai đệ tử.

"Vâng, sư phụ." nói rồi, bốn người tiếp tục đi. Liên Như dẫn theo Ngọc Thảo bên cạnh, đi theo sát hai người phía trước.

Một lát bốn người đi đến một vách núi dựng đứng, từ bên trên nhìn xuống có thể thấy một vực sâu trắng xóa, bọn họ đang đứng lưng chừng ngọn thác. Nước chảy từ trên xuống giống như từng tấn bom dội xuống, bất quá khoảng cách quá xa nên chẳng nghe âm thanh của nước dội xuống đáy.

"Sư phụ, tam sắc măng xà kia." đứng một bên Lộc Thiên nói, một tay chỉ tới vách núi.

"Sư phụ, bên kia cũng có một con nữa." Liên Như sợ hãi, đưa tay chỉ nói.

Hoàng La không nói, một mực quan sát, hiện tại hắn cũng đã thấy hai con tam sắc măng xà rất lớn, một con to bằng cổ tay hắn, một con nhỉnh hơn một chút. Tam sắc măng xà từ nhỏ đã kịch độc, nhưng to lớn như thế này, đúng là rất hiếm, không nói cũng biết độc tính mạnh cỡ nào rồi.

"Xem ra linh vật này rất lợi hại, vì vậy mới khiến hai con tam sắc măng xà xuất hiện." lão lầm bầm nói.

"Thất diệt tử thảo." Ánh mắt Hoàng La nhanh chóng phát hiện, gần chỗ hai con tam sắc măng xà là một khối cỏ bảy lá màu tím, sáu chiếc là đều màu tím đậm, chỉ còn một lá nhạt hơn chút ít, bất quá cũng đến thời điểm chuyển màu.

"Hả, bọ cạp hai đuôi." Hoàng La phát hiện, một con bọ cạp cũng bò trên vách đá, thân hình chỉ bằng ngón tay cái, thân hình màu đỏ rực, sau thân nó là hai chiếc đuôi, kịch độc trong kịch độc, nó chính là một trong năm loài bọ cạp độc nhất thiên hạ.

Lần lượt tới còn có đám độc vật nữa, có rất đủ loại màu sắc, hiển nhiên, tất cả đều kịch độc trong thiên hạ. "Quả nhiên là Thất diệt tử thảo" Hoàng La không ngừng than thở. Thất diệt tử thảo dù chỉ là một loại cỏ, có điều bên trong chứa rất nhiều linh lực, đối với võ giả càng là thần dược, mỗi một lá của nó có thể tăng tiến đến ba mươi năm công lực.

Có người từng nói, nếu nuốt bốn lá của nó, một người bình thường có thể đạt tới cực hạn của võ giả, tuy nhiên người đó có thể chịu được linh lực của nó không rồi mới nói. Vì thế, có thể thấy được sự quý giá của nó.

Nhưng đi với linh vật cường đại luôn có các độc vật tranh đoạt. Mà mỗi độc vật ở đây ngay cả Hoàng La cũng không dám xem thường, nếu như bị cắn phải, không chết cũng trọng thương thời gian dài a.

Thời gian càng lúc càng trôi nhanh, đến giữa trưa, chiếc là cuối cùng của Thất diệt tử thảo cũng dần dần chuyển màu tím đậm, các độc vật đều nhanh chóng tiến sát lại Thất diệt tử thảo.

Bên trên vách núi chọt tủa ra hàng loạt khí trắng đen, bọ cạp hai đuôi cùng con rết màu lam phun ra, hai chiếc đuôi của bọ cạp nhanh như chớp đâm tới con rết.

" Chi, chi."

" Khè, khè "

" Rít, rít"

Từng âm thanh vang lên, ngay cả Tam sắc măng xà cũng tham chiến, dù với thân hình to lớn, nhưng nó cũng e sợ chất độc của các loài khác.

" Phụt." hai chiếc đuôi của bọ cạp đã đâm sâu vào thân của một con Tam sắc măng xà, chiếc vây bị thủng một lỗ, độc chất nhanh chóng thấm vào thân thể. Tam sắc măng xà liền tê liệt, cả thân rơi từ trên vách núi xuống thác nước trắng xóa.

Một lúc sau, độc vật chỉ còn sót lại chưa tới một nửa, trong đó có bọ cạp hai đuôi, một con Tam sắc măng xà, một con rết màu đỏ, một con bọ cạp màu đen tuyền, cùng vài con vật Hoàng La không biết đến.

" Hống, hống."

Đang quan sát, chợt vách núi từ xa xuất hiện tiếng hống, một con khỉ màu vàng, trên tay cầm một khúc gỗ lớn lao tới.

" Huyết nhãn linh hầu." Hoàng La kiến thức phong phú liền nhận ra, đây là loài linh hầu hung bạo nhất trong họ nhà khỉ, đôi mắt màu đỏ như huyết, thân thể một màu vàng kim, sức lực cũng cường đại nhất trong các họ nhà khỉ. Sách cổ từng ghi, Huyết nhãn linh hầu có thể hấp thu linh khí nên sức lực vô cùng cường đại, ngay cả măng xà, trăn cũng dám giết, nếu thời kì trưởng thành, nó có thể giết chết hổ, gấu.

" Bồng, bồng." ba chỉ trước bầu chặt vào vách núi mà lao tới, chỉ còn lại đang cầm khúc cây liên tục đánh vào thành vách núi, ngay sau đó, vài động vật đã rơi khỏi vách núi, chỉ còn lại tam sắc măng xà, bọ cạp hai đuôi, cùng con rết màu đỏ rục rịch bám được ở lại.

" Chi, chi." chưa đợi Huyết nhãn linh hầu tiến đến, bọ cạp hai đầu liền di chuyển tới nó, bất quá Huyết nhãn linh hầu biết chắc không thể để bọ cạp hai đuôi tới gần, nó liền lùi lại, sau đó liên tục đập thân cây gỗ vào vách núi.

Bọ cạp hai đuôi mặc dù rất nhanh, tam sắc măng xà cũng không chịu được độc tính của nó, nhưng mỗi loài khác một loài. Thân hình nó quá nhỏ, sau một hồi bám trụ, cuối cùng vì chấn động quá mức, khiến nó rớt khỏi vách núi.

Rết đỏ cũng gặp trường hợp tương tự, chỉ còn lại tam sắc măng xà là vẫn bò sát vào vách núi, dường như không chịu ảnh hưởng của chấn động.

" Khè, khè."

" Hống, hống".

Ngay lúc này, đám người Thanh Thiện vì nhận ra âm thanh mà chạy tới, trước mắt là bốn người, hai nam hai nữ, một nữ nhân hần nhận ra khỉ ở trên Thiên Nam Tự, Ngọc Thảo.

Ánh mắt hần chưa kịp quan sát kỹ ba người kia thì đã bị hai con vật trước mắt gây chú ý. Người xưa từng nói, khỉ là loài rất sợ rắn, nhưng điều hần thấy là con khỉ rất to đang đại chiến với một con măng xà ba màu cũng rất lớn.

Chỉ là bốn người Thanh Thiện vừa đến, hai con vật đã ngừng đánh nhau, ánh mắt nó chuyển hướng nhìn vào đám người mới đến. Bất quá là tám người, bởi bọn chúng nhận ra còn bốn kẻ ẩn nấp mới xuất hiện.

" Hống, hống, hống."

" Khè, khè." hai con vật lại rống một hồi, dường như để thị uy, ánh mắt chúng đầy địch ý nhìn tám người .

" Tam sắc măng xà, Huyết nhãn linh hầu, lại còn Thất điệp tử thảo." Phong Long quan sát trước mặt, không ngừng kinh nghi.

" Giết hai con linh vật này, Thất điệp tử thảo chúng ta sau đó chia, thế nào? " chợt Hoàng La bên cạnh nói.

Thất điệp tử thảo gồm bảy lá, mỗi lá chứa ba mươi năm công lực, nhưng không dám dùng tới hai lá, bởi như thế là tự sát. Ở bước này, trước mặt là chiếm được Thất điệp tử thảo trước hai con vật kia. Vì thế Hoàng La không ngại chia đôi, bất quá chiếm được nó xong, chia thế nào còn phải dựa vào võ công của từng bên. Huống chi lão tự tin vào võ công của mình, ít nhất sẽ chiếm được bốn lá.

" Trước giao ra cháu của ta đã, nếu không lần này, thà để động vật đoạt bảo còn hơn để người chiếm được." Nguyệt Lệ lạnh nhạt nói.

" Được." Hoàng La khề nghiêng răng nói, bởi nếu để lát nữa, có lẽ Thất điệp tử thảo không còn để mà tranh chấp.

" Được." Nguyệt Lệ nhìn qua Phong Long cùng Thanh Thiện một chút, sau đó đồng ý.

" Hừ, để xem độc môn của Thiên Nam phái chúng ta các người có giải được không, chiếm xong Thất điệp tử thảo, người ta cũng đòi lại." Hoàng La trong lòng nghĩ vậy, sau đó để Liên Như thả Ngọc Thảo ra.

Ngọc Thảo trở về bên đám người Nguyệt Lệ. Phong Long cùng Nguyệt Lệ đã rút vũ khí đánh tới Tam sắc măng xà. Phía bên cạnh, Hoàng La cũng đánh tới Huyết nhãn linh hầu.

"Ngọc Thảo sư muội, gặp lại." Thanh Thiện lên tiếng nói.

"Là người,... à Thanh Thiện sư huynh, huynh có thể giải huyệt cho muội không?" nàng biết lỡ lời, bèn nói, dù sao đang cầu người, tất nhiên phải tỏ chút lòng thành, mặc dù lúc này nàng vẫn thấy không ưa hẳn.

Mỗi môn phái đều có cách điểm huyệt khác nhau, nên không thể giải theo cách thông thường, bình thường chỉ người của môn phái đó mới có thể giải. Thanh Thiện cũng được học qua, nên hẳn nhanh chóng giải được cho nàng. Đứng là người tính không bằng trời tính, Hoàng La không ngờ được ở nơi đây còn có một đệ tử của Thiên Nam môn.

Chiếc lá cuối cùng của Thất diệp tử thảo đã hoàn toàn chuyển một màu tím cùng với sáu lá còn lại.

"Hồng, hồng."

"Bồng."

Hoàng La va chạm trực tiếp với thân cây trên tay Huyết nhãn linh hầu, không ngờ được, thân thể hẳn bay người lại đằng sau còn nhanh hơn lúc lao đến. Lực đạo của Huyết nhãn linh hầu quả nhiên còn hơn xa trong sách miêu tả, một đập có thể đánh vỡ Hoàng La trở lại thì cần bao nhiêu sức lực.

"Khè, khè."

"Cheng, cheng."

Từng đợt độc khí do Tam sắc măng xà phát ra, hai người vừa chém tới thân thể liền phải bẻ khí rút lui, bởi hai kiếm vừa rồi không chút nào gây tổn thương Tam sắc măng xà.

"Hả, có loại măng xà này sao, cho dù là Tam sắc măng xà cũng không thể cứng như vậy a." Phong Long thất sắc nói, bởi độc khí của nó đã quá lợi hại, đến cả thân thể cũng cứng rắn như vậy, dường như không thể công phá rồi.

Hai người bọn họ không nghĩ đến, hai loài động vật có thể hóa thù thành bạn để đối phó bọn họ, linh tính của chúng nó quả thật khác xa đồng loại. Nơi đây sản sinh ra Thất diệp tử thảo, chứng tỏ linh khí vô cùng nhiều, vì vậy mới sinh ra hai con vật cường đại này.

"Ài, Thất diệp tử thảo đúng là không tầm thường, có hai con vật cường đại vậy, ai có thể cướp đoạt." Liên Như quan sát rồi nói.

"Cũng đúng, chỉ một lá của nó có thể gia tăng ba mươi năm công lực mà." Lộc Thiên cũng nói theo.

"Chúng ta tấn công nó. Hai người các người lên cướp Thất diệp tử thảo." Hoàng La bên cạnh nói với hai đệ tử, nói xong khề nhìn qua Thanh Thiện cùng Tâm Nhiên. Bởi chỉ có một cây, ai tranh được đây, lão chắc chắn hai người trẻ tuổi kia cũng tranh giành. Bất quá lão tin vào võ công của hai đệ tử của mình.

Phong Long, Nguyệt Lệ cùng nhìn vào hai người.

"Tâm Nhiên, bạn võ công mới luyện chưa được bao lâu, để một mình mình đi." Thanh Thiện lên tiếng.

Phong Long cùng Nguyệt Lệ cũng không nói gì, hai người hiểu được lời của Thanh Thiện, vì tranh giành Thất diệp tử thảo có thể phải chiến đấu với hai người kia, mà Tâm Nhiên quả chưa đủ khả năng này.

Ba người Hoàng La, Phong Long, Nguyệt Lệ vừa lao lên, phía sau ba người cũng lao tới Thất diệp tử thảo.

"Hồng, hồng."

"Khè, khè."

Hai đầu linh thú đều ý thức được sự việc, Huyết nhãn linh hầu liền vung côn đánh mạnh tới Hoàng La, thân hình sau đó chuyển hướng tới Thất diệp tử thảo. Tam sắc măng xà sau khi phun hai ngụm độc khí cũng để mặc hai người chém lên thân thể, chiếc đầu tam giác của nó cũng hướng tới Thất diệp tử thảo.

Diễn biến quá mức bất ngờ, ba người Hoàng La không hề biết hai con linh vật này tinh khôn đến như vậy, nhưng hai đệ tử của lão cùng thiếu niên đã lao đến Thất diệp tử thảo. Ba người hai thú đều cùng mục tiêu, dường như lao tới cùng một lúc.

"Á." Tâm Nhiên khề hét một cái, bởi chiếc đầu tam giác của Tam sắc măng xà đang hướng Thanh Thiện mổ tới.

Tốc độ quá nhanh, chỉ chớp mắt, tại ngay tay phải của Thanh Thiện đã dính vết răng của Tam sắc măng xà.

"Mẹ nó, lại bị rắn cắn, xui quá." Thanh Thiện khề chửi, nhưng thân hình không chút dừng lại, cánh tay còn lại vươn tới.

" Hồng, hồng "

" Sư muội tránh ra." Lộc Thiên chỉ kịp hô một tiếng, cả thân hình chấn trước mặt Liên Như, một cơn của Huyết nhãn linh hầu đã đập tới thân hình của hắn, Lộc Thiên chỉ kịp dồn hết cơn lực vào thanh kiếm chống đỡ.

" Bồng."

Cả thân hình hắn bay như đạn pháo ngược trở lại. Chỉ trong phút chốc, cánh tay của Liên Như đã chụp tới Thất diệp tử thảo, cùng với nàng, Thanh Thiện cũng chụp tới.

Thanh Thiện được ba lá, Liên Như được bốn lá, nhưng phía đằng sau, Huyết nhãn linh hầu lại một cơn nữa đập tới Liên Như. Tam sắc măng xà cũng không chịu buông tha, cái miệng nó liền há lớn đớp vào ba chiếc lá trên tay Thanh Thiện.

" Sư muội, ... " Đang trọng thương ở phía xa, Lộc Thiên liền hô to, ánh mắt có chút tuyệt vọng, bởi một cơn của Huyết nhãn linh hầu đang đánh tới Liên Như mà nàng không có chút chống cự.

" Thanh Thiện, ... " Tâm Nhiên khẽ hô, nàng hai tay nắm chặt, lo lắng .

" Vuu, vuu, vuu." tay phải liên tiếp xuất ba chỉ, ba chiếc lá như tia chớp bay về phía Tâm Nhiên, tay phải mặc kệ chiếc miệng măng xà cắn tới, Thanh Thiện trực tiếp bóp chặt ngang miệng nó. Chân khí toàn thân vốn đã điên cuồng vận chuyển tới tay trái, bất chợt trong đầu hắn nhớ tới chiêu cuối cùng của Kim Cương quyền, Bôn Lô Thiểm Điện.

Một quyền mạnh như sấm sét, nhanh đến cùng cực công tới đòn đánh của Huyết nhãn linh hầu. Đòn ra sau mà đến trước, ngay khi Liên Như cảm nhận một cơn đánh tới thân thể thì một tàn ảnh đã đánh tới.

" Bồng, rắc."

Âm vang và chạm vang lên, cây côn trong tay Huyết nhãn linh hầu đã gãy vụn, chỉ là lực va chạm khiến Thanh Thiện bay càng xa, sau đó rơi tuột xuống thác nước trắng xóa. Cùng với hắn là Tam sắc măng xà bên tay phải .

Do Thanh Thiện kìm giữ Huyết nhãn linh hầu một sát na mà Liên Như kịp phi thân trở lại bên bờ vực, ánh mắt có chút phức tạp lẫn sợ hãi khi nhìn xuống.

Cầm ba chiếc lá màu tím đậm trong tay, Tâm Nhiên không khỏi thất thần, đây là cái gì Thất diệp tử thảo sao? vì nó mà Thanh Thiện mất mạng, có đáng không.

" Thanh Thiện, ..." nước mắt nàng chảy dài, nhìn xuống bên dưới.

" Bạn hứa đưa mình tìm người nhà mà, sao bạn lại thất hứa, tại sao chứ?".

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hư Thiên Quân

" Bồng."

Thân người hắn va chạm vào mặt nước, chưa hết đà, hắn bị đánh sâu tới đáy nước. Bất chợt từ dưới nước có một luồng hấp lực cực đại. Vừa bị lực va chạm từ trên xuống nước, thần trí hắn có chút mơ hồ, nay bị hấp lực cường đại hút vào. Chưa tới vài hô hấp, thân hình Thanh Thiện bị hút xuống đáy.

Không biết đã trải qua bao lâu, thần trí Thanh Thiện đã trở lại, xương cốt toàn thân như rạn nứt, cơ nhục đau ê ẩm. Vừa mở mắt, Thanh Thiện đã bị ánh sáng nơi đây chiếu vào, khiến hắn nhanh chóng nhắm lại.

Lần này hắn cẩn thận, mắt từ từ mở, ánh sáng cũng ít ảnh hưởng hơn. Trước mắt hắn là một tấm bảng trắng, trên đó có bốn chữ mà hắn không rõ nghĩa, xung quanh đều một màu trắng, Thanh Thiện cảm giác mình như đứng trước một động phủ bằng tuyết.

Nhìn bốn phía xung quanh chẳng có gì, Thanh Thiện vừa định đứng dậy thì lại thấy cánh tay phải của mình có gì vương vís, nhìn xuống nhận ra thân hình của Tam sắc măng xà. Nó đã chết, tay phải Thanh Thiện đã bóp vỡ đầu của nó.

" Ủa, bị cắn sao mình còn không chết?" Thanh Thiện không tìm được câu trả lời, khẽ lắc đầu. Bất quá lần trước sư phụ hắn từng nói, bởi vì hắn uống máu và mật của Ngũ Ảnh Xà nên mới không chết. Để đảm bảo, Thanh Thiện cũng cố nhịn mà làm lại một lần nữa, lần này hắn chỉ uống máu và tìm mật nuốt vào mà thôi.

Cảm giác bụng đã căng hết cỡ, Thanh Thiện mới buông Tam sắc măng xà ra. Tam sắc măng xà mặc dù không tốt như Ngũ Ảnh Xà, Tam sắc măng xà này đã sống được mấy chục năm, uống máu của nó có thể cường kiện xương cốt, cơ nhục thêm săn chắc mà dẻo dai.

Xem lại một chút thân thể, không những toàn thân tổn hại mà công lực tán loạn khắp nơi, nội thương không có nhẹ. Thanh Thiện cố gắng ngồi dậy, hai chân khoanh lại, hai tay đặt lên hai chân, chợt tâm pháp của tầng sáu lại vận chuyển, chưa tới vài lần hô hấp, từng đốm trắng linh khí tụ lại dày đặc quanh thân thể.

"A, linh khí quá đậm đặc rồi." Thanh Thiện khẽ hô, nơi đây linh khí tụ tập còn dày đặc hơn gấp vài chục lần so với lúc ở cánh rừng, linh khí tựa như đông đặc thành thực thể.

Toàn thân Thanh Thiện như hồ đen điên cuồng hấp thu linh khí, xương cốt, cơ nhục, kinh mạch, tất cả đều hấp thu. Tuy ban đầu rất đau đớn, nhưng càng sau dần cơn đau không còn nữa, từng đoạn kinh mạch vốn thương tổn nhanh chóng liền lại. Xương cốt, cơ nhục so với xưa càng thêm cứng rắn nhưng không kém phần dẻo dai.

Ngồi càng lâu linh khí sinh ra càng nhiều, hơn nữa Thanh Thiện dường như không có cảm giác đói. Thời gian chậm chậm trôi qua, mỗi một chút vết thương đều được chữa trị. Cảm giác kinh mạch vững chắc hơn xưa không ít, Thanh Thiện không cầu nê, hấp thu không ít linh khí để tăng cường công lực bản thân.

Qua một đoạn thời gian tiếp, Thanh Thiện bị đánh thức dậy bởi lúc này đầu của hắn khá đau đớn, đây là dấu hiệu cho thấy vết thương của hắn đã được chữa khỏi. Do chưa đột phá tầng sáu, nếu hắn cứ cố vận dụng sẽ khiến đầu hắn càng đau đớn. Chân khí trong đan điền cũng đi đến giới hạn chịu đựng của kinh mạch, không thể hấp thu thêm.

Vừa đứng dậy, hắn vô cùng kinh ngạc khi nhận ra, số linh khí vừa rồi chữa thương lại từ trong động phủ trước mặt, còn cánh cửa động cũng đã mở từ lúc nào.

Bước chân Thanh Thiện liền bước về phía động phủ, vừa đi đến trước cửa, một luồng sáng trắng đã bắn vào mi tâm. Từng ký tự vô nghĩa cứ tự động xâm nhập vào não bộ.

"Hư Thiên động phủ." Thanh Thiện nhìn lên bốn chữ trên cao khẽ nói. Có điều hắn cũng nghi hoặc vì sao hắn biết mấy chữ đó, hắn không tìm ra nguyên nhân. Mà cảm giác này cũng không giống như học anh ngữ, chỉ là trong đầu hắn chợt hiện lên mà thôi.

Đi qua cánh cửa, khí tức bên trong tỏa ra có chút quen thuộc, hình như đồng dạng với chân khí bên trong nội thể hắn, đi nhanh tới trước, Thanh Thiện đi tới căn phòng rất rộng lớn, phía trước mặt có một bức tượng điêu khắc màu trắng toát, đó là một nam nhân trung niên cao tới gần mét chín, trong tay cầm một cây thương. Thương gồm ba đầu nhọn, đầu giữa dài nhất, bên cạnh là hai mũi nhọn ngắn hơn, mũi ở giữa có đính một viên ngọc, thân thương có khắc một con rồng đang đớp viên ngọc.

Đang quan sát trung niên nhân, một đạo khí trắng mờ mờ nhanh chóng tụ thành hình người, mà người này trông giống hệt với bức tượng trước mặt.

"Đứa nhỏ, ngươi có thể đến đây xem như giữa chúng ta có duyên phận với nhau, ta không biết pháp quyết của mình có bao nhiêu người tu luyện, nhưng chỉ một người có thể vào nơi đây, tất nhiên chỉ truyền nhân của Hư Thiên quyết mới có thể tới đây. Thiếu chút quên, ta tự giới thiệu, ta là Hư Thiên Quân, một trong tứ đại thiên quân của Âu Lạc bộ tộc."

Dừng một chút để cho Thanh Thiện hiểu ra, giọng nói từ bóng nhân ảnh kia lại tiếp tục.

"Chúng ta bốn người gồm, Lạc Long Quân, Phá Diệt Quân, Liễu Diệp Quân cùng ta Hư Thiên Quân. Trong đó Liễu Diệp Quân là nữ nhân duy nhất. Sau này Lạc Long lấy Âu Cơ, thành lập ra Âu Lạc bộ tộc, ba người chúng ta vì là bạn thân của Lạc Long mà trở thành vị thần che chở cho bọn họ. Đáng tiếc cuộc sống thanh bình chỉ kéo dài vài trăm năm. Đầu tiên là phương bắc Hoa Hạ bộ lạc gây chiến cùng yêu thú, nhưng yêu thú cũng có những cường giả vô cùng mạnh, có yêu thú thậm chí siêu việt hơn chúng ta. Từ đó yêu thú cực kỳ thù ghét con người, mặc dù chúng ta không muốn, có điều vẫn bị vướng vào trận chiến này. Rồi sau đó đến cả những bộ lạc cách chúng ta vô cùng xa cũng tham chiến, mất bọn họ màu xanh, tóc màu vàng. Trận chiến đó vô cùng thảm thiết. Những yêu thú cường đại nhất đều xuất hiện,

Trận chiến này chúng ta đã chiến thắng.

Phá Diệt Quân hi sinh, Lạc Long Quân cũng gục ngã, ta cùng Liễu Diệp Quân đều trọng thương, linh hồn gần như tan rã. Phương bắc Hoa Hạ, bảy vị cầm đầu cũng rơi rụng bốn người, ba người khác trọng thương. Còn những bộ lạc đến từ phía Tây không khá hơn chúng ta. Yêu thú chết mười hai thủ lĩnh, bốn tên khác bị đánh tan công lực trở lại yêu thú cấp một.

Sau trận chiến, những người thủ lĩnh chúng ta đều tự mình thoái ẩn để chữa trị. Nhưng quái sự lại xảy ra, trận chiến của chúng ta gây nên đã làm tổn thương nghiêm trọng các đại linh mạch. Nhất là linh mạch chủ trong lòng đất đã bị hủy hoàn toàn, linh khí không còn sinh ra sung túc như xưa. Mà những người như chúng ta phải cần lượng vô cùng lớn linh khí để chữa trị. Theo ta dự đoán, tất cả các thủ lĩnh cũng đều như ta, có thể kiên trì sống thêm vài chục năm đã là kỳ tích.

Mười năm sau trận chiến, linh hồn của ta lại càng thương tổn nặng nề, trong lúc may mắn ta tìm ra được một nhánh linh mạch khá sung túc, bắt quả linh hồn đã không thể chữa trị nữa, ta liền thiết lập động phủ này chờ truyền nhân của ta tới.

Và ngươi chính là kẻ được lựa chọn."

Giờ phút này Thanh Thiện đã hiểu được chút ít về chuyện xưa, ngay cả sự tích Lạc Long Quân cùng Âu Cơ xem ra cũng là thật. Trận chiến năm đó đã khiến linh khí suy yếu dần, khiến cho rất nhiều bí tịch đánh vứt đi, Nghịch Thiên giả chỉ còn trong truyền thuyết.

Thanh Thiện lại nghe bóng ảnh Hư Thiên Quân nói tiếp:

"Hài tử, theo ta dự đoán, sẽ có rất nhiều người chiếm được vài linh mạch khá lớn, nhưng linh khí sẽ dần suy kiệt là không thể tránh khỏi. Những kẻ có thể đột phá cực hạn cũng sẽ ít dần, bởi không có linh khí, bọn họ sẽ không thọ được như chúng ta. Ta cũng không biết thời đại của ngươi cách chúng ta bao nhiêu lâu, Âu Lạc bộ tộc có còn nữa hay không. Nếu còn tồn tại, ta muốn ngươi kế thừa trọng trách của ta, trở thành vị thần bảo hộ cho bọn họ."

"Ừc, vị thần bảo hộ, bọn họ đã hết sức truy lùng để giết mình, giờ muốn mình bảo hộ, mình còn chưa bị điên à." Thanh Thiện trong đầu trầm nghĩ vậy.

"Những năm cuối cùng của ta, ta đã hết sức hoàn thiện Hư Thiên quyết, tuy nhiên không có gì là hoàn hảo cả. Sáu tầng ban đầu của Hư Thiên chính là cực hạn của võ giả, từ tầng bảy chúng ta đều gọi là Nghịch Thiên giả, bởi chúng ta có thể sống lâu hơn, có sức mạnh đủ để xoay chuyển căn khôn. Từ sơ nhập tầng bảy đến giữa tầng bảy thực lực tăng lên gấp năm lần, cứ như vậy mỗi một tầng đều có ba cảnh giới tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ.

Khi từ hậu kỳ tầng bảy lên đến tiền kỳ tầng tám, chính là chân khí một lần biến đổi, bản thân ngươi cũng được cải tạo một lần. Hai mươi năm cuối cùng của ta, ta một mực suy diễn tầng thứ chín, nhưng ta chỉ mới suy diễn thành công trung kỳ tầng chín. Còn hậu kỳ như thế nào?, ngay cả có hay không tầng thứ mười? ta đều không thể đạt đến, chỉ có thể trông cậy vào ngươi.

Đằng sau căn phòng này chính là tu luyện, nơi đó có Tịch Diệt Long Thương của ta cùng với những kinh nghiệm ta ngộ ra, tất cả ta đều vẽ lại trên tường, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu tùy vào tư chất của ngươi. Năm xưa ta vô tình tìm được một khối Vạn Niên Huyền Thiết sâu trong lòng đất, ta tốn mấy hơn chục năm tôi luyện, loại bỏ hết tạp chất, chỉ còn lại nguyên chất, sau đó dùng máu và bản mệnh chân hỏa để đúc thành Tịch Diệt Long Thương, trận chiến năm xưa, cho dù dùng bất cứ vũ khí nào cũng không thể phá hủy nó. Ngay cả thân khí Khai Thiên Phủ cũng không làm nó chút tổn hại.

Bên trong Tịch Diệt Long Thương ta có phong ấn một con quái long, lai lịch của nó thế nào thì sau này gặp nó ngươi sẽ biết. Bất quá trận chiến năm xưa nó cũng rất thảm, tuy vậy chưa đến nỗi mất mạng, sau này nó sẽ giúp ngươi nhiều. Nhờ có quái long mà Tịch Diệt Long Thương có thể dễ dàng hấp thu toàn bộ linh khí của linh mạch này. Căn phòng cuối cùng chính là nơi ta chuẩn bị cho ngươi. Có thể đột phá bao nhiêu tùy vào căn cơ của ngươi." nói đến đây, bóng ảnh của Hư Thiên Quân cũng mờ dần, sau đó tan biến.

"Ài, thật cứ y như giấc mơ." Thanh Thiện khẽ than.

"Hư Thiên Quân, vẫn bồi được làm người kế thừa của ngươi, Âu Lạc bộ tộc tuy không còn nhưng nó đã đổi thành Việt Nam, vẫn bồi vẫn tự hào mình là con rồng cháu tiên, tuy qua bao nhiêu đời, nhưng nguồn gốc vẫn là Âu Lạc bộ tộc, nay dập đầu trước người để nhớ ơn truyền thụ." sau đó hấn cúi trước bức tượng quỳ xuống, dập đầu ba cái.

"Tốt lắm, uống nước nhớ nguồn đây là châm ngôn của Âu Lạc chúng ta, ngươi có thể thành kính như thế ta cũng không thể quá ki bo, ha ha ha." âm thanh một lần nữa lại vang lên, lần này có chút làm Thanh Thiện hoảng sợ, bởi hấn nghĩ người này còn chưa chết à.

"Cũng đừng sợ quá, đây chỉ là chút hình bóng còn sót lại của ta. Ài cho dù đã chết ta cũng muốn đeo Hư Thiên giới chỉ à, nhưng nay ta cũng đã an tâm giao lại nó cho ngươi. Ngươi chỉ cần bước tới bức tượng của ta, gỡ nó ra, chỉ cần nhỏ một giọt máu vào là có thể dùng được. Sự huyền diệu của nó tự ngươi khám phá đi." Thanh Thiện hơi ngần ngại, hấn có cảm giác người này đã thực sự tan biến vào hư vô, không còn giữ lại chút gì, hấn không khỏi thương cảm, một trong bốn người mạnh nhất trong Nghịch Thiên Giả đã ra đi như vậy.

Hấn nhanh chóng lấy chiếc nhẫn bên trên bức tượng, thì ra chiếc nhẫn được phủ một lớp màu trắng giống bức tượng, vì thế ai cũng cho rằng nó chỉ là đá. Thanh Thiện cạo lớp bên ngoài, hiện lên một giới chỉ màu đen bóng, nhỏ một giọt bản mệnh tinh huyết vào nó, hấn lập tức phát hiện bên trong chiếc nhẫn rất lớn, ngoài một đồng thực vật kỳ lạ đủ loại màu sắc, Thanh Thiện còn phát hiện vài thứ bình khí, còn có vài phiến đá rất lớn có ghi chữ trên đó, tuy nhìn ký tự kỳ lạ, có điều hấn vẫn hiểu được nội dung của nó.

Một tấm đá có ghi Long Quân quyết, một phiến đá khác ghi Phá Diệt quyết, một phiến đá ghi Đại Phá Diệt, bên trong ghi lại trận chiến năm xưa, trong đó còn giới thiệu các loài yêu vật cường đại, có nói về các thủ lĩnh của chúng, thủ lĩnh của nhân loại,... .Còn vài loại nữa, nhưng hấn không có thời gian để xem.

Đeo Hư Thiên giới chỉ vào ngón tay, một cảm giác thân thiết lan tỏa toàn thân, dường như chiếc nhẫn dính chặt vào cơ thể hấn, thử rút cũng không kéo nó ra được.

Đi tới gian phòng kế tiếp, gian phòng này còn rộng gấp vài lần so với gian vừa rồi, trên tường là chi chít các bức vẽ vô cùng sống động, có hình trung niên nhân đang đạp chân trên sóng dữ, có hình đại chiến với yêu quái, có hình lại đang trồng chuối, một ngón tay chống đỡ toàn thân ...

Ở giữa sân là Tịch Diệt Long Thương màu đen bóng dài tới hơn mét tám, mũi thương cắm giữa một trận pháp trên sân, Thanh Thiện có thể cảm giác được, tất cả linh khí sản sinh đều bị ngọn thương này hấp thu toàn bộ. Nhìn kỹ vào thân thương, trên đó có khắc một con rồng màu tím, nó thân thì giống con rắn, bất quá có bốn cái chân, trên đầu lại có sừng như hươu, bên dưới còn có hai chiếc râu dài.

"Xem nào." Thanh Thiện vừa vận lực rút Tịch Diệt Long Thương lên.

"Hồng, gầm." chột căn phòng như rung chuyển, viên ngọc trên cây thương lóe sáng, một con tử long sống động bên trong Tịch Diệt Long Thương vùng vẫy.

"Nhân loại đáng ghét, dám quấy rối giấc ngủ của ta." âm thanh cổ quái truyền tới não bộ của Thanh Thiện, ngôn ngữ này cũng là ngôn ngữ được ghi

ngoài cửa động

"Ngươi là ai," Thanh Thiện nhìn xung quanh hỏi.

"Kẻ mạnh nhất trong long tộc, thiên tài long tộc Lạc Long Quân cũng là bại tướng trong tay ta, Tử Thiên Long chính là ta." âm thanh một lần nữa vang lên. Lần này Thanh Thiện đã chú ý, âm thanh đúng là từ trong Tịch Diệt Long Thương phát ra, xem ra đây đúng là con tử long bị phong ấn trong cây thương rồi.

"Hừ, ngươi từng đánh bại Lạc Long Quân sao, vậy tại sao còn bị Hư Thiên Quân phong ấn trong này."

"Ngươi thì biết cái gì, ta là đệ nhất thiên tài của long tộc, Lạc Long sau này sở dĩ một trong tứ đại thiên quân là do hắn gặp được kỳ ngộ. Nhớ năm xưa, long tộc so tài, hắn chỉ chống đỡ của ta được trăm chiêu đã bại. Còn cái tên đáng hận Hư Thiên, sau trận chiến năm xưa, ta bị trọng thương, hắn đánh lên sau đó bắt ta phong ấn tại vũ khí của hắn. Ta hận a."

"Hừ, ngu xuẩn, để người khác phong ấn mình, giờ còn bày đặt hận này hận nọ." Thanh Thiện khẽ khinh thường. Sau đó nhỏ một giọt bỗ mệnh tinh huyết cùng ít chân khí vào trong Tịch Diệt Long Thương, ngọn thương lóe sáng một chút sau đó âm ỉ dần dần.

Cảm nhận toàn bộ Tịch Diệt Long Thương, Thanh Thiện biết rõ vị trí của con tử long kia, còn có trận pháp bên trong đang giam cầm nó. Toàn bộ linh khí đều tập hợp trong viên ngọc trên cây thương, trong đó chỉ chảy ra chút ít để cho con rồng này hấp thu. Bất quá thời gian đã quá lâu, hắn cũng không rõ con rồng này khôi phục được bao nhiêu rồi.

"Ngươi dám nói ta ngu xuẩn, tên nhân loại đáng chết, ta sẽ rút gân, lột thịt ngươi."

"Hống, gầm"

"Hừ, con vật ngu xuẩn, Hư Thiên Quân từng nói ta nên thu phục ngươi, nhưng ngươi quá ngu xuẩn, dẫn theo ngươi bên người có lẽ ta cũng bị lây mất, giết ngươi là tốt nhất." Thanh Thiện khẽ nói, chân khí toàn thân thẩm thấu vào cây thương truyền tới trận pháp đang giam giữ tử long.

"Nhân loại ti tiện, a, hống, hống." âm thanh lại vang vọng cả căn phòng, chỉ là trận pháp nhận càng nhiều chân khí của Thanh Thiện, tử long càng la hét thảm, chưa tới ba mươi phút, âm thanh của nó chỉ "hừ, hừ" như người bị trúng phong, ba mươi phút nữa qua đi, Thanh Thiện có thể nhận thấy hơi thở của nó chỉ còn thoi thóp.

Chỉ là Thanh Thiện một mực gia tăng chân khí để khởi động trận pháp bên trong.

"Khoan,... đã..., không phải... Hư Thiên Quân... từng nói,... sẽ không giết ta sao?" âm thanh ngắt quãng từ bên trong vang lên.

"Hư Thiên Quân nói không giết ngươi, nhưng ta không nói không giết ngươi, huống hồ, để một tên vô dụng như ngươi lại được tích sự gì, chẳng bằng đem ngươi diệt, sau này bớt đi một mối họa." Thanh Thiện lạnh nhạt, tay lại gia tăng chân khí.

"Đừng, ta có ích, ta có ích mà." tử long bên trong nhanh miệng nói, bởi hắn sợ chỉ vài phút nữa mình không còn sức mà nói.

"Có ta bên trong, Tịch Diệt Long Thương mới hấp thu linh khí vào viên ngọc được." tử long có vẻ thành khẩn nói.

"Ừm, xem ra có chút ích lợi, còn gì nữa không."

"Ta còn có thể hấp thu hoàn toàn nội đan, sau đó ta có thể dựa vào Tịch Diệt Long Thương chuyển cho ngươi." thấy Thanh Thiện không hài lòng lắm, nó đành nói tiếp.

"Còn nữa không?"

"Hết rồi."

"Hừ, xem ngươi còn chút tác dụng, để ngươi sống xem biểu hiện của ngươi. Nếu một ngày nào đó ta hài lòng, có thể cho ngươi cơ hội tự do, bất quá ngươi cũng thật ngu ngốc, nếu là ta, ta sẽ giả vờ ngoan ngoãn, sau đó khôi phục thực lực bản thân, sau khi được thả sẽ quay lại trả thù." Thanh Thiện lạnh giọng nói.

Từ nãy giờ Thanh Thiện cũng làm theo cách của Hư Thiên Quân nói cho hắn, con rồng này vốn nạt yếu sợ mạnh, nhất là những người càng độc ác nó càng sợ.

"Đúng, có lý à,... à không phải."

"Ta là nói thật lòng, chỉ cần ta mạnh hơn ngươi, lúc đó ta sẽ suy nghĩ thả tự do cho ngươi, chỉ cần ngươi trợ giúp ta hết sức, ta có thể cho ngươi hấp thu càng nhiều linh khí. Bất quá nếu ngươi cảm giác gian lận được ta thì cứ thử xem."

"Thì ra là vậy, đợi hắn mạnh hơn mình thì trả thù quái nào được nữa?" trong đầu suy nghĩ như vậy nhưng hắn không nói ra.

Chương 25: Lộ Tắc

Từ Thiên Long trong long tộc cũng tính là đại thiên tài, dựa vào tài năng của mình, nó đã tu luyện tới cảnh giới Long Hoàng, chỉ kém một bước có thể đạt tới Long Thần như Lạc Long Quân. Tuy nhiên có tài thường đi với nhiều tật, nó rất tham lam lại mê gái, thấy đồ gì đẹp đều tìm cách cướp cho bằng được, còn nữ nhân nào có chút nhan sắc cũng dụ nàng ta lên giường.

Năm xưa nó bị truy đuổi khắp mọi nơi, chỉ là ngoài hai tính này nó cũng không hẳn là xấu xa. Trong trận chiến với yêu thú, Từ Diễm chân hỏa của nó đốt chết không biết bao nhiêu yêu vật, sau cùng bị thủ lĩnh của yêu thú đánh trọng thương, nhưng bởi da thịt nó rất dày, khả năng chạy trốn lại xuất sắc, nên nó mới trốn được một mạng.

Trốn thoát một mạng, nó cũng đi tìm linh khí để phục hồi thương thế, vừa mới tìm được một linh mạch, bất quá lại là nơi của Hư Thiên Quân, sau đó mới bị phong ấn trong Tịch Diệt Long Thương từ đó đến bây giờ. Bản thân long tộc có một thiên phú, đó là có thể dự trữ vô hạn linh khí, vì thế các linh mạch có người còn gọi là long mạch. Nhờ vào Từ Thiên Long mà tất cả linh khí từ viễn cổ mới được lưu giữ lại, nếu không, với linh mạch như vậy, rất nhiều Nghịch Thiên giả chắc chắn đã tìm đến.

Thu lấy Tịch Diệt Long Thương vào tay, Thanh Thiện tiếp tục đến căn phòng kế tiếp, nơi đây được Hư Thiên Quân nói, hẳn có thể đột phá bao nhiêu tùy theo tư chất của bản thân, vì vậy Thanh Thiện rất háo hức.

Căn phòng này lại rất nhỏ chỉ rộng cỡ bốn mét vuông, ngay trước cửa lại có một bức tranh, một người cơ bắp cuộn cuộn, đang đứng trung bình tấn, hai tay giơ lên trời, trên bàn tay là từng lớp đá đè xuống, trên thân người đó còn có các đường màu đỏ chạy dọc theo xương cốt con người. Bên cạnh còn có vài dòng chữ có "Cửu Chuyển Kim Cương Thân, thân thể con người không chỉ kinh mạch, đan điền hấp thu được linh khí mà tất cả tứ chi, não bộ đều có thể, dựa theo chín đường vận chuyển trên hình vẽ tu luyện sẽ đại thành, lúc đó kinh mạch, xương cốt, cơ nhục đều bền bỉ vô cùng, có thể hấp thu vô hạn linh khí đủ để tiến đến cảnh giới Thiên Quân. Ban đầu nhớ cầm Tịch Diệt Long Thương tại giữa phòng, nó có thể trợ giúp khi chống đỡ các khối đá. Hư Thiên Quân lưu bút."

Thanh Thiện giờ có chút hiểu ra, tư thế nào giống hệt như cử tạ, bất quá bất động duy trì rất lâu.

Đi vào trong phòng, ở giữa phòng quả có chỗ cắm ngọn thương, hơn nữa đó còn là một trận pháp kỳ quái. Vừa đi vào cửa phòng liền đóng sầm lại.

Phía sau cánh cửa có hàng chữ "Hải tử, chưa qua tầng sáu của Cửu Chuyển Kim Cương Thân người đừng hòng ra a, người cũng không có sợ chết đối, linh khí ở đây rất nhiều. Mỗi khi vượt qua một tầng, chỉ cần đứng thẳng đẩy cự thạch, lập tức sẽ có khối đá tiếp theo rơi xuống. Một tầng là một viên, nhớ lấy. Nếu người mà lười nhác, sau thời gian nhất định sáu khối cự thạch đè xuống, lúc đó Tịch Diệt Long Thương sẽ lún xuống, người có thể tưởng tượng ra khi đó rồi. Chúc người may mắn."

"Ầm" một khối cự thạch bằng cả căn phòng từ trên cao từ từ đè xuống, theo quán tính hẳn liền giơ tay vận công lực đón đỡ. Nhưng không chống đỡ được lâu, khối đá đã ép người hẳn gập xuống.

"Bồng" khối đá đè tới cán thương sau đó mới dừng lại. "May mắn có cây thương đỡ, nếu không mình đã bẹp dí a." Thanh Thiện khẽ lẩm bẩm, nhìn khắp nơi mà không thấy có cơ quan gì mờ, biết không thể lăm gì, Thanh Thiện đành dựa theo đồ hình tu luyện.

Hai chân đứng theo thế trung bình tấn, hai tay đẩy lên khối đá, chân khí toàn thân vận chuyển theo lộ tuyến thứ nhất của đồ hình. Xung quanh từ cán thương bắt đầu tản mát ra linh khí dày đặc, căn phòng cơ bản là một màu trắng xóa.

Cơ bắp, xương cốt toàn thân bắt đầu đỏ rực, linh khí cũng bắt đầu cuộn cuộn chảy vào cơ thể hẳn. Chân khí toàn thân mỗi khi hao tổn, linh khí bên ngoài liền bổ xung, có thể nói lúc này hẳn luôn luôn giữ trạng thái xuất lực mười thành công lực, hẳn có thể duy trì lâu là bởi vì chân khí hao ngay lập tức có linh khí bổ xung.

Dựa vào luôn vận dụng toàn thân công lực, kinh mạch của hẳn cũng cũng liên tục được rèn luyện. Mỗi lần cảm giác mệt mỏi lan tỏa, Thanh Thiện lại nghĩ tới lúc sáu tám đá đè xuống, nếu lúc đó hẳn không đủ sức thì chính là bị đè chết a. Vì thế nín nhịn mà chịu đựng.

Hai chân tê dại, hai tay cũng run rẩy, nhưng hẳn vẫn cố gắng dựa vào lộ tuyến của đồ hình mà dẫn dắt chân khí, xương cốt, cơ nhục càng mỏi thì linh khí thấm thấu vào trong đó càng lớn, hẳn kiên trì càng lâu kinh mạch cũng được tôi luyện liên tục.

"Aaaa, chết mất."

"Bồng" Thanh Thiện cả người mềm nhũn ngã xuống, khối đá không còn ai chống liền đánh lên Tịch Diệt Long Thương.

Nghỉ ngơi chốc lát, cả căn phòng linh khí đầy ắp, vừa thấy thân thể ổn định lại, hẳn lại tiếp tục đứng dậy. Ở trước áp lực tử vong ai cũng phải phấn đấu, huống chi lúc này lại có thể tăng cường thực lực. Nơi đây không có ngày đêm, Thanh Thiện cũng rất ít khi buồn ngủ, bởi mỗi lần hẳn vận chuyển Cửu Chuyển Kim Cương Thân, linh khí cũng thấm thấu vào não bộ của hẳn, mỗi lần như vậy hẳn liền thấy tinh thần càng phấn chấn, tiêu hết cơn buồn ngủ của

bản thân.

Cũng chẳng biết đã trải qua bao lâu, cơ thể hắn càng lúc càng nóng, toàn thân đỏ rực, chân khí trong nội thể cũng sôi trào theo, xương cốt cơ nhục đau nhức, kinh mạch như nứt toác ra, nhưng hắn vẫn kiên trì luyện tập, bởi hắn biết rất có khả năng tầng thứ nhất mình sắp đột phá. Thân hình Thanh Thiện càng rung động mãnh liệt, xương cốt cơ nhục tựa như chỉ cần chút nữa sẽ vỡ vụn ra, chân khí toàn thân lại không ngừng điên cuồng vận chuyển trong kinh mạch, càng lúc càng nhanh tựa như con ngựa bất kham.

"AAAAA, rắc, rắc."

"Bồng."

Đây không biết là lần thứ bao nhiêu cự thạch đánh xuống Tịch Diệt Long Thương. Nhưng Lần này khác với mọi khi, toàn thân hắn không ngừng chảy máu, xương cốt rạn nứt, cơ nhục, kinh mạch nứt vỡ. Con đau khiến Thanh Thiện hôn mê.

Tâm pháp Hư Thiên quyết lại bắt đầu vận chuyển, với linh khí ở nơi đây, các vết thương hắn từ từ hồi phục, xương cốt, cơ nhục, kinh mạch một lần nữa trọng tổ lại, người ngoài không thể nhận ra thay đổi của hắn, nhưng nếu lúc này hắn tỉnh lại, hắn sẽ rất kinh ngạc về bản thân mình.

Con đau tan dần, cảm giác lại đến với hắn, từ từ di chuyển các đầu ngón tay, sau đó tới khớp xương, Thanh Thiện không thấy chút đau đớn, mà thay vào đó một sức mạnh ẩn chứa trong nội thể, đây không phải là chân khí, mà chỉ đơn thuần dựa vào cơ nhục, xương cốt.

"Ha ha, ta đã vượt qua tầng một." Thanh Thiện không ngừng sung sướng hét lớn, hai tay hắn bắt đầu thử lực lượng của mình.

"Vù, vù." hai tay vung quền, không cần một chút chân khí mà quền pháp rít lên từng tiếng lạnh lạnh.

"Bồng" một quyền đánh tới tầng đá phía trên, cả tầng đá đều rung động.

"Để xem sức lực tăng tiến thế nào, tầng thứ hai không biết thế nào?" Thanh Thiện liền đứng trung bình tấn hai tay ép vào cự thạch phía trên "Lên." cả tầng đá nhẹ nhàng được đẩy lên. Thanh Thiện còn nhẹ nhàng đứng thẳng dậy, đưa tầng đá cao hơn rất nhiều.

"Àm, âm" Thanh Thiện có thể nhận ra có một khối đá nữa đè xuống, tay hắn bắt đầu rung lên, nếu ban đầu dùng cơ nhục không đã có thể đỡ được, lần này hắn phải dùng thêm cả công lực bản thân.

"Chết tiệt, khối đá sau sao nặng đến như vậy." Thanh Thiện lầm bầm nói, bởi vì khối thứ nhất đơn thuần là cơ nhục chống đỡ, khối thứ hai hoàn toàn dựa vào công lực bản thân. Mà công lực của hắn lúc này hơn hẳn lúc chưa đột phá Cửu Chuyển Kim Cương Thân, vậy mà dùng mười thành còn chống đỡ cực kỳ vất vả.

Kỳ thực khối đá thứ hai này nặng gấp đôi khối đá thứ nhất, hắn có thể chống đỡ chứng tỏ công lực hắn tăng lên rất nhiều. Kinh mạch mở rộng hơn thì khả năng dung nạp cũng nhiều hơn.

Có điều, có thể đột phá lần này khiến hắn vô cùng tin tưởng bản thân, sau đó liền tiếp tục khổ luyện.

Cửu Chuyển Kim Cương Thân đúng như tên của pháp quyết, phần lớn nó giúp thân thể hấp thu linh khí chứ không giúp ích cho đan điền hấp thu linh khí để tăng cường công lực. Mỗi một lần đột phá, thân thể sẽ một lần trọng tổ lại, khi đó thân thể càng thêm rắn chắc dị thường, chỉ là nếu không có linh khí sung túc, pháp quyết này sẽ vỡ đi, bởi không ai kiên trì dùng liên tục vận chuyển mười thành công lực chống đỡ quá lâu.

...

"Tâm Nhiên, con đã tìm cả nửa tháng rồi, nếu hắn không chết chắc chắn đã được ai đó cứu đi rồi." Nguyệt Lệ bên cạnh khuyên ngăn nàng.

"Huynh ấy không có chết." Tâm Nhiên kiên cường nói. Từ trận chiến tranh đoạt Thất Diệp tử thảo, bọn họ chiếm được ba lá, đám người Hoàng La được bốn lá. Nhưng Lộc Thiên bị trọng thương, Hoàng La vì nhanh chóng cứu chữa cho hắn mà mắc kẹt đám người, ngay cả Ngọc Thảo cũng không bắt lại.

Bọn họ vừa bỏ đi, bốn người Tâm Nhiên cũng chạy xuống phía dưới tìm kiếm, đã nửa tháng hỏi thăm tất cả các nhà ven sông cũng không thấy tung tích, ngay cả xác cũng không thấy.

"Được rồi, nếu hắn chết tất sẽ tìm thấy xác, mà chúng ta không tìm thấy chút gì, kể cả quần áo, chứng tỏ hắn còn sống, hoặc được ai đó đem đi. Sau này ta nghĩ hắn sẽ tìm con liên lạc mà."

Tâm Nhiên cũng đành nghe lời sư phụ mình, ba chiếc Thất Diệp tử thảo nàng vẫn không dùng đến, với nàng, đó là đồ hắn bất chấp tính mạng có được, sau này gặp được sẽ đưa lại cho hắn.

Phong Long, Nguyệt Lệ cũng biết ý nàng như vậy đành tùy ý nàng. Hai người cho dù có được cũng không dùng được, nếu nuốt vào có khi chân khí bạo trướng mà chết cũng không chừng, chỉ là muốn giúp Tâm Nhiên nhưng nàng nhất quyết không chịu dùng.

"Con còn đi động đung không, sau này hắn sẽ liên lạc mà, chỉ là thương thế như vậy, nếu không có nửa năm sẽ không thể phục hồi." Nguyệt Lệ lại nói, dù bà biết, vừa bị Tam sắc măng xà cắn, lại vừa bị một côn của Huyết nhãn linh hầu, sau đó rơi từ trên xuống như vậy, đến như bà cũng không còn mạng a.

"Bây giờ cũng gần biên giới phía bắc, không phải con còn đi tìm cha mẹ mình sao? Ta sẽ đưa con đi tìm, chỉ cần nhìn thấy hai người an toàn, kế tiếp ta sẽ truyền võ công cho con."

"Cảm ơn sư phụ."

Ngọc Thảo cũng liên lạc được với gia đình báo tin mình đã an toàn, sau đó cũng muốn theo hai vợ chồng Phong Long đi lên phía bắc. Cả đoàn bốn người liền dời đi.

Ngay khi Thanh Thiện biến mất, đám sát thủ cũng không còn thấy tung tích, bởi chỉ có mười tỷ mới gây bọn họ hứng thú, Tâm Nhiên bắt quả còn chưa đáng để họ ám sát, hơn nữa bên cạnh nàng còn có hai vợ chồng kì lạ, làm sát thủ, bọn họ cảm nhận được hai người đó không thể trêu vào, vì thế liền rút đi.

Bên ngoài cuộc sống vẫn bình thường tiếp diễn, nhưng bên trong Hư Thiện động phủ Thanh Thiện càng miệt mài khổ luyện, bởi Hư Thiên Quân nói cực kỳ mò mịt, hần chẳng thể khẳng định khi nào khối đá tự động rơi xuống, nếu quá thời hạn, sáu khối rơi xuống mà lúc đó hần còn chưa đủ thực lực chống đỡ, chắc chắn chết rất thảm.

Không có thời gian, không có ngày đêm, hần chỉ biết tiết kiệm thời gian tu luyện, "ngủ ư?" Hần có lẽ còn quên mình có thể được ngủ.

....

Theo thời gian trôi qua càng lâu, bên trong phòng nhỏ, thay thế khuôn mặt thư sinh ngày xưa giờ là khuôn mặt của dã nhân, tóc tai dài quá gối, bù xù hơn những ăn mày thời tiền sử, râu ria mọc dài đến cả đốt ngón tay, tuy nhiên hần vẫn kiên trì chống đỡ năm khối đá đè xuống. Đúng là năm khối đá, bởi trong này một mảnh trắng xóa, không có thời gian ngày đêm, cái hần chú ý nhất chỉ là khi có một khối đá rơi xuống.

Bản thân trải qua năm lần hôn mê, thân thể cũng trải qua năm lần trọng tổ, kinh mạch đã cứng rần rập mấy chục lần khi xưa, xương cốt, cơ nhục vừa mềm dẻo như bông gòn lại vừa rắn chắc như sắt thép, hần có thể tự tin chỉ dựa vào cơ nhục có thể tiếp được được một cơn khi xưa của Huyết nhân linh hầu.

Bất chợt chân khí hần một lần nữa sôi trào, hiện tượng này đã xảy ra năm lần trước đó, chính là dấu hiệu đột phá. Từng dòng chân khí mạnh mẽ đánh vào kinh mạch, xương cốt, cơ nhục, ở trên năm tảng đá đè xuống, có thể nói cơ thể hần đang chịu rất lớn áp lực, tựa như xe tải mấy tấn dừng hết tốc lực lao .

"AAA, rắc, rắc."

Xương cốt, cơ nhục lại vỡ vụn, kinh mạch nứt toác ra một lần nữa, máu tươi thấm đẫm thân hình, nhưng lần này hần còn chưa có hôn mê, bởi sự chịu đựng của hần đã khác năm lần trước. Bỗng một luồng chân khí dọc theo cột sống tiến thẳng đến đại não.

"Ong, ong, ong." não bộ hần chấn động, cả người như sắp hôn mê, đầu đau đớn vô cùng, cổ chân khí này càng lúc càng lớn, áp lực trong não bộ càng lớn lên.

"Oanh." đại não của hần như bị mở rộng ra, lúc này cũng là lúc hần chìm vào hôn mê lần nữa.

Tâm pháp tầng thứ sáu vận chuyển, linh khí liền theo hấp lực mà điên cuồng chảy vào cơ nhục, xương cốt, kinh mạch, ngay cả đan điền cũng thấm thấu vào. Càng về sau trọng tổ thân thể càng tiêu hao nhiều linh khí, nhưng linh khí hấp thu từ viễn cổ đến bây giờ dường như vô hạn, tiêu hao bao nhiêu thì từ Tịch Diệt Long Thương lại bổ xung bấy nhiêu.

Vừa tỉnh lại, Thanh Thiện liền thở dài một tiếng, bởi hần biết mình đã thành công tiến vào tầng sáu, cơ nhục một lần nữa tăng tiến, cơ bắp tuy không giống như những lực sĩ cuộn cuộn, nhưng hần tin tưởng cơ bắp của mình có thể bẻ nát bất cứ lực sĩ nào trên thế giới. Nếu giờ gặp lại Huyết nhân linh hầu hần cũng tự tin bẻ gãy xương cốt toàn thân của nó.

Ánh mắt lúc này cũng thay đổi rất lớn, dù linh khí trắng xóa cả gian phòng, hần vẫn thấy được từng chi tiết của Tịch Diệt Long Thương, đến cả cái trận pháp phía dưới cũng thấy rõ ràng, mà chỉ cần thấy qua là hần có thể nhớ hoàn toàn.

Cảm giác áp lực giữa sống chết tiêu tan, Thanh Thiện thở dài một hơi, sau đó bắt đầu đẩy năm khối đá ngược lên. Không cần dựa vào một chút chân khí, năm phiến đá nhẹ nhàng được đẩy lên cao.

Ý thức chuẩn bị chờ đợi tảng đá thứ sáu rơi xuống, nhưng đợi hồi lâu không thấy thêm thứ gì, điều này khiến hần không khỏi tức giận, bởi Hư Thiên Quân từng nói, chỉ cần hần tu luyện tới tầng sáu thì mới có thể rời khỏi. Chống đỡ thời gian dài mà không thấy gì cả, Thanh Thiện đành thả cho Tịch Diệt Long Thương chống đỡ.

Cây thương này cũng quá khủng cuồng luôn, năm phiến đá đè lên nó mà đến một chút cong oằn cũng không có. Không có việc gì làm, Thanh Thiện bắt đầu thử cơ nhục bản thân. Một quyền hướng vách tường đánh lên.

"Bồng." Cả căn phòng rung lên dữ dội, điều này trái ngược với suy đoán của hần lúc trước. Trước đó khi ở tầng năm, hần từng thử nhưng bức tường quá cứng rắn nó chỉ rung rung tí chút, lần này hần có cảm giác, nếu toàn lực một quyền của hần bức tường này sẽ vỡ vụn ra.

"Ha ha ha, Hư Thiên Quân a, lão sao không nói sớm, cứ nói lấp lửng làm ta khổ sở vậy."

Như tìm ra cái gì đó, Thanh Thiện sung sướng cười lớn. Sau đó một quyền toàn lực đánh vào cánh cửa phòng.

"Bồng, rầm, rầm." Quả nhiên như hần dự đoán, lên đến tầng sáu hần mới có thực lực phá phòng mà đi ra.

Đi đến giữa căn phòng, một tay chống đỡ các phiến đá, tay kia tháo Tịch Diệt Long Thương, sau đó rời khỏi.

"Rầm, ầm, ầm." Vừa rời khỏi căn phòng, tay vừa buông, năm tấm đá không còn lực chống đỡ đã lao xuống dưới.

Trở lại căn phòng thứ hai, Thanh Thiện nhanh chóng nhìn một lượt, trên vách tường hoặc là chiêu thức võ công hoặc là cảnh lốc xoáy, biển gầm, có quang cảnh bão tố, có quang cảnh đàn én bay yên bình. Ở giữa phòng có một bộ đoàn bằng đá rất nhẵn, có thể thấy năm xưa được người ngồi lên nhất nhiều. Trước nó còn có một phiến đá lớn khác, trên đầu có ghi:

"Hư Thiên quyết."

Nhìn chăm chú hồi lâu Thanh Thiện phát hiện ra bản ở nơi đây có chút khác với bản hần đang tu luyện. Chỗ khác chính là từ tầng thứ sáu tâm pháp giống hệt nhưng khác về lộ tuyến chân khí. Hơn nữa lên đến tầng tám, tầng chín, là một lộ tuyến chân khí khác nhau.

"Sao lạ vậy, lộ tuyến vận khí khác nhau, làm sao bây giờ." Thanh Thiện lầm bầm nói. Phải biết khi luyện công, quan trọng nhất là đường dẫn khí, sai một chút chính là tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì bị phế võ công, nặng thì mất mạng. Cái này không thể đùa được.

Hư Thiên quyết sở dĩ không ai luyện thành, bởi nó là một pháp quyết dở dang, kẻ truyền lại chỉ biết đến tầng năm, còn từ tầng sáu trở đi đường dẫn khí hần không hề biết đến. Từ tầng thứ nhất đến tầng thứ năm chính là dẫn khí khai thông trí não, cải tạo tư chất con người. Bất quá nếu tầng sáu cũng tiếp tục như vậy sẽ khiến con người trầm lạc vào tu luyện, có thể một lần tu luyện tới cả một tháng thời gian. Con người có thể nhịn ăn, uống, vệ sinh, trong một tháng sao, huống chi trong thời gian đó tinh thần tiêu hao cực độ, nhẹ thì hóa điên, hóa ngu dại, nặng sẽ tử vong.

Trên tấm đá còn nói rõ, từ tầng một tới tầng sáu chính là cực hạn của võ giả, chỉ đột phá tầng sáu mới có thể bước vào Nghịch Thiên giả.

"Xem ra đây là Hư Thiên Quân cải tạo lại pháp quyết." Thanh Thiện thầm nghĩ. Mà trên tấm bia đá có đường dẫn khí vô cùng cụ thể, điều này khiến hần không thể nghi ngờ pháp quyết trên này.

"Mình mới tầng năm, bất quá chân khí dường như sắp đột phá tầng sáu. Để xem có thể tiến vào tầng sáu không?" hần liền cảm Tịch Diệt Long Thương vào trận pháp giữa sân, linh khí một lần nữa trào ra, sau đó ngồi xuống dựa vào pháp quyết cùng đường dẫn tu luyện.

Vòng xoáy của đan điền điên cuồng vận chuyển, linh khí như thủy triều tràn vào đan điền. Chưa tới vài phút thời gian, chân khí toàn thân đã gia tăng nhanh chóng.

"Oanh, oanh." toàn thân lần nữa chấn động, nhưng căn bản không chút ảnh hưởng lớn nào. Vận khí bao quanh bên ngoài cũng dần dần chuyển từ màu lam sang màu sắc đậm hơn, gần giống màu tím, chỉ là nhạt hơn một chút.

Trong đầu Thanh Thiện lúc này lại nhanh chóng liên tưởng tới tâm pháp tầng sáu, chỉ là đường dẫn khí là dựa vào đồ hình trên bia đá.

"Vi thiên chi thiên, hư thiên tự tại, dẫn động thiên địa, quy vu khí hải, cải thiên đảo mệnh. "

Linh khí bên ngoài cung cấp không ngừng cho bản thân hần, tầng sáu thực lực so với tầng năm chính là gấp năm lần, chính là chân khí cũng tương đương gấp năm lần. Đan điền của Thanh Thiện như cái hồ đen không ngừng nuốt chửng tất cả linh khí trong gian phòng. Chân khí một lần nữa tăng tiến.

"Đã tăng lên hai lần."

"ba lần ,... năm lần."

Thanh Thiện một bên dẫn khí một bên theo dõi chân khí bản thân.

Chân khí bản thân như con ngựa mất cương, liên tục đánh sâu vào kinh mạch toàn thân, bất quá vẫn chưa tới giới hạn thừa nhận của kinh mạch. Chân khí tiếp tục vận chuyển liên tục, đi tới nơi nào liền đột phá huyết mạch nơi đó. Ngay khi di chuyển trên hai mạch chủ Nhâm Đốc, chân khí bá đạo vẫn không có chút dừng lại, tốc độ càng ngày càng tăng.

Dọc theo cột sống, chân khí xông phá qua Vi Lư, Mệnh Môn, Á Môn, lên đến Bách Hội huyết, nơi đây chính là đại huyết mà mỗi võ giả đều muốn đột phá.

"Oanh, oanh." dù sức chịu đựng vô cùng lớn, nhưng chân khí đột phá Bách Hội huyết, Thanh Thiện không khỏi chút khó chịu, đầu như bị búa tạ đập vào. Chân khí bản thân không dừng tại đó, đi tới đỉnh đầu sau đó đi qua Ấn Đường, Nhân Trung, Đan Trung, Thần Khuyết, Khí Hải, ngay khi đi đến huyết Khúc Cốt, huyết này cùng Bách Hội chính là Sinh Tử nhị huyết trong truyền thuyết, chỉ cần đã thông huyết này, Nhâm Đốc nhị mạch của hần có thể hoàn toàn đã thông.

"Oanh, oanh." bên bụng dưới nhói nhói đau, nếu không phải là do xung phá huyết đạo, có thể hần nghi ngờ "vật ấy" bị làm sao.

Ngay khi vượt quá Khúc Cốt, chân khí cuồng bạo của hần đã không còn vật cản trở, sau khi chạy khắp toàn thân kinh mạch, liền trút hết vào đan điền.

"Đột phá tầng sáu." trong đầu Thanh Thiện lập tức nhận ra, bao quanh cơ thể hắn lúc này là vụ khí màu tím sẫm. Chân khí bản thân cũng biến hóa không ngừng, từ màu trắng sữa chân khí, sau khi đổ dồn vào đan điền, đan điền sau khi tiếp nhận tất cả chân khí bản thân, nó dường như trương phình ra, cứ phình ra rồi bóp lại, tốc độ càng lúc càng nhanh.

"Oanh." có chút đau đớn, Thanh Thiện liền nhìn vào đan điền mình, cứ tưởng nó đã vỡ ra, "may mắn nó vẫn còn nguyên vẹn." hắn nhảm nhừ may mắn, lúc này thật bất ngờ bên trong đan điền đã không còn chân khí nữa mà xuất hiện một viên ngọc màu lưu ly tỏa ra ánh sáng vô cùng đẹp mắt. Có thể nhận ra, bên trong đó là chân khí bị nén ép mà thành. Tuy chỉ to bằng đầu ngón tay, nhưng chứa đựng chân khí vô cùng khổng lồ.

Cảm nhận chút chân khí bản thân, Thanh Thiện phát giác, chân khí thuần khiết hơn, cùng bá đạo hơn xưa gấp hàng chục lần.

Ngay lúc này, Thanh Thiện có cảm giác cực kỳ thông suốt, cơ thể nhẹ bẫng, dường như lập tức có thể bay lượn tự do.

Không kịp để ý cảm giác bản thân, tâm pháp tầng bảy nhanh chóng lướt qua đầu, linh khí của cả gian phòng đều được rút đến viên ngọc đang quay tròn giữa đan điền.

Linh khí bên trong Tịch Diệt Long Thương như cuộn cuộn chảy vào cơ thể, viên ngọc càng lúc càng sáng, càng lúc càng to ra.

Vừa hấp thu linh khí, Thanh Thiện vừa thử rút chân khí vào kinh mạch bản thân, cứ như vậy vừa hấp thu, Thanh Thiện vừa thử sự chịu đựng của kinh mạch. Ngay khi viên ngọc lớn ra gần năm lần, kinh mạch của hắn đã bắt đầu không thể chịu đựng. Bắt buộc hắn phải ngừng lại.

"Ài, còn chút xiu nữa đã tiến vào trung kỳ a, tiếc quá, kinh mạch còn quá yếu." Thanh Thiện không khỏi thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thương Pháp

"Vù, vù."

Cầm trên tay Tịch Diệt Long Thương, một chiều đâm thẳng tựa hồ vô cùng nhẹ nhàng, cả căn phòng gió rít lên theo từng động tác của hắn. Đối diện với Thanh Thiện là ba bức hình trung niên nhân đang dùng thương đâm vào đám lá cây, phong thái trung niên nhân vô cùng nhàn nhã, thương cũng không nhanh không chậm, có điều ở bức tranh thứ ba, đám lá cây đều thủng một lỗ rất nhỏ tại tâm chiếc lá.

"Thương pháp chú trọng nhất là đâm, nhanh tựa chớp giật, ra tay phải chuẩn xác, ý đến khí đến, khí đến thương đã đâm trúng mục tiêu, một kích trí mạng, tại đầu mũi thương phải hình thành xoáy ốc, không vật gì là không thể phá. Cảnh giới tiếp theo là chậm vô cùng, lấy tĩnh chế động, lấy chậm mà thắng nhanh. Cảnh giới thứ ba chính là Nghịch Thiên, Thiên Đạo vốn bao la vô tận, nhưng chứa trong nó là sức mạnh cường đại, cuồng phong, sóng ngầm, sấm sét chính là tượng trưng của Thiên Đạo, chỉ có vượt qua nó, con người mới chính thức là Nghịch Thiên giả."

Thấy những lời ghi chú của Hư Thiên Quân, thì lúc này Thanh Thiện chỉ mới sơ nhập cảnh giới đầu tiên, tuy chưa được giống trong hình vẽ, bất quá lúc này thương pháp của hắn cũng đã rất nhanh, chỉ cần vừa nghĩ đến, trong tay Tịch Diệt Long Thương đã xuất ra.

"A, một thật, chỉ mỗi một thức đâm mà tiêu tốn quá nhiều sức lực." Thanh Thiện vừa dừng lại, hơi thở hơi chút dồn dập nói. Tịch Diệt Long Thương dài hơn mét tám, toàn thân màu đen bóng, cân nặng tới gần trăm cân. Mặc dù xương cốt, cơ nhục đều dẻo dai, sức khỏe tăng tiến rất nhiều, nhưng luyện tập vài ngày liên tục, cơ thể có chút ăn không tiêu.

"Chiều này đã khá khá, tiếp theo là đồ hình nào đây?" Thanh Thiện vừa nghĩ, sau đó nhìn tới một hình vẽ trung niên nhân vây giữa sấm sét luyện thương, chỉ thấy bao quanh trung niên nhân là một lồng thương ảnh tạo nên, bên ngoài mặc kệ sấm sét đánh vào, trung niên nhân vẫn nhắm mắt múa thương.

"Thương pháp chú trọng tiếp theo là gạt đỡ, thân hình trầm ổn, sống lưng toàn thân phải thẳng, chân khí truyền khắp toàn thân, hai chân vững như núi, lấy nhanh chế nhanh, có thể đứng trong mưa mà không dính hạt mưa nào, đứng dưới bão tố sấm sét, thậm chí sấm sét đánh cũng không lọt vào. Cảnh giới cao nhất, có thể đứng dưới thiên kiếp mà vô sự."

"Vù, vù."

Vừa nghỉ ngơi xong, Thanh Thiện lại luyện tập theo đồ hình này, ban đầu chỉ là gạt đỡ vô cùng đơn giản, sau đó càng lúc càng nhanh, Tịch Diệt Long Thương tựa như ảo ảnh lóe lên giữa không trung.

"Xuy, xuy." Âm thanh càng rít lên từng hồi, càng luyện Thanh Thiện càng nhập tâm, hai mắt cũng từ từ nhắm lại, dựa vào tiếng gió là cảm nhận chiêu thức.

Chiêu thức khi nhanh thì lóe lên từng đạo tàn ảnh, xung quanh người Thanh Thiện đầu đầu cũng là bóng thương ảnh, khi chậm thì vô cùng chậm, ngay cả so với thương pháp bình thường khác còn chậm hơn.

Cứ như vậy, Thanh Thiện một mực diễn luyện, ở trong Hư Thiên động này không phân ngày đêm sáng tối, còn như với Thanh Thiện, hẳn không ăn cũng không chút ảnh hưởng, khi nào mệt mỏi chỉ cần tĩnh tọa hấp thụ linh khí là đủ.

Thời gian cứ tiếp diễn trôi qua, hẳn chỉ có diễn luyện hai chiêu thương pháp.

"Phù, phù, chiêu này đã đến bình cảnh rồi."

Thanh Thiện chợt mở mắt, khoe miệng lại hơi mỉm cười, cảm giác với công lực của mình cùng sự linh ngộ đã đến cực hạn, Thanh Thiện liền dừng lại. Dù nói chiêu thức càng luyện càng quen, càng ảo diệu, bất quá với hắn lúc này, dù muốn tiến triển thêm không phải trong một chút thời gian, có nhiều thứ quan trọng hơn, tựa như thực lực bản thân, chỉ cần tiến vào tầng bảy trung kỳ khi đó thương pháp sẽ tự động tăng tiến.

Hư Thiên quyết tầng bảy tiền kỳ tương đương với Nghịch Thiên giả cấp một, tiến tới trung kỳ tầng bảy lại có thể sánh với Nghịch Thiên giả cấp ba, tới hậu kỳ tầng bảy tương đương với Nghịch Thiên giả cấp năm. Nếu tiến tới tầng tám sơ kỳ, cho dù Nghịch Thiên giả cấp bảy cũng không là đối thủ, tiến lên trung kỳ tầng tám tương đương với Nghịch Thiên giả cấp chín, hậu kỳ tầng tám tương đương với Nghịch Thiên giả cấp mười một. Đột phá tầng chín đã là Thiên Quân cũng là cảnh giới cao nhất của Nghịch Thiên giả mong đạt tới.

Khi xưa Từ Thiên Long cũng đã đạt tới Nghịch Thiên giả cấp mười một, bất quá hiện tại thực lực còn chưa đạt tới Nghịch Thiên giả cấp bốn. Đây chính là những điều Thanh Thiện thấy Hư Thiên Quân ghi lại.

"Hư Thiên Quân cũng thật quá ác a, thực lực của Từ Thiên Long cấp mười một, nhốt trong trận pháp từ viễn cổ, dù thế nào cũng không đột phá tầng bốn được." Thanh Thiện không ngừng cảm thán.

"Mẹ kiếp tên Hư Thiên, chỉ cần thực lực của ta đạt tới tầng bốn, trận pháp liền khởi động đánh ta, linh khí cũng không thể hấp thu, thực lực ta tất nhiên không thể đột phá rồi." trong Tịch Diệt Long Thương, Từ Thiên Long liền nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Phải công nhận biện pháp của Hư Thiên Quân có chút tàn ác, bất quá nếu để Từ Thiên Long trở về cảnh giới cao nhất, cái trận pháp này sẽ không vây khốn được nó, mặc dù nó có thể không thoát khỏi Tịch Diệt Long Thương nhưng có thể hấp thu toàn bộ linh khí tích lũy của linh mạch nơi đây. Khi đó nó sẽ rất cường đại, chủ nhân của Tịch Diệt Long Thương sẽ không thể tiêu diệt được nó mà còn bị nó giết chết.

Tịch Diệt Long Thương vô kiên bất tồi, Hư Thiên tin tưởng, cho dù chính mình bị nhốt trong đó cũng không thể cưỡng công mà ra. Muốn ra chỉ khi nào có chủ nhân cho phép.

"Được rồi, đều do ngươi thực lực thấp kém, chỉ có thể tùy người ta định đoạt. À ta có chút kỳ quái, ngươi rút cuộc chỉ còn lại long hồn hay cả thân thể ngươi đều bị phong ấn bên trong vậy?" Thanh Thiện tò mò hỏi.

"Hừ, cái đó có gì khác nhau sao, ta tu luyện đã tới Nghịch Thiên giả cấp mười một, cho dù thân thể bị hủy diệt, chỉ cần long hồn bắt diệt liền dễ dàng tạo ra thân thể mới y như bản thể ban đầu." Từ Thiên Long bên trong nói.

"Ừ, sau này ta sẽ gọi ngươi là Từ Long đi. Chỉ cần ngươi biết thân một chút, rất nhanh ngươi sẽ được thả ra, khi đó ngươi có thể vùng vẫy thiên địa."

Nói xong, Thanh Thiện cũng không để ý nó có gì phản đối hay không. Thương pháp vẽ trên tường còn rất nhiều, hơn nữa không chỉ mình thương pháp, còn có rất nhiều hình vẽ của các loài động vật với tư thế rất kỳ quái. Không có thời gian tham ngộ nhiều, Thanh Thiện liền theo lời dặn của Hư Thiên Quân, đem tất cả các bức vẽ thu vào trong Hư Thiên giới chỉ.

Trở lại gian phòng đầu tiên, tiện tay hắn lại thu cả bức tượng của Hư Thiên Quân vào trong, dù sao Hư Thiên cũng từng là một trong bốn vị thần bảo vệ Âu Lạc bộ tộc, nếu có thể được mọi người thờ cúng cũng là xứng đáng.

...

Đứng dưới nắng chiều, bên dưới ngọn thác, một dã nhân đang tắm rửa, đó là Thanh Thiện. Cả thân hình hắn từ bên dưới lòng sông mà thoát ra, lâu lắm mới được thấy ánh sáng mặt trời, điều này khiến tâm trạng hắn có chút sáng khoái.

Quần áo trên người vốn có chút rách nát cộng thêm đầu tóc, râu ria, nói hắn là dã nhân cũng không sai.

Đi dọc bờ sông, tìm đến vài nhà ven sông, Thanh Thiện chỉ định sửa sang chút đầu tóc, râu ria, nếu không với hình dáng này của mình mà đi vào thành phố chắc ai cũng nghĩ hắn là tên bị tâm thần đi lang thang. Cũng may nấn cho hắn, nhà người ta cũng thương tình hắn, không những sửa sang lại đầu tóc, ngay cả bộ quần áo cũng cho luôn hắn.

Sau trận chiến với vài con linh vật, tấm thẻ ATM đã đánh mất, hiện tại trong túi cũng không có một chút tiền, vừa tới thành phố thì trời cũng đã tối, không có tiền, hắn đành một mình phi hành trở về Hà Nội, dù sao cũng có vài chục Km, với thực lực hiện tại của mình chưa tới vài tiếng đã về tới nơi.

Hơn một năm, hắn đã bỏ đi hơn một năm, một cuộc gọi điện thoại cũng không, hắn có thể cảm giác được bố mẹ hắn lo lắng, tức giận cỡ nào, vì thế, vừa về Hà Nội, hắn đã tìm đường trở về nhà mình.

Vừa nhìn thấy ngôi nhà của mình, Thanh Thiện không khỏi có chút ghen ngào, không biết bố mẹ, em gái hắn thấy hắn sẽ thế nào, chắc chắn mẹ hắn sẽ

la hấn một trận suốt cả đêm mất, trong đầu nghĩ vậy, Thanh Thiện bước nhanh đến cửa sau đó bấm chuông.

" Coong, coong, coong"

Hiện giờ chỉ chưa tới mười giờ đêm, hấn nhiên trong nhà vẫn còn thức, có người sau vài giây liền ra mở cửa, đó là một thân hình nam nhân tầm bốn mươi tuổi, bất quá Thanh Thiện không nhận ra đối phương.

" Xin hỏi, em tìm ai?" người nam nhân cũng không nhận ra hấn, liền hỏi.

"Anh cho em hỏi, nhà cô Thảo có phải ở đây không?"

" Thảo? Ở trong tổ này có tới hai nhà có người tên Thảo, hay em tìm nhầm nhà?" người đó lại nói.

" Xin hỏi anh có phải mới mua nhà này phải không?" Thanh Thiện liền hỏi.

" Đúng vậy."

" Anh có biết chủ cũ nhà này đã chuyển đi đâu không, tại sao lại bán nhà ?"

" Chuyển đi đâu thì anh không biết, nhưng hình như nghe nói, nửa năm trước bọn họ bị đám xã hội đen quấy phá mà phải bán nhà." nam nhân suy nghĩ một chút liền nói.

" Xã hội đen? Hắc Long bang. " ánh mắt Thanh Thiện liền lóe lên như độc xà, một cỗ cuồng nộ từ thân người phát ra, sát khí điên cuồng bộc phát.

Cho tới khi Thanh Thiện quay người bước đi, nam nhân mới hết sức bình tĩnh lại được, khi vừa rồi nam nhân như có cảm giác bị lưỡi dao sắc bén đè tới cổ.

" Lạnh, rét lạnh." nam nhân khẽ lẩm bẩm nói, hấn cũng không biết vì sao mình bị như vậy, bất quá xương sống không ngừng lạnh mà thôi.

Thanh Thiện liền nhớ tới Văn Thành cùng Anh Thy, trước khi hấn rời đi đã nhờ nàng chiếu cố tới thân nhân mình, cũng bỏ hơn ba tỷ ra.

Đây là khu biệt thự rất lớn, nó phải rộng đến gần năm trăm mét vuông. Lúc trước Văn Thành từng cho hấn địa chỉ, với trí nhớ của mình không khó để hấn tìm đến.

" Coong, coong, coong."

Một nữ nhân tầm bốn mươi mang trang phục giản dị bước ra, vừa đến cổng liền hỏi:

" Xin hỏi cậu hỏi ai?"

" Cho cháu hỏi, đây có phải nhà của Văn Thành cùng Anh Thy không ạ." Thanh Thiện liền hỏi.

" Đúng thế, cậu là bạn của cậu chủ và cô chủ à, cậu tên gì để tôi vào thông báo."

" Cháu là Thanh Thiện."

Nữ nhân liền chạy vào nhà thông báo, chưa tới một phút sau, một thanh niên cao lớn đi nhanh ra cửa, bên cạnh là một nữ nhân còn trẻ rất xinh đẹp, đứng là Văn Thành cùng Anh Thy .

" Thanh Thiện à, lâu lắm không gặp, em vào nhà đi." cánh cửa vừa mở Văn Thành liền nói.

" Đúng a, Thanh Thiện rất lâu rồi a, người đi đâu vậy? Ta nghe nói có người còn bảo người đã ... ." Anh Thy bên cạnh cũng tò mò hỏi. Chỉ là từ " chết" còn chưa nói thì đã biết mình lỡ lời, liền không nói nữa.

Thanh Thiện liền theo hai người vào nhà.

" Quái a, trông thanh niên này vô cùng quê mùa, mình còn tưởng ăn xin, ai ngờ vừa nhắc đến hấn, cả cậu chủ cùng cô chủ đều ra đón. Ngay cả ông chủ cũng không được đối đãi như vậy ?" nữ nhân vừa mở cổng cũng kinh ngạc nhìn Thanh Thiện.

" Anh, em muốn hỏi một chút về gia đình, bọn họ hiện giờ ở đâu?" Thanh Thiện vừa ngồi xuống ghế liền hướng Văn Thành hỏi.

" Bố mẹ, em gái em đều không sao cả, chỉ là anh đã bố trí cho bọn họ một nơi an toàn khác, bất quá ..." đến đây Văn Thành lại có chút lúng lẫm không nói tiếp.

Thanh Thiện nghe được gia đình mình đều an toàn, áp lực toàn thân cũng giảm đi đôi chút, nhưng thấy Văn Thành không nói tiếp liền hơi lo lắng .

" Bất quá, mấy tháng qua, bọn họ đã chuyển rất nhiều nơi, cuộc sống không tốt lắm, Ngô Kiệt đã tiếp quản Hắc Long bang, hấn cho rất nhiều người truy sát ba mẹ em, còn có em gái em, chút nữa đã bị hấn hủy hoại." Văn Thành liền nói tiếp.

"Rộp, rộp." Mặc dù rất bình tĩnh nhưng hắn cũng không không chế được bản thân, chiếc chén trên tay vô ý bị bóp nát, sát khí một lần nữa không kìm chế được bộc phát. Cả người hắn tựa như quái thú tỏa ra khí thế vô cùng đáng sợ.

"Vù, vù, vù." rất nhanh chóng, mấy thân ảnh liền lao vào trong nhà, đó là ba lão giả tóc lốm đốm bạc, ánh mắt lấp lánh có thần, dù là đã đến sau lưng Văn Thành cùng Anh Thy nhưng bọn họ cũng bị sát khí làm cho sợ hãi.

"A, xin lỗi." Thanh Thiện phát giác mình có chút không thể khống chế, liền thu liễm tâm tình, hướng Văn Thành xin lỗi.

Vừa vào đây, Thanh Thiện cũng phát hiện được vài người này, mà ba lão giả này là mạnh nhất trong bọn họ, bất quá võ công chi cỡ Hạo Lâm mà thôi, thực lực còn chưa đột phá Nghịch Thiên giả, có tới bao nhiêu người hắn cũng không để mắt tới.

"Anh có thể cho em địa chỉ của Ngô Kiệt, Trương Hồng?, tốt nhất là toàn bộ thành viên của Hắc Long bang luôn!." Thanh Thiện sau đó nói.

"Toàn bộ thành viên!" Văn Thành có chút nhìn hắn, bởi Văn Thành nhận ra hắn muốn làm gì.

"Nghe nói Trương Hồng vừa mời được một cao thủ là trưởng lão, người này nghe nói tới từ một môn phái rất thần bí, thực lực cũng mạnh hơn Trương Hồng rất nhiều." Văn Thành nhìn Thanh Thiện rồi nói.

"Không sao cả, anh cứ cho em địa chỉ bọn họ." Thanh Thiện cũng không có đổi sắc nói.

Lấy được địa chỉ tổng bộ Hắc Long bang cùng với vài nơi ở của các nhân vật, Thanh Thiện nói chuyện với hai người về người nhà của mình, biết họ vẫn được an toàn, hắn liền chào rồi rời khỏi.

"Ba vị, mọi người thấy thực lực của hắn thế nào?" Văn Thành đợi Anh Thy lên phòng sau đó quay sang hỏi ba vị lão giả.

"Không thể đoán ra, vô cùng mạnh." ba lão giả nhìn nhau một chút sau đó vị đứng giữa nói.

"Vậy, nếu so với vị trưởng lão mới gia nhập Hắc Long bang thì thế nào?" Văn Thành hơi chút mừng liền hỏi tiếp.

"Mạnh hơn rất nhiều." người kia lại nói.

"Tốt quá." Văn Thành liền hô lên một tiếng, bởi gần đây Ngô Kiệt vô số lần gây áp lực khiến hắn phải giao bố mẹ cùng em gái Thanh Thiện ra, có đôi khi hắn cảm giác không thể bảo vệ tiếp nữa. Hơn nữa còn có tin hắn đã chết, điều này khiến Văn Thành vô cùng bất an.

Văn Thành cũng có vài dự án đang cùng Hắc Long bang tranh giành, Thanh Thiện đột ngột xuất hiện khiến hắn an tâm rất nhiều, nhất là khi nghe lời nhận xét của ba vị cường giả được hắn bỏ rất nhiều công sức mới mời được.

"Ba vị, tập hợp tất cả mọi người, chỉ cần Thanh Thiện hắn tiêu diệt mấy nhân vật đầu não, chúng ta sẽ lo đám còn lại, lần này phải diệt tận gốc Hắc Long bang." Văn Thành suy nghĩ một lát rồi quyết định. Hắn từng gặp vị trưởng lão kia của Hắc Long bang, phải nói là vô cùng cường đại, kể cả ba vị trước mặt cũng không phải đối thủ. Rất có thể vài dự án đều bị Hắc Long bang chiếm mất, lần này đánh cuộc vào nhận xét của ba vị cao thủ bên mình. Nếu có thể diệt trừ Hắc Long bang hắn sau này có thể thuận lợi trong thương trường rất nhiều.

Không có gì không mạo hiểm mà thắng lợi lớn cả, hắn đánh cuộc cả vào Thanh Thiện cùng ánh mắt nhìn người của mình, nếu không, sau này hắn sẽ tiếp tục bị Hắc Long bang chèn ép.

<< Ba, con Văn Thành đây, cho con mượn một người bên cạnh ba đi >> Văn Thành liền thông báo cho cha mình Nguyễn Việt Đông. Sau đó nói lại một lượt sự việc lúc này, cũng nói nhận định của ba người bên mình.

<< Người chắc chắn chứ? >> Việt Đông qua điện thoại cũng có chút động tâm hỏi lại.

<< Chắc chắn thì chỉ chiếm tám thành, không có gì bảo đảm trăm phần trăm >>

<< Tốt, ta tin vào con, nhớ giải quyết sạch sẽ chút, ba sẽ cho Ngũ Toàn cùng mười người nữa đến chỗ con >> âm thanh của lão lại vang lên, lão rất tin tưởng ánh mắt của con trai mình, kẻ được lão bồi dưỡng từ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Sát Hại

"Hoàng trưởng lão, ba tên bên người tên Văn Thành người có thể giải quyết bọn chúng chứ?" Ngô Kiệt trong đại sảnh hỏi, giọng nói có chút kính trọng. Đây chính là trưởng lão mới của Hắc Long bang, ngay cả ông ngoại hắn cũng bị thua về tay người này, vì có người này mà Trương Hồng mới để yên cho hắn đối phó gia đình của Thanh Thiện.

"Yên tâm, ba người bọn họ ta còn chưa để vào mắt." một bên uống chén nước, Hoàng trưởng lão cũng nói. Nếu Thanh Thiện ở đây hẳn là nhận ra vị Hoàng trưởng lão này chính là kẻ giết Ngô Tuệ, cũng là kẻ trước đây bắt giữ Ngọc Thảo.

Hoàng La .

Bên cạnh hắn lúc này còn có Liên Như cùng Lộc Thiên, chỉ là võ công của hai người họ dường như cao hơn xưa rất nhiều.

"Vậy đều nhờ Hoàng trưởng lão trợ giúp." Ngô Kiệt khom người nói. Dự án xây dựng vài nghìn tỷ, hắn cùng Văn Thành đã tranh chấp vài tháng, bởi cảnh của gia đình Văn Thành lại quá mạnh, quen không ít người trong chính phủ, điều này khiến Ngô Kiệt muốn hạ thủ cũng khó khăn. Bất quá giết hết đám hộ vệ bên người đối phương, sau đó dùng vũ lực đe dọa hẳn không có vấn đề gì. Huống chi sau lưng hắn còn có kẻ đứng trong quân đội ủng hộ.

"Xem ra là đây rồi." âm thanh của Thanh Thiện khẽ nói. Trước mắt chính là tổng bộ của Hắc Long bang, cảm giác bên trong có hơn trăm người, mạnh có yếu có, còn có một kẻ cực mạnh, bất quá Thanh Thiện còn chưa để vào mắt, đối phương chỉ mới bước vào Nghịch Thiên giả cấp một mà thôi.

"Người là ai, biết đây là nơi nào không mà tới?" đang đánh giá nơi này thì hai thanh niên đã hướng hắn quát.

"Ồ, biết chứ, không phải hang ổ Hắc Long bang sao?" Thanh Thiện thân nhiên nói .

"Tiểu tử ngươi muốn chết." nghe thiếu niên trước mắt nói đây là hang ổ, hiển nhiên là địch ý với bọn chúng, một tên đi tới định giáo huấn hắn. Bất quá chưa kịp đề người kia ra tay, Thanh Thiện đã xuất hiện sau lưng hai người, hai tay điểm hai phát vào gáy hai người.

"Có trách chỉ trách các ngươi gia nhập Hắc Long bang a."

Mặc kệ hai người gục xuống dưới đất, Thanh Thiện tiếp tục đi tới, một đường đi tới, tất cả người cản đường đều nhẹ nhàng gục xuống. Tất cả đều bị điểm trúng tử huyệt, chết như vậy có lẽ là cái chết nhẹ nhàng nhất cho bọn họ.

Đến khi Thanh Thiện đi tới nửa đường, đám người mới sợ hãi chạy vào trong hầm báo, bất quá tốc độ Thanh Thiện quá nhanh, ngay khi vài tên trưởng lão cùng Ngô Kiệt biết tin thì Thanh Thiện đã đến trước mặt bọn họ.

Bên trong đại sảnh liền im lặng, bởi đám thuộc hạ bên ngoài chỉ cần gục xuống liền không có chút nhúc nhích. Quá đáng sợ rồi, đối phương giết người không chút nháy mắt, một mạch tiến đến chẳng chút khó khăn, hẳn đi qua đâu người liền gục xuống tới đó.

Mấy tên thủ hạ càng lúc càng khiếp sợ, vài tên phía sau nhanh chóng chạy lại chỗ đại sảnh may mắn thoát khỏi một mạng.

Quét khắp đại sảnh, Thanh Thiện có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Hoàng La cùng hai đệ đệ của hắn, điều ngạc nhiên hơn nữa, không ngờ Hoàng La lại có thể tiến vào Nghịch Thiên giả cấp một. Thanh Thiện cũng đoán ra, có lẽ hắn đã dùng Thất diệt tử thảo.

Quả thật sau trận chiến đó, Hoàng La đã dùng Thất diệt tử thảo để tiến vào Nghịch Thiên giả, bất quá Hoàng La trước đây là cực hạn của võ giả, ăn chưa tới một phần mười lá Thất diệt tử thảo đã thành công đột phá, chứ nếu dùng hoàn toàn một lá có thể lúc này lão đã vỡ kinh mạch mà chết.

Tuy mới chỉ là Nghịch Thiên giả cấp một, trong điều kiện linh khí thiếu thốn mà có thể đột phá, điều này có thể thấy tư chất của lão rất cao.

" Là ngươi!"

" Là ngươi."

Trong đại sảnh không ít kẻ biết Thanh Thiện, một đám liền nói .

"Ồ, xem ra ta rất được chào đón à, Trương Hồng lão đầu, ta đã cảnh cáo gì, đáng tiếc các ngươi không nghe, đã phá hỏng quy củ của hắc đạo, giờ ta đến thực hiện điều trước đây từng nói." Thanh Thiện cười nhẹ một tiếng, bất quá ai cũng cảm thấy sát khí dọa người không thể chịu nổi.

Hoàng La cùng hai đệ từ một mực bên cạnh chú ý, lão có chút bất ngờ, tên tiểu tử này từ trên thác rơi xuống còn không chết mà thực lực lại còn tăng tiến, tăng lên tới một con số đáng sợ, bởi lão không phát giác ra khí tức của đối phương. Tiến vào Nghịch Thiên giả, chỉ cần là võ giả chắc chắn bị lão phát giác ra thực lực thế nào, nhưng nay lão không nhìn ra chỉ có thể đối phương cũng là Nghịch Thiên giả hơn nữa có khi còn cao hơn lão, bảo sao lão không sợ?

"Ha ha ha, tiểu tử nhà ngươi, ta còn tưởng ngươi đã chết, muốn tìm gia đình ngươi trút giận, không dè ngươi vẫn còn sống, quá tốt rồi, lần này ngươi đừng mong rời khỏi đây." Ngô Kiệt cười to nói, nếu khi trước hắn còn chút sợ, nhưng nay có vị Hoàng trưởng lão cường đại gia nhập, hẳn nghĩ muốn giết đối phương quá mức đơn giản rồi.

Trương Hồng không lẽ mắng như đứa cháu mình, cảm giác cho lão biết thiếu niên này cực kỳ đáng sợ, so với lần trước gặp mặt hắn còn đáng sợ hơn gấp trăm lần, bất giác lão nhìn sang Hoàng trưởng lão, giờ lão chỉ mong vị trưởng lão mới gia nhập này có thể đối phó được hắn mà thôi.

Bất quá, Hoàng La không tốt như Trương Hồng mong muốn, nhìn thấy ánh mắt của Trương Hồng, Hoàng La khẽ nhủ mảy, sau đó liền đi ra nói.

"Người tìm Hắc Long bang trả thù, ta cùng hai đồ đệ chỉ làm khách ở đây, bọn họ cùng chúng ta không liên quan."

Ngô Kiệt nụ cười đang trên miệng chợt méo lại một cách khó hiểu, hắn cảm giác có chút lạnh người rồi, kẻ hắn mong mỏi nhất đúng lúc lại bỏ rơi hắn. Trương Hồng cũng khần trương không ngừng.

"Hoàng trưởng lão."

"Đại trưởng lão, cái này ta không giúp được a, ta chỉ là nhận làm khách khanh mà thôi, ân oán này các người cùng hắn tự mình tính toán đi." Hoàng La liền ngắt lời Trương Hồng nói.

Thanh Thiện có chút thích thú nhìn bọn họ, hắn không định tha cho bất kỳ ai trong này, huống chi Hoàng La còn là kẻ giết sư phụ hắn.

"Người là Hoàng La đúng chứ, có thể tiến vào Nghịch Thiên giả cấp một, xem ra Thiên Nam môn có thiên tài a." Thanh Thiện nhàn nhạt cười nói.

"Người biết Thiên Nam môn?" Hoàng La liền hỏi lại, bởi ai nhận ra lão chắc chắn biết lão là phản đồ của Thiên Nam môn, mà cái danh hiệu này chính là điều lão ghét nhất.

"Biết chứ, nói thật với lão, dù lão không dính tới Hắc Long bang nhưng ta cũng không định tha cho lão, bởi sư phụ của ta là Ngô Tuệ, chương môn của Thiên Nam môn."

"Người là đồ đệ của Ngô Tuệ?" Hoàng La có chút run run nói. Biết đến Nghịch Thiên giả cấp một mà còn không để lão đi, chứng minh đối phương còn mạnh hơn mình rất nhiều a.

"Hư Thiên quyết lão muốn có, sư phụ cũng truyền hết cho ta."

"Người tu luyện Hư Thiên quyết, không thể nào, ngay cả sư tổ người, sư phụ người đều không dám tu luyện, hơn nữa bọn họ đều chỉ là võ giả, người sao có thể tiến vào Nghịch Thiên giả."

"Hư Thiên quyết vốn là bản thiếu, cho dù có tu luyện cũng không thể đột phá, đáng tiếc lão vì một quyển cổ thư không thể luyện mà phản lại Thiên Nam môn, còn giết đi sư đệ của mình." Ngữ khí của Thanh Thiện sắc lạnh lại, kỳ thực điều này hắn cũng mới nhận ra, bởi mỗi khi tiến một tầng thì lộ tuyến luyện công lại khác, nên hắn đoán chắc chắn cổ thư do sư phụ truyền lại là bản thiếu.

"Bản thiếu, không thể nào, tại sao người tu luyện bản thiếu lại có thể đột phá được? Người đừng nói người không dựa vào Hư Thiên quyết mà tiến vào Nghịch Thiên giả." Hoàng La không thể tin mình vì một cuốn sách vô dụng mà phải phản sư môn giết sư đệ, vì một cuốn cổ thư thiếu không thể đột phá có đáng làm vậy không.

"Hừ, trong lúc vô tình ta đã tìm được bản thiếu của Hư Thiên quyết. Bất quá đã muộn, lão phải trả giá cho việc làm của mình. Đem vũ khí của người ra, người có thể đánh bại sư phụ ta, lần này ta sẽ thay sư phụ báo thù." nói xong, Tịch Diệt Long Thương đã xuất hiện trên tay.

"Roạt." thanh chiến đao bên hông đã được Hoàng La rút ra, chiến đao mà đỏ như đồng, bên trên còn có các hoa văn cổ, xem ra đây cũng là bảo đao.

"Đúng vậy, ta giết sư phụ người, thắng làm vua thua làm giặc, có bản lĩnh đến lấy mạng ta đi." Hoàng La thu liễm rất nhiều tâm tình, thản nhiên nói, từ khi bước vào Nghịch Thiên giả lão chưa từng thể nghiệm thực lực chân chính của bản thân, dù là Trương Hồng cũng chỉ một chiêu đã bị thương. Võ giả trong mắt Nghịch Thiên giả cơ bản là không có lực phản kháng, chỉ có cùng cấp Nghịch Thiên giả mới có thể chiến đấu.

"Mới bước vào Nghịch Thiên giả cấp một, nếu để ta ra tay chỉ sợ lão không còn mạng để xuất chiêu." Thanh Thiện khinh thường nói.

"Được, trong đời ta luôn luôn muốn tìm kiếm cực hạn của võ công, có thể chiến đấu với cường giả đó là nguyện vọng cả đời của ta, tiếp chiêu."

Thân hình Hoàng La như con bão cuốn tới, chiến đao màu đỏ đồng phát ra những âm thanh u u, toàn thân đao lóe sáng chém tới Thanh Thiện.

Ngay khi chiêu đao chém vào, tay phải lay động, Tịch Diệt Long Thương đã chặn trước chiến đao.

"Oanh."

Hoàng La bị bắn lại phía sau một đoạn dài, hiển nhiên công lực không bằng đối phương. Tuy nhiên thân hình vừa ổn định lão lại lao tới, tốc độ so với lần trước càng nhanh, mọi người chỉ nhìn thoáng bóng người của lão mà thôi.

"Oanh, oanh, oanh." liên tiếp ba chiêu đều bị Tịch Diệt Long Thương cản lại, dù Hoàng La nhanh đến cỡ nào, thương trên tay Thanh Thiện cũng nhanh chóng cản lại. Chỉ là một chiêu gạt đỡ đơn giản nhưng Hoàng La dù biến chiêu bao nhiêu cũng luôn bị cản trong gang tấc.

Thanh Thiện đứng giữa sân bất động, mặc cho đối phương xoay quanh dùng tốc độ tấn công.

"Thiên Nam Địa Diệt." Hoàng La hống lên một tiếng, chiến đao càng lúc càng sáng, thân hình lão tựa như mũi khoan khổng lồ đánh tới.

"Oánh."

Ngay khi mũi đao bị chặn, cả người Hoàng La dựa vào phản lực đẩy lên trên không, nhanh như chớp một đao nặng như thái sơn bỏ thẳng xuống.

"Hừ." Thanh Thiện khẽ hừ một tiếng, Tịch Diệt Long Thương như chớp đâm tới chính giữa thân chiến đao.

"Bồng, rắc."

"Ầm"

Thân hình Hoàng La như bao cát bị đánh bay va vào vách tường đằng sau, cả thân hình run rẩy, máu không ngừng chảy ra, thân thể vô lực không thể đứng dậy.

"Sur phụ!"

"Sur phụ!"

Liên Như cùng Lộc Thiên liền chạy tới đỡ lấy thân hình lão. Bất quá kinh mạch toàn thân bị đánh nát, ngay cả lực phủ ngũ tạng chỉ sợ cũng chẳng còn nguyên vẹn, Hoàng La có thể sống sót xem ra dựa vào chân khí duy trì giây lát mà thôi.

"Trả mạng cho sur phụ ta." Lộc Thiên một tay rút kiếm, chuẩn bị liều mạng với đối phương.

"Đứng lại Thiên nhi, đứng lại." ngay khi Lộc Thiên vừa chuẩn bị liều mạng thì Hoàng La đã ngăn cản. Lộc Thiên cùng Liên Như đều là cô nhi được lão nhất về nuôi từ nhỏ, hai người đối với lão tựa như cha của mình. Hoàng La một mình theo đuổi cực hạn võ giả, không hề có ý nghĩ lấy vợ sinh con, vì thế lão coi hai người như con ruột của mình, nay thấy hấn sắp đi vào chỗ chết liền liều mình can lại.

"Đây là cái giá của ta phải trả, vì Hư Thiên quyết ta đã phản lại sư môn, sát hại sư đệ, hấn trả thù là đúng lắm, các ngươi nếu còn xem ta là sư phụ thì tuyệt đối không được tìm hấn báo thù. Ta đã sai, các ngươi không được tiếp tục sai trái, các ngươi nên nhớ điều ta dạy, Thiên Nam môn là môn võ hộ quốc, hãy dùng võ công ta dạy cho đúng với ý nghĩa của nó. Nếu các ngươi dám làm trái điều này, ta dù chết cũng không nhắm mắt."

"Sur phụ!"

"Sur phụ!" hai người la lên một tiếng đau đớn, bởi Hoàng La đã tuyệt khí.

Lộc Thiên hai tay bế lấy thi thể của sư phụ, đi bên cạnh là Liên Như, ánh mắt đều cừu hận xen lẫn bi thương nhìn Thanh Thiện.

"Các ngươi đi đi, các ngươi có thể tìm ta báo thù bất cứ lúc nào, bất quá lúc đó ta sẽ không có nương tay." Thanh Thiện lạnh lùng nói.

"Sẽ có ngày ta vượt qua ngươi, cho dù sư phụ không cho ta báo thù nhưng ta sẽ đánh bại ngươi." Lộc Thiên ánh mắt kiên định nói.

"Hoan nghênh ngươi."

Hai người vừa rời khỏi, Thanh Thiện liền quay đầu nhìn qua đám người Hắc Long bang. Nhìn thấy đám súng ống đang chĩa vào mình, Thanh Thiện khẽ nhếch miệng mỉm cười. Súng ư, hiện tại bằng lực lượng của cơ nhục cùng xương cốt, ngay cả lựu đạn nổ dưới chân hấn còn không sợ hoảng chi chỉ vài khẩu súng.

"Ha ha, tiểu tử võ công ngươi giỏi lắm, nhưng nếu đám thuộc hạ của ta cùng nổ súng, ngươi sẽ tránh thoát sao?" Ngô Kiệt có chút lấy lại tự tin cười nói. Đến bây giờ hấn còn không tin có người có thể chống được đạn.

"Ngươi nghĩ vậy sao, cứ việc thử đi." Thanh Thiện cũng muốn thử xem phòng thủ thương pháp của mình có thể chống đỡ tốc độ của đạn hay không, nhất là hơn mười khẩu Desert Eagle vây quanh. Desert Eagle là kiểu súng lục nòng lớn bán tự động, hỏa lực xem như lớn nhất trong loại súng ngắn.

"Bắn hấn." Ngô Kiệt liền hạ lệnh.

"Phang, phang, phang ... phang." Hơn mười khẩu Desert Eagle điên cuồng nổ súng, mặc dù khuyết điểm của loại súng này hơi giật cùng độ chính xác thấp hơn súng lục thường, bất quá khoảng cách giữa hai bên chỉ chưa tới bốn mét, dù nhắm mắt cũng khó trượt a.

"Vù, vù, vù" Tịch Diệt Long Thương trong tay nhanh tựa tia chớp di chuyển, đây là lần đầu tiên Thanh Thiện thi triển toàn lực phòng ngự của thương pháp, chỉ thấy vây quanh thân hấn là một lồng màu đen tạo ra từ thương pháp.

"Cheng, cheng, ... cheng" âm thanh của đạn va vào Tịch Diệt Long Thương.

Đám người Hắc Long bang ngây người nhìn một màn này, bởi bọn họ đã thấy từng viên đạn méo mó bị văng ra khắp nơi. Đám người nhanh chóng rời ra xa một chút để tránh ăn đạn lạc vào người.

"Hấn còn là con người sao?" đây chính là ý nghĩ trong đầu của đám người Hắc Long bang lúc này. Bất quá một người liền phát hiện một viên đạn rơi ngay dưới chân Thanh Thiện.

"A, hấn bị bắn trúng một phát, lưng áo hấn thủng một lỗ, viên đạn còn dưới chân hấn." Hấn còn chưa kịp hưng phấn thì thấy điều mình phát hiện còn đáng sợ hơn, khẩu Desert Eagle bắn vào người mà đạn lại rơi xuống đất, mà trên viên đạn không có chút dấu màu nào. Cái này đúng thật đáng sợ rồi.

"Xem ra phòng thủ của mình còn quá kém rồi." Thanh Thiện cũng nhận ra mình bị một viên đạn xuyên qua phòng ngự đánh vào thân thể, bất quá ngoài cảm giác tê tê thì không còn chút cảm giác gì nữa cả.

"Các nguoi bắn xong rồi đến lượt ta." Tịch Diệt Long Thương tựa như giao long lao tới hơn mười tên đại hán.

"Phốc, phốc.... phốc."

Mọi người chỉ thấy từng ảo ảnh lóe lên rồi biến mất, khi nhìn lại, ở trước yết hầu của mỗi người đều lưu lại một lỗ thủng cỡ ngón tay cái, mười người đều dùng tay bịt lỗ hồng lại, bất quá sau vài giây liền gục xuống đương trường. Mỗi một thương đều vô cùng chính xác, cuồng hống của bọn chúng bị cắt đứt hoàn toàn, sau vài giây thiếu hô hấp liền mất mạng.

Đám người còn lại da đầu tê dại, xương sống ớn lạnh nhìn một màn.

"Giờ đến các nguoi, trước khi các nguoi xuống tay với gia đình ta cũng nên nghĩ tới điều này trước rồi chứ."

"Chạy." không biết ai trong bọn họ hô to.

"Phốc, phốc, phốc." ba người còn chưa kịp chạy ba tia chớp từ Tịch Diệt Long Thương đã bắn thùng đầu, giữa giữa vài giây liền gục xuống.

Thanh Thiện ánh mắt vẫn bình thản, mí mắt không hề nháy một cái. Hắn từng bước đi đến trước mặt đám người chủ chốt của Hắc Long bang, miệng khẽ mỉm cười.

"Xông lên, cùng hắn liều mạng." Trương Hồng biết có chạy cũng không thoát, sau đó gầm lên, Hỏa Diễm chương tạc tại bàn tay chói sáng đánh tới Thanh Thiện, đám trưởng lão cũng vận toàn thân công lực tấn công.

"Cũng đã đến lúc các nguoi trả giá của mình rồi."

"Phốc, phốc.... phốc." Một loạt âm thanh khô khốc truyền đến. Sau đó là từng thân ảnh gục ngã, không có chút phản kháng, tựa hồ như con người giết chết một con kiến, quá ư bình thường. Trên đầu bọn họ, mỗi người đều xuất hiện một lỗ thủng.

"Ngô Kiệt a, nếu nguoi không đụng đến gia đình ta, đáng tiếc nguoi còn chút nữa xuống tay hủy đi em gái ta, giờ thì mẹ nguoi cũng vì hành động của nguoi mà trả giá. Ta xưa nay đã nói là làm." ánh mắt Thanh Thiện chột sắc bén như dao, chỉ có Ngô Kiệt mới khiến hắn hận thù như vậy.

Tịch Diệt Long Thương một lần nữa lóe lên, hai đạo tàn ảnh đâm tới trước.

"Phốc, phốc." Ngô Kiệt cùng nữ nhân phía sau gục ngã xuống. Giữa mi tâm mỗi người xuất hiện một lỗ thủng.

Bất kỳ ai cũng phải trả giá cho hành động của mình. Dù thiếu phụ trước mắt không thù oán với hắn, nhưng cha mẹ, em gái Thanh Thiện dù không thù oán cũng bị đuổi giết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Khiêu Chiến

Thanh Thiện nhanh chóng rời đi, bên ngoài đám người của Văn Thành đang bao vây toàn bộ, hắn biết rằng bọn họ sẽ thay mình dọn dẹp sạch nơi đây.

Dựa vào bóng tối, Thanh Thiện nhanh chóng phi thân rời khỏi, đám người bên ngoài ban đầu còn nghe động tĩnh, nhưng đợi lúc lâu lại không có âm thanh gì. Cả đám vừa tiến vào, nơi đây đã trở thành một trường địa ngục, ở bên ngoài ngổn ngang xác người.

"Bọn họ toàn bộ đã chết, từ huyết đều bị điểm trúng." ba lão giả kinh nghi lâm lâm nói.

"Thủ pháp cực kỳ chuẩn xác, có lẽ những người này còn chưa biết vì sao mình chết nữa!" lão giả bên cạnh cũng than thở không thôi.

Đi vào bên trong nơi đây càng thêm thảm thiết, dưới sân ngoài vài viên đạn rải rác rơi, còn có mười mấy tên đại hán chết, yết hầu mỗi người đều có một lỗ thủng.

"Đáng sợ, đây không phải mười khẩu Desert Eagle, nhưng bọn họ đều chết hết."

"Hình như mấy lỗ thủng đều là do thương pháp tạo nên, đây là loại thương pháp gì chứ?, nhanh, chuẩn, độc, tất cả đều hoàn hảo."

Văn Thành đi đến trước, hắn nhìn thấy trong đại sảnh là tất cả đều là cao thủ của Hắc Long bang, một người cũng không bỏ sót, xương sống không khỏi có lạnh, bởi hắn biết gây nên thảm cảnh ở đây chỉ có một người, một người so với hắn còn trẻ hơn.

"Vốn đưa mấy địa chỉ của bọn họ hay đến, ai ngờ tất cả đều ở cùng một chỗ. Xem ra Thanh Thiện đã trở về nhà đợi mình rồi." Văn Thành không khỏi suy nghĩ.

"Xử lý mọi chuyện nơi này nhanh một chút, chú ý xóa hết mọi dấu vết." Văn Thành nhanh chóng cho người xử lý hiện trường, tạo hiện trường giả của hai bang phái chém giết, sau đó lên xe nhanh chóng trở về.

<< Cha, tất cả xong xuôi, hiện giờ không còn Hắc Long bang.>> Văn Thành nhanh chóng đánh điện cho cha mình.

<< Tốt, về phía cảnh sát cũng ổn thỏa rồi chứ?>>

<< Đều có người lo liệu cả, hai bang hội vì tranh chấp mà trả thù nhau.>>

<< Ừm, về phía thiếu niên tên Thanh Thiện, dùng mọi cách để lôi kéo, tạo mọi điều kiện tốt nhất cho gia đình hắn.>>

<< Vâng, con hiểu rồi.>> nói xong Văn Thành liền cúp máy.

Như hắn dự đoán, hiện tại chưa rõ địa điểm gia đình mình cư ngụ, Thanh Thiện còn hướng hắn để hỏi.

Xe vừa về đến, hắn đã thấy Anh Thy cùng Thanh Thiện đang trò chuyện, sự thật Thanh Thiện cũng mới về đến trước hắn vài phút mà thôi. Thấy Văn Thành trở về, hai người liền đứng lên đón, Văn Thành nhìn một chút sau đó ngồi xuống bên cạnh em gái mình.

"Cha mẹ của em hiện đang ở Đà Nẵng, ba anh có quen chương môn của Lam Sa phái, ba người cũng đang ở đó."

"Cảm ơn anh thời gian qua đã bảo vệ người trong gia đình em, sau này có việc gì em giúp được chỉ cần thông báo em sẽ trợ giúp." Thanh Thiện hướng Văn Thành nói, nợ người khác một cái ân tình, hắn cũng không hẹp hòi hứa hẹn.

"Em là bạn với Anh Thy, việc này cũng là việc anh nên làm mà." Văn Thành cười tươi trong lòng, bắt quả bên ngoài khách khí vài câu. Được cường giả nợ một cái ân tình đúng là thêm một trợ giúp cực kỳ cường đại rồi, một người có thể tiêu diệt toàn bộ Hắc Long bang a.

"Mai anh cũng dự định tới Đà Nẵng, ở nơi đó còn vài dự án công trình, nếu em không chê vậy cùng đi với anh."

"Hay quá, mai thứ bảy, em cũng muốn đi đến đó chơi, chúng ta cùng đi, lâu rồi không gặp Thịnh Minh." Anh Thy đang ngồi cùng đòi đi theo. Thanh Thiện cũng dự định sáng mai đi, như vậy tiện đường hắn cũng thuận theo hai người.

Nghĩ tới Tâm Nhiên từ lần đó thất lạc, mặc dù có vị sư phụ nhưng hắn cũng lo lắng liền hướng Anh Thy dò hỏi:

"Bạn có biết thông tin về Tâm Nhiên không?"

"Tâm Nhiên tỷ, a chút nữa quên đi mất, gần một năm trước chị ấy có gọi điện báo đã an toàn, còn nói nếu bạn liên lạc nhớ gọi điện cho chị ấy." Anh Thy liền rút điện thoại ra sau đó tìm số.

"Đây rồi, mình đọc số cho bạn này, chắc chị ấy giờ này cũng còn chưa ngủ."

"Ách, mình đánh mất di động rồi, mình cũng chưa kịp mua cái khác." Thanh Thiện có chút gãi gãi đầu nói, kỳ thật hiện tại đến vài nghìn trong túi còn không có, nói gì đến mua.

"Vậy bạn dùng máy mình điện đi."

Thanh Thiện liền dùng máy của nàng, đợi vài giây để máy kết nối.

<< Alo, Anh Thy à, em gọi cho chị muộn vậy có chuyện gì không?>> âm thanh rất quen thuộc trong đầu dây bên kia vang lên.

<< Minh là Thanh Thiện đây, bạn vẫn khỏe chứ? >> Thanh Thiện liền nói, chỉ là đầu dây bên kia không có chút động tĩnh gì không khiến cho hắn có chút khó hiểu.

<< Alo, bạn vẫn còn ở đó chứ.>>

<< Minh ,... mình vẫn khỏe, bạn lần đó không việc gì chứ?>> một lúc sau Thanh Thiện mới nghe tiếng của nàng trong điện thoại, âm thanh có chút tắc nghẽn .

<< Minh không có việc gì, gia đình bạn đều khỏe cả chứ?>>

<< Ừm >> .

...

Sáng sớm hôm sau ba người ngồi trên con BMW rời khỏi Hà Nội. Được Văn Thành giới thiệu Thanh Thiện biết Lam Sa phái là phái võ cổ truyền, đại khái cũng có vài trăm năm lịch sử, môn phái thành lập ngay trên Ngũ Hành Sơn, trong các hội thi võ toàn quốc, Lam Sa môn cũng có không ít năm đạt giải cao. Hiện tại, đi theo Văn Thành cũng có không ít cao thủ của phái này.

Qua Huế chính là Đà Nẵng, tới ba giờ chiều xe đã chạy tới nơi, dọc đường Anh Thy luôn tò mò quãng thời gian Thanh Thiện mất tích, hẳn chỉ nói bị trọng thương cho qua chuyện. Chạy thêm ba mươi phút, chiếc xe dừng ngay dưới chân Ngũ Hành Sơn.

Ngũ Hành Sơn không cao lắm nhưng rất hùng vĩ, nó do sáu ngọn núi tạo thành, ngoài Kim Sơn, Mộc Sơn, Thủy Sơn, Thổ Sơn, còn Hỏa sơn chia là hai ngọn là Dương Hỏa Sơn và Âm Hỏa Sơn. Bên dưới có con sông dài chảy vòng phía tây, phía đông có biển bao bọc.

Vừa xuống xe, Thanh Thiện cảm nhận linh khí nơi đây sung túc hơn hẳn các nơi khác, hèn gì Lam Sa phái đặt bản môn tại nơi này.

Leo gần trăm bậc đá cuối cùng sơn môn của Lam Sa phái cũng xuất hiện, nơi đây nhà cửa vẫn còn giữ được kiểu cổ kính của kiến trúc xưa, bậc tam cấp, hai bên sơn môn là hai tượng sư tử bằng đá to lớn.

Bên trong sân là mấy chục thanh niên đang hăng say luyện võ, kẻ đứng tấn bất động, người đi quyền, kẻ lại đang song đấu, có nam có nữ.

"Thịnh Minh, Lê Tuấn hẳn hay đề ý đến bạn đó." trong đám nữ sinh, có vài người đang quan sát các võ sinh đối luyện, vừa xem vừa nói chuyện.

"Đúng đó, Lê Tuấn là người mạnh nhất trong số môn sinh nam, người lại còn đẹp trai nữa, mình thật ghen với bạn đó." một nữ sinh khác cười nói.

"Không dám đâu, mình thấy võ công hẳn bình thường mà, nếu anh mình ở đây, các bạn sẽ biết anh mình giỏi thế nào." Thịnh Minh tự tin nói, nàng đến đây đã gần một năm, sống hòa đồng cùng mọi người, thỉnh thoảng còn cùng mọi người luyện võ, bắt quả võ công nàng luyện là Thiên Nam môn, chỉ là ở đây đồng bạn của nàng không ai biết Thiên Nam môn là môn phái gì.

Mỗi khi nhắc đến ai giỏi võ, Minh Thịnh đều không quên khen ngợi anh trai mình. Cái này cũng không trách được nàng, lần đó dạy võ cho nàng, Thanh Thiện có chút khoe khoang biểu diễn. Nên đám nam võ sinh có thể nào nàng cũng lấy mình so sánh, tất nhiên tất cả đều không ai vượt qua anh nàng cả.

Mà bạn của nàng cũng chẳng mấy ai tin lắm lời nói của nàng, có thể dùng chân khí phát ra đầu ngón tay trọc thủng viên gạch cách xa vài mét, cái này các nàng chỉ một lần thấy chương môn biểu diễn, chẳng lẽ nói anh nàng chưa tới hai mươi võ công ngang với chương môn của bọn họ.

"Nghe bạn kể nhiều về anh bạn, mình cũng thấy tò mò, hôm nào anh bạn tới giới thiệu cho mình đi, hi hi." một nữ sinh khác lại nói.

"Ài, tốt nhất anh bạn đừng đến a, mình nghe mấy võ sinh nam ai cũng muốn so tài với anh bạn đó."

Thịnh Minh có chút lo lắng, nàng từng thấy anh mình biểu diễn, nhưng đây là đánh nhau, nàng cũng chưa thấy anh mình đánh nhau bao giờ, nếu anh mình cùng đám võ sinh này giao đấu chỉ sợ chưa biết thế nào nữa.

Bắt quả vừa mới nghĩ trong đầu tới anh trai thì anh trai nàng đã đứng trước cổng, cũng quên mất đám bạn bên cạnh, nàng liền chạy tới cổng.

"Anh."

"Em lớn hơn so với một năm trước nhiều lắm." Thanh Thiện liền xoa đầu em mình nói, một năm không gặp, hẳn lo lắng cho người thân mình vô cùng, chỉ có tận mắt thấy em gái an toàn hẳn mới nhẹ nhàng cười được.

"Bố mẹ đâu rồi, hai người vẫn khỏe chứ?"

"Bố mẹ đều khỏe, hai người đều lo cho anh, hai người chắc đang cùng vài vị sư phụ nói chuyện." Thịnh Minh nhanh nhẩu nói.

"Ê kia hình như Thịnh Minh kêu là anh, chắc anh trai bạn ấy đấy, trông đẹp trai quá, lại còn trắng nữa." mấy nữ sinh ban nãy nhìn ra phía cổng nói.

"Ừ, cũng đẹp thật, nhưng không biết có giỏi võ như Thịnh Minh nói không?, mình thấy anh ta không giống cao thủ lắm".

"Ê, đám nam võ sinh tự nhiên không luyện tập nữa, bọn họ đi đâu vậy."

"Chắc chắn là đi khiêu chiến anh trai Thịnh Minh, bạn ấy khoe anh mình giỏi như vậy bảo sao đám nam sinh không khiêu chiến sao được."

Ngay khi đám nữ sinh đang bàn luận thì đám nam sinh, cầm đầu là Lê Tuấn đã tới trước mặt Thanh Thiện. Lê Tuấn năm nay đã hai mươi ba, còn hơn Thanh Thiện ba tuổi, cũng là người có võ công cao nhất trong lứa tuổi này.

"Bạn là anh trai Thịnh Minh, tôi là Lê Tuấn, nghe Thịnh Minh nói bạn theo học Thiên Nam môn, hơn nữa võ công rất cao, có thể chỉ giáo cho mình một chút không?" Lê Tuấn tiến lên nói.

Thanh Thiện khẽ nhìn qua em gái mình, thấy nàng hơi chút áy náy, không nghĩ cũng biết nàng trước mặt mọi người luôn đem hãnh ra khoe khoang nên hẳn vừa đến đã có người khiêu chiến liền.

Nếu đã có người tìm đến muốn tránh cũng không phải tốt, huống chi còn khiến cho mọi người xem thường em gái của mình, Thanh Thiện chỉ khẽ cười, ngay khi hấn vào nơi này chỉ có một người làm hấn chú ý một chút, đáng tiếc người này lại ở tận sau núi chứ không phải thanh niên trước mặt này.

"Ừ, cũng được, bạn muốn dùng vũ khí hay chỉ dùng quyền pháp thôi?" Thanh Thiện thân nhiên nói.

"Quyền pháp đi."

Lê Tuấn dẫn đường phía trước, đám người cũng nhường đường cho Thanh Thiện đi. Hai người đi đến sân luyện tập, đây là sân dùng cho các môn sinh giao đấu, xung quanh có dây giăng, nơi đây cũng có vài người đang luyện tập, vừa thấy hai người đi lên trên đài, đám người kia liền dừng lại, ánh mắt đều đổ dồn vào sân đấu.

Khiêu chiến a, nhất là nam võ sinh mạnh nhất của Lam Sa lại cùng với một thanh niên lạ mặt.

"Mời!" Lê Tuấn tay trái áp lên đầu quyền phải chào một tiếng.

"Mời." Thanh Thiện cũng chào lại.

Hai tay Thanh Thiện thả lỏng tự nhiên, đây không phải thế thủ nào cả, bất quá cả thân hình hấn như hòa với xung quanh, khiến cho Lê Tuấn vừa thấy đối phương hoàn toàn dễ lộ sơ hở nhưng cảm giác lại cho hấn biết đối phương không có chút sơ hở nào.

"Vù."

Cuối cùng hấn không chịu được, thân hình lao tới, toàn thân trụ trên chân trái, chân phải mạnh mẽ đá tới.

Bên dưới đài Thịnh Minh hơi chút lo sợ, một cước này có thể tạo thành âm thanh hấn uy lực không phải là nhỏ, chỉ là nằng lo lắng dư thừa. Hai chân Thanh Thiện khẽ nhích thân hình đã tránh thoát một cước này.

Một cước không trúng đích, Lê Tuấn nhanh chóng áp sát, sở trường của hấn không phải cước pháp mà là quyền, hấn nguy hiểm nhất chính là liên hoàn quyền pháp.

Vừa thấy Lê Tuấn đã áp sát được, những người ở đây đều lắc lắc đầu, bởi ai từng giao đấu với Lê Tuấn đều cảm nhận được sự đáng sợ khi dễ hấn nhập nội.

"Vù, vù, vù." từng quyền mang theo tiếng gió áp tới, quyền sau lại mạnh hơn quyền trước, liên miên bất tuyệt.

Đáng tiếc không như mọi người nghĩ đến, bên ngoài chỉ thấy Lê Tuấn chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng Lê Tuấn lúc này có chút kinh nghi, mọi đòn tấn công của hấn không hề chạm chút nào đến đối phương, đây cũng là lần thứ hai hấn đụng phải trường hợp này, lần thứ nhất chính là giao đấu cùng chương môn của hấn mà thôi.

Đúng lúc này Thanh Thiện đã ra tay, tay phải gạt tới quyền trái của đối phương sau đó trượt theo nó, tay phải hấn đã đánh tới ngực đối phương. Đây chính là chiêu Nộ Hải Lôi Phong, bất quá hấn chỉ dùng chút chút công lực.

Thân hình Lê Tuấn bị một chương đẩy ra, tuy không bị thương nhưng hấn biết mình đã thua, thua một cách rất thảm, đối phương vốn hơn hấn quá nhiều, chỉ sợ so với những lời Thịnh Minh nói càng đáng sợ hơn, bởi vì một chương vừa rồi chính là đánh tới tim của hấn, ngay khi hấn thấy kinh lực thấu qua cơ thể đánh tới tim tưởng rằng đã chết, nhưng trong tích tắc kinh lực nhanh chóng biến mất.

Có thể thu phát kinh lực tới mức như vậy bảo sao hấn không sợ hãi.

Nộ Hải Lôi Phong Thanh Thiện đánh ra quá nhanh nên mọi người còn không ai biết Lê Tuấn đã trúng chương, vì vậy đang thấy Lê Tuấn tấn công bỗng dừng lại, điều này không khiến mọi người khó hiểu, đang nghi hoặc thì âm thanh của Lê Tuấn càng khiến toàn trường bất ngờ hơn.

"Bạn thắng rồi, tôi nhận thua."

"Cảm ơn." Thanh Thiện cũng chấp tay chào một tiếng rồi rời khỏi võ đài.

"A, Lê Tuấn nhận thua kìa, đang áp đảo mà sao lại thế chứ?"

"Sao lại vậy?"

"...."

Hàng loạt âm thanh vang lên, những võ sinh ở đây không rõ, chỉ một trung niên đứng từ xa quan sát mới nhận ra sự ảo diệu của chiêu Nộ Hải Lôi Phong, đó là chương môn của Lam Sa phái.

Chương 29: Kim Kê Tinh

Thanh Thiện vừa xuống đài, trung niên nhân phía xa liền đi lại.

"Văn Thành cháu mới tới à, Anh Thy cũng đã lớn thế này rồi còn gì, không biết bác lúc nào được dự đám cưới cháu a?" trung niên nhân cười nói.

"Cháu còn không muốn lấy." Anh Thy nhanh miệng nói.

"Cha các cháu vẫn khỏe chứ?" .

"Ba cháu vẫn khỏe, người vẫn nhắc tới bác luôn. Còn đây là Thanh Thiện, người cháu trước đây từng nói với bác." Văn Thành liền đi tới, sau đó giới thiệu Thanh Thiện với trung niên nhân.

"Thanh Thiện, đây là bác Lý Tri Thành, chương môn của Lam Sa phái."

"Chào bác, cháu là Thanh Thiện."

"Tài không đợi tuổi a, sư phụ của cậu là ai?" trung niên nhân hỏi.

"Sư phụ cháu là hòa thượng Ngô Tuệ."

"Chương môn của Thiên Nam môn, Ngô Tuệ hòa thượng! Thảo nào đồ đệ lại xuất sắc đến như vậy." trung niên nhân gật gù nói.

"Chúng ta vào trong thôi, cha mẹ cậu cũng đang bên trong, nếu gặp được cậu chắc họ mừng lắm" sau đó trung niên nhân dẫn đường phía trước đi.

"Quả nhiên có Thiên Nam môn, tại sao trong võ cổ truyền toàn quốc không nghe qua môn phái này nhỉ?" một võ sinh nhìn Thanh Thiện đang đi theo chương môn của mình thắc mắc.

"Đúng vậy, trước đây từng đi thi đấu nhiều, tại sao không nghe thấy môn phái này nhỉ?"

"Chắc là môn phái cổ truyền rất lâu rồi, chương môn còn là hòa thượng, chắc bọn họ rất ít cùng môn phái khác giao tiếp."

Thanh Thiện vừa đi vào bên trong liền theo chân Thịnh Minh đi gặp cha mẹ, Anh Thy cũng không thích cùng anh mình nên đi cùng Thịnh Minh, hai người tuy chỉ gặp vài lần nhưng lại thân thiết như chị em.

Khi Thanh Thiện đi vào bên trong, mẹ hắn đang cùng vài nữ nhân trung niên đang ngồi nói chuyện, bố hắn lại cùng vài người khác đang đánh cờ.

Vừa nhìn thấy Thanh Thiện, mẹ hắn liền nhanh đi tới trước mặt .

"Thằng bất hiếu này, mày dám lừa mẹ, mày bảo đi du học cơ mà, cho dù như thế thì sao một năm qua không một cú điện thoại về nhà, mày có xem cái nhà này là gia đình nữa không?"

"Con xin lỗi, con có chút sự cố ... " Thanh Thiện liền gãi đầu nói.

"Nhanh nói trong thời gian qua con sống thế nào? Có gặp nguy hiểm không?" mẹ hắn chút ít nhẹ giọng xuống nói.

Để hai người một chỗ nói chuyện, Anh Thy cùng Thịnh Minh liền đi dạo xung quanh chơi. Bố hắn cũng nhìn qua, bất quá thấy hắn an toàn liền để mặc hai mẹ con mà không đi đến, ông biết hắn sẽ bị giáo huấn ít thì vài tiếng không thì đến tối, nếu ai mà xen vào có khi còn bị vạ lây, để hắn chịu đủ rồi mới đi gặp là tốt nhất.

Thanh Thiện cũng kể qua sơ lược một năm qua của mình, chỉ là có chút chuyện phải nói dối đi. Đúng như bố hắn dự đoán, đến khi ăn cơm mẹ hắn vẫn chưa tha cho hắn, mày mấn đây không phải ở nhà, vì thế mẹ hắn đành tha cho hắn ra ăn cơm, lúc này bố hắn mới có dịp nói chuyện. Ngoài nhắc nhở vài câu, sau đó cả nhà liền ra ăn cơm.

Thấy cả nhà đều an toàn, Thanh Thiện mới nhẹ nhõm trong lòng, tâm tình cũng thoải mái hơn xưa rất nhiều. Theo mọi người nói chuyện phiếm tới gần khuya sau đó mới giải tán, Thịnh Minh cùng Anh Thy ngủ một phòng, hắn một phòng.

Ngũ Hành Sơn linh khí rất sung túc, nhất là vào buổi đêm, từ dưới sông, bên trong rừng cây linh khí không ngừng sinh ra. Đợi đến mười một giờ đêm Thanh Thiện liền ra khỏi phòng luyện công.

Ở trong đêm tối, mắt của hắn vẫn có thể nhìn rõ mọi vật, rút Tịch Diệt Long Thương ra Thanh Thiện bắt đầu luyện tập, Tịch Diệt Long Thương nặng gần tới trăm cân, tuy nhiên đối với thân thể của hắn lại thoải mái thừa nhận .

Thương pháp do Hư Thiên Quân lưu lại hẳn mới luyện hai chiêu, một chiêu dùng để phòng thủ, một chiêu chỉ để tấn công, tuy vậy hẳn có loại cảm giác, càng luyện càng thấy mình chưa đủ.

"Vù, vù, vù." trên tay phải Tịch Diệt Long Thương như giao long, từng đạo tàn ảnh xuất hiện, tốc độ càng lúc càng nhanh, ngọn thương trên tay tựa như biến mất thay vào đó chỉ là một vệt sáng lóe lên giữa đêm tối.

Bất chợt bên trong rừng một đạo gió mạnh thổi qua, những cây hơi nhỏ một chút liền lay động, phía trên thân cây lay động sang hai bên quanh gốc của nó.

Thanh Thiện chợt nhớ tới bức họa, có vô số lá cây đều bị mũi thương đâm thủng, bất quá trên bức họa có vài chiếc lá không trên một đường thẳng với hướng đâm của ngọn thương. Thanh Thiện chợt vùng mạnh cán thương, quả nhiên đầu ngọn thương không ngừng lắc lư sang hai bên.

"Đúng, chính là cái này." Thanh Thiện liền hô to.

Tịch Diệt Long Thương một lần nữa lóe lên mục tiêu là thân cây bên cạnh.

"Vút." ngọn thương đang đâm thẳng, tay Thanh Thiện liền dụng lực, phần trên ngọn thương uốn lượn như măng xà đâm tới thân cây.

"Phốc."

"A, tiếc quá còn chưa trúng." mũi thương của Thanh Thiện lúc này còn cách con bọ trên thân cây một đoạn, tuy còn chưa chuẩn xác nhưng hẳn tin tưởng chỉ cần cho chút thời gian hẳn sẽ thành thạo nắm vững kỹ năng này.

Ngọn thương đang đi thẳng bỗng nhiên uốn lượn đâm nơi khác, nếu lợi dụng tốt đây chính là một kích trí mạng.

Ngọn thương tiếp tục đâm ra, Thanh Thiện không ngừng khống chế các góc độ biến hóa của mũi thương. Một tiếng, hai tiếng, thân thể càng lúc càng nóng lên, linh khí liền thẩm thấu vào từng ngóc ngách trong xương cốt cơ nhục.

Nếu chỉ dựa vào cơ nhục thuần túy, Thanh Thiện có thể không ngừng luyện tập vài ngày mới tới cực hạn, đang định tiếp tục luyện tập, hẳn chợt nhìn về phía sâu trong núi, tại nơi đó hẳn cảm giác có chút khí tức không thuộc về loài người.

Khí tức đó bộc phát ngày càng mạnh, dựa vào cảm giác hẳn có thể chắc chắn có thể phát ra khí tức như vậy ít nhất phải là Nghịch Thiên giả cấp hai, nhưng trước khi tới đây Thanh Thiện chỉ cảm giác phía sau núi có một người chỉ là Nghịch Thiên giả cấp một mà thôi, hơn nữa còn là con người, không hề có khí tức như lúc này.

Có chút tò mò, Thanh Thiện liền phi thân hướng nơi đó chạy tới, xuất hiện trước mặt hẳn là hang động ẩn sâu vào núi, lúc này đến gần hẳn mới cảm nhận được bên trong hang có tới hai khí tức khác nhau đang đối kháng, một trong đó là khí tức của Nghịch Thiên giả cấp một, một là khí tức không thuộc về loài người.

"Yêu vật Kim Kê Tinh." chợt từ trong Tịch Diệt Long Thương có âm thanh nói ra.

"Cái gì Kim Kê Tinh?" Thanh Thiện liền hỏi.

"Kim Kê Tinh là con gà hai đầu sống vài trăm năm tu luyện thành, toàn thân màu vàng rực, dựa vào khí tức, thực lực của nó ít nhất cũng là Nghịch Thiên giả cấp ba, có thể mạnh hơn người một chút đó." Từ Long lại nhắc nhở hẳn.

Nghịch Thiên giả cấp ba, Thanh Thiện hiện tại chỉ mới tiến vào tầng bảy sơ kỳ Hư Thiên quyết, bất quá hẳn cũng sắp đột phá trung kỳ, thực lực cao hơn Nghịch Thiên giả cấp hai nhưng lại thấp hơn Nghịch Thiên giả cấp ba.

"Kim Kê Tinh sao, đang không có đối thủ cùng cấp luyện tập, may mắn a, biết đâu còn kiếm được nội đan của nó." Thanh Thiện hưng phấn, nhếch miệng lầm bầm sau đó nhanh chóng lao vào bên trong. Thanh Thiện cũng không có quá mạo hiểm, thứ nhất bên trong còn có một Nghịch Thiên giả cấp một, thứ hai từ khi có thực lực cường đại, hẳn rất ít có đối thủ khiến hẳn dễ mất đến.

Cao thủ vốn tịch mịch.

Thu liễm khí tức bản thân, Thanh Thiện nhanh chóng tiếp cận bên trong, đi vào bên trong hẳn không ngừng thấy bùa chú khắp nơi, càng đi sâu vào bùa chú lại càng dày đặc, theo hẳn biết đây có thể là bùa chú phong ấn yêu vật Kim Kê Tinh. Có thể bị phong ấn mà thực lực vẫn còn mạnh vậy, nếu ở thời kỳ cường thịnh không biết yêu vật này mạnh tới mức nào nữa.

Vào sâu bên trong Thanh Thiện thấy một lão giả đang kịch chiến cùng một người hai đầu cao tới hơn hai mét, trên người thanh niên này phát tán ra cỗ khí tức yêu dị.

"Đây là Kim Kê Tinh?" Thanh Thiện khẽ nói.

"Đúng thế, xem ra hẳn đang bị phong ấn, bất quá phong ấn đã quá lâu nên tác dụng suy yếu rất nhiều." con rồng bên trong lại nói.

Lão giả đang giao chiến cùng Kim Kê Tinh càng đánh càng rơi vào hạ phong, lúc này chỉ thủ nhiều hơn công, trên miệng còn lưu không ít máu, hiển nhiên

trước đó đã bị thương không nhẹ, bất quá cây kiếm khắc vô số hình thù quái dị bên trên dường như là vật khắc chế Kim Kê Tinh nên hồi lâu vẫn chưa phân thắng bại.

" Hồng, Nguyệt Thanh, ta cùng ngươi giao đấu mấy chục năm, lần này đừng mong sống sót." Kim Kê Tinh tuy bị phong ấn, nhưng cứ mỗi vài năm lại xông phá phong ấn một lần, rốt cuộc đã đánh với lão giả vô số năm tháng, cũng học được không ít ngôn ngữ.

Lão giả tên Nguyệt Thanh vẫn im lặng khổ chiến, lần này trong lúc luyện công vì quá nóng lòng khiến chân khí nghịch chuyển, Kim Kê Tinh nhận ra cơ hội liền xông phá phong ấn. Phong ấn này là cho tiền bối của Lam Sa phái cách đây hơn trăm năm trước tạo nên để nhốt yêu vật, mỗi một đời Lam Sa phái đều duy trì, đến thế hệ của lão cũng như vậy, nhưng chỉ một chút bất cẩn luyện công, lão có thể khiến Lam Sa phái bị diệt nếu yêu vật thoát ra, vì thế dù liều chết lão vẫn kiên trì.

Hai tay của đại hán do Kim Kê Tinh biến thành càng tấn công mãnh liệt, bởi đây là cơ hội duy nhất thoát khỏi phong ấn, nếu đánh mất nó có thể không có cơ hội khác.

Mỗi lần va chạm Nguyệt Thanh lại một lần bị đẩy lùi, hai tay Kim Kê Tinh như thép luyện trực tiếp đá sâu vào thanh kiếm.

" Đi chết đi." Kim Kê Tinh hai tay như vũ bão đánh tới.

" Oanh." Nguyệt Thanh thân hình như điều đứt dây bán vào vách núi phía sau, máu tươi không ngừng phun ra. Kim Kê Tinh cũng bị thanh kiếm chém vào tay khiến rách một vết khá sâu, nhưng so thương thế nhẹ hơn rất nhiều.

" Nguyệt Thanh, Lam Sa phái các ngươi hôm nay phải chết hết, ha ha ha." Kim Kê Tinh điên cuồng cười lớn, hán nhanh chóng đi đến bên cạnh Nguyệt Thanh, hai tay chuẩn bị đánh xuống.

" Vút."

Thanh Thiện ở phía sau liền lao tới, Tịch Diệt Long Long như giao long hóa thành một đạo tàn ảnh hướng Kim Kê Tinh đâm tới.

Bất ngờ bị đánh lên, Kim Kê Tinh hai tay giờ lên đánh về phía ngọn thương, dù sao thực lực của nó là Nghịch Thiên giả cấp ba, phản ứng cũng cực kỳ nhanh.

" Hừ, dám đánh lên ta, muốn chết."

" Bồng." Cánh tay của hán tiếp xúc với đầu thương, hán tưởng tượng mũi thương bị chặn lại, bởi hán tin tưởng vào bàn tay mình, ngay cả sắt thép cũng có thể xuyên thủng, ngọn thương sao có thể khiến nó thương tổn.

Nhưng đó chỉ là nó tưởng tượng, sự thực bàn tay phải của nó đã bị Tịch Diệt Long Thương xuyên thủng, máu từ bàn tay chảy ra không ngừng.

" A, không thể nào. Chết tiệt ngươi dám hủy đi bàn tay của ta. Chết đi." Kim Kê Tinh bất chấp bàn tay phải rũ xuống, thân hình hai đầu lao tới, cánh tay trái như tia chớp đánh tới đầu đối phương, nó muốn một quyền bóp nát đầu kẻ hủy đi cánh tay phải của mình.

Ngay khi cánh tay Kim Kê Tinh sắp lao tới, Tịch Diệt Long Thương khẽ lay động, đầu thương liền vỗ trúng bàn tay trái của nó.

" Bồng." Thanh Thiện bị lực phản chấn lùi lại hai bước, Kim Kê Tinh cũng phải lùi lại hai bước.

" Nghịch Thiên giả cấp ba, không ngờ ngươi là Nghịch Thiên giả cấp ba. Ngươi là ai, tại sao xen vào việc của ta?" Kim Kê Tinh liền nói, ánh mắt bắt đầu đánh giá lại đối phương, hán bắt đầu cẩn thận hơn, không còn xem đối phương như một thanh niên bình thường.

" Ngươi chưa xứng hỏi tên ta, ngươi còn quá yếu. Hôm nay ngươi đừng mong rời khỏi nơi này" Thanh Thiện thân nhiên nói.

" Tiểu tử, muốn chết ta thành toàn cho ngươi." Kim Kê Tinh toàn thân sáng rực, bàn tay phải đang chảy máu cũng ngừng chảy sau đó chuyển thành móng vuốt của yêu vật.

" Tới đây, tấn công đi nếu không ngươi không còn cơ hội."

" Hồng." Kim Kê Tinh thực lực tăng lên vài phần như con lóc áp sát tới, hai móng vuốt một chớp tới yết hầu Thanh Thiện một đánh tới đầu.

" Bồng, bồng."

Ngay khi Kim Kê Tinh tấn công, Tịch Diệt Long Thương cũng di động, mũi thương không ngừng điểm tới móng vuốt, dù móng vuốt đối phương nhanh đến cỡ nào, ngọn thương cũng chặn trước mặt.

Sau khi bàn tay biến thành móng vuốt, Kim Kê Tinh tựa hồ không ngại va chạm với Tịch Diệt Long Thương, nó càng tấn công càng mạnh, cuồng phong rít gào, cả hang động rung lên không ngừng.

Mặc kệ Kim Kê Tinh tấn công, phòng thủ thương pháp của Thanh Thiện vẫn giữ vững, nếu bên ngoài nhìn vào sẽ giống như Kim Kê Tinh không ngừng tấn công một lòng khí thương ảnh bên ngoài Thanh Thiện.

Càng phòng thủ, Thanh Thiện mới cảm nhận sự hiệu dụng của chiêu thức, tuy chỉ gạt đỡ nhưng tất cả kinh lực của đối phương không một chút tiến được vào bên trong, tất cả đều bị đẩy ngược ra ngoài.

"Ta còn tưởng ngươi có thể khiến ta đánh một trận sướng tay, bất quá thật thất vọng." Thanh Thiện không nhanh không chậm nói.

Không còn phòng thủ, Tịch Diệt Long Thương liền hóa thành năm đạo thương ảnh tấn công tới, tốc độ quá nhanh, năm vị trí đâm tới đều là các yếu huyệt trên người.

"Oanh, oanh,... oanh." rất vất vả Kim Kê Tinh mới theo kịp tốc độ ngọn thương để cản lại. Bất quá nó chưa kịp vui mừng, một mũi thương như đạn pháo cực tốc đâm tới, tốc độ so với năm thương trước còn nhanh hơn.

Kim Kê Tinh lấy toàn thân thực lực vận chuyển vào hai tay, móng vuốt liền sáng rực lên, đón đỡ một thương này.

Mũi thương phá không tới. Ngay khi mũi thương sắp đâm vào móng vuốt của Kim Kê Tinh, tay phải Thanh Thiện dùng lực, phần trên ngọn thương uốn lượn như mảnh xà tránh một trái táo của Kim Kê Tinh.

"Bồng."

Kim Kê Tinh còn chưa kịp phản ứng, mũi thương đã xuyên thủng ngực trái của nó. Trái tim bị xuyên thủng, rất nhanh nó gục xuống, thân hình cũng bắt đầu biến lại thành gà vàng hai đầu.

Thanh Thiện cũng không từ bỏ, móc vào bên trong cơ thể nó, quả nhiên có một viên nội đan màu vàng tỏa ra ánh sáng đẹp mắt, đây là lần đầu tiên hắn thấy nội đan, cảm nhận chút bên trong, năng lượng của viên nội đan đúng là vô cùng cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Long Phá

"Đạo hữu xin dừng bước." ngay khi Thanh Thiện chuẩn bị rời đi, Nguyệt Thanh liền gọi lại.

"Tiền bối có điều gì chỉ bảo." Thanh Thiện dừng lại nói.

"Tiền bối? Chức danh này ta không dám đương a, cứ gọi ta là Nguyệt Thanh là được." Nguyệt Thanh từ từ đứng dậy nói, dù thấy Thanh Thiện còn rất trẻ nhưng là Nghịch Thiên giả bề ngoài không quan trọng, có người sống hơn trăm năm nhưng chỉ giống trung niên, tu luyện đến tầng này cảnh giới bọn họ chỉ nói chuyện với nhau bằng thực lực. Hiển nhiên Thanh Thiện biểu hiện thực lực là Nghịch Thiên giả cấp ba, còn cao hơn lão hai bậc. Bất quá Thanh Thiện đúng là còn trẻ nên lão đành gọi "đạo hữu".

"Tiền bối, kỳ thật ta chỉ mới hai mươi, còn là khách của Lam Sa phái, gọi thẳng tên người ta không dám."

"Hai mươi? Điều này... sao có thể chứ." Nguyệt Thanh kinh hãi nhìn Thanh Thiện, lão nhờ linh khí sung túc, còn được tiền bối trợ giúp, hơn sáu mươi mới tiến vào Nghịch Thiên giả cấp một. Một thiếu niên chỉ mới hai mươi cho dù được cái gì kỳ ngộ sao có thể Nghịch Thiên giả cấp ba.

Nhưng sự thật Thanh Thiện thực lực chưa đạt tới Nghịch Thiên giả cấp ba, có thể thắng được Kim Kê Tinh, một phần do nơi đây có vô số đạo phong ấn khắc chế nó, mà trước đó chiến đấu cùng Nguyệt Thanh nó cũng bị thương không nhẹ. Thanh Thiện với thực lực chỉ hơn Nghịch Thiên giả cấp hai nhưng hắn có Tịch Diệt Long Thương. Xét cho cùng thiên thời địa lợi hẳn đều chiếm cả, bảo sao không thắng.

"Đạo hữu, tiến đến cảnh giới này, chúng ta đều dựa vào thực lực để nói chuyện, thực lực của cậu hơn hẳn ta, ta gọi cậu một tiếng đạo hữu, cậu có thể gọi ta là Nguyệt Thanh đạo hữu." Nguyệt Thanh vẫn cố chấp nói, hơn nửa trước đây lão từng xưng hô với vài người là tiền bối, mà bề ngoài của họ còn chưa đến bốn mươi, chỉ là khác với Thanh Thiện, bọn họ đều đã hơn trăm tuổi cả.

Thanh Thiện thấy lão được tiện nghi không chiếm liền biết lão rất cố chấp, sau đó đành mặc kệ tuổi tác xưng hô.

"Trưởng lão, có chuyện gì xảy ra không?"

Vừa mới nói chuyện, bên ngoài có tiếng bước chân rất đông người đi đến, bọn họ đang đứng trước cửa động, có vẻ như đây giống như cấm địa, chưa được Nguyệt Thanh cho phép không ai dám đi tới, người vừa phát ra tiếng nói là Lý Tri Thành.

Nguyệt Thanh nhìn qua Thanh Thiện một chút sau đó nói ra cửa: "Chường môn, ta không sao cả, mọi chuyện vẫn bình thường." Nghe âm thanh của

Nguyệt Thanh vẫn ổn, Lý Tri Thành cũng an tâm, hơn ai hết lão biết trong động phong ấn yêu vật đáng sợ cỡ nào, chỉ cần nó phá phong ấn thì Lam Sa phải đến hồi tuyệt diệt a.

"Vậy trưởng lão nghỉ ngơi, ta không quấy rầy nữa."

Đội đám người bên ngoài rời đi Nguyệt Thanh liền mời Thanh Thiện ra chỗ bằng phẳng ngồi nói chuyện.

"Cảm ơn đạo hữu vừa ra tay trợ giúp, nếu không để yêu vật thoát ra Lam Sa phải đúng gặp phải tai ương."

"Cũng không có gì to tát cả, tiêu diệt yêu vật cũng là trọng trách mỗi người chúng ta mà." Thanh Thiện thản nhiên nói.

"Đúng, đạo hữu nói rất đúng."

"Có một việc ta rất khó hiểu, tại sao yêu vật như vậy mà không diệt trừ nó, mà chỉ phong ấn mà thôi?"

Nguyệt Thanh ngập ngừng một chút sau đó mới nói: "Kỳ thật chúng ta chỉ là môn phái nhỏ, ít qua lại với các đại phái khác để mà nhờ vả, chúng ta chỉ quen vài người đạt tới cấp hai, mà Kim Kê Tinh phòng ngự quá kinh người, vì thế không thể tiêu diệt hoàn toàn nó."

"Ta có một thỉnh cầu không biết đạo hữu có thể đồng ý không?" Nguyệt Thanh lại nói.

"Đạo hữu cứ nói, nếu có thể trợ giúp ta hẳn không từ chối."

Nguyệt Thanh nhìn chút sau đó mới nói: "Thương pháp của đạo hữu rất cao, mà chúng ta cũng có một cuốn thương phổ truyền thừa vài nghìn năm, bắt quá Lam Sa phải chúng ta rất ít chú trọng thương pháp, vì thế cho tới bây giờ hoàn toàn để không. Mà ta còn chút nữa là đột phá Nghịch Thiên giả cấp hai. Nếu có thể đạo hữu dùng nội đan của Kim Kê Tinh đổi cho ta cuốn thương phổ được không?"

Nguyệt Thanh có chút áy náy nhìn Thanh Thiện, nhưng vì lớn mạnh của môn phái lão phải gia tăng thực lực. Lam Sa phái chỉ xem như tiểu môn phái, chỉ có sở hữu Nghịch Thiên giả cấp hai, ba mới thay đổi được tình thế, mà Nguyệt Thanh tu luyện đã lâu, cái thiếu nhất chính là một lượng lớn linh khí để đột phá, nội đan của Kim Kê Tinh rõ ràng là thứ tốt nhất với lão hiện tại.

"Đạo hữu ta thương phổ này từ thời xa xưa là của một vị đạt tới Nghịch Thiên giả cấp mười, bên trong giảng giải từ cơ bản đến nâng cao, có một bản nguyên văn chữ cổ và một bản do tiền bối chúng ta phiên dịch ra." lão lại nói tiếp.

"Được, ta đồng ý." Thanh Thiện không do dự từ Hư Thiên giới chỉ lấy ra nội đan của Kim Kê Tinh.

"Cảm ơn đạo hữu, cảm ơn, ta sẽ đi lấy thương phổ ngay." Nguyệt Thanh có chút kích động, thân hình còn nội thương vẫn không màng, nhanh chóng rời khỏi hang động.

Sự thật một viên nội đan của Kim Kê Tinh không đối với Thanh Thiện có bao nhiêu tác dụng, phải biết bên trong Tịch Diệt Long Thương chứa vô cùng linh khí, dù khiến cho thực lực hắn sắp tăng tiến đến tầng bảy trung kỳ nhưng chỉ mới hết một phần năm mà thôi. Cái quan trọng hơn Thanh Thiện không thể hấp thụ nội đan hay linh khí quá nhiều nữa.

Huống chi Lam Sa phái từng che chở gia đình hắn, có bảo cho không viên nội đan hắn cũng vui lòng đồng ý nữa là còn được cuốn thương phổ.

Thanh Thiện thương pháp dù rất tốt nhưng hắn chỉ dựa vào linh ngộ của Hư Thiên Quân mà luyện theo, Hư Thiên Quân lại là tứ đại thiên quân, uy lực thương pháp vô cùng lớn, bất quá trong Hư Thiên động không có nói đến căn bản của thương pháp. Có được cuốn thương phổ này có thể rút ngắn rất nhiều thời gian tu luyện của hắn xuống.

Rất nhanh Nguyệt Thanh đã quay lại, trên tay là hai bản thương phổ, một khắc bằng chữ gỗ trên trúc đây chính là chữ cổ Thanh Thiện trong Hư Thiên động từng thấy, một cuốn bằng giấy bình thường phiên dịch ra chữ quốc ngữ thông thường.

Thanh Thiện mang cả hai bản thương phổ trở về, lúc này đã hơn hai giờ sáng, nơi đây cũng không có điện, Thanh Thiện đành thấp nền để xem.

Hỗn Động Thất Huyền Thương Phổ .

Thanh Thiện liền đọc nội dung bên trong, đúng như lời Nguyệt Thanh nói, từ căn bản của thương pháp đều được diễn giải, sau đó là suy nghĩ của tác giả cùng với hình vẽ minh họa, cực kỳ chi tiết. Đến bảy trang cuối là Hỗn Động Thất Huyền chiêu thức. Cuối cùng là người viết ra Nghịch Thiên giả cấp mười - Minh Long Đại Đế."

Không cảm được vui mừng, đây chính là thứ Thanh Thiện vô cùng cần lúc này, tuy cảm nhận thương pháp của Hư Thiên Quân để lại uy lực có chút hơn so với Hỗn Động Thất Huyền Thương, nhưng nếu tu luyện từ thương pháp của Hư Thiên Quân là một quá trình tự ngộ, nay có thương phổ của vị Minh Long Đại Đế hẳn không cần quá sức lần tìm như trước nữa.

Gấp cuốn thương phổ, Thanh Thiện liền lên giường điều tức khôi phục lại công lực, trận chiến với Kim Kê Tinh dù không chút bị thương nhưng chân khí hao đi không ít, có thể tĩnh tọa vừa khôi phục chân khí lại thay thế được cho giấc ngủ.

Sáng sớm, Thanh Thiện đã rời khỏi phòng luyện thương pháp.

"Thương pháp cũng như quyền pháp, nếu có thể ví, nó chính là tay quyền phóng dài ra, mọi chiêu thức của quyền pháp để có thể áp dụng cho thương pháp. Thương pháp chủ trọng nhất là đâm, gạt, đâm có thể xuyên thủng mọi thứ, gạt có thể phòng thủ tất cả. Tuy nhiên yếu điểm của thương chính là quá dài, nếu đối phương áp sát chính là tử lộ, vì thế bộ pháp dành cho thương pháp vô cùng quan trọng.

Thất Huyền Thân Pháp."

Vừa đọc tới đây Thanh Thiện liền dựa vào đồ hình Thất Huyền Thân Pháp luyện tập. Thất Huyền Thân Pháp là một bộ thân pháp chỉ dành cho Hồn Độn Thất Huyền Thương, mỗi chiêu thức có bảy cách di chuyển, bảy chiêu có tất cả bốn chín cách di chuyển khiến đối phương không thể áp sát.

Thanh Thiện vừa dùng Tịch Diệt Long Thương vừa diễn luyện Hồn Độn Thất Huyền Thương cùng luyện Thất Huyền Thân Pháp, ban đầu rất chậm chạp, càng về sau thân pháp di chuyển càng nhanh, bảy chiêu thương pháp đánh ra cũng gần nhuần nhuyễn, bất quá ban đầu chỉ đúng động tác, còn muốn thành thực hoàn chỉnh thì xa xa chưa đạt đến.

Bất kỳ chiêu thức nào đều có cách vận chuyển chân khí, hô hấp, cùng ý cảnh khác nhau, có thể dung hợp hoàn hảo mới tạo nên uy lực cực đại của chiêu thức. Chỉ là cái đó cần thời gian khổ luyện, cùng một cảnh giới không phải ai cũng như nhau, như yêu vật Kim Kê Tinh lực phòng ngự, tấn công vô cùng cường đại, dù chỉ cấp ba nhưng gần chạm tới đỉnh cấp, cho dù cùng Nghịch Thiên giả khác giao đấu, phần thắng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Cũng như vậy, cùng Nghịch Thiên giả cấp ba, ai có chiêu thức phát huy uy lực cường đại hơn kẻ đó sẽ nắm phần thắng cao hơn. Không có thứ gì tuyệt đối bằng nhau, như cùng là chân khí nhưng chân khí của Hư Thiên quyết khác với chân khí của tâm pháp khác, uy lực cũng khác nhau. Cùng một cấp chân khí của Hư Thiên quyết gần như đứng tại đỉnh cấp.

Cùng một chiêu thương pháp, dù chỉ hơn vài ngày tu luyện, độ nhuần nhuyễn, uy lực cũng có khác biệt, chỉ có tự mình khổ luyện mới nhanh chóng đại thành.

Cách xa bản môn của Lam Sa phái, toàn thân Thanh Thiện ướt đầm, nhưng Tịch Diệt Long Thương vẫn không ngừng lóe lên từng đạo tàn ảnh, cùng với thân thể luôn di chuyển theo lộ tuyến Thất Huyền Thân Pháp, Thanh Thiện không ngừng luyện tập.

"Vù, vù."

Một thương đâm từ bên dưới đâm lên, bàn tay Thanh Thiện xoay tròn cán thương, Tịch Diệt Long Thương xoay tít như xoắn ốc đánh tới tảng đá to lớn trước mặt.

"Bông, roạt, roạt." cả tảng đá như bị mũi khoan xuyên thủng tạo thành một rãnh dài.

"Thất Huyền nhất thức, chiêu này có chút quái dị?, dường như tạo thành xoắn ốc, lực xuyên thấu càng thêm đáng sợ a." Thanh Thiện khẽ lẩm bẩm, bàn tay liên tiếp đưa ngọn thương xoay tròn đâm tới.

"Nếu có thể áp dụng nó vào chiêu thức trong Hư Thiên động thì ... " Thanh Thiện suy nghĩ trong đầu, Tịch Diệt Long Thương trong tay bắt chước bắt giác mô phỏng theo,

Một chiêu đâm nhanh tới tận cùng, đang đâm tới, cánh tay Thanh Thiện chợt xoay mạnh, một lực xoáy từ thân thương truyền tới mũi ngọn thương, ngọn thương rít gào, xuyên tới tảng đá .

"Oành, oành." khối đá cao hơn người hần bị đánh vỡ vụn.

"Quả nhiên uy lực hơn hẳn lúc xưa tới vài lần, sau này gọi nó là Long Phá đi, ha ha." Thanh Thiện mỉm cười hài lòng, một chiêu trong lúc vô ý mà thôi, nhưng uy lực lớn đến vậy, nếu dùng toàn thực lực thì triển Thanh Thiện không biết sức tàn phá của nó còn đến mức nào .

Dừng luyện tập, Thanh Thiện quay trở lại Lam Sa môn, vừa vào đến nơi, hần liền nhận ra mọi người đều tập chung rất đông, tất cả còn mang chút kích động, ánh mắt đều tập trung vào sau núi.

Nhìn thấy Thịnh Minh, Văn Thành, Anh Thy đứng một chỗ, Thanh Thiện nhanh chóng đi đến

"Ngươi vừa mới đi đâu về vậy, ta qua phòng mà không thấy người bên trong đó?" chưa để hần hỏi, Anh Thy liền hướng hần tò mò hỏi.

"Buổi sáng nơi đây thoáng đãng nên ta đi dạo một chút cho thoải mái thôi, còn mọi người có chuyện gì mà tất cả tập chung ở đây đông đến như vậy?" Thanh Thiện liền trả lời nài nỉ, sau đó hỏi lại.

"Ta nghe mọi người nói, trưởng lão gì đó của bọn họ đang sắp sửa đột phá cảnh giới gì quan trọng lắm, bên trong còn bảo vệ nghiêm hơn, ngay cả bác Tri Thành cũng làm hộ vệ nữa." Anh Thy liền nói.

Anh Thy vừa nói Thanh Thiện đã biết chuyện gì, Nguyệt Thanh lão đầu chuẩn bị hấp thu nội đan của Kim Kê Tinh, trong lúc hấp thu dĩ nhiên tránh người quấy rầy vì thế mới cần nhiều người làm hộ pháp, chỉ là bọn họ dường như quá coi trọng việc này a, trong đầu Thanh Thiện nghĩ vậy nhưng chỉ để trong lòng .

Với Thanh Thiện thì xem như không quá quan trọng nhưng với người khác để đột phá từ Nghịch Thiên giả cấp một tới cấp hai là một quá trình vô cùng quan trọng cùng cẩn thận, cả Lam Sa môn chỉ có một Nghịch Thiên giả mà thôi, đó cũng là trụ cột môn phái, nếu để xảy ra chuyện bất trắc, môn phái sẽ xuống dốc thảm trọng. Nếu có thể thành công, Lam Sa phái sẽ có Nghịch Thiên giả cấp hai, thực lực môn phái càng tăng mạnh. Bảo sao ngay cả môn

chủ cùng các trưởng lão khác không làm hộ pháp.

Nồng đậm linh khí từ bên trong hang động tỏa ra, Thanh Thiện biết Nguyệt Thanh đã dùng Kim Kê Tinh, hẳn có thể cảm nhận được thực lực Nguyệt Thanh đang cực tốc tăng lên, thêm một đoạn thời gian trôi qua, chân khí trong nội thể Nguyệt Thanh đã tăng lên gấp ba lần, cũng sắp đến giai đoạn đột phá.

Đúng lúc này Thanh Thiện cảm giác một khí tức cường đại đang tiếp cận, hướng tiếp cận lại chính là bên trong hang động," người này ít nhất là Nghịch Thiên giả cấp hai ." Thanh Thiện có chút hình dung ra thực lực của đối phương. Nhưng đối phương không xuất hiện mà âm thầm tiến sát hang động.

" Hẳn hình như không có ý tốt, không lẽ địch nhân của Nguyệt Thanh?" Thanh Thiện trong đầu cấp tốc suy đoán.

Bên trong hang động mặc dù khá đông người thủ hộ nhưng thực lực còn chưa ai đạt đến Nghịch Thiên giả, muốn ngăn chặn đối phương chính là nằm mơ.

" Xem ra nên trả ân tình cho Lam Sa phái a." Thanh Thiện lại lẩm bẩm nói.

" Thanh Thiện người nói gì thế, cái gì ân tình vậy?" Anh Thy ngay sát hẳn nghe loáng thoáng, tò mò liền hỏi.

" Không có gì, mấy người bọn họ đang gặp nguy hiểm." vừa nói thân hình Thanh Thiện nhanh chóng bay về phía hang động.

" Đứng lại." nơi đây không được tiến vào. Thanh Thiện vừa đi đến, vài trung niên nam nữ liền giờ bình khí cản lại.

" Cho ta qua, có kẻ đang tiến tới hang động. Nguyệt Thanh trưởng lão cùng môn chủ các người sắp gặp nguy hiểm, nếu không cho ta vào xảy ra chuyện đừng có trách." Thanh Thiện lạnh lùng nói.

" Hừ, còn kẻ nào tiến vào ngoài người, tốt nhất đừng nói bậy, nơi đây cấm không ai được bước vào." trung niên nhân cảm trường kiếm cương quyết nói.

" Có kẻ tiến vào sao, tại sao chúng ta không biết được, không lẽ người giỏi hơn chúng ta, ha ha. "

Một nam nhân khác vừa cười nói, bất quá hẳn chưa kịp cười hết, bên ngay cửa động đã xuất hiện một lão giả mặc trường bào màu xanh, trên tay là thanh đao màu đen.

" Nguyệt Thanh tiểu nhi, mỗi thù hai mươi năm trước ta đến để đòi đây, ha ha ha." lão giả áo xanh diện cuồng cười to, hiển nhiên lão đã nhận ra tình thế lúc này của Nguyệt Thanh.

" Kẻ nào." vài người từ trong hang nghe thấy âm thanh liền phóng ra, Lý Tri Thành liền quát hỏi.

" Mấy tiểu bối các người, hôm nay Đỗ Tư ta sẽ xóa sổ Lam Sa môn, có oán trách thì hãy trách tên Nguyệt Thanh, đi chết đi." lão giả liền vung đao chém tới.

Nghịch Thiên giả cấp hai ra tay, cho dù không xuất toàn lực đâm vỡ giả nơi đây ai có thể tiếp được, bốn người của Lam Sa môn liền bị đao khí chém đôi người, chỉ mỗi Lý Tri Thành nhanh chóng lùi lại thoát được một mạng, nhưng tay bên phải cũng bị đao khí chém sâu vào.

Thanh Thiện bên ngoài vì muốn trả món nợ ân tình, bất chấp đâm người ngoài, hẳn nhanh chóng gạt bọn họ qua mà lao vào.

Ngay khi lão giả áo xanh ra tay lần thứ hai, Lý Tri Thành vừa nhìn đao khí chém tới cổ mình, bất quá vì đao pháp quá nhanh hẳn muốn cản phá nhưng không thể, đang đợi một đao chém xuống thì một thân ảnh đã đứng chắn trước mặt.

" Bồng." Đao của lão giả va chạm vào Tịch Diệt Long Thương, Thanh Thiện một chút di chuyển cũng không nhưng lão giả bị phản chấn đẩy lùi ba bước mới ổn định lại được.

" Tiểu tử, người là ai?" lão giả có chút kinh nghi nhìn Thanh Thiện, mặc dù vừa rồi lão chỉ mới dùng năm thành thực lực, nhưng có thể đẩy lùi lão tới ba bước, thiếu niên trước mặt này ít nhất cũng được vào Nghịch Thiên giả.

" Đang lúc người khác không phòng bị mà ra tay, ta xem lão cũng không ra gì, còn tên của ta lão chưa xứng để hỏi."

" Tiểu tử, người đã muốn chết thì Đỗ Tư ta thành toàn cho người."

" Đi chết đi." toàn thân công lực vận chuyển tới thân đao, cả cây đao sáng chói, một đao vừa nhanh vừa độc chém tới Thanh Thiện.

" Hừ, chỉ có như vậy thôi sao." Thanh Thiện vừa nói, thân hình lùi lại một bước, Tịch Diệt Long Thương đâm tới, lực tay xoáy mạnh, một cổ cường đại lực lượng truyền tới ngọn thương, khiến nó xoáy tròn như xoắn ốc.

Hai cổ lực lượng va chạm trực tiếp.

" Long Phá."

" Bồng, rắc."

Âm thanh vừa dứt, lão giả áo xanh như tia chớp bắn lại đằng sau, cây đao trên tay chỉ còn lại chuỗi cầm, thân hình bị xuyên thủng một lỗ ngay vị trí tim, hiển nhiên không thể sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đáy Biển Tu Luyện

"Hắn một chiêu giết chết đối phương rồi, như thế nào có thể?"

"Tên kia dễ dàng giết chết bốn vị trưởng lão đã thương chưởng môn, vậy mà chỉ một chiêu đã bị hắn giết, võ công của hắn đã đạt đến cảnh giới gì vậy."

"..."

Nhìn một màn này mọi người có chút kinh hãi, bốn người trưởng lão bị giết, cái này là sát nhân, vi phạm luật pháp, nhưng đối phương lại bị Thanh Thiện giết, thoáng cái đã năm người chết, cái này phải làm sao đây?

"Đa tạ cậu đã trợ giúp, nếu không tính mạng của ta đã xong rồi." Lý Tri Thành bình tĩnh sau đó hướng Thanh Thiện nói.

"Dạ không có gì, gia đình cháu cũng được mọi người giúp đỡ, cháu còn phải cảm ơn mọi người."

"Chưởng môn, người mời Thanh Thiện đạo hữu vào bên trong để ta cảm tạ, những người đã chết cần mai táng cẩn thận, ta cũng không có việc gì, mọi người cũng nên giải tán." Nguyệt Thanh từ bên trong hang nói ra.

"Đạo hữu?" Lão có chút bất ngờ, có thể để Nguyệt Thanh xưng hô là đạo hữu tính ra cũng không có nhiều người, nhất là lại còn trẻ đến vậy. "Chẳng lẽ cảnh giới của thiếu niên này còn cao hơn so với sư thúc?" Lý Tri Thành trong đầu nghĩ vậy, chỉ là lão nghĩ tới một thanh niên chỉ mới hai mươi tuổi đầu có thể đạt tới Nghịch Thiên giả, hơn nữa ít nhất cũng đạt đến cấp ba, điều này thật quá sức tưởng tượng rồi.

Lý Tri Thành cũng không có suy nghĩ nhiều, điều này có thể sau này từ từ hỏi sư thúc Nguyệt Thanh của lão là biết ngay.

Thanh Thiện cũng tiến vào hang, nếu nói về lý hắn chính là tự vệ chính đáng trước một phần tử nguy hiểm, huống chi hắn đã ngoài phạm trù luật pháp thông thường có thể định đoạt.

Vào tới bên trong, Nguyệt Thanh hiện đã thay đổi trang phục so với tối qua, ở dưới đất còn sót lại chút ít quần áo, Thanh Thiện chắc chắn trong lúc hấp thu nội đan của Kim Kê Tinh, chân khí chí dương đã phá hủy quần áo của lão, vì thế dù muốn ra ngoài lão cũng không thể, phải đợi người đưa quần áo khác cho lão thay.

Bên trong hang động còn ba người trung niên, thấy Nguyệt Thanh vẫy vẫy tay, bọn họ liền cúi người thi lễ rồi đi ra.

"Chúc mừng đạo hữu thực lực đại tăng." Thanh Thiện đi đến cười nói.

"Cũng nhờ có đạo hữu trợ giúp." Nguyệt Thanh liền khom người cảm tạ, sự thật Thanh Thiện hai lần cứu tính mạng của lão, cũng là hai lần cứu Lam Sa phái.

Ngồi nói chuyện một lúc Thanh Thiện mới biết cái tên Đồ Tư khi xưa đang cướp bóc thì bị lão bắt gặp, hai người đại chiến, cuối cùng Đồ Tư trọng thương bỏ chạy, ai ngờ rằng hai mươi năm hắn vẫn nhớ mối thù, mà lần này thực lực càng thêm kinh khủng, nếu không có Thanh Thiện chỉ sợ với sự tàn độc của hắn, Lam Sa phái sẽ bị tàn sát toàn bộ.

Thanh Thiện được Nguyệt Thanh kể về các môn phái trong cả nước, những môn phái này đều ẩn giấu Nghịch Thiên giả phía sau, đây là những cổ phái lưu truyền từ rất lâu, bọn họ lưu giữ những bí tịch cùng chiếm giữ những linh mạch lớn vì thế mỗi đời đều sản sinh ra Nghịch Thiên giả chống đỡ cho môn phái.

Rời khỏi hang động lúc này đã gần trưa, mỗi người gặp Thanh Thiện đều nhìn hắn với ánh mắt khác hẳn, có chút sợ nhưng lại sùng bái.

Vừa sắp trở về phòng hắn đã gặp ngay Anh Thy.

"A, Thanh Thiện bạn đây rồi, mình đợi mãi." Anh Thy liền đi tới sau đó nói.

"Có chuyện gì vậy?" Thanh Thiện hỏi lại, bình thường cô nàng luôn xưng "ngươi" "ta" với hắn giờ xưng mình với bạn, xem ra nàng có việc nhờ vả rồi?

"Hi hi, bạn có thể dạy mình võ công được không?"

Hèn gì xưng hô tốt như vậy hóa ra muốn học võ công. Thanh Thiện liền biết mục đích của nàng, bắt quá học võ phải cần sự siêng năng cùng chút tư chất, cô nàng quen ăn sung mặc sướng chỉ tổ mất thời gian dạy, vài bữa lại chán thì uống phí công sức.

"Bạn đã quá tuổi để học, dù có học cũng không thể giỏi, tốt nhất không nên phí thời gian." Thanh Thiện liền cự tuyệt nói.

"Hừ, lại hẹp hòi, tại sao lại dạy võ cho Tâm Nhiên tỷ mà không dạy cho ta. Ngươi không phải có thù với ta chứ?" Anh Thy liền hậm hực nói. "Ngươi không dạy ta nhờ Thịnh Minh dạy, bộ tướng mình ngươi biết võ thôi sao?" nàng nói xong sau đó quay người rời đi.

Sự thực nàng nghe thấy Tâm Nhiên nói Thanh Thiện dạy võ cho, nàng cũng muốn học chút gì đó, bắt quá nàng không hiểu sao có chút ghen tị với Tâm Nhiên, vì thế mới muốn hắt dạy cho mình.

Thanh Thiện cũng không có suy nghĩ nhiều, thấy nàng tức giận rời đi hẳn cũng không biết làm sao đành lắc đầu rồi trở về phòng, vừa ăn cơm trưa xong mẹ hẳn đã tìm đến hẳn.

"Ngươi đã làm gì Anh Thy mà hôm nay nó khóc vậy, có phải cậy mình giỏi võ bắt nạt nàng hả, ta nói cho con biết ta đã nhận nàng làm con nuôi, nếu bắt nạt nàng ta sẽ tống cổ con ra khỏi nhà, giờ đến xin lỗi nó đi, nếu nó có cái gì yêu cầu phải chiều nó." nói xong bà liền ra khỏi phòng, không để Thanh Thiện hiểu gì cùng thanh minh cho mình.

"Nhận làm con nuôi sao? Sao không ai nói cho mình biết cả?" Thanh Thiện đầu to như cái đầu, hẳn chưa từng thấy mẹ hẳn tức giận đến như vậy, giọng điệu cũng không giống như đùa chút nào cả.

"Đến xin lỗi?, lại còn chiều theo yêu cầu nữa." Thanh Thiện khề lắc đầu cười khỏ, bắt quá hẳn cũng không dám trái ý mẹ hẳn. Sự thật mẹ hẳn rất ít tức giận, nhưng nếu đã tức giận có khi cả nhà đều được nhện ăn cả ngày cùng với nghe giáo huấn cả hôm đó. Rất đáng sợ!

Thanh Thiện liền đi đến phòng của nàng, nhưng bên trong chỉ có Thịnh Minh còn nàng không thấy.

"Em có thấy Anh Thy đâu không?" Thanh Thiện liền dò hỏi.

"Chị ấy vừa mới rời khỏi phòng, em không biết là đi đâu nữa, mà anh làm gì mà chị ấy lúc đi gặp anh về liền khóc vậy, anh có biết khi nhà ta bị đám người gây sự chị ấy đến tận nhà chúng ta không? Còn có sắp xếp mọi người rời đi.."

"Anh biết rồi, khổ lắm, anh đi tìm ngay được chưa, em càng ngày càng nói nhiều giống hệt mẹ." không đợi em hẳn nói hết hẳn đã chạy ngay ra, tính của hẳn ghét nhất là ai nói nhiều.

May mắn ngay khi hẳn hỏi vài người thì có người thấy Anh Thy đi ra khỏi Lam Sa môn, Thanh Thiện liền chạy đi tìm. Văn Thành ngay sáng nay đã xuống núi lo công việc của công ty, nàng muốn đi xuống thành phố cũng không thể, mà trong núi này ai biết có độc vật gì không, lỡ nàng gặp phải hẳn có hối cũng không kịp, vì thế dùng hết khả năng đi tìm.

Thanh Thiện trong vòng vài chục mét có thể nghe mọi tiếng động xung quanh, cho dù là tiếng lá rơi vẫn không thoát khỏi tai hẳn, nhưng đi được vài chục mét hẳn vẫn không nghe thấy có ai ở xung quanh, điều này làm hẳn có chút lo lắng, sau cùng đành dùng khinh công chạy đi tìm.

Trời không phụ lòng người, vài phút sau một âm thanh khe khẽ truyền tới tai hẳn, vừa nghe thấy Thanh Thiện trong lòng thấy nhẹ hẳn, liền chạy tới, chỉ thấy Anh Thy đang ngồi trên một mỏm đá, tay không ngừng nhặt hòn đá ném xuống phía dưới, miệng cũng lầm bầm theo.

"Tên đáng ghét, ngay lần đầu tiên đã tranh chấp với ta, ném chết ngươi này."

"Tên hẹp hòi, dạy cho Thịnh Minh dạy cả cho Tâm Nhiên mà hẳn không dạy cho mình, cầu cho ngươi rơi xuống núi chết quách đi."

"..."

"Ách, rơi xuống núi chết?, giờ cho dù hẳn có rời từ máy bay xuống cũng còn không chết huống gì từ nơi đây rơi xuống." bắt quá trong đầu Thanh Thiện liền nghĩ ra cách trêu nàng.

"Anh Thy, bạn ở đâu?"

"Bạn ở đâu, lên tiếng đi."

Thanh Thiện không ngừng hô, vừa hô hẳn vừa đi đến nơi nàng đang ngồi. Anh Thy thấy hẳn đến gần muốn tránh đi cũng không kịp đành đứng dậy nói

"Ngươi tìm ta làm cái gì, ta không muốn thấy mặt đồ hẹp hòi nhà ngươi."

Thanh Thiện vừa chạy đến trước mặt nàng, thân hình có chút đứng sát mỏm đá.

"Hi hi, tìm được rồi, làm mình lo quá."

Nghe thấy hẳn lo lắng đi tìm mình, không hiểu sao Anh Thy có chút vui vẻ trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn không lạnh không nhạt nói.

"Ai mượn ngươi lo lắng, ta tự lo cho mình được." nàng vừa nói vừa rời đi.

"Aaaa." chưa kịp nàng rời đi, Thanh Thiện liền dẫm phải hòn đá, thân hình như con diều đứt dây rơi xuống dưới.

Ngay khi Anh Thy quay lại vừa kịp nhìn thấy thân hình hắt rơi xuống phía dưới, mỏm đá này tuy không cao lắm nhưng con người rơi xuống đó chắc chắn chỉ có chết, nàng cả người chết lặng, vừa ban nãy mới rửa hắt rơi xuống chết xong không ngờ giờ đã thành hiện thực.

Bất giác nước mắt nàng tuôn rơi, ánh mắt đờ đẫn nhìn xuống dưới đó, từ trên nhìn xuống khoảng cách ít nhất cũng mấy chục mét.

"Ngươi, tại sao ngươi lại rơi xuống, không phải ngươi rất giỏi võ sao? hu ... hu, là ban nãy ta chỉ nói đùa, ta không cố ý rửa ngươi đâu."

Anh Thy càng nói nước mắt càng rơi nhiều, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, muốn xuống đó tìm hắt cũng không thể, giờ muốn chạy về gọi người chỉ sợ là không kịp, nàng chỉ biết đứng đó nhìn xuống ánh mắt trở nên thất thần.

"Nè, bạn làm ơn kéo mình lên cái, mình sắp thật sự rơi xuống rồi đó." âm thanh của Thanh Thiện liền truyền tới. Nàng nhìn lại thì thấy một cánh tay của hắt đang bám vào mỏm vách đá, Anh Thy như chết đuối vớ được miếng gỗ, không nghĩ vừa rồi cùng hắt bất hòa, cánh tay nàng liền nhanh chóng túm lấy tay hắt mà kéo lên, ngay cả nước mắt cũng chưa kịp lau.

"Ài, tỳ nữa thì chết rồi, cũng may có bạn nếu không chết còn không thấy xác a." Thanh Thiện xoa xoa ngực sau đó sợ hãi nói.

"Ngươi còn nói nữa, đi đứng không cẩn thận, nếu thật sự rơi xuống thì làm thế nào."

"Được rồi, mình xin lỗi, sau này sẽ chú ý, vì trả ơn cứu mạng, mình sẽ dạy võ cho bạn thế được chưa, nhưng mình nói trước không phải ai cũng học được, hơn nữa còn phải chịu khổ, bạn có chịu được không?"

"Hừ. Tâm Nhiên tỳ còn học được, mình không tin mình không bằng chị ấy."

"Ừ, vậy cứ quyết định vậy đi, đợi trở về Hà Nội có thời gian mình sẽ dạy."

"Quyết định vậy đi, nãy bạn làm mình sợ giờ phải đền bù cho mình." Anh Thy quệt quệt mũi sau đó tỉnh ranh nói.

"Vậy bạn muốn làm gì nữa?" Thanh Thiện nhớ tới lời đe dọa của mẹ mình, đành thỏa hiệp, cho dù nàng muốn gì cũng cố mà chiều theo.

"Chúng ta xuống núi chơi, ta muốn đi tắm biển."

"Tắm biển?" khó trách, ở Hà Nội muốn tắm biển cũng không có, hàng năm hắt muốn đi tắm đều đi về Sầm Sơn mới có thể. Nay đang ở Đà Nẵng nếu không đi tắm biển đúng là phí phạm.

Khi này Anh Thy đi chính là đường lên núi, muốn xuống núi hai người phải quay trở lại, ngay khi đến trước cổng Lam Sa môn Thanh Thiện liền bảo nàng chờ hắt một chút. Sự thật hắt hiện tại một xu dính túi cũng không có, Nghịch Thiên giả thì sao? nếu không có tiền ai cho ngươi ăn không, ai cho ngươi thuê đồ tắm... Nghịch Thiên giả cũng là người hắt đi chơi với con gái không lẽ để người ta chi tiền. Vì thế hắt đành trở về xin mẹ hắt, trong lòng thầm ân hận vì sao lần đó hủy diệt Hắc Long bang lại không lấy đi ít tiền tiêu vặt.

Vừa nghe thấy hai người định đi tắm biển, Thịnh Minh liền nhất quyết đòi theo, hơi ai hết nàng cũng rất lâu chưa được ra biển, bình thường có khi một năm nàng cũng không được ra biển, nay thấy hai người định đi bảo sao không đòi theo.

Ba người nhanh chóng xuống núi, sau hơn một tiếng đồng hồ mới tới được bờ biển, hiện tại bây giờ cũng không phải tháng cao điểm của bãi biển, vì thế không có nhiều người lắm. Bãi biển nơi đây cũng khá sạch, nước biển xanh trong xem ra được đầu tư khá nhiều, phút chốc lại có người đi thu dọn rác thải, bên ngoài còn có không ít bảo vệ.

Thuê quần áo xong Anh Thy cùng Thịnh Minh liền xuống biển tắm, Thanh Thiện mặc dù tin tưởng võ công của em mình, dù đối phó với năm sáu tên nam nhân bình thường cũng dư sức, nhưng hắt vẫn theo sau một khoảng, cẩn thận không bao giờ thừa cả.

"Nè ngươi đi theo chúng ta làm gì?" đang đi trước, Anh Thy liền quay lại hướng Thanh Thiện chống nạnh nói, nhất là ở bãi biển không thiếu người, vừa nghe câu nói đó ánh mắt mỗi người liền nhìn Thanh Thiện với ý dè chừng hắt. Mọi người đều nghĩ tới tên thiếu niên này thấy hai nữ nhân phía trước xinh đẹp mà theo sát phía sau không rời.

"Ách, ta có theo sau ngươi sao? Ta đang đi tắm biển mà." Thanh Thiện thấy không ổn liền trả lời, sau đó bực mình đi qua hai người." Vì sao phải lo an toàn cho hai người, hộ hoa cái chó gì, đúng là tự mình hại mình." càng nghĩ tới hắt càng tức, tức vì mình ngu.

Đi một đường xuống biển, cảm giác mát lạnh của nước biển làm cho hắt có chút giải tỏa cơn tức.

"Đùa vậy anh của em sẽ không tức giận thật sự chứ?" nhìn thấy Thanh Thiện như vậy, Anh Thy có chút hỏi Thịnh Minh bên cạnh, vừa rồi hai người chỉ muốn đùa hắt mà thôi và cái chủ ý này cũng do Thịnh Minh nghĩ ra.

"Anh ấy không giận ai được lâu cả, qua một lúc lại quên ngay thôi, nhưng nếu chị sợ anh ấy giận có thể tìm anh ấy nói xin lỗi, hi hi."

"Hừ, quý mới sợ hấn giận, chúng ta cũng đi tắm thôi." nói rồi hai người tìm một góc khác tắm biển.

Vừa ra xa bờ biển một chút áp lực nước tác động lên cơ thể, tuy với cơ thể của Thanh Thiện thì điều này không có chút vấn đề gì, nhưng là hấn liền tưởng tới môn vật lý, càng xuống sâu thì áp lực nước càng mạnh, nhất là xuống sâu dưới biển con người cần có áp đặc biệt mới có thể xuống.

Thanh Thiện liền đi ra càng xa, vượt qua tám biển báo nguy hiểm, chỉ là dù xuống bao xa, áp lực nước cũng không thể gây cho hấn cảm giác khó chịu gì, theo suy đoán của Thanh Thiện, muốn vượt qua sự chịu đựng của cơ nhục hấn hiện tại, ít nhất hấn phải xuống độ sâu hai ba trăm mét, nhưng thêm lực địa ở đây rất nặng, muốn đi đến nơi đó không phải trong vài tiếng là có thể đến.

Đang buồn bực, Thanh Thiện liền vùng một quyền để giải tỏa, điều hấn bất ngờ là một quyền này uy lực rất thấp, tốc độ cũng giảm đi đáng kể.

"Tốt quá, nếu ở nơi đây luyện thương pháp, hiệu quả đúng là không tồi." nghĩ đến vậy Thanh Thiện liền rút Tịch Diệt Long Thương ra, Tịch Diệt Long Thương nặng tới gần trăm cân, thân thương vừa to lại dài, lại còn bị lực cản của dòng nước, nên lúc này Thanh Thiện cũng giống như cầm một cây thương năm trăm cân trên đất liền luyện tập. Huống chi nơi này rất trơn, đến như Thanh Thiện còn nhiều lần không thể ổn định mà luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cứu Người

Càng luyện Thanh Thiện càng thấy sáng khoái, hít thở đối với hấn đã không còn ý nghĩa, nếu cần có thể ở dưới biển hấp thu chút ôxi là ổn. Vừa diễn luyện thương pháp Thanh Thiện cùng vận chân khí theo đồ hình thứ sáu của Cửu Chuyển Kim Cương Thân, chân khí trong nội thể cực tốc vận chuyển.

Đây là pháp quyết luyện thể vô cùng bá đạo, dựa vào chân khí bản thân liên tục đánh sâu vào kinh mạch cùng nội thể, xương cốt, cơ nhục, kinh mạch càng bị chân khí công kích càng được tôi luyện. Ở bên ngoài Thanh Thiện vẫn liên tục luyện tập thương pháp.

Từ nơi luyện tập của Thanh Thiện cách bờ biển gần nửa cây số, nhưng vì hấn luyện thương mà phát động toàn thân công lực, nước biển càng lúc càng mạnh, nếu chỉ vài lần như thế thì cách năm trăm mét trong bờ sẽ không cảm nhận được điều gì, có điều từ trung tâm Thanh Thiện nước biển không ngừng mạnh hơn.

Gần một tiếng duy trì như vậy, rốt cuộc mọi người đang tắm biển cũng nhận ra sự khác lạ, nước biển càng lúc càng dâng cao hơn, từng con sóng đánh vào bờ, con sóng này chưa dứt con sóng khác đã đánh tới.

Nơi Thanh Thiện luyện tập, từ vụ khí trắng xóa không ngừng tụ lại, ở dưới biển linh khí càng nồng đậm hơn so với trên đất liền, Thanh Thiện vẫn đắm chìm trong tu luyện, hấn không biết rằng ngay khi hấn tu luyện, linh khí hội tụ đã dẫn dắt nguyên một bầy cá mập tới, bất quá đám cá mập cảm nhận được một cỗ cường đại từ thân thể hấn tỏa ra vì vậy không con nào dám tới gần, chúng chuyển dần mục tiêu tới sát bờ biển.

Hơn chục con liên tục cắn rách lưới bảo vệ mà tiến vào sát bờ biển.

Cùng với sự kiện này xảy ra, Anh Thy cùng Thịnh Minh cũng đang gặp chút rắc rối, mỹ nhân đi đâu đều là mối ngon của những sắc lang, ngay khi Thanh Thiện bỏ đi không lâu, vài tên thanh niên đã để mất tới hai người. Thịnh Minh có thể đối phó vài tên thanh niên bình thường nhưng không may đối phương là quán quân của võ thuật cổ truyền toàn quốc, hơn nữa vài người khác cũng đều luyện võ.

Ban nãy vừa thông báo thủy triều dâng, yêu cầu mọi người nhanh chóng rời khỏi bờ biển, thì lúc này một thông báo khác càng đáng sợ hơn.

"Mọi người nhanh chóng rời khỏi bờ biển, chúng tôi phát hiện có cá mập ở ngoài khơi."

"Tất cả mọi người lập tức rời khỏi bờ biển."

Liên tục âm thanh phát ra khiến mọi người kinh hãi, thủy triều dâng đã khiến bọn họ sợ nhưng cá mập thì càng sợ hơn, trên ti vi, báo chí, việc cá mập tấn công con người ở đâu cũng có cả.

"Nhìn kia, cá mập đó, ta thấy cái vây ở lưng nó kia." một người đã lên bờ, cánh tay chỉ hướng ngoài xa mà nói.

"Trời, không phải chỉ có một con mà là cả một bầy, ta thấy năm sáu cái vây lưng."

"Trời ạ, ở đâu ra lắm cá mập vậy."

Từng người lấp bấp nói, có người trấn tĩnh hơn thì vui vẻ nhìn một màn, bởi cá mập ngoài đời này không phải ai cũng thấy cả, huống chi là cả một bầy.

Anh Thy cùng Thịnh Minh nhờ sự kiện này mà không bị mấy tên nam nhân kia quấy rối, bởi không ai không nhìn sự kiện này, có người còn dùng máy

quay, máy ảnh để chụp lại.

" Con tôi, ai thấy con của tôi đâu không?"

Cả đám người xung quanh quay lại, chỉ thấy một nữ nhân chưa tới bốn mươi đang áo đạc tìm kiếm, chợt một người tinh mắt liền nhận thấy một cô bé mười mấy tuổi đang còn ở bờ biển, bởi sóng biển dâng lên, chỉ cần đứng không vững liền bị thủy triều cuốn ra xa.

" Có phải ở đằng kia không." người vừa phát hiện liền chỉ hướng ngoài bờ biển, với khoảng cách này ai cũng có thể nhìn thấy rõ ràng bé gái đó.

" Đứng rồi, là nó." nói xong nữ nhân liền chạy tới chỗ con mình .

" Nguy hiểm lắm, không được đi, ngoài đó có cá mập." vài tên bảo vệ bờ biển liền ngăn cản, bởi khoảng cách giữa cô bé với bờ biển đã quá xa, mà đàn cá mập lại nhanh chóng tiến sát lại.

" Cứu con tôi với. Cầu xin các người cứu lấy nó, hu hu ." nữ nhân liền quỳ xuống hướng đám bảo vệ cầu xin, bất quá nếu chỉ thủy triều không, đám bảo vệ bờ biển còn xuống cứu được nhưng nay cá mập đang tới gần, bọn họ cũng không dám làm gì.

" Chúng tôi xin lỗi." đám bảo vệ chỉ biết hướng nữ nhân nói, cả một đàn cá mập cho dù bọn họ có thuyền cứu hộ cũng không dám xuống nước lúc này chứ đừng nói cứu người.

Đàn cá mập càng tiến càng gần bờ mà bé gái càng lúc càng sợ hãi kêu cứu, mọi người chỉ biết nhìn sự việc trước mắt mà cầu nguyện, nhưng ai cũng biết cho dù cầu nguyện có lẽ đã muộn, dường như bây cá mập đều hướng bé gái kia mà đến.

Đám cá mập vừa đi đến con mồi chúng liền quây quanh nó, từng chiếc lưng vây nổi lên xung quanh cô bé, mọi người biết từ thần đã tìm đến cô bé, mọi người không đành lòng nhưng đều không thể làm gì, mẹ cô bé chỉ biết gục mặt trên bờ biển .

Anh Thy cùng Thịnh Minh nhắm mắt không dám nhìn một màn sắp xảy ra.

Ngay khi đó một đầu khổng lồ hàm răng sắc bén lao lên mặt nước hướng cô bé đón tới. Mọi người đang chờ một thảm kịch xảy ra, không ai để ý đến xa một chút so với bây cá mập một bóng đen nhỏ đang lướt tới.

" Bồng." chỉ tíc tắc, ngay khi chiếc miệng đầy răng của cá mập đón tới cô bé, Thanh Thiện huy động một quyền đâm tới.

Chiếc đầu vừa ló lên mặt biển liền bị một quyền của Thanh Thiện đánh rơi ngược xuống biển.

Mọi người đang còn chưa hết kinh sợ, Thanh Thiện đã túm được bé gái thân hình đập sóng lao vào bờ, hẳn không phải sợ đám cá mập chỉ là không muốn ra tay tàn sát chúng, hơn nữa hẳn không muốn bại lộ thực lực quá mức so với con người để tránh rắc rối.

" Nhìn kia cô bé bị người kia giữ rồi, hẳn đang tiến vào bờ." một người liền la lên.

" Hẳn là đập sóng biển mà đi, trời hẳn còn là con người sao?."

Anh Thy nhìn thấy bóng người liền nhận ra Thanh Thiện, tâm trí có chút đắc ý, liền hướng hẳn vẫy vẫy hô gọi.

" Thanh Thiện chúng ta đang ở đây, mau đến có người gây sự với chúng ta."

Âm thanh nàng kêu rất to, cả đám người đều nghe được rõ, mà xung quanh nàng còn có vài tên nam nhân đáng ngờ. Thanh Thiện nghe thấy âm thanh của nàng, khi vừa tiến vào bờ liền chạy tới trước mặt, tốc độ của hắn đúng là quá nhanh.

Ngay khi đám người kia ý thức được thiếu niên vừa cứu người này là bạn trai của Anh Thy ánh mắt bọn họ có chút xám xịt, dù chi là màn cứu người nhưng cũng khiến bọn họ sợ rồi, thân hình đang định chuyển hướng rồi đi thì Thanh Thiện đã đến trước mặt.

" Bọn chúng ban nãy gây sự hai người à?"

" Đúng đó anh, mấy tên sắc lang này cứ đi theo chúng ta, còn quấy rầy nữa, bọn chúng còn là quán quân võ thuật gì đó." Thịnh Minh bên cạnh cũng nói vào.

Đề cô bé trên tay xuống đất, Thanh Thiện liếc nhìn đám nam nhân kia, ánh mắt sắc lạnh như dao. Nữ nhân thấy con mình liền mừng rỡ, định cảm tạ hắn nhưng thấy hắn gặp rắc rối liền đứng xa quan sát, nghĩ chút gì liền đi ra xa rút điện thoại ra gọi.

Thanh niên cầm đầu tuy cũng có chút sợ hãi ánh mắt của Thanh Thiện nhưng hắn cũng là quán quân võ cổ truyền toàn quốc, và còn có mấy người đi cùng, hơn nữa nơi đây là địa bàn của hắn, chủ tịch công ty khai thác bãi biển nơi đây chính là ba của hắn, hắn còn phải sợ ai.

" Các người lập tức xin lỗi hai người. Việc này ta bỏ qua." Thanh Thiện nhìn chằm chằm đám người nói.

" Ha ha ha tức cười, người tưởng mình là ai chứ, được ta để mắt đến còn là phúc phận của bọn họ nữa là." Thanh niên kia cuồng ngạo nói.

" Bốp." ngay khi hắn chưa nói dứt lời, hắn đã ăn một bạt tai, cả thân hình bay ra sau lăn lông lốc, trên má còn dính dấu tay của Thanh Thiện, miệng cũng

không ngừng rỉ máu, nếu ai quan sát kỹ còn có thể nhận ra vài chiếc răng của hắn rơi ra trên đất.

Tuy hắn bị đánh nhưng vài người bạn bên cạnh hắn cũng không dám xông vào trả thù. Quán quân tán thù võ cổ truyền toàn quốc còn bị đánh như vậy, bọn họ chỉ là võ sinh thông thường muốn trả thù? không phải hết muốn sống sao.

"Người dám đánh ta, bảo an mau bắt hắn lại, các người nữa mau bắt hắn."

Đám bảo an ai không biết hắn là con của chủ tịch, dù biết hắn sai trái nhưng lâu nay vẫn mặc kệ cho hắn, vì miếng cơm manh áo ai không chiều theo hắn, đám bảo an ùn ùn kéo đến, phải có ba chục người vây quanh.

"Mấy tên kia có quấy rầy hai người không?" Thanh Thiện cũng không để mắt đến đám bảo an ngày càng đông, hắn hướng Anh Thy hỏi xem đám đi cùng thanh niên kia có làm gì hai người không.

"Còn có hai tên kia, bọn chúng nói lời thô tục, hơn nữa còn định sàm sỡ hai người bọn ta."

Ánh mắt Thanh Thiện càng lúc càng lạnh, tựa như độc xà nhìn vào hai tên đó. Hai tên vừa bị Anh Thy chỉ đích danh, mặt trắng bệch không còn một giọt máu, thân hình hơi lùi lại, miệng lắp bắp nói:

"Để chúng ta xin lỗi." cả hai người đều nói.

"Bốp, bốp."

Đáng tiếc không kịp hai người kia nói nữa, thân hình Thanh Thiện đã lóe lên. Hai người liền bay ra xa, thương thế không chút nhẹ hơn tên thanh niên vừa rồi.

"Các người muốn nói đã muộn rồi." Thanh Thiện lạnh lùng nói.

"Người này đã thương người, anh em bắt hắn lại." một tên như đội trưởng của đám bảo an liền hô.

"Đám người các người tốt nhất đừng có đụng đến ta, nếu không đừng trách ta không khách khí." Thanh Thiện không chút để bọn họ vào lòng, đám người kia đã giáo huấn đủ, đối với hắn bất kỳ ai cũng phải trả giá cho việc mình làm, đám người không đụng đến Anh Thy cùng Thịnh Minh hắn không muốn đánh bọn họ.

"Người đánh người trái phép, theo chúng ta đến đồn công an, nếu không đừng trách chúng ta nặng tay." tên đội trưởng cường ngạo nói, bên dưới là con của chủ tịch, đây là cơ hội tốt để ra tay lấy lòng, hơn nữa hắn còn không tin thiếu niên này có thể đánh lại hơn ba mươi người bảo an nơi này.

"Lúc chúng ta bị mấy tên này quấy rối các người không thèm để ý, tại sao hắn bị đánh các người lại ra tay bắt người, các người cũng đều xấu xa như hắn cả, anh giáo huấn bọn họ đi." Thịnh Minh bên cạnh nói.

"Các người ai nếu lao đến đừng trách ta vô tình, ai cũng phải chịu trách nhiệm cho hành động của mình cả." ánh mắt Thanh Thiện liếc nhìn một đám thanh niên bảo an xung quanh nói.

Mấy tên đứng gần có chút run mình, ánh mắt hắn như con dao đặt ở yết hầu bọn họ, khiến cho bọn họ đều khó thở.

"Lao lên bắt hắn." tên đội trưởng bên ngoài quát lên, cho dù sợ nhưng bọn họ được lệnh liền phải chấp hành, hơn mười tên cầm dùi cui điện tiến đến.

"Bốp, bốp,..."

Liên tiếp những âm thanh vang lên, đám người chưa đến gần Thanh Thiện đã bị hắn cho mỗi người một cái tát, vũ khí đang cầm cũng không giữ nổi tất cả đều rơi đầy bãi cát. Bất quá Thanh Thiện cũng không dùng nhiều lực, mỗi người chỉ bị choáng một chút chứ không bị nặng như ba người kia.

Trước mặt Thanh Thiện bọn họ ngay cả lực phòng ngự cũng không có đừng nói đến bắt được hắn, mười người ngã xuống, đám bảo an bên ngoài không ai còn dũng khí tiến lên tiếp.

Chính lúc này thì còi cảnh sát kêu inh ỏi, ở phía xa hai xe cảnh sát đã tới, bọn họ liền nhanh chóng chạy lại hiện trường.

Tên đội trưởng thấy bốn vị cảnh sát tới liền mừng chạy ra đón, làm việc lâu năm hắn cũng có quen mấy người này.

"Phạm Hùng cảnh sát người đã tới rồi." tên đội trưởng hơi khom người tiếp đón.

Tên cảnh sát đi tới hiện trường, nhìn lướt trong đám người sau đó lên tiếng.

"Có chuyện gì xảy ra vậy, tại sao lại ẩu đả nhau, là ai gây nên?"

"Là hắn đánh ba người bị thương, chúng tôi muốn bắt hắn giao cho công an, thế là hắn đã thương luôn mười người chúng tôi." tên đội trưởng đến gần nói. Chỉ là Phạm Hùng không thân cận giống mọi khi, liền đẩy hắn ra xa, ánh mắt cùng mấy tên công an hơi nghi ngờ, một thiếu niên có thể đánh mười ba người, hơn nữa hai mươi người bảo an phía sau còn không dám lao vào bắt nữa? Hiện nhiên thiếu niên này rất giỏi võ.

Bất quá bọn họ không suy nghĩ nhiều, thủ trưởng đã ra lệnh cho bọn họ làm việc.

"Cậu tên gì? Cậu đã thương đám người này?" Phạm Hùng hướng Thanh Thiện hỏi lại.

"Tôi tên Thanh Thiện, đám người này đúng là do tôi đánh." Thanh Thiện thản nhiên nói.

Cấp trên đúng là phái bốn người đến, yêu cầu là bảo đảm an toàn cho một thiếu niên tên Thanh Thiện, chỉ là vừa mới hỏi thiếu niên này đã nhận tội, muốn bao che trước mặt tất cả mọi người là rất khó a. Nghĩ như vậy nhưng hắn vẫn phải tìm nguyên nhân, may ra có thể gỡ tội cho Thanh Thiện.

"Đám người này đánh cậu trước sao?" Phạm Hùng lại hỏi.

"Không, là tôi đánh bọn họ trước."

Nghe Thanh Thiện nói thế Phạm Hùng càng lúc càng bối rối, thiếu niên này đúng là chiếm hết mọi tội rồi, còn gỡ tội thế nào đây? còn thực hiện mệnh lệnh của cấp trên thế nào đây?.

"Phạm Hùng cảnh sát, đối phương rõ ràng nhận tội, người vì sao còn do dự chưa bắt hắn?" tên đội trưởng bên cạnh có chút suýt ruột hỏi.

"Hừ là do các người gây sự chúng ta trước, nên bạn tôi mới giáo huấn các người, sau cùng các người còn cạy đồng bắt người, bạn tôi mới ra tay tự vệ, không tin cứ hỏi những người xung quanh xem." Anh Thy một bên tức giận nói, rõ ràng bọn họ đúng, mà tên cảnh sát hỏi thế nào mà lại ra bọn họ sai được.

Mấy người bên ngoài cũng thấy đám bảo an ở đây quen bắt nạt người, ngay khi Anh Thy nói vậy bọn họ cũng liên tục xác nhận lời nói của nàng.

"Thì ra là vậy, là do bọn họ gây sự với các người trước, vụ ẩu đả này cũng không gì lớn, nếu hai bên bỏ qua thì tốt nếu không ta phải đưa tất cả về đồn để hỏi cho chi tiết, sau đó mới xin cấp trên xử lý." Phạm Hùng xem như vớ được chứng cớ, âm thầm cảm thấy may mắn, sau đó hướng tên đội trưởng đe dọa nói.

Sự thật nếu cả đám người đều bắt về đồn, bảo an nơi đây ai làm, nếu vụ án to ra thiệt thòi chính là bọn họ, không chừng có thể còn bị ông chủ sa thải.

"Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm một chút mà thôi."

Nghĩ thông suốt hắn liền nói, sau đó hướng đám bảo an giải tán cùng gọi xe đem ba người kia nhập viện.

Giải quyết xong, Phạm Hùng có chút nhìn nữ nhân cùng bé gái trên tay, sau đó cùng ba người kia rời khỏi. Bất quá cử chỉ đó không qua mắt được Thanh Thiện, hắn rõ ràng cảm nhận mấy vị cảnh sát này đến là có ý giúp hắn, trong khi hắn không quen ai cả, ngay cả Anh Thy cũng không tỏ vẻ quen biết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Gặp Gỡ Quái Vật Biển..

Thanh Thiện còn đang quan sát nữ nhân kia thì nữ nhân đã tới trước mặt hắn nói:

"Cảm ơn cậu đã cứu Hạnh nhi."

Thanh Thiện thu hồi ánh mắt, sau đó để ý đến cô bé, cô bé chỉ tầm mười bốn, mười lăm, trông rất lạnh lợi, ở má trái còn có lúm đồng tiền trông rất đáng yêu, chỉ là vừa mới kinh qua cơn sợ hãi vì thế cô bé hơi chút thần thần, bàn tay vẫn nắm chặt áo tay mẹ mình.

"Hạnh nhi, con mau cảm ơn anh đi, ban nãy may nhờ anh ấy cứu con đó." nữ nhân bên cạnh tiếp tục hướng cô bé bên cạnh nói.

"Em, em... cảm ơn." cô bé lý nhí nói.

Thanh Thiện bên cạnh khẽ mỉm cười, có thể cứu một cô bé đáng yêu như vậy quả là một việc tốt, võ công có thể giết người cũng có thể cứu người, hắn từng giết người không ít, nay cứu một mạng người cảm giác đúng là rất tốt.

"Không có gì cả, chỉ là cháu may mắn mắc kẹt ở đó nên mới cứu được." Thanh Thiện hướng nữ trung niên nhân nói.

"Không biết mấy cháu có rồi không, nếu không cô mời mọi người đi ăn."

Thanh Thiện liền nhìn hai người Anh Thy cùng em mình dò hỏi. Buổi trưa Anh Thy còn chưa ăn mà vừa rồi tắm biển lại tiêu hao của nàng khá nhiều sức lực, Thịnh Minh buổi trưa cũng ăn rất ít, hai người liền nhanh chóng đồng ý, bọn họ ở nơi này không quen thuộc, nay có người nguyện ý mời ăn tự nhiên là đi.

...

Tại nơi biên giới phía bắc xa xôi, Bùi Thành cùng vợ mình đang ngồi trong phòng, bên cạnh là mấy vị huynh đệ sinh tử trong đó có cả Lâm Trần, chỉ là ông tay áo bên trái của lão hiện giờ phát phờ. Gần một năm trước vì cứu Bùi Thành một mạng, lão bị sát thủ của Nhật Bản chém mất cánh tay trái. Trong năm người chỉ có người đứng đầu Thi Lập không may chết trên đường chạy trốn.

Bất quá bọn họ hôm nay đã không còn an nguy, mấy tháng trước dưới áp lực của một viên tướng quân cao cấp, phe đối lập liền đình chỉ công kích hướng bọn họ. Bọn họ tụ tập nơi đây chính là vì Tâm Nhiên, từ sáng hôm nay nàng được sự phụ cho dùng Thất điệp tử thảo, dù biết sự phụ nàng tài giỏi nhưng nghe nói một lá Thất điệp tử thảo tăng tiến ba mươi năm công lực, điều này có thể thấy được lực của nó mãnh liệt đến mức nào.

Bên phòng trong chỉ có Nguyệt Lệ đang ngồi phía sau Tâm Nhiên, Phong Long đứng ngoài căn phòng làm hộ pháp.

Việc dùng linh vật tăng tiến công lực luôn luôn có rủi ro, trong quá trình dùng, linh khí của linh vật sẽ bộc phát toàn bộ, do chỉ là linh khí nên nó hoàn toàn không chịu được chế của con người, vì thế nếu không cẩn thận linh khí sẽ tàn phá kinh mạch của người dùng nó.

Tâm Nhiên không dùng một lá mà nàng dùng tới hai lá. Tối hai hôm trước Thanh Thiện gọi điện thoại, nàng rất kích động, nếu không có hấn nàng cùng gia đình mình có thể hoàn toàn bị diệt, hơn nữa trên đường lưu lạc hấn còn chiếu cố cho nàng rất nhiều, vì nàng mà gia đình hấn có thể gặp nguy hiểm.

Cuối cùng hấn không chết, nàng cảm giác bầu trời lại trong xanh trở lại, ba lá Thất điệp tử thảo nàng còn muốn đưa cho hấn nhưng hấn lại thối cho nàng tùy tiện dùng. Tâm Nhiên ngay hôm sau định trở lại Hà Nội nhưng Bùi Thành không cho phép, lý do rất đơn giản, bọn họ còn có một kẻ thù khác ở Hà Nội là Hắc Long bang, đương nhiên Thanh Thiện thăm sát Hắc Long bang lúc đó không thể truyền tới tai bọn họ.

Để cha mẹ mình đồng ý Tâm Nhiên đành quyết định dùng Thất điệp tử thảo, biết được thực lực của Thanh Thiện, Tâm Nhiên càng muốn tăng tiến thực lực bản thân. Trong tâm trí của nàng, một ngày nào đó hai người có thể sánh vai chiến đấu.

Ngày hôm qua nàng đã dùng một lá Thất điệp tử thảo, hôm nay chính là lá thứ hai. Cũng may Nguyệt Lệ bên cạnh trợ giúp, từ lần đầu tiên một viên hoàn thuốc đã giúp nàng cải tạo kinh mạch, Nguyệt Lệ chỉ có duy nhất một viên, nó được bảo chế từ hơn mười loại linh vật chân quý. Chính vì vậy Tâm Nhiên mới có thể chịu đựng được dược vật của Thất điệp tử thảo.

Ngồi trong phòng, chỉ thấy khuôn mặt nàng lúc xanh lúc đỏ, Nguyệt Lệ ở đằng sau giúp nàng chống lại sự tàn phá của linh khí đánh vào kinh mạch, Tâm Nhiên một đường dẫn linh khí quy tụ nơi đan điền của bản thân. Mô hôi không ngừng ướt đầm quần áo nàng, càng lúc đám linh khí càng bị đan điền nàng hấp thu, sau khi quy tụ vào đan điền nó tự động chuyển thành chân khí trong nội thể, chân khí càng lúc càng cường đại, đám linh khí càng yếu bớt.

Ngay khi chút linh khí cuối cùng chuyển hóa thành chân khí, Tâm Nhiên cũng mờ mắt, nàng cảm giác so với khi xưa như một trời một vực, tất cả mọi thứ trong phòng đều được nàng quan sát cực kỳ rõ ràng, từng hoa văn trên khung cửa, ngay cả vài con muỗi bay trong phòng nàng cũng quan sát khá rõ ràng, những tiếng vo vo khi nó bay phát ra, tất cả đều được nàng cảm nhận.

"Cảm ơn sự phụ." Tâm Nhiên liền hướng sự phụ nói.

Nguyệt Lệ ở phía sau cũng đã thu tay về, liên tục duy trì bảo hộ cả tiếng đồng hồ, công lực của bà suy giảm không ít, nhưng thấy đồ đệ của mình thành công tăng tiến thực lực, bà cũng vui mừng.

"Đồ đệ tốt, quả không phụ lòng vì sự, sau này còn cần chuyên cần tu luyện hơn, phải biết công lực không phải do mình tu luyện ra rất khó khống chế, nhưng chỉ cần con siêng năng, trong vòng một năm sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Nguyệt Lệ tươi cười nói.

Tâm Nhiên liền đứng dậy thay bộ quần áo khác, sau đó diu sự phụ ra ngoài, ở bên ngoài Phong Long vẫn kiên trì đứng gác ở trước cửa, thấy vợ mình đi ra, lão biết bọn họ đã thành công, còn về sắc mặt của Nguyệt Lệ có chút tái thì đều trong suy đoán, chỉ cần một ngày nghỉ ngơi đều khôi phục hoàn hảo.

...

Ở Đà Nẵng, sau khi được hai mẹ con đãi khách, Thanh Thiện biết cô bé tên Phạm Ngọc Hạnh còn mẹ nàng là Vi Thiên Tâm, mặc dù có chút hoài nghi Vi Thiên Tâm nhưng Thanh Thiện cũng không muốn hỏi cụ thể.

Rời khỏi nhà hàng, sau khi đưa hai người liền trở lại Lam Sa môn, Thanh Thiện liền trở lại bãi biển. Tuy vừa rồi chỉ có một tiếng thời gian, nhưng Thanh Thiện có cảm giác trợ giúp hấn hơn mười lần so với ở trên đất liền luyện tập. Hiện tại thực lực của hấn chỉ là đỉnh cấp của tiền kỳ tăng bảy, còn chút xú nữa có thể đột phá.

Nếu có thể tiến vào trung kỳ tăng bảy cộng thêm Tịch Diệt Long Thương, Thanh Thiện tự tin đánh bại bất kỳ Nghịch Thiên giả cấp ba nào. Đáng tiếc linh khí bên trong Tịch Diệt Long Thương thì dư thừa nhưng kinh mạch của hấn lại còn quá yếu.

Trở lại bãi biển thì nơi đây không có một khách nhân nào dám tắm, vừa rồi còn xuất hiện cá mập có cho bọn họ vài lá gan cũng không dám lúc này tắm tiếp, hơn nữa xung quanh cũng có các bảo an ngăn cản nếu ai xuống tắm, Thanh Thiện chỉ đành tìm chỗ nào hẻo lánh rồi tiến sâu vào lòng biển.

Lần này không phải lo lắng cho Anh Thy cùng Thịnh Minh, Thanh Thiện tâm lý càng thêm thoải mái, cả người càng đi càng xa bờ, hơn nữa nơi đây không có thuyền bè, hẳn trực tiếp phi hành nên tốc độ cực nhanh. Cảm giác đã ra xa bờ hơn mười km Thanh Thiện bắt đầu lao xuống biển.

Ở nơi đây đã cách xa đất liền, dưới sâu đáy biển áp lực nước vô cùng lớn, theo dự tính của Thanh Thiện thì đáy biển nơi đây phải thấp hơn so với đất liền ít nhất gần ba trăm mét. Thân thể Thanh Thiện nhanh chóng chống lại áp lực cường đại dưới đáy biển, rút bên mình Tịch Diệt Long Thương, Thanh Thiện bắt đầu luyện tập thương pháp đồng thời chân khí cũng vận chuyển theo đồ hình thứ sáu của Cửu Chuyển Kim Cương Thân.

Nơi đây linh khí so với lúc trước càng thêm nồng đậm, mà pháp quyết của Hư Thiên Quân để lại lại càng bá đạo, cường đoạt thiên địa linh khí khiến nó điên cuồng tụ tập lại nơi đây.

Dưới áp lực nơi đây cơ nhục, xương cốt liên tục phải chống đỡ, bên trong thì chân khí liên tục đánh sâu vào kinh mạch khiến cho toàn thân Thanh Thiện không ngừng run rẩy. Có thể xem đây như một cách tàn phá bản thân để đột phá. Thân thể Thanh Thiện khi tiến vào tầng sáu của Cửu Chuyển Kim Cương Thân đã cứng rắn tới mức súng đạn đều bắn không thủng, bất quá thừa nhận vài tiếng đồng hồ dưới độ sâu ba trăm mét cũng có chút khó chịu, mỗi khi cơ nhục, xương cốt tê mỏi thì linh khí lại tự động xâm nhập, mà kinh mạch bản thân lại chịu hai tầng xung kích, thứ nhất là chân khí bản thân thứ hai là áp lực của nước biển.

Bản thân Thanh Thiện lại luyện tập thương pháp, dưới sức cản của nước biển, Tịch Diệt Long Thương đã nặng càng thêm nặng, cảm hơn năm trăm cân mà tu luyện quả nhiên tiêu hao sức lực cực nhanh, nhưng Thanh Thiện cũng không tu luyện cuồng đến độ bất kể tổn thương cơ thể, trong ba tiếng đồng hồ hẳn phải dừng lại nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Hẳn sợ nhất chính là những quái vật ở nơi đây, một nơi có hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy, linh khí lại đông đúc rất có thể sản sinh ra quái vật cường đại, nghĩ tới Đại Phá Diệt ghi trong bia đá, Thanh Thiện biết rất nhiều quái vật cường đại xuất sinh nơi biển cả, thậm chí còn có quái vật cường đại cỡ Hư Thiên Quân, vì vậy hẳn không dám bừa bãi khinh thường.

Đáng tiếc Thanh Thiện dù chỉ suy nghĩ trong đầu nhưng vì hẳn luyện tập sinh ra quá nhiều linh khí tụ tập, điều này khiến cho một vài cường đại sinh vật nơi này chú ý, bọn chúng đơn thuần do linh khí dày đặc nơi này mà đến.

Đang tu luyện Thanh Thiện chợt cảm giác toàn thân nguy hiểm, nơi này dù có chút tối tăm nhưng hẳn cũng đã khá quen, trong vòng trăm mét đều nhìn rõ, bất quá cảm giác nguy hiểm càng lúc càng mạnh mà hẳn không hề nhìn thấy đối phương.

Thanh Thiện liền dừng tu luyện thân hình phi thân hướng mặt biển mà lên, ngay khi hẳn còn cách mặt biển một trăm mét, một đầu quái thú như tên bắn lao tới hẳn, nó có chút tương tự cá mập nhưng thân thể to hơn gấp đôi, ánh mắt màu đỏ sậm, hàm răng sắc bén, cảm giác nguy hiểm chính là xuất phát từ quái vật này.

"Quái vật này thực lực chỉ sợ tương đương với Nghịch Thiên giả cấp bốn, nhanh chóng chạy đi, ở nơi này ngươi không phải đối thủ của nó đâu." bên trong Tịch Diệt Long Thương một đạo âm thanh phát ra.

"Nghịch Thiên giả cấp bốn, nó còn chưa hóa được thành nhân hình a, phải xem thực lực của Nghịch Thiên giả cấp bốn mạnh cỡ nào đã." Thanh Thiện liếm liếm mép, hưng phấn truyền âm thanh đến Tử Long. Trong thư tịch có ghi lại, bất kỳ loại vật nào nếu đã tiến tới Nghịch Thiên giả cấp năm đều có năng lực hóa hình người. Thanh Thiện dù có cảm giác nguy hiểm nhưng ngoài chân khí trong nội thể hẳn gần tương đương với Nghịch Thiên giả cấp ba, bản thân cơ thể hẳn cũng mạnh không kém, nếu xét tổng lực thêm cả Tịch Diệt Long Thương thì hẳn cũng không thể nhanh chóng bị đánh bại, vì thế hẳn muốn một lần giao đấu với đối thủ thực lực hơn hẳn mình.

"Ngươi thật là tên điên cuồng, không khác gì tên Hư Thiên, tất cả đều cuồng chiến." âm thanh từ trong Tịch Diệt Long Thương một lần nữa vang ra.

Thanh Thiện có chút sững người khi nghe câu nói của Tử Long, hẳn rõ ràng thay đổi rất nhiều so với xưa, khi xưa hẳn rất nhút nhát, chỉ cần sự việc không ảnh hưởng đến hẳn hẳn liền không để ý, có khi liên quan nhưng lại lấy dĩ hòa vi quý làm hàng đầu. Bất quá nay hẳn lại có chút điên cuồng, không phải điên cuồng mà là ngông cuồng.

Chỉ là không đợi hẳn suy nghĩ nhiều, quái vật kia đã tới trước mặt, phía sau hẳn là hàng loạt quái vật khác Thanh Thiện không nhận ra, nhưng thực lực chỉ có quái vật trước mặt này khiến hẳn để ý, đám còn lại có lẽ chỉ có thực lực Nghịch Thiên giả cấp một cấp hai mà thôi.

Thanh Thiện bị vòng vây quái vật bao quanh, bất quá chúng không tấn công ngay mà chăm chăm nhìn con mồi sau đó nhìn con quái vật trông giống cá mập, chắc chúng đang chờ đợi mệnh lệnh từ nó.

"Gào, gào." không đợi Thanh Thiện đợi lâu, con quái vật dẫn đầu liền rống lớn hai tiếng, đám quái vật kia liền hướng Thanh Thiện lao vào.

"Đến hay lắm." Thanh Thiện trong đầu có chút mừng rỡ. Tịch Diệt Long Thương huy động nhanh chóng sau đó một chiếc lồng thương ảnh tạo nên.

"Bồng, bồng, ... bồng." Hàng loạt âm thanh va chạm, hơn năm quái vật lao đến trước tiên bị phòng ngự thương pháp ngăn chặn, hàm răng của chúng trực tiếp va chạm với Tịch Diệt Long Thương sau đó bị đánh bay ra sau.

"Hèn gì nói trong nước là thế giới của chúng, quả nhiên tốc độ thương ảnh giảm đi đáng kể." Thanh Thiện không ngừng suy nghĩ, vừa rồi tốc độ thương pháp giảm đi vài phần, may mắn hình thể đối phương quá mức to nên dễ dàng cản phá. Ở nơi này lực cản của nước ảnh hưởng rất nhiều tốc độ của hẳn cùng tốc độ của thương pháp, hiện giờ hẳn mới nghĩ đến vì sao Tử Long ban nãy lo lắng nói hẳn không có chút phần thắng nào.

"Gào, gào." quái vật bên ngoài phần nộ rống vài tiếng, đám quái vật khác đều lui một quãng lớn, chiếc mồm cực rộng của nó nhanh như chớp lao đến.

"Quá nhanh đi." Trong đầu Thanh Thiện chỉ kịp nghĩ vậy, bởi lẽ chiếc mòm quái vật đã tới trước mặt, Thanh Thiện công lực toàn thân vận chuyển vào Tịch Diệt Long Thương, phòng thủ thương pháp liền gạt chiếc mòm rộng của nó, bắt quả tựa như xe ô tô tải húc vào xe máy, cường đại lực lượng đánh sâu vào thân ngon thương, dù sức cản của nước biển rất lớn nhưng Thanh Thiện nhanh như sao xẹt bắn ngược lại đằng sau, bàn tay run rẩy cố gắng không để Tịch Diệt Long Thương rời tay, máu tại nơi miệng không ngừng hòa vào nước biển.

"Chạy." trong đầu Thanh Thiện ý nghĩ không ngừng thôi thúc, dựa vào phản chấn cơ thể liên tục chạy hướng mặt biển mà lên, quái vật thấy con mồi của mình chạy trốn liền rống lên một tiếng rồi cực tốc đuổi theo .

Nhưng ngay khi vừa rồi va chạm ý nghĩ chạy trốn trong đầu Thanh Thiện đã lóe lên, nên lực va chạm vừa lại khiến hắn bắn ngược lên trên, lúc này Thanh Thiện chỉ cách mặt biển năm mươi mét, mà quái vật cá mập còn cách mặt biển một trăm mét.

"Hô, hô," Thanh Thiện vừa chạy khỏi mặt nước, quái vật theo quán tính lao lên mặt biển đớp, rất tiếc nó vẫn chậm một nhịp, Thanh Thiện đã vượt quá mặt nước biển tới mười mét, khi chưa hình thành thân người nó chưa có khả năng phi hành như Thanh Thiện, nó đành gằm gừ một lúc sau đó quay trở xuống đáy biển.

"Quá mạnh, tý nữa thì nguy rồi." Thanh Thiện trong lòng lẩm bầm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Trở Về

"Ha ha, ta quên chưa kịp nói với ngươi, ở trong biển lũ quái vật này thực lực tăng lên một cấp so với chúng ta." âm thanh từ trong Tịch Diệt Long Thương một lần nữa thoát ra .

"Hừ, hiện tại ngươi nói có ích gì. May mắn ta thoát chết nếu không ngươi mãi mãi bị phong ấn trong này mà thôi. Hay nếu ngươi không muốn thoát cứ nói ta, ta rất hoan nghênh ngươi mãi ở trong này. " Thanh Thiện có chút hậm hực nói, dù là hắn sai nhưng vừa bị người ta đánh học máu giờ lại còn bị con "giun" chết tiệt này cười bảo sao hắn không giận được.

Quả nhiên âm thanh cười đã im hẳn." Tại ngươi hiểu chiến, ta đã từng bảo ngươi nhanh chóng chạy đi, tại ngươi không nghe ta mà thôi." trong đầu Từ Long nghĩ vậy nhưng thấy Thanh Thiện đang còn hơi tức bực liền không dám nói ra miệng.

Thương thế Thanh Thiện cũng không nhẹ, hắn không dám ở đây lâu, thân hình liền phi hành trở về đất liền. Trở lại bãi biển Thanh Thiện cũng không dám tùy tiện phi hành, thuê chuyến xe taxi về tận ngay dưới chân núi sau đó một mình đi lên.

Hắn vừa về đến cổng Anh Thy đã nhận ra, nhìn vào trong đại sảnh thì mọi người dường như đông đủ, Văn Thành, Lý Tri Thành, bố mẹ hắn.

"Ê ngươi đi đâu cả tối vậy, mọi người đang đợi ngươi đây ... " vừa nói đến đây Anh Thy thấy sắc mặt hắn không được tốt, quần áo trên người cũng vài nơi rách rưới, âm thanh nằng nặc liền nói tiếp: "Ngươi bị làm sao vậy, sao quần áo trên người tự nhiên rách nát như vậy?"

Nghe thấy Anh Thy nói vậy mọi người liền để ý, bởi hắn đang đứng từ xa trời lại tối muốn thấy quần áo rách thì quả là khó, nhưng Anh Thy đứng ngay bên cạnh nên nằng nặc liền nhận ra mà mọi người không nhận ra.

"Không có gì cả đâu, con mới ra sau rừng luyện tập một chút nên quần áo rách mà thôi, con về phòng thay quần áo." Thanh Thiện vừa nói liền đi ngay.

Ngay khi Thanh Thiện đi ra thì mọi chuyện đã bàn xong, mọi người đều dự định ngày mai trở về Hà Nội, bọn họ không thể luôn sống ở đây huống chi Hắc Long bang đã hoàn toàn hủy diệt, an toàn của gia đình hắn không có gì uy hiếp, Thịnh Minh cũng cần đi học, mẹ hắn tuy đã nghỉ hưu không nói làm gì nhưng bố hắn vẫn chưa về hẳn, một năm trước chỉ xin đi nghỉ phép vì nhà xảy ra việc.

Thanh Thiện đối với quyết định đó hoàn toàn không có ý kiến, hắn nhớ rằng một năm trước chính mình đã bảo lưu kết quả học tập, vừa vận một năm, hiện giờ Thanh Thiện chợt nhớ việc học hành, hắn mới hai mươi, ở tuổi này ai cũng muốn mình có cái bằng đại học dù hắn là Nghịch Thiên giả đi nữa nhưng cái tâm lý này đã ăn sâu vào người hắn mấy chục năm rồi.

Về việc nhà ở của gia đình hắn thì tiền bán ngôi nhà trước kia cùng với ba tỷ lúc trước Thanh Thiện gửi lại cho Văn Thành, Văn Thành liền lấy có đó mà sắp xếp một ngôi biệt thự nhỏ cho gia đình hắn, cha của hắn là ông trùm bất động sản, cái gì thì khó nhưng nhà cửa tuyệt đối là quá dễ dàng.

Ngay sáng hôm sau mọi người rời Đà Nẵng trên hai xe trở về Hà Nội, ở nhà ba của Văn Thành đã sắp xếp mọi thứ, từ việc nhập học lại của Thanh Thiện đến việc giấy tờ biệt thự để chuyển giao.

Về đến nhà mới thì đã gần ba giờ chiều, gia đình hắn không khỏi ngỡ ngàng khi nhìn thấy nhà của mình, tuy biết Anh Thy, Văn Thành quen biết với Thanh

Thiện nhưng nếu vì bốn tỷ mà có thể mua căn biệt thự này thì quá là cho không rồi, bởi đây là khu thuộc về lớp thượng lưu sinh sống, một dãy dài đều là biệt thự, mỗi căn đều đến vài trăm mét vuông, có hồ bơi, vườn cây, Thanh Thiện cũng nhận ra khu biệt thự của gia đình Anh Thy cũng ở gần đó không xa.

Với giá hiện giờ khu nhà này không có hai ba mươi tỷ sẽ không thể mua được, điều này nói sao bọn họ không kinh sợ.

"Văn Thành, cháu nói đây là khu nhà mà bác bỏ ra bốn tỷ mua sao?" mẹ Thanh Thiện liền có chút không tương hồi lại.

"Vâng, đây là giấy tờ khu nhà, chỉ cần ký vào bản hợp đồng, khu nhà này chính là sở hữu của gia đình mình." Văn Thành thấy biểu tình của mỗi người đều rất hài lòng, thứ nhất nơi đây sát ngay với nhà của hắn, cho dù sau này có xảy ra gì đều có thể cứu viện kịp thời, nếu không thì cũng đủ gần để bồi dưỡng tình cảm giữa hai nhà. "Quá xứng đáng." Văn Thành chính là nghĩ như vậy, lúc trước hắn còn định lấy căn biệt thự ngay sát nhà, bất quá gia thế của họ không kém, muốn họ chuyển đi là không thể.

Thanh Thiện sau lúc ngạc nhiên ban đầu cũng không nói gì, hắn biết vì sao bọn họ làm vậy, một mình hắn có thể hủy diệt cả Hắc Long bang, bọn họ muốn kết thân với hắn thậm chí muốn cùng hội cùng thuyền với hắn cũng là bình thường.

Quần áo, giường tủ, tất cả trong nhà đều mới hoàn toàn, mà cũng toàn là hàng ngoại cao cấp, chiếc tivi năm mươi inch, bộ sa lông thượng hạng. Biệt thự chỉ có hai tầng, tầng trên có bốn phòng, mỗi phòng đều thiết kế phòng tắm nóng lạnh, bên trong đầy đủ bồn tắm để cho hai người nằm vừa. Tầng dưới là phòng khách, phòng ăn, bếp ...

Đi cả buổi mệt mỏi Thanh Thiện liền trở về phòng mà nằm ngủ, bố mẹ cùng em gái hắn không có thân thiện như hắn, mỗi người đều xăm soi từng cm của ngôi nhà.

Sau khi tỉnh lại Thanh Thiện đã thấy trời tối, cũng không có cảm giác đói, Thanh Thiện liền rời nhà đi dạo xung quanh nơi đây, trước mặt các khu nhà ở đây là một công viên rộng lớn, xung quanh đây có khoảng trăm ngôi nhà như thế này, khắp nơi đều có cây cối, có thể xem là nơi lý tưởng để sinh hoạt, không khí, khói bụi rất ít ảnh hưởng đến đây.

Khu công viên lúc chiều đều có khá nhiều người đi lại nhưng giờ cũng gần mười một giờ người đi lại cũng ít chỉ còn lác đác một vài mà thôi. Chợt Thanh Thiện nghe tiếp gió lạnh ở sau lưng.

"Vù." một lưỡi kiếm sắc bén chém tới sau lưng.

Kỳ thực Thanh Thiện đã cảm nhận có người đi theo mình khá lâu, chỉ là đối phương không có chút sát khí nào, vì thế hắn dẫn người này đến nơi khá ít người, tưởng làm đối phương hiện thân ai ngờ đối phương đã động thủ.

Thanh Thiện khẽ cười nhạt, thực lực như vậy đòi giết hắn, thân hình vừa quay lại, ngón tay liền bùng thành chỉ Xuyên Không Chỉ đã lâu không đụng đến liền phóng ra và chạm trực tiếp với đầu mũi kiếm.

"Cheng."

Người vừa mới tập kích liền bị lùi lại vài bước, bản thân Thanh Thiện chỉ dùng có một thành công lực mà vẫn đứng im bất động. Nhưng là Thanh Thiện có chút hiếu kỳ, đối phương là người mang mặt nạ trẻ con, thân hình mảnh khảnh nhìn là biết nữ nhân. Thanh Thiện vừa dừng quan sát, đối phương liền tiếp tục xông đến, kiếm quang liền phủ kín bản thân hắn.

Ngay khi một kiếm sắp chém tới người, Xuyên Không Chỉ lại phóng ra, không một sai sót Xuyên Không Chỉ đã cản trước thân kiếm.

"Cheng, cheng."

Liên tiếp vài kiếm đều bị một chỉ của Thanh Thiện cản phá. Thanh Thiện cũng không hạ sát thủ gì bởi hắn nhìn ra đối phương chẳng có chút sát khí nào, nhưng hắn không hề quen nữ nhân nào vóc người như vậy mà võ công cao đến vậy. Địch thực đối phương ít nhất cũng ngang ngửa với Trương Hồng.

Ngay lúc này một bóng người lại nhảy vào tham chiến, đó lại cũng một người mang mặt nạ nữa, người này thực lực hơn hẳn kẻ mặt nạ kia, bất quá Thanh Thiện như dự đoán trước, hai người đều tấn công hắn mà liên tục bị Xuyên Không Chỉ đẩy lui trở lại.

"Cheng, cheng."

Lần này cũng dùng một thành thực lực, hai người đeo mặt nạ bị đẩy lùi ba bước mới có thể ổn định thân thể trở lại, trong khi Thanh Thiện vẫn bình yên đứng yên tại chỗ.

"Hai vị, giờ có thể mở mặt nạ của mình rồi chứ." Thanh Thiện cười nói.

"Muốn xem mặt chúng ta hãy tiếp chiêu này rồi tính sau." người đeo mặt nạ vừa mới tham chiến quát lên một tiếng, thanh kiếm trong tay khoa lên một vòng tròn trông giống như phật bà nghìn tay, kiếm quang màu trắng nổi bật trong đêm tối đánh tới Thanh Thiện.

Thanh Thiện vừa nghe âm thanh liền nhận ra đó lại là nữ nhân, tuy có chút quen thuộc nhưng nhất thời hắn không thể nhận ra, kiếm quang lúc này cũng đã tới trước người, hơn mấy chục bóng kiếm ảnh vây quanh chém tới thân thể Thanh Thiện.

"Cheng, cheng, cheng." liên tiếp ba chỉ của Thanh Thiện điểm trúng thân kiếm nhưng thế kiếm như liên miên không dứt, hết kiếm này bị cản phá kiếm

khác đã công đến. Thanh Thiện tuy muốn có thể dễ dàng dùng công lực cường đại hơn phá giải hoàn toàn, nhưng nếu như vậy thì chứng tỏ về chiều thức của mình không bằng đối phương, mà hắn không muốn vậy. Trong đầu hắn liền xoay chuyển suy nghĩ.

Bên ngoài nữ nhân mang mặt nạ thấy sư phụ mình dùng toàn lực tấn công không ngừng mà theo nàng biết chiêu kiếm này cũng không phải chiêu kiếm thường, đây là chiêu Thiên Thủ Quan Âm, một trong tứ đại tuyệt kiếm của sư môn nàng, chính vì vậy nàng mới lo lắng cho Thanh Thiện.

Thanh Thiện không biết nữ nhân đeo mặt nạ bên ngoài đang lo lắng cho hắn, lúc này hắn một mực suy nghĩ cách phá giải.

Ý nghĩ chợt thoáng qua, Thanh Thiện nhớ đến một chiêu trong Kim Cương Quyền khi thi triển có tác dụng cực kỳ tương tự, chỉ là thay một kiếm bằng một quyền mà thôi.

Bàn tay hắn liền nắm lại thành quyền, một quyền lại một quyền đánh đến, quyền pháp cực kỳ âm nhu uyển chuyển, kiếm quang hóa thành bao nhiêu kiếm chiêu thì quyền của hắn cũng hóa thành bấy nhiêu đòn đỡ.

"Huyền Ảnh Tà Thiên."

Hắn đã thi triển Huyền Ảnh Tà Thiên, một quyền rồi lại một quyền càng lúc càng mềm mại, cánh tay như hút lấy thanh kiếm của đối phương, âm thanh va chạm cũng không có chút tiếng vang.

"Giới cho chiêu Huyền Ảnh Tà Thiên, quả nhiên không làm hổ thẹn tên trọc Ngô Tuệ." nhận thấy không thể phá tan quyền ảnh của Thanh Thiện, đối phương chủ động rút khỏi, vừa lùi lại liền nói.

Lúc này Thanh Thiện đã nhớ ra âm thanh này của ai, ánh mắt hắn liền chăm chăm nhìn tới người đeo mặt nạ còn lại.

"Tâm Nhiên, là bạn phải không." Thanh Thiện có chút mong mỏi nói.

"Ừm, là mình." Đối phương vừa tháo mặt nạ, đúng là khuôn mặt xinh đẹp của Tâm Nhiên.

Người đeo mặt nạ còn lại cũng tháo ra, đó là Nguyệt Lệ sư phụ của Tâm Nhiên. Hai người cũng vừa xuống tới Hà Nội, Tâm Nhiên gọi điện hỏi Anh Thy mới biết chiều nay bọn họ về, sau đó Tâm Nhiên cùng sư phụ tìm đến nhà của Anh Thy, nghe bọn họ kể chuyện mới biết Hắc Long bang đã bị tiêu diệt, nhưng Anh Thy cũng không biết ai ra tay, chỉ biết Thanh Thiện cùng anh trai mình rời khỏi nhà dường như đi tìm Hắc Long bang.

Biết được Thanh Thiện đang ngủ Tâm Nhiên không quấy rối, chỉ là vừa rồi thấy hắn trong khu nhà trở ra mới tìm gặp, tiện thể kiếm một chiếc mặt nạ trẻ con đi dọa hắn để cho hắn xem võ công của nàng, bất quá chưa khoe được gì đã bị Thanh Thiện đánh bại, ở một bên xem, Nguyệt Lệ cũng sùng sốt nên cũng tham chiến, kết quả vẫn bại trong tay hắn.

Nhìn thấy Tâm Nhiên cùng hắn cứ người nhìn ta ta nhìn người, Nguyệt Lệ cũng biết ý tránh một bên để hai người nói chuyện.

"Hừm, con cùng hắn nói chuyện, sư phụ có chút chuyện lát nữa gặp lại."

Thanh Thiện cùng nàng mới thấy hai người có chút thất lễ, vì thế có chút ngưng ngưng. Nguyệt Lệ vừa đi khỏi, hai người liền kiếm chiếc ghế ngồi xuống.

"Võ công của bạn vì sao lại cao như vậy, cả mình cùng sư phụ đều không bằng." Tâm Nhân đánh tan im lặng nói.

Thanh Thiện liền kể lại cụ thể tạo ngộ của mình sau khi rơi xuống dưới, tuy nhiên chuyện hắn đạt tới Nghịch Thiên giả cấp ba lại không nói, chỉ nói võ công mình tăng tiến không ít. Tâm Nhiên nghe hắn kể không khỏi như trong sương mù, nàng không nghĩ truyền thuyết của các tiền bối kể lại là sự thật.

Sau đó Tâm Nhiên kể về chuyện của mình, thế nào tìm được cha mẹ mình, sau đó dùng Thất Diệp tử thảo rồi trở lại Hà Nội.

Khi nghe Tâm Nhiên kể xong, Thanh Thiện cũng thương cảm cho Lâm Trần lão ca của hắn, một người bị phế một cánh tay sau này sinh hoạt việc gì cũng khó khăn, nhưng cũng may mọi người đều giữ được tính mạng.

"Mai bạn trở lại trường à, mình nghĩ Hắc Long bang đã bị tiêu diệt, rất nhanh gia đình mình sẽ chuyển về đây, mình cũng tiếp tục trở lại học." Nghe thấy Thanh Thiện sắp trở lại trường, Tâm Nhiên cũng nghĩ tới chuyện mình trở lại học, sau đó nói. Có điều khi nói đến Hắc Long bang lại nhìn chằm chằm Thanh Thiện xem tiêu diệt Hắc Long bang có phải là hắn làm không.

Thanh Thiện cũng thấy nghi ngờ trong mắt nàng, nhưng hiện giờ hắn chưa muốn nói, cái án giết người này rất lớn, nếu ai cũng có thể nói ra thì là ngàn sông lâu rồi, dù hắn là Nghịch Thiên giả nhưng chỉ cần cảnh sát truy ra hắn sẽ không một ngày sống yên lành.

Hai người nói chuyện tới hơn mười hai giờ mới tạm biệt, Thanh Thiện biết hôm nay nàng ở lại chỗ Anh Thy nên cũng không cần lo lắng, trở về nhà với tâm trạng vui vẻ, gia đình đều bình an, Tâm Nhiên cùng gia đình nàng cũng vậy, tất cả đều tốt đẹp, nhất là võ công của Tâm Nhiên cùng hắn tăng tiến nhảy vọt, hắn không còn lo cho an nguy của nàng.

Thanh Thiện liền lấy Hư Thiên quyết đồ hình thứ bảy ra tu luyện, hiện tại là lúc thiên địa linh khí sinh ra dồi dào nhất, nếu có thể trong lúc này tu luyện hiệu quả sẽ hơn nhiều. Nhanh chóng chân khí từ viên ngọc lưu ly ở đan điền Thanh Thiện tản mát ra, một mặt tôi luyện kinh mạch bản thân một mặt từ từ hấp thu thiên địa linh khí.

Lần tu luyện này Thanh Thiện không còn trầm mê trong đó như ngày xưa, ngay khi tu luyện Thanh Thiện có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào. Một đêm tu luyện,

chân khí trong nội thể càng thêm nhiều, kinh mạch cũng không có cảm giác căng cứng hay sắp rách toạc ra. Thanh Thiện cũng cảm giác mình cách đột phá trung tầng Hư Thiên quyết tầng bảy chỉ còn gang tấc mà thôi.

Nhanh thì một tuần còn lâu nhất không đến một tháng hần sẽ đột phá, đến khi đó thực lực một lần nữa tăng mạnh, hần cũng có chút mong chờ khi đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Hạ Bảng

Đang còn sáng sớm Thanh Thiện đã tỉnh dậy, bình thường một ngày hần ngủ rất ít, tối chỉ từ một giờ đến năm giờ sáng đã dậy, bởi năm giờ sáng tới bảy giờ chính là lúc linh khí nồng đậm, tu luyện cũng thích hợp nhất.

Khu công viên xung quanh đây cũng có vài người hay dậy sớm tập thể dục, bọn họ lần đầu tiên thấy một thanh niên ở đây, xem ra là người mới đến, tay phải hần cầm một ngọn thương màu đen không ngừng đâm tới phía trước, lúc nhanh lúc chậm không có tiết tấu. Thanh Thiện vẫn lấy chiêu thức của Hư Thiên Quân làm gốc, Hồn Độn Thất Huyền Thương Phổ làm cơ sở để hoàn thiện thương pháp.

Hần từng nghĩ muốn sáng tạo ra chiêu thức cho thương pháp, nhưng hần nhanh chóng đánh tan ý nghĩ này trong đầu, thứ nhất hần không phải là tông sư trong lĩnh vực này, hay ít nhất đến lúc này hần chỉ mới bước đầu tiên vào luyện tập thương pháp, thứ hai, những thương pháp hần học được đều của những Nghịch Thiên giả đỉnh cấp, bọn họ có vô hạn năm tháng để nghiên cứu, tích lũy trong những trận chiến vì thế mới sáng tạo ra chiêu thức. Vì thế hần lấy hai chiêu thức, một phòng thủ một tấn công trong thương pháp của Hư Thiên Quân làm mục tiêu tu luyện.

Điều Thanh Thiện theo đuổi lúc này chính là một bộ pháp cho hai chiêu thức thương pháp, Thất Huyền Thân Pháp chỉ phối hợp với Hồn Độn Thất Huyền Thương mới có uy lực cực đại, hần chính là dựa vào điều này để tìm ra bộ pháp di chuyển của chính mình.

Long Pháp chính là tên do hần ngẫu hứng mà đặt tên, khi thi triển chiêu này, tay phải xoay mạnh làm toàn thân ngọn thương xoay theo, lực truyền dọc theo thân thương công phá một mục tiêu duy nhất, nó như mũi khoan khoan thủng mọi vật cản, nhưng khi đâm ra nếu đối phương tránh thoát sau đó áp sát thì rất nguy hiểm, bởi chiêu thức này khi thi triển rất khó thu hồi, vì thế nếu có thể sáng tạo ra bộ pháp cho hai chiêu thương, khiến cho đối phương không có cách nào thừa cơ hội áp sát.

Tịch Diệt Long Thương không ngừng đâm ra, hai chân Thanh Thiện cũng di chuyển không ngừng, lấy nguyên lý của Thất Huyền Thân Pháp, Thanh Thiện bắt đầu ứng dụng vào chiêu Long Pháp. Long Pháp tính là chỉ là một thức của thương pháp, một thức thương này có thể thi triển cực hạn ra vô số thương ảnh đâm, sau một thức đâm Thanh Thiện liền chuyển thành thức thủ của thương pháp, chỉ là luyện đi luyện lại cảm giác còn quá nhiều vướng mắc, hoán chuyển cũng không linh hoạt.

"A, quá khó, hơn một tiếng mà chẳng thể tìm ra hướng di chuyển thích hợp." Thanh Thiện vừa thu ngọn thương về, lắc đầu cảm thán nói, hần rất rõ cách di chuyển của Hồn Độn Thất Huyền Thương, khi di chuyển cảm giác như nước chảy mây trôi vô cùng linh hoạt, tuy chưa luyện tập nhiều nhưng cũng tương đối dễ dàng, còn với Long Pháp hần thi triển xong cảm giác hoán chuyển thức thủ rất khó khăn.

Nhìn thấy mặt trời đã lấp ló, Thanh Thiện chuyển bước trở về nhà, hần nhớ rõ hôm nay mình còn phải đi học, hần tất nhiên phải học cùng với khóa luật của năm nay, tức không cùng lớp với Anh Thy mà là dưới một lớp.

Tắm rửa ăn sáng xong, Thanh Thiện vác túi xách có vài quyển vở bắt đầu lên đường, xe máy lúc trước của hần đã không còn, xe máy mới lại chưa mua vì vậy hần dự định đi xe bus. Vừa ra khỏi cổng Thanh Thiện nhìn thấy một loạt các loại xe ô tô nhãn hiệu sang trọng từ trong các khu biệt thự đi ra, cũng chỉ có mình hần là đi bộ ra.

Ngay khi hần đang đi bên đường chợt một chiếc xe vượt lên trước mặt sau đó dừng lại, bên trong xe hai nữ nhân đi ra, Thanh Thiện vừa nhận ra đó là Anh Thy cùng Tâm Nhiên thì hai người đã vẫy vẫy hần lại.

Thanh Thiện chưa kịp đi lại Anh Thy liền giục hần "Nhanh đi, nếu không tắc đường lại muộn học.", Tâm Nhiên chỉ gật đầu mỉm cười xem như chào hần.

Ngay khi Thanh Thiện vào trong xe, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh, tài xế cùng một nam nhân ước chừng gần bốn mươi ngồi đầu, ba người bọn họ ngồi phía sau.

"Thanh Thiện, hôm nào định dạy võ cho mình đây." Anh Thy liền hướng hần hỏi.

"Dạy võ à." Thanh Thiện tưởng cô nàng đã quên, ai ngờ được nàng vẫn còn nhớ, kỳ thực cũng do hôm qua Anh Thy thấy Tâm Nhiên biểu diễn võ công, vì thế hôm nay vừa thấy Thanh Thiện liền đòi học, chỉ là nàng không biết muốn được như Tâm Nhiên không phải do Thanh Thiện dạy mà do sư phụ Nguyệt Lệ cùng hai lá Thất Diệp tử thảo.

Thấy Thanh Thiện gãi gãi đầu Anh Thy liền chống nạnh nói " Sao?".

" À, để hôm nào rảnh rồi học cũng không muộn mà." Thanh Thiện có chút bất lực với nàng, ai mượn mẹ hấn nhận nàng là con nuôi, hơn nữa mẹ hấn từng cảnh cáo sẽ tống cổ hấn khỏi nhà nếu lần nữa gây sự cùng nàng.

" Được a, chiều nay mình rồi, vậy chiều nay đi, mình chỉ muốn như chị Tâm Nhiên mà thôi." Anh Thy vui vẻ nói.

" Giỏi như Tâm Nhiên?" đầu Thanh Thiện bắt đầu to ra, ngay cả hấn nếu không có kỳ ngộ ở Hư Thiên động phủ thì lúc này chưa chắc đã là đối thủ của Tâm Nhiên, thực lực của Tâm Nhiên chỉ sợ chẳng chút thua kém so với Trương Hồng, Trương Hồng khổ luyện sáu chục năm mới được vậy, nay nàng nói muốn được như vậy mà thôi, vậy những người luyện võ trong thiên hạ chắc phát điên mất .

" Tâm Nhiên bạn hôm nay đi học luôn à?" Thanh Thiện thấy Tâm Nhiên bên cạnh ít nói liền hướng nàng hỏi.

" Ừm, mình hôm nay đến đi học luôn."

Thanh Thiện cũng không lấy làm lạ lắm, với gia thế của nàng chỉ cần gọi một cuộc điện thoại hôm sau có thể đi học lại ngay mà thôi.

Đường tới trường cũng không xa, đường cũng không mấy tắc, chỉ mười phút đã đến nơi, nhìn thấy ba người cùng xuống xe, bao ánh mắt đổ dồn vào họ, chính xác là đổ dồn vào hai nàng, con trai thì say đắm nhìn, sau khi nhìn đến hấn liền đỏ ửng, ghen ghét. Anh Thy cùng Tâm Nhiên đã quen ánh mắt đó còn Thanh Thiện mới lần đầu, hấn cảm giác đám con trai đang hấn học nhìn hấn, nếu ánh mắt có thể giết người chỉ sợ hấn mấy chục mạng cũng không đủ để chết.

Ba người khi vào trường liền tách ra, Thanh Thiện liền đi tìm lớp mới, lần này không còn vất vả như năm trước, hấn nhanh chóng tìm ra lớp, mặc dù lớp đã vào học vài tháng nhưng có Văn Thành gọi điện trước đó thì mọi chuyện trở nên đơn giản hơn.

Lần này hấn lại tìm xuống bàn cuối cùng, học đại học cũng không cần cái gì cũng ghi, ngoài điểm danh có chút lo lắng ra thì chả phải lo nghĩ nhiều, có khi muốn ngủ trong lớp cũng chẳng mấy ai quản, bà tiết học nhanh chóng qua đi, ra chơi tới mười lăm phút, chẳng có việc gì làm, Thanh Thiện liền đi dạo trong trường.

Vừa đi lượn một lúc, Thanh Thiện chợt thấy một khu nhà làm hấn ngạc nhiên, bởi trước khu nhà đó có bảng hiệu " Thiên Nam môn" bên trong còn có tiếng đám đá, rõ ràng là một lớp võ mới mở, vì theo trí nhớ của Thanh Thiện khi xưa nơi đây không hề có cái gọi là Thiên Nam môn.

Hỏi tò mò Thanh Thiện liền đi đến xem, hấn muốn xem bọn họ dạy có phải Thiên Nam môn giống hấn không hay là một môn phái cùng tên khác. Đến trước cửa hấn đã thấy một thanh niên cao lớn đang chỉ đạo mọi người luyện tập, đúng là cùng môn phái với hấn, bởi xa xa hấn thấy một nam nhân khác đang luyện Kim Cương Quyền.

" Bạn có muốn học ít võ phòng thân không?" một âm thanh nữ nhân phía sau truyền tới, Thanh Thiện quay người lại, đó là một nữ nhân hơn hai mươi, tướng mạo thanh thoát, y phục trên người màu xanh đen, trên lưng còn đeo đai màu vàng, theo Thanh Thiện biết thì đai màu vàng chia làm ba gạch, nữ nhân này đều đủ ba gạch chứng tỏ võ công cũng khá cao, Thanh Thiện dựa vào khí tức cũng cảm nhận ra thực lực của nàng ngang bằng với hai thanh niên bên trong.

Thanh Thiện đang không biết trả lời thế nào thì bên trong khu luyện tập đã có tiếng ồn ào, nữ nhân đang nói chuyện với hấn cũng chạy vội vào trong.

Bên trong nhà năm sáu thanh niên đang vác một bảng gỗ dày cùng hai tấm bê tông mang vào, tấm bê tông ít nhất cũng dày tới bảy tám phân dài một mét rộng bốn mươi cm, trang phục bọn họ mặc là võ phục quần trắng áo trắng, Thanh Thiện đoán bọn họ có thể thuộc Taekwondo, karate, karatedo gì đó, bởi ba phái này y phục có chút tương đồng, nếu không nghiên cứu kỹ sẽ không thể nhận ra được.

Nhưng ánh mắt hấn lại không chú ý mấy thanh niên này mà chú ý đến trung niên nhân phía sau, những thanh niên này khí tức cao nhất chỉ ngang bằng với nữ nhân vừa rồi mà thôi, còn trung niên nhân nhìn bề ngoài chỉ như thường nhân có điều Thanh Thiện biết lão ta mạnh hơn tất cả người bên trong khu luyện tập.

"Ai là chủ võ đường này?" một thanh niên cao tới mét tám đi đến phía trước nói.

Thanh niên đang luyện tập Kim Cương Quyền đã dừng lại, ánh mắt đánh giá đám người sau đi đến " Là ta, xin hỏi mấy người đến có việc gì?"

" Chúng ta là người của võ quán Karate trường này, nghe nói các người là môn phái võ cổ, chúng ta muốn đấu giao lưu xem như trao đổi võ học giữa các phái."

" Chúng ta học võ không phải để đánh nhau."

" Các người sợ sao? Học võ mà không để chiến đấu thì học làm cái gì, dẹp cái võ đường này đi, trở về mặc váy vào rồi hãy ra đường." như biết trước câu hỏi, thanh niên liền nói.

Đến người ngoài cuộc như Thanh Thiện còn thấy máu lên đến não hướng chỉ thanh niên này, hai tay hấn nắm chặt, dường như sắp muốn xuất chiến, ở bên cạnh nữ nhân thấy đồng môn của mình như vậy liền tiến lên nói:

" Đức Trường, sư phụ từng nói gì huynh còn nhớ không?"

Nghe đến vậy tâm tình thanh niên có chút bình tĩnh trở lại, mặc dù biết bọn họ khiêu khích mình nhưng lứa tuổi thanh niên làm sao chịu đựng được sự sỉ nhục trắng trợn như vậy, có điều lời sư phụ hẳn từng dặn hẳn vẫn không quên.

"Chúng ta không đấu, các người trở về đi." nữ nhân tâm tính vẫn bình tĩnh hơn nam nhân, vì thế nàng đi lên trước nói.

"Ha ha ha, một đám nhát chết như vậy đòi dạy võ, các người xứng đáng là võ sư không, không lẽ võ học cổ truyền Việt Nam chỉ như vậy, chỉ dành múa may hoa hòe lừa đảo mọi người, khi thực chiến thì không dám tham chiến." thanh niên cười vang, âm thanh cũng rất to, không ai trong khu luyện tập không nghe thấy, ngay cả những người bên ngoài còn loáng thoáng nghe thấy, có vài người hứng thú lại đứng trước cổng khu nhà nhìn vào.

"Ta cho các người mở mắt, cái gì mới chân chính là võ học." nói xong hắn kêu đám người đằng sau lấy tấm gỗ dày trên đó còn vài chục chiếc đinh, mỗi cái dài tới mười cm đường kính hai cm.

"Bộp, bộp, ... bộp." chỉ một thoáng hơn mười chiếc đinh đã găm sâu vào tấm ván. Sau đó hắn đến bên một tấm bê tông, tấm bê tông đã được kê trên hai đồng gạch sẫm, cả bàn tay tựa như cương đao chém xuống tấm bê tông.

"Bồng." tấm bê tông hoàn toàn vỡ đôi ra.

"Các người thấy rõ chưa, đó chính là võ thuật thực chiến chính tông, thứ múa may hoa hòe nhảy nhót các người học gặp phải chúng ta không chịu được một chiêu." biểu diễn xong thanh niên ngạo mạn nói.

"Hạ bảng của bọn chúng xuống." Thanh niên một lần nữa lên tiếng, ngay sau đó mấy thanh niên đằng sau nhanh chóng lấy ghế định hạ tấm bảng Thiên Nam môn trước cổng xuống.

"Các người quá khinh người." đến lúc này đến cả người bình tĩnh nhất là nữ nhân cũng không còn kiên nhẫn nữa.

"Khinh người, các người đáng để tôn trọng sao, nếu có bản lĩnh đánh bại ta rồi để có được sự tôn trọng của ta."

"Được, ta đánh với người." thanh niên tên Đức Trường vốn đã không nhịn được nữa liền nói, nữ nhân đứng bên cạnh cũng không ngăn cản, mỗi người đều có một giới hạn nhất định, võ học quan trọng nhất là võ đạo, đó là không sử dụng võ công để đi đánh đấm lung tung mà là tu thân dưỡng tính, nhưng như vậy không có nghĩa để đối phương muốn sao thì làm nấy.

Mọi người tự chủ động nhường phần lớn sân tập cho hai người chuẩn bị giao đấu, hai đối thủ báo tên chào sau đó liền động thủ, Thanh Thiện cũng quan sát bọn họ, võ học Karate mỗi đòn đánh đều dương cương, cánh tay bọn họ như sắt thép, công thủ đều như vậy, nhất là những đòn liên hoàn tấn công bằng cả tay phối hợp với chân.

Ở bên kia, thanh niên tên Đức Trường dường như chuyên luyện Kim Cương Quyền, quyền pháp cùng nội công liên tục vận dụng, tuy công lực không dồi dào nhưng quyền pháp rất thành thực, hoán chuyển giữa cương nhu đều nhuần nhuyễn, điều này cho thấy quyền pháp này hẳn tốn rất nhiều sức lực luyện tập. Chỉ là hắn còn không nhận ra ý cảnh của chiêu quyền nào, nếu không với thực lực hai người thì phần thắng của hắn đã lớn hơn đối phương một ít rồi.

"Bồng, bồng, bồng."

Kim Cương Quyền không thiếu những đòn đánh dương cương, trên sân hai người không ngừng va chạm, đúng như Thanh Thiện dự đoán, bọn họ thực lực ngang nhau.

Bọn họ giao chiến hồi lâu vẫn bất phân thắng bại, có lẽ vào học đã lâu nhưng Thanh Thiện vì quan sát nên quên mất việc học, hẳn biết bên phía đối phương còn có một trung niên nhân, nếu người này đi ra cho dù ba người của Thiên Nam môn cùng lên cũng không phải đối thủ.

Đúng như nhận định của Thanh Thiện, hai người giao thủ hồi lâu vẫn không thắng bại, cả hai tự động ngừng tay, nhưng ánh mắt của mỗi người đều muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Ngay lúc này trung niên nhân đã đi ra, ánh mắt không hài lòng nhìn thanh niên.

"Sư phụ, đệ tử ... ."

"Được rồi, người trở ... xuống đi, trở về ... ta sẽ phạt người sau." Ngay khi trung niên nói, Thanh Thiện nhận ra đối phương nói tiếng Việt không mấy thành thạo, rõ ràng không phải người Việt Nam.

Trung niên nhân biết vốn từ tiếng Việt mình không nhiều liền đánh ánh mắt cho đám đệ tử phía sau, một người đệ tử đi theo nhanh chóng đi lên nói.

"Sư phụ chúng ta nể phục võ học Việt Nam, hiện tại còn muốn lĩnh giáo, chỉ là người muốn cả ba người các người cùng lên."

Cả ba người nhìn tên trung niên đi ra, nghe nói đối phương là sư phụ của thanh niên vừa rồi, hiển nhiên bọn họ rất cảnh giác, võ học không giống như thứ khác, càng những người già lão võ công bọn họ sẽ càng cao, đừng nói gì, ngay trong gia tộc bọn họ từng gặp vài lão già một mình có thể đánh bại mười người như bọn họ.

Tuy nhiên nếu ba người thanh niên chiến đấu với một người trung niên, ánh mắt bên ngoài nhìn vào vô cùng khó coi, ví dụ như nếu một thanh niên đánh một người đứng tuổi thôi đã khó coi, huống chi ba người, bọn họ đâu có ý thức đầy đủ sự lợi hại của trung niên này, sau trận chiến này nếu bọn họ thua thì ảnh hưởng vô cùng xấu là khác. Vì thế bọn họ sao không lo được, đáng tiếc lần lập võ quán này gia tộc không phải thêm trưởng lão đi cùng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Dạy Võ

Trung niên nhân đi ra giữa sân, lão cũng lười nói hoặc là vốn tiếng Việt hơi ít nên bàn tay phải hướng ba người khẽ vẫy vẫy, ý bảo rằng cả ba cùng đến tấn công lão.

Ba người bọn họ biết đối phương đã chuẩn bị trước, vì vậy trận chiến này có muốn tránh cũng đã không thể.

"Liễu An muội, muội nên lấy vũ khí của mình đi." nam nhân từ trước đến giờ giữ im lặng, lúc này hướng nữ nhân nói.

Liễu An nhìn chút Đức Trường sau đó nhìn trung niên nhân giữa sân. "Ngươi cứ ... dùng vũ khí của ngươi ... Không thủ đạo chúng ... ta chính là dùng tay để giao đấu." âm thanh của trung niên nhân lơ lửng lại có chút ngập ngừng vang lên.

Lúc này Liễu An mới đi đến chỗ đựng đồ của mình lấy ra một thanh kiếm, lưỡi kiếm sáng trắng sắc bén rõ ràng là kiếm thật hàng thật. Tuy hiện giờ là hiện đại cũng không có chiến tranh nhưng các môn phái vẫn dạy đệ tử bằng những binh khí thật, chỉ là rất hiếm khi bọn họ sử dụng nên nhiều người cho rằng vũ khí gươm đao giáo mác đã không còn.

Những người trong sân chú ý đến thanh gươm trên tay nàng có chút sợ hãi, dù gì đây cũng là vũ khí lạnh, nếu chém phải người không chết cũng máu me be bét, bọn họ chỉ là người bình thường sao lại không sợ cho được.

"Nhị khúc côn."

Lúc này Thanh Thiện chú ý đến thanh niên vừa mới nói, bởi trên tay hắn đã rút ra cây côn nhị khúc, toàn thân côn màu đen tuyền, sợi dây nối hai khúc bằng xích sắt, xem ra toàn cây côn đều bằng thép ròng chế tạo ra.

Ba người bọn họ liền bao vây lấy trung niên nhân ở giữa, chỉ là trung niên nhân lại không xem bọn họ vào mắt cho lắm, bàn tay phải lại hướng ba người.

Người đầu tiên lao vào là thanh niên dùng quyền pháp, một quyền cực nhanh hướng trung niên đánh tới, đây là chiêu Bôn Lôi Thiểm Điện. Đáng tiếc chiêu thức này lấy yếu quyết "Bôn Lôi" cùng "Thiểm Điện" ý nói ra tay phải nhanh mạnh như sấm sét, lấy khí thế nhất chiêu tất sát, một chiêu ra vận dụng toàn thân công lực, không phải thời khắc mấu chốt sẽ không dễ dàng dùng, điều này Thanh Thiện mới lĩnh ngộ được ngay khi giao đấu một chiêu với Huyết Nhân Linh Hầu.

Nếu hắn dùng chiêu này vào thời khắc trung niên sức lực suy yếu còn có chút phần trăm đánh thắng, chỉ là lúc này nó lại hoàn toàn vô dụng, bởi chiêu thức không đạt được cái nhanh cùng cái mạnh của nó nên một quyền này đã bị đối phương dùng quyền trực tiếp va chạm.

"Bồng."

Trung niên nhân chỉ cười lạnh một tiếng, thân hình vẫn đứng yên tại chỗ còn thanh niên đã bị đẩy lùi lại sau hơn một mét, cánh tay phải của hắn run run, máu từ đầu ngón tay rỉ rả chảy ra, hiển nhiên là một quyền trọng thương, chỉ sợ cánh tay phải của hắn như vậy sẽ không thể tái chiến được nữa.

"Quyền pháp quá hoa hòe, khi thực chiến ... lại không chịu được một ... chiêu." trung niên nhân không nhìn lại, ánh mắt tiếp tục nhìn hai đối thủ còn lại, miệng lơ lơ nói.

"Vù, vù." thanh kiếm trên tay Liễu An uốn lượn như độc xà hướng trung niên đâm tới, cùng lúc đó nhị khúc côn cũng từ trên không đập xuống.

"Thanh xà xuất động." đây chính là chiêu kiếm trong Ngọc Nữ kiếm pháp.

Trung niên nhân vừa thấy hai người ra tay, chân trái khẽ lùi, chân phải nhanh chóng tiến một bước sang bên vừa kịp tránh chiêu kiếm cùng nhị khúc côn, tay phải lão cực nhanh đâm tới trước ngực thanh niên.

"Bồng."

Vốn không cùng một đẳng cấp, một đòn vừa rồi của trung niên nhân vừa nhanh vừa chuẩn, quyền pháp cực kỳ đơn giản không hoa hòe đánh trúng ngực phải thanh niên.

Ba người rất nhanh hai người đã bị loại khỏi, cũng may đối phương ra tay còn giữ lại chút sức lực, vì vậy thanh niên ngoài bị đánh bay ra đằng sau, ngoài miệng hơi rí máu còn lại thương thế cũng không trầm trọng lắm, nhưng hiển nhiên hắn cũng không còn sức tái chiến.

Liễu An thấy hai sư huynh chỉ hai chiêu đã mất sức chiến đấu, ý chí chiến đấu trong đầu đã giảm đi quá nửa, tuy vậy thanh kiếm vẫn giữ chặt trên tay, xem như không muốn không đánh đã nhận thua.

Ngay lúc Liễu An định vùng kiếm tấn công thì bên trong đám đông chợt vang lên tiếng vỗ tay cùng với âm thanh cười nói

"Hay cho Không Thủ Đạo, đệ tử không đánh lại liền kéo cả sư phụ ra đánh, quả là môn võ đoàn kết, ha ha ha." Thanh Thiện đi ra vừa vỗ tay lại cười nói.

"Tiểu tử ngươi muốn chết thì phải, để ta dạy cho ngươi bài học." một thanh niên mặc võ phục Karate trọng đám định hướng Thanh Thiện đi đến giáo huấn, hắn nhìn cũng biết Thanh Thiện không phải người của võ phái này bởi Thanh Thiện không có mặc võ phục, hơn nữa cũng không có ngồi chung với đám võ sinh của Thiên Nam môn. Hắn nghĩ quả nửa đối phương là người đến xem mà thôi, suy luận như thế hắn rõ ràng không phải sợ thiếu niên trước mặt, huống chi ở đây còn có sư phụ hắn nữa.

Trung niên nhân nghe được câu nói của Thanh Thiện dĩ nhiên khó chịu, nhưng hắn sẽ không hạ thấp mình mà giáo huấn một tiểu tử, vì thế liền đánh mắt cho tên thanh niên vừa giao đầu cùng Đức Trưởng, xem ra muốn hắn tìm cơ hội để giáo huấn tên tiểu tử trước mặt.

Tất cả cử chỉ đó đều được ánh mắt Thanh Thiện thấy được, nhưng là hắn khinh thường đám thanh niên, có giáo huấn cũng chỉ tốn thêm thời gian, với hắn cho dù là trung niên này Thanh Thiện cũng còn chưa để vào mắt.

"Ta cũng giới thiệu luôn cho các ngươi đỡ phải tìm hỏi, ta là sư huynh của ba người này, các ngươi đánh sư đệ, sư muội ta, hôm nay cả đám đều đừng mong dễ dàng rời khỏi đây." Thanh Thiện thản nhiên nói một câu.

Ở bên ngoài không chỉ đám khán giả đều nghi ngờ hắn, ngay cả đám võ sinh mới của Thiên Nam môn cũng nghi hoặc, đến cả Liễu An cùng hai thanh niên đang nằm dưới đất đều thấy bất ngờ, bởi bọn họ không chút nào nhận ra trong gia tộc lại có thành viên như hắn.

Liễu An lại càng như người đi trong sương mù, rõ ràng vài phút trước nàng từng hỏi hắn xem có muốn học võ không, vậy mà vài phút sau hắn nói hắn là sư huynh của nàng, cái này là thế nào chứ?

"Ngươi là sư huynh của ba người này, ha ha ha, vậy tốt quá, ta chính thức hướng ngươi khiêu chiến, ngươi cũng đừng nói mình không thể giao đấu nha." tên thanh niên cầm đầu vừa cười nói, sau đó đám môn sinh đi theo cũng cười theo, rõ ràng bọn họ tin thiếu niên trước mặt mình đang bịa chuyện nói những nói cuội, hay ít nhất ba người này đều gần ba mươi mà thiếu niên chỉ mới hai mươi, hắn đòi làm sư huynh ư, trừ khi trong vài trường hợp hiếm có.

Đáng tiếc Thanh Thiện lại đứng trường hợp ít có đó, bởi sư phụ hắn là Ngô Tuệ mà Ngô Tuệ lại là sư huynh của gia chủ của gia tộc bọn hắn, vì thế hắn xưng sư huynh cũng không sai, Thanh Thiện biết được điều này chính là từ hai vợ chồng Phong Long cùng Nguyệt Lệ nói, bởi ngoài Hoàng La chỉ có hai đệ tử, Ngô Tuệ có đệ tử thì chỉ sợ đều lớn tuổi, nếu là đệ tử của bọn họ có khi còn phải xưng Thanh Thiện là sư thúc.

Còn một khả năng khác, ba người này là đệ tử của Trần Dư, vì thế bọn họ luôn có bối phận thấp hơn Thanh Thiện. Chỉ là Thanh Thiện không muốn lúc này giải thích, có người khi dễ Thiên Nam môn, hắn liền có nghĩa vụ đòi công bằng cho bọn họ.

"Tốt, hoan nghênh tất cả các ngươi, ta đang sợ các ngươi không dám đây." Thanh Thiện mỉm cười tự tin nói, sau đó hắn đi đến bên Liễu An vỗ vỗ vai nàng ý bảo để nơi này cho hắn đối phó.

"Ngươi, ngươi... đích thực là sư huynh của chúng ta?" Liễu An có chút khó tin nhìn hắn, nhưng hiện giờ nàng không thể làm gì hơn, trong tư tưởng nàng có chút mong mỏi điều hắn nói là sự thật, nếu không hôm nay tám bảng của môn phái có khi bị người ta dỡ xuống rồi.

"Ừ." Thanh Thiện khẽ gật đầu xác nhận.

Thấy Thanh Thiện đi ra, trung niên nhân vì muốn nhìn xem võ công của thiếu niên thế nào nên cũng lui xuống để đám đệ tử xung trận.

"Các ngươi đứng đây, để ta lên giáo huấn hắn." tên cầm đầu lên tiếng nói.

Đi ra giữa sân, thân hình hắn cao hơn mét tám, tuổi tác cũng hơn đối phương, ánh mắt hắn khinh thường, bởi từ tư thế đứng hắn cho rằng thiếu niên này vốn chẳng biết võ công gì, bởi con nhà võ khi đứng trước đối thủ luôn luôn có ý thức phòng thủ, mà lúc này hai tay Thanh Thiện buông xuôi, trên miệng còn mỉm cười.

"Bảo tên đi." vừa chào xong, hắn hướng Thanh Thiện nói.

"Ngươi chưa xưng biết tên ta." Thanh Thiện nhàn nhạt trả lời.

"Tiểu tử đi tìm chết." trên mặt thanh niên hiện lên vẻ mặt hung ác, lời vừa rồi của Thanh Thiện như một cái tát vô mặt hắn, hét lên một tiếng, chân phải bước lên một bước, quyền phải toàn lực đánh tới trước ngực Thanh Thiện.

"Bồng."

Một quyền toàn lực của hắn đã bị Thanh Thiện đỡ lấy, chỉ thấy lòng bàn tay Thanh Thiện bóp chặt lấy đầu quyền của đối phương khiến hắn muốn rút lại mà không được, đang còn kinh sợ trong đầu phía đối diện Thanh Thiện đã ra tay.

"Hừ, cánh tay ngươi chặt võ được bê tông, nhưng Thiên Nam môn ta có thể vặn gãy tay ngươi." âm thanh Thanh Thiện lạnh lùng vang lên, bàn tay phải khẽ xoay tròn.

" Rắc."

" Aaaaaaaa."

Một tiếng kêu thảm, cánh tay phải của hắn đã bị vặn gãy, một tay hắn ôm lấy tay bị thương, cả người co lại như con tôm bị luộc, miệng không ngừng kêu la.

Toàn trường im lặng, tất cả nhìn Thanh Thiện như nhìn quái vật, bởi bọn họ khó có thể tin một thiếu niên mà lực tay mạnh đến như vậy, phải biết rằng nếu dùng hai tay để bẻ một cánh tay đã vỡ cùng khó, nhưng nắm đầu quyền đối phương sau đó vặn gãy thì lực lượng đó phải mạnh đến cỡ nào, huống chi đối phương võ công không thấp.

Thấy Thanh Thiện ra tay tàn độc như vậy, đám võ sinh đi cùng tên thanh niên tái mét hết mặt, võ công bọn họ sao bằng được với tên cầm đầu, trong khi thiếu niên dễ dàng phế đi đối phương thì phế đi bọn họ chỉ sợ không khó khăn lắm. Bọn họ còn thấy may mắn khi mình không xông lên đầu tiên.

" Các ngươi không còn ai lên nữa sao, tên kia ban nãy còn muốn ta chết cơ mà, ra đây để ta lĩnh giáo, hoặc không các ngươi lên toàn bộ đi, ta sẵn sàng tiếp." Thanh Thiện liền hướng đám người đó nói.

Đáng tiếc một màn vừa rồi đã dọa bọn họ xanh mặt, không ai nguyện ý mạo hiểm để thử nữa, vì thế người này nhìn người kia không dám xông lên. Kỳ thực Thanh Thiện ra tay có chút tàn độc cũng do trung niên nhân đánh hai người của Thiên Nam môn bị thương, với lại từ đầu tới cuối hắn theo dõi, đám người này đều một mực khiêu chiến, lại còn thách báng biển của môn phái.

" Các ngươi cùng lên." trung niên nhân thấy đệ tử mình như vậy vừa giận vừa thẹn quá, cũng may từ ngăn nên lão nói không ngập ngừng.

Cũng thấy mình có chút mất mặt đám thanh niên dù gì cũng có võ trong người, bọn họ một mình có thể đánh mười tên lưu manh, nay tuy sợ nhưng bọn họ đồng người, có câu " hai đánh một không chột cũng què." huống chi bọn họ là mười đánh một.

" Lên, cùng giáo huấn tiểu tử." không biết là ai trong bọn họ, cả đám người vừa quây thành vòng tròn vây lấy Thanh Thiện, mỗi người đều một hướng tấn công.

" Chát, chát, ... chát." liên tiếp những âm thanh vang lên, sau đó là từng người trong bọn họ gục xuống, mỗi người trên mặt lưu một dấu tay đỏ lừ, hàng răng mỗi người đã có mấy chiếc rơi rụng ra, máu dính đầy trên mặt sàn, mà mỗi người khi dính một tát của Thanh Thiện, đất trời đều nổ đầy sao, hai tai ừ ừ, rõ ràng đều khó có thể đứng dậy đánh tiếp.

Cả khu luyện võ một lần nữa không tin vào sự thật trước mắt, một người đánh mười người cái này may ra chỉ có trong phim ảnh mà thôi, hơn nữa chỉ sợ trong phim cũng không có nhanh như thiếu niên này ra tay, bởi chưa tới mười giây đồng mà thôi, cả đám đã gục xuống sàn.

Đám môn sinh mới của Thiên Nam môn lại thấy tự tin hơn nhiều, khi trước để đám người kia bức ép bọn họ vừa tức giận nhưng lại cảm giác môn võ mình học có chút thấp kém không bằng Karate, ai học võ lại không muốn học môn võ lợi hại nhất, nhưng nay đã đổi khác, tự nhiên nhảy ra một thiếu niên chỉ bằng tuổi họ mà võ công võ cùng lợi hại, có mấy nam nhân trong bọn họ còn tưởng tượng một ngày nào đó võ công mình có thể như thiếu niên này, khi đó có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân, hay làm một hiệp khách trừ gian diệt ác.

Ở một bên, Đức Trường cùng thanh niên sử dụng nhị khúc công đang được Liễu An chăm sóc cũng sửng sốt cả người, trong chút khiếp sợ còn có chút mừng rỡ, dù không biết thiếu niên này có cùng môn phái với mình không nhưng bọn họ biết thiếu niên này chính là đến giúp bọn họ. Còn Liễu An có chút ngượng ngùng, bởi khi nãy nàng cũng muốn hắn gia nhập môn phái "học chút võ phòng thân", giờ thấy võ công của hắn, ngay cả ba người bọn nàng chưa chắc đã là đối thủ của hắn vậy mà muốn dạy võ cho người ta, đúng là làm trò hề mà.

Ở bên cạnh trung niên nhân thấy một màn như vậy, ánh mắt chợt nhíu lại, lão không nghĩ thiếu niên võ công cao đến vậy, lão ngay sát bên cạnh cũng chỉ thấy lờ mờ bàn tay Thanh Thiện đánh người mà thôi, cái đó đúng là đáng sợ quá đi, hiện giờ nếu để cho lão lựa chọn lão chưa chắc đã muốn giao chiến cùng thiếu niên này, vì cảm giác của lão cho lão biết thiếu niên này còn chưa toàn lực ra tay.

Chỉ là ánh mắt Thanh Thiện lại đang nhìn về phía trung niên nhân, khiến lão muốn tránh né cũng không được, vì thế lão liền bước ra nói:

" Ngươi là ... sư huynh của bọn họ, tại ... sao ngươi không dùng ... võ công môn phái các ngươi."

" Ý ngươi cho là ta không thuộc Thiên Nam môn sao, vậy ta sẽ dùng võ công của Thiên Nam môn hướng ngươi khiêu chiến." Thanh Thiện liền nói.

Nghe được câu nói, Liễu An cùng hai người sư huynh đều hơi nghi ngờ nhìn Thanh Thiện, có thể thiếu niên này võ công rất cao, nhưng nói thuộc Thiên Nam môn lại một khái niệm khác, bọn họ cũng có chút mong chờ thấy được võ công thật sự của hắn, nếu hắn dùng chính võ công của Thiên Nam môn đánh bại trung niên này thì bọn họ có thể học hỏi được rất nhiều.

" Được, ta đồng ý." trung niên nhân liền bước ra nói, dù sao tinh thần võ đạo không cho phép lão thoái lui, đi đến nhận khiêu chiến, cho dù thua nhưng còn vinh quanh hơn là không dám nhận khiêu chiến.

Đi đến giữa sân, toàn thân trung niên nhân liền tập trung tất cả tinh thần lên đối thủ, rõ ràng lão đã xem Thanh Thiện là địch thủ đáng sợ của mình.

" Bôn Lôi Thiểm Điện ý cảnh chính là nhanh như thiểm điện, dũng mãnh như bôn lôi, một quyền tất sát, ý đến khí đến, khí đến quyền đến, phải dùng toàn thân công lực để thi triển." âm thanh của Thanh Thiện vang lên, toàn trường cũng chỉ có ba người Đức Trường, Liễu An cùng thanh niên dùng nhị khúc côn hiểu mà thôi, mà người thấu hiểu nhất chính là Đức Trường, chỉ có hắn chuyên luyện quyền pháp này đã gần chục năm.

"Vù, vù." tiếng gió nổi lên, một quyền nhanh đến cực hạn, tốc độ đã siêu việt ánh mắt mọi người ở bên trong khu nhà, ngay khi trung niên nhân ý thức được thì đầu quyền của Thanh Thiện đã vững vàng đặt ở trước ngực trái của lão.

"A." khẽ hét một tiếng, không phải là âm thanh đau đớn mà là kinh sợ, sau đó thân hình lão cực tốc lùi lại, trong đời lão đây cũng là lần đầu tiên gặp phải đối thủ như vậy bảo sao không thất thố như vậy cho được.

"Nếu lão còn muốn có cơ hội ra tay thì xuất chiêu đi, nếu không lần sau không có cơ hội cho lão đâu." Thanh Thiện tiếp tục nhàn nhạt nói, thân hình cũng đứng nguyên đường như đang chờ đối phương xuất chiêu, sau đó ngẫm nghĩ gì hắn lại nói tiếp:

"Nộ Hải Lôi Phong, quyền pháp không phải cực kỳ cương mãnh, ý cảnh chính là chữ 'Nộ Hải', đòn đánh không phải cuồng bạo mà là chân khí ẩn giấu trong chiêu thức, có thể truyền chân khí vào nội thể để nó tàn phá từ bên trong, nó như sóng ngầm dưới đại dương có thể tàn phá hết thảy mọi thứ."

Âm thanh hân vừa nói xong thì một quyền của trung niên nhân đã đến trước mặt, cảnh giới cách nhau quá xa, mọi thứ Thanh Thiện đều nắm trong lòng bàn tay.

Cánh tay trung niên còn cách mặt hân vài cm, bàn tay Thanh Thiện co lại gạt một quyền sau đó tay phải men theo cánh tay đối phương áp tới ngực, bàn tay trái biến thành chưởng đè lên lòng bàn tay phải cùng đánh đến ngực đối phương.

"Bụp." một âm thanh trầm thấp vang lên, rất hiển nhiên trung niên nhân đã trúng một chưởng.

"Àm." cả thân hình trung niên nhân như mất đi cân bằng ảm ảm đổ xuống, máu từ khóe miệng rớt ra không ít, nhưng lão vẫn còn thanh tỉnh, hơn nữa Thanh Thiện dùng rất ít lực lượng, lần này hân chỉ muốn giáo huấn chứ không phải đến lấy mạng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Thân Thể Kỳ Lạ

"Hắn sử dụng đúng là Kim Cương Quyền của Thiên Nam môn chúng ta."

"Đúng, là Kim Cương Quyền, nhưng đáng sợ hơn nữa hân còn chỉ ra ý cảnh của hai chiêu Nộ Hải Lôi Phong cùng Bôn Lôi Thiểm Điện, cái này chỉ e ngay cả gia chủ cũng không nhất định biết được." Đức Trường một mặt nhìn thiếu niên, cùng lắm bậm nói.

"Vậy hân là sư huynh của chúng ta sao?" Liễu An bên cạnh hỏi.

"Không biết được, cái này đợi tiểu thư về hỏi xem sao?" ở bên cạnh hai người nam nhân cùng nói.

Ngay khi bọn họ đang trao đổi, Thanh Thiện đã lẩn đi vào đám đông trở ra, hân không muốn mình nổi tiếng đánh nhau trong trường dù là giao đấu trên sân đấu, lần trước là đánh chủ tướng của taekwondo, lần này lại đánh với Karate, hân không muốn nổi tiếng cũng khó, mà đó không phải điều Thanh Thiện muốn, hân chỉ muốn yên ổn cuộc sống sau đó dành thời gian tu luyện võ công.

Liễu An đang còn muốn đuổi theo để hỏi Thanh Thiện vài điều, nhưng thấy bên mình còn hai người bị thương, mà đối phương lại lẩn vào đám đông vừa xem trận đấu, rất nhanh chóng Thanh Thiện đã thoát khỏi tầm mắt của nàng, vì thế nàng đành quay mặt nhìn hai vị sư huynh, hai người thấy như vậy cũng chỉ cười trừ, đối phương đã không muốn cùng bọn họ nói chuyện thì còn biết làm sao.

Ra khỏi khu nhà, Thanh Thiện nhanh chóng lẩn vào chỗ đông người sau khi đã biết không ai nhận ra mình nữa Thanh Thiện mới trở về lớp học, lúc này lớp học đã vào tiết thứ năm, hân đã bỏ trốn một tiết, cũng may giáo viên không có điểm danh.

Vừa mới vào lớp Thanh Thiện đã thấy Anh Thy cùng Tâm Nhiên đang ngồi bàn cuối chỗ chiếc cặp của hân, mà bên trong lớp không thiếu ánh mắt của mấy nam nhân đang nhìn hai nàng, bởi tự nhiên trong lớp mọc thêm hai người hơn nữa còn là đại mỹ nhân sao không khiến họ nhìn theo, nhất là mấy thiếu niên mới vào đại học bọn họ càng muốn gây ấn tượng với hai nàng.

Chỉ có điều từ khi vào hai nàng đều nói chuyện cùng nhau, một chút để ý đến bọn họ cũng không, điều này không khỏi khiến đám thiếu niên này nản lòng.

Đến khi Thanh Thiện đi đến chỗ hai người, đám nam nhân trong lớp càng nhìn về cuối lớp nhiều hơn, bọn họ muốn xem thiếu niên mới nhập học hôm nay quen biết hai đại mỹ nhân không, hay là đều giống bọn họ, đều muốn đến làm quen với hai người mà thôi.

" Ê Thanh Thiện, mới buổi đầu tiên đã trốn tiết hả." Thanh Thiện chưa đi đến, Anh Thy đã ngừng nói chuyện, hướng tới hấn hỏi.

" Vừa mới đi lượn xung quanh trường một vòng thôi, hai người tại sao lại ở đây vậy?"

" Chúng ta không thể đến đây được sao?" ngồi bên cạnh Tâm Nhiên khẽ cười hỏi.

Nghe ba người nói đến đây, đám thiếu niên trong lớp bắt đầu chán nản, có người còn thầm rủa Thanh Thiện trong lòng, hấn không chỉ quen một người mà còn quen cả hai người, mà hai người này cũng vì hấn mới đến đây.

" Ta hôm nay chỉ phải học ba tiết, Tâm Nhiên tỷ hôm nay lại không có tiết, vì thế chúng ta đến đây đợi người, tỷ nữa không phải còn đi cùng xe về sao." Anh Thy liền nói.

" À, vậy ta phải cảm ơn Anh Thy tiểu thư đã chiếu cố rồi."

" Biết thế là tốt rồi, nhớ chiều nay còn phải dạy ta đó."

Còn hai tiết học, Anh Thy cùng Tâm Nhiên xem ra rất quen với giáo viên của trường, thấy hai người ngồi sai lớp mấy giáo viên không nói gì, chỉ là ánh mắt đều quan sát Thanh Thiện muốn biết hấn quan hệ ra sao với hai người, hoặc giả gia đình hấn phải rất có thế lực, sau này thi cử hay hấn có trốn tiết còn biết đề chiếu cố.

Tâm Nhiên cũng ít nói, hơn nữa đây là trong lớp học nên nàng ngoài ngồi im lắng nghe, thỉnh thoảng mới nói cùng Anh Thy vài câu, đầu đầu nhất vẫn là Thanh Thiện, đầu óc hấn phải chia làm hai phần, một phần tán chuyện cùng cô nàng Anh Thy, phần còn lại là nghe giảng, đôi khi trao đổi cùng Tâm Nhiên.

Cũng may mới vào học nên cũng chưa vào vấn đề gì khúc triết, hấn học khối C cùng ngành với hai nàng, nhất là Tâm Nhiên đã học năm thứ tư, muốn hỏi cách học nào hiệu quả nhất không hỏi nàng còn hỏi ai.

Hai tiết qua đi, Anh Thy hào hứng hấn, ngay khi ba người rời khỏi cổng chính thì ở bên kia đã có người nhận ra hấn, đó là nữ nhân Liễu An, ở bên nàng lúc này còn một thiếu nữ rất xinh đẹp, nếu Thanh Thiện nhìn thấy nàng sẽ nhận ra, nàng là vị sư muội xinh đẹp của mình, hai người từng có hai lần gặp nhau.

" Là hấn." Ngọc Thảo khẽ lầm bầm.

" Tiểu thư đúng là thiếu niên này, hấn xưng là sư huynh của ba người chúng ta." Liễu An đứng bên cạnh nói.

" Hấn là đệ tử của sư bá Ngô Tuệ, hấn đúng là sư huynh của chúng ta, chỉ là lần trước tưởng hấn đã chết, ai ngờ lại còn gặp được ở nơi đây a."

Ngọc Thảo năm nay vừa vào đại học, sau khi vào học được một tháng, biết trong trường có mấy lớp dạy võ, vì thế nàng liên lạc với gia đình tổ chức lớp võ để truyền bá môn phái.

" Hèn gì võ công hấn cao vậy, sư huynh Đức Trường khổ luyện Kim Cương Quyền gần mười năm vừa được hấn chỉ điểm, hiện giờ còn đang luyện tập ở phòng tập."

" Lần trước muội gặp hấn, võ công của hấn đúng là rất cao." Ngọc Thảo cũng nói.

...

Buổi chiều đến, ngay khi Thanh Thiện còn đang ngon giấc thì bị điện thoại của Anh Thy đánh thức, hấn mới nhớ chiều nay hứa dạy cho nàng. Nhìn đồng hồ chỉ mới hai giờ chiều, hấn vừa muốn tắt di động ngủ tiếp thì đã có tiếng gõ cửa bên ngoài.

" Ai thế, đang ngủ trưa đừng quấy rầy người khác chứ."

" Ngủ cái gì mà ngủ, hai giờ rồi, Anh Thy đang ở dưới nhà đợi con kia, còn không mau dậy đi."

Nghe âm thanh của mẹ hấn, mà cô nàng Anh Thy lại đang trong nhà mình, muốn trốn cũng không thoát vì thế hấn đành mặc quần áo đi xuống nhà.

" Biết ngay người là con sâu lười nên ta phải đến tận đây, hi hi." Anh Thy thấy hấn vừa đi vừa ngáp liền cười nói.

" Biết đại tiểu thư lợi hại rồi, chỉ không biết Thy tiểu thư có chịu được khổ sở không mà thôi." Thanh Thiện liền nhặt nhặt nói, hiển nhiên hấn còn hậm hực nàng phá giấc ngủ của hấn.

" Rất khổ sao? Sao Tâm Nhiên tỷ bảo rất dễ học mà?."

" Dễ học, cô nàng Tâm Nhiên này liên tục dùng hai chiếc lá Thất diệp tử thảo mới có võ công như vậy, đâu ai cũng có vận may như nàng." Thanh Thiện bực mình lầm bầm, hấn biết Tâm Nhiên được một viên hoàn được trân quý, nhờ có nó mà kinh mạch gân cốt nàng được cải tạo, vì thế mới tiếp thu liên tiếp hai lá Thất diệp tử thảo, nếu đổi người khác, chỉ dùng một là có khi bạo thể mà chết cũng nên.

" Hi, hi, người nói vận may là chiếc lá này phải không? Tâm Nhiên tỷ cho ta đó, nàng bảo đưa cho người người sẽ chỉ ta cách dùng nó." Anh Thy lấy

trong túi chiếc lá màu tía đưa cho hắn cười nói.

Thất diệp tử thảo Thanh Thiện chỉ nghe Tâm Nhiên nói là nàng nhai nó mà dùng, có điều hắn biết muốn thừa nhận luồng linh lực tương đương với ba mươi năm công lực thì kinh mạch cơ thể phải chịu được nó cái đã, nếu không yêu cầu điều này, với số linh khí khổng lồ chứa trong Tịch Diệt Long Thương Thanh Thiện có thể tạo ra vài chục hoặc vài trăm người có thực lực như Tâm Nhiên.

Nghĩ đi nghĩ lại Thanh Thiện chưa có dự định cụ thể gì, nếu dạy theo thông thường thì quá dễ dàng, hắn cứ lấy những điều dạy em gái hay dạy Tâm Nhiên ra dạy lại, nhưng giờ hắn muốn trả chút ân tình cho hai anh em nàng, Thanh Thiện biết trong thời gian hắn vắng nhà, Anh Thy đã trợ giúp nhà hắn, nếu không có nàng chưa chắc Văn Thành đã bỏ nhiều công sức sắp xếp con đường thoát thân cho gia đình hắn, chính vì điều này mà mẹ hắn mới yêu quý nàng cùng nhận nàng là con nuôi.

Thanh Thiện không biết nàng do ba điều hứa cá cược khi trước hay vì sao, chỉ là nàng có ân với gia đình hắn, cho dù lúc này nàng muốn điều gì hắn cũng nhất quyết làm cho bằng được, mà điều đầu tiên là trợ giúp nàng tăng tiến võ công, một mặt sau này nguy hiểm xảy ra nàng có thể có thực lực tự bảo vệ, hắn biết như gia đình nàng luôn luôn có kẻ thù.

"Được rồi, để ta xem trong cơ thể ngươi thế nào rồi hãy tính." nói xong Thanh Thiện tiến lại bên nàng.

"Cái gì, ngươi xem cơ thể ta, cái tên sắc lang này, không được đến gần ta, nếu không ta la đó."

Thanh Thiện cười không được mà khóc cũng không thành tiếng, hắn chỉ muốn cho chân khí vào dò xét xem kinh mạch của nàng mà thôi. Có điều cũng do hắn nói không rõ, cô nàng hiểu lầm cũng phải.

"Hiểu lầm thôi mà, ngươi nhìn ta giống sắc lang sao, đưa tay ra đây."

"Hừ, ai biết bên trong ngươi thế nào, không lẽ sắc lang lại nói mình là sắc lang sao?" Anh Thy liền nói, nhưng một bên nàng cũng đưa tay mình cho hắn.

Đưa chân khí vào nội thể của nàng, Thanh Thiện rút chân khí đến khắp toàn thân, hắn thấy kinh mạch của nàng còn nhỏ hơn so với nữ nhân bình thường, hơn nữa ở huyết kiên tĩnh, cùng huyết sát cột sống đều bị tổn thương, hai huyết này đã bị tắc nghẽn hoàn toàn, với cơ thể như vậy đáng lý nàng sẽ rất ốm yếu, cho dù có luyện võ thì cũng không thể luyện được, vậy mà nàng không có biểu hiện như thường thấy như bại liệt hoặc suốt ngày chỉ nằm trên giường mà không thể vui chơi chạy nhảy.

Thanh Thiện không dám dùng cường lực đã thông kinh mạch cho nàng, hắn trước phải xem nguyên nhân sau đó mới tính, đưa chân khí thám hiểm đan điền của nàng, chân khí vừa chảy đến đó Thanh Thiện cảm giác toàn thân mình lạnh ngắt, bởi chân khí hắn đưa đến sắp bị đông cứng, đan điền của nàng là một mảnh trắng xóa tựa như băng tuyết. Thanh Thiện vội rút lại chân khí của mình, hắn dường như biết vì sao cơ thể nàng vẫn khỏe mạnh.

Bởi vừa rồi, hắn biết cơ thể của nàng chính là được chút ít "lạnh khí" nuôi dưỡng, kỳ thật đây cũng là một dạng khác của linh khí, chỉ là nó lạnh như băng và bá đạo hơn nhiều so với linh khí cùng chân khí bình thường.

"Có thể cởi áo ra một chút, để mình xem lưng cùng vai bạn không?" Thanh Thiện âm thanh chợt nhỏ lại, bởi hắn biết cái này hơi riêng tư mà có thể nơi đây nàng khi xưa bị thương nên mới xảy ra hiện tượng tắc nghẽn kinh mạch.

"Ngươi biết ta bị tật ở chỗ đó sao? Là anh Văn Thành nói cho ngươi sao?" Anh Thy lại không chút xem hắn như sắc lang, mà hỏi lại, bởi nàng từng được rất nhiều người hỏi câu này, nếu không nhớ nhầm, những người này mỗi lần xem xong đều hướng cha của nàng lắc đầu.

Cởi áo ngoài của nàng, Thanh Thiện xem qua vai cùng sau lưng nàng, tuy là nhìn hai chỗ tắc nghẽn nhưng cái gì đập vào mắt đều khó mà không nhìn, Anh Thy mặc một chiếc áo lót màu hồng, chỗ đó của nữ nhân cũng không còn nhỏ, làm hắn cũng phải nước mắt bọt mà khen thầm.

Khi quan sát đến, Thanh Thiện không khỏi thấy chỗ tật của nàng mà kinh hãi, ngay chỗ hai đại huyết đều có một vết thâm đen đã rất lâu rồi, đây cũng không phải do dị tật mà do con người có ý hủy hoại thân thể nàng, nếu nàng không phải có đan điền kỳ lạ chỉ sợ nàng đã bỏ mạng rất lâu về trước.

Thủ pháp này vô cùng tàn khốc, cơ hồ hai huyết đạo này đều bị phá hủy, mà cái này đã rất lâu, chính vì thế muốn đã thông nó đã trở nên vô cùng khó khăn, hơn nữa khi đã thông chỉ sợ nàng sẽ rất đau đớn, mấy người khi xưa từng xem qua, chỉ sợ không ai tiến tới cảnh giới Nghịch Thiên giả, khi vừa tiếp xúc tới đan điền của nàng không chết cũng bị thương, làm gì còn có sức lực để giúp nàng đã thông hai huyết này.

"Hai chỗ 'tật' này có phải từng có người xem qua phải không, chắc có vài người trong bọn họ xem xong đã chết phải không?" Thanh Thiện rút tay ra khỏi tay nàng rồi hỏi.

"A. Bạn sao lại biết? Mình có phải là bị nguyên rủa không? Bạn không việc gì chứ." Anh Thy nhớ lại vài chuyện trước kia, sau đó căng thẳng nhìn Thanh Thiện, nàng sợ hiển nhiên là sự thật, nàng sợ hắn cũng giống vài người trước kia, sau khi xem nàng đã chết.

"Hi, hi, mình không việc gì, bạn không thấy mình còn cười được sao." Thanh Thiện cười an ủi nàng, kỳ thực hắn cũng đoán ra phần nào, nhiều người xem qua nàng đều chết, nếu ai không hiểu nguyên nhân nói nàng bị nguyên rủa cũng không sai lắm.

Hiện tại đang ở phòng khách, có muốn trợ giúp nàng cũng nhiều yếu tố ảnh hưởng, đưa Anh Thy về phòng mình, Thanh Thiện cũng dặn mọi người đừng quấy rối hắn, sau đó còn khóa chặt hết cửa lại. Anh Thy dù nghi hoặc nhưng tâm lý lại tin tưởng hắn nên không nói gì. Làm xong mọi việc Thanh Thiện liền nói.

"Yên tâm đi, mình sẽ giúp bạn, chỉ là bạn có chịu được đau không thôi, mình nói trước sẽ rất đau đó, nếu bạn chịu đựng được, hai 'tật' này sẽ biến mất,

hơn nữa chỉ sợ võ công của bạn sẽ không thua kém Tâm Nhiên đâu."

"Mình chịu được, nhưng bạn giúp mình, bạn sẽ không sao chứ?" bình thường vẫn xưng hô người ta, nhưng giờ này Anh Thy lại ôn nhu nói, bởi nàng không muốn hấn xảy ra điều gì vì nàng, một mặt nàng cũng không muốn thấy hai vết "tật" đen thui xấu xí trên thân thể nàng.

"Được rồi, vậy bạn trước hết nhai nát chiếc lá trên tay sau đó ngồi xếp bằng xuống, nhớ là phải cố gắng chịu, dù xảy ra điều gì cũng đừng cử động mạnh, nếu không cả hai chúng ta đều xong đời đó."

"Ừm, mình nhớ rồi."

Ngay khi Thanh Thiện thám thính kinh mạch của nàng, hần mới nhận ra kinh mạch của nàng không ngờ lại chắc chắn đến vậy, lý do nó nhỏ lại là do hai huyết bị phá, chân khí không lưu thông lâu ngày nên nó tụt lại, nhưng sự vững chắc của nó Thanh Thiện đã thử qua, nên hần nói nàng không kém Tâm Nhiên cũng không nói quá.

Để hai tay ra sau lưng nàng, Thanh Thiện nhanh chóng tiếp xúc luồng linh khí do được lực của Thất Diệp tử thảo ào ào phát tán, ba mươi năm công lực, Thanh Thiện muốn khống chế thì vô cùng đơn giản, ngay khi lá Thất Diệp tử thảo được hòa tan hoàn toàn, chân khí của hần đã khống chế luồng linh lực này đổ vào đan điền của nàng, lần này đã đề phòng nên bên trong đan điền của nàng không thể ảnh hưởng đến hần.

Chân khí Thanh Thiện như thác lũ đổ vào bên trong đan điền của nàng, sau khi chân khí đã đến giới hạn của kinh mạch nàng, Thanh Thiện bắt đầu hướng nó chảy trên Nhâm Đốc nhị mạch, cơ thể Anh Thy vốn hơn hẳn người thường, hơn nữa chân khí bá đạo của Thanh Thiện trợ giúp, rất nhanh chóng Nhâm mạch trước ngực đã hoàn toàn đã thông, không dừng ở đó, chân khí cuồng mãnh vượt qua huyết Bách Hội trên đỉnh đầu rồi theo sống lưng đi xuống.

"U, ư, ư..."

Thân hình Anh Thy chấn động run lên bần bật, bởi vừa rồi chân khí muốn xông phá huyết đạo tắc nghẽn ở sau lưng, huyết đạo này tắc nghẽn đã lâu mà còn bị phá hủy gần hết, muốn đã thông càng cần chân khí vô cùng lớn.

Cảm giác được thân thể Anh Thy rất đau đớn, nhưng đây mới là khởi đầu, hần không muốn dừng lại, chân khí cơ thể Thanh Thiện càng nhanh hơn chảy vào cơ thể nàng, kinh mạch nàng càng ngày càng căng cứng, tựa như chỉ cần thêm chút nữa sẽ vỡ bung ra. Thanh Thiện lúc này đầu óc rối tung, thấy nàng đau đớn mà không dám la hét hay cự quậy hần càng thương, ngay lúc này một âm thanh ở trong đầu hần vang lên kịp thời.

"Đồ ngốc, mau dùng chân khí bảo vệ tạm thời kinh mạch của nàng."

"A, đúng rồi."

Thanh Thiện như người đi trong sương mù mà tìm được đường đi, chân khí cơ thể lại cuộn cuộn chảy sang bao bọc lấy kinh mạch toàn thân nàng, cùng lúc hần lại tăng cường chân khí để nàng đã thông huyết đạo sau lưng.

"Phanh."

Như thác lũ không gì không phá hủy được, huyết đạo vốn đã bị bịt kín đã hoàn toàn được đã thông. Ngay sau đó Đốc mạch cũng hoàn toàn đã thông, có thể nói đây là kinh mạch võ giả mong muốn đã thông nhất, bởi chỉ khi Nhâm Đốc nhị mạch đã thông thì chân khí mới cuộn cuộn lưu chuyển không chỗ ngưng trệ.

Ngay khi chân khí quy tụ ở đan điền, Thanh Thiện lại dẫn nó chạy theo Nhâm mạch lên tới huyết Đan Trung trước ngực sau đó tập trung vào huyết Kiên Tinh bên trái để đã thông.

"Phanh."

Huyết đạo này cũng lập tức được đã thông hoàn toàn, do được chân khí của Thanh Thiện trợ giúp vì thế Anh Thy không còn cảm giác quá đau đớn như trước nữa, huyết đạo cuối cùng đã được đã thông, Thanh Thiện hướng chân khí chạy vài vòng quanh nội thể của nàng sau đó mới quy tụ ở đan điền.

Vừa rút tay lại, dù công lực cường đại nhưng Thanh Thiện cũng có chút mệt mỏi, nhìn đồng hồ hai người đã ngồi suốt hai tiếng đồng hồ, công lực Thanh Thiện bỏ ra trợ giúp nàng không đáng kể bởi hần hấp thu linh khí thiên địa là có thể bù đắp lại. Hần vừa định ngồi dậy thì đã thấy thân thể Anh Thy mềm oặt ngã vào lòng hần, dù có chân khí Thanh Thiện bảo vệ nhưng đau đớn cũng chỉ giảm phần nào, nhưng nàng vẫn kiên trì, bởi một tín niệm, nếu nàng kêu la hoặc cử động mạnh thì cả hai người có thể mất mạng.

Có thể kiên trì tới giờ đã là cực hạn của nàng, vì thế ngay khi chân khí Thanh Thiện rút đi, chân khí của nàng cũng quy về đan điền thì tín niệm cuối cùng cũng được giải thoát, cơ thể không còn cái gì chống đỡ liền mệt mỏi ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Vô Cực Thủ

Bình thường cô nàng luôn luôn xung đột hẳn, chỉ có gần đây mới bớt đi một chút, giờ nàng an lành nằm trong vòng tay hẳn, Thanh Thiện không một chút ý nghĩ đen tối. Cải tạo kinh mạch xương cốt là một quá trình rất đau đớn, huống chi với Anh Thy nàng còn phải chịu đau đớn hơn gấp bội, đó là điều hiếm thấy ở một cô gái nhà giàu như nàng.

Ôm thân người nàng dựa sát vào mình, Thanh Thiện dựa sát vào thành giường, một tay thu lấy Tịch Diệt Long Thương vào Hư Thiên giới chi, vốn hẳn cũng một mối vô cùng, vừa dựa vào thành giường đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tâm pháp tầng sáu của Hư Thiên quyết lại tự vận chuyển, linh khí khắp nơi tụ lại căn phòng của hai người tạo thành một mảnh trắng xóa, nơi đây cây cối tươi tốt, có hồ nước, không khí lại không ô nhiễm, vì thế linh khí cũng hơn những nơi khác.

Linh khí dần dần thấm vào cơ thể hai người, một mặt bổ xung chân khí vừa tiêu hao cho Thanh Thiện, một bên xâm nhập vào kinh mạch của Anh Thy trợ giúp nàng chữa trị những kinh mạch bị thương, nhất là hai huyệt đạo sau lưng và bên vai trái.

Thời gian dần dần trôi qua, nếu có người nhìn vào sẽ không nhận ra hai người, bởi xung quanh phạm vi hai mét tất cả đều một màu trắng xóa như tuyết, trước đó Thanh Thiện từng nhắc qua, dù xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không quấy rầy hẳn cho nên vẫn không ai gọi hai người.

Cửa phòng Thanh Thiện làm bằng kính, bên trong có thể nhìn ra nhưng bên ngoài nhìn vào lại không thấy gì cả, tuy nhiên đây là nhìn người mới vậy, hiện giờ trong phòng Thanh Thiện trắng xóa vì thế không thể che dấu nếu có người từ ngoài nhìn vào.

Văn Thành đi qua xem Anh Thy, tuy nhiên chỉ gặp mẹ của Thanh Thiện. Nghe thấy những lời Thanh Thiện nói lúc trước, Văn Thành không khỏi vừa mừng lại hơi lo lắng, mừng vì hẳn biết Thanh Thiện đang làm gì, còn lo lắng không phải vì sợ em gái bị Thanh Thiện xâm phạm mà là lo lắng cho an toàn của hai người. Bởi rất nhiều người từng xem bệnh của Anh Thy, bọn họ đều nói sự nguy hiểm trong quá trình đã thông huyệt đạo này, chỉ cần một bên không chịu đựng được, nhẹ thì hai người trọng thương nặng có khi mất mạng.

Anh Thy sinh ra không lâu thì mẹ nàng mất, Văn Thành vì thế càng yêu thương nàng hơn, ba của hai người vì cơ nghiệp nên thường xuyên vắng nhà, hai người càng nương tựa vào nhau, cho dù Văn Thành quản lý cơ nghiệp lớn nhưng vẫn không quên chăm sóc bảo vệ nàng.

"Văn Thành, cháu xem hai đứa nó tại sao mãi vẫn không thấy ra, chúng ta có nên gõ cửa thử xem không?"

Nhìn lại đồng hồ, lúc này đã mười một giờ đêm, Văn Thành suy nghĩ một lúc sau đó nói:

"Chắc hai người không sao đâu, đợi một lát nữa có lẽ hai đứa sẽ ra."

Văn Thành lựa chọn tin vào thực lực của Thanh Thiện, lúc trước một màn hủy diệt Hắc Long bang đã chứng minh thực lực khủng bố của Thanh Thiện, nếu Thanh Thiện đã dặn không được quấy rầy thì thà tin theo còn hơn là không tin, huống chi Văn Thành đã xem qua, cả gian phòng hai người đều trắng xóa, nên hẳn không can thiệp, bởi có thể vì nó mà hẳn phải hối hận cả đời. Mà bố mẹ cùng em gái, mỗi người tuy không rõ lắm nhưng vẫn kiên nhẫn chờ hai người.

...

Thời gian qua đi, cả gian phòng đều trắng xóa, Anh Thy dường như vừa được một giấc ngủ an lành nhất từ khi mẹ nàng qua đời, vừa mở mắt, đập vào mắt nàng là thân hình của Thanh Thiện, hẳn vẫn đang còn ngủ ngon lành, lúc đầu nàng còn có chút sợ hãi, nhưng thấy quần áo mình vẫn còn đầy đủ, thân thể lại hết sức thoải mái.

Chỉ là dù gì hai người cũng là nam nữ, ôm sát như vậy tâm lý cũng có chút ngượng ngùng, nhưng không hiểu sao nàng bỗng thích cái cảm giác này, nhìn thấy Thanh Thiện vừa ngủ còn chép chép miệng, xem ra trong mơ hẳn đang được ăn thứ gì, Anh Thy bỗng nhiên muốn hôn hẳn, ý nghĩ chỉ thoáng qua, thấy hẳn thật sự ngủ say nàng khẽ đưa môi mình sát với môi hẳn.

"~~~."

Nụ hôn thoáng qua cũng là nụ hôn đầu đời của nàng, hai má nàng thoáng hồng, miệng còn khẽ cười. Lúc này Anh Thy mới quan sát gian phòng, cả căn phòng một mảnh trắng xóa, những đốm trắng cứ vờn quanh hai người, nàng cảm nhận rõ ràng nó thấm vào xương cốt kinh mạch của mình, bất chợt nàng đưa tay sờ vào ngực trái, sau đó sờ vào sau lưng, không ngờ nơi đó vốn da thịt đóng thành vảy giờ đã mịn màng.

Ở vai trái nàng còn nhìn thấy được nhưng ở sau lưng nàng không thể quan sát, bất quá trước ngực trái vết thâm đen đã hoàn toàn biến mất, vùng da nơi đó trở nên sáng bóng như những vùng lân cận, tâm lý càng thêm phấn khích. Là nữ nhân không ai muốn cơ thể mình có những vết sẹo đáng sợ, mà vết sẹo này lại ở vùng ngực, nơi đó vốn là nơi thâm kín cũng là nơi đẹp nhất, giờ nó đã hoàn toàn biến mất bảo sao nàng không vui mừng cho được.

Rời khỏi giường nàng lấy chân đắp lại cho Thanh Thiện, nhìn đồng hồ đã mười một rưỡi, hai người ở trong phòng đã chín tiếng, cho dù là người thân cũng cảm thấy ngại vì thế nàng nhanh chóng mở cửa đi ra.

Anh Thy vừa đi ra, ở trên giường Thanh Thiện cũng mở mắt, ánh mắt lóe lên chút đắc ý, vừa rời ngay khi nàng tỉnh hẳn cũng tỉnh lại, tất cả hành động của nàng hẳn đều biết, xem ra hẳn đã hành động đúng, nếu lúc đó hẳn cũng tỉnh lại chỉ sợ không có được nụ hôn vừa rồi.

Vừa xuống dưới nhà, bốn người tám cặp mắt đều nhìn nàng chăm chăm, nhưng trong mắt ai cũng lộ ra quan tâm lo lắng cho nàng.

"Chị." Thịnh Minh liền chạy đến, tuy nhiên lại chẳng biết nên hỏi gì, chẳng lẽ hỏi chị làm gì trong phòng với anh em?, hay chị có bị sao không?.

Văn Thành quan sát em mình, thấy nàng vẫn bình thường, tuy không biết cụ thể ra sao nhưng như vậy là hẳn đã yên tâm, cho dù là bọn họ đã xảy ra cái "chuyện kia" miễn hai người nguyên ý hẳn cũng không can thiệp vào.

"Em không sao, may nhờ Thanh Thiện mà hai vết thương khi xưa đã hoàn toàn khỏi." Anh Thy hướng anh mình nói, xem như giải thích cùng mọi người để không ai hiểu lầm chuyện gì.

Mọi người không rõ nhưng Văn Thành luôn quan tâm đến nàng sao lại không biết chứ, hẳn tốn vô số công sức để chữa trị cho nàng, đáng tiếc biết nguyên nhân nhưng không ai nguyện ý thử, nay thấy em mình nói vậy, hẳn liền mừng rỡ, hẳn lúc trước chỉ đoán nhưng giờ mới biết chắc vì sao Thanh Thiện không cho ai quấy rầy, kỳ nhân đệ sĩ bên người hẳn không thiếu nên hẳn biết quá trình chữa trị này nguy hiểm cỡ nào, hẳn thăm may mắn là mình đã lựa chọn chờ đợi.

Tiền hai người về nhà, lúc này Thanh Thiện cũng đi xuống nhà, hẳn hiện rất đói, buổi tối đã không ăn mà còn tiêu tốn hơn một nửa công lực, tuy có hồi phục một chút nhưng với chút linh khí đó sao bù đắp cái hẳn đã bỏ ra.

Bố mẹ hẳn thấy hẳn không nói cũng không hỏi, bởi biết hỏi hẳn cũng tìm cớ nói cho qua chuyện, dù sao hẳn cũng đã lớn, nhất là nghe chuyện một năm hẳn đã trải qua, hẳn đã thực sự trưởng thành.

Bởi lúc chiều đã ngủ năm sáu tiếng, hơn nữa sắp tới có thể đột phá trung tầng tầng bảy, vì thế Thanh Thiện không muốn bỏ lỡ thời gian, thời gian cũng vừa lúc linh khí sinh ra nồng đậm nhất, Thanh Thiện rời khỏi nhà bằng cửa sổ, thân hình như tia chớp lao ra giữa hồ nước công viên.

Thân hình bỗng bồng bềnh giữa không trung, những cành liễu gần bờ đong đưa theo ngọn gió, mặt nước tĩnh lặng, vốn định tu luyện Hư Thiên quyết, nhưng trong lòng Thanh Thiện chợt thay đổi Tịch Diệt Long Thương đã xuất hiện trên tay.

Thanh Thiện bắt đầu tu luyện thương pháp, lúc đầu là hai chiêu thương pháp của Hư Thiên Quân để lại, sau đó đổi lại Hồn Độn Thất Huyền Thương, càng về sau thương pháp Thanh Thiện càng loạn, không giữ nguyên bản chiêu thức của một người nào cả, thuận tay thì thi triển Long Phá sau đó liền hoàn chuyển thành Hồn Độn Thất Huyền Thương, ngay cả chiêu số của Hồn Độn Thất Huyền Thương cũng hoàn toàn đảo lộn, tuy vậy nhưng thân pháp của hẳn lại vô cùng thành thực, không biết từ lúc nào khi di chuyển thân pháp lại không còn sự gò bó như trước.

Lúc này Tịch Diệt Long Thương dường như đã hòa nhập với cơ thể Thanh Thiện, không gian vô cùng tĩnh lặng mà thương pháp của Thanh Thiện lại càng vô thanh, không hề có tiếng gió rít, nhưng thương pháp vẫn nhanh vô cùng, càng lúc lại càng nhanh.

Chỉ là hai mắt Thanh Thiện vẫn nhắm chặt, khuôn mặt hơi cười tựa như không phải hẳn đang múa thương, vài tiếng đồng hồ Thanh Thiện vẫn giữ nguyên trạng thái như vậy, từng chiêu từng chiêu thương pháp tất cả đều diễn luyện vô số lần, mà mỗi lần lại trình tự khác nhau, nếu có võ giả lúc này đi qua đây chỉ sợ sẽ phán đoán hẳn bị tẩu hỏa nhập ma cũng nên, bởi trình tự chiêu thức bất kỳ môn phái nào cũng chú ý, võ giả tu luyện đã thuộc lòng nó, nếu có thể múa loạn lung tung lên hết chắc trong lòng đang loạn, lòng đã loạn mà vẫn cố gắng tu luyện không sớm thì muộn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Bất quá lúc này Thanh Thiện hoàn toàn ngược lại, đầu óc hẳn rất tự nhiên, nghĩ đến chiêu gì liền sử dụng chiêu đó, cái này vốn là trạng thái vong ngã mà võ giả hay nhắc đến, chỉ một số trường hợp hi hữu mới có thể xuất hiện, có người cả đời không một lần đạt đến được.

Thương pháp càng lúc càng chậm, cuối cùng Thanh Thiện một mực thi triển phòng thủ thương pháp, chiêu này vốn có tám thức, nếu cùng lúc thi triển có thể phòng thủ cả tám phương.

"Ha ha ha, Thì ra là vậy, giờ mới hiểu được ý cảnh của nó." Thanh Thiện ha ha cười to, trong lúc vô thức hẳn đã diễn luyện cùng hiểu được ý cảnh của phòng thủ thương pháp, lúc xưa hẳn chỉ là học vẹt, hình vẽ thế nào hẳn mô phỏng cho giống là được, nhưng ý cảnh cùng công dụng thì hẳn lại chưa biết.

"Phòng thủ bát phương? Không, cho dù là bất kỳ cửu phương, thập phương đều có thể phá giải, sau này gọi nó là Vô Cực Thủ đi, không có phương nào mà không thể phòng chỉ có Vô Cực mới xứng với nó." Thanh Thiện lầm bầm một mình nói, khi truyền lại hai chiêu Hư Thiên Quân đều không có đặt tên, đến tận bây giờ Thanh Thiện hiểu được chút ít ý cảnh của hai chiêu mới dám đặt tên cho nó.

Lần trước là Long Phá, bởi thế tấn công như cuồng long, không gì không thể phá, nay hẳn lại đặt phòng thủ thương pháp là Vô Cực Thủ, vốn là không gì không thể phòng. Thanh Thiện không nghĩ nếu để hai chiêu này giao chiến có giống như Mâu và Thuần trong sự tích xưa không nữa.

Tuy lần này chìm vào tu luyện chỉ vài tiếng, thương pháp tăng tiến là nhiều nhất nhưng vạn nẻo võ học đều cùng một đường, nhất là quyền pháp là thủy tổ của mọi loại binh khí, Kim Cương Quyền hẳn cũng tiến triển không ít.

Thu hồi Tịch Diệt Long Thương, Thanh Thiện bắt đầu nghĩ lại hoàn cảnh vừa rồi, sau đó bắt đầu luyện tập Kim Cương Quyền, quyền pháp này có chín chiêu, trong đó hẳn đã lĩnh hội được ý cảnh của hai chiêu, diễn luyện lại Thanh Thiện càng thấy quyền pháp thuận tay hơn nhiều, khi quay lại chiêu thứ nhất Phiên Giang Đảo Hải ý nghĩ Thanh Thiện chợt lóe lên, bởi hẳn cảm giác mình như nắm bắt được cái gì đó.

Không ngừng diễn luyện chiêu đầu tiên, Thanh Thiện càng rõ hơn cái mình vừa mới nắm bắt được.

"Chấn, ý cảnh là chấn động." Thanh Thiện cuối cùng cũng phát hiện ra, vừa đánh lại chiêu Phiên Giang Đảo Hải, cánh tay phải trong tích tắc phát lực, như một gợn sóng siêu âm lan tỏa, chỉ là ở không trung còn quá mơ hồ, Thanh Thiện liền hướng mặt hồ thi triển chiêu thức.

Phiên Giang Đảo Hải từ trên trời đánh xuống mặt hồ, ngay khi cánh tay sắp va chạm mặt nước, trong nháy mắt tốc độ quyền ảnh tăng lên hàng chục lần.

Mặt nước chỉ hơi gợn lên chút sóng, nhưng chỉ sau một giây một âm thanh vang vọng trong không trung .

" Oánh."

Thanh Thiện cảm giác được một quyền vừa rồi của mình đã đánh xuyên tới tận đáy của hồ nước, lúc này nước hồ mới nổi sóng dữ dội, một quyền chứa đựng ba thành công lực nhưng uy lực thật đáng sợ, sóng nước không ngừng đánh vào bờ.

Lúc này Thanh Thiện mới miễn nguyện nở nụ cười, hôm nay hắn thu hoạch rất khá, ban đầu là trợ giúp cho Anh Thy, nếu hắn đoán không sai thực lực của Anh Thy sẽ không thấp hơn Tâm Nhiên, nếu để hắn dạy thêm rất nhanh nang còn vượt qua cả Tâm Nhiên, bởi Thanh Thiện biết thân thể Anh Thy hơi đặc biệt, năng lượng hơn người thường rất nhiều.

Thu hoạch nữa là ý của phòng thủ thương pháp giờ là Vô Cực Thủ, hơn nữa vừa rồi hắn đã chạm một tay vào nhân thương hợp nhất, thương pháp vốn là binh khí rất khó luyện chứ đừng nói tới cảnh giới nhân thương hợp nhất. Cuối cùng là lĩnh ngộ ý cảnh của Phiên Giang Đảo Hải, tuy thương pháp mới là tu luyện chính của Thanh Thiện nhưng quyền pháp hắn cũng không lơ là, quyền là thủy tổ của mọi loại binh khí, rất nhiều khi phải dựa vào quyền pháp mới lĩnh ngộ được ý cảnh của các binh khí khác.

Quay sang nhìn trời, Thanh Thiện đã thấy trời lơ mờ sáng, chỉ sợ gần năm giờ sáng, hắn không muốn người khác xem mình là quái vật vì vậy đã tiến vào bờ, quả nhiên lúc này đã có vài người tập thể dục sáng đi lại gần hồ, khi này âm thanh một quyền của Thanh Thiện đã truyền đi rất xa, bọn họ không tò mò mới là lạ đó.

Ngay khi định trở về nhà, Thanh Thiện đã thấy hai bóng nữ nhân quen thuộc đi tới phía mình, là Tâm Nhiên cùng Anh Thy, hai người cũng kinh ngạc nhìn hắn, Anh Thy cứ nghĩ hắn là con sâu lười ai ngờ sáng sớm đã thức dậy. Anh Thy sáng sớm đã thức dậy, vết sẹo đã biến mất, tâm tình thêm thoải mái vì thể mới rủ Tâm Nhiên đi dạo chơi, thấy ở phía hồ có âm thanh lớn vì thế đi lại xem, không ngờ lại gặp được Thanh Thiện vừa luyện tập xong.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tiền, Ta Muốn Thật Nhiều Tiền Aaaaaa

"Thanh Thiện, cảm ơn bạn." Anh Thy đứng một bên nhẹ nhàng nói. Nhìn cách nói nhỏ nhẹ của nàng, Thanh Thiện không ngờ cô nàng lại có lúc ôn nhu như vậy.

" À không có gì, đó là điều mà một vị sư phụ phải làm cho đồ đệ mà ."

" Cái gì, ngươi là sư phụ của ta khi nào, không được, ngươi chỉ dạy võ cho ta mà không thể làm sư phụ được." Anh Thy bắt đầu trở lại với tính cách của nàng, mới chỉ đối đáp một câu đã "ngươi" "ta" rồi.

Nữ nhân đứng là chuyên môn không nói lý lẽ, Thanh Thiện từng một lần dạy cho Tâm Nhiên nên hắn không còn lạ gì, biết tính cách của cô nàng, Thanh Thiện dù gì cũng là con trai, có cãi cũng không lại, hơn nữa nàng có mẹ hắn làm hậu thuẫn, hắn nếu muốn ra khỏi nhà sớm thì cứ gây sự cùng nàng.

"Được rồi, ngươi không phải đệ tử của ta mà ta cũng không phải sư phụ của ngươi, xem ra đời này ta không có duyên thu đệ tử rồi." Thanh Thiện nói xong liền liếc qua Tâm Nhiên, hiển nhiên ám chỉ không phải mình Anh Thy.

Tâm Nhiên là người thông minh tất nhiên biết hắn nói ý gì, nàng chỉ khẽ mỉm cười. Hôm qua, ngay lúc Anh Thy trở về, nàng khoe thực lực của nàng không có kém Tâm Nhiên, Tâm Nhiên cũng kiểm tra qua, quả nhiên tại đan điền Anh Thy một luồng chân khí hùng hậu không chút nào kém mình tồn tại, mà ngay khi chân khí nàng tiếp xúc với đan điền của Anh Thy chút nữa nàng còn bị đóng băng, cảm giác đó không khỏi khiến nàng đến bây giờ còn sợ hãi.

Có được công lực hùng hậu lại còn có thể khiến cho một người như nàng tỷ nữa đã đông thành băng, Tâm Nhiên không nghĩ đến cơ thể Anh Thy kỳ lạ mà cho rằng đó là do Thanh Thiện làm nên.

Có thể khiến một người bình thường trở nên như vậy, nàng không biết Thanh Thiện còn bao nhiêu bảo bối nữa, tuy nhiên nàng cũng vui mừng thay cho Anh Thy.

"Nè được rồi, nhìn bản mặt ngươi đi, chỉ không làm sư phụ thôi mà sao cái mặt bắt đắc dĩ thế, trời buổi sớm thật trong lành, chúng ta cùng đi dạo một lúc ."

Tâm tình của nàng tất nhiên vui vẻ rồi, hai vết "sẹo" bản thân đã biến mất, hơn nữa nàng nghe Tâm Nhiên giảng giải về võ thuật, cái quan trọng nhất là

chân khí thì nàng cũng không yếu .

Thấy tâm tình hai nàng rất tốt, Thanh Thiện đành theo sau hai người, ở nơi đây đa phần đều là biết thự của các "đại gia", mà con cháu của bọn họ lại không thích việc thể dục buổi sáng vì thể sáng sớm rất ít người, dù có người cũng toàn là người già cả mà thôi. Tự nhiên có ba thanh niên đi tập thể dục lại có hai nữ nhân xinh đẹp không khỏi được mọi người để ý .

Ở thành phố bình thường thì nhà nào biết nhà đó, nhưng ở đây lại có một ngoại lệ, các "đại gia" lại không thể không biết nhau, đại đa số ai cũng biết đến gia đình Anh Thy vì thế bọn họ đều nhận ra nàng, bọn họ nhìn Thanh Thiện không ngừng đánh giá, có thể cùng với Anh Thy đi dạo buổi sáng thiếu niên này không đơn giản a .

Trong khi bọn họ đang đánh giá ba người thì ba người đã đi được vài vòng quanh bờ hồ, Tâm Nhiên bỗng nhiên quanh sang Thanh Thiện hỏi:

"Bạn ban nãy có thấy tiếng động rất lớn ở phía hồ nước không?"

"Ừ, đúng đó, hai người chúng ta cũng vì tiếng động đó mới đến chỗ hồ, chẳng biết chuyện gì xảy ra mà nước hồ còn tràn lên bờ không ít, tựa như trong hồ có thủy quái không bằng." Anh Thy bên cạnh nói.

"Cái đó mình cũng không biết, mình cũng vừa đến đó mà."

"Thật không đó, lúc đến đã thấy bạn ở đó rồi mà, bạn không thấy tò mò nguyên nhân vì sao ư?" Tâm Nhiên như đoán ra điều gì liền nheo mắt cười nói.

"Đúng vậy, chị không nói em còn quên mất, khi đó người còn đang định rời đi, khai thật đi, người biết nguyên nhân đúng không, kể cho chúng ta nghe đi." Anh Thy cũng hòa theo nói.

"Sợ hai người rồi, hai người sao không vào tổ hình sự mà làm, chấn động đó là do mình làm ra đó được chưa."

Anh Thy quả thật không biết thực lực chân thật của Thanh Thiện nên mới hỏi hấn nguyên nhân, nhưng Tâm Nhiên biết hấn rất mạnh, tuy nhiên một người có thể gây chấn động mạnh cho hồ nước rộng tới mấy nghìn mét vuông thì đúng là kinh sợ rồi, nàng thật ra chỉ nghi ngờ hấn làm chứ chưa tin.

"A, là người làm sao, đừng nói xạo chứ, làm sao mà có thể gây chấn động to như vậy, không phải người đánh bộc phá chứ?" Anh Thy hai tay một tay chống nạnh một tay vuốt cằm nhìn Thanh Thiện nghi ngờ nói.

"Vậy các người muốn thế nào đây."

"Nếu người có thể làm lại một lần thì ta sẽ tin người." Anh Thy nói.

"Không phải chứ? Mới một lần mà bảo an đã đẩy cả hồ, ta mà làm một lần nữa chắc bọn họ tổng ta vào tù quá."

"Vậy bạn có thể làm lại một lần nhưng có thể chọn mặt đất này đi." Tâm Nhiên dù sao cũng muốn xem hấn làm thế nào, vì thế bên cạnh nói.

"Mặt đất, hai người chắc chứ?."

"Có gì không ổn sao?" Anh Thy nghi hoặc hỏi, bởi ánh mắt nàng nhận ra hấn rất gian.

Thanh Thiện không trả lời câu hỏi của nàng, mặt đất truyền chấn động mạnh hơn rất nhiều so với mặt nước, Thanh Thiện đang phân vân mình nên dùng bao nhiêu phần thực lực. Thân hình liền quy xuống, tay phải nắm thành quyền, bàn tay từ từ đặt xuống, ngay khi ánh mắt của hai người chú ý vào bàn tay thì Thanh Thiện rất nhanh đầm xuống.

"Bộp."

Âm vang khô khốc vang lên, đáng tiếc âm thanh này vô cùng nhỏ, hai người tưởng rằng Thanh Thiện đang lừa mình thì từ dưới đất một con chấn động đã truyền tới chân hai người, Tâm Nhiên dù có võ công nhưng do không đề phòng vì thế toàn thân chao đảo muốn ngã, Anh Thy còn không được như Tâm Nhiên, chấn động vừa truyền tới đã ngã ngay xuống.

Thanh Thiện dường như biết trước, trước là đỡ Anh Thy sau đó là ôm lấy Tâm Nhiên, vì vậy cả hai mới ổn định được thân hình, tuy vậy hai cũng vẫn còn chưa hết sợ, đợi hai người từ từ bình tĩnh lại chút ít, hai người mới biết mình đang được cùng một nam nhân ôm vào lòng, dù nơi đây không có ai cả nhưng khuôn mặt hai nàng đều ửng đỏ.

"Người lưu manh, có ý gây nên chấn động để chiếm tiện nghi của chúng ta." Anh Thy vùng vẫy trong lòng hấn nói, chỉ là không vùng vẫy thì hấn chỉ ôm eo nàng, khi nàng lúc lắc người thì phản ngược lại vô ý cọ vào người hấn khiến mặt nàng càng đỏ hơn.

Buông eo Anh Thy ra, Thanh Thiện có chút tiếc nuối cái cảm giác vừa rồi, trái ôm phải áp đúng là không tồi, nhất là cả hai đều là đại mỹ nữ, tay kia đang giữ Tâm Nhiên cũng đành phải thả ra, bất quá trước lúc buông không biết hấn lấy đâu là gan mà còn miết miết chiếc eo thon của nàng vài cái rồi mới đau lòng buông tha.

Hiển nhiên cử chỉ này chỉ hai người biết, Tâm Nhiên đôi má càng đỏ như ráng chiều. Tuy vậy cũng như Anh Thy, hai người đều không dám nói ra hấn đã tác quái, chỉ thầm chửi trong lòng "lưu manh, sắc lang"

"Vừa rồi cũng không thể trách ta a, cái này đều là hai người bắt ta chứng minh, còn sau đó ta là vì cứu hai người a." vừa chiếm tiện nghi nhưng hấn cũng không quên biện bạch cho mình.

Trên đường trở về vì còn chưa quên việc vừa rồi, ba người ít nói hơn hấn, sau cùng Anh Thy đánh võ thế im lặng nhìn qua Tâm Nhiên một chút rồi nói:

"Tha cho người vừa rồi chiếm tiện nghi chúng ta, nhưng người phải dạy cho chúng ta chiêu vừa rồi."

Thanh Thiện quay lại nhìn hai nàng, thấy Tâm Nhiên cũng không phản đối, hấn đoán nàng cũng có ý muốn hấn dạy. Nếu khi xưa chưa được sư phụ cho phép thì không thể nhận sự truyền thụ của người khác, nhưng bây giờ quá khác xưa, không nói gì, ngay như Thanh Thiện cùng hai nàng, hấn mặc dù truyền thụ họ võ công nhưng hai người đều không nhận hấn là sư phụ. Vì thế một người kiểm mấy loại võ công đều được, miễn sao càng mạnh càng tốt.

Nhưng dù Thanh Thiện muốn dạy cũng không dễ dàng, "chấn" là một sự lĩnh ngộ về chân khí, nó thuộc về bản chất của võ giả, có người vừa giảng đã hiểu nhưng có người nói mãi mà không thể học được. Lần trước chỉ điểm cho Đức Trường, Thanh Thiện cũng chỉ dùng lý thuyết mà nói, hấn có lĩnh ngộ được không còn phải dựa vào khả năng của hấn.

Thêm nữa, hấn vừa mới lĩnh ngộ là quyền pháp, hơn nữa cực mạnh khi ứng dụng cho Phiên Giang Đảo Hải của Kim Cương Quyền, nếu muốn dạy hai nàng thì hơi khó khăn, bởi Kim Cương Quyền thích hợp cho nam giới hơn là nữ giới. Còn nếu chỉ dạy nguyên lý không mà không dạy Kim Cương Quyền thì uy lực sẽ giảm đi vài thành, còn một trường hợp nữa, đó là đợi hấn lĩnh ngộ sâu hơn sau đó hoán chuyển "chấn" vào thương pháp cũng như cho các binh khí khác, đáng tiếc hiện giờ hấn còn chưa làm được.

Cuối cùng Thanh Thiện vì muốn hai nàng tăng tiến thực lực, hấn quyết định chỉ truyền một chiêu Phiên Giang Đảo Hải, từ tên của bộ quyền là Kim Cương Quyền, tuy mỗi một chiêu dương cương lại có một chiêu âm nhu nhưng đến cuối cùng vẫn quay lại với chí dương chí cương, nữ nhân tuy có thể luyện nhưng không thể thành tựu cao được, mà chín chiêu quyền pháp này cũng rời rạc, muốn truyền lại một chiêu cũng đơn giản mà lại không ảnh hưởng gì lắm.

"Truyền lại cũng được, nhưng nói trước, hai người có thể học được hay không đều tùy thuộc vào lĩnh ngộ của từng người." Thanh Thiện hai tay chấp sau lưng, tư thế rất giống một vị lão sư dạy đồ đệ, chỉ là hiện tại không thích hợp với tuổi tác của hấn nên trông có phần hoạt kê.

"Hi hi, nhìn người giống mấy tên cao nhân đắc đạo trong phim chương quá." Anh Thy vừa nói, Tâm Nhiên cũng cười xác nhận theo, hai người mỗi người một vẻ tựa như hai đóa hoa đang khoe sắc khiến Thanh Thiện không khỏi ngẩn ngơ nhìn.

"Nhìn cái gì, mau dạy cho chúng ta đi." Anh Thy trong lòng có chút ngọt ngào, tuy nhiên ngoài miệng vẫn cứng rắn nói.

"Dạy, ta dạy ngay đây."

Sau đó Thanh Thiện nói một chút sơ qua chân khí, rồi biểu diễn chiêu quyền, tiếp đó là cách vận khí cùng phát lực, Anh Thy thì cảm giác mờ mờ, Tâm Nhiên vì theo sư phụ khá lâu nên hiểu chút ít, Thanh Thiện phải biểu diễn tới năm sáu lần Anh Thy mới nhớ chiêu thức, trong khi đó Tâm Nhiên đã có thể vận dụng chân khí, có điều chỉ gây ra một chút ít chấn động cho thân cây mà thôi.

Thanh Thiện biết hai người lĩnh ngộ vô cùng nhanh chóng, chứ nếu người khác sao hiểu nhanh chóng như vậy, nếu nói một chút đã hiểu thì sư phụ đã không được giá rồi, tuy Anh Thy chưa biểu hiện "chấn" trong chiêu quyền nhưng nàng cũng theo cách Thanh Thiện chỉ vận chân khí vào chiêu thức, đáng sợ chính là một chiêu quyền của nàng đánh trúng gốc cây cổ thụ, trong nháy mắt vùng đánh trúng đã hóa băng.

Mặc dù biết đan điền của nàng vô cùng kỳ lạ nhưng Thanh Thiện cũng không ngờ tới nàng chỉ dùng chương pháp bình thường đã có công hiệu như vậy, Thanh Thiện có nghe tới vài loại chương pháp có đặc thù riêng, tựa như Huyết Diễm Chương màu đỏ như máu lại nóng như hỏa diễm, hay Hàn Băng Chương chương pháp băng lãnh, nhưng Anh Thy là do đặc thù cơ thể tạo nên, Thanh Thiện thầm nghĩ nếu kiểm được một bộ nội công hay chương pháp tương tự như Hàn Băng Chương, uy lực nàng phát ra không phải càng khủng bố ư?

Thấy được hai nàng đã thành thực đôi chút, Thanh Thiện đề xuất nên trở về, nhìn đồng hồ đã gần sáu rưỡi, nếu không đi học sẽ muộn.

"Hôm nay hai người đi trước đi học, mình không đi cùng được." Thanh Thiện nói.

"Người còn đi đâu thế, để ta bảo tài xế đưa người đi cũng được."

Thật sự thì Thanh Thiện không có chuyện gì cả, nhưng hấn đi nhờ xe của nữ nhân lại thân cận quá, điều này khiến hấn có chút không thoải mái, tuy hấn không để ý đến người khác nói hay nhìn vào, có điều cảm giác không thật tốt lắm.

"Ta muốn đi xe bus đến trường, thuận tiện còn làm vài việc nữa, hai người cứ đi trước." nói xong, cũng gần về đến nhà, Thanh Thiện liền quay người đi.

Anh Thy đang còn muốn gọi hấn lại để nói thì đã bị cánh tay Tâm Nhiên giữ lại.

"Chị sao cản em, hấn rõ ràng không có việc, hấn là kiểm soát để không đi cùng mà." Anh Thy liền nói, nhưng vừa nói ra nàng nhận ra có chút không ổn, dù gì hai người chỉ là bạn bè, nói câu đó giống như đôi tình nhân hơn là bạn bè.

Ánh mắt cùng linh cảm nữ nhân cho Tâm Nhiên biết Anh Thy rất có cảm tình với hấn, trong lòng nàng một cảm giác mát mát chợt xuất hiện, chỉ là rất nhanh được nàng chôn sâu trong lòng, sau đó nói:

"Hấn là con trai, nếu cứ đi nhờ xe, điều này có thể khiến hấn ái ngại."

"Ngại cái gì chứ? Chúng ta dù sao cũng là bạn bè, không lẽ người ngoài cho rằng hấn lợi dụng ... " Anh Thy nói đến đây chợt im lặng, đến cả nàng trong lúc nhất thời còn nghĩ được đến vậy khó trách người ngoài đổ kị rèm pha.

"Kỹ sư đào mỏ" một danh từ để chỉ một ngành nghề vừa mới xuất hiện, nam nhân đi với gái nhà giàu thì ai cũng nghĩ đến điều này trước tiên, có lẽ là đổ kị có lẽ là sự thật nhưng ánh mắt thế gian là thế.

Bọn họ không nghĩ được đến một "đại gia" như nhà nàng có khi còn phải cố gắng tiếp cận làm bằng hữu với hấn, vì một cái nhân tình mà khiến bọn họ vô cùng phấn khích, ai có thể biết một mình hấn có thể tiêu diệt một đại bang đứng đầu của đất Hà Nội, ngay cả như Bùi Gia rất có thể lực trong quân đội cũng nhờ hấn mà mới thoát được.

"Hừ, bọn chúng có biết đâu được, hai nhà chúng ta càng muốn thân cận hấn hơn mà không được." Anh Thy tức khí nói, mỗi lần nàng muốn đi chơi cùng Thanh Thiện không những anh trai nàng đồng ý mà cha nàng vốn vô cùng nghiêm khắc cũng cổ vũ, điều này từ trước tới nay chưa từng xuất hiện với bất kỳ nam nhân nào.

Với người thường không sao, nhưng ở những thế lực đứng đầu như gia đình hai nàng, cùng một tuyệt thế cường giả làm bạn đúng là cầu mà không được,

"Chúng ta chuẩn bị đi học thôi, không phải đến trường là có thể gặp hấn sao." Tâm Nhiên nháy mắt cười nói.

Anh Thy sao không hiểu ánh mắt đó của nàng, khuôn mặt liền ửng đỏ "Ai muốn gặp hấn, em chỉ muốn hấn dạy võ cho mà thôi." nói xong nàng liền chạy như bay về nhà.

Thanh Thiện về đến nhà nhưng tâm tình vẫn có chút buồn bực, tuyệt thế võ công thì sao chứ, khi đi ăn nhà hàng có thể không trả tiền sao, khi muốn mua xe, mua những thứ mình muốn không mất tiền sao, hay muốn mua thì phải đến đe dọa, "Ta rất giỏi võ, ta có thể một chiêu giết người, ta muốn người biểu ta chiếc xe đi." có khi chưa kịp nói thì đã bị đối phương báo công an rồi.

Hay hấn biết gia đình của Anh Thy rất chiều chuộng cho hấn, biết người ta như thế nhưng hấn muối mặt đi xin cái xe, đi xin tiền tiêu sao? Cái đó cũng không thể được, là người bình thường còn khó chấp nhận hướng chỉ hấn là Nghịch Thiên giả, võ công đến cảnh giới của hấn tâm tính cũng bắt đầu cao ngạo hơn.

"Tiền, ta muốn thật nhiều tiền aaaaaa."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tổ Đặc Biệt Của Quốc Gia

Xe bus có thể nói là phương tiện không thể thiếu ở đất Hà Nội, đi học, đi làm, đi chơi hay đi đâu nữa bạn cũng có thể tìm được chuyến xe đến địa điểm đó, bất quá nếu vào giờ cao điểm thì xem như một sự tra tấn, Thanh Thiện khi xưa toàn đi bằng xe máy, giờ đi bằng xe bus có cảm giác không chịu được.

"Công nhận đi xe cùng cô nàng thoải mái hơn nhiều a, BMW có khác." Thanh Thiện có chút tưởng nhớ từng vài lần được đi xe, khẽ than.

Chạy đến trường cũng đã gần bảy giờ, những người mới vào năm đầu các giáo viên rất thích dọa nạt, bình thường đều điểm danh thường xuyên, có người còn có sở thích đặc thù như, cứ đến lớp học thấy ít người nhất là đóng cửa lớp điểm danh, vì thế ai cũng sợ điểm danh và không trốn tiết.

Vừa chạy đến lớp Thanh Thiện đã nghe tiếng điểm danh, may mắn hấn vào T nên gần cuối sổ.

"Thanh Thiện."

"Có ạ."

"Giáo viên cũng ác quá, may mà chạy đến kịp." Thanh Thiện cũng thua mấy ông giáo như vậy, miệng lẩm bẩm.

Học đại học vô cùng nhàn, ít khi có người gọi bạn lên bảng, cùng lắm khi lớp quá ồn mới kiểm tra vở vài người sau đó đuổi ra để dọa những người khác, ngồi cuối lớp chính là đối tượng được thầy cô giáo soi kỹ nhất vì thường tiếng ồn cũng phát ra ở bên dưới đó.

Một tiết qua đi chỉ được nghỉ năm phút, vì thế Thanh Thiện chỉ ở trong lớp mà ngồi.

Ngay khi hết tiết thứ ba, chuẩn bị ra ngoài dạo chơi, Thanh Thiện chợt nhận ra một cổ khí thế mạnh mẽ tiến đến, dù đối phương vô cùng ẩn dấu khí thế nhưng trước mặt Thanh Thiện đều hoàn toàn hiển hiện, điều này chứng minh cảnh giới của đối phương thua xa hấn.

Thầm phán đoán thực lực của đối phương, Thanh Thiện ước chừng đối phương cũng bước vào võ giả đỉnh cao, chỉ thêm một bước nữa là đặt chân vào Nghịch Thiên giả.

Đối phương dần hiện ra trước mặt, đúng như hần dự đoán, đối phương tìm chính là hần.

"Cậu là Thanh Thiện phải không?" hai người đối diện, lão giả liền nói.

"Vâng, không biết bác là..." Thanh Thiện đối với lão giả cũng cung kính, qua khí tức hần biết người này đến đây không có chút sát khí nào, mà nhìn vào tuổi tác cũng đáng tuổi ông hần, kính lão đắc thọ, dù hần võ công cao hơn nhưng cũng không quên điều này.

"Cậu quen với Lâm Trần chứ?, ta tên Nguyễn Luân, thuộc Thiên Nam môn, sư phụ ta là Ngô Tuệ hòa thượng."

"Người cũng là đệ tử của sư phụ." Thanh Thiện chợt nói, hần có chút kinh ngạc, nếu nói tuổi tác người này chỉ sợ không kém với sư phụ mình, mà lão giả nói là đệ tử của Ngô Tuệ vậy không lẽ hần phải xưng là sư huynh sao?, có một sư huynh già lão như vậy xưng hô cũng có chút bất tiện a, Thanh Thiện không khỏi cười khò.

"Ha ha, có phải thấy khó xưng hô phải không, nhưng đích thực ta chính là sư huynh của cậu, sau này chỉ cần hô một tiếng Luân lão ca là được." lão giả như hiểu được liền cười lớn nói.

Thanh Thiện có chút đau đầu, ban đầu là lão Lâm Trần bắt hần xưng hô lão ca, giờ lại có lão giả còn lớn hơn nữa cũng bắt hần xưng hô lão ca, sau này còn không biết có bao nhiêu lão ca nữa, bất quá lúc này hần nhớ tới Lâm Trần từng nói, lão từng hỏi hần có phải đệ tử của một người tên Nguyễn Luân không, cùng với lúc này hần rõ ràng xác định vì sao khi đó Lâm Trần một mực muốn hần xưng hô lão ca mà thôi.

"Sư huynh." Thanh Thiện cũng không phải lần đầu quá phận xưng hô, sau đó liền hướng lão nói. Huống hồ lần trước từng nghe Lâm Trần nói, hần là lão giả này không tổn hơi lửa đối hần đi.

"Tốt, tốt, sư đệ, làm nam nhân không nên câu nệ tiểu tiết."

Lão nói xong sau đó ý bảo hần đi theo lão, dù sao nơi đây cũng gần lớp học, người qua lại nhiều, tùy tiện nói chuyện cũng thấy khó xử vì thế hai người liền đi tới chỗ ít người, sau đó lão mới nói:

"Sư đệ, lần trước Lâm Trần có nói qua đệ là đệ tử của sư phụ, vì thế lần này ta mới đến để gặp mặt, sau đó là ta muốn mời đệ vào tổ đặc biệt của quân đội." nói đến đây lão không khỏi nhìn về Thanh Thiện.

Nguyễn Luân vừa cởi một chút áo khoác ngoài, bên trong làm Thanh Thiện không khỏi ngạc nhiên, trên vai áo là ba sao, tuy nhiên trên đó không có gạch nào, thay vào đó ở cuối là hình ngôi sao nhỏ bên trong một vòng tròn.

"Là thượng tướng!"

Thanh Thiện cũng biết qua quân hàm của quân đội nhân dân Việt Nam, nên hần nhận ra ngay, chỉ là hần không ngờ một người "to lớn" như vậy lại xuất hiện nơi đây, hơn nữa còn là sư huynh của mình, nếu hần nhớ không nhầm bố của Tâm Nhiên chỉ mới là trung tướng còn kém người này một cấp.

"Thiên Nam môn chúng ta không phải luôn theo giáo điều dùng võ học hộ quốc sao?, làm nam nhân nếu có thực lực phải đứng ra gánh vác việc nước." thấy Thanh Thiện còn đang ngây người, lão liền nghiêm giọng nói, uy thế của lời nói cực kỳ cứng rắn sắt thép, có lẽ chỉ những người rèn luyện trong quân đội lâu năm mới có khí thế như vậy, ngay cả như Thanh Thiện cũng có chút cảm giác bị áp bức.

Chỉ là dù sao thực lực hần cũng hơn xa lão, vì thế chỉ vài giây sau đã khôi phục trở lại, hần biết Nguyễn Luân đưa ra quân hàm là để chứng minh cho hần thân phận, nhưng vào tổ đặc biệt gì đó thì hần không dám cương quyết, hần tuy rất tò mò cũng rất muốn vào nhưng hần còn việc học hành, còn gia đình mình. Thanh Thiện liền hỏi.

"Vậy còn việc học hành, còn gia đình đệ."

"Điều này không liên quan, tổ đặc biệt là nơi tập chung những người có đặc thù công năng hoặc có thực lực xuất chúng, chỉ trừ khi có sự việc như khủng bố hoặc truy bắt đối tượng mà cảnh sát không thể giải quyết được, còn không chúng ta không cần ra tay làm gì cả." Nguyễn Luân khuôn mặt có chút cười nói, lão biết Thanh Thiện đã quá chín phần đồng ý rồi, lúc đầu tới đây lão chỉ hi vọng hần thực lực cao một chút, dù sao huynh đệ đồng môn, lại còn có đề cử của Lâm Trần, Bùi Thành hai người.

Nhưng bây giờ lão cực kỳ muốn lôi kéo hần vào, bởi vì khi vừa mới gặp thiếu niên này đã đưa lão cảm giác như đối diện với mặt hồ, cực kỳ tĩnh lặng, tựa như một người bình thường như nhau, nếu không có Lâm Trần nói trước, lão còn tưởng mình tìm sai đối tượng nữa, nhưng sau đó lão từng dựa vào khí tức sát phạt trong quân ngũ bởi đường mấy chục năm qua vậy mà chỉ khiến thiếu niên ngấy ra một chút, điều này chứng minh định lực của hần võ công thâm hậu.

Cùng với một mực dò xét thiếu niên, Nguyễn Luân lại không dò xét được chút gì, phải biết rằng lão đã tiến vào cực hạn của võ giả cái này so với sư phụ Ngô Tuệ đều hơn xa, vậy mà không chút xác định thực lực thiếu niên ra sao, điều này chứng minh thực lực thực sự của thiếu niên này ít nhất cũng hơn hần lão.

Một thiếu niên chưa tới hai mươi mà ít nhất đạt tới võ giả đỉnh cao thì tiềm lực thế nào chứ. Lão võ công nhờ tiến bộ đến bậc này chính nhờ có một tiền

bối chỉ điểm, người này có thể nói là cực mạnh mà lão từng chứng kiến, nhờ người này lão cũng biết truyền thuyết về các Nghịch Thiên giả trăm phần trăm có thật, lão không khỏi giật mình nhìn Thanh Thiện đánh giá, liệu hẳn có thể là một Nghịch Thiên giả chăng, bởi cái khí tức hần tàn mát ra tựa như vị tiền bối kia có chút tương đồng, cả hai đều như hồ nước tĩnh lặng.

"Vậy nếu vào tổ đặc biệt đó, đệ phải làm gì?" Thanh Thiện chợt hỏi.

"Nếu không có việc gì quan trọng thì không khác với người bình thường, khi nào có chuyện quan trọng sẽ có người đến đưa tin."

"Đơn giản như vậy thôi sao?" Thanh Thiện có chút nghi hoặc hỏi lại.

"Tất nhiên, đơn giản vậy thôi, bất quá nếu có việc xảy ra chỉ sợ đó là việc quan trọng a." Nguyễn Luân cười nói.

"Được, vậy đệ đồng ý."

Nguyễn Luân có chút bất ngờ, vui mừng không kịp, lão không tưởng được Thanh Thiện lại đồng ý dễ dàng như vậy, phải biết nếu xảy ra việc quan trọng thì lúc đó hẳn phải ra tay, vậy mà Thanh Thiện vẫn đồng ý, mấy ai nguyện ý tìm việc nguy hiểm làm chứ?

"Lần này tìm được bảo vật thật sự rồi, chỉ là không biết võ công hần tới bậc nào, không lẽ nhờ vị tiền bối tới xem một chút?" lão không ngừng cười trong lòng thầm nghĩ.

Tay lấy từ trong người ra tấm huy hiệu, lão liền nói "Đây là chiếc huy hiệu của tổ đặc biệt, cũng chỉ một vài người cao cấp biết sự tồn tại của nó, đệ chính là người thứ 99 gia nhập." Thanh Thiện nhận lấy huy hiệu chỉ thấy trên đó có hình chiếc lá cùng một sao bên cạnh khắc 99, trên cùng còn khắc những ký tự lạ mà Thanh Thiện không hiểu, nhưng Thanh Thiện cảm giác bên trong huy hiệu này chứa một cỗ khí tức rất cường đại làm hần chấn kinh.

"Đệ nhìn ra cỗ khí tức này rồi chứ, đó là cách để không thể làm giả thứ này." Nguyễn Luân liền nói.

Có thứ chân khí này quả nhiên chống lại được hàng giả, chỉ là Thanh Thiện cảm nhận được khí tức người này mạnh hơn mình không biết bao nhiêu lần,

"Người này ít nhất cũng Nghịch Thiên giả bảy cấp a." Trong lòng Thanh Thiện tự nhủ, rõ ràng trong quân đội cũng có một lực lượng siêu nhiên tồn tại, hần tuy sắp đạt tới ba cấp Nghịch Thiên, nhưng Thanh Thiện chưa từng có được sự phụ tận tâm dạy dỗ, Ngô Tuệ chỉ dạy hần có bảy ngày còn lại là tự hần tìm hiểu trong bí kíp.

Rõ ràng, nếu có một cường giả đạt ít nhất bảy cấp Nghịch Thiên giả chỉ dạy hiệu quả hơn xa tự mình tìm tòi, cũng như đỡ cho mình phải đi đường vòng.

"Sur huynh, không biết đệ có thể gặp vị tiền bối để lại chân khí trên huy hiệu này không?"

"Ách, hiện giờ còn không được, vị tiền bối này lúc ẩn lúc hiện Sur huynh cũng không thể tùy thời mà gặp, chỉ có một ít người thực lực rất mạnh mới có thể gặp vị tiền bối này."

Thời gian trôi qua, Thanh Thiện hỏi thêm về tình hình của Bùi gia cùng Lâm Trần, hần cũng biết một ít về kẻ thù của gia đình Tâm Nhiên. Kỳ thực nhờ lần này có vài thể lực trong quân đội xích mích mà Nguyễn Luân chú ý đến Bùi gia, cũng vì thế nhận ra được Lâm Trần, vốn là huynh đệ sinh tử trong đội đặc nhiệm xưa, hai người tình nghĩa còn hơn anh em ruột thịt, Mà vì Nguyễn Luân ra mặt nên thể lực kia mới có thể bỏ qua cho Bùi gia.

Thanh Thiện còn không biết Tổ Đặc Biệt do Nguyễn Luân phụ trách chính là nơi đảm đương an toàn của các quan chức chính phủ cùng một vài người quan trọng của đất nước, nhưng vì Thanh Thiện mới gia nhập nên tin tức còn chưa có quyền biết.

Trở lại lớp học thi đã vào tiết cuối, ba tiết đầu là một môn học, ba tiết cuối lại là một môn khác, may mắn giáo viên lại điểm danh tiết cuối vì thế Thanh Thiện không tỉnh là trốn tiết, kỳ thực dạy ba tiết cuối, nếu mà điểm danh từ đầu chỉ sợ tiết cuối chả còn mấy học sinh nữa, vì thế giáo viên cứ đợi đến cuối mới điểm danh cũng là lý do này.

Học sáu tiết, đúng mười hai giờ mới tan, Thanh Thiện vừa sắp rời khỏi trường thì đã nhận ra có vài người đang tiến lại phía mình, một người trong đó chính là tên võ giả Nhật Bản hôm qua giao chiến với hần, đi trước người đó là một trung niên nhân mặc âu phục, Thanh Thiện nhận ra khí tức người này rất mạnh mẽ, nếu dựa vào khí tức phát ra thì thực lực người này tương đương với Nghịch Thiên giả cấp ba.

"Thanh Thiện tiên sinh." Đi đầu tiên, vị trung niên nhân lên tiếng, Thanh Thiện có chút bất ngờ, bởi hần nhận ra người này đích thực là người Nhật Bản, người Nhật Bản có thể nói tiếng Việt sôi như vậy cũng hiếm có a, Thanh Thiện tự hỏi bản thân, ngoài tiếng Việt cùng chút tiếng anh, hần không biết ngôn ngữ nào khác nữa.

Thấy Thanh Thiện dừng lại, mấy người liền đi lại, ngoài vị trung niên đi đầu cùng vị lão giả hôm qua, sau lưng bọn họ còn sáu thanh niên cũng mặc âu phục, tất cả đều người Nhật Bản.

"Thanh Thiện tiên sinh, xin tự giới thiệu tôi là Sinh Đảo A Tử đến từ Nhật Bản, hôm qua vị đệ tử chúng tôi gây sự với Thiên Nam võ quán, hiện tại tôi dẫn đến xin lỗi." trung niên nhân đi tới nói. Ở phía sau lão giả cũng đi ra "Xin ... lỗi Thanh Thiện tiên sinh." vẫn âm thanh phát ra ngập ngừng, chỉ là nếu nhìn vào bề ngoài, lão giả này cũng đáng tuổi bố của trung niên nhân, nhưng Thanh Thiện biết, vị trung niên nhân trước mặt tuổi không kém lão giả kia, mà còn hơn rất nhiều.

Có thực lực Nghịch Thiên giả ba cấp, trừ một số trường hợp đặc biệt như Thanh Thiện, ngoài ra những người đạt đến đẳng cấp này ít nhất cũng ngoài trăm tuổi.

"Võ học Nhật Bản cũng không thể xem thường. Vậy teakwondo có khi cũng có người thực lực như vậy." Thanh Thiện tuy không khinh thường võ học của Nhật Bản nhưng hẳn không ngờ được giữa thời hiện đại này còn có người thực lực như vậy đi ra, phải biết rằng một người như trung niên này mà muốn sát hại ai thì người đó còn mạng sống sao, huống chi người này còn mang ân phục, xem ra bọn họ rất hòa nhập với xã hội hiện đại.

Võ học đi tới cuối cùng đều một con đường, bất kể võ học của Trung Hoa, Nhật Bản, Hàn Quốc hay như ở Việt Nam, mỗi đất nước đều có võ thuật của riêng mình, Trung Hoa có Tu Chân giả cường đại thì Việt Nam cũng có Nghịch Thiên giả, đồng nghĩa với Nhật Bản, Hàn Quốc cũng có cường giả có đẳng cấp tương đương, trung niên nhân Nhật Bản này là một minh chứng.

"Không có gì, chuyện lần trước xem như bỏ qua." bọn họ đã đích thân đến xin lỗi, Thanh Thiện cũng không hẹp hòi, huông hồ theo như Thanh Thiện biết, việc khiêu chiến võ quán rất thường xuyên xảy ra bên Nhật Bản, chính vì điều này võ học Nhật Bản luôn luôn cạnh tranh khốc liệt mà tiến bộ.

"Thanh Thiện tiên sinh, có thể cho phép tôi mời một bữa ăn không?, xem như là tạ lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Đụng Độ Thiên Kiếp Quái Dị

"Mời ăn trưa." không hiểu sao Thanh Thiện lúc này chợt nhớ đến nhân vật khá nổi tiếng của Trung Hoa, đó là Hoắc Nguyên Giáp, nghe nói vị đó từng bị đầu độc bằng thuốc độc mẫn tính, tuy Thanh Thiện từng vài lần bị độc vật cắn mà không chết, nhưng hẳn cũng không cho rằng mình bách độc bất xâm, bất kể cái gì cũng có ngoại lệ, nhất là độc dùng để đối phó với người có thực lực Nghịch Thiên giả.

"Cẩn thận một chút a, dù bọn họ có lòng tốt nhưng đành xin lỗi vậy." nghĩ vậy trong lòng, Thanh Thiện liền nói "Cảm ơn, chỉ là hôm nay tôi đã có việc bận."

"Nếu Thanh Thiện tiên sinh đã bận thì chúng tôi xin phép." nói xong trung niên nhân liền dẫn mấy người rời đi.

"Lợi hại, thực muốn giao đấu với hắn một trận, võ học của mình toàn học từ sách ra, nếu muốn nâng cao chỉ có thực chiến mới bù đắp việc không có sư phụ a." bọn họ vừa đi Thanh Thiện liền lẩm bẩm, cường giả vốn tịch mịch, võ công như Thanh Thiện rất ít có đối thủ, những đối thủ có thể giao đấu với hắn đa phần đều ần tu. Tu chân giới của Trung Hoa chỉ nghe nói đến chứ hắn chưa từng gặp người nào, Nghịch Thiên giả hắn chỉ mới gặp qua một người. Nay xuất hiện một người Nhật Bản thực lực tương đương với mình, trong cơ thể chân khí như bị kích động muốn chiến đấu một trận.

Một lần đi xe bus Thanh Thiện đã thấy sợ, vì thế lần này hắn thà đi bộ về nhà còn hơn, dù là đi bộ nhưng so với đi xe bus chỉ sợ còn nhanh hơn, không tự chủ Thanh Thiện chợt bước theo bộ pháp vừa mới nghĩ ra hôm qua, chân khí tự động được kích hoạt, tốc độ của Thanh Thiện lúc chậm lúc nhanh, sau đó so với chạy còn nhanh hơn, người hai bên đường chỉ thoáng thoáng thấy thân ảnh của hắn mà thôi.

Tuy đây không phải là thứ gọi như khinh công, nó chỉ đơn thuần là vài bộ pháp di chuyển bước chân, nhưng có nội lực truyền vào, tốc độ của hắn so với xe máy chẳng kém cạnh gì.

"Đáng tiếc đây chỉ là bộ pháp dành cho thương pháp, mình còn chưa có khinh công thân pháp nào lợi hại cả." tuy bộ pháp này càng nhuần nhuyễn thì Long Phá cùng Vô Cực thi triển ra càng uy lực, nhưng đây chỉ là công kích cùng phòng thủ, nếu gặp một đối thủ mạnh hơn rất nhiều, muốn chạy trốn thì phải cần một thứ khinh công khác.

....

Thấm thoát, thời gian đã trôi qua được một tháng, hằng ngày ngoài đi học ra, Thanh Thiện đều chỉ điểm võ học cho cả hai nàng, đến tối lại tu luyện Hư Thiên Quyết, tối nay cũng như vậy, Thanh Thiện cảm giác mình như sắp đột phá trung tầng tầng bảy, chỉ là có một thứ gì đó kìm hãm chân khí bản thân hắn lại khiến sắp đột phá mà cảm giác như xa vời.

Thân hình hắn lơ lửng giữa mặt hồ, từng đạo linh khí không ngừng chuyển hóa thành chân khí trong nội thể, giữa đan điền một viên lấp lánh như ngọc không ngừng xoay chuyển, càng lúc càng nhanh, hơn nữa theo linh cảm của Thanh Thiện dường như viên ngọc đã đến cực hạn của mình, nếu hắn cưỡng ép hấp thu nữa chỉ sợ nó bạo nổ.

Thanh Thiện nửa muốn dừng hấp thu nửa muốn tiếp tục, bởi cảm giác đột phá càng lúc càng mạnh mẽ. Thanh Thiện cuối cùng đánh cuộc, không những dừng lại mà càng thúc đẩy viên ngọc tại đan điền cực lực hấp thu, viên ngọc càng hấp thu càng tỏa ra ánh sáng lưu ly, cả đan điền Thanh Thiện một màu sáng rực rỡ, mà càng hấp thu Thanh Thiện chợt có cảm giác con đau kéo đến mãnh liệt.

"Nó sắp vỡ sao?" trong đầu Thanh Thiện một ý nghĩ vừa lóe lên, Thanh Thiện tự nhiên có chút ớn lạnh trong lòng, hắn chợt hối hận vì sao ban nãy mình không ngừng hành động này lại, hẳn rõ ràng biết một thứ nếu chứa quá nhiều sẽ bạo nổ, nhưng tốc độ hấp thụ linh khí của viên ngọc đã ngoài tầm kiểm soát của hắn, muốn dừng lại ư? Giờ đã quá muộn.

"Nếu nó vỡ mình sẽ bị phé hết công lực hay sẽ như một trái bom nổ 'bùm' đây?" chỉ là ý nghĩ của hắn như vậy có điều viên ngọc màu lưu ly càng lúc càng xoay mạnh chứ chưa bạo nổ như tưởng tượng của hắn, thay vào đó là một cảm giác bị áp bức, một cổ sợ hãi từ trong đầu chọt bao trùm toàn bộ ý nghĩ của hắn.

"Sợ, tại sao mình có cảm giác sợ hãi như vậy chứ?" toàn thân Thanh Thiện không ngừng run lên, chọt hắn ngẩng đầu lên không trung, bầu trời vẫn đen như mực, nhưng hắn vẫn nhận ra sự khác biệt trong đó, đó là có quá nhiều mây đen đang hội tụ trên đỉnh đầu của hắn.

"Trời sắp mưa ư?" Một tay Thanh Thiện rút ra Tịch Diệt Long Thương, cũng không quá lưu ý đám mây đen, mắt vẫn không ngừng tìm kiếm nguồn sợ hãi vừa cảm ứng được.

"Ngu ngốc, chuẩn bị chống lại Thiên kiếp đi." trong đầu hắn chọt nghe thấy âm thanh của Từ Long đang phẫn nộ nói.

"Thiên kiếp, thiên kiếp cái gì? Chẳng lẽ giống như trong ... mẹ ơi là bị thiên lôi đánh thật sao." một ý nghĩ đáng sợ trong đầu, hắn biết cái gì gọi là Thiên kiếp, bởi tiểu thuyết hắn đọc không ít, cái mà gọi là Thiên kiếp chính là sấm sét đánh xuống người, mà hắn từng đọc báo, bên Mỹ từng tìm cách thu lấy nguồn năng lượng trong sấm sét này, bọn họ tính, nguồn năng lượng chứa đựng bên trong nếu có thể chuyển hóa thành điện năng thì đủ cung cấp điện một năm cho cả một thành phố lớn.

"Thiên kiếp có thể tránh được không, ta không muốn nó đánh trúng người đâu." Thanh Thiện liền trao đổi lại.

"Hừ, Thiên kiếp mà tránh được gọi quái gì là Thiên kiếp, chỉ cần nó cảm ứng được linh khí trong nội thể của ngươi nó sẽ đánh tới nơi đó, còn tốc độ của nó, nếu ngươi thật sự tránh được thì trong khắp thiên hạ này có lẽ không tìm được ai có thể chiến đấu cùng ngươi."

"Vậy nhất định phải tiếp nó sao? Nhưng làm sao để nó đánh vào mà không chết?" lần đầu tiên chống lại Thiên kiếp, với một thanh niên mười chín tuổi chưa từng có sự phụ chi dẫn dắt này, hắn còn ý thức để hỏi cách chống lại đã là rất kiên cường rồi.

"Tên Hư Thiên Quân đích xác có thể dùng chiêu thức mà ngươi gọi là Vô Cực gì đó để chống lại được, chỉ là với thực lực của ngươi nếu dùng chỉ có đường chết mà thôi, trước hết ngươi tập trung chân khí lên Tịch Diệt Long Thương, sau đó dùng nó để tiếp Thiên kiếp, nếu ngươi có thể trụ lại cuối cùng thì ngươi vượt qua, còn không thì không những thân thể mà linh hồn cũng bị đánh tan."

"Vậy có mấy đạo Thiên kiếp đánh xuống tất cả?"

"Mấy đạo ư? Bình thường lần đầu chỉ có ba đạo, nhưng tại sao ta có cảm giác không đúng, ta nhớ khi xưa ta đột phá Nghịch Thiên giả cấp bốn lên cấp năm mới có Thiên kiếp mà?" âm thanh lại truyền đến Thanh Thiện.

"Đột phá Nghịch Thiên giả cấp năm mới có Thiên kiếp, con mẹ nó, giờ ta mới đột phá lên trung tầng tầng bảy, tính ra thực lực còn kém cả Nghịch Thiên giả cấp ba, tại sao ta đụng phải chứ?"

"Cái đó ta làm sao biết, mỗi lần vượt qua Thiên kiếp thực lực đều sẽ tăng lên cả trăm lần, như Long tộc cùng với yêu thú ngoài thực lực tăng lên còn thêm khả năng hóa hình người nữa."

"Ngươi có thể giúp ta chống lại Thiên kiếp, bù lại sau khi thành công ta sẽ giải thoát ngươi khỏi phong ấn." Thanh Thiện biết thấp nhất là Nghịch Thiên giả năm cấp, mà hắn thực lực may mắn mới đạt tới ba cấp, muốn hắn chống lại khác gì lấy trứng chọi với đá, hắn chỉ còn nước hi vọng vào con rồng từ viên cổ này mà thôi.

"Ta dù rất muốn ra, đáng tiếc ta không thể trợ giúp, thực lực của ta chỉ đạt tới cấp bốn, nhưng đó không phải điều quan trọng, mà nếu trong khi độ kiếp có người trợ giúp, Thiên kiếp sẽ tự động tăng mạnh lên ứng với cấp bậc của người cao nhất, sau đó công kích cả hai."

Thanh Thiện còn muốn trao đổi với con rồng đó thêm chút nữa, nhưng năng lượng bên trong con mây đã vô cùng lớn, hắn thấy cả những tia sét uốn éo bên trong đám mây, chúng tựa như đám độc xà cuộn lại với nhau.

"Ông, ông, ông. Bồng."

Ngay lúc này bên trong đan điền Thanh Thiện, viên ngọc màu lưu ly đang xoay tít chọt vỡ nát ra, Thanh Thiện còn chưa kịp kinh hãi thì từ bên trong viên ngọc đã hình thành một thanh trường thương y hệt như Tịch Diệt Long Thương, có thể xem nó là một mô hình thu nhỏ của Tịch Diệt Long Thương cũng không sai, chân khí đang cuồng bạo tại đan điền như bị ngọn thương nhỏ bé hút lại, chân khí cuộn cuộn không ngừng đổ vào ngọn thương màu trắng sữa, càng đổ vào nhiều bao nhiêu ngọn thương bé càng thêm sáng.

Cho đến khi toàn bộ chân khí trong nội thể đều trút hết vào ngọn thương, ngọn thương mới từ từ ảm đạm xuống, nhưng là chủ của thân thể, Thanh Thiện biết hắn đã đột phá thành công trung tầng tầng bảy Hư Thiên Quyết, chân khí bên trong ngọn thương bé ít hơn lúc trước rất nhiều, có điều năng lượng chứa trong đó lại kinh khủng hơn trước gấp mười lần.

"Đã đột phá sao? Dù vậy thực lực của mình chỉ suýt soát với Nghịch Thiên giả cấp bốn. Con mẹ nó, ông trời muốn chơi ta sao." dù đột phá nhưng trong lòng chẳng vui tý nào, Thanh Thiện còn thăm rủa ông trời chơi hắn nữa.

Vừa mới rủa xong, thì trên không trung hai đạo ánh sáng to như bắp tay từ trên trời đã đánh xuống, vị trí đúng là đỉnh đầu của Thanh Thiện.

Không kịp suy nghĩ vì sao xuất hiện tia sét, chân khí từ trong ngọn thương trắng sữa điên cuồng truyền tới Tịch Diệt Long Thương, toàn thân Tịch Diệt

Long Thương lóe sáng đón lấy hai đạo tia sét.

"Oanh, oanh."

"Lạ nhỉ, tại sao có tới hai đạo Thiên kiếp chứ?" bên trong Tịch Diệt Long Thương, con rồng thấy hai tia sét lăm lăm hoành hành.

Hai đạo tia sét liên tiếp đánh tới Tịch Diệt Long Thương, lớp chân khí màu trắng sữa bao bọc bên ngoài sau một hồi chống đỡ liền bị phá tan tành, tia sét dọc theo ngọn thương truyền vào cơ thể Thanh Thiện.

"AAAAaaaaa." cảm giác đau đớn truyền khắp thân thể, tựa như bị hàng ngàn mũi kim chích vào bắp thịt, tia sét đã xâm nhập vào cơ thể, nó bắt đầu tấn công kinh mạch, xương cốt rồi tới cơ bắp, bất cứ bộ phận nào của cơ thể đều bị nó công phá.

Kinh mạch, xương cốt, cơ bắp bắt đầu rạn nứt, máu cùng nước bên trong cơ thể càng lúc càng bị bốc hơi nhanh chóng.

"Mình sắp chết ư?" ngay khi ý nghĩ này hiện trong đầu, những hình ảnh thân nhân bạn bè nhanh chóng xuất hiện, đầu tiên là bố mẹ hắn, sau đó là em gái, tiếp đó là sư phụ Ngô Tuệ, cô sư muội xinh đẹp Ngọc Thảo, cô nàng oan gia Anh Thy, cô bạn lạnh lùng mà xinh đẹp Tâm Nhiên,...

Khi Thanh Thiện sắp hôn mê thì chân khí trong nội thể càng trở nên loạn động, một cỗ chiến ý muốn đảo ngược càn khôn tự động sản sinh, nó không cam lòng để tia sét từng chút tiêu diệt.

"Ngịch Thiên giả vì chống lại thiên địa mà sinh."

Cỗ chiến ý còn sót lại đã đánh thức linh hồn sắp chìm vào hôn mê của Thanh Thiện, "Ta không cam lòng a." một cỗ phản kháng từ cơ thể Thanh Thiện bùng sản sinh, nhưng cỗ sức mạnh này tựa như rất nhỏ bé, nó nhanh chóng bị tia sét phá tan tành.

"Tao liều mạng với mày."

Bỗng lúc này một ý nghĩ điên cuồng nảy sinh trong đầu hắn, chân khí trong cơ thể theo một lộ tuyến kỳ lạ vận chuyển, đây chính là đồ hình thứ sáu của Cửu Chuyển Kim Cương Thân, để mặc tia sét đánh vào xương cốt, kinh mạch, chân khí trong nội thể vẫn vận chuyển theo lộ tuyến định sẵn.

Ban nãy còn có chân khí chống đỡ, giờ chân khí đều vận chuyển, không có chân khí chống đỡ, cảm giác đau đớn càng mãnh liệt gấp trăm lần lúc trước, nhưng rất nhanh nguồn năng lượng của tia sét đã bị chân khí trong nội thể lôi kéo theo lộ tuyến của Cửu Chuyển Kim Cương Thân, chỉ vài vòng lộ tuyến tia sét dường như bị cuốn theo, dù vẫn đánh sâu vào kinh mạch xương cốt nhưng không còn đọng thứ gì cũng công kích nữa.

Nói thì rất dài nhưng thời gian bất quá chỉ chưa đến một phút đồng hồ, ngay khi Thanh Thiện còn muốn vận chuyển vài vòng chân khí nữa để dần dần thuần hóa hai tia sét kia thì âm thanh của Từ Long đã truyền đến não hắn.

"Cẩn thận đạo Thiên kiếp thứ hai sắp đánh xuống đó."

Thanh Thiện cũng cảm nhận được đạo Thiên kiếp thứ hai sắp đánh đến, hắn đành mạo hiểm đưa tất cả chân khí quy về ngọn thương màu trắng sữa ở đan điền, tia sét cũng theo lộ tuyến đó mà trực tiếp xâm nhập vào ngọn thương.

Thanh Thiện chỉ thấy nhói đau linh hồn, dường như tia sét vì bị hấp thu vào ngọn thương mà đang công kích, cố tình muốn thoát ra, mà ngọn thương vừa mới sinh ra đó rõ ràng có quan hệ chặt chẽ với linh hồn của hắn, nên hắn mới cảm giác linh hồn đau nhói.

Chịu đựng một lát, cơn đau từ linh hồn dần dần giảm xuống, Thanh Thiện dù không biết thế nào nhưng hắn cảm giác được ngọn thương đang cắn nuốt năng lượng trong tia sét để bồi bổ cùng với nó là cơn đau càng giảm xuống.

Thanh Thiện nhận ra chỉ chưa tới một phút đồng hồ mà chân khí bên trong ngọn thương trắng sữa đã tăng lên gấp bốn lần ban đầu, mà nó vẫn không ngừng tăng lên.

Chỉ là hắn chưa kịp mừng thì đạo Thiên kiếp tiếp theo đã đánh xuống. Lần này uy thế cường đại hơn hẳn lần thứ nhất, cũng là hai đạo tia sét đánh xuống, mỗi đạo tia sét lần này to hơn gấp đôi so với lần đầu, cảm nhận nguồn năng lượng chứa bên trong hai tia sét, Thanh Thiện không khỏi run người.

Bất quá, một lần chết cũng là chết, hắn tưởng chừng gần chết trong đạo Thiên kiếp trước nên tâm lý cũng cứng rắn hơn trước nhiều.

"Đến đây đi, để xem ai sợ ai." hét một tiếng Thanh Thiện liền vận chuyển công lực từ ngọn thương trắng chuyển vào Tịch Diệt Long Thương.

"Oanh, oanh, oanh."

Hai đạo tia sét như hai con giao long lao tới, tầng chân khí phòng ngự của Tịch Diệt Long Thương cảm cực được chốc lát liền bị công phá, mặc dù thực lực tăng lên nhiều nhưng lớp phòng ngự vẫn không thể chống lại hai đạo tia sét này.

Một lần nữa cảm nhận cái đau đớn như kim châm vào da thịt, kinh mạch, xương cốt vốn đã gần như rạn vỡ càng thêm nứt ra, các mạch máu vỡ bung, máu toàn thân theo đó mà thấm đẫm cơ thể.

Chân khí Thanh Thiện một phần trả ra bảo vệ lục phủ ngũ tạng, phần còn lại vận chuyển theo lộ tuyến Cửu Chuyển Kim Cương Thân tầng thứ sáu, sau một hồi vật lộn giữa cơn đau đớn do tia sét đánh sâu vào kinh mạch, xương cốt, cuối cùng tia sét cũng từ từ theo lộ tuyến vận chuyển của Cửu Chuyển

Kim Cương Thân tạng sáu, một phần lớn năng lượng lại bị xương cốt, kinh mạch, cơ bắp hấp thu.

"Rắc, rắc, rắc." ngay lúc này xương cốt, cùng kinh mạch đã vượt quá sự chịu đựng, tất cả đều vỡ vụn, thân hình Thanh Thiện không còn thứ gì chống đỡ liền như tảng đá rơi xuống giữa hồ.

"Bồng."

Dù cơ thể chìm vào hồ nước nhưng ý thức Thanh Thiện vẫn còn tồn tại, Cửu Chuyển Kim Cương Thân vẫn tiếp tục vận chuyển, bên trong tia sét không ngừng phá hủy xương cốt kinh mạch thì chân khí màu trắng sữa lại liên tục chữa trị những vùng đó, tuy gọi là chữa trị nhưng cũng chỉ từng bước mà thôi, nếu muốn nối liền lại như xưa không mất vài ngày thời gian là không thể.

Đến cuối cùng dù năng lượng chứa trong tia sét còn rất lớn nhưng Thanh Thiện đành để cho ngọn thương trắng toàn lực hấp thu, bởi đạo Thiên kiếp thứ ba trên không trung đã hình thành.

Cũng như lần trước, khi tia sét đánh vào ngọn thương trắng ở giữa đan điền thì linh hồn Thanh Thiện vô cùng đau đớn, lần này cơn đau còn vượt quá gấp mấy chục lần so với trước, dù năm tầng đầu của Hư Thiên Quyết là tu luyện linh hồn, nhưng cơn đau này nếu so với câu sống không bằng chết còn kinh khủng hơn.

"Ong, ong."

Sau hàng loạt lần trùng kích vào, linh hồn Thanh Thiện cũng đã đạt tới giới hạn, hần dần chìm vào hôn mê, khi đôi mắt vừa nhắm lại thì hai đạo tia sét cuối cùng cũng đã đánh xuống giữa hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Hỏa Long Độ Kiếp

"Sư phụ, người đã về." bên trong một căn phòng sang trọng của khách sạn, trung niên nhân lúc chiều còn trò chuyện với Thanh Thiện đang khom người trước một trung niên nhân khác nói.

"Ừm."

Trung niên nhân này tướng mạo cực kỳ dễ nhìn, xem ra hồi trẻ hẳn là nhân vật khiến bao nhiêu nữ nhân si mê điên cuồng, nhưng ở trên thân thể người này lại tản mát ra hơi thở cổ lão tang thương của trần thế, rõ ràng tuổi tác người này không thể như hình thể bên ngoài mà suy đoán.

Từ bên ngoài nhìn vào ai cũng không nhận ra người này là cao thủ, đó chính là dựa vào bí pháp Ẩn Thần Thuật của Thần Đạo Giả Nhật Bản, nói về thuật ẩn hình, ẩn khí tức không có nơi nào so bì được với Thần Đạo Giả của Nhật Bản, một Thần Đạo Giả nếu dùng bí pháp này ẩn nấp thì cho dù đối phương thực lực cao hơn một cấp bậc cũng không phát hiện ra.

Như lúc chiều, nếu trung niên tên Sinh Đảo A Từ dùng Ẩn Thần Thuật thì Thanh Thiện không thể nào phát hiện ra người đó thực lực vào khoảng Nghịch Thiên giả cấp ba, không chỉ là Thanh Thiện, cho dù người có thực lực đạt đến Nghịch Thiên giả cấp năm cũng không thể nhận ra thực lực của Sinh Đảo A Từ, nhưng điều kiện tiên quyết là đối phương không biểu hiện thực lực ra và đối phương biết Ẩn Thần Thuật.

Sinh Đảo A Từ cùng sư phụ hần Lăng Mộ Ảnh cũng vì bí pháp Ẩn Thần Thuật mới từ Nhật Bản mà qua Việt Nam, vào mấy ngày trước, có kẻ đã lần vào sư môn bọn họ trộm đi bí pháp này, tuy bí pháp này được ghi bằng ngôn ngữ cổ, cũng chưa từng ai hiểu toàn bộ mà tu luyện, nhưng bí pháp này được sư môn của Lăng Mộ Ảnh coi như bảo vật trấn phái.

Bí pháp này bao gồm cả tâm pháp cùng đồ hình, ngôn ngữ tuy trong môn phái bọn họ không ai hiểu nhưng có người dựa vào đồ hình cùng với thiên tư thông tuệ của mình mà sáng chế ra Ẩn Thần Thuật, từ đó có thể thấy được sự quý báu của bí thuật này, mà tên trộm lại ăn cắp lại là bản chính ghi bằng ngôn ngữ cổ.

"Sư phụ, yêu thú kia có bắt ..."

"Hiện còn chưa bắt được, lại bị mất dấu của nó rồi."

Lăng Mộ Ảnh thân là Thần Đạo giả có thực lực rất mạnh, ở trong môn phái cũng là người có địa vị, nếu dựa vào cấp độ của Nghịch Thiên giả thì Lăng Mộ Ảnh cũng đạt tới Nghịch Thiên giả cấp năm, hơn nữa còn sắp đột phá cấp sáu. Kẻ mà hắn truy bắt thực lực tuy không bằng hắn, nhưng phòng ngự vô cùng cường hãn, bọn họ đã giao chiến mấy lần nhưng đều bị hắn chạy thoát.

"Hừ, cho dù lật tung cả nơi này cũng phải tìm cho ra hần, sắp tới sư bá ngươi đến, từ giờ tới lúc đó chỉ cần không để hần chạy quá xa là được." Lăng Mộ Ảnh vô cùng tự tin, Nhật Bản có thể xem là cái nôi của âm thân thuật, nên việc truy lùng cũng có phương thức, dù hần không biết kẻ kia chính xác ở đâu nhưng hần biết đối phương còn chưa chạy ra khỏi Hà Nội này.

Giao đấu thì không thắng được đối phương nhưng hần có thể theo đuôi, chờ tới khi vị sư huynh kia tới sợ gì không tìm ra bí pháp.

...

"Oanh, oanh."

Hai đạo tia sét trực tiếp đánh xuống hồ nước, điện quang chói lóa, nếu ai có thể quan sát lúc này thì nhận ra từng đạo tia sét như măng xà lan ra toàn bộ hồ nước, toàn hồ nước càng thêm sáng rực giữa đêm tối.

"Mẹ kiếp, tiểu tử này thật yếu, mới có hai đợt đầu đã hôn mê, cũng may thực lực ta đã khôi phục không thì đã bị hần hại chết rồi." một âm thanh từ dưới đáy hồ nước vang lên.

Chỉ thấy nơi phát ra âm thanh là từ một con vật to như cánh tay mà thôi, chiếc đầu nó không khác một con rắn là bao, khác một điểm là ở miệng nó có thêm đôi râu màu đỏ rực, nếu nó không có đôi râu này cùng với trên thân thể có mấy móng vuốt sắc bén, người ngoài nhìn vào sẽ nhận định nó là một con rắn màu thôi.

Một con vật lại có thể nói được tiếng người, tuy nhiên đó lại là sự thật, chỉ thấy từ miệng của nó liền phun ra một cỗ hỏa diễm cường đại đối kháng lấy hai tia sét.

"Bồng, bồng."

Lấy hỏa diễm đối kháng cùng tia sét, tuy khí thế của hỏa diễm vô cùng cường đại nhưng hai đạo tia sét cuối cùng này càng thêm kinh khủng, chưa tới mười giây thời gian hỏa diễm liền bị đánh lui.

"Con mẹ nó, hai đạo tia sét này khó chơi thật, tao liều với mày." khẽ chửi một câu, con vật tựa như con rắn lại phun ra một luồng hỏa diễm khác để chống đỡ, luồng hỏa diễm này so với lúc trước cường đại hơn gấp chục lần, đây chính là bốn mệnh chân hỏa trong cơ thể nó, lần này sử dụng thì trong một năm nó không thể dùng nữa, đây cũng là tuyệt chiêu bảo mệnh của nó.

"Bồng, bồng."

Một lần nữa va chạm, lần này khí thế hơn hẳn so với lần trước, hai đạo tia sét cuối cùng tuy mạnh mẽ nhưng bốn mệnh chân hỏa của con vật cũng không hề yếu, nước hồ bị hỏa diễm đốt cháy liên tục bốc hơi cùng với đó là năng lượng của hai tia sét tiêu hao càng nhiều.

"Ta, con mẹ ... aaaaa."

Cuối cùng thì bốn mệnh chân hỏa của nó cũng bị đánh tan, tia sét liền đánh sâu vào cơ thể nó, vừa bị tia sét đánh trúng cả thân thể nó liền như bị kim châm, cơ thể không ngừng co giật, thoáng thoáng còn có mùi khét do bộ phận nào đó của nó bị đốt cháy.

Nó không tưởng tượng được một con Hỏa Long như nó còn có ngày cảm giác như bị nướng chín thế này. Hần đúng là một con Hỏa Long chính hiệu, thân thể lúc này của nó chỉ to như cánh tay bình thường nhưng khi cần nó có thể phóng lớn gấp trăm lần.

"Nghe nói trong tộc độ kiếp vô cùng dễ dàng, tại sao đến lúc ta độ kiếp mà nó khó khăn đến vậy." nó không ngừng trách số phận, Long tộc là một tộc vô cùng cường hãn, trong trận chiến Đại Phá Diệt thời viễn cổ bọn họ đứng về phía loài người tuyên chiến với yêu thú, nhưng về bản chất Long tộc cũng là một bộ phận của yêu thú, hơn nữa thiên phú của bọn họ là lực phòng ngự.

Con rồng này có chút ít thương thế, vì thế mới ẩn dấu dưới hồ tu luyện, ai ngờ được đúng lúc Thiên kiếp của nó giáng xuống, đang lúc tới hậu nó không có cách nào khác là nhờ vào kẻ thân cận như Thanh Thiện. Hai đạo Thiên kiếp được Thanh Thiện đón đỡ đã giúp nó tránh được một kiếp, nhưng nó không ngờ được bởi vì hai người cùng chống lại Thiên kiếp mà sinh ra dị biến, Thiên kiếp vốn nó có thể dễ dàng đón đỡ lại trở nên mạnh mẽ mà lại còn sinh ra hai tia cùng đánh xuống.

Bình thường thì ở tia cuối cùng năng lượng mới tập chung nhiều nhất, lần này cũng như vậy, ba phần tư năng lượng của Thiên kiếp chính là ẩn chứa trong hai tia sét này, bất đắc dĩ nó phải dùng đến bốn mệnh chân hỏa, tuy vậy cũng không ngăn cản được, vì thế nó phải dùng thân thể chống đỡ.

Có thể nói Thanh Thiện chỉ là người bị hại, còn kẻ chính thức bị Thiên kiếp phải là con rồng này. Tuy vậy lần này cũng là vận may của Thanh Thiện, thực lực ban đầu đã đột phá trung tầng tầng bảy đã khiến hần có thể đánh bại Nghịch Thiên giả cấp ba, nếu thêm vào thương pháp cùng Tịch Diệt Long Thương muốn đối chọi cùng Nghịch Thiên giả cấp bốn cũng không khó khăn. Quan trọng nhất là ngọn thương trắng bên trong đan điền của hần đã hấp thu năng lượng của bốn đạo tia sét, tuy khiến hần không thể ngay lập tức đột phá hậu kỳ tầng bảy nhưng đủ để đánh bại Nghịch Thiên giả cấp bốn.

Đây chỉ là nguồn chân khí trong nội thể của Thanh Thiện, lần này được Thiên kiếp đánh trúng xương cốt kinh mạch vỡ vụn, đau đớn cả thể xác lẫn linh hồn có thể nói đã tới mức cùng cực, mà nhờ có nó là Cửu Chuyển Kim Cương Thân đã đột phá tầng sáu tiến vào tầng bảy, thân thể lực lượng càng thêm mạnh mẽ.

Năm xưa Hư Thiên Quân chính là dựa vào phương pháp tu luyện thân thể của Long tộc mà sáng tạo ra Cửu Chuyển Kim Cương Thân, tuy chưa từng tu

luyện nhưng Hư Thiên Quân đặt nó cái tên cũng đủ nói đến sự cường hãn của công pháp này.

Nếu dựa vào hai pháp quyết này, hiện tại thực lực chiến đấu của Thanh Thiện đã không thua sút so với Nghịch Thiên giả cấp năm, nếu sinh tử quyết đấu đôi phương dù thắng cũng chỉ thảm thắng mà thôi.

Trở về thực tại, hai đạo tia sét tuy cường hãn nhưng năng lượng đã bị bốn mệnh chân hỏa của nó tiêu hao quá nhiều, vì thế khi đánh vào thân thể nó chỉ đau đớn mà không nguy hiểm đến tính mạng, bất quá nó cũng trọng thương không còn hình dáng của một con rồng vốn có, hai chiếc râu màu đỏ bị đốt trụi, vảy rồng cũng bị bong ra từng mảng, da thịt cháy khét lẹt.

Ngay khi nó biết mình đã thoát một mạng, nó liền cảm ứng được rất đông người đi lại nơi này, mà trong đó còn có mấy cỗ khí tức cường đại, trong đó còn có một kẻ theo đuổi nó mấy tháng nay.

"Lão già chết tiệt, không ngờ hãn đến nhanh thế, lần này thảm rồi." nó khẽ lẩm bẩm, sau đó liếc mắt nhìn thấy cỗ thi thể của Thanh Thiện, nó liền mở miệng cười hề hếch vài tiếng. Sau đó một luồng cường lực mạnh mẽ đẩy thân hình Thanh Thiện lên bờ, nó cũng nhanh như một tia chớp thân thể hóa nhỏ như một con sâu róm chui vào tóc của Thanh Thiện rồi nằm im.

Khi nó vừa hoàn tất thì đám đông đã đến nơi, đa số là người của khu vực này, còn có cả Tâm Nhiên, Anh Thy, cả bố mẹ Thanh Thiện. Vừa đến nơi đã thấy thân thể người nằm đó là Thanh Thiện, bọn họ liền bất chấp chạy lại, ba nữ nhân trên mặt nước mắt chảy dài, chỉ có bố hãn là trấn tĩnh nhất, vừa bế hãn lên vừa kêu người gọi cấp cứu.

Đứng lẫn trong đám đông Lăng Mộ Ảnh trầm tư không biết suy nghĩ gì, rõ ràng hãn chạy tới thì thấy hai tia sét đang đánh xuống, rõ ràng là có người độ kiếp, nhưng ai lại độ kiếp nơi đông người này?, mà điều nữa là hãn còn cảm giác được cỗ khí tức đang chống lại Thiên kiếp là của tên trộm mà hãn đang truy lùng.

Có điều vừa đến nơi hãn lại không còn cảm giác được tên kia, lúc hãn muốn xem xét thân thể Thanh Thiện thì lại bị một người thần bí ngăn cản, người này chỉ xuất một chút khí tức nhưng thực lực rõ ràng hơn hãn hãn, chính vì thế mà hãn không dám làm càn.

Dò xét một lúc lâu chỉ nhận ra người này thực lực không có gì đặc biệt, hãn là không phải con vật kia hóa thành, huống chi thiếu niên này thực lực còn kém so với cả tên kia. Độ kiếp xong có thể thân thể cực kỳ yếu ớt nhưng cảnh giới không thể sút giảm đi mà còn phải tăng lên, vì thế hãn loại bỏ đối phương có thể hóa thành hình thiếu niên này.

Thực ra hãn lo lắng quá thừa, nếu thiếu niên là do con vật kia do qua độ kiếp mà hóa thân thành thì mấy người đang ôm hãn giải thích thế nào?, bọn họ rõ ràng quen nhau mới có thứ tình cảm như thế. Cái duy nhất hãn cảm nhận được là có một cỗ khí tức từ bên trong túi quần thiếu niên này, cỗ khí tức này giống hệt với cỗ khí thể mà thần bí nhân ngăn cản hãn phát ra. Thần bí nhân này chắc chắn có liên quan đến thiếu niên nên mới có tình trạng đó, muốn động thủ liền không đánh lại đối phương, mà hãn dù còn nhiều nghi ngờ nhưng cũng không dám lơ đãng.

"Thiếu niên này rõ ràng trong tổ đặc biệt, tại sao lúc trước chưa từng thấy, không biết sư phụ là ai mà có thể đào tạo được người như vậy, thật đáng sợ. Phải về đề hỏi tiểu Luân xem sao." áo bào xám đứng phía sau đám người trong đầu không ngừng suy nghĩ, còn trẻ vậy mà có thực lực như vậy lão mới thấy lần đầu, một hạt nhân quan trọng như vậy chính là chí bảo, phải cực lực bồi dưỡng a, vì thế dù chưa biết mấy người Nhật Bản vì sao dò xét còn có ý bắt giữ thiếu niên, lão vẫn ra tay ngăn cản.

Đang mơ màng, Thanh Thiện cũng cảm giác được mình đang bị người dùng thứ gì đó quấn quanh người, toàn thân chỗ nào cũng bị quấn chặt, bên tai còn vang lên âm thanh của mấy nữ nhân. Âm thanh của mẹ hãn thì đã quá quen thuộc, còn có hai âm thanh khác cũng quen tai, chỉ là bọn họ thỉnh thoảng mới nói nên hãn không nhận ra.

Ngay lúc này dù hãn còn mơ màng nhưng Hư Thiên quyết vốn quý dĩ lại bá đạo vẫn tự động vận chuyển, mỗi lần hãn trọng thương thì tâm pháp cùng đồ hình lại tự động hiện lên trong óc, lần này cũng không ngoại lệ, linh khí tự động bị hấp dẫn lại lấy một lộ tuyến riêng mà chữa trị thương thế bản thân.

"Xương cốt, cơ bắp, tất cả đều bị tổn thương đến như vậy, em nó có thể sống đã là kỳ tích, nhưng cho dù sau này tỉnh lại cũng sẽ bị tàn phế cả đời, mọi người nên chuẩn bị tâm lý." trở ra phòng bệnh, một trung niên bác sĩ đối với bốn người lên tiếng.

Nghe bác sĩ nói như vậy bố hãn chỉ nhú mày trầm ngâm, mẹ hãn lại bật khóc, hai nữ nhân bên cạnh cũng không tự chủ được mà rơi lệ, một thiếu niên còn chưa tới hai mươi tuổi mà bị tàn phế cả đời, việc này quả là một cú sốc cực lớn đối với mọi người. Mọi người không ai muốn tin, có điều đây là bác sĩ nổi tiếng mà Văn Thanh gọi tới. Người này đã nói vậy thì quá nửa sẽ là sự thật, chỉ có kỳ tích mới thay đổi hiện thực.

"Hai cháu đi về nghỉ đi, hai bác cảm ơn các cháu, ở đây có bác chăm sóc cho nó rồi." mẹ hãn đã trấn tĩnh lại sau đó hướng Tâm Nhiên cùng Anh Thy nói, bà biết lúc gia đình Anh Thy quan tâm giúp đỡ chính là do hãn, lần đầu thấy con mình một thương đánh chết một người ở Lam Sa phái, bà ngạc nhiên không hiểu rõ chút gì. Nhưng giờ hãn tàn phế, nói một cách tàn nhẫn thì hãn đã thành vô dụng, bọn họ còn trông chờ gì nữa, sau này quan hệ sẽ không còn như trước đây, vì thế bà muốn đề hai nữ nhân này về, dù hai người này cùng hãn quan hệ tốt cỡ nào, sâu sắc cỡ nào thì chỉ sợ không có kết cục tốt đẹp gì.

"Không, bác cho cháu ở lại, dù bạn ấy có tàn phế cả đời cháu sẽ đẩy xe cả đời." Tâm Nhiên không biết lấy sức lực ở đâu nói ra câu đó, ánh mắt càng kiên định khó lòng thay đổi, cho dù không hoa mỹ nhưng câu nói như một lời định ước, một nữ nhân trước mặt mẹ người yêu nói ra câu đó đã khó, mẹ hãn còn chưa gặp nàng, có điều câu nói này khiến cho ấn tượng của nàng trở nên vô cùng đẹp trong lòng mẹ hãn.

Một thiếu nữ xinh đẹp lại có thể có quyết định như thế dù đối tượng là kẻ tàn phế, có thể thấy tình cảm nàng dành cho hãn vô cùng sâu đậm.

Anh Thy ở bên cạnh nhìn chằm chằm Tâm Nhiên, nàng biết câu nói của Tâm Nhiên có ý gì, trong lòng nàng không khỏi có chút chua xót, chua xót không

phải vì Tâm Nhiên yêu một kẻ tàn phế mà nàng thấy lòng mình chua xót.

"Mẹ, mẹ không còn coi con là con của mẹ sao." Anh Thy bên cạnh cũng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Con Đường Mới

"Ha ha, ta thành người tàn phế cả đời sao." Thanh Thiện bên trong phòng cười không ra tiếng, y thuật tuy rất hiện đại cùng tiên tiến, hiện tại một người xương cốt như vậy chắc chắn sẽ tàn phế cả đời, có điều đó là người bình thường mà thôi.

Với một Nghịch Thiên giả cường đại chút thương tích đó hẳn chẳng xem ra gì, huống chi hẳn còn muốn mình vài lần tan xương nát thịt để đột phá mới cam lòng.

Thanh Thiện giờ mới cảm nhận được sự cứng rắn cùng dẻo dai của thân thể, qua Thiên kiếp tôi luyện một phần năng lượng của tia sét đã bị xương cốt, kinh mạch, cơ bắp hấp thu, bị nguồn năng lượng bá đạo này cải tạo Cửu Chuyển Kim Cương Thân vốn phải cần điều kiện khắc nghiệt mới đột phá, giờ đã đột phá dễ dàng. Tuy là nói dễ dàng nhưng thời khắc đó sự đau đớn của hắn đã là cực hạn, nếu hắn không chịu được hai lần đau đớn liên tiếp đó thì hiện tại đã là cái xác khô rồi. Có trải qua nguy hiểm mới đạt tới thành quả to lớn.

"Cô nàng Tâm Nhiên xem như mình nhìn không nhầm, vài lần cứu nàng hẳn là đáng giá, chỉ là không biết cô nàng thích mình rồi hay chỉ là muốn trả ơn mình mấy lần trước nữa." Hắn nghe thấy rõ ràng từng người bên ngoài nói chuyện, dù hắn bị "tàn phế" vẫn đối với hắn chí tình như vậy, làm người còn mong muốn gì hơn nữa.

Đúng lúc này trên đầu của hắn có chút ngứa ngáy, hai tay đều băng bó cứng ngắc, mà xương cốt vốn chưa lành, muốn co duỗi là không thể còn nói chi đến gãi đầu.

"Ngứa quá, có cái quái gì trên đầu mình vậy." âm thanh của hắn không khỏi bức bối lắm lắm.

"Ngứa cái đầu nguoi ấy, Hòa Long ta trên đầu nguoi là phúc ba đời của nguoi đó."hắn vừa nói xong, một âm thanh đã truyền tới đầu hắn.

"Thì ta đang ngứa đầu đây?, a ... nguoi không phải Từ Long, nguoi là ai mau ra khỏi tóc của ta." Thanh Thiện không ngừng sợ hãi, người hắn tuy trọng thương nhưng không hề ảnh hưởng tới công lực cùng cảm giác, có thể ẩn giấu một con vật ở trên đầu hắn mà hắn không hay biết thì con vật này có thực lực cỡ nào? Mà một Nghịch Thiên giả để một kẻ thân bí trên đầu mình rõ ràng là chán sống rồi. Não bộ vốn là nơi hội tụ của linh hồn, chỉ cần đối phương phá hủy thì dù cường đại như tứ đại Thiên Quân cũng đừng mong sống nữa.

"Hè hè, biết sợ rồi sao, hôm qua nếu không phải ta cứu nguoi nguoi đã đi đời dưới Thiên kiếp rồi, ta thấy nguoi có hai cô bạn gái xinh đẹp như vậy hay là tặng ta một nàng đi, xem như là tiền bo cho ta cứu nguoi."

"Nguoi muốn đụng đến hai nàng ta liều mạng với nguoi."

"Hè hè, nguoi giờ còn sức liều mạng sao, ta phun một ngọn lửa là nguoi thành con khỉ thôi làm sao có sức cùng ta liều mạng chứ." tuy nói mạnh miệng như thế nhưng hiện tại có cho hắn cũng không giết Thanh Thiện, bởi hắn cảm ứng được thân bí nhân hôm qua có khí tức giống như khí tức của một chiếc huy hiệu trong túi quần của thanh niên này, trên đến một cường giả như vậy hẳn không phải khôn ngoan.

Thanh Thiện tức mà không làm gì được, có thể ẩn giấu trên đầu mình lâu như vậy, Thanh Thiện cho rằng đối phương thực lực hơn xa mình, vì thế hắn cũng không nói gì, hắn không biết đối phương sao lại ẩn trên đầu mình nhưng xem ra đối phương cũng không muốn giết hắn, nếu không hẳn đã chết từ lâu rồi.

Kỳ thật thực lực của con rồng này cũng vừa mới tiến nhập Nghịch Thiên giả tầng năm mà thôi, so với Thanh Thiện còn cao hơn nhưng cũng một chút mà thôi, nó có thể ẩn giấu được Thanh Thiện do bí pháp mà nó dùng là Ẩn Thân Thuật, cha mẹ nó tình cờ có được pháp quyết này trong một lần du lịch ở Nhật Bản, bọn họ nghe nói pháp quyết này còn không phải chính tông, Ẩn Thân Thuật chính tông đang được cất giữ tại Lư Nguyệt thân đạo phái. Tuy vậy bọn họ còn không có ý định tiến vào trộm.

Đáng tiếc đứa con tử quý của bọn họ lúc vô tình nghe họ kể về Ẩn Thân Thuật lại mang ý nghĩ điên cuồng trộm cướp, ai ngờ hắn đã thành công, cùng với nó là sự truy đuổi của Thần Đạo gia đến từ Nhật Bản.

Nằm trên đầu Thanh Thiện, nó không thấy Thanh Thiện nói gì tâm lý càng bức bối, nó trộm được Ẩn Thân Thuật chính tông nhưng lại không hiểu đọc thế nào, nếu chỉ là đồ hình thì nó cũng biết từ lâu rồi, phí công trộm được, hiện còn bị truy đuổi thế mà bí pháp lại không đọc được hỏi sao nó không buồn bực.

Cũng may mắn mấy lần giao chiến với tên Thần Đạo giả cao hơn một cảnh giới khiến công lực đột phá, hiện tại nó đã có thể hóa thành hình người nhưng vì công lực tiêu hao trong lần độ kiếp nên nó chưa có khả năng hóa hình.

Thấy con vật trên đầu không nói gì, Thanh Thiện cũng tin tưởng nó không giết mình, hiện tại hắn muốn mình nhanh chóng phục hồi, sau đó giải quyết cái của nợ trên đầu này, dù sao phải ôm một quả bom trên đầu ai mà không lo lắng cho được.

Lúc này hắn mới nhớ ra lúc độ kiếp Tịch Diệt Long Thương không có rời tay, vậy giờ không thấy nó đâu cả, toàn thân thì bó bằng vải trắng kín mít người lại còn được cố định bằng thạch cao, hắn muốn nhìn xung quanh cũng không được, chợt trong lòng Thanh Thiện có cảm giác thứ gì đang gọi mình, bằng một liên lạc vô hình mơ hồ, Thanh Thiện biết trong lòng vừa nghĩ đến Tịch Diệt Long Thương thì nó như phát tín hiệu lại cho chủ nhân biết.

Thanh Thiện không khỏi cảm giác kinh ngạc, bởi trước kia không hề có cảm giác liên lạc kỳ lạ này, mà bây giờ hắn chợt có ý nghĩ, chỉ cần mình dùng linh hồn chỉ huy thì Tịch Diệt Long Thương sẽ tự đến trước mặt mình. Trong đầu vừa nghĩ vậy thì một thanh đen thui dài một mét tám đã bồng bềnh trôi nổi giữa không trung ngay trước mặt hắn, không phải Tịch Diệt Long Thương còn là gì?

Quả thật Tịch Diệt Long Thương vẫn ở trong phòng bệnh của hắn mà thôi, khi tối chính Anh Thy đã đem về cho hắn, nàng biết đây là vũ khí của hắn, khi trước nàng chỉ Thanh Thiện cầm cây thương này luyện tập cực kỳ dễ dàng, ai ngờ vừa muốn nhắc lên lại không thể nhắc được, sau đó phải dùng chân khí trong nội thể mới cầm tới tay được, bất quá nếu muốn nàng dùng nó múa thương thì là điều không thể. Vác một cây thương nặng một trăm cân còn có thể, còn dùng nó luyện võ thì tương đương với một người vác một nghìn cân di chuyển à.

Một thanh thương nặng một trăm cân lại có thể dùng ý niệm cho nó trôi bồng bềnh giữa không trung, nếu ai nhìn cảnh tượng này chỉ sợ là tin trên đời này thật sự có ma rồi.

"Xem ra Tịch Diệt Long Thương này có liên quan tới thanh thương nhỏ trong đan điền mình." Thanh Thiện vừa nghĩ, ngọn thương trắng bên trong đan điền hẳn chính là mô hình thu nhỏ của Tịch Diệt Long Thương, ngay cả một chút đường vân trên thân thương cũng không khác nhau, cái khác chỉ là một đen một trắng, một lớn một nhỏ mà thôi.

"Mà sao mình cảm giác nó dường như không có trọng lượng vậy? Nó rõ ràng nặng gần trăm cân mà." một ý nghĩ trong đầu Thanh Thiện thoáng nghĩ ngơ, mà lúc này hắn còn cảm nhận được rõ ràng từng ly từng tý của Tịch Diệt Long Thương, độ cường đại của linh khí chứa bên trong viên ngọc, trận pháp mà bên trong đó đang phong ấn Tử Long, còn có cả hơi thở cùng hành động của Tử Long hắn đều nắm rõ trong tay mình.

"Ê, người nhìn gì ta dữ vậy, chưa thấy con rồng nào hay sao, trên đầu của người không phải có một con đó thôi, sao không nhìn đi." cảm giác bị Thanh Thiện soi mói, Tử Long không khỏi tức mình nói.

"Hả, người nói cái con đang nằm trên đầu ta là một con rồng sao, không thể nào, rồng sao nó nhỏ vậy chứ?."

"Hừ, Long tộc của chúng ta hóa hình lớn nhỏ đã là cái gì, con rồng trên đầu người là một con Hóa Long, thực lực vừa đạt tới Nghịch Thiên giả cấp năm, hồi tôi không phải người độ kiếp mà là nó độ kiếp, còn người là kẻ xui xẻo bị Thiên kiếp coi là kẻ giúp đỡ con Hóa Long đó độ kiếp nên nó công kích cả người luôn."

"Móa, hóa ra là con giun lửa đó hại ta hả, mẹ kiếp." Thanh Thiện không khỏi tức giận, miệng cũng lẩm bẩm thành tiếng, chỉ là con giun lửa trong lời nói của hắn lúc này đã ngủ nên không nghe thấy được những lời này.

"Ha ha, có lẽ người nên cảm ơn nó, không phải nhờ có nó mà thực lực của người tăng tiến lớn như vậy sao, hơn nữa chân khí lúc trước của người đa phần đều dựa vào hấp thu linh khí cũng được Thiên kiếp rèn luyện, có thể nói thực lực lúc trước không dựa vào tự thân có được giờ đều thật sự là của người."

Nếu nói về thực lực thì Tử Long chỉ có thực lực của Nghịch Thiên giả cấp bốn, nhưng nếu nói về linh hồn lực thì nó thực sự là Nghịch Thiên giả cấp mười, chỉ sợ sống từ thời viễn cổ đến giờ, nó có thể đột phá tầng mười một, mười hai cũng nên, như vậy linh hồn của nó tương đương với Thiên Quân năm xưa cũng không kém bao nhiêu, nó đã nhận định thì khó có thể sai.

Thật sự với tuổi tác của Thanh Thiện có được thực lực như hiện tại là do phần lớn ngoại giới tác động, lần đầu là công lực của Ngô Tuệ, rồi đến Huyền Hải sư huynh, sau đó là pháp quyết bá đạo của Hư Thiên Quân, bởi vì linh khí hấp thu của hắn quá nhanh cùng quá nhiều nên việc tăng thực lực của hắn có chút miễn cưỡng. Linh khí dùng sao cũng là linh khí, công lực của Ngô Tuệ cùng Huyền Hải dù đều từ Hư Thiên Quyết mà ra nhưng đều không phải của hắn, vì thế muốn hắn không chế chân khí đến mức hoàn mỹ là khó khăn, không giống như những tu luyện giả khác, bọn họ bỏ thời gian ra rèn luyện chân khí từ từ theo năm tháng, bọn họ chậm nhưng chắc, tất cả chân khí trong nội thể bọn họ muốn nó thế nào thì hoàn toàn theo ý đó.

Lần này Thanh Thiện được Thiên kiếp rèn luyện, không những Cửu Chuyển Kim Cương Thân đột phá mà Hư Thiên quyết cũng đột phá trung tầng tầng bảy, không những thế mà càng tiến tới cực hạn của trung tầng tầng bảy. Nhưng điều Tử Long coi trọng nhất là số chân khí nhờ nhiều vào ngoại giới này đã được Thiên kiếp trui rèn mà thực sự thành của hắn.

Có rất nhiều bằng môn tà đạo vì muốn tăng cường thực lực nên tìm đường tắt nhờ vào ngoại giới, có điều công lực đó không thật sự của bọn họ, có người vì quá tham lam nên bị số công lực đó phá phách cơ thể mà thành tàn phế. Vì thế hầu hết mọi người đều dựa vào bản thân cùng năm tháng trui rèn.

Được Tử Long giảng giải một hồi Thanh Thiện mới biết sự quý báu trong lần này, hắn chợt nhớ ra trong truyện Kim Dung hắn từng đọc, Kiều Phong là một người không có chút kỳ ngộ nào nhưng võ công lại nhìn hơn Đoàn Dự cùng Hư Trúc, trong khi hai người đó nếu tính công lực thì lại có tới hơn trăm năm công lực, ngay cả vị sư Vô Danh trong chùa Thiếu Lâm cũng phải khen Kiều Phong. Giờ hắn mới hiểu vì sao lại như vậy, tâm lý muốn thực lực càng cường đại ngày xưa đã bị một gáo nước lạnh dội vào, thực lực cường đại ai cũng muốn nhưng thật sự là của mình thì phải cần thời gian.

Hư Thiên quyết đoạt thiên địa tạo hóa nhưng ẩn bên trong đó là một lỗ hổng cực lớn, linh khí thiên địa đâu thể cứ hấp thu là chuyển hóa hoàn toàn thành công lực, dù chuyển hóa hoàn toàn nhưng vì số lượng quá lớn hẳn có thể không chế hoàn toàn như ý mình không?

"Người có biết tại sao Hư Thiên Quân năm xưa rất cuồng chiến không? Hẳn không phải không biết pháp quyết của mình có lỗ hổng, vì thế hẳn dùng xương máu của mình để trui rèn số công lực hấp thu được bởi ngoại giới." Từ Long lại truyền âm đến đầu của hắn.

"Hà, xem ra chẳng có thứ gì hoàn mỹ cả, được thứ này mất thứ kia, Hư Thiên quyết đích xác bá đạo nhưng cũng phải cần một biện pháp cực đoan để đi tiếp, hèn gì từ trong linh hồn có thứ gì muốn thôi thúc mình chiến đấu, càng chiến đấu mới có thể tăng thực lực." trong đầu Thanh Thiện đã cảm nhận ra con đường đi tiếp theo của mình, muốn có thực lực càng cường đại ngoài tu luyện ra hẳn còn phải chiến đấu, càng chiến đấu thực lực càng cường đại, càng chiến đấu những thứ ngoại giới đều sẽ là của hắn.

"Vậy bây giờ số công lực trong nội thể ta có phải hoàn toàn là của ta không?"

"Theo như cảm giác của ta thì đúng như vậy."

"Vậy thực lực hiện thời của ta tương đương với Nghịch Thiên giả cấp mấy?" Thanh Thiện thấy Từ Long nói hắn may mắn được Thiên kiếp trui rèn, vì thế hẳn muốn xem nhờ vào điều này thực lực hiện thời của hắn thế nào.

"Người có thể xem như tiến sát tới đỉnh cấp của Nghịch Thiên giả cấp bốn, nếu hiện tại người giao chiến cùng quái vật khi xưa dưới biển hẳn là nhỉnh hơn nó một chút." Cao thủ dựa vào cảm giác mà nhận định thực lực, mà cảm giác bắt nguồn từ linh hồn lực, Từ Long dù bị phong ấn nhưng linh hồn vẫn rất cường đại. Từ đầu do bị Thanh Thiện giấu trong Hư Thiên giới chỉ nên nó mới không phát hiện ra Hóa Long ẩn thân dưới đáy hồ, khi Thanh Thiện vừa lờ Tịch Diệt Long Thương ra thì nó đã bị Thiên kiếp cuốn hút mà quên đem linh hồn lực tra dưới đáy hồ, huống chi Hóa Long hẳn còn có bí pháp Ẩn Thân Thuật.

Nhưng ngay khi độ kiếp Từ Long đã nhận ra sự tồn tại của một con rồng khác, có điều đã quá muộn, Thiên kiếp đã khởi động, nếu nói ra sẽ khiến Thanh Thiện phân tán, nó không hề muốn Thanh Thiện xảy ra chuyện, bởi chỉ có mình chủ nhân của Tịch Diệt Long Thương cùng Hư Thiên chân khí mới có thể giải thoát nó khỏi phong ấn. Sau đó kể cả người thần bí thực lực đạt tới Nghịch Thiên giả cấp bảy cũng không thoát khỏi linh hồn lực của nó.

"Đỉnh cấp của cấp bốn, hơn nữa công lực đều là của mình cả, ha ha ha, không ngờ thực lực tiến nhanh quá vậy." Thanh Thiện khi nghe Từ Long nói xong, tâm lý không ngừng kích động chợt cười ha ha.

Hắn đã tìm ra con đường mới cho mình, nếu muốn tiếp tục tăng tiến thực lực hẳn chỉ có thể không ngừng chiến đấu.

Bởi âm thanh của hắn khá to mà những người bên ngoài chờ đều nghe thấy, phòng của hắn vốn không ai được phép tiến vào bởi hắn thuộc diện bệnh nặng, ngoài bác sĩ thì không ai khác được tiến vào, bác sĩ vừa khám cho hắn còn phán đoán hẳn trong vài tuần chưa thể hồi tỉnh được, không ngờ còn chưa tới một tiếng đồng hồ, bệnh nhân bệnh dường như không thể nặng hơn được nữa đã tỉnh lại, mà lại còn nghe được âm thanh như tiếng cười.

Bốn người đang ở bên ngoài, Anh Thy cùng Tâm Nhiên là phản ứng nhanh nhất, hai nàng đều nghe rõ ràng âm thanh, một người liền hô bác sĩ tới, người còn lại đã dẫn cha mẹ Thanh Thiện vào phòng xem hắn thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Ngũ Hành Thương

"Ồi lạ chúa tôi, cậu ấy đã tỉnh lại rồi, đúng là kỳ tích của y học!" vị trung nhân mặc trong mình bộ áo blue trắng vừa nhìn thấy Thanh Thiện đang nói chuyện cùng mấy người liền thốt không nên lời, là bác sĩ đầu ngành của khoa xương khớp vị bác sĩ này chỉ nắm qua là biết tình trạng của Thanh Thiện, chỉ riêng việc toàn thân xương cốt gãy hết đã biết bệnh nhân chịu đau khổ cỡ nào, mười người đến chín là chết, người còn lại là hôn mê ít nhất cũng là một tháng, đây là còn chưa kể đến bệnh nhân này có thể cả xương đầu cũng có vài nơi trọng thương, tuy chưa chiếu bằng X - quang nhưng kinh nghiệm trong ngành hẳn có thể suy đoán ra.

"Có thể nào là trước lúc sắp chết hắn hồi quang phản chiếu không? " một ý nghĩ trong đầu của vị bác sĩ này, hẳn rất không muốn vị thiếu niên này chết đi, nhìn thấy Anh Thy đứng bên ngoài lo lắng hẳn đã biết vị thiếu niên này vô cùng quan trọng với sự phát tài của mình, nếu cứu được hẳn thì lo gì chức viện trưởng còn tuột khỏi tay chứ. Gia đình Anh Thy không chỉ nhúng tay vào bất động sản hay ô tô mà các khách sạn, nhà hàng, bệnh viện, ... chỉ cần ngành nào có lợi nhuận lớn là có mặt của gia đình nàng, cùng với đó là mối quan hệ với các bộ các ngành. Chỉ cần ba của nàng nói một câu thì không cần quá một tháng vị bác sĩ Hùng này thành viện trưởng cũng không khó.

Nghĩ đến cơ hội phát tài sắp mất, hắn liền nhanh tới giường bệnh kiểm tra, âm thanh bệnh nhân rõ ràng rất có lực không hề giống người sắp chết, ánh mắt thiếu niên còn tạo cho hắn sự run sợ trong lòng, xương cốt bệnh nhân vẫn còn tình trạng gãy vụn nhưng lại khác với lần kiểm tra trước đây, lần này các đoạn xương đã khít gần nhau hơn nhiều, lần trước xương cốt của thiếu niên chỉ cần sờ vào là thấy các đoạn xương gãy đoạn bên trong.

"Khó có khả năng a." càng kiểm tra vị bác sĩ Hùng này càng cảm thấy sợ hãi, hẳn chắc chắn vị thiếu niên này không phải trong tình trạng hồi quang phản chiếu, yên tâm thì yên tâm nhưng hẳn kinh sợ trước khả năng phục hồi của thiếu niên này, nếu không phải bốn người trong phòng nhận biết thiếu niên này, hẳn còn tưởng rằng mình nằm mơ hoặc thiếu niên này không phải là con người cũng nên.

"Bác sĩ, bạn ấy thế nào rồi." Tâm Nhiên thấy biểu tình trên mặt của vị bác sĩ này không ngừng thay đổi liền dò hỏi.

"Đúng vậy bác sĩ Hùng, bạn ấy không sao chứ? Anh Thy đứng bên có chút lo lắng hỏi.

"Không sao cả, tình trạng cậu ấy rất tốt, ... rất tốt, chỉ là nên để cậu ấy tĩnh dưỡng." khi này hẳn còn nói vị thiếu niên này bị liệt cả đôi, nhưng cứ theo tình trạng này thì suy đoán của hẳn hoàn toàn sai lầm, một suy đoán sai lầm như thế nếu là bệnh nhân khác có thể không sao cả, có điều thiếu niên này lại là bạn của vị Thy tiểu thư, chỉ sợ con đường thăng chức hẳn sẽ đứt đoạn từ đây vì thế hẳn không khỏi ngập ngừng nói, không còn phong cách thường ngày hay trịch thượng của vị trưởng khoa đầu ngành nữa.

Rời khỏi phòng mọi người không ai để ý thấy ngọn thương màu đen ở trong phòng đã biến mất, trước khi mọi người vào tới Thanh Thiện đã nhanh chóng nhét Tịch Diệt Long Thương vào Hư Thiên giới chỉ, lần này hẳn phát hiện tuy Tịch Diệt Long Thương còn chưa có phóng to thu nhỏ như Như Ý Bổng của Ngô Không, nhưng Thanh Thiện cảm giác chỉ cần truyền chân khí vào là có thể tùy ý tăng sức nặng của nó, tuy là cảm giác nhưng vì linh hồn của Thanh Thiện đã gắn kết cùng Tịch Diệt Long Thương, nên theo lẽ đó là sự thật.

Thanh Thiện vốn đang lo lắng tìm đối thủ giao đấu, vốn trong giao chiến tiềm năng sẽ được bộc phát cao nhất, kỹ năng chiến đấu được hoàn thiện, linh ngộ cũng nhanh chóng hơn, tuy nhiên sinh tử quyết chiến nếu thắng tất nhiên là tốt, nhưng lỗ thua sẽ là cả tính mạng mình. Vì thế trừ khi có khinh công đệ nhất để đề phòng còn chạy trốn, không thì chiến đấu sẽ rất nguy hiểm.

Ngoài chiến đấu ra còn một phương pháp giúp Thanh Thiện chuyển hóa linh khí thành công lực của bản thân, đó là khổ luyện, chỉ cần luyện tập thường xuyên, số chân khí do linh khí hóa thành sẽ được nhuần nhuyễn sử dụng, sau đó sẽ hoàn mỹ cho mình vận dụng. Tịch Diệt Long Thương chỉ nặng có một trăm cân, nếu so với người thường là rất nặng nhưng so với Thanh Thiện thì lại quá nhẹ. Hiện giờ thực lực tăng tiến ngọn thương này lại càng nhẹ hơn nhiều, cho dù cầm Tịch Diệt Long Thương luyện tập cả ngày cũng chưa chắc đã mệt mỏi.

Nhưng giờ chỉ cần truyền chân khí vào Tịch Diệt Long Thương nó sẽ nặng hơn, một mặt luyện tập Cửu Chuyển Kim Cương Thân sẽ tiến bộ nhanh hơn mà chân khí nội thể sẽ càng thêm vận dụng thành thực.

Hư Thiên quyết có thể khiến công lực bản thân tăng lên vô cùng nhanh chóng, miễn sao cơ thể có thể chịu đựng được, tuy nhiên vì quá nhanh như vậy mà chân khí hấp thu sẽ không hoàn toàn tinh thuần, vốn chân khí nếu muốn thuần thực không chế thì phải được tu luyện giả vận chuyển ba mươi sáu vòng quanh kinh mạch toàn thân, sau đó mới xuyên qua vũng xoáy tại đan điền rồi mới tới được nội đan, vì thế chân khí chứa tại nội đan rất tinh thuần.

Hư Thiên quyết lại lấy linh khí hóa chân khí rồi trực tiếp đi qua vũng xoáy tại đan điền mà vào nội đan, cách này làm giảm bớt vô số thời gian, chỉ cần nơi có linh khí nồng đậm liền trực tiếp hấp thu vào nội đan, sau đó dùng toàn bộ chân khí đó ra rèn luyện lại cho tinh thuần, cách nhanh nhất chính là trong sinh tử quyết đấu.

Nên biết sau khi chiến đấu dù sức cùng lực kiệt, chân khí tiêu tan hết nhưng thực ra không phải vậy, chân khí nó chỉ tàn mất trong những kinh mạch khác nhau của nội thể, một phần rất nhỏ là mất đi thật sự, điều này giải thích vì sao sau khi chiến đấu tu luyện giả chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là hồi phục, bởi bọn họ chỉ cần quy tụ đám chân khí tàn mất khắp nơi lại mà thôi.

"Ài, với thương thể hiện tại chỉ sợ vài ngày tới thật sự phải nằm trên giường mất." Thanh Thiện tuy muốn nói chuyện nhưng tên bác sĩ kia đã đuổi mọi người ra hết, bảo hẳn phải tĩnh dưỡng không được quấy rầy. Hiện tại hẳn đang buồn mà không có người cùng nói chuyện.

Thanh Thiện chợt nhớ lâu lắm hẳn không xem lại Hư Thiên quyết trên bia đá, đây mới là bản gốc của pháp quyết, hẳn đã đột phá hiện tại cũng chưa có gì làm, chỉ có thể dùng mắt để đọc, cơ thể mặc dù bị băng bó, xương cốt còn đau đớn nhưng so với Thanh Thiện còn chưa đến nỗi không thể cựa quậy, để thân mình dựa lên tường. Thanh Thiện liền lấy ra bia đá.

Hậu kỳ của tầng bảy cũng vẫn đồ hình như cũ, chỉ lên đến tầng tám lộ tuyến luyện công mới thay đổi, đang định cất đi Hư Thiên quyết thì tâm lý Thanh Thiện không khỏi tò mò, từ đồ hình thứ tám, chín tương ứng với tầng tám cùng tầng chín của tám pháp đều có một ngọn thương pháp trong nội thể, nhưng đến đồ hình tiếp theo bản thân ở đan điền hình vẽ sinh ra năm ngọn thương phân biệt ở năm phương vị trong đan điền. Mà nếu trí nhớ hẳn không nhầm thì năm phương vị này đúng là phương vị của trận pháp hẳn thấy trong Hư Thiên động phủ, cũng là pháp trận đang vây khốn Từ Long.

Thanh Thiện hiếu kỳ liền đọc đoạn cuối, đây chính là những gì Hư Thiên Quân cuối đời sáng tác ra, cũng là tầng thứ mười Hư Thiên quyết như suy đoán.

"Ngũ Hành Thương Trận là trận pháp dựa vào năm ngọn thương làm chủ đạo, bên ngoài nhìn rất bình thường, nhưng nó có thể hoán chuyển chân khí cho nhau, lấy ngọn thương ứng với Bách Huyệt hội chiếu xuống là chủ, bốn ngọn thương còn lại hỗ trợ. Ngoài ra Ngũ Hành Thương Trận còn có thể tự mình hấp thu thiên địa linh khí.

Đến cuối đời ta mới lĩnh ngộ được thương trận này, thương trận một hóa năm còn có thể làm linh hồn tăng tiến ít nhất năm lần, đáng tiếc linh hồn của ta đã quá suy yếu mà thời gian không đủ để hình thành Ngũ Hành Thương trong đan điền.

Kẻ kế thừa của ta, người đến một trình độ nhất định sẽ biết Hư Thiên quyết có lỗ hổng của nó, không có đường tắt nào mà không có trả giá gì đó, ngoài cực lực khổ luyện hoặc sinh tử chiến đấu mới có thể rút ngắn lại, tuy vậy có một vấn đề khó khăn, số chân khí đã "thuộc về người" theo lý sẽ không cần trui rèn, nhưng vì người tu luyện nên số chân khí được trui rèn sẽ lẫn lộn cùng đám chân khí mới hấp thu, vì thế mỗi khi vận dụng sẽ thành một hỗn hợp không tinh thuần, nó sẽ làm sức mạnh chân khí giảm đi đáng kể. Ta đã nghĩ ra phương pháp, đó là tạo ra một nội đan khác trong đan điền, những chân khí đã thuộc về mình chỉ chứa đựng trong một ngọn thương, số còn lại tạp chất chứa đựng ở ngọn thương khác, lúc này muốn rèn luyện người chỉ cần lấy

số hỗn tạp ra mà thôi.

Sau đó ta lĩnh ngộ thương trận, vì vậy sáng tạo pháp quyết để hình thành năm ngọn thương tại đan điền, năm ngọn thương này cùng với linh hồn người là một, vì thế cùng với sự lớn mạnh của năm ngọn thương linh hồn người sẽ tăng lên ít nhất năm lần. Chỉ là có một hạn chế, vì tạo ra năm ngọn thương nên nếu muốn chịu đựng được số chân khí khổng lồ như vậy thì kinh mạch của người phải vô cùng cường đại, ít nhất phải đạt tới như của Hoàng Kim Long của Long tộc, vì vậy người nhất thiết phải tu luyện Cửu Chuyển Kim Cương Thân là điều bắt buộc, nếu không thì khi vận dụng hai, ba, bốn, năm chân khí trong ngọn thương cùng lúc thì chưa giết địch được người đã chết trước.

Một ngọn thương có thể chứa đựng chân khí của một Thiên Quân như ta, người có thể biết sự cường đại của nó, nếu người có thể hình thành Ngũ Hành Thương như vậy ta cũng không tưởng tượng được cường đại khi đó của người, ta ở tầng thứ chín Hư Thiên quyết mới sáng tạo ra Ngũ Hành Thương vì vậy lúc này mới hình thành nó, có điều theo ý nghĩ của ta, chỉ cần linh khí sung túc thì ở tầng thứ bảy đã có thể hình thành Ngũ Hành Thương. Vì thế số linh khí ta tích tụ được trong Tịch Diệt Long Thương là dùng cho việc này, không biết nó có đủ cho người hình thành mấy ngọn thương, cái đó tùy vào số thời gian cùng với duyên phận của người.

Đáng tiếc, đáng tiếc ta không đủ thời gian. Nếu không ta có thể biết được bí mật kia."

Đọc đến đoạn cuối, Thanh Thiện vừa mừng vừa tiếc thay cho một kỳ tài như Hư Thiên Quân, dựa vào lý luận, nếu cho Hư Thiên Quân đủ thời gian thì không biết còn đáng sợ thế nào nữa, chỉ có câu cuối cùng Thanh Thiện còn không hiểu lắm, bí mật thì lúc nào chả có, vì thế hắn không suy nghĩ lung tung nữa.

"Ngũ Hành Thương có thể ở tầng bảy hình thành được, vậy hiện giờ mình có thể hình thành được sao? Chỉ là không biết hình thành được bao nhiêu cái đây?" trong lòng Thanh Thiện không khỏi vui sướng nghĩ. Năm ngọn thương vốn độc lập với nhau, nên việc linh khí chứa trong nó bao nhiêu cũng không mấy ảnh hưởng đến kinh mạch, vì chỉ khi nào hắn dùng cả hai ngọn thương mới vượt quá sự chịu đựng của thân thể mà chết, còn bình thường chỉ dùng chân khí ở một ngọn thương sẽ không sao cả.

Đang suy nghĩ thì một âm thanh kinh ngạc từ trên đỉnh đầu Thanh Thiện vang lên "Người biết thứ ngôn ngữ này sao." Hòa Long vốn muốn ngủ để phục hồi thực lực, nhưng vì thấy Thanh Thiện tự nhiên lộ ra một bia đá mà ngôn ngữ có vài ký tự như trong Ấn Thần Quyết hắn lấy trộm, vốn đang bực mình vì lấy phải thứ không dùng được, nay hắn không khỏi cầu mong Thanh Thiện đọc được ngôn ngữ này.

Từ suy nghĩ tỉnh lại, Thanh Thiện đoán là con Hòa Long này muốn nói ngôn ngữ của bia đá này, dù không biết hắn hỏi làm gì nhưng cũng trả lời

"Biết."

"Hề hề, tốt quá, tốt quá, ta có cuốn bí pháp bằng ngôn ngữ này, chỉ cần người dịch hộ ta, bảo đảm người vừa học được bí pháp lợi hại mà ta sẽ rời khỏi đầu của người, thế nào?" Hòa Long dù muốn đọc chiếm nhưng nếu để một tên Nghịch Thiên giả đọc được còn không phải để người đó học được sao, dù gì cuốn bí pháp đồ hình cùng ngôn ngữ cũng gắn liền nhau, hắn không muốn cũng phải chịu. Điều hắn muốn là nhanh chóng học được Ấn Thần Thuật trong này, vì hắn biết đám Thần Đạo giả Nhật Bản sẽ phải kẻ càng lợi hại truy sát hắn.

"Bí pháp? Ta dịch cho người cũng không sao, nhưng ngoài điều người vừa nói ta còn có điều kiện khác nữa." dù không biết bí pháp thế nào, nhưng có tiện nghi không chiếm mới là kẻ ngu. Lúc này hắn còn sợ đối phương nhưng giờ con rồng còn muốn cầu hắn, càng chứng tỏ thêm hắn không dám làm gì mình cả.

"Người không sợ ta sẽ giết lập tức sao? Nếu người không tin có thể thử, chỉ là ta nói trước mỗi người chỉ có duy nhất một mạng mà thôi." con rồng trên đầu có chút tức khi nói, nếu về sự quý giá của bí pháp này thì cực kỳ trân quý, nó đã phải tìm mọi cách mới chiếm lấy được, nay còn bị truy sát suýt mất mạng, vậy mà cái tên nhân loại yếu nhược hơn nó còn dám đòi hỏi thêm điều kiện.

"Thực ra cũng không có gì, chỉ là một số điều nhỏ mà thôi, ví như ta muốn người phải lập lời thề rằng không được giết ta sau khi ta đã dịch cho người, dĩ nhiên ta sẽ thề rằng dịch đúng cho người? Thế nào, ta nói không sai chứ." Thanh Thiện cũng không dám làm quá đáng, đối phương nói giận chỉ sợ hắn không có thêm mạng để chết.

"Cũng đúng, nói đi, người muốn gì, nếu quá đáng đừng trách ta vô tình."

"Tất nhiên, tất nhiên, ta muốn người không giết ta, ta muốn người hộ pháp cho ta vài ngày, hiện tại ta bị thương thế này cũng do người một phần còn gì, không phải do người độ kiếp thì sao ta ra nông nỗi này?" nói đến đây Thanh Thiện có chút nói nhỏ lại, dù sao mình cũng có ý trách đối phương, mà cái con "giun lửa" dờ hoi này nếu nóng giận bắt thường giết người thì đúng là lỗ to.

"Được rồi, ta đồng ý, nhưng ta còn có kẻ thù đang truy sát, nếu khi đó hắn đến thì không thể trách ta chạy trốn."

"Có kẻ thù? chạy trốn." thực lực Nghịch Thiên cấp năm mà còn chạy trốn, Thanh Thiện không khỏi sợ hãi. Có điều được một Nghịch Thiên giả tạm thời bảo vệ còn hơn là không có.

"Được, lúc đó người có thể chạy. Giờ chúng ta lập lời thề."

Lập linh hồn lời thề cũng chỉ là một cách khác của lời thề, nhưng do những người sống càng lâu thể diện càng quan trọng, nên nó cũng được xem một cách bảo chứng, huống chi Long tộc rất xem trọng mặt mũi.

Lời thề quả nhiên từ miệng Hòa Long nói ra rất trang nghiêm, hắn lấy Long Thần ra phát lời thề, còn Thanh Thiện cũng lấy trời đất làm chứng. Lập xong lời thề từ trên đầu đã xuất hiện một tấm bia đá khác, thấy bia đá trôi nổi giữa không trung Thanh Thiện lấy làm lạ nhưng sau đó cũng bình tĩnh, cái gọi là

bí pháp không ngờ cũng được truyền từ viễn cổ, người thời này hầu hết dùng bia đá để khắc chữ, vì nó vừa để được lâu lại rộng rãi để khắc lên đó.

" Ân Thần Thuật." Thanh Thiện nhìn vào mấy chữ trên cùng của bia đá.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ngũ Hành Hình Thành (Phần 1)

Bia đá dài cỡ hai mét, rộng một mét, bên trong có ba đồ hình cùng đường vận chuyển chân khí, theo lý giải trên bia đá thì chỉ cần để chân khí vận chuyển theo pháp quyết này thì chân khí nội thể hoàn toàn được ẩn giấu, khí tức cùng hơi thở cũng ẩn giấu, chỉ cần không để người nhìn thấy thì không ai có thể nhận ra, dù người đó công lực cao thâm hơn mình.

" Quả nhiên bí pháp ảo diệu, ta gặp may rồi." trong lòng Thanh Thiện không khỏi hô lên vui sướng.

Bên trong còn ghi lại phải ít nhất đạt tới cảnh giới Thần Đạo giả mới có thể tu luyện được, theo suy đoán của Thanh Thiện thì Thần Đạo giả có lẽ ngang với Nghịch Thiên giả, như Nghịch Thiên giả cấp một thực lực bằng với Thần Đạo giả cấp một cùng với Kim Đan kỳ của Tu Chân giả là một cấp bậc.

Bên trong ghi chi tiết lại cách thức ẩn thuật, chỉ cần vận dụng thành thạo có thể lập tức sử dụng .

" Ý, tại sao ta không cảm nhận được chân khí của người? Còn nữa khí tức cũng không có? " ở trên đầu Hỏa Long chợt kinh hãi nói, nếu không phải hắn còn có đôi mắt thì hẳn xác nhận mình đang nằm trên một tảng đá cũng không sai mấy.

" Lợi hại, bí pháp quá lợi hại." Thanh Thiện chợt nói, Thanh Thiện có cảm giác cơ thể mình như hòa cùng thiên nhiên chẳng phân biệt được. Ngoài thuật ẩn thân, trong đó còn nói đến thuật truy tung đối phương rất lợi hại.

" Thật sự người biết ngôn ngữ đó, quá tốt rồi, mau đọc cho ta." Hỏa Long cũng sung sướng kêu lớn, hắn cũng mong muốn dùng được, đến lúc đó thì đám người Nhật Bản kia làm sao tìm được nó, không tìm được thì hắn còn sợ gì chứ, chỉ cần hóa thành hình người thì ai có thể tìm được hắn.

Thanh Thiện đọc lại một lượt cho con rồng đó nghe tất cả, vừa đọc hắn cũng ghi nhớ lại lộ tuyến chân khí vận hành cùng khẩu quyết cần nhớ cũng như cách vận dụng nó. Với trí nhớ của hắn chỉ vài lần lướt qua đều thuộc lòng, dù sao ngôn từ bên trong cũng rất ít hơn nữa lại dễ hiểu.

Bí pháp này không giống pháp quyết cùng võ công, võ công tu luyện nhiều mới giỏi, còn bí pháp này vừa mới tu luyện đã có năm phần hiệu dụng, nếu muốn hoàn toàn ẩn dấu chỉ cần kiên trì bỏ ra chút thời gian cho thành thục mà thôi.

Hỏa Long quả nhiên cũng tu luyện thành công, hơn nữa có chút thành tựu hơn Thanh Thiện, dù gì nó cũng tu luyện Ân Thần Thuật, dù bản đó không phải chính tông nhưng đồ hình thì giống hệt, cùng với nó tên rồng này còn thường xuyên dùng bí pháp này, xem đáng về hào sặc của hắn chỉ sợ ẩn giấu xem trộm gái tắm hoặc tương tự cũng nên a.

Chỉ chưa tới vài phút Hỏa Long đã vận dụng thành công bí pháp.

" Tâm Nhiên, Anh Thy, hai bạn vào đây chút, mình có việc cần nhờ hai người." hai người vẫn chờ bên ngoài liền nhanh chóng mở cửa đi vào.

Đội hai người tới bên cạnh, Thanh Thiện vẫn thấy cảm động, dù sao lúc này hắn có nói hai người trở về đi, mai bọn họ còn phải đi học, nhưng hai nàng nhất quyết chờ ở hành lang, được nữ nhân đối đãi như vậy có nam nhân nào không cảm động, hơn nữa nữ nhân còn rất xinh đẹp.

" Mình nghe vị bác sĩ nói mình có thể tàn phế cả đời? Mình có bí pháp có khả năng khôi phục vì thế mình muốn hai người giúp mình."

Hai người vốn không tin Thanh Thiện sẽ tàn phế cả đời, nay thấy hắn nói vậy thì tâm lý vui vẻ lên hẳn, liền tiếp tục nghe hắn nói.

Đội khi Thanh Thiện nói xong, hai nàng có chút do dự, nhưng sau đó cũng lập tức hành động, nhất là Tâm Nhiên càng tin tưởng hắn, bởi nàng biết cái mà Thanh Thiện gọi là linh khí thực sự rất tốt, hơn nữa nó còn tự thâm thấu vào cơ thể, có thể giúp cơ thể, da dẻ trở nên tràn đầy sinh khí.

Thanh Thiện nói rất đơn giản, đó là hắn còn luyện công khoảng vài ngày, điều cần thiết là hạn chế quấy nhiễu hắn, Anh Thy có thể không để bác sĩ quấy rầy nhưng bố mẹ hắn lại không biết, mà hắn không muốn bố mẹ mình một mình bên ngoài khổ sở lo lắng, chỉ có cho bố mẹ hắn vào phòng sau đó điềm vào hôn mê huyệt thì mới ổn thỏa.

Lấy thêm chiếc giường, Anh Thy cùng Tâm Nhiên dù biết không nên nhưng thấy Thanh Thiện nói có lý cũng giúp đỡ hai người "đi ngủ", phòng bệnh của Thanh Thiện thuộc phòng bệnh loại tốt nhất, dù kê thêm một chiếc giường cũng còn khá trống trải, mà Anh Thy cũng thông báo cho vị bác sĩ Hùng không cần quấy rầy nữa, vị bác sĩ này dù thấy lạ cũng không dám đắc tội với Thy tiểu thư.

Lần này Thanh Thiện quyết định dùng bệnh viện để luyện công, là do lúc này có thể nhân lúc luyện công khiến cơ thể phục hồi hoàn toàn, thêm nữa hắn muốn biết khi tu luyện Ngũ Hành Thương thì bản thân mình biến đổi thế nào.

Để hai nàng ngồi gần với mình, Thanh Thiện liền lấy ra Tịch Diệt Long Thương, hiện giờ ngọn thương đã có liên kết vô hình với hắn, nên việc điều khiển linh khí thoát ra vô cùng đơn giản và có chút như ý muốn.

"Hai người cứ tận lực hấp thu linh khí, chỉ cần không vượt quá khả năng chịu đựng của bản thân là được." Thanh Thiện liền nhắc nhở hai nàng.

"Ừm."

Thanh Thiện cũng vận chuyển chân khí bản thân, theo Hư Thiên Quân ghi lại, số linh khí này không hề chuyển vào ngọn thương đầu tiên mà chuyển theo lộ tuyến khác để hình thành ngọn thương mới.

Bàn tay vừa chạm vào Tịch Diệt Long Thương, một cỗ linh khí cuồng mãnh như thủy triều tràn ra, rất nhanh lấy bàn tay làm vật dẫn, đa phần lượng linh khí bị hấp thu tới đan điền, số ít còn lại đều bao phủ lấy căn phòng, tuy nhiên với sự khống chế của Thanh Thiện, số linh khí này vừa đủ cho hai nàng cùng bố mẹ hắn, sự lãng phí không còn giống như lần trước ở trong Hư Thiên động phủ nữa.

Đắm chìm trong vô tận linh khí, số linh khí không khác thác lũ điên cuồng chảy tới vùng xoáy tại đan điền chuyển hóa thành chân khí, dựa theo pháp quyết, ngọn thương đầu tiên là ngọn thương chủ ở vị trí trên cùng ngay huyệt Bách Hội chiếu thẳng xuống đan điền, số linh khí khổng lồ này nhanh chóng hình thành nên một viên ngọc màu lưu ly khác, nếu so với lần trước thì không hề khác biệt, viên ngọc lưu ly này lại không ngừng dần lớn lên.

"Oanh." viên ngọc vỡ vụn từ từ một ngọn thương trắng sữa khác hình thành nên, lần trước hình thành ngọn thương còn có đau đớn nhưng lần này con đau giảm đi rất nhiều, ngọn thương vừa hình thành liền như cái miệng há mồm hút lấy số chân khí từ viên ngọc mới vỡ ra, chỉ chớp lát số chân khí đã biến mất trong ngọn thương, cuối cùng ngọn thương mới liền di chuyển tới bên phải của ngọn thương chủ.

"Xong, hiện tại đã xuất hiện một cái, lần trước đúng là quá lãng phí linh khí mà." Thanh Thiện vừa mới hình thành nên ngọn thương thứ hai liền dừng lại một chút để nghỉ ngơi, hơn nữa còn kiểm nghiệm số linh khí bên trong ngọn thương, lần trước để tu luyện đến Cửu Chuyển Kim Cương Thân tầng sáu hắn đã hao phí gần một phần năm số linh khí bên trong Tịch Diệt Long Thương, nhưng lần đó linh khí lãng phí quá nhiều mà cơ thể hắn hấp thu lại quá ít, hỏi sao lúc này hắn không thấy hối tiếc.

Dù gì Việt Nam có tới bốn nghìn năm lịch sử, thì ngọn thương này hấp thu cũng ít nhất là bốn nghìn năm, mất đi một phần năm tương đương với tám trăm năm, tám trăm năm đó linh khí là một con số khổng lồ a.

Nhìn lại số linh khí còn lại trong Tịch Diệt Long Thương, Thanh Thiện còn chút yên tâm, mấy nghìn năm tích tụ linh khí, lần này lại được tiết kiệm hết mức, theo Thanh Thiện dự tính muốn tạo ra một ngọn thương mới mất năm trăm năm tích tụ linh khí.

Khẽ quay sang quan sát bốn người, bố mẹ hắn còn đang ngủ say, linh khí vẫn lờn vờn quanh cơ thể, hai cô nàng Anh Thy cùng Tâm Nhiên cũng hấp thu số linh khí tàn dư ra, tuy rất ít đối với Thanh Thiện nhưng lại là nhiều với hai nàng, hai người không ai không là mỹ nhân, nay lại có linh khí bao quanh thân thể càng giống như tiên nữ, khiến cho Thanh Thiện nhìn hoài không chán.

"Tiếp tục thôi, với tốc độ này không quá một ngày sẽ hình thành toàn bộ Ngũ Hành Thương, thật mong mỏi đến lúc đó a."

Trong lúc Thanh Thiện tiếp tục hấp thu linh khí nhằm tạo ra ngọn thương tiếp theo thì hắn không biết cơ thể mình bắt đầu thay đổi từng phút một, da dẻ càng sáng bóng, thực lực dù không có tăng tiến lên nhưng dù có người hơn cấp nhìn vào đều không cảm giác được thực lực thật sự của hắn.

"Oanh."

Một âm thanh nữa vang lên trong đầu Thanh Thiện, ngọn thương thứ ba đã hình thành, sau khi hấp thu số chân khí xong nó liền tự động di chuyển tới bên trái ngọn thương chủ, cũng là đối xứng với ngọn thương thứ hai.

Vừa mới hình thành ngọn thương kế tiếp, Thanh Thiện đã nhận ra xương cốt kinh mạch của mình như được uống linh dược, chúng đã được chữa trị hơn một nửa, điều này thật ngoài sức tưởng tượng, vốn Thanh Thiện nghĩ dù nhanh nhất cũng phải ba ngày mới khỏi, ai dè mới qua một đêm đã khỏi hơn một nửa, thật sự quá thần kỳ đi.

Nhìn sang bên cạnh, Anh Thy cùng Tâm Nhiên vẫn nhắm mắt hưởng thụ linh khí bồi dưỡng thân thể, hai nàng cũng ngừng hấp thu linh khí, bởi số linh khí kia đã quá sức chịu đựng của hai người, vì thế dù tiếc nuối hai nàng đành buông tha, chỉ để linh khí tự động hấp thu vào cơ thể, dù sao ngoài đan điền ra, linh khí cũng tự thâm thấu vào thân thể, nó có thể giúp thân thể thêm khỏe mạnh chống lại bệnh tật.

Thực lực tuy không tăng lên bao nhiêu nhưng nữ nhân vốn luôn coi sắc đẹp bản thân là quan trọng, nếu hai nàng tỉnh dậy chắc chắn sẽ cực kỳ vui mừng, bởi khí chất của hai nàng càng thêm thuần khiết quý phái, làm người khác nhìn vào có chút cảm giác tự ti không sánh bằng. Điều này nếu so với thực lực tăng tiến, dĩ nhiên nữ nhân sẽ chọn cái thứ hai này rồi.

Bản thân bố mẹ Thanh Thiện không có luyện võ, mà hai người cũng không thích việc này, dù hôm nay hấp thu không ít linh khí nhưng ngoài cơ thể khỏe mạnh chút ít thì không thay đổi gì lắm.

"Khi về nhà có lẽ nên tìm cách thiết lập ngũ hành trận pháp tại nhà, nếu có linh khí sung túc không lo gì bố mẹ không khỏe, chỉ cần có ngũ hành trận duy trì thì việc sống ba bốn chục năm nữa cũng không khó gì." bố mẹ hắn kết hôn muộn, nên dù hắn mới mười chín nhưng bố mẹ đã gần năm mươi tuổi, xưa nay lo lắng làm ăn, dành dụm để sinh sống nên lúc nào cũng suy nghĩ, người vì thế càng thêm già trước tuổi, hắn quyết định sau khi về sẽ lập nên trận

pháp để cha mẹ hắn có thể được linh khí dần dần cải tạo thân thể.

Nhìn lại số linh khí quả nhiên mỗi lần để tạo ra một ngọn thương số linh khí cũng gần như lần thứ hai, thấy linh khí tàn mất ra hầu như không còn, Thanh Thiện liền gọi hai nàng thức dậy.

Hai nàng tuy cả đêm không hề ngủ chút nào nhưng tinh thần rất thoải mái sinh lực tràn trề.

"Hai người hôm nay không đi học sao?"

"Đi học?, chúng ta cũng đang đau đầu, mệt quá, chắc phải ở nhà nghỉ vài hôm mới được." Anh Thy lườm hắn một cái nói.

Tâm Nhiên bên cạnh dù không nói nhưng xem ra hai người đã thông đồng từ trước. Thanh Thiện nhìn thấy hai nàng như vậy cũng đành chịu, học hành là việc quan trọng đã thấm sâu vào đầu óc mọi người, đối với hắn cũng vậy, dù là Nghịch Thiên giả hắn có thể không cần bằng cấp nữa, vì dù sao có bằng cấp cũng là kiếm tiền mà thôi, mà với thực lực của hắn thì tiền tài muốn kiếm bao nhiêu mà không có chứ? Thế mà hắn vẫn đến trường đi học đều, có người từng nói thời gian học đại học là thời gian đẹp của mỗi người, ai không trải qua là điều đáng tiếc.

Hai nàng lúc này để ý đến bố mẹ Thanh Thiện vẫn còn bị mình điểm vào Thụy huyết, dù là do Thanh Thiện bảo hai nàng làm nhưng ra tay với người lớn tuổi như vậy cũng không khỏi thất lễ, nên các nàng liền không biết ra sao cho tốt.

"Tại bạn cả, giờ hai bác thức dậy hỏi thì biết nói thế nào đây?" Tâm Nhiên bẽ ngoài dù lãnh đạm, lúc này cũng khẩn trương rất nhiều.

"Có gì đâu mà hai người lo như vậy, hai người làm vậy là giúp bố mẹ mình mà, hai người xem, bố mẹ mình tuy vẫn ngủ nhưng sắc mặt hơn hẳn trước kia."

"Đúng a." Anh Thy liền nói, sau đó nàng nhìn qua Tâm Nhiên "Oa, chị Nhiên, em cảm giác hôm nay chị đẹp lên rất nhiều a."

"Đừng có nịnh chị thế, em xem lại mình đi, cho dù tiền nữ hạ phạm cũng phải thẹn không bằng em đó."

Tâm Nhiên liền giải huyết cho hai người, hai người vừa dậy thấy Thanh Thiện đang tươi cười nhìn mình, hai người đều thở nhẹ một tiếng, vốn đêm qua còn nom nớp lo sợ đứa con mình không qua khỏi, hôm nay thấy hắn đang mở mắt tươi cười nhìn mình, hiển nhiên hắn đã qua khỏi, dù không biết hắn có liệt cả đời hay không nhưng có thể sống là tốt rồi, hai người cũng không hỏi tại sao mình lại nằm ngủ mất.

"Con đã không sao rồi, bố mẹ về xem Thịnh Minh thế nào, nó cả đêm ở nhà một mình không biết có sợ hay không?"

"Vậy để bố con về nhà trước, mẹ ở đây, con chắc chưa ăn sáng, thích cái gì để mẹ mua cho ăn." vẫn là câu nói mỗi khi hắn bị ốm hay bệnh, vốn hắn là người rất có tâm hồn ăn uống, hắn luôn theo cách nghĩ muốn không có bệnh tật thì phải ăn thật nhiều, ăn nhiều ngủ nhiều là hết bệnh, mẹ hắn vẫn luôn là người mua về đủ hời hắn còn nhỏ hay đến tận bây giờ.

"Mẹ mua cho con phở đi."

"Con vẫn vậy, cứ ốm là đòi ăn phở. À hai cháu ăn cái gì để bác đi mua luôn?"

"Không, để tụi cháu đi với bác."

"Đúng đó, mẹ nuôi, để con cùng chị Nhiên đi với mẹ cho vui."

Nhìn hai người không để ý tới mình, Thanh Thiện cũng có chút buồn bực, mỗi việc đi mua ăn sáng cũng cùng nhau đi, hắn mới là người bệnh mà, người bệnh dĩ nhiên phải có người trông nom chứ?

"Uhm, vậy chúng ta cùng đi." bị hai người liên tục nói, mẹ hắn cũng xuôi theo, bỏ mặc hắn đang dõi theo ba người.

"Xem ra hai nữ nhân đó đều thích ngươi, mà pháp quyết ngươi luyện là võ công gì, tuy thực lực còn thấp hơn ta một bậc nhưng ta cảm giác không nhìn rõ được thực lực của ngươi." ba người vừa đi, từ trên đầu Thanh Thiện vang lên tiếng nói.

"Pháp quyết ta học ngươi không cần biết, hôm từ tối qua tới giờ ngươi hấp thu linh khí cũng không ít chút nào cả." Thanh Thiện hừ khê một tiếng, nói.

"Ta là vì bất đắc dĩ thôi, hề hề, ngươi nên biết chỉ cần quá nhiều linh khí tồn tại đều dẫn đến sự chú ý của các tu luyện giả, nhất là mấy kẻ đang tìm kiếm ta, huống chi hai nữ nhân kia không có khả năng hấp thu quá nhiều linh khí, để linh khí lãng phí là việc không tốt chút nào."

Kỳ thật Thanh Thiện biết cái con "giun lửa" kia nói đúng, nhưng lý giải lại không phải vậy, Hòa Long vốn hấp thu linh khí quá nhanh, so với hai nàng còn nhanh gấp cả chục lần, Thanh Thiện vì để hai nàng có linh khí hấp thu đành tiêu hao không ít cho cả con rồng kia nữa, nếu không phải con "giun lửa" kia cũng biết điều, hấp thu không quá tham thì Thanh Thiện đã không có tiếp tục để im như vậy. Hơn nữa đúng là không có một tia linh khí nào lãng phí cả, việc này khiến cho đám tu luyện giả tìm không biết mà tìm đến, dù gì đang tu luyện có kẻ chọc phá cũng là một đại kỵ.

"Ngũ hành thương trận, không biết trong đan điền hình thành sẽ công hiệu thế nào, ngay cả Hư Thiên Quân cũng tiếc nuối không thể tu luyện, chẳng biết là con đường đúng hay sai nữa?" Thanh Thiện cũng nghe Hư Thiên Quân viết bên trong bia đá, tất cả những sáng tác của Hư Thiên Quân chỉ là trên lý luận, thực sự Hư Thiên Quân chưa từng tu luyện qua, nếu theo con đường cũ thì Thanh Thiện có thể hoàn toàn đi đến cảnh giới cao nhất là tầng chín của Hư Thiên Quyết, còn nếu đi theo con đường này có thể xảy ra điều gì hắn phải tự mình tìm cách giải quyết.

"Nếu mình có thể đi đến cuối cùng, đạt tới tầng mười của Hư Thiên Quyết, thêm Ngũ hành thương trận trong đan điền, lúc đó thực lực của mình sẽ thế nào nữa?" đã lựa chọn Thanh Thiện không hề hối hận, thực lực cực mạnh mới là mục tiêu theo đuổi của hắn.

Ba nữ nhân kia cũng còn thương xót hắn, chỉ mười lăm phút đồ ăn sáng đã có, vì xương cốt chưa lành nên hắn đành phải để người khác đút cho, vì biết trước nên ba người quyết định cho hắn ăn cháo thay vì ăn phở, không biết nữ nhân kỳ từ "Phở" này hay vì ăn cháo dễ đút mà Anh Thy vác về cho hắn cả một âu đầy cháo gà, với sức ăn kinh người của hắn cũng phải ngán số lượng cháo trong âu đựng.

Không ngờ người được giao nhiệm vụ đút cho hắn ăn là cô nàng Anh Thy, một đại tiểu thư vốn được mọi người nuông chiều.

"Nè, nói trước nha, lần này giúp người, sau này ta thích học võ công gì phải dạy ta đó."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ngũ Hành Hình Thành (Phần Cuối)

Nhìn thấy cảnh con mình được đút ăn, mẹ hắn không khỏi khóc trong lòng. Dù nữ nhân có tốt thế nào nhưng nguyên ý chăm sóc một người tàn phế cả đời có mấy người làm được, huống hồ hai nữ nhân này đều là mỹ nữ, bà thả nghĩ con dâu mình xấu xí không ai cần, bởi như vậy nữ nhân mới có thể suốt đời chăm sóc con mình. Bà không muốn hại cuộc đời của ai cả, trong lúc bà còn sống, bà là người sẽ chăm sóc hắn, còn khi bà cùng chồng mình mất đi? Thịnh Minh nó rồi cũng phải cưới chồng, ai chăm sóc cho đứa con này.

Dĩ nhiên mẹ hắn không biết chút thương tích đó không là gì cả với hắn, nếu Thanh Thiện biết mẹ hắn luôn lo lắng như thế đã nói thật ra rồi, lúc này hắn được cô nàng Anh Thy đút cho ăn, một bên lại cười đùa cùng hai nàng, mẹ hắn chỉ thỉnh thoảng nói vào vài câu cùng ba người mà thôi.

Thấy ba người cười đùa nói chuyện, mẹ hắn cũng tìm cơ hội cho con mình, xem như thỏa mãn hư danh cuối cùng của hắn, vài ngày nữa, hoặc vài tuần hai nữ nhân này chơi chán có lẽ cũng nhanh chóng quên hắn, một kẻ cả đời nằm trên giường, dù có đi lại cũng chỉ là bằng xe đẩy. Để hắn một mình cùng hai người trong phòng, bà tìm cơ hội rời đi.

"Mấy đứa cứ nói chuyện đi. Thanh Thiện, mẹ về lấy cho con vài bộ quần áo nữa."

Thanh Thiện cùng hai nàng cũng chưa đủ lý trí nhận ra hành động của bà, có lẽ chỉ khi nào bọn họ có con cái, khi đó mới lý giải được những tâm lý của người mẹ.

"À quên nói hai người, linh khí có thể để nó tự xâm nhập vào kinh mạch, xương cốt, nhưng đừng quá tham lam hấp thu trực tiếp vào đan điền, nếu không công lực chỉ là bề ngoài đề cao nhưng ảnh hưởng đến thực lực sau này." Hí ha hí hơ vui cười một hồi, Thanh Thiện nhớ tới, nhắc nhở hai nàng.

Sau đó Thanh Thiện nói về sự khác biệt giữa linh khí cùng chân khí cho hai người, Anh Thy không biết bởi nàng chưa từng có sư phụ, Tâm Nhiên dù có sư phụ, chỉ là sư phụ nàng dù sao cũng chỉ là võ giả, võ giả vốn cực ít người hấp thụ được thiên địa linh khí. Thanh Thiện khi xưa hấp thu được bởi công pháp Hư Thiên quyết của hắn quá bá đạo, còn bình thường chỉ khi nào tiến vào Nghịch Thiên giả, khi đó người tu luyện mới có thể tự tập thiên địa linh khí tăng cường công lực.

Bệnh viện đã được Anh Thy thông báo, vì thế không ai dám quấy rầy phòng ba người bọn họ. Thanh Thiện mới qua mấy giờ đã phục hồi được phân nửa thương thế, theo hắn suy tính chỉ cần thành công xuất hiện hai ngọn thương nhỏ trong đan điền là có thể hoàn toàn khỏi lại, huống chi hắn càng muốn xem lúc mình xuất hiện năm ngọn thương thì chuyện gì xảy ra, một ngọn thương đã vô cùng lợi hại, năm ngọn thương tuy không thể cùng lúc vận dụng chân khí trong đó, nhưng năm ngọn thương này lại tạo thành trận pháp ngũ hành, Thanh Thiện không biết chút nào về trận pháp, chỉ là hắn thấy uy lực của trận pháp này, Từ Long là một minh chứng, có thể phong ấn một con rồng từ thời viễn cổ thì uy lực đến bao nhiêu cường đại, thêm nữa trận pháp này có thể tự hấp thu thiên địa linh khí xung quanh. Nếu trong cơ thể có một trận pháp hấp thu thiên địa linh khí, như thế tốc độ tu luyện của hắn còn nhanh đến mức nào?.

Hai nàng nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh hắn. Thanh Thiện kỳ thật nhắc nhở là nói với Tâm Nhiên, còn Anh Thy dù chưa học qua tâm pháp gì, nhưng cơ thể cô quái của nàng hấp thu linh khí còn nhanh hơn nhiều so với Tâm Nhiên vận dụng tâm pháp, điều này thì Thanh Thiện không rõ, hắn chỉ nghĩ nàng tiếp xúc với linh khí càng nhiều thì cơ thể càng khỏe mạnh.

Căn phòng vốn có tiếng cười đùa giờ đã im lặng rất nhiều, dù vậy cũng không ai dám quấy rầy. Thanh Thiện liền lấy ra Tịch Diệt Long Thương, một cổ linh khí nồng đậm lan tỏa cả gian phòng, linh khí cuộn cuộn không ngừng đổ vào cơ thể hắn. Trong đan điền, ba ngọn thương màu trắng nhỏ tự động đứng ba góc, chúng chuẩn bị nhường chỗ cho người anh em sắp ra đời của chúng, ngọn thương thứ tư.

Tuy Thanh Thiện hao phí nhiều như vậy linh khí, nhưng con giun lữa trên đầu chính là được lợi nhiều nhất, vốn nó chẳng quen biết gì với Thanh Thiện, tới qua còn chút xúi hất chết Thanh Thiện nữa, vậy mà hiển nhiên nó hưởng lợi từ số linh khí này, thương thế vốn có chút nặng cũng vì có số linh khí bổ xung mà đã nhanh chóng khỏi phục. Khả năng hấp thu linh khí cùng hồi phục của long tộc vốn là đệ nhất, điều này từ xưa nay không ai nghi ngờ cả.

oOo

"Nhanh chóng tra tìm tên thiếu niên Thanh Thiện, hiện tại hắn có thể ở trong các bệnh viện, nhanh lên."

Bên trong phòng Sinh Đào A Từ hét lên với đám đệ tử mình. Vốn sư phụ hắn Lăng Mộ Ảnh vừa về đến khách sạn thì khí tức của Hỏa Long đã đột nhiên biến mất, sự biến mất này là cực kỳ đột ngột, chắc chắn không phải đối phương đã cách hắn quá xa, mà có thể đối phương dùng một phương pháp ẩn thuật nào đó.

Sau đó hắn mới nghĩ đến thiếu niên ban tối gặp, khi đó hắn cảm giác con vật ẩn nấp trên thân thể thiếu niên này, hiện tại về miêu tả lại, ai ngờ Sinh Đào A Từ nhận ra, đó là vị thiếu niên hắn vừa gặp lúc chiều tên Thanh Thiện. Sư huynh hắn đã nói tối nay có mặt tại Hà Nội, chỉ cần tìm được tung tích kẻ trộm kia, hắn có thể thu hồi được Âm Thần Thuật. Lăng Mộ Ảnh cho rằng Thanh Thiện chắc chắn là đồng bọn với kẻ trộm kia, nếu không tại sao kẻ kia có thể ẩn náu trong cơ thể Thanh Thiện.

Ở trong phòng mấy người cứ im lìm như vậy, chỉ là bên ngoài lại có đám người chuyên vì bọn họ tìm kiếm.

Hỏa Long do có thân thể cường đại mà từ đỉnh cấp Nghịch Thiên giả cấp bốn chỉ kém một chút so với Lăng Mộ Ảnh Thần Đạo giả đã tiến vào đỉnh cấp năm, nhưng hiện tại Hỏa Long vừa tiến cấp, hơn nữa là cái mốc vô cùng quan trọng, tuy chỉ là vượt một mốc, có điều nó tựa như cách xa nhau một trời một vực. Chỉ cần Hỏa Long khôi phục sức chiến đấu, nó có thể hoàn toàn giết được Lăng Mộ Ảnh.

Ngay lúc Thanh Thiện thay đổi long trời lở đất thì bên trong của Hỏa Long cũng thay đổi không kém, đây vốn là mốc cực kỳ quan trọng của yêu thú cũng như Long tộc, đó là hóa hình, chỉ có ở trạng thái hình người yêu thú mới tu luyện được nhanh nhất, có thể nói thân thể con người là tối hoàn mỹ để tu luyện.

Yêu thú dĩ hóa hình cũng vì điều này, nhưng còn một điều khác nữa, sở dĩ ai cũng độ kiếp, hơn nữa mỗi lần độ kiếp thực lực tăng lên nhiều hơn so với mỗi lần khác, đó là sau khi tu luyện giả chống lại được thiên kiếp, khả năng cảm nhận cùng hấp thu linh khí thuộc tính tăng lên rất nhiều, như Hỏa Long, lúc này nó có thể cảm nhận được hỏa linh khí xung quanh, hơn nữa trực tiếp hấp thu hỏa linh khí.

Tùy theo pháp môn mà sau khi độ kiếp quyết định tăng tiến của tu luyện giả, như Hỏa Diễm Kinh Thiên Quyết vốn là pháp quyết cao nhất của hỏa long tộc, xem trong thiên hạ cũng thuộc về cao cấp công pháp, vì thế thực lực của Hỏa Long này tăng lên chục lần có thừa.

Trong khi Hỏa Long đang ung dung hưởng thụ hỏa linh khí tiến nhập cơ thể thì trong thân thể Thanh Thiện bốn ngọn thương đã hình thành, ngọn thương thứ năm đang thai nghén sắp sinh ra.

"Oanh"

Cơ thể Thanh Thiện rung lên một chút, ngọn thương thứ năm đã hình thành, ngay khi nó xuất hiện bên cạnh bốn ngọn thương thì cả năm ngọn thương đều tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi cả đan điền, Thanh Thiện vừa đem linh thức nhìn vào thì vốn năm ngọn thương đang bất động, giờ chúng đã di chuyển theo quỹ đạo kỳ dị, nhanh chóng Thanh Thiện phát hiện ra quỹ tích này, nó như tạo thành vòng tròn lại vừa tạo thành vòng xoáy, ở giữa năm ngọn thương là một mảnh trắng xóa, ngay chính là chủ nhân của cơ thể mà Thanh Thiện cũng không phát hiện ra vùng giữa năm ngọn thương là thứ gì chứa trong đó.

Thanh Thiện càng chìm đắm trong quỹ tích của trận pháp đó, chỉ là đối với bên ngoài lại dậy sóng.

"~ u ~ u ~ u ~"

Cả khu bệnh viện đều rung lên không ngừng, tựa như cả khu vực xuất hiện cơn địa chấn mạnh, từ trong tu luyện Anh Thy cùng Tâm Nhiên đều bị đánh thức dậy, hai nàng hoảng sợ nhìn xung quanh gian phòng, tất cả mọi thứ đều đang rung lên,

"Chạy mau, động đất."

"Chạy mau, nhanh không chết cả bây giờ."

"Nhanh sơ tán bệnh nhân rời khỏi đây."

Âm thanh làm não loạn cả một vùng, hai nàng đang định đánh thức Thanh Thiện dậy để đưa hắn rời khỏi đây thì bị âm thanh ngăn cản.

"Hai cô em tốt nhất đừng đánh thức hắn, nếu không hắn có bị làm sao thì đừng hỏi hận."

Hai người tự nhiên bị giật mình, quay đầu tìm xung quanh nhưng không thấy một ai, cảm giác lại càng ớn lạnh,

"Chẳng lẽ là quỷ? Nhưng giờ đang còn ban ngày, quỷ nào dám xuất hiện." Anh Thy túm chặt áo của Tâm Nhiên ánh mắt liếc xung quanh lắm lắm nói, dù gì nàng cũng chưa từng trải như Tâm Nhiên.

"Người là ai? Xuất hiện đi, đừng ẩn dấu xung quanh giả mà giả quỷ." Tâm Nhiên đỡ hơn, nàng liên đối xung quanh nói.

"Hai cô em, anh vốn vẫn ở đây mà."

Hai người vừa quay lại đã thấy một thanh niên chỉ xấp xỉ tuổi của Anh Thy, nếu so sánh với Tâm Nhiên còn trẻ hơn. Chỉ là nếu so sánh tuổi tác thật con giun lửa này hẳn đáng tuổi tổ tiên hai người, đơn thuần vào ba trăm năm trước nó vừa tiến nhập Nghịch Thiên giả cấp bậc.

"Ài, chà chà, thật xinh đẹp, nếu không phải đã có giao ước với tên kia thì ta nhất định lừa được hai nàng lên giường, thật sự là rất đẹp." Hòa Long vừa vuốt cằm vừa nhìn hai người lắc đầu nói, hẳn lúc trước khi hóa thành hình người đã xem trộn biết bao nữ nhân tằm, nhớ mấy năm trước hẳn còn chui vào ngủ cùng một nữ nhân, nhân lúc nữ nhân đó ngủ còn đụng tới những nơi lộ ra của người ta. Hòa Long vẫn mong muốn một ngày có thể hóa thành hình người để hưởng thụ lạc thú như con người, từng có nhiều lần hóa nhỏ xông pha các vũ trường cùng quán ba, đối với những dâm nữ nó đã không thua sút người nào.

Chỉ là vừa nảy nó cảm giác được hơi thở của Thanh Thiện tương tự như hơi thở của mấy lão quái vật trong gia tộc mình, đó không phải hơi thở của tộc rồng nhà hắn mà là hơi thở của cường giả, dù biết tên tiểu tử trước mặt thực lực còn không bằng mình nhưng cái cảm giác đó gây cho nó khó chịu, tựa như lúc hắn phải cung kính đứng trước mấy lão quái vật đó nói chuyện.

Dù không biết điều gì xảy ra nhưng cũng khiến nó đổ kỵ Thanh Thiện, huống chi hai người còn có giao ước, trong lúc Thanh Thiện luyện công, hắn phải bảo vệ an toàn. Chính vì lẽ đó nó mới hiện thân ngăn cản hai nàng.

"Vô sỉ, Thanh Thiện khi nào quen loại người dâm tục như ngươi." Anh Thy bên cạnh còn sợ đối phương, chỉ dám đứng lùi sau lưng Tâm Nhiên nói.

"Ngươi là ai? Ta chưa từng thấy Thanh Thiện quen người nào như ngươi cả." Tâm Nhiên thấy thanh niên trước mặt có ý tốt đối với Thanh Thiện, dịch ý cũng giảm nhiều, chỉ là nàng chưa từng thấy hắn xuất hiện bao giờ, cũng như Thanh Thiện chưa nói hắn với nàng bao giờ.

"Hai cô em, tên nhóc này hả, tính ra thì vừa mới quen tối qua thôi, hẳn thật là tốt số, ta đi qua vô số nước nhưng thấy người như hai cô em chỉ đếm trên đầu ngón tay a, thật là tên có số cút chó mà."

"À quên mất, anh là Hòa Long, tên thật là gì thì chỉ có vợ anh mới được phép biết, nếu hai người muốn biết thì để anh nói, còn không thì cứ gọi anh Hòa Long cũng được." nhớ đến cái tên mình, Hòa Long chưa để hai nàng nói, đã nói tiếp.

Kỳ thật hắn cũng không biết tên hắn thật sự là gì, ở nhà thì ba mẹ gọi hắn là tiểu long cưng, còn hắn lại gọi bọn họ là ông già cùng bà già.

Hai nàng mặc cho hắn nói năng nói cuội, điều hai người quan tâm lúc này là Thanh Thiện đang khoan chân ngồi trên giường, lúc này hai người cảm giác nhìn thấy hắn như thấy vực sâu, ở giữa đó có một vùng xoáy đang chậm chậm xoay tròn, nó muốn hút mọi thứ về nó, hai người không khỏi dụi mắt, lúc này cảm giác mới biến mất.

Lúc này Thanh Thiện kỳ thực là đang theo dõi ba người nói chuyện, sau đó từ thân thể Thanh Thiện như tỏa ra một sóng siêu thanh khuếch tán ra xung quanh, càng lúc càng xa, bốn km hắn phát hiện ra một người có khí tức vô cùng mạnh mẽ, trong đầu hắn thoáng phán đoán ra thực lực người này Nghịch Thiên giả cấp năm, theo sóng siêu thanh lan ra càng xa hắn cảm giác được một người có thực lực càng thêm khủng bố hơn người lúc trước, Nghịch Thiên giả bảy cấp trung kỳ, theo khí tức hắn nhận ra người này chính là người có khí tức tương đồng với tâm huy hiệu do vị thượng tướng sư huynh hắn đưa cho.

Chỉ là hắn có chút thắc mắc với một người như vậy, tại sao mình có thể tra thám người họ, còn người kia lại không cảm giác được hắn tồn tại.

Sóng siêu thanh tựa như sóng biển không ngừng lan xa, đến khi Thanh Thiện cảm giác khoảng cách đường kính từ thân thể mình đến chỗ mình cảm giác được đã ngoài mấy chục km thì đầu óc trở nên nhói đau, khi đó hắn mới thu lại sóng kia.

Ngay khi hắn định thu hồi, bỗng từ trên không trung hắn cảm giác được một khí tức cường đại khác, người này đã đạt đến Nghịch Thiên giả cấp bảy, hắn cũng không để ý nhiều, tuy là Hà Nội không có gì đặc sắc nhưng có vài ba Nghịch Thiên giả cùng ở nơi này cũng không phải điều gì không thể, vì thế hắn thu lại cảm giác của mình.

Nếu khi xưa phán đoán thực lực vị thần bí thần để lại chút chân khí trong huy hiệu, Thanh Thiện chỉ là suy đoán mò, cũng dựa vào sự cường đại của cỗ chân khí đó mà nói, nhưng lần này từ trong linh hồn hắn đã cảm giác cụ thể được thực lực đối phương, điều này lúc này hắn không suy nghĩ đến, có điều ở trong Tịch Diệt Long Thương. Từ Long vô cùng mãn cảm, với linh hồn cường đại của mình, nó có chút kinh sợ tốc độ tăng trưởng linh hồn của Thanh Thiện.

Ngay khi ngũ hành thương hình thành, nó đã nhận ra một cỗ linh hồn năng lượng tăng trưởng vô cùng nhanh chóng trong nội thể Thanh Thiện, cho đến lúc cỗ năng lượng này ngừng lại, khi đó Từ Long không khỏi lắc đầu vài cái. Linh hồn không giống với bất kỳ thứ gì khác trên đời, có người nói nó vô hình, có người nói nó hữu hình, dù gì nó cũng cực kỳ khó nắm bắt. Tựa như một quân nhân rèn luyện lâu năm thì linh hồn người đó trở nên cứng rắn trầm ổn, sự thực thì linh hồn năng lượng người đó có tăng tiến, chỉ là người đó không biết mà thôi.

Như nó, từ viễn cổ sống tới nay đã qua vô số năm tháng, linh hồn năng lượng của nó cũng tăng tiến theo thời gian, đến lúc này mới tiến sát tới Thiên Quân cấp bậc, có thể thấy linh hồn khó tăng tiến đến mức nào. Như khi xưa Âu Lạc bộ tộc cũng chỉ có tứ đại Thiên Quân, khi xưa linh khí nồng đậm, cái khó nhất là linh hồn tăng tiến, muốn đạt tới Thiên Quân, ngoài thực lực mạnh ra thì điều quan trọng nhất là linh hồn phải đạt tới cảnh giới này.

Nghịch Thiên giả mười hai cấp bậc tương đương với mỗi cấp bậc thì linh hồn cùng thực lực tăng lên rất nhiều, sau mười hai lần tăng trưởng thì mới đột phá được Thiên Quân cấp bậc, nó là một quá trình rất lâu dài.

Theo nó được biết trong tứ đại Thiên Quân người sớm nhất đạt Thiên Quân là Phá Diệt Quân, người này là cường giả xuất hiện rất lâu trước khi ba thiên quân khác, cũng là người được xưng tụng tư chất cực mạnh trong bốn người, vậy mà phải mất một trăm năm mới tiến vào Thiên Quân, còn như Lạc Long Quân phải tốn hai trăm năm, Liễu Diệp Quân tốn gần hai trăm năm mười năm, Hư Thiên Quân cũng phải mất hai trăm năm.

Vậy mà hiện tại tiểu tử này thực lực chỉ tính gần với Nghịch Thiên giả cấp năm, linh hồn lúc đầu chỉ là xấp xỉ với Nghịch Thiên giả cấp bốn, vậy mà chỉ

trong vài phút ngắn ngủi, linh hồn đỏ đã ngang bằng với linh hồn của Nghịch Thiên giả cấp tám, tăng liền bốn cấp, nếu không phải hấn chính mình chứng kiến thì chắc chắn đã cho người si nói mơ, nhưng Tử Long là ai, hấn có linh hồn cường đại sắp tiến vào Thiên Quân cấp bậc, hấn xem làm sao có chuyện sai được.

Thanh Thiện từ từ mở mắt, một cảm giác thoải mái xuất hiện, không còn đau nhức vì các đoạn xương gãy chọc vào thân thể, bởi thương thế hấn đã hoàn toàn hồi phục, trong thân thể có một cỗ cường bạo năng lượng muốn phát tán.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Viên Ngọc

Cảm giác được từng phần cơ thể có một cỗ bùng nổ lực lượng, xương cốt, cơ bắp so với trước khi tiến vào Hư Thiên Quyết trung tầng tầng bảy còn cường đại hơn nhiều, bất quá nếu nói hấn lần nữa đột phá Cửu Chuyển Kim Cương Thân thì còn rất xa, hấn không ngờ tới việc hình thành năm ngọn tiểu thương lại đưa đến nhiều công năng như vậy.

Ngũ hành hình thành, có thể nói thân thể Thanh Thiện đã biến đổi toàn diện, chỉ sợ không bao lâu nữa hấn sẽ đột phá trung tầng để đạt tới hậu tầng, lúc đó cũng là thiên kiếp đích thực dành cho bản thân.

Trở lại thực tại, lúc này cảm giác của Thanh Thiện vô cùng nhạy bén, nhất là những luồng khí tức do thám của cường giả, Lăng Mộ Ảnh chính là đang dùng cách thức này truy tìm người, hấn chú ý đến những người có thực lực đạt tới Nghịch Thiên giả tầng bốn, bởi trước lúc bỏ đi, hấn cảm giác được Thanh Thiện thực lực đạt tới đẳng cấp đó.

Đáng tiếc, ngay lúc này Thanh Thiện đã hoàn toàn khác, cho dù không dùng đến Ân Thần Thuật vừa học được thì với linh hồn lực hiện tại, Lăng Mộ Ảnh cũng không thể tìm ra khí tức của Thanh Thiện. Ba người bên cạnh thấy hấn đã mở mắt mà không nói điều gì, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ khác nhau. Anh Thy thì thấy tò mò, nàng từng thấy hấn tạo thành địa chấn khiến mình suýt ngã, nhưng lần này hấn chỉ ngồi không mà khiến xung quanh tựa như động đất, hơn nữa so với lúc trước còn mạnh mẽ hơn nhiều. Tâm Nhiên thì trầm ngâm đứng một bên không nói gì. Chỉ có tên Hòa Long đã hóa hình hiệu kỳ nói:

"Ê tiểu tử, ngươi tu luyện công pháp gì thế?"

Thanh Thiện không nói gì cả, đối với cái con giun lửa tí nữa làm mình bị thiên kiếp đánh chết Thanh Thiện còn chưa nuốt giận được, huống chi đối phương hình người so ra còn trẻ hơn mình, vậy mà hấn dám xưng hô là tiểu tử.

"Ừa, bên ngoài có tiếng động gì thế, hình như có rất nhiều người chạy khỏi tòa nhà này thì phải?" Thanh Thiện chăm chú một chút, sau đó nghi hoặc hỏi hai nàng.

"Còn không phải là do ngươi sao?" Anh Thy liền lờm hấn nói, ban đầu nàng còn không tin tưởng, sau đó ngay khi Thanh Thiện dừng luyện công mở mắt nhìn mọi người thì con địa chấn vừa rồi đã tiêu tan, không phải quá trùng hợp sao, nên nàng chắc việc này do Thanh Thiện gây nên.

"Do mình hả? Mình đâu có làm gì chứ?" Thanh Thiện có chút không biết mình đã làm gì.

"Ý, có đám người Nhật Bản tựa như đang tìm ai đó? Ê tiểu tử, là kẻ thù của ngươi tìm đến hả?" học cách của con Hòa Long, Thanh Thiện liền hướng nó nói.

"Không thể nào? Ta vốn ẩn giấu từ hôm qua tới giờ, bọn chúng không thể phát hiện ra ta được." Hòa Long vốn là con rồng lẫn lộn khắp nơi, nó rất thông minh, không phải bây giờ nó có thể đánh bại Lăng Mộ Ảnh mà khinh thường đối phương, hấn biết Thần Đạo Giả Nhật Bản sẽ không bỏ qua cho nó, không chỉ một kẻ như Lăng Mộ Ảnh truy sát, tiếp theo sẽ có những người còn đáng sợ hơn mà ngay cả cha mẹ hấn cũng không thể bảo vệ được hấn nếu để bắt được. Nhưng cái quan trọng nữa, hấn ăn cắp chính là bảo vật của Thần Đạo Giả, có thể xưng bảo vật thì mức hấp dẫn nó đến thế nào?, nó còn chưa muốn mình bị một lượng lớn cường giả ngày đêm truy sát. Vì thế khi học xong Ân Thần Thuật, nó một mực ẩn giấu hơi thở, giờ lại hóa thành hình người, tin tưởng trừ khi nó biểu hiện lên khí tức Long tộc của mình.

Ân Thần Thuật nguyên bản vốn ảo diệu vô cùng, cho dù cường giả cao hơn hai cấp bậc cũng đừng mong tưởng nhận ra khí tức cùng thực lực của người dùng nó.

"Thế thì thật lạ, rõ ràng bọn họ đang tìm đến đây, hơn nữa còn có một người thực lực đã đạt tới Nghịch Thiên giả đỉnh cấp năm."

"Chết tiệt, lại cái tên Nhật Bản đáng ghét đó, hấn đã truy đuổi ta mấy tuần nay rồi, ta cũng đã hoàn thành được giao ước hai chúng ta, giờ ta phải đi đây." Hòa Long vừa nói xong thân hình đã biến mất ngoài cửa.

Chỉ là hấn không biết rằng mình không bị phát hiện, đối phương cũng không phát hiện ra Thanh Thiện cùng hấn, đám người kia tìm chính là Thanh Thiện,

chỉ cần tìm tới vài bệnh viện có bệnh nhân nam tuổi gần hai mươi tên Thanh Thiện là phát hiện ra ngay.

Đúng như Thanh Thiện phát hiện, chỉ vài phút sau đó một đám người đã ở trước phòng bệnh, đi đầu là Lăng Mộ Ảnh, phía sau là Sinh Đào A Từ lần trước Thanh Thiện đã gặp qua, đi cuối cùng là đám người mặc âu phục kính đen, tất cả đều là người Nhật Bản.

Thấy Lăng Mộ Ảnh đánh ánh mắt, Sinh Đào A Từ đi lên nói:

"Thanh Thiện tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau nữa."

Ở bất cứ nơi nào, miễn là cường giả, tất được người dưới mình tôn trọng, không kể là quốc tịch, Thần Đạo giả cũng vậy, bọn họ cực kỳ sùng bái cường giả, cho nên dù mục đích của cuộc viếng thăm này không phải tình hữu nghị mà là tra hỏi, nhưng đối với kẻ hơn mình họ đều xưng là tiên sinh.

"Ừm, chúng ta lại gặp nhau." Thanh Thiện cũng cười đáp lễ.

"Thanh Thiện tiên sinh, người này là sư phụ tôi, Lăng Mộ Ảnh, chúng tôi hôm nay đến có thể có chút sự muốn nhờ tiên sinh giúp đỡ." Sinh Đào A Từ lại nói tiếp.

Thanh Thiện cũng đoán ra được chút gì, bọn họ đến chủ yếu là đi tìm hắc chữ không phải con rồng vừa chạy đi kia, nhưng còn vì sao đến hắc lại không biết, bởi lúc Lăng Mộ Ảnh gặp hắc đêm hôm đó, lúc đó hắc đã hôn mê nên không biết.

"A Từ tiên sinh cứ nói, nếu có thể trợ giúp tôi cũng không từ chối." dù nghi ngờ là bọn họ hỏi về con rồng kia, tuy thế chỉ là nghi ngờ, Thanh Thiện cũng trả lời.

Bên cạnh, Lăng Mộ Ảnh nghe Sinh Đào A Từ phiên dịch, sau đó hắc lại nói mấy tiếng với Sinh Đào A Từ, rõ ràng đây là tiếng Nhật nên Thanh Thiện chỉ chờ nghe Sinh Đào A Từ dịch ra cho mình nghe. Chỉ thấy Sinh Đào A Từ giắt mình kính ngặc liếc nhìn Thanh Thiện, sau đó mới nói:

"Thanh Thiện tiên sinh, thật không ngờ, tiên sinh niên kỷ còn trẻ như vậy đã độ kiếp, mười chín tuổi bước vào Nghịch Thiên giả cấp năm, cho dù là thiên tài xuất chúng của thế hệ trẻ Đông Phương có lẽ còn xa xa không theo kịp a."

Mỗi thế hệ tu luyện giả, các nước đều coi trọng bồi dưỡng như một viên bảo ngọc, Tu luyện giả đều ít dính líu tới nhân gian quyền lực, nhưng sự ganh đua về tiềm năng cùng thực lực lại cực kỳ quan tâm, mà cái đó biểu hiện ở lớp trẻ, nhớ ba năm trước đây thiên tài ở lớp trẻ Nhật Bản là Đằng Nguyệt Lãnh Tinh ở tuổi hai bảy đã tiến nhập Thần Đạo giả đỉnh cấp bốn, đây là thiên tài nghìn năm mới xuất hiện của Nhật Bản, nghe nói hắc đã tiến nhập Thần Đạo giả cấp năm. Tuy thế Lãnh Tinh hắc vẫn chưa phải thiên tài xuất sắc nhất phương đông, bởi có một kẻ của Tu Chân giới Trung Hoa chỉ mới hai mươi lăm đã tiến vào Nguyên Anh kỳ cũng là tương đương với Nghịch Thiên giả cấp năm.

Nói về Tu Chân giới Trung Hoa, bọn họ chỉ sáu cấp bậc, mỗi cấp chia làm tiền kỳ, hậu kỳ. Như cấp đầu tiên là Tiên Thiên, sau đó là Kim Đan, Nguyên Anh, Nguyên Thần, Độ Kiếp, Đại Thừa kỳ. Nghe nói thanh niên tên Mộ Dung Linh Phong tu luyện chính là thượng cổ pháp quyết do Bàn Cổ Chí Tôn của Tu Chân giới lưu lại Bàn Cổ Khai Thiên, có người còn thấy Khai Thiên Thần Phủ trên tay thanh niên này. Phải biết rằng Khai Thiên Thần Phủ là đứng đầu trong thập đại thần binh của Tu Chân giới, có rất nhiều người thèm muốn nó, dù sao nó cũng là binh khí của Bàn Cổ Chí Tôn lưu lại, uy lực có thể hủy trời diệt đất. Nhưng thanh niên Mộ Dung Linh Phong có thể giữ vững thần binh, rõ ràng ngoài thực lực, sau lưng hắc còn có lớp lớp cường giả Tu Chân giới cầm cự. Có thể nói hắc chính là viên ngọc của bọn họ, là cường giả đỉnh cấp của tương lai.

Hai mươi lăm đã là đáng sợ, bởi Sinh Đào A Từ đã quá một trăm mà chỉ mới đạt Thần Đạo giả cấp ba. Nhưng nay kỷ lục lại được phá bỏ, đó không phải của Tu Chân giới Trung Hoa mà đến từ Nghịch Thiên giả. Nghịch Thiên giả có thể nói hàng ngàn năm nay đều im hơi lặng tiếng, so với Thần Đạo giả còn kém một bậc, nếu so với Tu Chân giới Trung Hoa lại càng không phải nói. Bất quá không ai dám khinh thường bọn họ, rất nhiều bí tịch cổ còn lưu lại, từ thời viễn cổ bọn họ đã không phân cao thấp cùng Tu Chân giới Trung Hoa, tứ đại Thiên Quân của bọn họ cũng không yếu hơn Thất Đại Chí Tôn của Tu Chân giới. Nhưng sau cuộc chiến tại viễn cổ thời đại, linh mạch chủ tan vỡ, bộ lạc bọn họ nằm ở nơi có linh khí yếu nhất, cùng với pháp quyết thất truyền, vì thế thực lực bọn họ đại giảm.

Mười chín tuổi đạt tới Nghịch Thiên giả cấp năm, rất rõ ràng tiềm lực của hắc rất lớn, nếu so cả tu luyện giới phương đông cho tới bây giờ, hắc là người đầu tiên.

Đáng tiếc, đây là điều Lăng Mộ Ảnh suy đoán mà thôi, bởi tới đó hắc cảm giác được có người độ kiếp, mà sau đó thấy thiếu niên này bị sét đánh đến trọng thương, hơn nữa sau khi hắc độ kiếp xong thì có một kẻ thần bí đứng trong tối bảo vệ hắc, rõ ràng đây là Nghịch Thiên giả cố ý bảo hộ thiên tài bọn họ. Cho nên hắc không nghĩ đến do cái tên trộm đồ độ kiếp, Thanh Thiện chỉ là kẻ bị hại, mà kỳ thực Thanh Thiện hôm nay chỉ tính là Nghịch Thiên giả đỉnh cấp bốn mà thôi, tuy rất nhanh hắc sẽ độ kiếp nhưng chưa phải bây giờ.

Thanh Thiện biết bọn họ đã nhận nhầm, nguyên nhân có thể có nhiều, chủ yếu là lúc này ngay cả Lăng Mộ Ảnh đều không nhìn thấu thực lực của Thanh Thiện, điều này chỉ có thể thực lực thiếu niên này ngang bằng hoặc vượt hơn hắc.

Thấy Thanh Thiện trầm tư không nói, hai người bọn họ cũng xem như đó là sự thật.

"Thanh Thiện tiên sinh, chúng tôi đang truy tìm một kẻ trộm, hắc đã lấy của chúng tôi một bảo vật trấn phái, tới hôm đó, lúc tiên sinh độ kiếp bị hôn mê, sư phụ có nhận ra hơi thở kẻ đó trên người của tiên sinh, sư phụ tôi hi vọng có thể mời tiên sinh trợ giúp bắt tên trộm, nếu như vậy Linh Ảnh Phái chúng tôi coi như nợ tiên sinh một ân tình." Sinh Đào A Từ lại nói tiếp.

"Quả nhiên là do con giun kia gây nên họa." giờ Thanh Thiện xác thật là do Hỏa Long gây nên, Thanh Thiện vốn cũng không thích hắc, nhưng tên kia trốn mất rồi, hơn nữa còn dùng Ân Thần Thuật, cho dù với linh hồn lực cường đại cũng khó tra ra. Hắc cũng thực sự muốn bắt cái tên chút nữa hại chết mình

để vừa trả mỗi thù còn lại được một ân tình kia a.

"Ài, nếu Lăng Mộ Ảnh tiên sinh khi đó có mặt hẳn nhiên rõ hơn ai hết chứ. Lần đó bị thiên kiếp giáng xuống, sau khi thành công chống đỡ, lúc đó tôi đã hôn mê, sự thực cái gì cũng không biết, còn vì sao kẻ trộm lúc đó trốn trên người tôi, tôi cũng không biết?, xin hỏi kẻ trộm nó là thứ gì vậy? Nếu có thể trốn trong người tôi hẳn nó không quá lớn."

Thanh Thiện trước khi bọn họ đến đã chuẩn bị câu trả lời, vì thế hẳn nói cực kỳ lưu loát cũng không có kẻ hở, mà sự thực cũng là như vậy, nếu không phải Từ Long nói cho hẳn thì hẳn còn không biết có con rồng trốn trong tóc của hẳn nữa. Huống chi hẳn cũng không cố ý che giấu cho Hỏa Long, hẳn trốn bởi lúc đó hẳn đã khôi phục thực lực và chạy đi, Thanh Thiện cũng không có thực lực để lưu lại một Hỏa Long tiến vào Nghịch Thiên giả năm yêu thú.

Lăng Mộ Ảnh một mực chú ý đến ánh mắt cùng hơi thở Thanh Thiện, bởi một người khi nói dối thì nhịp tim sẽ tăng lên, cùng đó là hơi thở sẽ hơi gấp, ánh mắt sẽ chớp vài cái hoặc đảo liên tục. Nhưng hẳn không tìm ra bất cứ sự dối trá nào trong đó.

Thiếu niên này cũng bước vào Nghịch Thiên giả cấp năm, hẳn không sợ Thanh Thiện, hẳn sợ là kẻ sau lưng thiếu niên này, mà không chỉ một người, có thể là cả một thế lực cường đại Nghịch Thiên giả. Thần Đạo giả mấy ngàn năm giao lưu qua Nghịch Thiên giả, dù có chút kiêu ngạo nhưng cũng chưa đến bậc có thể muốn làm gì thì làm ở nơi này. Nghịch Thiên giả luôn là một ẩn số với giới tu luyện, khi bọn họ thể hiện ra thực lực rất yếu kém, có lúc tại thời điểm quyết định lại rất cường đại.

Vì không tìm ra gì Lăng Mộ Ảnh đành trở về, chiều nay sư huynh hẳn tới Hà Nội, khi đó có thể bàn bạc lại, lúc đó hi vọng tìm ra phương pháp, Ân Thần Thuật quá trọng đại với Linh Ảnh Phái, dù nỗ lực mọi giá cũng phải thu hồi nó, mà Linh Ảnh Phái cũng đã cầu cứu giới Thần Đạo giả Nhật Bản, bọn họ đã phái ra lượng lớn Thần Đạo giả bằng mọi giá lấy về Ân Thần Thuật.

Đáng tiếc tám bia đá đó đã hoàn toàn không còn trên đời nữa, Hỏa Long khi học xong đã phá hủy nó, mang bảo vật chính là họa sát thân, hẳn đã hóa hình, hơi thở cũng ẩn giấu rồi, hiện giờ kẻ duy nhất biết ai ẩn trộm chỉ có mình Thanh Thiện, mà Thanh Thiện vì đã học được Ân Thần Thuật cũng không dám nói với ai khác, nếu nói với đám Thần Đạo giả thì chỉ sợ bọn họ không ngại truy sát hẳn a. Pháp quyết của Nhật Bản chỉ người Nhật Bản mới có quyền học mà thôi, đó là suy nghĩ của Thần Đạo giả Nhật Bản cũng của ở tu luyện giới phương đông.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hỏa Long Ra Tay

"Hóa ra tên tiểu tử này còn chưa rời khỏi, xem ra tên Lăng Mộ Ảnh lần này phiền toái rồi." đám người Nhật Bản vừa rời khỏi, Thanh Thiện liền nhận ra khí tức của Hỏa Long, dù hẳn đã ẩn giấu rất kỹ, chỉ là đối với linh hồn đạt cảnh giới Nghịch Thiên giả cấp tám thì có ẩn giấu cũng vô dụng. Thanh Thiện cảm nhận rõ ràng khí tức của Hỏa Long càng lúc càng gần đám người đó.

"Thanh Thiện, người đang nói đám người ban nãy sao? Thế tên tiểu tử là ai thế, à còn cái tên thiếu niên lúc nãy là bạn của người sao, hẳn thật là vô sỉ, không hiểu sao người lại quen với loại người như hẳn được."

"Hả, lúc nãy hẳn đã làm gì, con giun chết tiệt, gặp lại lần sau ta phải đánh cho hẳn một trận mới được."

"Hắn ban nãy toàn nói những lời khó nghe, nếu hẳn không nói là bạn của người, ta đã bảo chị Nhiên giáo huấn cho hẳn một trận." Anh Thy bên cạnh tức giận nói, chỉ là nàng không để ý ngôn ngữ của Thanh Thiện, nàng chỉ nghĩ Thanh Thiện chửi đối phương là con giun mà thôi, chứ không nghĩ tới con giun trong lời nói đó là một con Hỏa Long, đó là rồng thực sự chứ không phải giống như trong thần thoại.

Thanh Thiện cũng chưa muốn nói ra thân phận thực sự của Hỏa Long, dù gì hẳn nói ra chắc chắn phải giải thích nhiều thứ, hoặc là sẽ bị các nàng cho là bị tâm thần cũng nên a.

"Đừng, đừng, hẳn đáng phải bị giáo huấn, nhưng sau này hai người gặp hẳn cũng nên cẩn thận chút, thực lực của hẳn rất rất mạnh đó." Thanh Thiện cũng đồng tình với nàng, sau đó nhắc nhở, hẳn đã buộc con giun kia hứa, tuy thế đó là lời hứa mà thôi. Nhưng Thanh Thiện đã đánh giá thấp lời hứa của Long tộc, có thể nói Long tộc là tộc loài coi trọng mặt mũi của mình nhất, lời hứa chính là một việc thể hiện trong đó, nếu nhân loại coi lời hứa chỉ là hứa suông thì Long tộc coi nó là thiêng liêng nhất.

Ngay lúc này cơ thể Thanh Thiện vừa động, mọi thứ quanh người đều bị nghiền nát, một cơn gió vừa thổi qua, Thanh Thiện cảm giác toàn thân mát lạnh, lúc này nhìn lại đã thấy bên dưới thân mình chỉ mỗi một chiếc quần lót mà thôi. Cả Tâm Nhiên cùng Anh Thy đều thẹn đỏ mặt, sau đó mới quay mặt đi tìm cho hẳn quần áo, may mắn lúc trước khi đến đây mẹ hẳn đã lấy cho hẳn một ít quần áo dùng, nếu không lúc này hẳn đúng là phải tìm cái lỗ nào để trốn tạt mắt.

Hai người cũng vì hoàn cảnh đó mà quên mất mới đêm hôm trước hẳn là một kẻ được dự đoán liệt toàn thân, xương cốt đều vỡ nát, các nàng chỉ nghĩ đó là việc dĩ nhiên thôi.

"Hai người có muốn xem đánh nhau không?" ba người vừa rời khỏi bệnh viện, Thanh Thiện nhìn về hướng bắc, sau đó hỏi hai nàng.

Anh Thy thì không cần nói, nàng vốn hiếu động nên liền đồng ý, Tâm Nhiên vì thấy hai người đều định đi nên nàng cũng chấp nhận, huống hồ, nếu chỉ giao đấu bình thường chắc chắn Thanh Thiện không có hứng, còn nếu ngay cả Thanh Thiện có hứng thì hiển nhiên đó là người có thực lực rất mạnh giao đấu, có thể xem trận đấu như vậy đối với võ giả là một điều vô cùng tốt.

...

Nói lại, Hóa Long sau khi định trốn rồi sau đó hắn liền quay trở lại, cũng không phải hắn sợ Thanh Thiện bị tên Lãng Mộ Ảnh kia giết, hắn biết tên Lãng Mộ Ảnh kia muốn giết Thanh Thiện thật là kẻ si nói mơ, hắn quay lại là để giết người diệt khẩu, ở trên thế giới này ngoài Thanh Thiện ra còn Lãng Mộ Ảnh là kẻ nhận ra khí tức của hắn khi hắn hóa thành bản thể. Chỉ cần Lãng Mộ Ảnh chết thì không có ai có thể uy hiếp hắn nữa, dù cả cường giả đỉnh cấp của Thần Đạo giả tới thì đã sao? Biết hung thủ mới tìm được, còn như không biết cho dù thần cũng có tích sự gì.

Vì thế đám người Nhật Bản vừa đi ra Hóa Long đã theo sau lưng bọn họ, lúc này hắn đã thu lại Ấn Thần Thuật, khí tức cũng không thu liễm lại mà cố ý phát tán ra lúc có lúc không. Quả nhiên Lãng Mộ Ảnh liền phản ứng lại, chỉ vài phút nghỉ ngơi trong đầu sau đó liền biến mất, hắn dù sao cũng không thể để kẻ đó biến mất một lần nữa, cho dù là cái bẫy thì đã sao? Thực lực hắn là Thần Đạo giả đỉnh cấp năm, còn đối phương lúc trước chỉ là Nghịch Thiên giả đỉnh cấp bốn. Trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu đều thành vô nghĩa. Huống chi dù có bẫy hắn cũng tự tin chạy thoát, Thần Đạo giả đỉnh cấp năm đáng để hắn tự tin như vậy.

"Các người trở về trước, chút nữa nếu có điện lập tức ra ngoài đón người Thần Đạo giả phái sang, ta đi có chút việc, chỉ cần người chúng ta đến, khi đó ta sẽ phát tín hiệu để truy đuổi kẻ kia."

"Dạ, sư phụ."

Nói rồi Lãng Mộ Ảnh liền hóa thành đạo tàn ảnh biến mất giữa không trung, phương hướng của hắn là hướng bắc, dù trên đường đi có chút đề phòng cẩn thận nhưng khi Hóa Long chạy nhanh một chút hắn cũng tăng tốc theo không để bị mất dấu.

Càng đi càng xa, lúc này Lãng Mộ Ảnh đã hoàn toàn mất đi khí tức của đối phương, lúc đầu là nghi hoặc sau đó là kinh sợ, bởi hắn nhận ra một cỗ khí tức cường đại vô thanh đang công kích vào lưng mình.

Quá nhanh, tốc độ đối phương đã vượt xa qua dự đoán, vì thế thay vì tránh đi, Lãng Mộ Ảnh đành dồn tất cả sức lực của mình đón đỡ một hỏa hồng kiếm quang đang chém tới.

Nói về tốc độ rút kiếm thì Nhật Bản xưng nhì thì không nước nào dám nói nhất, cho dù đó là Tu Chân giới Trung Quốc, cho dù Lãng Mộ Ảnh không thể tránh thoát chiêu thức nhưng hắn lại đủ thời gian rút kiếm và đón đỡ nó, điều này có thể nói tốc độ rút kiếm đó nhanh cỡ nào.

"Oanh."

Thuần túy là cứng đối cứng, hai thanh kiếm quang trực tiếp va chạm, Hóa Long với hỏa hồng sắc kiếm cùng với thanh quang sắc kiếm của Lãng Mộ Ảnh. Thanh kiếm của Lãng Mộ Ảnh vốn là bảo kiếm tuy chưa thể liệt vào thập đại thần binh của Thần Đạo giả nhưng kiếm của Thần Đạo giả luôn luôn tự hào về trình độ cứng rắn cùng sắc bén.

Chỉ là lần này nó đã bị tổn hại, trên thân thể thanh kiếm đã mẻ đi một miếng như móng tay, còn hỏa hồng sắc kiếm của Hóa Long lại không chút tổn hao, vốn ban đầu thế nào thì vẫn như vậy, điều này có thể thấy thanh kiếm hỏa hồng này cứng rắn đến mức nào.

Đây cũng chính là sự lợi hại của Hóa Long tộc, bởi Long tộc luôn yêu thích bảo vật, bọn họ sưu tầm đủ thứ trân quý trên đời, nhất là hoàng kim bảo thạch sau đó là các thần binh lợi khí, Hóa Long tộc có khả năng không chế hỏa, hơn nữa trong cơ thể còn có ngọn lửa càng thêm lợi hại, vì thế là một điều kiện lý tưởng để tạo thành thần binh, thanh kiếm hỏa hồng trong tay Hóa Long là một thanh kiếm hiếm có của Hóa Long tộc, nên việc nó chém mẻ đi thanh quang sắc kiếm của Lãng Mộ Ảnh là việc hiển nhiên.

Tuy tiếc thanh kiếm nhưng Lãng Mộ Ảnh không có thời gian để tiếc nữa, và hắn không còn suy nghĩ vì sao lần trước đối phương là một con vật tựa như con thần lân, giờ lại hóa thành một thiếu niên, bởi Hóa Long lại lần nữa lao tới, quanh thân hắn là ngọn hỏa diễm bốc cháy, nếu không nhìn cẩn thận chỉ thấy đó là một hỏa cầu giữa không trung mà thôi.

"Liệt Hỏa Kinh Thiên."

"Thanh Quang Trảm."

"Cheng, cheng, ..."

Âm thanh hai người vừa rút, kiếm khí tung hoành, kiếm quang hồng sắc cùng thanh sắc lại lần nữa va chạm, liên tục hơn một trăm thế kiếm xuất ra hai bên đều toàn lực ứng chiến, Hóa Long một lòng muốn giết người diệt khẩu còn Lãng Mộ Ảnh vừa đánh vừa sợ, dù sao Lãng Mộ Ảnh thực lực cũng là đỉnh cấp năm còn Hóa Long mới tiến vào cấp năm cộng thêm thân thể cường đại của Long tộc thì thực lực của hắn chỉ nhỉnh hơn một chút. Nếu muốn thật sự đánh bại ngoài xuất ra tuyệt chiêu hoặc liều mạng trọng thương để giết còn không thì rất lâu mới phân thắng bại.

Diễm Thiên Bát Kiếm là kiếm pháp dành cho song kiếm, đó cũng là một loại kiếm pháp bá đạo của Hóa Long tộc, tuy thế nhưng rất ít người luyện nó, bởi nó dùng là của song kiếm, hơn nữa song kiếm càng khó luyện bởi điều này cần phối hợp cả hai tay.

Long tộc tuy chỉ đạt tới Nghịch Thiên giả mới có thể tu luyện chiêu thức nhưng trước đó bọn họ đã nghiên cứu rất lâu, chỉ là chưa từng được dùng kiếm thực hiện trước khi hóa hình. Hỏa Long chính là như vậy, nếu nói cận thân công kích thì đều là đòn thức thô thiển lấy cương chế cương, nhưng nếu như vậy thực sự đánh bại được Lăng Mộ Ảnh cũng vô cùng gian nan. Hắn từng xem qua và hứng thú với Diễm Thiên Bát Kiếm, mà kiếm của hắn chính là Hỏa Long Song Kiếm chứ không chỉ một thanh như hiện tại.

Vì thế lúc ban đầu hắn sử dụng một kiếm mà trong lúc bất ngờ đều có rất nhiều sơ hở nên không thể gây cho Lăng Mộ Ảnh chí mạng công kích gì. Nếu hắn trước đã thông thuộc Diễm Thiên Bát Kiếm thì một kiếm đó dù Lăng Mộ Ảnh không chết thì cũng không có dễ dàng tiếp thu như vậy được. Tuy nhiên điều này không thể trách hắn được, bình thường một người đều dùng tay phải là chính, giờ nếu bắt bạn ngay lập tức dùng cả hai tay diễn luyện thì sẽ vô cùng khó khăn, nhưng nếu chỉ dùng một kiếm bằng tay phải sẽ rất dễ dàng.

Càng đánh Hỏa Long càng thêm thuận tay, kiếm pháp đã thuộc lòng mấy chục năm, giờ mới được thi triển làm hắn thêm phấn khích.

Lăng Mộ Ảnh càng không biết một tông sư kiếm đạo như hắn lại bị một kẻ lần đầu cầm kiếm đánh ngang ngửa, tuy vậy cũng phải nói kiếm pháp Diễm Thiên Bát Kiếm rất lợi hại, và Hỏa Long hắn nghiên cứu rất lâu kiếm pháp này, dù chỉ dùng một kiếm nhưng uy lực đã đủ uy hiếp tới đối phương.

Sự thật thì Hỏa Long hắn từng dùng hai quyền thay thế cho hai kiếm để tập, bất quá cách tập này đều khó có thể thể hiện uy lực của kiếm chiêu.

Càng đánh Lăng Mộ Ảnh với kinh nghiệm của mình liền nhận ra đối phương dù kiếm pháp có vẻ lợi hại nhưng hình như nó có quá nhiều sơ hở, dường như kiếm pháp vốn không phải như thế, bởi song kiếm thì một kiếm công một kiếm thủ phải liên hoàn, có khi hai kiếm đều công thì chiêu thức phải nhanh như tia chớp sau đó là trở lại thế thủ. Còn Hỏa Long hắn dựa vào cánh tay trái của mình thay thanh kiếm còn lại, dù phòng thủ không có vấn đề như lúc cần hai kiếm tấn công thì cánh tay đó lại quá ngắn, nên trong lúc quyết định đều không thể gây cho Lăng Mộ Ảnh chí mạng gì.

Nhưng giao đấu hồi lâu Lăng Mộ Ảnh cũng không có thể phá vỡ phòng thủ của Hỏa Long, cho dù có chém vào thân thể Hỏa Long thì cũng chỉ để lại một vết cứa nông mà thôi, hơn nữa kiếm của Lăng Mộ Ảnh càng lúc càng nhiều vết mẻ, xem ra sau trận chiến này nó có lẽ cũng không còn dùng được nữa.

Ở góc xa xa, Thanh Thiện, Tâm Nhiên, Anh Thy đều đứng trên cây đại thụ mà xem, bởi ngay dưới chân Hỏa Long cùng Lăng Mộ Ảnh giao đấu là khu rừng, những trận chiến như vậy càng ít người xem càng tốt, tu luyện giới có một quy tắc bất thành văn, càng là cường giả giao đấu càng không thể gần nơi có nhiều người, bởi rất có thể khi giao đấu sẽ gây ra rất nhiều người vô tội chết oan theo.

Ban đầu hai nàng vốn định dùng xe để đi, nhưng bị Thanh Thiện ngăn cản, sau đó hắn kẹp hai nàng rồi phi thân bay về phương bắc, hai nàng lần đầu tiên được bay giữa không trung, vừa bất ngờ vừa thích thú, hai nàng cũng nhìn dưới hai chân Thanh Thiện, thấy rõ ràng không có tí mây nào, hiển nhiên các nàng nghĩ tới thân tiên khi bay đều có mây ở bên dưới nên mới quan sát xem thế nào.

Vừa đến nơi hai nàng càng tròn mắt xem một màn, cái này khác với kiếm hiệp trong phim, trong phim đánh nhau chỉ dưới đất còn nơi đây là đánh nhau trên không trung, giống thần thoại hơn hiện thực, nhưng có cảnh tượng Thanh Thiện ôm hai nàng bay đi thì cảnh tượng chiến đấu trước mặt cũng không quá gây cho các nàng sợ hãi.

Ba người theo đuổi ba ý nghĩ khác nhau, hai nàng vì khó quan sát trận chiến nên không mấy hứng thú, nhưng Thanh Thiện lại quan sát dễ dàng, hắn mới Nghịch Thiên giả đỉnh cấp cấp bốn, đối với thực lực đạt tới năm cấp giao chiến đều đáng học hỏi:

" Diễm Thiên Thất Thức - Liệt Diễm Phệ Thiên "

Chỉ thấy Hỏa Long hô to, cả người hắn toát ra khí thế càng mạnh hơn lúc trước, với linh hồn lực của mình, Thanh Thiện cảm nhận được xung quanh không khí nóng như bị Hỏa Long hấp thu hết vào cơ thể, kỳ thực Hỏa Long hắn đang hấp thu là hỏa linh khí để nhanh chóng đề cao thực lực lên một tầng, đây chính là sự bá đạo của Hỏa Diễm Kinh Thiên quyết, nó có thể trong thời gian ngắn tăng cường thực lực.

Lăng Mộ Ảnh càng thêm cẩn thận, công lực toàn thân đều vận chuyển tới thân kiếm, hắn cũng biết là thời khắc phản thắng bại sắp đến, cả hai đều phải xuất tuyệt chiêu nếu muốn đánh bại đối phương.

" Long Tường Thiểm "

Hai người một lần nữa lao vào nhau, chỉ là ngay khi sắp va chạm, cánh tay trái của Hỏa Long chợt xuất hiện thêm một thanh kiếm hỏa hồng khác. Hỏa Long Song Kiếm chính là tên của song kiếm này, hai tay Hỏa Long liên tục tạo nên từng đạo kiếm khí giữa không trung, song kiếm liên miên bất tuyệt chém vào đối phương, hết kiếm này đến kiếm khác không ngừng nghỉ. Lúc này một kỳ tích phát sinh, mà cũng chỉ có ba người Thanh Thiện ở xa quan sát mới có thể thấy. Thân thể Hỏa Long cùng song kiếm dường như hình thành một đoá hoa liên hoa không ngừng thôn phệ tới đối phương.

Khí tức của Hỏa Long càng thêm cường đại nhờ hỏa linh khí không ngừng chảy vào thân thể hắn, còn bên kia Lăng Mộ Ảnh càng chống đỡ trong tuyệt vọng, nếu lúc trước chiêu thức này hắn chạy trốn thì rất có thể dễ dàng bỏ đi, nhưng giờ này hắn muốn thoát ra đã không thể nào, chiêu kiếm kia cứ như thôn phệ lấy hắn, hiện tại một bên càng đánh càng thêm mạnh, còn hắn càng lúc càng thảm hại.

" Oanh. "

Thân thể Lăng Mộ Ảnh nhanh chóng bị hỏa liên hoa thôn phệ, thanh sắc quang kiếm sau khi bị phản chấn đã bị Hỏa Long Song Kiếm đánh bay ra xa.

Thanh Thiện xem một màn này càng thêm chấn động, chiêu Liệt Diễm Phệ Thiên đó quá bá đạo, sau khi phối hợp với hỏa diễm của Hỏa Long tộc càng cường đại hơn một bậc, đến ngay cả thân thể đối phương cũng bị đốt thành không khí, Thanh Thiện cảm giác được khi Lăng Mộ Ảnh tiếp xúc chiêu

Kiểm kia, nhiệt độ ở đó đã tiến đến cả ngàn độ, chỉ cần Lăng Mộ Ảnh hao hết công lực sẽ bị đóa hỏa liên kia đốt cháy mà chết.

Long tộc quả nhiên có thực lực để kiêu ngạo, giờ Thanh Thiện mới có cái cảm nhận mới về thế giới tu luyện giả, đối với thực lực của mình Thanh Thiện trước nay luôn tự tin, nhưng giờ hắn có cảm giác lạnh sống lưng, cao thủ nhiều hơn hắn không phải không có, cũng không phải ít người mà là bọn họ chưa xuất hiện thôi. Đơn giản một Hỏa Long đã có thực lực đánh bại hắn, huống chi Hỏa Long hắn còn bị người khác truy đuổi. Thế giới này không hề giống như bề ngoài của nó a.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Giao Chiến

"Ê ba người tiểu tử các ngươi ra đi."

Hỏa Long vẫn quen cái kiểu xưng hô đó, dù bề ngoài hắn so với ba người bọn Thanh Thiện còn trẻ hơn một chút, nhưng ai bảo hắn đã mấy trăm tuổi rồi chứ.

Ba người vẫn chưa hết sợ hãi, nhất là hai nàng, mọi chuyện xảy ra như chuyện thần tiên, cái tên vô si lúc vừa rồi các nàng còn chửi hóa ra kinh khủng vậy.

Thanh Thiện nhanh đi lại, hắn dù sợ tuy nhiên đó không phải tâm lý chủ đạo lúc này, lý trí của hắn đang hưng phấn, cực kỳ hưng phấn, chiến ý tự nhiên bị thực lực của tên tiểu tử này kích phát ra, dù trong linh hồn của hắn cảm giác ở tên tiểu tử trước mắt có nguy hiểm, bất quá chiến ý trong người lúc này đã lấn át mọi thứ.

"Ta muốn đấu với ngươi."

Tâm Nhiên cùng Anh Thy bị câu nói của Thanh Thiện mà tỉnh lại. Đang muốn phản ứng ngăn cản hắn thì hai nàng đã bị khí thế của hắn chấn nhiếp, các nàng không biết đó là thứ gì nhưng lại cảm nhận được một cỗ chiến đấu mạnh mẽ tựa hồ khó có gì ngăn cản được.

"Tiểu tử, ngươi chưa phải đối thủ của ta."

"Ta biết, nhưng ngươi cũng không thể giết được ta." Thanh âm của Thanh Thiện cũng vang lên, nếu là lúc trước không luyện ra Ngũ Hành Thương trận, Thanh Thiện không có một thành tự tin để giao đấu, cùng cấp với con người, yêu thú luôn luôn cường đại hơn, huống chi là Long tộc càng cao hơn hắn một cấp. Nhưng bây giờ, chỉ dựa vào Vô Cực thương pháp phòng thủ, Thanh Thiện tự tin mình có thể giữ được mạng.

"Long tộc chưa bao giờ sợ nhân loại thách đấu." cảm nhận chiến ý của đối phương, Hỏa Long là một con rồng, hắn có sự kiêu ngạo của Long tộc, dù đối phương hơn một cấp hắn cũng dám chiến đấu, còn ở đồng cấp nhân loại thì đơn thuần là giết hại, nói chi đến Thanh Thiện so ra chỉ là Nghịch Thiên giả đỉnh cấp cấp bốn. Hắn biết tiểu tử trước mặt có công pháp quái dị, nhưng thực lực mới là quyết định. Kỳ thực hắn không nhận ra thực lực của Thanh Thiện, nhưng tối hôm đó Thanh Thiện mới đạt Nghịch Thiên giả cấp bốn, nếu muốn đột phá ít nhất cũng phải có Thiên kiếp giáng xuống, không có Thiên kiếp xảy ra rõ ràng chưa đạt tới cấp năm, chưa tới cấp năm thì hắn không sợ chút nào.

Tâm Nhiên cùng Anh Thy tuy sợ, có điều nghe thấy Thanh Thiện bảo đối phương không giết được mình, các nàng cũng yên tâm, hơn nữa tựa hồ hai bên còn như bạn bè, tuy không rõ lắm, các nàng cũng không tin thiếu niên kia cùng Thanh Thiện sẽ chiến đấu sinh tử, không có ai không có thù oán gì mà lại sinh tử quyết chiến cả.

Đưa hai nàng xuống bên dưới, cánh tay phải của Thanh Thiện đã xuất hiện thanh thương màu đen.

"Nè, đừng quá hiếu chiến, so tài thì được nhưng đừng có liều mạng đó." Anh Thy đứng xuống dặn dò, nàng không ngờ mình lại có lúc đối xử với hắn dịu dàng như vậy, có lẽ ngay nàng cũng không biết lời của mình tựa như lời của người vợ hiền nhắc nhở chồng.

"Bạn cẩn thận nha." Tâm Nhiên bên cạnh cũng nói.

Chiến ý vốn hùng hục của hắn cũng bị mấy lời ôn nhu của hai nàng làm giảm bớt, phụ nữ thật là cam bẫy khó qua của anh hùng, chỉ vài câu mà khiến Thanh Thiện lòng nhũn đi ít nhiều, hắn còn cảm thấy mình tự nhiên dần thân vào nguy hiểm là có lỗi với hai nàng, nhưng đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua.

Chiến đấu với đối thủ càng mạnh thì đối với hắn càng có lợi, mà trong năm ngọn tiểu thương thì có tới bốn ngọn chưa thật sự hoàn mỹ nắm trong tay hắn.

"Yên tâm, không có gì nguy hiểm cả đâu."

Nói xong một câu để hai nàng yên tâm, thân hình Thanh Thiện đã phóng lên không trung như tia chớp.

"Tiểu tử, chuẩn bị xong rồi chứ."

"Ta ghét nhất ai gọi ta là tiểu tử, hôm nay ta muốn xem Long tộc trong truyền thuyết mạnh đến mức nào." Thanh Thiện gần giọng nói.

"Tốt, tốt lắm, hôm nay chỉ cần ngươi đã thương được Hòa Long ta, ta sẽ không gọi ngươi là tiểu tử mà gọi ngươi bằng đại ca."

Nói xong, toàn thân Hòa Long đã được bao trùm tầng tầng ngọn lửa, Hòa Long hẳn còn không có ý định giết Thanh Thiện. Hắn vừa giết Lăng Mộ Ảnh, giờ trên thế gian ai có thể biết hắn trừ duy nhất Thanh Thiện, mà hắn biết Thanh Thiện cũng không nói ra điều này, bởi đây là lời hứa của Nghịch Thiên giả. Hắn muốn giao chiến, ban đầu chỉ muốn tập luyện Diễm Thiên Bát Kiếm, vừa may có đối thủ kém hơn đôi giao đấu, nhưng giờ hắn muốn cho Thanh Thiện một bài học vì đã xem thường Long tộc.

"Diễm Thiên Bát Kiếm đúng không?, cứ tận lực thi triển ra đi."

Cơ thể Thanh Thiện bùng nổ cỗ chân khí cường đại, muốn rèn luyện chân khí trong bốn ngọn thương còn lại chỉ có cách dùng nó giao chiến, tạm thời ngọn thương ban đầu được Thiên kiếp rèn luyện hẳn không có dùng đến. Bốn ngọn thương không thể so sánh với bốn Thanh Thiện nhưng nếu một Thanh Thiện chiến đấu với Hòa Long tiêu hao toàn bộ công lực trong một tiếng thì hiện tại Hòa Long phải dùng tới bốn tiếng mới có thể tiêu hao hết chân khí của Thanh Thiện, đó là chưa nói đến Ngũ Hành Thương trong đan điền của Thanh Thiện có thể tự động hấp thu linh khí tản mát trong nội thể, đó mới là sự kỳ diệu của thương trận, có thể nói chỉ cần Hòa Long không quá mạnh hơn Thanh Thiện, sức tấn công không quá mạnh thì sự tiêu hao cùng với sự hấp thu tương đương, lúc này Thanh Thiện xem như là chân khí vô tận.

Lại nói, Hòa Long thật muốn đánh chết cái tên tiểu tử không biết điều này, nhưng vì hắn biết còn thần bí nhân luôn bảo vệ Thanh Thiện nên không dám làm càn, chỉ là Thanh Thiện đã chọc giận hắn, Diễm Thiên Bát Kiếm là kiếm pháp mạnh nhất của hắn, tuy chưa luyện ra gì, chỉ là uy lực vô cùng mạnh, chỉ chiêu thứ bảy Liệt Diễm Phệ Thiên, ngay cả Lăng Mộ Ảnh Thân Đạo giả đỉnh cấp cấp năm còn chết hướng chỉ tiểu tử mới Nghịch Thiên Giả cấp bốn, vậy mà đối phương lại có ý xem thường.

"Tiểu tử, chết đi. Liệt Hòa Kinh Thiên."

Thanh Thiện ánh mắt sáng lên, chiêu thức này hắn ban nãy có xem qua, chỉ là khi đó con giun lửa này chỉ dùng một kiếm nên uy lực quá kém, giờ hắn dùng tới Hòa Long Song Kiếm, uy lực mạnh hơn gấp bội. Song kiếm của hắn vừa nhanh vừa hiểm chém tới hai nơi của Thanh Thiện, một là phía cổ hai là đùi.

Hưng phần thì hưng phần, Thanh Thiện cũng nhận ra cường đại lực lượng chứa trong hai thanh kiếm.

"Vô Cực thương pháp."

"Cheng, cheng."

Tịch Diệt Long Thương dựng đứng trước mặt, mũi thương đỡ lấy một kiếm chém vào cổ, còn cán thương đỡ lấy kiếm chém tới đùi, cả hai thân ảnh bị dội ngược lại, trong khi Hòa Long chỉ hơi chao đảo thì Thanh Thiện bị lùi sau tới ba bước. Hiên nhiên vừa giao thủ đã nhận ra công lực chênh lệch của hai bên.

"Tốt lắm, tiếp chiêu." Hòa Long khế liếm mép, rõ ràng hắn cũng không phải thành phần hiền lành, ý chí chiến đấu của hắn đã bùng phát.

Vẫn là chiêu cũ nhưng lần này hai kiếm chém vào thắt lưng cùng chân trái.

"Cheng, cheng"

Hai âm thanh vang lên, mặc dù tốc độ nhanh hơn so với lần trước nhưng tốc độ của Tịch Diệt Long Thương cũng nhanh không kém. Hòa Long lại lao tới, một chiêu Liệt Hòa Kinh Thiên có tới ba mươi thức, mỗi thức là hai vị trí hiểm yếu khác nhau trên thân thể, ba mươi thức này có thể hoàn chuyển bất kỳ, ở bên ngoài có thể thấy Hòa Long hóa thành mấy chục thân ảnh không ngừng quay vòng quanh đối phương, tất cả bộ vị cùng góc độ đều tấn công. Mà mỗi lần đỡ được Thanh Thiện đều bị lui lại ít nhất ba bước. Vô Cực thương pháp quả không hổ danh là thương pháp phòng thủ cực mạnh, chỉ là người sử dụng nó công lực kém xa đối phương, vì thế dù Vô Cực thương pháp đã tiêu hao đi ba phần công lực đối phương thì Thanh Thiện vẫn bị đẩy lùi mấy bước.

Có thể hình dung lúc này Thanh Thiện tựa như chiếc mai rùa, mà đối phương tựa như con hổ, chỉ cần không để con hổ lật người lên thì có găm thế nào cũng không tổn thương đến cơ thể. Mà dư chấn của chiêu thức cũng không quá lớn để ảnh hưởng tới thân thể Thanh Thiện, phải biết cơ thể hắn không giống tu luyện giả bình thường, hắn đã bước vào Cửu Chuyển Kim Cương Thân tầng bảy, độ cứng rắn tuy chưa biết ra sao, có điều bị phản chấn đối với hắn lúc này chẳng mấy may bị thương tổn.

Hòa Long càng tấn công càng tức giận, ai ngờ được một Long tộc hùng mạnh như hắn, tấn công một Nghịch Thiên giả kém cấp mà không công phá được thể phòng thủ của đối phương, nếu điều này đến tai Nghịch Thiên giả chắc chắn sẽ thành trò cười cho bọn họ, còn có cả Tiêu Dao Tứ Hữu nếu biết được chỉ sợ bị đám người đó khinh thường.

Tiêu Dao Tứ Hữu kỳ thực ban đầu có bốn tên Nghịch Thiên giả lập nên, vốn chỉ lập hội để đối kháng với môn phái khác, sau đó vì muốn mở rộng mà thu nạp thêm người. Hòa Long là một trong bốn kẻ đó, bọn họ cũng có khá danh tiếng trong chốn tu luyện, điều quan trọng Tiên tử Bích Ngọc là kẻ Hòa Long si mê, hắn không hề muốn nàng biết hắn thế này. Nàng từng nói với hắn, chỉ có nam nhân cường đại mới là người nàng tôn sùng cùng theo đuổi.

"Diễm Thiên Tam Thức - Cuồng Hóa Phi Thiên."

"Oanh, oanh, oanh." Thân hình Thanh Thiện bị bắn lui lại sau cả chục bước mới ổn định lại.

Càng đánh Thanh Thiện càng cảm giác chân khí hao tổn nhiều, Cuồng Hỏa Phi Thiên cũng có mười tám thức, Thanh Thiện đỡ được chiêu cuối cùng này thì chân khí của một tiểu thương màu trắng cũng hao hết toàn bộ. Vèn vèn hai chiêu bốn mươi tám thức của Hỏa Long, Thanh Thiện đã mất hết lực chiến đấu, có thể nói nếu không có năm ngọn tiểu thương Thanh Thiện lúc này đã cạn kiệt chân khí.

Tấn công như vậy mà đối phương không hề gì, hơn nữa Thanh Thiện đến thở dốc cũng không có biểu hiện ra, điều này chứng tỏ gì? Hắn chưa có tiêu hao quá nhiều chân khí. Hỏa Long không tin, ngay cả hắn cũng tiêu hao ba thành công lực để tấn công, đến cả hắn cũng phải thở dốc vài lần, vậy mà tên tiểu tử này dường như hao tổn còn ít hơn so với hắn, điều này còn gì là đạo lý nữa.

"Tiểu tử, là người bức ta, Liệt Hỏa Phệ Thiên." Hỏa Long rống to một tiếng, chân khí của hắn một lần nữa tăng lên, với hắn mà nói khi sử dụng chiêu này chân lực tiêu hao phải năm thành, cũng may lúc này hắn có thể hấp thu thiên địa hóa linh khí để tăng cường. Hắn không muốn giết Thanh Thiện chỉ là hắn càng không muốn mất hết mặt mũi của mình. Thà chết chứ Long tộc không thể chịu nhục.

"Đến đây đi." Thanh Thiện càng hưng phấn hô lên, càng chiến đấu càng tìm ra sơ hở của mình, cũng tìm ra cực hạn của bản thân.

Nhanh chóng quanh thân thể Hỏa Long như hình thành hỏa liên khủng bố, sức nóng ở giữa chiến trường càng thêm khốc liệt, với thân thể cường đại của Thanh Thiện cũng có chút cảm thấy nóng nực.

Tịch Diệt Long Thương không ngừng được trút chân khí vào, Liệt Diễm Phệ Thiên chính là liên hoàn kiếm pháp, kiếm pháp có sức thôn phệ rất lớn, chỉ khi nào đối phương bị hỏa liên đốt chết thì kiếm pháp mới có thể dừng lại, hoặc là chính chủ nhân nó cạn kiệt chân khí mà dừng lại.

"Cheng, cheng, cheng."

"Oanh, oanh, oanh."

Kiểm pháp như điên cuồng chém tới đối phương, kiếm trước nhanh hơn kiếm sau, tựa như thác lũ không ngừng cuốn trôi tất cả. Dù Vô Cực thương pháp có triệt tiêu ba phần công lực của đối phương thì sức tấn công vẫn khiến cho Thanh Thiện tê liệt cánh tay, nếu không phải có cơ thể tu luyện Cửu Chuyển Kim Cương Thân thì lúc này Thanh Thiện đã bị đánh bay vũ khí rồi, bất quá dù thế Thanh Thiện sau mỗi đợt tấn công đều phải lùi lại một quãng xa, chỉ là Hỏa Long không để cho hắn nghỉ ngơi giây nào, được hòa linh khí trợ giúp, càng tấn công Hỏa Long càng mạnh, trong khi đó Thanh Thiện càng yếu thế, chân khí tiêu hao lại càng nhanh chóng, chỉ hơn chục đợt tấn công chân khí của ngọn tiểu thương thứ ba đã tiêu hao hết.

Thanh Thiện càng lúc càng nhũn mỳ, không ngờ được kiếm pháp không xuyên thủng được phòng ngự nhưng chân khí hắn lại suy kiệt, mức độ phục hồi lại chẳng bù cho tiêu hao, mà đối phương không tỏ vẻ gì suy kiệt, càng công kích càng mạnh.

Phòng thủ đã không còn ý nghĩa, đây rõ ràng là cuộc chạy đua chân khí trong nội thể, mà Thanh Thiện rõ ràng đã sắp thua đối phương, nhưng kỳ thực Thanh Thiện có thể không đáng tiêu hao như thế, nếu năm ngọn tiểu thương đều là ngọn thương đã qua Thiên kiếp trui rèn thì Thanh Thiện có lẽ đã ứng dụng lúc này, chỉ là hắn có bốn ngọn thương không thực sự hoàn toàn khổng chế, chân khí hắn vận dụng có khi không tới một nửa trong đó mà thôi, phần lớn là tiêu hao vô ích, chính vì thế mà rất nhanh chóng đã hao hết. Giờ hắn cũng đã cảm nhận được điều này, chỉ là không có cách nào khác, hắn cần chiến đấu mới có thể hoàn toàn nắm trong tay số chân khí của bốn ngọn tiểu thương.

"Liều mạng." ý niệm trong đầu hắn chợt lóe, hắn không còn kiên nhẫn chờ chân khí tiêu hao hết.

"Cheng, cheng."

Đẩy lui một đợt tấn công, lần này Tịch Diệt Long Thương không còn ở thế phòng thủ nữa, mũi thương đã hướng đối phương đâm ra, ngọn thương như con giao long há mồm lao tới.

"Long Phá."

"Hừ, muốn phá phòng thủ của Long tộc, người còn chưa đủ sức."

Ngọn thương uốn lượn đâm với tốc độ vô cùng nhanh, Hỏa Long Song Kiếm chỉ cản được nó một chút, tuy thế lực đạo của chiêu Long Phá chỉ còn lại có năm thành mà thôi. Với lực đạo còn lại Hỏa Long hắn vô cùng tự tin vào thân thể mình, vì vậy hắn dùng chính thân thể mình đón đỡ.

Nói đùa chứ, thân thể Long tộc vốn là cường đại nhất trong thiên hạ, dù Hoàng Kim Long mới là đứng đầu nhưng Hỏa Long cũng chẳng kém là bao cả.

"Kịch."

Ngọn thương tựa như đâm vào một mảng da cực dày, sự tự tin của Hỏa Long không quá, ngọn thương chỉ đâm vào được vài cm là ngừng lại, đến cả một giọt máu cũng không có.

"Ta nói rồi, người còn chưa đủ sức ..."

Ngay khi lúc này hắn mới phát hiện điều không ổn, một cổ chân khí cuồng mãnh tự khi nào đã xâm nhập vào cơ thể hắn, nó đã phá hoại trong nội thể hắn.

"Oc, oc." không tự chủ học ra một bùm mầu.

Giờ hắn mới biết trong khi ngọn thương tiếp xúc với cơ thể thì từ thân ngọn thương đã gây ra một xung chấn động cực mạnh, sóng chấn động này dễ dàng xuyên qua lớp da dày của hắn mà tấn công nội tạng.

"Chấn" Thanh Thiện chính là dùng chiêu này, ám kinh tuy cũng có thể truyền vào nhưng khi xuyên qua lớp da nếu cẩn thận đối phương sẽ phát hiện và triệt tiêu nó, chỉ có sóng chấn động là đối phương không thể phá nó, bởi muốn phá chỉ có sóng chấn động hoặc môi trường chân không mới có thể phá và không cho nó truyền qua. Trong lúc nhất thời không ai có thể làm ra điều này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Bảo Vật Xuất Thế

"Thế nào? Ngươi không phá được phòng ngự của ta, ta lại có thể làm tổn thương ngươi." Thanh Thiện lùi lại xa một chút lấy sức rồi nói.

"Không được, đánh tiếp, đó là ta ..." Hóa Long hắn định nói mình không đề phòng nên mới bị trúng ám toán, có điều hắn cũng không nói ra, giao đấu mà không đề phòng thì có chết trách được ai, mà chiêu ban nãy trông có vẻ giống ám toán kỳ thực lại không phải, chỉ là hắn quá tự tin về phòng ngự của mình, thêm nữa Thanh Thiện từ nãy giờ bị hắn chèn ép, hắn biết thực lực thật sự của đối phương không thể nào tổn thương đến mình nên đã bỏ trống phòng thủ.

"Ừa, giờ có muốn đánh chỉ sợ cũng không được, có hai kẻ đang đến, một kẻ có vẻ là người Nhật Bản thì phải?" không để ý đến đối phương, Thanh Thiện nhìn về phía xa xa, linh hồn lực của hắn rất mạnh, hai người này vừa tiến gần hắn đã cảm ứng được, một là vị thần bí nhân có khí tức giống như trên tám thẻ bài hắn đang cầm, kẻ còn lại có khí tức tương tự như Lăng Mộ Ảnh, chỉ là thực lực mạnh hơn rất nhiều, người này đúng là người có thực lực tương đương với Nghịch Thiên giả cấp bảy hắn từng cảm ứng khi còn ở trong bệnh viện.

"Bọn chúng tới rồi hả, lần này tha cho tiểu tử ngươi, lần sau đánh tiếp."

"Ê con rồng nhà ngươi, nói không giữ lời? Ta chẳng phải đã đánh ngươi bị thương sao? Cũng nên kêu một tiếng đại ca chứ, không lẽ Long tộc các ngươi đều bội tín như vậy." chưa đợi Hóa Long rời khỏi Thanh Thiện đã ngăn cản hắn lại, dù sao cũng nên để tiểu tử đó biết phận, tuy thật sự nó chắc rất "già", chỉ là bề ngoài còn rất trẻ, nếu sau này cứ bị hắn kêu như vậy Thanh Thiện cũng không thích.

"Ngươi ... được đại ca." lời vừa nói xong hắn đã chạy thực mạng về hướng ngược lại với hướng Thanh Thiện vừa nhìn ban nãy.

Hóa Long vừa đi, Thanh Thiện cũng không chậm trễ, thân hình phóng xuống bên dưới, kẹp hai người Tâm Nhiên cùng Anh Thy sau đó chạy theo hướng khác. Vốn Hóa Long dụ Lăng Mộ Ảnh đi quá xa rồi mới chiến đấu, nên hai người vừa chạy đến nơi đây thì đã không thấy bóng dáng ai cả, Thanh Thiện dù không dùng đến Ân Thần Thuật thì hai người cũng không nhận ra được hắn, mà Anh Thy, Tâm Nhiên thực lực chỉ là võ giả bình thường nên hai người kia càng không để ý đến.

Trên không trung hai người mặc áo bào xanh cùng áo khoác xám đứng đối diện, cả hai đều đề phòng nhau, bởi khí tức của hai người tựa như chênh lệch không nhiều, mỗi bên đều cảm giác nguy hiểm từ phía đối phương, nhưng họ đều biết vụ giao chiến vừa xảy ra không phải do một trong hai người.

"Các hạ là Thần Đạo giả Nhật Bản sao? Hoan nghênh tới Việt Nam." vị áo xanh tươi cười hướng người đối diện nói.

"Khô hành giả Đạo Sâm Lang Nguyệt, không biết vị bằng hữu xưng hô là gì."

"Tại hạ Trần Huyền." vị áo bào xanh khẽ giật mình, sau đó cũng hồi phục rất nhanh nói.

Khô hành giả, đó là một danh xưng cho những kẻ truy tìm võ đạo tối cao, bọn họ đa phần là các trưởng lão của các võ quán, đạo quán Nhật Bản, tất cả bọn họ đều có thực lực rất cao, hơn nữa một lòng khổ tu, bọn họ là lực lượng chính của Thần Đạo Giả, chỉ là rất ít có sự việc mà cần phát động Khô hành giả, ngay cả Lăng Mộ Ảnh chỉ là một đệ tử thông thường chứ chưa đứng vào hàng ngũ này được. Vì thế vị thần bí Trần Huyền thấy bất ngờ, sự việc gì mà khiến cho Khô hành giả không quản chuyện thế gian lại chạy tới nơi này.

Lúc này thân ảnh vị áo bào xám chợt lóe lên, trong chớp mắt hắn đã xuất hiện phía xa xa ở trong cánh rừng, phải nói tốc độ rất kinh khủng, so với Thanh Thiện thì hắn chỉ là đứa trẻ tập chạy còn vị áo xám này chính là cao thủ võ lâm a.

Rất nhanh đã trở lại, vị áo bào xám đã cầm thêm một thanh kiếm, nhìn thoáng qua đã biết một thanh bảo kiếm của các võ sĩ Nhật Bản, và trên thế giới cũng chỉ bọn họ dùng loại kiếm này mà thôi. Thanh kiếm đã sứt mẻ đi rất nhiều, trên đó còn có khí tức của Lăng Mộ Ảnh chưa tiêu tan hết, cán kiếm còn dính một chút vết cháy có cả mùi khét cùng với mùi thịt cháy, rõ ràng là do một chiêu Liệt Hỏa Phệ Thiên gây nên, vết cháy khét chính là cán kiếm, còn mùi thịt có thể là thịt nơi cánh tay Lăng Mộ Ảnh để lại.

"Hỏa diễm cực mạnh, cùng thuộc tính với yêu vật lấy trộm, lẽ nào hắn có đồng lõa hay tiền bối của nó?" Đạo Sâm Lang Nguyệt suy đoán, nhưng cuối cùng không tìm được chút manh mối nào, đối phương đã giết đi Lăng Mộ Nguyệt sư đệ của hắn, cũng là kẻ duy nhất theo dấu đối phương tới tận đây. Hắn đúng là có thực lực mà chẳng thể làm gì, kẻ tên Trần Huyền có thể khả nghi, nhưng Trần Huyền là cùng lúc tới với hắn nên không có khả năng ra tay.

"Bằng hữu, có việc phải đi, dịp khác trò chuyện." nói xong Đạo Sâm Lang Nguyệt đã biến mất, hắn muốn quay lại tìm đám người Nhật Bản Sinh Đảo A Từ để tìm cách, hơn nữa hắn nghĩ đối phương có thể chưa biết hắn đã tới, chỉ cần tìm những kẻ có thực lực từ Nghịch Thiên Giả cấp bốn trở lên thì sẽ có thể tìm được đối phương hoặc ít nhất có thể tìm chút manh mối.

Ân Thân Thuật đã được những người đứng đầu ra lệnh, bất cứ giá nào cũng phải tìm về cho được. Trần Huyền thấy sự việc có chút nguy hiểm, nhất là chuyện có thể liên quan đến kẻ mà lão quan tâm, Thanh Thiện. Lão từng tìm hiểu qua tư liệu của Thanh Thiện, một thiếu niên gia thế bình thường, từ khi sinh ra đến giờ đều bình thường đến không thể hơn, chỉ là từ sau khi đi thăm Thiên Nam đệ nhất động trở về hắn đã đổi khác, được nhận vào môn hạ của Thiên Nam môn, thời gian học võ nhiều nhất là bảy ngày, sau đó vì giúp một nữ nhân tên Tâm Nhiên mà bị truy sát, mất tích nửa năm, khi xuất hiện thực lực lại đột biến thêm lần nữa. Đến lúc này Trần Huyền đã tin tưởng Thanh Thiện đã đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp bốn, điều đáng nói là hắn mới hai mươi tuổi.

Mấy năm trước Nghịch Thiên giả không đua tranh cùng tu luyện giới bởi vì lứa tuổi thanh niên của bọn họ còn kém quá xa đối phương, Lê Minh Phong được xem là thiên tài của Huyền Môn phái cũng đã ngoài bốn mươi tiến nhập Nghịch Thiên Giả tầng năm, so với thiên tài của Nhật Bản, Trung Quốc thì kém hơn rất nhiều.

Vì thế dù bất cứ giá nào thiếu niên này cũng phải được bảo vệ, lão cũng thông tri cho các tiền bối trong phái để bàn bạc. Nếu có thể thu được thiếu niên này, lão tin rằng Thiên Long phái sẽ trở lại đệ nhất môn phái, mà hiện giờ cái danh đệ nhất là của Huyền Môn phái.

Thân hình của Trần Huyền vừa lóe lên đã biến mất, tốc độ so với Đạo Sâm Lang Nguyệt còn nhanh hơn một chút.

Lúc này Thanh Thiện cùng hai nữ nhân đang trên taxi trở về Hà Nội, bên trong taxi Anh Thy một mực bắt hắn dạy cho nàng bay, Tâm Nhiên bên cạnh dù rất muốn nhưng nàng biết nếu muốn hắn dạy, còn không thì có thể các nàng chưa đủ thực lực để phi hành như hắn mà thôi. Quả thực nàng cũng hiểu được phần nào Thanh Thiện, muốn dạy bay sao? Hắn không có cách là chắc chắn, cách duy nhất là tự thân các nàng đột phá cực hạn của võ giả để tiến vào Nghịch Thiên Giả, khi đó không dạy các nàng tự nhiên sẽ bay được.

"Chết rồi!"

Đang ngồi trên xe Thanh Thiện chợt hét lên một tiếng, hắn quên mất một việc quan trọng, đó là từ sáng đến giờ hắn chưa liên lạc về nhà, bệnh viện bị địa chấn, giờ hắn lại biến mất, không biết lúc này mẹ hắn lo đến mức nào nữa rồi.

"Sao thế?" hai nàng thấy khuôn mặt hắn trầm trọng, hắn là có việc gì quan trọng xảy ra cũng nên.

"Mình vội đi xem mà quên chưa thông báo cho mẹ mình, sợ giờ này mẹ mình tìm loạn lên cũng nên."

"Hi, tưởng gì, xem ra còn có chút hiểu thảo đó, chị Tâm Nhiên đã thay người báo cho mẹ rồi." Anh Thy bên cạnh giành lời nói, "mẹ" ở đây với nàng hiển nhiên là mẹ nuôi rồi, tuy thế nói từ mẹ này trước mặt cả Tâm Nhiên cùng Thanh Thiện, gương mặt nàng có chút hồng lên, may mà cả hai người đều không thấy được.

Tâm Nhiên dù gì cũng lớn hơn hai người ba tuổi, nàng học ngành luật và cũng đã từng ra bào chữa, vì thế tính cách nàng chín chắn hơn hai người Thanh Thiện, Anh Thy nhiều, vì vậy lúc Thanh Thiện đầu với Hỏa Long, nàng đã điện thoại báo tin của ba người cho mẹ hắn yên tâm, nàng còn nói hắn đã khỏi hẳn để cả nhà còn mừng, mẹ hắn mừng quá nên nhất quyết bắt ba người về nhà hắn liên hoan.

Ba người trở về nhà thì đã gần bốn giờ chiều, dù đi taxi nhưng cũng hơn một tiếng mới về tới nhà đủ thấy bọn họ đi xa thế nào, vừa về nhà Thanh Thiện đã thấy mùi thức ăn xông vào mũi, quả là mở tiệc ăn mừng, bố mẹ hắn thấy hắn cùng đi với hai nữ nhân liền cười ra nước mắt, hắn không có bị liệt như vị bác sĩ kia nói, có thể nói điều này còn hơn giống cứu sống một người.

"Hai đứa vào ngồi chơi một chút đi, bác làm sắp xong rồi, sau đó chúng ta liên hoan mừng tên tiểu tử này."

"Mẹ nuôi, để con cùng chị Nhiên xuống giúp mẹ."

Cuối cùng ba nữ nhân để mặc mình hắn. Trở về phòng thay quần áo, nhân tiện Thanh Thiện nhận ra nội thể mình tuy không khác gì nhưng hắn biết đã có một ít chân khí sau trận chiến với Hỏa Long mà đã dễ dàng khống chế, phải nói là sức hồi phục của hắn rất biến thái, còn chưa tới một tiếng hắn đã khôi phục hoàn toàn công lực, mà đó là hắn để tự nhiên chứ không có dùng sức, tất cả đều dựa vào Ngũ Hành thương trận ở trong đan điền của hắn.

Phải nói Ngũ Hành thương trận này vô cùng kỳ diệu, quỹ tích vận chuyển của nó không phải do Thanh Thiện khống chế, mà đều tự chúng nó di chuyển, ở giữa trận càng là một mảnh trắng xóa mù mịt, chính cả Thanh Thiện cũng vô pháp xem ở giữa thương trận đó là gì nữa, dù không biết nhưng thương trận đã thể hiện ra hiệu quả rất bất ngờ, số chân khí vốn tàn mất khi giao đấu chỉ trong vòng một tiếng đã hoàn toàn quy hồi đan điền rồi chui vào các ngọn thương trắng. Năm ngọn thương trắng cũng tương đương với năm nội đan của hắn, trừ một ngọn tiểu thương đã thuộc hắn khống chế thì bốn ngọn còn lại vẫn còn phải đợi thời gian, tuy nhiên trong đó cũng có một ngọn thương mà chân khí trong đó có chút ít được hắn thành thực khống chế.

Cũng không để ý nhiều, Nghịch Thiên Giả tuổi tác như vô tận, hắn có thời gian, giờ hắn phải liên hoan cùng gia đình, sau đó còn phải tìm cách thiết lập Ngũ Hành trận pháp giúp gia đình hắn, làm một Nghịch Thiên Giả cường đại mà không giúp ích cho gia đình mình thì không xứng với danh xưng Nghịch Thiên.

Buổi liên hoan cũng không lớn, nhà hán không thuộc đẳng cấp như nhà của Tâm Nhiên hay Anh Thy, tất cả đều tự mua về rồi làm, tuy không ngon như ở nhà hàng hay như có đầu bếp riêng nấu, nhưng đó là công sức, tâm huyết của người mẹ, và cũng là của gia đình, đôi khi chỉ cần như vậy là ngon miệng. Còn hai nàng Anh Thy và Tâm Nhiên đều hào hứng xắn tay áo vào làm, các nàng tuy cuộc sống cao hơn nhưng có vẻ thiếu đi sự ấm cúng của gia đình. Tựa như Tâm Nhiên, ba của nàng luôn luôn trong quân ngũ, Anh Thy cũng vậy, anh trai cùng ba đều rất ít cùng nàng ăn một bữa cơm đầy đủ, mà mẹ nàng lại mất sớm.

Ăn cơm xong, Thanh Thiện bị mẹ hán bắt đưa hai nàng về tận nhà, dù nhà của hai nàng chỉ cách nhà hán có vài chục mét, Tâm Nhiên hiện tại đều ở cùng Anh Thy, có lẽ vài ngày tới bố mẹ nàng mới trở về Hà Nội.

Cùng lúc này ngoài biển đông, rất nhiều ngư dân đang nhìn thấy một cảnh tượng kinh khủng nhất trong cuộc đời, cách đất liền mấy chục km từng đợt sóng cao tới trăm mét không ngừng gầm thét.

"Ừm, ào, ào."

Từng chiếc thuyền đánh cá chìm vào biển cả, trước khi bị sóng biển nuốt lấy, bọn họ chỉ thấy một ánh sáng ngũ sắc rực rỡ từ dưới biển chiếu lên mặt biển... sóng biển vẫn không ngừng gào thét, đối với ngư dân chính là địa ngục, bởi bên dưới biển toàn bộ đều là thủy quái đợi chờ bọn họ.

Động tĩnh lớn này đối với ngư dân chỉ là bão biển, chỉ có một số lực lượng thần bí biết đó không phải. Ngay lúc này tại Trung Quốc, một cuộc điện thoại với dây số bí mật được liên lạc, sau đó là từng đoạn hình ảnh được gửi về Bắc Kinh, hình ảnh này chính là được thu bởi một tàu ngầm của Trung Quốc tuần tra qua. Chỉ trong tích tắc Tu Chân Giả của bọn họ đã xuất động, tuy bọn họ xem như nhanh nhất, có điều cũng có kẻ nhận ra điều gì, bởi hiện tượng này đã được vệ tinh của Nhật Bản thu được, bão biển tuy có đáng sợ nhưng cũng không được Nhật Bản quá coi trọng, cái bọn họ coi trọng chính là cột sáng ngũ sắc trong đó.

Nhất thời Thần Đạo Giả bọn họ âm thầm xuất phát, không riêng bọn họ, trên thế giới còn có không ít người đang nhanh chóng chạy đến, mà Việt Nam là ở gần nhất, Nghịch Thiên Giả trong một đêm đã náo động, rất nhiều người đã đến đó tra xét.

Có tin tức linh vật xuất thế, có tin tức lại là thần binh thượng cổ đã phá phong ấn mà ra, có tin lại là bảo tàng của đại yêu linh trong mười sáu đại yêu linh thời thượng cổ để lại.

Tuy là thứ gì, nhưng có thể gây là thiên địa chấn động như vậy đều là thần vật hiếm có, tu luyện giới có thể tiền, quyền lực không hứng thú nhưng thực lực cường đại cùng bảo vật lại cuốn hút vô cùng, cho dù là tu luyện giả cũng là người, bọn họ cũng ham muốn như con người, chỉ là cái bọn họ ham muốn lại khác so với nhân loại bình thường.

Cũng tới đó, Đạo Sâm Lang Nguyệt đã nhận được điện dừng cuộc tìm kiếm Ân Thần Thuật, mục tiêu là biển đông cách bờ 70km.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Nhiệm Vụ Đầu Tiên

Liên tiếp vài ngày biển động dữ dội, các thuyền đánh cá cũng phải tránh hết vào nơi gần bờ. Dự báo thời tiết chỉ thông báo có bão sắp đổ bộ vào vịnh bắc bộ.

Chỉ là Thanh Thiện không mấy quan tâm, hán đang sắp xếp ngũ hành trận xung quanh nhà, ngũ hành tiểu thương trận trong đan điền hán hóa ra có chút khác biệt cùng với trận pháp khắc trên bia đá mà Hư Thiên Quân để lại, trận pháp bên trong đan điền hán, mỗi tiểu thương có thể di chuyển thành một quỹ tích, còn bên ngoài lại cố định. Trận pháp Hư Thiên Quân ghi lại cũng khá dễ thiết lập, chỉ cần mười khối trụ đá xếp thành hai tiểu hình ngôi sao năm cánh lồng vào nhau, mà ngôi nhà chính là mắt trận, tiếp theo là tại mỗi nơi khối đá đó trồng một cái cây, như thế trận pháp vừa có linh khí duy trì, cuối cùng khi linh khí đủ lớn nó sẽ hấp thu linh khí các nơi xung quanh vào trận.

Mọi việc đều khá thuận lợi, các cây được Thanh Thiện chuyển về nhà, ban đầu mọi người còn hơi lạ, tuy thế cũng không mấy hỏi, bởi cây cối xung quanh vốn nhiều, mà thêm vài cây xung quanh nhà càng làm cho ô nhiễm bớt đi mà thôi. Vì thế nên khi Thanh Thiện dặn dò mẹ hán không được di chuyển cây cối cùng trụ đá, mẹ hán cũng không hỏi nhiều.

Sáng sớm, ba tiết học đầu nhanh chóng qua đi, đang sắp vào tiết thứ tư thì Thanh Thiện cảm giác được có người có khí tức lúc ẩn lúc hiện đang tiến lại lớp hán, tuy nói là lúc ẩn lúc hiện chỉ là đối với Thanh Thiện là lúc mạnh lúc nhẹ bớt đi, nhưng như thế cũng là người hiếm có. Đúng như Thanh Thiện dự đoán, người này đã đi tới trước mặt hán.

Người này là một trung niên nhân, khuôn mặt nhỏ một chút, người cũng không cao lớn, ánh mắt đảo liên hồi tựa như xem xem có ai đang quan sát mình không?, nhìn thấy người đó Thanh Thiện đã đoán được ông ta do ai phái đến, có thể đó là thói quen cố hữu của gã.

"Người là 99." trung niên nhân cũng kinh ngạc khi thấy đối phương chỉ là một sinh viên năm thứ nhất, có điều rất nhanh ánh mắt đã sắc bén trở lại, làm việc cho tổ chức mười mấy năm, hẳn chính là người đưa tin già nhất của tổ chức, thiếu niên trước mặt trông như vô hại nhưng nếu đã được vào tổ chức hẳn hẳn có thứ gì đó xuất sắc mới được vào.

"Đúng ạ, xin hỏi chú là ai?" Thanh Thiện lễ phép hỏi.

"Tổ chức có điều giao phó, bảo người đến ngay khu vực biển đông, tại bãi biển Sầm Sơn Thanh Hóa, đến đó tổ chức sẽ có người gặp người. Còn ta là Hiền Minh, có thể gọi chú Minh cũng được." nhìn xung quanh một chút rồi trung niên nhân nói với Thanh Thiện.

"Thế còn việc học?" Thanh Thiện vui mừng vì đã có người liên hệ mình, từ khi hẳn mạnh hơn nhiều so với người xung quanh thì việc học có chút nhàm chán, có đôi khi hẳn nghĩ mình nên nghỉ học mà chuyên tâm tu luyện, vì cơ bản học để làm gì, trước tiên là phải kiếm tiền trang trải cuộc sống, thứ nữa là tìm hiểu tri thức của loài người. Nhưng giờ điều đó còn quan trọng với hẳn sao, tiền sao? Hẳn cũng thích, bất quá không như trước kia, hiện tại hẳn nếu muốn có cũng không khó, ngay như buổi tối hôm qua, Anh Thy gợi ý là Văn Thành tặng hẳn cái xe để đi lại, điều đó chứng tỏ hẳn muốn tiền cũng không khó. Hẳn biết cái Văn Thành muốn là gì, tất cả chỉ là thực lực, càng cường đại càng được lời kéo.

Võ thuật cũng là một ngành nghề, nếu bạn là một giám đốc giỏi bạn sẽ được trọng dụng, nhiều người muốn bạn làm việc cho mình. Võ thuật cũng thế, nó chỉ là biến tướng và nguy hiểm hơn một chút, bạn giỏi võ có thể trở thành vệ sĩ, lương tháng có thể cao ngất ngưỡng, còn như Thanh Thiện, Văn Thành muốn mua chuộc hẳn chỉ cần lúc nguy cấp trợ giúp là đủ, chứ còn không dám đứng ra thuê Thanh Thiện làm bảo vệ, hẳn rõ ràng đã là đỉnh cấp của một ngành nghề, học hành chỉ còn ý nghĩa tăng thêm tri thức chứ không có ý nghĩa lớn nhất kiếm cơm ăn.

Nói là nói thế, nhưng cái việc học đã ăn sâu vào mỗi thanh niên, nên hẳn mới có câu hỏi như thế. Còn về Hiền Minh cũng ngạc nhiên, vốn lẩn lộn trong tổ chức này, tất cả đều tuyệt đối là thiên tài, bọn họ có thể vì năm vùng mà vào học, nhưng thực chất để ý đến việc học lại chưa có ai, ở trong đầu trung niên nhân này, chỉ cần người đứng sau tổ chức đánh tiếng thì có mấy cái bằng mà không lấy được, bọn họ là làm việc cho tổ quốc nên có một số quyền lợi mà người thường không thể nào có được.

"À, nếu cậu nói thế thì khi đến đó liên hệ với người phụ trách cậu để bọn họ thông báo với trường là được, vậy ai là người phụ trách của cậu?" Hiền Minh suy nghĩ một chút rồi nói.

"Nguyễn Luân."

"Nguyễn Luân? Thượng tướng?"

"Đúng thế ạ."

Phải biết rằng Nguyễn Luân không những là thượng tướng bình thường, đó là một trong ba thượng tướng của đội đặc nhiệm, đó là người quyền lực cao nhất quân lý, tất nhiên Hiền Minh còn chưa đủ thực lực cùng tư cách biết được sau ba vị thượng tướng còn có một Nghịch Thiên Giả cường đại nữa, nhưng một người được phụ trách bởi một trong ba vị thượng tướng thì tương lai sáng lạn biết bao nhiêu.

"Vậy có nhất thiết phải đi ngay không? Bởi chiều nay cháu có chút việc bận."

"Tổ chức chỉ nói đi ngay, còn cậu có việc bận thì tổ chức không nói gì cả, vậy cậu đưa số di động tôi sẽ chuyển cho người phụ trách cậu, sau đó thượng tướng sẽ liên lạc lại để cậu hỏi thử xem sao." Hiền Minh cũng nói, trung niên nhân làm việc lâu năm như vậy nhưng rất ít có tình huống này, trước nay dù ai được giao nhiệm vụ đều nhất nhất phải đi lập tức, cho dù cha mẹ mới mất cũng không ngoại lệ.

Chiều nay bố mẹ Tâm Nhiên trở lại, các sự vụ ở biên giới phía bắc đa phần đã được giải quyết, bọn họ đã quyết định về Hà Nội, dù sao nơi hoang vu của biên giới không phải ai cũng thích nó cả, huống chi ở Hà Nội đã yên ổn, kẻ đã khiến Bùi Thành đến mức này cũng đưa thư xin lỗi, nhận được thư này đến Bùi Thành còn hoang mang, bởi thế lực này có thể xem là đứng đầu trong quân phương, muốn bọn họ tự thân nhận lỗi đúng là khó ngang lên trời a.

Nhưng trước khi trở về thì căn nhà cũ cũng phải dọn dẹp lại, về những đồng đồ nát của căn nhà thì đã thuê người xử lý, những thứ còn lại Tâm Nhiên đã giải quyết, điều nàng mong muốn là để bố mẹ nàng có dịp gặp gỡ cùng cảm tạ Thanh Thiện, nếu lần đó không có Thanh Thiện thì lúc này đã không còn gia đình nàng nữa rồi.

Đưa số điện thoại của mình, sau đó Thanh Thiện tiếp tục tiết học.

Tại căn phòng, Nguyễn Luân sau khi được thuộc hạ báo lại chỉ biết cười khổ, vị tiểu sư đệ của lão không ngờ được vị Nghịch Thiên Giả quan tâm, trước đó vài ngày còn dặn dò Nguyễn Luân phải hết sức coi trọng. Ngay như việc viết thư xin lỗi Bùi gia cũng là do vị Trần Huyền gây sức ép, phải biết rằng Nguyễn Luân cho rằng đối phương bỏ qua cho Bùi gia đã là may mắn lắm, dù lão ra mặt thì chỉ khiến cho đối phương từ bỏ ý đồ thù địch mà thôi. Đúng sau thế lực kia cũng có vị cao thủ Nghịch Thiên Giả đỡ đầu. Vì thế có thể vì "bạn gái" của Thanh Thiện khiến cho cả thế lực đó nhận lỗi thì biết rằng Trần Huyền coi trọng Thanh Thiện thế nào.

Lần này Trần Huyền trước khi đi đã nói để cho Thanh Thiện nhanh chóng đến biển đông, còn vì đã xảy ra cái gì thì Nguyễn Luân cũng chỉ biết đại khái một chút thôi, việc khiến cho Nghịch Thiên Giả như Trần Huyền coi trọng thì chuyện đó không hề đơn giản rồi. Ngoài ra Trần Huyền còn để cho lão phân công Thanh Thiện trở thành đội trưởng của đội đặc biệt quốc gia, có thể nói chức vị này hoàn toàn tương đương với ba vị thượng tướng trong này, mà Nguyễn Luân là một trong số đó.

Đội trưởng của đội đặc biệt quyền lực có thể nói vô hạn, nếu so cấp bậc thì không hề có cấp bậc nhưng lại có thực quyền trực tiếp. Tất cả sĩ quan dưới cấp tướng đều phải nghe lệnh chỉ huy, trái lệnh có thể xử trước báo sau, điều này cũng chỉ một số cao cấp quân nhân mới có quyền biết. Đây có thể xem

như đặc quyền, bởi vì cùng đặc quyền bọn họ phải dùng chính tính mệnh để đánh đổi, bởi những nhiệm vụ bọn họ tiếp nhận là không phải quân đội bình thường xử lý được.

Còn một đặc quyền nữa của đội trưởng đó là có thể tuyển chọn thành viên của mình, mỗi người đội trưởng có thể tiếp nhận một trăm thành viên, trước khi được vào đội tất cả đều qua Trần Huyền thẩm định. Việc thẩm định thì chỉ mình Trần Huyền mới biết được, nhưng từ trước đến nay chưa hề sai lầm bao giờ, thân thể con người có thể làm giả, hồ sơ lý lịch có thể giả, thực lực có thể ẩn giấu đi, chỉ có linh hồn là không thể, thành viên thực lực tất nhiên khi gia nhập không thể có thực lực quá mạnh, chỉ cần không quá mạnh, với linh hồn lực cùng pháp quyết của Trần Huyền tuyệt đối là xem thấu.

Chỉ là quyết định này còn chưa kịp thông báo mà thôi, kỳ thực Nguyễn Luân cũng thấy có chút không ổn lắm, Thanh Thiện chỉ mới mười chín, chưa có một chút kinh nghiệm, vậy để cho một người như thế làm đội trưởng có thể làm người khác phục không, còn chưa kể thực lực nữa, một thanh niên mười chín tuổi dù có tu luyện thể nào đi nữa thì có thể đạt được thành bao nhiêu thành tựu? Đây cũng chính là Nguyễn Luân suy nghĩ mà chưa thông báo cùng hai vị thượng tướng kia.

Tổng bộ của đội đặc biệt nằm trong lòng dãy núi lớn, cũng nằm kề bên mấy quân khu khác của quân đội, nhưng vị trí này trong cả quốc gia người biết không quá mười đầu ngón tay, nơi đây mọi máy móc đều tân tiến, sâu bên trong còn có nhiều khu phòng thí nghiệm khác nhau, khu vực này chỉ có số ít nhân viên mới vào được, cho dù thành viên của đội đặc biệt cũng không được biết.

"Các người liên lạc số máy này cho ta." Nguyễn Luân đưa số điện thoại trong tay cho một nhân viên bên cạnh nói. Cho dù là nói chuyện gì, mọi câu nói của hai người trong điện thoại trừ họ biết thì không ai có thể nghe lén cả, nơi đây dùng chính là tần sóng riêng bí mật để liên lạc.

"~~~~~."

"Alo, cho hỏi ai đó ạ." bên đầu kia giọng Thanh Thiện vang lên.

"Sư đệ, là sư huynh Nguyễn Luân đây, không biết đệ có việc gì gấp mà không thể xuất phát vào lúc này." âm thanh của Nguyễn Luân vang lên, ở bên cạnh vị trung niên nói liên lạc cũng thấy như chìm vào sương mù, có thể để vị thượng tướng nói điều đó thì người này phải thể nào? Nghe âm thanh tựa như còn rất trẻ, tất nhiên làm việc này trung niên nhân cũng có thói quen không biết, không nghe, không nói.

"Chiều nay đệ hẹn đến nhà bạn, bố mẹ bạn đệ vừa trở về Hà Nội."

"Hẹn cùng bạn." Nguyễn Luân cảm thấy có chút máu nóng lên não, ở trong đội đặc biệt phải đặt tổ quốc lên làm đầu, tình thân còn phải đặt thứ hai, thể mà tiểu sư đệ của lão lại chỉ vì hẹn gặp đi chơi nhà bạn mà trễ sự việc, nếu đổi lại là người khác thì năm phút sau đã bị bắt giữ ngay hôm sau đã đối diện với tòa án binh rồi, mấy chục năm làm việc đây là sự việc lần đầu tiên lão đụng phải a.

Đội đặc biệt cũng là một bộ phận của quân phương, muốn xét xử thành viên cũng đều ở tòa án binh. Nhưng đáng tiếc với tiểu sư đệ này hẳn còn không dám tùy tiện như vậy, không nói đó là tiểu sư đệ của lão, mà quan trọng hơn Thanh Thiện là người được Trần Huyền cực kỳ coi trọng, nếu ý kiến Trần Huyền giữ nguyên thì vị tiểu sư đệ sẽ có quyền lực tương đương với lão. Trần Huyền là ai đến nay Nguyễn Luân cũng không quá rõ, nhưng nói về thực lực thì tuyệt đối làm lão sùng bái, chưa nói đến một số thể lực cực lớn của quân phương đều tôn kính như thần nhân với Trần Huyền, có những nhiệm vụ cả đội đặc biệt tổn hao toàn lực đều không thể hoàn thành, vậy mà vị Trần Huyền thần bí này đều nhẹ nhàng giải quyết.

"Vậy đệ có thể thu xếp trong ngày hôm nay lên đường không? Muộn nhất có thể buổi tối có mặt tại khu vực ngoài biển đông." Nguyễn Luân đành nhượng bộ nói.

Thanh Thiện tính toán chút thời gian, buổi tối hay đêm hẳn không có sợ, chỉ là cần nói với bố mẹ hẳn vài câu, mà đi đến gặp cùng lắm là ăn bữa cơm chiều, muộn nhất chỉ bảy giờ, lúc đó bắt xe cũng đến trước mười hai giờ đêm, tất nhiên từ buổi tối này Thanh Thiện tạm dừng triệt để, bảy tám giờ tối so với mười một mười hai giờ tối cũng là tối mà thôi.

"Được vậy đệ nhất định buổi tối sẽ đến nơi." Thanh Thiện liền nhận lời, còn buổi tối đến đâu thì Hiên Minh trước đó đã nói cho hẳn cách thức liên lạc.

"Tốt, à quên chưa nói cho đệ, tất cả thành viên của đội đặc biệt lần này sẽ hoàn toàn nghe lệnh của đệ, đừng làm mất mặt sư huynh đệ đó." Nguyễn Luân cũng nở nụ cười, trước khi đi Trần Huyền chỉ nói là ngay trong ngày đi mà thôi, dù muộn chút thì buổi tối còn chưa tính là quá ngày hôm sau, cũng tính là hoàn thành nhiệm vụ, còn về giao trọng trách thủ lĩnh của đội là tạo cho hẳn thói quen trước khi tiếp nhận chức vị, cũng là thứ Nguyễn Luân có thể làm được.

Điện thoại vừa cúp, Nguyễn Luân liền lấy số khác để điện, thứ nhất cũng phải thông báo cho các thành viên khác biết đội trưởng của họ sắp đến, tất nhiên còn dặn dò họ chỉ bảo ít nhiều cho hẳn.

...

Ở một khu khác trong Hà Nội, khu sân rộng lớn của căn nhà, hai thanh niên tầm gần ba mươi đang so tài, một người dùng quyền pháp, người còn lại dùng côn pháp, bọn họ vốn là sư huynh đệ, bình thường người dùng côn sau mấy chục phút có thể chiến thắng, nhưng hiện tại vốn đã đổi khác, mấy ngày nay vị sư đệ tu luyện Kim Cương Quyền càng đánh càng đáng sợ, hiện tại ngày càng áp đảo hẳn, công lực tuy yếu hơn một chút, có điều Kim Cương Quyền của người này đã chân chính hiểu được.

Chính lúc này, một cơn của vị sư huynh đang từ trên không trung đánh xuống lực mạnh vô cùng, vị sư đệ không chút né tránh, quyền phải tựa như tia chớp cũng đánh lên, tuy không có chiêu thức cụ thể gì, nhưng vị sư huynh muốn tránh va chạm đã quá muộn. Côn cùng quyền đầu nhau, có thể nhiều người nghĩ đến kẻ không có vũ khí sẽ bất lợi?

" Oanh."

Cả cây còn bị đánh gãy đôi, thân thể vị sư đệ liền lúi lại, chân phải như sấm sét đá tới không trung.

" Bồng ."

Thân hình vị sư huynh tựa như điều đứt dây bay ra xa .

Ở trên tầng hai nhìn xuống, hai nữ nhân đang xem bọn họ chiến đấu cũng càng bất ngờ.

" Tiểu thư, à ... Ngọc Thảo, em thấy Đức Trường sư huynh càng lúc càng mạnh không?" ở bên cạnh nữ nhân Liễu An nói với vị thiếu nữ xinh đẹp. Kỳ thực ở một số cô vũ gia tộc thì con của tộc trưởng được gọi là tiểu thư, chỉ là cách xưng hô này còn rất ít trong thời hiện đại, Ngọc Thảo cũng không thích người khác xem mình là tiểu thư, ở trong gia tộc vì quá nhiều người có thói quen đó nên gần không được, nhưng ra ngoài thì nàng bắt ba người xưng hô nàng là sư muội hoặc là em. Kỳ thực tiểu thư là do ba nàng bảo mọi người xưng hô, còn trong đó có nguyên nhân không thì chỉ mình ba nàng biết được, đó cũng chính là do thân thể của nàng .

Quả thật sau lần được Thanh Thiện chỉ điểm thực lực Đức Trường đã tiến một bước dài, hắn đã hiểu được ý cảnh trong đó, còn lại chỉ là tự mình tu luyện, sau khi hiểu được ý nghĩa chân thực của ý cảnh thì chỉ cần thời gian hắn có thể xâm nhập vào, giống như muốn đột nhập một căn nhà, Thanh Thiện đã mở cửa chính cho hắn vào, còn lại muốn vào được bao xa thì phải dựa vào chính mình.

" Chị An, chị bảo tên Thanh Thiện kia là chỉ điểm cho sư huynh sao? "

" Đúng thế, Thanh Thiện sư huynh rất mạnh, chỉ sợ lần trước còn chưa phải chân chính thực lực."

Mặc dù Ngọc Thảo không có thích Thanh Thiện lắm, bởi lần đầu biểu hiện của hắn quá háo sắc cứ nhìn chăm chăm nàng, chẳng qua việc này cũng phải cảm tạ hắn, nên mấy người biết thân phận thực sự của Thanh Thiện đều xưng hô hắn là sư huynh, vũ gia vẫn luôn giữ được nét truyền thống, đó là ngôi thứ, vì thế không ngại đối phương ít tuổi hơn, cho dù Thanh Thiện chỉ mới mười chín tuổi thì mấy người Đức Trường cũng phải xưng hô hắn là sư huynh.

" Ài, cái tên chết tiệt đó, không biết sao chỉ xấp xỉ tuổi em mà vũ công lại cao như thế chứ?" bỗng nhiên nàng nhớ lại lần đầu gặp Thanh Thiện, cái bản mặt háo sắc như chảy nước miếng đến nơi như thế sao có thể là cao thủ cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Quần Hùng Hội Tụ

" Oanh."

Một đầu hải quái cùng một tu luyện giả giao tranh, hải quái toàn thân mai giáp đen bóng, cả cơ thể bao bọc bởi bộ mai, ngay cả con mắt cũng chỉ hé lộ chút xíu, nhìn bề ngoài rất giống một con cua khổng lồ. Bất quá nếu có nhà khoa học nào thấy con cua mà to lớn hơn cả thân thể người, lực công kích có thể dễ dàng xuyên thấu sắt thép thì sẽ nghĩ thế nào?

Nhưng đây là sự thật đang diễn ra, không những một vài đầu quái vật như thế mà còn rất nhiều hải quái đang tiến hành giao tranh với con người. Giao tranh trong lòng đại dương vốn là lấy sở trường đấu với sở đoản, cũng chỉ trong tình thế bắt buộc nên con người mới phải làm vậy.

Kẻ có mặt sớm nhất tại vùng biển này không phải là con người mà là đám hải quái, khi biển động xảy ra chúng đã tụ tập lại đây, những con đến nhanh nhất kỳ thực lại là những con yếu nhất, thực lực thật sự cao nhất chỉ đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp bốn, đó là bốn đầu hải yêu, một con giống đầu cá mập, một con là giống cua, hai con còn lại giống hai đầu rùa, chỉ là cái mai của nó đều màu đỏ rực tựa như ngọn lửa, trong thư tịch cổ có tên chúng nó đó là hai đầu Liệt Hỏa Long Quy. Thời viễn cổ, tương truyền Liệt Hỏa Long Quy là một trong bát đại hải yêu, hơn nữa tuy công kích không quá cường nhưng phòng thủ có thể là đứng đầu trong bát đại hải yêu, nó chính là kẻ thừa tính công kích của Hỏa Long tộc cùng sự phòng thủ của Quy tộc.

Hai con Liệt Hỏa Long Quy này chỉ mới là Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp bốn, tuy thế nếu muốn đánh bại một con trong đó ít nhất cần thực lực Nghịch Thiên Giả cấp sáu, nhưng muốn sát hại thì chỉ có cấp bảy mới phá được phòng thủ của nó, chưa kể ở đây còn có hai con.

Kẻ thừa huyệt mạch siêu tuyệt, hai đầu Liệt Hỏa Long Quy xem như cao hơn một bậc so với hai hải yêu còn lại, vì thế đều là thực lực Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp bốn nhưng hai đầu hải yêu kia tựa như vẫn nghe lời hai đầu Long Quy này. Thực lực vi tôn vẫn luôn là đạo tồn tại của thiên địa, loài người đều vậy, ở các loài khác càng lấy thực lực làm đại biểu.

Nhân loại đến sớm nhất dĩ nhiên là Tu Chân Giới của Trung Quốc, cầm đầu là một lão giả đầu tóc rối bù tựa như nhiều năm chưa gội, quần áo cũng sớm cũ kỹ, nếu để lão ra ngoài xã hội hiện đại hiển nhiên ai cũng nghĩ là phần tử của cái bang cũng nên. Bất quá lão đang đứng là ở dưới lòng đại dương, xung quanh là một đám người mười bốn nam và chín nữ, trong đó có một thanh niên đứng gần nhất, người này tướng mạo bất phàm, trên miệng luôn luôn

cười, dù hiện tại là ở dưới biển a, nhưng đây là mẫu nam nhân có mị lực nhất với nữ nhân, cho dù nam mình tỉnh đứng trước mặt thanh niên này cũng phải thẹn vài phần, không nói tướng mạo, chỉ nguyên khí chất đã là nổi bật giữa đám người, Mộ Dung Linh Phong đệ nhất thiên tài của Tu Chân Giới Trung Quốc, hai mươi lăm tuổi đạt tới Nguyên Anh Kỳ cũng tương đương với Nghịch Thiên Giả cấp năm, còn lão giả chính là sư thúc của Mộ Dung Linh Phong, Âu Dương Nhật, lão đã tiến vào Nguyên Thần hậu kỳ cũng tương đương với Nghịch Thiên Giả cấp tám, ở Tu Chân Giới xem như khá danh tiếng.

Trong nhân loại đi đến thứ hai là Nhật Bản, Thần Đạo Giả đến số lượng đông hơn cả Tu Chân Giả, bọn họ gồm hai mươi nam và mười hai nữ, ngược lại với Trung Quốc, kẻ cầm đầu của Nhật Bản lại là một thiếu phụ, người này mặc một bộ kimono màu trắng, lưng thắt màu hồng, đôi môi đỏ mọng vô cùng xinh đẹp, nữ nhân Nhật Bản luôn luôn có vẻ đẹp dịu dàng chiều chồng, nhưng trước mặt thiếu phụ này là diêm lệ quyền rũ, nếu nói chính xác một câu chính là yêu tinh a. Chỉ là đứng trước nữ nhân này đám người phía sau không dám có gì bất kính, Thần Đạo Giả mấy ai không biết danh tiếng của nàng, ra tay ngoan độc, thành thực phong tình nhưng trong nháy mắt giết người khiến cho không ai có thể đề phòng. Xá Nữ Nguyệt Từ Anh, nữ nhân này thực lực đã tiến tới Thần Đạo Giả đỉnh cấp bảy, ngay cả Đạo Sâm Lang Nguyệt cũng chỉ đứng phía sau đợi mệnh lệnh, nếu so sánh cùng Âu Dương Nhật, nàng chỉ kém chút ít mà thôi.

Người bọn họ mang tới thấp nhất đều có Nghịch Thiên Giả cấp ba thực lực. Tới thứ ba là Nghịch Thiên Giả, Nghịch Thiên Giả số lượng cũng nhiều nhất, tất cả chỉ có ba tám người. Trong đám người Nghịch Thiên Giả lại chia làm hai phái khác nhau, nhóm đầu tiên người dẫn đầu là một trung niên nhân diện mạo bình thường, đứng sau trung niên nhân một chút là Trần Huyền, còn lại là trung niên nam tử áo trắng cầm quạt đứng đầu, người này dung mạo tuấn mỹ bất phàm, đứng sau trung niên nhân còn một thanh niên không kém, ở trong Nghịch Thiên Giả Việt Nam người này là đứng đầu trong giới tu luyện của thanh niên Lê Minh Phong. Tất nhiên còn nhiều nhóm nhỏ tu luyện giả khác nữa, hiện tại có thể xem ra Nghịch Thiên Giả chiếm thực lực mạnh nhất, đó cũng là số lượng và thực lực, chỉ là nơi đây gần nhất là Việt Nam việc bọn họ đến nhiều như vậy không nói lên điều gì, bởi ngay cả Thần Đạo Giả cùng Tu Chân Giả đều đang có người tiến đến.

Chính thể toàn lực vượt qua hải yêu hoàn toàn rơi vào hạ phong, bọn chúng chỉ đợi nhân loại tiến vào đại dương để giao chiến, ở nơi đây bọn chúng là bá chủ, ngay cả hải yêu thông thường đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp hai thực lực đều dễ dàng đánh ngang tay với Nghịch Thiên Giả cấp ba, thêm nữa thực lực tuy không cao nhưng số lượng của chúng vô cùng đông, dưới lòng biển là hàng nghìn hải yêu đang chuẩn bị nghênh đón nhân loại, việc của bọn chúng là ngăn cản nhân loại, các hải yêu cường đại đang nhanh nhất chạy đến.

Nếu Thanh Thiện đến lúc này hẳn sẽ nhìn thấy tên Hòa Long đang đứng cùng đám người nữa, bên cạnh hắn là một thanh niên nam tử gầy còm, hắn mặc một bộ áo khoác màu đen, hai má hóp lại tựa như trên mặt chỉ có vài lạng thịt, chỉ là thân thể hắn lại tỏa ra khí thế rất mạnh, cơ hồ còn mạnh hơn nhiều so với Hòa Long, bên cạnh nữa là mấy người nam nữ, chính thể thực lực tựa hồ không kém cạnh Hòa Long.

Chỉ là Hòa Long lại rất tôn kính tên thanh niên gầy còm kia.

"Long ca, huynh nói xem dưới đó là thứ gì vậy, dường như là bảo vật a."

"Hoàng, người lại đi đến đâu gây họa về vậy, cha mẹ người thiếu đời ta tính số đây." vị thanh niên gầy còm khẽ hừ lạnh, hắn chính là tuổi trẻ tới cường đại nhất của Hắc Long tộc, Hắc Long tộc sau thời viễn cổ đã chìm vào ẩn giấu, bọn họ thường xuất hiện tại biển đông sau đó vì liên minh cùng loài người nên bị yêu thú bài xích, bọn họ chỉ có thể trở lên đất liền ẩn giấu sâu trong dãy núi, khi xưa một nhánh lớn Hắc Long tộc địa bàn chính là Nhật Bản hiện tại, còn có một bộ phận lưu trú tại gần Âu Lạc bộ tộc, mà nay là Việt Nam. Còn có Kim Long tộc, Bạch Long tộc, lại ẩn giấu tại Trung Hoa rộng lớn mà nay là Trung Quốc, bọn họ còn là biểu tượng của Trung Quốc Ngũ Trảo Kim Long, đây là tới cường nhất trong Kim Long tộc.

Thanh niên tên Phi Long, đã đạt tới Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp sáu, nhưng đừng khinh thường hắn, cho dù đối mặt với cả Nghịch Thiên Giả cấp tám hẳn vẫn có thể an toàn, chỉ là hắn luôn luôn ẩn giấu thực lực. Hắn cũng chính là kẻ duy nhất tu luyện Long Quân Quyết, một trong tứ đại Long quyết của Long tộc, ngay cả Hòa Diễm Kinh Thiên Quyết của Hòa Long tộc còn chút kém hơn tứ đại Long quyết này. Còn vì sao Phi Long hắn có được Long Quân Quyết đó là bí mật thuộc về hắn.

"Long ca, hi hi, đệ chỉ đi lung tung chút thôi mà, mặc kệ hai người kia đi, bọn họ suốt ngày đi tìm bảo vật có để ý đệ đâu." Hòa Long bên cạnh nói.

"Hình như nghe nói dưới đáy biển là bảo tàng của Đại Yêu Hóa Kỳ Lân, trong đó có số ít thần khí cường đại của các Thiên Quân, Chí Tôn, Thần Giả ... bị nó thu lại, sau này vì vết thương quá nặng nó đã chết, trước khi chết để lại bảo vật trong đó."

Kỳ Lân theo cổ thư nói, nó xuất hiện từ dưới biển, thân hình to lớn như sư tử, móng vuốt như rồng, là yêu thú có sức mạnh vô cùng cường đại, nó cũng là tứ linh mà nhân loại cung kính, bất quá thời viễn cổ chỉ có Long tộc là đứng về phía nhân loại, còn Quy, Lân, Phượng đều đứng một bên đối nghịch nhân loại, trong bốn tộc yêu thú cường đại này thực lực cực mạnh không phải Long tộc mà là Lân tộc, phòng ngự siêu cường là Quy tộc, tốc độ nhanh nhất là Phượng Hoàng tộc. Long tộc bởi vì theo nhân loại nên mới xưng đứng đầu tứ linh mà thôi. Đại Yêu Hóa Kỳ Lân thực lực đã đạt đến cấp bậc Thiên Quân, nhưng bởi bản thể cường đại của mình nó có thể một đối hai mà không chút yếu thế, điều này có thể thấy sức mạnh cường đại của nó.

Tuy thế sau Đại Phá Diệt Chiến, nó dù cường đại vẫn bị nhân loại vây công mà trọng thương, trước khi bị nhân loại đánh bại, nó đã chạy thoát, cùng với đó là thần binh của Tứ Đại chí cường nhân loại, Hậu Nghệ Thần Cung của Tu Chân Giới do Hậu Nghệ Thiên Tôn sử dụng, Tinh Linh Diệt Thần của Liễu Diệt Thiên Quân, Huyết Nguyệt Kiếm của Mộ Dung Linh Từ Thần Giả, vị chí cường khác của Ấn Độ, Đại Phật Ấn của Nhiên Đăng Cổ Phật.

Có thể cướp được vũ khí của bốn trong số mười sáu vị chí cường của nhân loại, loại thực lực này đã khiến nhân loại trả giá thảm trọng, đó cũng là sự sỉ nhục của nhân loại, bọn họ muốn cướp về vũ khí này.

Mà số yêu thú lại không muốn bị nhân loại đoạt số thần binh này, bốn thần binh uy lực quá mức cường đại, nếu để vào tay nhân loại càng thêm uy hiếp đối với chúng nó.

"Ha ha, có Long ca ở đây, chắc chắn chúng ta có một phần trong đó, Tiêu Dao Tử Hữu chúng ta cũng phải cướp đoạt." Hòa Long cũng không dám

cười to, nhưng cười nhỏ với khoảng cách khá xa, không ai nghe được ý định của hắn a.

Tiêu Dao Tứ Hữu vốn ban đầu chỉ có bốn người, Bích Ngọc Tiên Tử, Hòa Long, Phi Long, Lãnh Phong, nhưng sau đó lại có thêm người gia nhập, bọn họ nơi đây có sáu người đầu của Tiêu Dao Tứ Hữu.

Cướp đoạt thần binh, ai cũng có cơ hội nhưng ai có thể thành công, Thần Đạo Giả, Nghịch Thiên Giả, Tu Chân Giả, ngay cả Phật Giả của Ấn Độ phỏng chừng rất nhanh sẽ tới, một cá nhân hay một nhóm có thể cướp đi thần binh vốn thuộc về bọn họ sao, mục đích của mỗi bên đều ít nhất đạt về thần binh thuộc của mình, sau đó là bảo vật của Đại Yêu Hóa Kỳ Lân, muốn cướp đoạt của bọn họ, quá khó.

" Các đệ tử, tiến lên, sát . "

" Tiến lên tiêu diệt yêu vật, Sát. "

Nhân loại cũng đang điên cuồng công kích, trận chiến rất đông số lượng là Nghịch Thiên Giả thực lực dưới cấp sáu, họ chính là đám người đối kháng hàng nghìn hải yêu cấp thấp, mấy hải yêu đứng đầu đạt thực lực Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp bốn đều chưa ra tay, nhất là hai đầu Liệt Hỏa Long Quy, bọn chúng tận dụng thời gian trì hoãn để hải yêu cao cấp hơn tới. Liệt Hỏa Long Quy tuy là huyết thống trân quý, bất quá chúng nó mới đạt đỉnh cấp bốn, so với hải yêu thì chỉ ở mức trung bình, trên chúng nó còn có vô số hải yêu cường đại, có thể cùng cấp bốn nhưng hải yêu thua nó, cho dù là hải yêu cấp năm cũng có thể thua Liệt Hỏa Long Quy, nhưng hải yêu cấp sáu thì hoàn toàn có thể đánh ngang thậm chí đánh bại.

Yêu thú khác với nhân loại, chúng là dựa vào thực lực để phân cấp, huyết thống chỉ là phụ, huyết thống ưu việt mà thực lực thấp kém cũng chỉ làm con mồi cho kẻ khác, Liệt Hỏa Long Quy chỉ tính ở mức trung bình của hải yêu, vì thế nhân loại muốn nhanh nhất cướp lại số thần binh sau đó còn rời đi, nếu đề lượng lớn hải yêu cường đại tới thì cơ hội sẽ không còn.

Lúc này mấy người cầm đầu cũng đã gia nhập.

" Hồng, hồng. "

Hai tiếng rống giận, hai đầu Liệt Hỏa Long Quy trực tiếp hóa thành hai ngọn hỏa diễm ngăn chặn bốn người của nhân loại.

...

Lần này Trần Huyền muốn gọi Thanh Thiện tới, thứ nhất khiến hắn kiến thức thế giới tu luyện rộng lớn, thứ hai là ra mắt sư huynh của lão cùng tìm cách để hắn gia nhập Thiên Long phái, lão biết Huyền Môn phái chắc chắn sẽ cho Lê Minh Phong ra, lần này lão phải khiến cho Thiên Long phái nở mặt nở mày.

Bất quá, đã quá chiều mà còn không thấy mặt mũi của hắn đâu, rõ ràng trước khi đi đã bảo hắn sớm nhất đến. Ngay lúc tu chân giới đang đại chiến thì Thanh Thiện đang ở trong buổi tiệc do gia đình Tâm Nhiên mời, mọi người đều là sĩ quan cao cấp, nên hắn bị ép uống rượu là không thể tránh, Anh Thy cùng Tâm Nhiên cũng uống một ít, tư lượng của Tâm Nhiên còn khá, Anh Thy chỉ mới uống một chén mặt đã đỏ bừng, khuôn mặt càng thêm diễm lệ, có hai nữ nhân ngồi bên cạnh hắn đứng là hường thụ không khác vua chúa a.

Hiện tại mới sáu giờ chiều, tính thời điểm còn khá xa, Thanh Thiện cũng không có ý về sớm, huống hồ mọi người cũng không cho hắn về sớm được.

Nguyễn Luân liên tục nhận được điện thoại, hắn như có lửa đốt, Trần Huyền đã gọi cho hắn ba bốn lần, mà lần nào cũng hỏi Thanh Thiện hắn sao còn chưa đến, đối với một thượng tướng như hắn cũng phải chịu ủy khuất, đây có thể là lần ủy khuất lớn nhất trong cuộc đời lão, mấy lần lão gọi cho Thanh Thiện thì hắn đã tắt máy, cho người đi tìm thì cũng không thấy hắn đâu cả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Địa Liên Yêu Hỏa

Trong thiên địa hồng hoang, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm đại nguyên tố, hỏa nguyên tố đã có từ khi loài người xuất hiện, nhưng nó vốn có từ rất rất lâu trước. Thiên địa linh khí có thể hình thành nên những linh mạch, tuy thế cũng có một số nơi hỏa linh khí cường đại không hình thành hỏa linh mạch mà hình thành những hỏa linh linh vật.

Hỏa Kỳ Lân là yêu vật có thiên phú về hỏa, nó có thể cảm ứng nơi có linh hỏa tụ tập, năm xưa nơi này không có gần đất liền như vậy, chỉ là sau trận Đại Phá Diệt thiên địa chuyển rời, không ngờ đến nay bảo tàng của Đại Yêu Hóa Kỳ Lân lại ở nơi này. Cũng vì hỏa linh mạch này Hỏa Kỳ Lân đã dùng đại pháp lực hấp thu hỏa linh khí tụ vào một đóa liên hoa, vốn dĩ đóa nó trưởng thành sẽ sử dụng, đáng tiếc bởi liên hoa hấp thu quá lớn hỏa linh khí mà sinh ra linh tính, vốn với thực lực của Hỏa Kỳ Lân dễ dàng chế trụ, nhưng bởi thụ trọng thương, lại cưỡng ép dùng liên hoa, vì thế Hỏa Kỳ Lân không những không hấp thu được mà nội đan của nó còn bị liên hoa hấp thụ.

Đại Yêu Hỏa Kỳ Lân một đời hùng mạnh lại chết chính bởi yêu hoa do mình tạo nên, Địa liên yêu hỏa vốn chỉ là một loại thiên hỏa đứng thứ ba trong thiên địa hỏa diễm, bởi cơ duyên dung hợp nội đơn của Hỏa Kỳ Lân nó đã tiến hóa thành linh hỏa mạnh nhất trong thiên địa, vẫn chìm vào ngủ vùi hiện tại Địa liên yêu hỏa đã chính thức giác tỉnh, linh tính khai mở, nó đã phá vỡ phong ấn của Đại Yêu, vì thế mới tạo nên thiên địa dị động.

Bên ngoài nhân loại vẫn cùng hải yêu giao chiến, mà bên trong bảo tàng một luồng cường đại hỏa diễm đang hùng hực thiêu đốt, ở trung tâm ngọn lửa là một đóa liên hoa đỏ rực vô cùng yêu lệ tưởng chừng vô hại.

Dưới đất là một bộ xương người, nhìn vào nếu có khác với nhân loại đó là móng vuốt của bộ xương sắc bén vô cùng, bên ngoài bộ xương là chiến giáp màu đỏ, xa xa trên chiếc bàn đá là hai chiếc cung một đỏ một trắng, cánh cung màu đỏ trên đó có khắc hoa văn như hòa phượng vô cùng sống động đây là Hậu Nghệ Cung trong truyền thuyết của Tu Chân Giới, đệ nhị thần binh đứng sau Khai Thiên Phủ của Bàn Cổ Thiên Tôn.

Chiếc cung màu trắng bên cạnh hoa văn lại hoàn toàn là cây cỏ, nơi thân cung có trận pháp cổ quái, đây trong truyền thuyết là Tinh Linh Diệt Thần cung do Tinh Linh tộc tặng cho Liễu Diệp Thiên Quân.

Bên cạnh cây cung là một đại ấn màu vàng kim cùng bảo kiếm màu đỏ, Huyết Nguyệt Kiếm và Đại Phật Ấn.

...

Nhân loại vẫn không ngừng kéo đến, cầm đầu Phật Giả là hai vị hòa thượng mặc cà sa màu vàng, phía sau là tám tăng nhân mặc cà sa đỏ, đây là hai vị thánh phật cùng bát đại kim cương, tuy là số lượng ít nhất so với Nghịch Thiên Giả, Thần Đạo Giả, Tu Chân Giả, nhưng thực lực của bát đại kim cương đều đã đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp sáu, còn hai vị thánh Phật tương đương với tới Nghịch Thiên Giả cấp tám. Huống chi bát đại kim cương nổi tiếng là trận pháp chứ không phải riêng lẻ từng người, Phật Giả mục tiêu là Đại Phật Ấn của Nhiên Đăng Cổ Phật.

" Hống, hống, hống "

Ngay lúc này từ phía thâm sâu của đại dương, ba tiếng rống cùng lúc phát ra, thân còn chưa đến nhưng uy áp từ ba âm thanh làm cho đám hải yêu vừa run sợ vừa hưng phấn, cường đại hải yêu của bọn chúng đã đến.

" Nhân loại đáng chết, dám tiến vào lãnh địa của hải tộc chúng ta, giết ."

" Giết."

"Giết."

Ba âm thanh cùng vang lên, ba đạo thân người đã lao vào vòng chiến, tuy đã hóa hình nhưng khí tức của bọn chúng đều thuộc về hải yêu, ba thân ảnh vừa lao vào vòng chiến đám hải yêu rống lên hưởng ứng càng đánh càng hưng phấn không biết sợ chết.

Hai đầu Liệt Hỏa Long Quy thấy ba người vừa tới cũng hoan hỉ, từ nãy áp lực lên thân chúng đã rất lớn, bốn nhân loại có ba gần đạt tới thực lực Nghịch Thiên Giả cấp tám, và một người đã bước vào cấp tám, bọn chúng dù được xưng phòng ngự siêu cường cũng toàn thân đầm máu, nếu ba hải yêu kia không tới chỉ sợ chúng sẽ phải bỏ mạng.

Liệt Hỏa Long Quy quả không hổ danh là thượng cổ thần thú, thực lực chỉ mới tiến vào đỉnh cấp bốn Nghịch Thiên Giả mà có thể chống chọi một ít thời gian cùng Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp bảy.

Cái này cũng may mắn chiến đấu tại dưới biển, ở nơi này yêu thú có thể phát huy toàn bộ thực lực trong khi nhân loại bị tước nhược rất nhiều, mà thiên phú của Liệt Hỏa Long Quy là siêu cường phòng thủ, vì thế mới chống đỡ được khá lâu do bốn cường giả vây công.

Lúc này nhân loại đã có mười hai người tham chiến cùng ba hải yêu và hai Liệt Hỏa Long Quy, nhân loại thêm hai vị thánh phật, Trần Huyền, Đạo Sâm Lang Nguyệt, Tu chân giả cũng thêm hai người một là trung niên nhân áo bào xanh Long Vân, thực lực ít nhất cũng tương đương cùng Âu Dương Nhật, kẻ còn lại nếu nói về thực lực nó hẳn không sợ, nhưng kẻ đó lại sở hữu cự phù đáng sợ, chiếc đầu nó nhanh chóng rụt vào chiếc mai màu đỏ.

Trên tay hắn là chiếc búa màu đen bóng, hoa văn kỳ lạ từ thời viễn cổ, nhưng ai cũng nhận ra một điều, uy lực của Khai Thiên Phủ này cực kỳ đáng sợ, đệ nhất thần khí của Tu Chân Giới có phải đệ nhất thần binh của tu luyện giả không, không ai biết, nhưng lúc này nó chính là đệ nhất thần binh nơi đây.

" Khai Thiên nhất thức - Vũ Phá Hồng Hoang. "

Khai Thiên Phủ hóa thành một đạo ánh sáng chém tới Liệt Hỏa Long Quy, Liệt Hỏa Long Quy dù một đối với hai đối thủ đều rất kiêng dè, chỉ thủ không công, một kẻ thực lực khiến nó sợ hãi người này là trung niên mặc áo bào xanh Long Vân, thực lực ít nhất cũng tương đương cùng Âu Dương Nhật, kẻ còn lại nếu nói về thực lực nó hẳn không sợ, nhưng kẻ đó lại sở hữu cự phù đáng sợ, chiếc đầu nó nhanh chóng rụt vào chiếc mai màu đỏ.

" Oánh."

Không gian chấn động, sóng nước tạo thành con hồng thủy cuốn phăng tất cả những kẻ có thực thấp kém bên cạnh.

Trên chiếc mai màu đỏ của Liệt Hỏa Long Quy đã lưu thêm một vết thương sâu nữa, những chiếc gai nhọn trên mai đã bị chém cụt đi không ít, máu càng thêm nhiễm đỏ.

Ở bên cạnh, hai vị thánh Phật đang vây công một đầu hình người hải yêu, mấy người còn lại đôi một vây công một đầu hải yêu.

Bên ngoài, một số hải yêu cũng tấn công số ít tu luyện giả đứng riêng lẻ, đám người này ban đầu còn muốn đục nước béo cò, chờ đợi hai bên lưỡng bại mới ra tay cướp đoạt nhưng lại bị đám hải yêu cuốn vào vòng chiến. Chỉ có một số kẻ thông minh tránh ở rất xa quan chiến.

" Khai Thiên nhị thức - Thiện địa tịch diệt."

...

" Taxi, về Sầm Sơn - Thanh Hóa."

Hiện tại đã bảy giờ rưỡi tối, một thiếu niên muốn đi xa như thế, vị tài xế cũng hơi nghi hoặc, bất quá khi thấy Thanh Thiện đưa ra một nắm tiền thì liền ưng thuận, tiền này là do Hiền Minh đưa cho hắn, vị chi cũng có mấy triệu, xem ra là tiền đi đường.

Chiếc taxi lao đi trong đêm tối, muốn về Thanh Hóa lúc này ít nhất phải mất ba tiếng, trời lại tối chỉ sợ bốn tiếng mới đến nơi.

Sầm Sơn, bãi biển du lịch thu hút khá nhiều khách nước ngoài tới, nhưng mấy hôm nay biển động do có bão nên du khách không ai hứng thú đến cả, mười một rưỡi đêm một thanh niên mặc áo phông trắng đã đứng trước bãi biển. Thanh Thiện nhanh chóng theo hướng dẫn mà tìm người liên lạc, đó là một khu phòng của khách sạn, bốn người nam hai nữ cùng ở bên trong, bọn họ giống như đang chờ đợi ai đó lại vừa sốt ruột. Bên trên thông báo xuống là có đội trưởng sẽ tới, bảo bọn họ chờ ở đây để đón, sau đó nói tình hình nơi này. Đáng tiếc chờ cả mười tiếng đồng hồ mà không thấy ai, dù bọn họ có kiên định cỡ cũng hơi phát khùng rồi, nhưng đối phương là cấp trên, vì thế dù sao cũng phải đợi.

Một điều khiến họ phiền lòng là cấp trên phái tới giám sát nơi này, nếu xảy ra bất trắc có thể điều động quân đội trấn áp một chút, đó là lệnh của cấp trên, bất quá từ khi đến đây bọn họ chỉ có ăn không ngồi rồi, ngoài biển sóng quá to bọn họ không thể ra để biết tình hình gì, người như bọn họ có thể dễ dàng xử lý một số người hoặc thậm trí đánh ngang với cả cao thủ, nhưng còn chưa đủ trình độ tham dự vào sự việc dưới đáy biển.

Vì thế nhiệm vụ duy nhất là đợi và đợi, còn sự việc để thông báo cho "đội trưởng" sắp tới cũng khỏi phải nói, tất nhiên là không có gì để nói, nếu nói gì chỉ mất lời dặn của nhân vật đặc biệt Trần Huyền trước khi đi nói lại " nếu hắn đến báo hắn đi tới biển đông cách bờ 70 km " .

Thanh Thiện vừa đi đến nơi ghé vào khách sạn, hắn đang xem lại cái ký hiệu thì có một nhân viên đi tới.

" Ngài là Thanh Thiện."

" Đúng vậy, xin hỏi ... " Thanh Thiện chưa kịp nói hết thì trung niên nhân đã nói tiếp.

" Xin hỏi ngài đến từ đâu."

" Âu Lạc - Đại Cồ Việt."

" Mời ngài lên tầng hai, phòng 12." nói xong nhân viên đó liền đi mất.

Thanh Thiện đi lên tầng hai, vừa mở cửa ra đám người bên trong đã đứng dậy .

"Đội trưởng."

Mấy người nhìn theo Thanh Thiện, vị đội trưởng này nhìn thế nào cũng chỉ tầm khoảng hai mươi a, không đứng xem ra đang còn là sinh viên, cách ăn mặc có vẻ như vô cùng đơn giản quần bò áo thun. Bất quá ở bọn họ mấy tấm huy hiệu đều có phản ứng với khí tức từ người Thanh Thiện, nói chính xác là khí tức của tấm huy hiệu trên người Thanh Thiện.

" Mọi người, tôi là Thanh Thiện, được cấp trên cử xuống, xin nói qua nhiệm vụ cùng tình hình nơi này." Thanh Thiện cũng được thông báo mình làm đội trưởng chỉ huy nơi này nên nói.

"Báo cáo, hiện tại chưa xác định tình hình ngoài biển, cấp trên chỉ nói ngài lập tức xuất phát hướng biển đông 70 km, báo cáo hết." trung niên nam nhân trong mấy người đứng ra nói.

Mấy người bọn họ cũng nhìn theo vị đội trưởng trẻ tuổi này, bọn họ muốn nhìn ra biểu tình trên mặt hắn, muốn ra khơi thời tiết này đúng là kẻ điên a, tàu bè tránh né còn không kịp nữa là, cho dù đi trực thăng cũng không được, vậy ra đó bằng cách nào, bọn họ muốn hỏi hắn ra thế nào nhưng cũng đành lòng lại, bởi nhiệm vụ của bọn họ chỉ là nghe lệnh hắn chứ không phải chất vấn hắn.

" Biết rồi, mọi người nghỉ đi, mình ta đi được rồi." Thanh Thiện liền nói, sau đó rời khỏi khách sạn.

Bọn họ cũng nhìn theo thân ảnh của hắn, chỉ thấy đội trưởng một mực đi về phía biển , càng đi càng xa, sau đó tự nhiên biến mất như chưa từng xuất hiện, có thể do bóng tối, nhưng thân hình đó đã biến mất.

" Hắn thật sự đi ra biển sao? Hay là mình hoa mắt."

" Ta cũng thấy thế, tự nhiên biến mất."

" Minh cũng thấy vậy." một nữ nhân cũng nói.

Nghịch Thiên Già cùng bọn họ cách biệt quá lớn, Thanh Thiện vừa mới ngự không phi hành hiển nhiên đã biến mất trước mắt bọn họ.

Vừa mới xác định mục tiêu, Thanh Thiện liền tăng tốc, hơn nữa hắn đã cảm ứng ra ngoài khơi có rất nhiều khí tức cùng sóng năng lượng bất đồng, dù sao cũng quá xa, nên hắn chỉ cảm ứng chút, nhưng nơi đó quả thật có người. Bởi có quá nhiều năng lượng tỏa ra khi giao chiến cách xa vài chục km mà Thanh Thiện vẫn cảm thấy được.

Rất nhanh mấy chục km đã vượt qua, còn cách mấy trăm mét đó là một địa ngục, xung quanh là xác người cùng xác của vô số quái vật to lớn, phần lớn đều chìm sâu vào biển là hải quái, số nổi lên trên là người, có nam có nữ. Với thị lực lúc này của Thanh Thiện, quan sát là việc vô cùng đơn giản, cách hắn mấy trăm mét, cuộc chiến gần như đã đến tàn cuộc, dựa theo khí tức hắn nhận ra trong đám người có Trần Huyền, còn cả Hỏa Long cùng Đạo Sâm Lang Nguyệt, cả hai đều te tua xem ra vừa qua một trận khổ chiến.

Hải yêu ngoài ba hải quái cường đại tới còn vô số hải quái không ngừng kéo tới, về thực lực nhân loại hơn xa nhưng về số lượng hải quái càng thêm kinh khủng, vì thế cuộc chiến kéo dài tới tận tối mới kết thúc, một đầu Liệt Hỏa Long Quy bị hai người Long Vân cùng Mộ Dung Linh Phong giết chết, đầu Long Quy còn lại chạy thoát, trong ba đầu hải quái tới thì hai đầu bị giết chết, đầu còn lại bị trọng thương, hai đầu bị giết một do thần bí thanh niên giết, người này dùng thanh Liễu Diệp Dao, thực lực cực mạnh ít nhất so với Nghịch Thiên Già cấp tám không thua sút, Hỏa Long chính là đang bên cạnh thanh niên này.

Đầu hải yêu còn lại là do Thần Đạo Già Nhật Bản sát hại.

Nhân loại tổn thất cũng thảm trọng, quá nửa số đã chết, một phần trọng thương, Nghịch Thiên Già nguyên vẹn chỉ còn lại mười ba người, Thần Đạo Già cũng còn mười một người, Tu Chân Già còn mười bốn người, Phật Già lại chỉ có hai trong bát đại kim cương thụ thương, thảm trọng là đám ít người muốn đục nước béo cò, bởi số lượng hải quái quá đông, một số trốn chạy, phần đông chết, một phần cường đại tập hợp lại với nhau chống cự nên sống sót, Tiêu Diêu Tử Hữu chính là số cường đại sống sót này, chỉ có hai người thụ thương khá nặng và tên Hỏa Long thụ thương chút ít, dù gì Long tộc đa cũng quá là dày dẻ.

Tổng cộng nhân loại chỉ còn gần sáu mươi người, hải yêu toàn bộ rút chạy hết, nhưng chúng có còn kéo tới nữa hay không phải xem nhân loại có nhanh chóng chiếm được bảo tàng rồi rút đi hay không.

Hiện tại hơn sáu mươi người còn lại chia thay năm tốp, Nghịch Thiên Già, Thần Đạo Già, Tu Chân Già, Phật Già, cùng với một nhóm do những người không liên quan tham dự, nhóm này đứng đầu là thần bí thanh niên Phi Long.

Thanh Thiện vừa thấy đoàn người Trần Huyền liền đi lại gần, hắn biết chính lão này gọi hắn tới.

"Lại đây, lại đây." Trần Huyền đầu tóc cũng rối bù, trận chiến vừa rồi tổn hao của lão không ít chân khí, cuối cùng cũng đánh trọng thương một đầu hải yêu cường đại, lão vừa muốn giới thiệu Thanh Thiện cho mấy người thì âm thanh nữ nhân đã vang lên.

"Mọi người, ta nghĩ chúng ta phải nhanh chóng đoạt lấy bảo tàng rồi rời đi, nếu không đám hải yêu cường đại tới chúng ta muốn đi càng khó hơn nữa."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Chí Cường Công Kích

Thanh Thiện nghe một màn tiếng nước ngoài làm hắn choáng váng, hiển nhiên là tiếng Nhật hoặc có thể là tiếng Trung Quốc cũng nên, vì hai ngôn ngữ đó hắn không nhận biết, cái hắn biết chỉ là một chút tiếng anh.

Hắn không nghe ra không đại biểu ở đây không hiểu, mấy cái nhân vật đứng đầu ngược lại hiểu được, sư huynh của Trần Huyền hiểu, Âu Dương Nhật cũng hiểu, mấy người liền vừa đi vừa giải thích, Trần Huyền cũng tranh thủ giới thiệu Thanh Thiện cho sư huynh Hải Thanh của mình.

Ngay khi Thanh Thiện đến, Hải Thanh đã chú ý nhiều nhất đến hắn, vì cái gì ư?, lão không nhìn ra thực lực của thiếu niên này, nên lão ngộ nhận thực lực của hắn ít nhất cũng ngang với mình, ở đây cao nhất là Âu Dương Nhật chỉ mới đạt tới Nguyên Thần hậu kỳ cũng là Nghịch Thiên Già cấp tám mà thôi, giờ xuất hiện một thiếu niên ít nhất đạt tới Nghịch Thiên Già đỉnh cấp bảy xem như cũng cực đại trong này, một người thực lực như thế muốn tranh đoạt bảo vật trong bảo tàng thì cũng có đủ thực lực.

Chỉ là lão nghe sư đệ mình nói thanh niên này mấy ngày trước chỉ vừa tiến vào Nghịch Thiên Già tầng bốn, điều quan trọng là hắn chỉ mới mười chín, quá khủng hoảng a? Hải Thanh hiển nhiên biết Trần Huyền có ý định gì? Nếu lôi kéo thanh niên này về Thiên Long phái thì môn phái có thể tranh đệ nhất môn phái cùng Huyền Môn được rồi.

Nhìn tới nhìn lui lão càng nghi hoặc, sự tình đúng là khó tin được, một Nghịch Thiên Già mới tiến vào cấp bốn vài ngày mà linh hồn lực của lão không thể truy ra được, cái đó may ra chỉ có Ân Thần Thuật trong truyền thuyết của Nhật Bản mới có thể thực hiện, nhưng chỉ nghe nói Ân Thần Thuật có thể cách

hai cấp bậc là phát hiện ra đối phương.

Cũng không hẳn một mình Hải Thanh suy đoán, mấy phương khác đều có người đang tra xét, với linh hồn lực của Thanh Thiện hẳn rõ ràng biết có hơn mười ánh mắt đang đảo qua người hắn, ba người đến từ Tu Chân Giả, trong đó có một thanh niên chỉ hơn hắn chút ít tuổi, từ trong người thanh niên này Thanh Thiện cảm giác được uy hiếp, không hoàn toàn chỉ vì thực lực của đối phương mà chính vì ánh mắt đối phương không có hảo cảm khi quan sát hắn. Ở bên phía trái Thần Đạo Giả cũng có hai người chú ý đến hắn, một thiếu phụ điểm lệ cùng một lão già, Thanh Thiện nhận ra khí tức của lão già này, hẳn là vị truy đuổi Hòa Long mà đến Hà Nội. Xa một chút là ánh mắt của hai lão hòa thượng cùng một thanh niên mặc áo bào đen gầy còm đang đứng cùng Hòa Long, ở người thanh niên này Thanh Thiện cảm giác được hắn cùng loại với Hòa Long, đó là Long khí của Long tộc, rất mạnh, Thanh Thiện biết thanh niên này còn chưa đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp bảy nhưng không hiểu sao áp lực của người này không hề kém so với bất kỳ ai trong này, cuối cùng là hai người của Nghịch Thiên Giả, một trung niên nhân mặc áo bào trắng cùng một thanh niên, có điều dù cùng thuộc về Nghịch Thiên Giả nhưng Thanh Thiện không thích ánh mắt của hai người này, rất không thích!

Đối diện với quan sát của từng người Thanh Thiện đều dùng linh hồn lực của mình tra xét lại, ở trong này chỉ có hai người phát hiện ra là bị hắn tra xét, một là Âu Dương Nhật một nữa là một trong hai vị thánh phật, điều này là hai người nhũ này, phải biết con người đột phá Nghịch Thiên Giả cấp năm sẽ chính thức vĩnh viễn trú nhan, vì thế có người mãi mãi chỉ là trung niên, có người lại rất già lão, mà trong khi hai người tuổi tác tương đương nhau. Hai người bọn họ đã xác định thanh niên mới tới này thực lực không kém họ, bởi nếu là Ân Thần Thuật chỉ có thể ẩn giấu linh hồn, nhưng nếu muốn tra thám người khác phải dùng chính thực lực của linh hồn mình, thiếu niên này thực lực linh hồn không hề thua kém hai người, nên hai người mới nhận định như vậy.

"Thiếu niên này không có vẻ tang thương từng trải!, chỉ sợ hắn cũng còn trẻ đi, nhưng vẫn giữ được thanh niên thể này chỉ sợ lúc hắn đột phá tăng năm cũng trên dưới hai mươi một chút, Nghịch Thiên Giả ở đâu ra một quái vật này vậy?" lúc này ý nghĩ của hai người chính là như vậy. Cấp tám thực lực là không có khả năng chỉ hai mươi tuổi mà đạt được, bởi vì càng lên cao tu luyện càng phải trường kỳ, vì thế bọn họ nghĩ Thanh Thiện khi xưa đột phá tăng năm chỉ khoảng hai mươi tuổi, giờ đã đạt tới tăng tám thì cũng phải nẩy chục năm. Bọn họ kinh ngạc là một thiên tài tu luyện như thế mà không hề nổi tiếng chút nào.

Mỗi người mỗi ý nghĩ, nhưng ai cũng không có thời gian dừng chân lại, tự nhiên mấy người cảm đầu cũng quen thuộc ngôn ngữ đơn giản, bọn họ sống đã quá lâu tự nhiên tiếp xúc nhiều với nhau nên ngôn ngữ cũng học tập được của nhau, bọn họ tự có khả năng giải thích lời nói của các phương cho đám người theo sau mình.

Rất nhanh chóng bọn họ đã nhìn ra cánh cửa đi vào của bảo tàng, tuy bị rong rêu bao phủ nhưng vẫn toát ra vẻ âm sâm cổ quái, cả cánh cửa không một chút bị mài mòn của thời gian, phải biết rằng xưa kia bảo tàng cũng ở sâu dưới đáy biển, rất rất lâu thời gian như vậy mà không bị nước biển ăn mòn thì phòng ngự có thể như thế nào cường.

"Đề ta đi phá cửa." Âu Dương Nhật liền đứng ra nói, trong này lão tính là thực lực mạnh nhất.

Thanh Ngọc Linh kiểm cũng xem như bảo kiếm trong chốn tu chân, Thanh Thiện quan sát thanh kiếm chỉ dài hơn sáu mươi cm một chút, dày cỡ hai cm, mũi kiếm không nhọn mà là hình tròn, thanh kiếm màu xanh biếc sắc đen, trên thân kiếm khắc hình một con rồng rất sinh động, xem ra Trung Quốc rất thích lấy rồng là hình tượng cho vũ khí của mình.

Thân kiếm giờ cao, tay trái toàn lực chém xuống, cả sóng nước như chấn động, không gian xung quanh thân kiếm có chút di động, hiển nhiên là một kiếm toàn lực.

"Cheng."

"Oánh."

Mọi người đang muốn xem bên trong bảo tàng có gì, bất quá sự việc lại không như tưởng tượng, cánh cửa chính của bảo tàng vẫn im lìm không chút sứt mẻ, có chăng trên đó chỉ có một vết chém sâu một cm do kiếm đánh sâu vào.

Nguyên Thần Kỳ cao thủ dùng toàn lực đánh vào vậy mà chỉ để lại chút dấu vết, ai không kinh sợ chứ, đề đi đến đây bên nào không hi sinh rất lớn, nếu không thể phá hủy thì mọi hi sinh không phải vô ích sao?.

Nhưng nếu nghĩ lại thật sự có thể kỳ quái sao, bảo tàng của Đại Yêu Hỏa Kỳ Lân có thể dễ dàng đi vào còn xưng là Đại Yêu sao, không nói đến thứ kim loại làm thành cái cửa này, chỉ nói phòng ngự lực do Hỏa Kỳ Lân để lại đã quá cường rồi. So với cách nói của nhân loại thì Đại Yêu Hỏa Kỳ Lân thực lực chỉ có hơn Thiên Quân, Chí Tôn, Thần Giả của nhân loại, cấp bậc này đã hơn xa người đứng đầu tại đây. Cũng chính vì điều này mà mấy ngàn năm qua Địa liên yêu hỏa không thể xông ra được, nó chỉ có thể dùng thực lực của mình gây nên thiên tượng để hấp dẫn mọi người đến mà thôi.

"Làm sao đây?"

Ánh mắt mấy người cảm đầu đều có ý này, cửa bằng kim loại kia phòng thủ quá mức điên cuồng, phải biết rằng một kiếm toàn lực của Âu Dương Nhật chỉ lưu lại vết sâu một cm, nếu người khác thì cũng chỉ đạt tới như vậy, muốn phá chỉ có cách đánh đúng một chỗ cho vết rách đó rộng ra, còn không dùng mong phá nổi cánh cửa, nhưng chỉ có một chỗ nhỏ đó, mỗi lần may ra chỉ một người công kích đúng chỗ đó, quá tốn thời gian a, với lại cho dù có thời gian thì chưa phá được cửa mọi người đã cạn toàn bộ công lực rồi, mỗi một người có thể bao nhiêu lần toàn lực công kích chứ?.

"Chúng ta tìm chỗ khác xem, ta không nghĩ toàn bộ bảo tàng đều làm bằng thứ kim loại này." vị Xá Nữ Nguyệt Từ Anh đứng bên cạnh liền nói.

Bọn họ rất nhanh đào ra một đồng đá vụn, cả bảo tàng đều làm bằng thứ kim loại này mà những chỗ khác chỉ sợ còn dày hơn cánh cửa nhiều, bởi khi dùng tay gõ vào nơi khác âm thanh đều trầm hơn so với nơi cửa nhiều.

Quá là khủng cuồng rồi, không hiểu vị Đại Yêu này làm thế nào để chế tạo ra cái bảo tàng này, mọi người cũng nhận ra bảo tàng này không chỉ có làm bằng kim loại rất bền mà nó còn được gia trì thêm phòng ngự tựa như trận pháp gì đó, tuy đã quá lâu, trận pháp đã suy yếu rất nhiều, có điều nó vẫn làm cho bảo tàng này tăng không ít phòng ngự lực.

Thời gian không đợi cho mọi người, tất cả đều nhìn đối phương, bởi bọn họ biết hai yêu khẳng định không dễ dàng như thế, đây là bảo tàng của Đại Yêu của bọn họ, nếu là nhân loại cũng sẽ nỗ lực mọi giá để giữ lấy.

"Sur tổ, để đệ tử thử xem." đang lúc mọi người không ai tìm được biện pháp thì phía sau Âu Dương Nhật đã vang lên tiếng nói, đó là Mộ Dung Linh Phong.

Ai cũng không muốn biểu lộ thật sự thực lực, Mộ Dung Linh Phong vốn là con át chủ bài để tranh đoạt, thực ra hẳn ra sao chỉ có một số người biết, tuy thế cũng không còn cách nào khác, muốn phá cánh cửa này chỉ sợ phải dùng trọng hình vũ khí, ít nhất là đại đao, thương mà Mộ Dung Linh Phong dùng là phù, Khai Thiên Phù cường đại nhất thần khí cũng là trọng hình vũ khí.

"Thời gian không nhiều, dù sao cũng cho đám người kia thấy được Tu Chân Giới mới là đệ nhất nhân." Âu Dương Nhật trong lòng nghĩ vậy liền nói.

"Ừm, người đi thử xem sao?"

Mộ Dung Linh Phong đi tới phía trước, trong tay không có gì chột lóe lên, tay hắn đã cầm một cự phù màu đen, đó là trữ vật không gian, thứ này xem ra xa xỉ đối với tất cả tu luyện giới, ngay cả Hư Thiên Quân xem ra cũng tiếc khi cho Thanh Thiện, nếu không phải lúc đó Thanh Thiện khấu đầu ba cái chỉ sợ hắn cũng không có Hư Thiên giới chỉ, điều này cho thấy sự quý giá của đồ vật này, thế mà thanh niên này có được, cho thấy Tu Chân Giới thực sự rất coi trọng hắn.

Thanh Thiện cũng một mực chăm chú nhìn thanh niên này, nếu nói theo phong cách xưa thì gọi là lãng tử tuấn mỹ, còn như bây giờ thì phải công nhận đối phương rất đẹp trai, so ra Thanh Thiện cũng thẹn xa xa không bằng đối phương, còn có thực lực cũng vậy, Thanh Thiện rất rõ bản thân mình có bao nhiêu thực lực, còn đối phương, hiện tại linh hồn lực của Mộ Dung Linh Phong đã đạt Nghịch Thiên Giả cấp sáu đỉnh cũng tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ, tuy thế nhưng chiến đấu lực lại không thể tựa như vậy để tính, như Thanh Thiện hẳn có thể tương đương với Nghịch Thiên Giả cấp sáu so sánh, Hòa Long chỉ mới đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp năm nhưng thực lực có thể sánh ngang với Nghịch Thiên Giả cấp sáu đỉnh, tất nhiên đây là so với bình thường Nghịch Thiên Giả.

Vì thế khả năng chiến lực lại dựa vào một số điều kiện khác để phán đoán, thứ nhất là công pháp, một số công pháp đỉnh cấp chân khí tinh thuần hơn rất nhiều so với bình thường công pháp, mà Khai Thiên Quyết thuộc về tầng cao cấp nhất của Tu Chân Giới. Thứ nữa phải nói là vũ khí, thứ này Mộ Dung Linh Phong cũng cầm đệ nhất thần khí. Thực lực chỉ đạt tới đỉnh cấp sáu nhưng dù gặp phải người thực lực như Âu Dương Nhật nếu đánh một trận chỉ sợ còn chưa biết ai sống ai chết, hẳn cũng giống vị thần bí thanh niên Phi Long, thân là Long tộc, thêm nữa công pháp của hắn là Long Quân Quyết.

Thanh Thiện nhận ra khí thế trên người Mộ Dung Linh Phong tăng lên rất nhanh chóng, chỉ phút chốc mà đã như hai người khác hẳn, áp lực trên người hắn tỏa ra bốn phía, mấy người thực lực không đủ cũng bị khí thế này đẩy lùi vài bước, ở đây mấy người đều kinh sợ một màn, ai không biết ba năm trước hắn mới bước vào Nguyên Anh tiền kỳ, hiện tại khí thế cũng quá kinh người đi, hơn nữa hắn chỉ mới hai tám tuổi, quả thực đáng sợ, nếu hắn có thể phá được cánh cửa chỉ sợ ở đây không có người cùng hắn đối kháng lại.

Khai Thiên Phù, trong Hư Thiên động phù Thanh Thiện từng nghe nói ở viễn cổ thời đại nó từng giao tranh bất phân thắng bại cùng Tịch Diệt Long Thương, Thanh Thiện muốn xem biểu hiện của đệ nhất thần khí này, quả thật Tịch Diệt Long Thương chỉ đưa cho Thanh Thiện cảm giác rất cứng rắn, nhưng khi nhìn thấy Khai Thiên Phù thì nó tan mất ra áp bách, tựa như một ngọn núi đang đè xuống và cũng cực kỳ sắc bén.

Áp lực càng lúc càng lớn, Khai Thiên Phù bao trùm một màu kim quang, không gian cảm giác vặn vẹo, ngay khi kim quang áp sát đến đầu lưỡi phù. Mộ Dung Linh Phong thân hình như phóng lên cao, hai tay nắm chặt Khai Thiên Phù, cả người như tia chớp lao vào cánh cửa.

" Khai Thiên."

" Oanh."

Mọi người bị kinh khí cường đại của vụ va chạm đẩy lùi vài bước, tất cả đều nhìn một màn, Mộ Dung Linh Phong vừa phi thân trở lại, cơ thể thở hổn hển, cánh tay cũng run lên, đó là cực mạnh một chiêu của hắn có thể thi triển ra " Khai Thiên."

" Bồng, rắc, rắc."

Cả cánh cửa vỡ vụn một mảng lớn trong tầm mắt của mọi người, ai cũng hít một ngụm thật sâu, đây là một kích cực mạnh a, thần khí đúng là danh bất hư truyền, huống chi là đứng đầu thập đại thần binh của Tu Chân Giới Khai Thiên Phù.

Thanh Thiện nhìn một màn đến xuất thần, cái gì là nhanh là mạnh chứ, Long Phá mà hắn tu luyện cũng kém quá xa chiều này, một chiêu vừa rồi Thanh Thiện có cảm giác đối phương đang khai thiên địa, nếu theo sự tích của Trung Quốc thì Bàn Cổ khai thiên địa, chính là Bàn Cổ dùng chiếc búa này bẻ núi tạo biển.

" Tại sao cách biệt lớn như vậy, tại sao?" Thanh Thiện không ngừng lẩm bẩm, hắn trong tay là Tịch Diệt Long Thương, cây thương này có thể bất phân thắng bại cùng Khai Thiên Phù a, vậy tại sao uy lực của nó kém nhau quá xa vậy. Công pháp hắn tu luyện cũng chí cao công pháp Hư Thiên Quân, nhưng uy lực của thần binh Tịch Diệt Long Thương chỉ cao hơn vũ khí bình thường chút ít mà thôi.

" Là thực lực không đủ? Là do thần binh? Hay là do chiêu thức?" trong đầu Thanh Thiện không ngừng quanh quẩn suy nghĩ này. Không phải do Tịch Diệt Long Thương kém Khai Thiên Phủ bởi chúng bất phân thắng bại từ thời viễn cổ, chiêu thức? Chiêu thức do Hư Thiên Quân lưu lại cũng rất phù hợp với Tịch Diệt Long Thương, mà Hư Thiên Quân cũng là Thiên Quân cấp bậc, chiêu thức cũng thuộc về mạnh nhất. Thực lực? Thanh Thiện hiện tại dĩ nhiên kém đối phương tới hai cấp bậc, nhưng hấn tựa hồ cảm giác không phải do thực lực, vậy là do cái gì chứ?

" Ài, không ngờ tới Mộ Dung Linh Phong tuổi mới trẻ vậy đã đánh thức chiến hồn của trong Khai Thiên Phủ a, sau này chỉ sợ trong lớp thanh niên không ai có thể vượt qua hấn nữa." ở bên cạnh Hải Thanh lắc đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Mười Cấp Nghịch Thiên Giả..

Trên thế giới có một chức trách không mấy ai thích làm cả, cái chức trách này dù tại tu luyện giới hay nhân gian giới đều có .

Pháo hôi!

Có thể nói nếu may mắn thì sẽ sống sót, còn như không may thì giống như cừu tử nhất sinh vậy, không biết bên trong là thứ gì? Nếu muốn an toàn cho cả đoàn người thì sẽ có một bộ phận yếu nhất phải đi thử nghiệm, chân lý đó đến tận ngày nay đều không thay đổi.

Bên trong đoàn người, người có địa vị thấp nhất, thực lực kém nhất sẽ phải đi vào, đây là luật bất thành văn, đó không phải số phận mà là quy luật, cường giả chí tôn, nếu bạn có thể mạnh hơn người khác bạn sẽ không bị sai khiến, nhất là những việc nguy hiểm, nếu bạn có địa vị cao, cha mẹ bạn là cao thủ tuyệt thế, ai dám bắt bạn làm pháo hôi?

Một đám mười người đang cẩn thận từng bước dần thân đi vào, bảo tàng của Đại Yêu Hóa Kỳ Lân lực phòng ngự mạnh đến vậy, ai biết được trong đó còn không giấu thứ gì kinh khủng hơn?, nếu không có quái vật thì nếu có bầy sập, trận pháp công kích, tất cả đều có thể, bọn họ phải cầu nguyện cho vận mệnh của mình.

Mỗi thế lực đều phải ra hai người, bảy nam ba nữ. Ở Phật Giả gia nhập kim cương hộ pháp là tương đương cùng Nghịch Thiên Giả cấp sáu, hai trong bát đại kim cương hộ pháp xem như là thực lực cực mạnh trong số "pháo hôi" bọn họ đều có thể hỗ trợ lẫn nhau trong công kích lẫn phòng thủ, Tu Chân Giới phái ra một nam, một nữ, thực lực của nữ nhân đã đạt tới Nguyên Anh tiền kỳ, nam nhân càng mạnh hơn một chút đã tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ là dù như thế cũng còn kém số người bên cạnh, mà với bối phận không mấy tiếng tăm của hai người thì ngoài đi vào là không còn lựa chọn .

Thần Đạo Giả là hai nam nhân thực lực đạt tới Thần Đạo Giả cấp năm, Nghịch Thiên Giả cũng một nam một nữ, nam nhân là người của Thiên Long phái, bối phận kém Trần Huyền hai bậc, thực lực đã tới Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp năm, nữ nhân còn lại chọn bên Huyền Môn phái, người này cũng đạt tới cấp năm. Còn lại đám người tự do tụ tập lại cũng phái ra hai người, một nam một nữ, Hỏa Long không ngờ lại trong đó, nếu nói về thực lực thì Hỏa Long ở trong Tiêu Dao Tứ Hữu cũng không thấp, do lần này tham dự có một số là nữ nhân, bọn họ cũng không thể để nữ nhân thay mình vào, quan trọng nữa là hấn ưa mạo hiểm, Long tộc là ai chứ? Nó được xưng phòng ngự siêu cường a, trong tứ linh chúng chỉ so kém so với Quy tộc mà thôi.

Không ai biết kẻ thực sự gần như yếu nhất ở đây lại không phải đi làm pháo hôi, trong này tất cả thấp nhất là Nguyên Anh tiền kỳ cũng là Nghịch Thiên Giả cấp năm, bọn họ đều đã từng vượt qua độ kiếp, cũng chỉ có Thanh Thiện mới đạt tới Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp bốn, tuy lực chiến đấu cao hơn một chút nhưng chỉ tương đương với Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp năm mà thôi, có điều ở trong đám người xem như thành phần thấp kém nhất, bất quá cho dù hấn bị bại lộ thực lực chỉ có đỉnh cấp bốn thì Trần Huyền cùng Hải Thanh cũng không cho hấn đi thử nghiệm, nói đùa chứ đang bảo vệ còn không được nữa là đi làm vật hi sinh. Mấy người được phái đi thực lực cũng được, nhưng so với Thanh Thiện còn kém mớ lớn, hấn chỉ chưa tới hai mươi còn trong mười người đó tuổi ít nhất cũng quá trăm, tiềm lực là không cùng đẳng cấp, dĩ nhiên Thanh Thiện được chọn giữ lại rồi.

Trong khi đoàn người đều chờ xem động tĩnh, Thanh Thiện lại suy nghĩ lời Hải Thanh nói khi này, Khai Thiên Phủ chiến hồn đã thức tỉnh? liệu Tịch Diệt Long Thương được xưng bất phân thắng bại với Khai Thiên Phủ có chiến hồn không? Thanh Thiện tin chắc có, bởi hấn cảm nhận được từ Khai Thiên Phủ thứ khí thể hung cuồng hủy diệt, khí thể này nằm ngay trong bản thân nó chứ không phải của chủ nhân, còn ở Tịch Diệt Long Thương không có?

Làm cách nào thức tỉnh chiến hồn bên trong Tịch Diệt Long Thương?, hấn còn đang định hướng Hải Thanh đề hỏi thì âm thanh từ trong đã vang lên .

" Âm"

Âm thanh vừa rung lên chấn động mấy thân ảnh đã như tia chớp bay ra khỏi bảo tàng, đi ra khỏi chỉ có ba người, hai vị kim cương hộ pháp cùng Hỏa Long, ba người đều sắc mặt trắng bệch, Hỏa Long còn đỡ, hai vị hòa thượng toàn thân đỏ rực, cơ thể phỏng đỏ, toàn thân run lên một chút rồi ngất đi, ở bên cạnh Phi Long đã đi tới bên cạnh Hỏa Long, hấn lúc đầu còn phản đối Hỏa Long đi vào, nhưng Hỏa Long hấn một mực xưng phong, làm đại ca hấn hiểu được tính khí của Hỏa Long, chỉ là hấn cảm giác được trong bảo tàng có cỗ hỏa diễm, Hỏa Long lại đối với hỏa linh khí càng thân thuộc nên mới đề hấn đi, cũng may mắn còn chưa mất mạng. Phi Long xem qua một lúc liền thờ dài, cơ thể Hỏa Long hiện tại độ nóng chỉ sợ đã vượt quá vài trăm, nếu đổi lại là cơ thể con người đứng là phải chết không sai.

Tuy thế dù không mất mạng nhưng ba người đều trọng thương, hai người của Phật Giả Ấn Độ đã hôn mê chẳng thể hi vọng gì, tất cả đều nhìn vào Hòa Long đang nhắm mắt đứng, tưởng chừng vài phút sau, Hòa Long mới thở dài một hơi, một tay lau máu trên miệng, vừa mở mắt hẳn biết mọi người đang đợi hẳn nói tình hình bên trong.

"Chúng ta cũng không biết bên trong là thứ gì cả, chỉ biết nó là thứ hòa điểm cực mạnh, nó không chỉ công kích mà còn xâm nhập được vào nội đan để hấp thu năng lượng trong đó, mấy người kia có lẽ đã bị nó hút sạch công lực rồi." Hòa Long nghĩ lại, vừa nói cũng không khỏi sợ hãi một phen.

Lúc vào tinh thần hẳn tập chung cao độ, chỉ là không biết sao thứ hòa điểm đó có thể vô thanh vô tức chui vào cơ thể, thứ hòa điểm này một mực đi tới chính là nội đan của hắn, nội đan của hắn vừa bị bao vây vừa bị thứ hòa điểm kia hấp thu, trong lúc sống chết, hẳn liều mạng dùng bốn mạng chân hòa để đối kháng, một mặt chạy ra khỏi. May mắn cho hắn, Hòa Long trời sinh có khả năng hấp thu linh hóa, ngay khi bốn mệnh chân hòa đối kháng cùng đôi phương liền đồng thời vây quanh đoàn hòa điểm, vài phút trước hẳn phải dùng toàn sức để áp chế hòa điểm kia, hẳn cũng vui mừng bởi hắn cảm giác được ngọn hòa điểm đang bị áp chế trong thân thể đang bị cơ thể hắn đồng hóa hấp thu, chỉ cần vài tháng thời gian hẳn tin tưởng luyện hóa hoàn toàn được ngọn hòa điểm kia, khi đó thực lực phải tăng lên rất nhiều.

Trong số mười người chỉ có Hòa Long may mắn vậy, hai vị kim cương kia chỉ dùng toàn lực hộ thể rồi rút lui, tuy vậy cũng trọng thương, còn lại những người khác tất cả đều bị đoạt lấy nội đan mà chết.

Địa Liên Yêu Hỏa vốn là linh hỏa đứng thứ ba trong thiên hạ, nếu nó chỉ là yêu hỏa chưa hình thành linh tính thì chỉ có một ít đáng ngại, bởi chưa hình thành linh tính nó chỉ có khả năng hấp thu linh khí ở mức thấp nhất, mỗi nhánh hoa của nó là một vòi hút khác nhau đem linh khí xung quanh hấp thu lại, điều đáng sợ chỉ khi nó hình thành linh tính, khi đó nó có thể tu luyện pháp quyết bản năng của mình, mỗi loại linh hỏa có một khả năng khác nhau, mà Địa Liên Yêu Hỏa là Hấp Linh Quyết. Địa Liên Yêu Hỏa không những đã mở ra linh trí mà nó còn hấp thu nội đan của Hỏa Kỳ Lân, cùng với vô tận thời gian hấp thu hòa linh khí trong này, thực lực hiện tại đã so với Nghịch Thiên Giả cấp mười không kém chút nào, mấy tên vừa tiến vào làm sao có thể đối kháng lại.

Với linh hồn lực của Địa Liên Yêu Hỏa thì mỗi nhánh hoa của nó đã đủ hấp thu một người, đáng tiếc là có ba con mỗi chạy thoát, đáng giận là một trong đó đã hấp thu hòa linh khí một nhánh hoa của nó, phải biết có thể đối kháng lại với thực lực của Hòa Long ít nhất năng lượng trong cánh hoa phải tương đương với thực lực của Nghịch Thiên Giả cấp sáu, một lượng hòa linh khí khổng lồ bị mất đi hỏi sao nó không giận cho được, mà điều này cũng không thể trách nó, nó đâu có tiếp xúc cùng thế giới bên ngoài, tất cả nó làm đều từ bản năng, nó đâu biết Hòa Long tộc có bốn mạng chân hòa có khả năng lớn đến vậy, vừa đối kháng còn hấp thu linh hỏa của nó, nếu nó biết đã tăng thêm lực lượng thì tên kia làm sao có thể phản kháng.

Bất quá nó còn cảm nhận được năng lượng của đám người bên ngoài rất cường đại, hấp thu hết đám người đó thì càng hợp khẩu vị.

Bản năng của nó cho nó biết cái gì ăn được cái gì không ăn được, nếu vừa rồi gặp đối phương mạnh mẽ hơn, nó sẽ chạy trốn, đáng tiếc nó đã xem đám người bên ngoài làm mục tiêu đi săn, trong đám người cũng chỉ có một người khiến nó kiêng kỵ, nói chính xác là một vũ khí làm nó kiêng kỵ, tuy kiêng kỵ chỉ là có chút đề phòng mà thôi, đám người đó muốn tồn thương nó thực lực còn kém quá xa.

Nếu nói về lực lượng thì cộng cả đám người đó khả dĩ theo kịp nó, Nghịch Thiên Giả cấp mười chân khí gấp năm lần cấp chín, Nghịch Thiên Giả cấp chín chân khí lại gấp năm lần cấp tám, tính toán một chút, chân khí của nó đã bằng hai lần Nghịch Thiên Giả cấp tám, điều này còn chưa nói, mỗi lần đột phá chân khí càng thêm thuần khiết, lực lượng càng mạnh. Đây chỉ tính về phần chân khí, thực sự năm Nghịch Thiên Giả cấp tám có thể giết được một Nghịch Thiên Giả cấp chín sao? Đó là không thể a!.

"Địa Liên Yêu Hỏa đã hình thành linh trí." thanh âm của Âu Dương Nhật vang lên, chỉ là một lúc sau mấy người cầm đầu giải thích cả đám người mới sợ hãi, sống lâu như bọn họ, tinh trí lại không suy giảm mà lại càng tăng, các sự tình hay linh vật trong truyền thuyết tu luyện giới đều nghe qua hết, linh hỏa đứng thứ ba trong thiên hạ lại mở ra linh trí thì có bao nhiêu đáng sợ đây.

Sự thực ai cũng muốn chiếm lấy một đóa thiên hỏa cho mình, ngay cả Đại Yêu Hỏa Kỳ Lân còn hao phí bao nhiêu mới tạo nên đóa thiên hỏa này, nó có thể xưng bảo vật trong bảo vật.

Hấp thu nó, người tu luyện hóa công pháp càng thêm cường đại, bình thường có thể trực tiếp đề thăng một cấp, còn đối với người không chuyên tu hóa công pháp thì sẽ hình thành thiên phú tu luyện hóa thuộc tính hơn nữa càng mạnh hòa điểm.

Phải biết rằng, bình thường tu luyện giới con người tu luyện là dùng linh khí để tu luyện, trong linh khí đã có đủ thuộc tính của các nguyên tố, theo tu luyện giới thế giới có năm thuộc tính, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Trong linh khí có đủ năm loại thuộc tính này, sau khi được con người hấp thu hình thành chân khí, chân khí bên trong chứa mấy loại thuộc tính này, nên chân khí mạnh yếu tùy thuộc vào sự dung hợp của năm loại thuộc tính này, bởi ngũ hành tương sinh tương khắc, nó có thể khiến cho chân khí bùng nổ lực lượng đáng sợ thì cũng khiến cho chân khí yếu đi rất nhiều, đó là vì sao chia ra cao cấp công pháp cùng bình thường công pháp.

Có thể xem như cùng năm thành công lực, nếu một người tu luyện hóa công pháp thì sẽ hình thành đầy đủ năm thành, nếu so sánh năm thành trong đó chứa đủ năm loại thuộc tính, nếu công pháp đỉnh cấp sẽ hình thành thực lực gấp hai gấp ba, thậm chí gấp mười lần, nhưng nếu đứng ở chót đáy công pháp thì năm thành chân khí đó có khi uy lực chẳng bằng một thành của hòa chân khí.

Thiên hỏa là hòa điểm tinh thuần nhất trong thiên địa, cũng là cường đại nhất trong các loại hòa điểm.

Bất quá bởi bọn họ không nghĩ đến nơi này hình thành nên thiên địa bảo vật vậy, nên thực lực phải đến chỉ cao nhất là ở cấp tám, mà vừa rồi Địa Liên Yêu Hỏa biểu hiện ít nhất cũng là ở Nghịch Thiên Giả cấp tám, muốn thu thập một thiên hỏa đã đạt tới thực lực này quả quá khó khăn, bởi chân khí thiên hỏa là tinh thuần nhất, càng tinh thuần càng cường đại.

Mấy nhân vật đầu lĩnh đều nảy sinh tham niệm trong lòng, ai nói tu luyện giới là cách thế cao nhân, gạt bỏ mọi tham niệm, bọn họ không tham niệm là các

thứ tầm thường của nhân loại, nếu đổi lại thứ chí bảo như Địa Liên Yêu Hóa này, bọn họ so với nhân loại càng điên cuồng hơn nhiều, thực lực càng cường đại thì ý thức chiếm hữu càng mạnh.

Bọn họ mấy người đều nhìn nhau, sau đó tất cả cẩn thận từng bước đi vào trong bảo tàng, Phật Giả để lại bốn đệ tử trông coi hai người, Hỏa Long vì thụ trọng thương cũng không dám đi vào nữa, nói đại chứ, nếu đối phương một lần nữa công kích tương tự, hấn chết không sai. Uả mạo hiểm cũng chỉ là ưa thích, đối với người đã xác định được cực đại nguy hiểm sẽ không tiến vào lần nữa.

Hắn cũng nhân tiện thời gian luyện hóa hòa linh khí trong thân thể, lần này đi hấn đã thỏa mãn, không những toàn mạng mà xem như gặp được kỳ ngộ.

Tuy nhiên cũng còn nhiều kẻ biết an phận như Hỏa Long, có hai mươi chín người khác cũng không đi vào, bọn họ biết thực lực mình vào chỉ sợ làm bia cho người khác, ai không biết Địa Liên Yêu Hóa có thể cùng lúc hấp thu rất nhiều, như mười người đi vào đầu tiên, mới chưa tới vài phút đã hoàn toàn chết mấy bảy, bọn họ tự coi mình mạnh hơn bảy người không quá nhiều.

Lúc đầu đi vào mười người, lần này hai mươi chín người không vào, vì thế đi vào bảo tàng của Đại Yêu Hóa Kỳ Lân chỉ còn lại mười sáu người, Nghịch Thiên Giả Thiên Phong phái có Trần Huyền cùng Hải Thanh, tính cả Thanh Thiện là ba, Huyền Môn có hai người một trung niên nhân mặc áo bào trắng cầm quạt cùng Lê Minh Phong, bên đám tự do chỉ có Phi Long cùng một thanh niên nữa đi vào, Tu Chân Giới có Âu Dương Nhật, Mộ Dung Linh Phong cùng Long Vân, Thần Đạo Giả ngoài Xá Nữ Nguyệt Từ Anh thì chỉ có Đạo Sâm Lang Nguyệt, Phật Giả có hai vị thánh phật cùng hai vị cực mạnh kim cương là đi vào.

Ban đầu Trần Huyền còn định ngăn cản Thanh Thiện, nhưng sau đó Hải Thanh lại đánh ánh mắt ngăn cản, bởi Hải Thanh thật sự không xác định được thanh niên này, bí ẩn đến tầm thường, xem bên ngoài cũng không phải thiên tài ngang trời xuất thế, mới hai mươi mà khiến cho một Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp bảy như lão lại không hề nhìn rõ, đối phương không có cao thâm như tưởng tượng mà tầm thường quá ư bất bình thường, nếu Hải Thanh không được Trần Huyền giới thiệu trước, chỉ sợ cho Thanh Thiện làm một thanh niên bình thường.

Tầm thường mà không thể tra xét a, nên lão muốn xem thực lực thật sự của thanh niên này, cùng lắm lúc vào để ý hấn một chút, nếu không chiếm được thiên hỏa thì chỉ cần thu về Tinh Linh Diệt Thần cung là đủ lắm, lão tin tưởng đối diện với Địa Liên Yêu Hóa có thực lực ở cấp tám, lão vẫn có thể an toàn rời đi.

Thật sự lão không mấy hi vọng vào thiên hỏa, thứ nhất thực lực của nó quá mạnh, mà chỉ sợ một lúc nữa hải yêu cường đại sẽ tới, tới lúc đó chỉ có thể cướp đường mà chạy, thứ hai là bên cạnh còn có một đám thực lực mạnh khác cũng tham thiên hỏa không kém, thứ nữa mục tiêu của lão lại xác định, đó là thần khí cùng một chút để ý thanh niên này, nếu hấn có thể vào Thiên Long phái thì có thể tranh tài cùng Lê Minh Phong thậm chí còn cùng với thế hệ trẻ của các tu luyện giới khác so sánh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Liệp Sát..

Đám người Âu Dương Nhật, Hải Thanh, Xá Nữ Nguyệt Từ Anh đi trước dẫn đầu, chân khí toàn thân vận chuyển đến mức cao nhất, ai cũng sợ gặp phải công kích của Địa liên yêu hỏa, nếu bị nó xâm nhập có thể trong vài phút công lực bị hấp sạch sẽ, Hấp Linh Quyết đó là vô cùng đáng sợ.

Lần này trong đoàn cũng toàn nhân vật trọng yếu, thực lực mỗi người cũng không quá yếu, tất nhiên là trừ Thanh Thiện. Vì thế mấy người thực lực cao nhất mới dẫn đầu mà vào.

Đối diện với đoàn người là đường hầm sâu không thấy cuối, trên trần được đính những viên đá tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, tuy ánh sáng rất yếu, nhưng cũng đủ cho đoàn người thấy được xung quanh, càng đi vào sâu bên trong ánh sáng càng rõ hơn một chút, mọi người cũng càng cẩn thận, Hải Thanh cũng luôn luôn chọn vị trí tốt để che trước người Thanh Thiện, điều này làm cho hấn vô cùng cảm động, dù chưa biết vì sao lão lại làm vậy, có điều Thanh Thiện cũng nhớ kỹ điều này.

Xuyên qua đường hầm, đoàn người đi tới trước căn phòng rất rộng, ít nhất cũng lớn hơn nửa sân bóng đá, khắp nơi đều là bảo thạch, vũ khí, ở giữa căn phòng là chiếc bàn lớn, trên đó mọi người nhận ra tứ đại thần binh của bốn chí tôn, thiên quân, thần đạo, cổ phật .

" Hậu Nghệ Cung ".

" Tinh Linh Diệt Thần Cung" .

" Huyết Nguyệt Dao " .

" Đại Phật Ấn ".

Đám người ánh mắt đều sáng lên, hơi thở có chút rối loạn, nếu nói trong mười mấy người này ai không động lòng tham đều là giả dối, nếu có thể ai cũng

nguyện hủy diệt tất cả đám người còn lại để độc chiếm.

Điều đám người chú ý tiếp theo là bên dưới nền đất, tại nơi cách chiếc bàn không xa một chiến giáp màu đỏ, bên trong nó là bộ xương hình người, chỉ khác so với nhân loại là bộ xương có bốn móng vuốt như móng thú.

"Hỏa Lân thần giáp."

Đám người ánh mắt đều phát hồng, nếu nói thần khí uy lực vô cùng thì thần giáp chính là thứ có thể chống lại được sức mạnh của thần khí, hơn nữa thần giáp xem ra còn quý hiếm so với thần khí, bởi so với thần khí thì thần giáp còn khó luyện chế hơn, mà được xưng chống lại được uy lực của thần khí thì sức phòng thủ của nó càng mạnh đến thế nào.

Hiển nhiên ngoài tứ đại thần khí nơi đây mỗi thế lực đều phải thu về, tuy thu về nhưng cũng phải người có quyền lực cao nhất xử lý, bọn họ muốn độc chiếm cũng không thể, chỉ duy nhất bộ thần giáp này là ai chiếm được dĩ nhiên là của người đó, ai không tham chứ?

Dù tham nhưng không ai dám đi tới trước, bởi kẻ xông lên đầu tiên có thể là đối tượng công kích của toàn thể người trong này, còn có một Địa liên yêu hỏa không biết giấu ở đâu trong này, đó mới là thứ bọn họ đề phòng, ở trong này ai không có đầu óc, có mạng mới dùng được đồ, nếu vì chút không thể kiên nhẫn thì bọn họ đã không thể tu luyện tới cảnh giới này.

Đoàn người từ từ đi tới, ai cũng cực lực áp chế tâm tình của mình, không khí âm trầm quỷ dị, hai mươi mét, mười lăm mét ...

"vù, vù, vù"

"vù, vù."

Chín bóng thân ảnh, bốn trước năm sau đã lao tới phía trước, bốn người đầu tiên là Mộ Dung Linh Phong, Đạo Sâm Lang Nguyệt, Lê Minh Phong cùng Độ Khổ Thánh Phật, mục tiêu của mấy người là tứ đại thần binh, bốn người trên tay cũng đã rút ra vũ khí, chỉ cần ai có ý đồ với tứ đại thần binh bọn họ sẽ đồng thời công kích, đây cũng là trong lúc đi vào tứ phương thế lực đã an bài kế hoạch.

Vũ khí của Mộ Dung Linh Phong là Khai Thiên phủ, Đạo Sâm Lang Nguyệt cũng là bảo kiếm Hồng Thiên, tuy chưa thể sánh với thần binh nhưng đều thuộc hàng chỉ đứng sau thần binh một bậc mà thôi, Độ Khổ Thánh Phật dùng là một cây pháp trượng tên Đạt Ma, đây là binh khí của Bồ Đề Đạt Ma truyền lại trước khi người đi qua trung thổ truyền bá Phật pháp, trượng truyền Bồ Đề Đạt Ma dùng chính pháp trượng này rẽ sóng biển mà đi qua, pháp trượng uy lực tuyệt đối là cường đại, ở Phật Giả thần binh vốn không có chiến hồn, bởi nơi đây linh hồn đều được siêu thoát đầu thai, thần binh của bọn họ trong đó có chứa xá lị, cụ thể nó được xem như một phần sức mạnh của các cổ phật khi niết bàn truyền lại, càng là cổ phật lợi hại thì xá lị uy lực càng mạnh, mà xá lị càng mạnh chính là phân cấp bậc của các thần binh.

Mỗi đời cổ phật chính là lưu lại một viên xá lị vào binh khí của mình, năm xưa Bồ Đề Đạt Ma cũng vậy, trước khi qua trung thổ Đại Đường (một phần Trung Quốc ngày nay) người đã lưu lại binh khí cùng một viên xá lị bên trong. Trước thanh Đạt Ma trượng còn có hai bảy thanh thần binh tương đương với hai bảy vị cổ Phật. Tuy nhiên không phải cứ trong hai tám thần binh này bất kỳ thứ nào đều so với Đại Phật Ấn của Nhiên Đăng Cổ Phật, bởi Nhiên Đăng Cổ Phật là một trong ba cổ Phật pháp lực tiếp cận nhất cùng Phật Tổ cũng là Thích Ca Mâu Ni tổ phật, vì thế Đại Phật Ấn được xem là thần binh trong thần binh, cũng là tứ đại thần binh mạnh nhất của Phật Giả.

Vũ khí của Lê Minh Phong cầm là một thanh cổ đao màu xanh đen, trên thân đao khắc vô số hình thù cổ quái, thân đao khá dày, lưỡi đao không hề sắc bén, bất quá trên thanh đao tỏa ra một thứ uy áp cường đại không thua kém gì Khai Thiên phủ.

"Chiến hồn" thanh đao này hiển nhiên cũng tồn tại chiến hồn, mà chiến hồn này chỉ sợ không kém hơn so với chiến hồn bên trong Khai Thiên phủ.

"Tàn Thần Đao." thần binh đứng đầu của Nghịch Thiên Giả, đây cũng là binh khí của Phá Diệt Thiên Quân đứng đầu trong tứ đại thiên quân, có thể làm thức tỉnh chiến hồn của Tàn Thần Đao thì chủ nhân nó phải tu luyện Phá Diệt Quyết.

Đệ nhất thiên tài của Nghịch Thiên Giả, đáng tiếc thực lực của Lê Minh Phong so với Mộ Dung Linh Phong còn kém một chút, mà tuổi lại hơn mười mấy, tiềm lực vẫn còn kém một khoảng cách.

Mà năm người cùng lao lên tiếp theo mục tiêu chính là Hỏa Lân Thần Giáp, Hải Thanh, Âu Dương Nhật, Xá Nữ Nguyệt Từ Anh, Độ Hải Thánh Phật cùng một vị trung niên thần bí không thuộc bốn phương, đứng bên ngoài, Thanh Thiện biết thực lực của mình nên yên lặng xem động tĩnh, nói thật thì không phải hắn không động tâm, nếu thực lực của hắn cũng cường đại như linh hồn lực thì hắn cũng đã tranh đoạt, nhưng lúc này từ nếu là không thể thực hiện, vì vậy hắn đành quan sát xung quanh, bởi linh hồn lực của hắn cảm giác bất an.

Có thể nói từ ngày ngũ hành thương hình thành bên trong đan điền thì linh hồn hắn có thể thấy tăng tiến từng ngày, Thanh Thiện không biết là tốt hay xấu, bất quá hắn cũng không chế không được, có thể xem như ngũ hành thương này như một cái giường máy, một khi đã hoạt động rất khó khiến nó dừng lại, mà tại chính giữa năm ngọn tiểu thương là một mảng trắng sữa, Thanh Thiện cũng không biết bên trong đó chứa thứ gì, chỉ biết linh hồn lực của hắn tăng tiến đa phần là do thứ bên trong này, mà thứ chứa bên trong tựa hồ có vô số điểm tốt với thân thể của Thanh Thiện, thân thể kinh mạch xương cốt cứng rắn lên từng ngày, nếu cho hắn ba bốn tháng thời gian nữa thì chắc chắn sẽ có thể đột phá Cửu Chuyển Kim Cương Thân.

Chỉ có chân khí bản thân thì chưa thấy gì thay đổi, ngoài một thanh tiểu thương chân khí tinh thuần thì bốn thanh còn lại vô cùng hỗn loạn cùng bạo loạn, về chân khí thì thực lực của hắn vẫn chỉ dừng tại Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp bốn mà thôi.

"Xuy, xuy, oành." căn phòng bỗng nhiên rung động dữ dội.

Ngay khi năm người vừa đến gần Hòa Lân Thần Giáp thì một cỗ năng lượng cuồng bạo tràn ra, cả gian phòng như thành một cái lò nung, cỗ năng lượng không lồ này đã bao trùm hoàn toàn năm người bên trong. Như cùng lúc năm người bị hỏa diễm vây quanh, sáu cỗ hỏa diễm đồng thời tỏa ra lao về phía đám người Thanh Thiện, Trần Huyền.

Ở bên kia, bốn người đang cầm trong tay tứ đại thần binh thì bên trong các thần binh đã có một cỗ năng lượng từ bàn tay xâm nhập vào cơ thể bốn người, hỏa diễm nóng bỏng mang theo cỗ hấp lực vô cùng đáng sợ, chỉ cần tiếp cận được đan điền thì rất nhanh nội đan, tựa như hắc động của vũ trụ.

"Bồng."

" Bồng."

" Bồng."

.....

Âm thanh không ngừng nổi lên, năm người thực lực xem như mạnh nhất đến cơ hội chạy thoát cũng không có, tất cả đều bị hấp hết toàn bộ công lực, ngay cả xương cốt cũng hóa tro tan vào hư không.

" Bồng."

"Bồng"

Âm thanh liên tục phát ra, mỗi lần vậy là một tu luyện giả biến mất, ngay sát Thanh Thiện, Trần Huyền cũng đã ngay lập tức bị hủy diệt, dưới linh hồn lực cực kỳ cường đại của Địa liên yêu hỏa, thực lực từng người như số liệu hiện ra trước mắt, chính vì thế tựa hồ không một ai có khả năng kháng cự.

Đáng tiếc đó chỉ là đa số, có hai người vẫn một mực bảo trì tinh táo, ngay khi hỏa diễm phát động công kích, hai người này lập tức chạy trốn, đó là Phi Long cùng trung niên nhân mặc áo trắng của Huyền Môn, bọn họ chính xác là lập tức chạy trốn, chỉ có như vậy thì mới có thể tránh thoát một mạng.

" Hồng."

" Hồng."

Trong biển lửa hai âm thanh trầm thấp rống giận phát ra, hai chiến hồn trong lúc nguy cấp đã bảo vệ chủ nhân của nó, bên ngoài thân thể Mộ Dung Linh Phong là kim quang còn bên ngoài Lê Minh Phong là hắc quang.

" Xuy, xuy." bất quá dù được hai chiến hồn bảo vệ thì vòng năng lượng cũng không ngừng tiêu hao, như phản xạ theo bản năng, hai người như tia chớp lao ra khỏi căn phòng.

Một thanh niên vô cùng tuấn mỹ xuất hiện trong gian phòng, toàn thân mặc chiến giáp đỏ rực, đúng là chiến giáp của Đại Yêu Hỏa Kỳ Lân, hắn cũng chính là Địa liên yêu hỏa khi hóa thành hình người, chỉ là cái bẫy do nó giăng ra đáng tiếc có bốn con cá lọt lưới, điều này khiến nó vô cùng giận dữ, nó cũng nhanh chóng đuổi theo, bởi nó biết bên ngoài còn đám người nữa, đám bên trong tuy rất mạnh nhưng cũng không thể hoang phí được, nhìn qua gian phòng, bất ngờ đối với hắn là còn một nhân loại chưa bị hủy diệt, nhưng xét theo biểu tình, nhân loại này đang cực lực chống đỡ.

Chỉ đáng sợ là nhân loại không dùng chân khí chống đỡ sức nóng của hỏa diễm, về bản chất Địa liên yêu hỏa tấn công là hấp thu chân khí của đối phương, nhưng một phần là dùng hỏa diễm thiêu đốt cơ thể đối phương, nếu là yêu thú cường đại hoặc một số chủng tộc phòng ngự thân thể khủng bố cơ bản có thể bỏ qua sức nóng, có điều đây là nhân loại, cũng chưa từng thấy nhân loại không dùng chân khí bảo vệ mà sống được với sức nóng này của nó.

Chính là hắn cũng không mấy quan tâm, bởi mỗi cánh hoa như một cánh tay của hắn, tình hình thân thể đối phương thế nào hắn hiểu rất rõ, chỉ trong phút chốc đối phương sẽ chết không sai, trong khi hắn còn một loạt con mồi bên ngoài, cánh tay thanh niên khẽ vẫy lên, một cỗ năng lượng nóng lại trùng sát tới thân thể nhân loại kia, sau đó hắn không do dự mà lao khỏi căn phòng, thực lực đạt tới mười cấp Nghịch Thiên Giả tốc độ của hắn so với đám bên ngoài một trời một vực, hắn có thể hấp thu được càng nhiều còn mồi.

Đáng thương cho nhân loại, từ xưa tới nay đều tự xưng là đi săn con mồi, không ngờ lần này toàn quân gần như diệt tuyệt, bảy người, chỉ đúng bảy người trốn thoát, Phật Giả toàn quân diệt tuyệt, Thần Đạo Giả cũng toàn diệt.

Ở bên trong căn phòng Thanh Thiện đã không còn biết bên ngoài xảy ra điều gì, hắn chỉ biết chống đỡ và chống đỡ, lần đầu tiên đúng là cực lực vất vả, chân khí đã bị cỗ hỏa diễm này hấp thu mất quá nửa, bất quá Thanh Thiện không chế chỉ để mấy thanh tiểu thương có chân khí không thuần bị hấp thu, còn tiểu thương duy nhất hắn hoàn mỹ không chế thì liều chết kháng cự, chỉ vài phút sau hắn phát giác ra một điều kinh hi, cỗ hỏa diễm kia dường như sợ khi tiếp xúc cùng trung tâm ngũ hành thương trận, chúng chỉ dám bên ngoài hấp thu năng lượng của từng thanh tiểu thương.

Ngay lúc này thì lại một cỗ hỏa diễm khác đi vào thân thể hắn, lực hấp thu càng thêm cường đại, Thanh Thiện đã không còn không chế được nữa,

" Liều mạng."

Hắn đã đến bước đường cùng, nếu cứ để như thế này thì vài phút nữa chân khí sẽ bị hấp thu sạch sẽ, điều hắn hi vọng là thứ mà chứa ở giữa ngũ hành thương trận, đó là cái gì hắn cũng không biết, bởi từ trước tới nay nó chỉ một mảnh trắng xóa, hơn nữa vì cũng vừa mới hình thành ngũ hành thương trận không lâu nên hắn cũng chưa kịp thử gì cả, bất quá hắn cảm giác hỏa diễm hơi sợ hãi thứ này.

Thanh Thiện lập tức đình chỉ chống cự, chân khí còn lại rút sang năm thanh tiểu thương, hơn nữa hắn bắt đầu luyện công, đúng chính xác là luyện công, bởi mỗi khi luyện công thì ngũ hành thương trận sẽ vận chuyển nhanh hơn, một vòng, hai vòng, chân khí vẫn bị hòa điểm hấp thu, có điều ngũ hành thương trận này vốn là một trận pháp phong ấn cùng phòng ngự, trận pháp vừa xoay chuyển lập tức cổ hấp lực của hòa điểm yếu đi một chút.

Chẳng biết khi nào thì ngũ hành thương trận càng chuyển động nhanh hơn, Thanh Thiện có thể cảm giác được chân khí của mình không có bị hấp thu nữa mà còn hấp thu được năng lượng từ hòa điểm của đối phương.

Phải biết bản thân ngũ hành thương trận là trận pháp dùng để hấp thu linh khí của thiên địa, nếu có năng lượng cường đại duy trì thì hấp lực của uy lực của nó mới chính thức biểu hiện, chính vì thế mà mấy ngàn năm nay linh khí của cả linh mạch lớn bị nó hấp thu hết vào trong Tịch Diệt Long Thương.

"Có ý tứ a, thân thể cường đại, bên trong lại có thể hấp thu năng lượng, nếu so về bản chất không khác gì ta cả, thân thể này từ nay chính thức là của ta, ha ha ha."

Nguyên bốn thiên hỏa thân thể không mấy cường đại cả, nếu so với nhân loại chỉ khá hơn một chút, mà muốn chiếm thân thể để sử dụng thứ nhất là đánh tan linh hồn của đối phương, hắn biết đối phương linh hồn lực đạt tới cấp tám nhưng cũng còn kém nó hai bậc, huống chi đây là thân thể hoàn toàn thích hợp với nó, thân thể nhân loại chính là tối thích hợp cho tu luyện a.

Đúng lúc này, hai cổ cường đại không gì cản nổi đánh sâu vào cơ thể Thanh Thiện, với linh hồn lực cảm giác, Thanh Thiện cảm giác nguy cơ đáng sợ đang đến với mình, hai cổ năng lượng một đánh vào ngũ hành thương trận một trực tiếp tiến công linh hồn lực của hắn.

Một Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp bốn giao chiến toàn diện cùng Nghịch Thiên Giả cấp mười Địa liên yêu hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tan Biến

Nếu nói hối hận thì dù ít dù nhiều trong đời ai cũng từng có, bất quá hối hận là từ dùng để nhớ đến quá khứ đã qua, quá khứ đã qua liệu có thể quay lại?

Lúc này nếu nói Thanh Thiện muốn gì nhất, hắn chắc chắn sẽ muốn chăm sóc cha mẹ, sau đó là em gái hắn, từ nhỏ đến lớn hắn vốn sống hơi khép kín, không mấy có bạn bè, hàng ngày đều chui vào căn phòng và lên mạng, kể cả gia đình cũng rất ít đề ý. Mẹ hắn rất quan tâm, nhưng hắn vốn như vậy, trời không chịu đất thì đất phải chịu trời, ngoài thói quen lên mạng thì hắn không có thói xấu gì để chê cả, vì vậy muốn là hắn cũng khó.

Nên càng lúc hắn càng muốn ở một mình, quan tâm đến gia đình càng ít, mẹ hắn kêu hắn làm gì thì hắn làm, còn không thì hắn lại trở về căn phòng của mình.

Nhưng lúc này hắn thật sự nghĩ về gia đình mình, hắn vốn nghĩ đơn giản, mình sống như vậy là tốt rồi, không làm phiền ai cũng không ai phiền đến mình. Có điều hắn đã quên đó là gia đình chứ không phải nhà trọ.

Hắn biết cha mẹ mình quan tâm nhiều đến hắn, nhưng chính hắn cố tình cô độc, đến bây giờ hắn mới nhận ra mình thực sự sai lầm, thứ quý giá nhất hắn đánh mất chính là gia đình, hắn chỉ nghĩ cho bản thân mà không nghĩ đến cảm nhận của những người khác. Ngay cả một năm gần đây, hắn từng xa nhà nhưng chỉ kiếm một lý do bất kỳ đối phó, bởi khi đó hắn cảm giác như thế là đủ, hắn không mấy cảm giác được sự lo lắng của cha mẹ cho mình, hắn không biết cha mẹ hắn cũng bất lực với hắn, bỏ hắn vốn trầm tính, đã bỏ thuốc lá mấy năm cũng vì hắn mà càng trầm tính hút trở lại, mẹ hắn chỉ biết bao lần đang đêm tỉnh dậy lo lắng mà khóc. Lần trở về hắn đã bị em mình Thịnh Minh chửi một trận, nó chửi đúng lắm, tuy là anh nhưng hắn chỉ có thể ngồi im một chỗ mà nghe.

Hắn trở về, đã có chút thay đổi trong tâm lý, có lẽ võ công rất cao nên hắn rất tự tin, đối với gia đình cũng quan tâm hơn trước, bất quá đó là chưa đủ, lần này nhận nhiệm vụ đi, hắn chỉ nói với gia đình là đi đến nhà bạn vài ngày, hắn còn chưa thực sự đề ý đến cảm nhận của cha mẹ hắn, hắn dần dần vào nguy hiểm chỉ để lại vài câu nói vậy. Mà đến giờ phút này hắn mới nhận ra, chỉ khi đối diện với cái chết hắn mới thực sự hiểu.

Hắn đang sắp biến mất hoàn toàn, hắn chết rồi cha mẹ hắn sẽ thế nào?, hắn hi sinh vì nhiệm vụ sao? hắn là liệt sĩ hay anh hùng?, cha mẹ hắn có đề ý đến thứ đó đâu.

Lúc này hắn rất muốn sống trở về, chỉ cần trở về, chưa hắn đã là đứa con rất ngoan, nhưng chỉ ít hắn cũng lo lắng cho cha mẹ mình.

Hai cổ năng lượng toàn lực thôn tính linh hồn cùng chân khí của hắn, chống cự ư?, không phải hắn không chống lại, mà cơ bản sức chống cự của hắn tựa như hòn đá chìm vào đại dương, đối phương từ từ gặm nhấm từng chút sức mạnh của hắn.

Địa liên yêu hỏa không chỉ có hấp thu chân khí đối phương, nó còn có thể hấp thu linh hồn năng lượng để bồi bổ cho linh hồn của mình, hấp thu là đặc

tính trời sinh của nó.

Với linh hồn năng lượng đạt tới cấp tám, muốn chống chọi với cấp mười của Địa liên yêu hoả cơ bản là đũa bé đánh nhau cùng người khổng lồ, mỗi cấp bậc đột phá của tu luyện giả sức mạnh gấp cả chục lần, huống chi là hơn cả hai cấp. Linh hồn không giống chân khí, nếu chân khí tinh thuần, lực bùng nổ cường đại có thể đánh hơn cấp, bất quá linh hồn từ cấp đầu tiên đến mười hai thì đều không khác biệt, tựa như Mộ Dung Linh Phong, hắn chỉ dùng ở Nguyên Anh Kỳ đỉnh cấp, nếu hắn bị một Nguyên Thần hậu kỳ dùng linh hồn lực công kích thì cũng không thể chống cự. Chỉ trừ khi tiến vào Thiên Quân cấp bậc linh hồn một lần nữa đột biến về chất, còn không linh hồn của hai tu luyện giả cùng cấp luôn luôn gần bằng nhau.

Thanh Thiện bị Địa liên yêu hoả không ngừng công kích cùng hấp thu linh hồn năng lượng của mình, ở một bên hoả diễm năng lượng cũng tiếp tục hấp thu chân khí trong đan điền của hắn, tuy bởi vì phân làm hai mặt hấp thu nên tốc độ có giảm xuống, bất quá lần này Địa liên yêu hoả toàn lực hấp thu, với thực lực cấp mười của mình cùng với khi này hấp thu vô số chân khí của tu luyện giả, Thanh Thiện muốn chống đỡ chỉ là nằm mơ.

Linh hồn năng lượng càng lúc càng bị hấp thu, linh hồn giờ chỉ tương đương với Nghịch Thiên Giả cấp bốn, chân khí bên trong đan điền cũng sắp cạn kiệt, cho dù lúc này Địa liên yêu hoả tha cho hắn một mạng thì thực lực của hắn chỉ còn ở mức Nghịch Thiên Giả cấp hai mà thôi, chân khí do chiến đấu tiêu hao là do nó tàn mất trong các kinh mạch của thân thể, chân khí này chỉ cần vận dụng tâm pháp là tụ được nó trở lại đan điền, nhưng chân khí bị Địa liên yêu hoả hút lấy là thật sự mất đi, nếu muốn chỉ có thể tu luyện trở lại mà thôi.

"Sắp chết? Mình sắp chết ư?." trong đầu Thanh Thiện lúc này cực kỳ thanh tỉnh, có chút tiếc nuối, hắn nghĩ nếu hắn chết mẹ hắn sẽ khóc rất nhiều, hắn lại nghĩ tới ba mình, ông chỉ muốn hắn học được một cái bằng, cưới vợ sinh con, sống cuộc sống bình thường, ở tuổi ông đã thích có cháu để bông đi đây đi đó, đó là ý nghĩ của người trung niên qua năm mươi, có lẽ ai cũng mong muốn vậy.

Tiếp đến là sư phụ hắn Ngô Tuệ hoà thượng, đó là người dạy dỗ hắn dù chỉ có bảy ngày, hắn thực sự xem đó là sư phụ của mình. Anh Thy cô nàng oan gia từng tranh sơi dây chuyền với hắn, Tâm Nhiên nữ nhân lạnh lùng, tuy nhiên hắn cảm giác ở chung cùng nàng thì sẽ thấy nàng khác với vẻ bề ngoài, cả hai đều rất xinh đẹp, gia đình lại có thể lực, được hai nữ nhân như vậy quan tâm hắn còn gì bằng nữa ... còn rất nhiều gương mặt thoáng qua trong tâm trí của hắn.

Chợt Thanh Thiện nhớ đến một khuôn mặt, đó là con rồng trong Tịch Diệt Long Thương vẫn ở trên tay mình, nó bị Hư Thiên Quân nhốt cả mấy ngàn năm, nhưng nó vẫn một mực sống cho tới nay, có lẽ nó hi vọng mình một ngày nào đó thoát ra. Từ lâu Thanh Thiện cũng không xem nó là kẻ nô bộc bị mình khống chế, có lẽ là bằng hữu, hắn biết con rồng này khá sợ chết nên mới dọa nó để nó nghe lời mà thôi.

"Trước khi chết hoàn thành tâm nguyện cho nó cũng là điều tốt duy nhất lúc này mình có thể làm được."

Linh hồn năng lượng càng thêm cạn kiệt, nhưng vì Tịch Diệt Long Thương đã như một phần linh hồn của hắn nên có thể dễ dàng khống chế. Ngũ hành trận pháp trong viên ngọc tại đầu thương nháy mắt được hoá giải, số chân khí còn sót lại trong đó cũng được Thanh Thiện đưa vào cơ thể Tử Long, đây là đền bù duy nhất hắn có thể làm được.

"Tử Long, ngươi được tự do, sau này đừng để người khác bắt nữa, nếu có thể xin chiếu cố cho hai người bạn của ta, tạm biệt." thanh âm của Thanh Thiện truyền đến tại Tử Long cũng là lúc đầu óc hắn trở nên mơ hồ, hắn còn muốn làm nhiều thứ nhưng giờ hắn không còn sức để chống đỡ, mắt hắn cứ mờ dần mờ dần ...

"Ha ha ha, từ nay thân thể này đã là của ta."

Một thanh niên mặc vào Hoả Lân Thần Giáp, ánh mắt yêu dị loé lên, cả thân thể thanh niên được bao trùm tầng tầng hoả diễm tựa như hoả thần vừa xuất thế, một đoá hoa liên hoa bất đầu dung nhập vào xương cốt kinh mạch, kinh mạch của hắn vốn đã cứng rắn lại được năng lượng từ liên hoa không ngừng cường hoá.

"Đề ta tiễn ngươi đoạn cuối cùng, xem như cảm ơn đã tặng ta thân thể."

Một cỗ năng lượng hoả diễm tràn về phía đám sương mù màu trắng sữa, đám linh hồn này đã buông tha chống cự, từng chút bị hoả diễm bao vây thôn phệ cho tới khi triệt để biến mất.

"Hừ, có vài tên quấy rối tới rồi."

Thanh niên mặc trên mình bộ Hoả Lân Thần Giáp khẽ hừ một tiếng, sau đó Hoả Lân Thần Giáp tựa như bị thu vào trong người thanh niên, chỉ còn thấy mờ nhạt màu đỏ mà thôi. "Vù." thân ảnh thanh niên tựa như biến mất trong không gian, tất cả chỉ còn lại căn phòng trống rỗng.

Thanh niên vừa biến mất không lâu thì đã có ba người xuất hiện tại giữa căn phòng.

"Thanh Sa huynh có phát hiện được gì không?"

"Ban này vừa cảm giác được cỗ linh hồn hoả diễm cường đại, đáng tiếc giờ đã không còn."

"Chủ nhân nếu biết chúng ta thất bại chỉ sợ sẽ nổi giận, ài, bảo bối trong địa bàn vậy mà còn để nhân loại cướp đoạt mất."

Ba người đều lên tiếng, cả đại dương rộng lớn có vô số hải quái, cũng hình thành vô số thế lực, ở vùng biển đông này thế lực của Tuyệt Kinh bang là lớn nhất là chủ nhân của ba tên này cũng là một trong ba chủ nhân của vùng biển đông, thực lực vô cùng đáng sợ, nếu so với nhân loại thì Tuyệt Kinh đã tu luyện tới Nghịch Thiên Giả đỉnh cấp mười một, bản thể là Ngự Kinh có sức phòng thủ cực đại, nhân loại không dùng thần khí hoặc không đạt tới Thiên Quân, Thần Giả, Chí Tôn cấp bậc đừng hi vọng giết chết được nó.

"Đi thôi, chúng ta về bẩm báo với cho chủ nhân."

...

Vài ngày sau, liên tiếp người dân trong đất liền thấy vài xác chết dạt vào trong bờ, cảnh sát, quân đội đã phong tỏa vùng bãi biển và cho tiếp tục tìm kiếm, trên truyền thông chỉ biết là có thuyền gặp nạn trong cơn bão, nhưng trên thực tế Nguyễn Luân đã trực tiếp tới nơi này, số xác chết có người Nhật Bản, Việt Nam, Trung Quốc, đa số Nguyễn Luân đều không nhận ra, chỉ là nhân viên pháp y xác định một điều, tất cả không phải là thuyền viên, bọn họ không phải bị đắm thuyền chết mà bị giết chết. Càng xem Nguyễn Luân càng thấy kinh hãi, trên áo của bọn họ đều có ký hiệu của các môn phái tu chân, Côn Lôn của Trung Quốc, Thần Đạo Giả, Nghịch Thiên Giả trong truyền thuyết.

Ý niệm đáng sợ trong đầu chợt hiện lên, lão nghĩ tới vị sư đệ cùng thân bí Trần Huyền, đến giờ này cả hai đều chưa một ai liên lạc lại, kể cả tổ đội đặc biệt canh chừng tại bờ biển đều không phát hiện hai người.

...

"Ê, người đưa chúng ta đi đâu vậy, Thanh Thiện hẳn ở đâu?". Anh Thy một bên không ngừng nói.

Một ngày trước, hai nàng bị trung niên nhân này bắt đi, hẳn chỉ nói hai từ Thanh Thiện sau đó kẹp hai nàng phi lên không trung.

Bị trung niên nhân xa lạ kẹp bay trên trời suốt mấy tiếng hai nàng cũng thấy tức tối, chỉ là thực lực đối phương quá mạnh mẽ, Tâm Nhiên chỉ lạnh lùng không nói, Anh Thy thì lại kéo nhéo bên tai suốt cả đoạn đường đi.

Bất quá trung niên nhân tựa hồ không nghe thấy, ngoài từ Thanh Thiện hẳn hiểu còn lại thì không biết gì, đã không biết thì sẽ không để ý, vì vậy mặc cho Anh Thy nói mãi mồm hẳn vẫn một mực phi thân đi.

Ba ngày trước hẳn lấy được tự do, nhờ số linh khí còn lại trong Tịch Diệt Long Thương mà hẳn có thể hồi phục ba phần thực lực, hiện tại Từ Long đã đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp bảy, hẳn dù sao cũng hận Hư Thiên Quân, mà Thanh Thiện là truyền nhân của Hư Thiên Quân cũng vì thế mà hẳn có thể cứu nhưng lại không ra tay, điều hẳn có thể làm để đền đáp gần một nghìn năm trăm năm linh khí bên trong Tịch Diệt Long Thương là chiếu cố cho hai người bạn gái này của Thanh Thiện.

Lấy Từ Long suy nghĩ, chỉ có thực lực mạnh mới không cần chiếu cố nữa, mà hẳn không thể nhận hai nàng làm đệ tử, dù sao pháp quyết của Long tộc cùng nhân loại bất đồng rất nhiều. Chính vì thế hẳn mới có ý định đưa các nàng tới nơi khác để học.

Hắn dựa vào linh hồn cường đại của mình liền phát hiện ra hai người Lê Minh Phong cùng trung niên nhân áo trắng, hai người khi đó vốn đã chạy trốn, nhưng trên đường quay lại Huyền Môn thì bị Từ Long chặn đường lại, hai người vừa muốn phản kháng đã bị linh hồn lực của Từ Long bao trùm thân thể, dù chưa đạt tới Thiên Quân cấp bậc nhưng đối phó với hai người trước mặt thì quá đơn giản.

Hai người còn đang sợ hãi thì Từ Long đã đi đến trước mặt, hẳn nào có biết ngôn ngữ của nhân loại bây giờ, cuối cùng đành vẽ một cái son môn của môn phái rồi chỉ vào hai người, tiếp đó lại vẽ thêm hai người nữ nhân đang đi vào son môn, giải thích một hồi cuối cùng Lê Minh Phong cùng trung niên nhân áo trắng mới hiểu, hai người còn tưởng vị thần bí này muốn đoạt lại thần cung, may mắn còn chưa hết với bọn họ, chỉ thấy từ vòng cổ của Từ Long loé lên, hai viên ngọc màu lam cùng màu vàng bay ra, từ trong hai viên ngọc không ngừng toả ra năng lượng cường đại, trung niên nhân áo trắng ánh mắt không khỏi mừng rỡ, dựa vào kinh nghiệm của mình lão chỉ biết hai viên ngọc này vốn là nội đan của yêu thú, còn yêu thú gì thì hiện tại lão không nhìn ra, bất quá dựa vào năng lượng có thể nhận ra yêu thú cấp bậc rất cao, ít nhất cũng đạt tới cấp sáu Nghịch Thiên Giả.

Đây vốn là nội đan của hai yêu thú cấp sáu, năm xưa trong trận chiến Đại Phá Diệt Từ Long lấy được, năm xưa hẳn không dám dùng để tăng thực lực bởi lúc đó chỉ cần thực lực của hẳn vượt qua cấp bốn sẽ bị trận pháp hấp thu hết. Dùng hai viên nội đan để đổi lấy thu nhận hai đệ tử, trung niên áo trắng dĩ nhiên là không từ chối, huống chi đối phương quá cường đại, nếu đối phương ép buộc hẳn cũng phải chịu chứ đừng nói đến còn đưa hai viên nội đan này. Còn vấn đề nhận đệ tử rồi, dù đối phương có ý đồ gì đi nữa, nếu không truyền thụ pháp quyết tuyệt mật thì cũng không đáng ngại, với lại trong Huyền Môn trung niên nhân cũng rất có địa vị, muốn thu hai người vào quá dễ dàng.

Ba người phi hành thêm một tiếng thì Từ Long từ từ hạ xuống một ngọn núi, bên dưới trung niên nhân áo trắng cùng vị đệ nhất thiên tài của Nghịch Thiên Giả Lê Minh Phong đã chờ sẵn.

"Ê, bọn họ là ai, Thanh Thiện đâu, đây là đâu?"

"Thanh Thiện rất mạnh." Từ Long lần đầu tiên nói với hai nàng, đây cũng là từ đơn giản kể từ khi tiếp xúc với Thanh Thiện hẳn còn nhớ, nói xong hẳn liền phi thân lên không trung bay mất.

"Vị kia giao hai người các người cho chúng ta, bảo chúng ta nhận các người làm đệ tử." lúc này vị trung niên áo trắng mới nói.

"Nhận làm đệ tử, các người có thể mạnh hơn Thanh Thiện sao? Ta không làm đệ tử của các người đâu, chúng ta đi về chị Nhiên." Anh Thy liền nói.

"Các người không muốn làm đệ tử cũng phải làm, chúng ta đã nhận uỷ thác của vị kia, chỉ khi nào các người đủ thực lực mới được xuống núi." trung niên nhân vẫn không nóng không lạnh nói, sự thật hẳn chỉ mong hai người không gia nhập nữa, nhưng có thể sao? Đã nhận tiền của người ta, nếu không thực hiện thì không chừng vị thần bí nhân kia đến tận cửa giết người a, tuy trong Huyền Môn còn có người có thể đối kháng thần bí nhân, bất quá dựa vào linh hồn có thể khống chế hai người thì thực lực chân chính của đối phương phải ở cấp nào? Dù Huyền Môn không sợ cũng phải chút nể mặt.

"Các ngươi có thể bay sao?, nếu có thể bay chúng ta sẽ làm đệ tử của các ngươi." Tâm Nhiên đang đứng một bên liền lên tiếng.

"Bay sao? Cái đó đến đứa trẻ trong Huyền Môn chúng ta cũng có thể." Lê Minh Phong đứng bên cạnh cười nói, sau đó hai chân hắn từ từ rời khỏi mặt đất.

"Anh Thy, chị hiểu ý của vị kia rồi, có lẽ Thanh Thiện nhờ người đó đưa chúng ta đến đây thật, chúng ta quả thật còn cách Thanh Thiện quá xa, hưởng hồ vôi thực lực của mấy người này chúng ta vốn không có năng lực phản kháng."

"Nhưng tại sao hắn không dạy chúng ta? Tên đáng chết, không biết giờ này hắn đang làm gì nữa." Anh Thy oán giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Phong Vân

"Mình đang ở đâu thế này? "

"Không phải linh hồn mình đã tan biến sao?, nghe nói linh hồn tán biến thì muốn đầu thai cũng không được mà, hay mình đang ở địa ngục?" một âm thanh vẫn lâm vào tự hỏi, hắn vẫn nhớ cái lúc bị linh hồn Địa liên yêu hóa hấp thu, hắn đã thật sự biến mất, vậy tại sao hắn còn có ý thức để suy nghĩ?

"Chẳng lẽ mình đã thành oan hồn, vì oán niệm quá nặng mà không siêu sinh?"

Sự thật đúng linh hồn của hắn đã biến mất, nhưng không rõ ràng tại sao hắn lại ở nơi đây, ý thức cùng trí nhớ vẫn hoàn toàn nguyên vẹn, chỉ là hắn không biết mình xuất hiện là dưới hình thức gì. Nhìn lại "mình" hắn chỉ thấy một đứa bé sơ sinh đang cuộn tròn lại, thực sự đó là bản thân của hắn lúc này.

Nếu có thể nghĩ hắn đoán ra mình có lẽ đang chuyển sinh đầu thai cũng nên, bởi cái thuyết này ở phương đông cũng không quá là bí ẩn nữa, chỉ cần người nào tin một chút vào thần Phật đều nghĩ tới, có lẽ hắn cũng sẽ tin nếu không xuất hiện một hiện tượng khác.

Hắn không có nằm trên giường hay giống như nằm trong bụng mẹ, mà hắn đang nằm ở giữa một màu đen, cái màu đen này trải dài bao quanh lấy hắn, chỉ ở rất xa hắn mới thấy chút ánh sáng trắng nhạt, chính vì có ánh sáng này hắn mới nhận ra bản thân "mình" lúc này.

Một đứa trẻ cuộn tròn hai mắt mở ra nhìn xung quanh, xung quanh hắn từng sợi hồng vẫn bay lượn, hắn có cảm giác thứ này đang làm hắn lớn lên nhanh chóng, đó là cỗ năng lượng nóng bỏng như hỏa diễm, tuy nhiên khi xâm nhập vào cơ thể hắn thì lại âm áp đến dễ chịu.

Cảm giác quá nhiều tin tức hiện lên trong tâm trí, càng suy nghĩ khiến hắn càng nhanh chóng đau đầu, cuối cùng hắn tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Một đứa bé sơ sinh lại nằm giữa một lỗ đen mà ngủ, đích xác là lỗ đen, lỗ đen này liên tục hấp thu năng lượng xung quanh để cung cấp cho đứa bé.

OoO

"Thiên tài."

Đó là một số thuộc nhóm đặc biệt của một tộc loài, con người có thiên tài, yêu thú cũng có thiên tài, long tộc cũng có thiên tài của nó.

Vậy thiên tài tại sao có thể sinh ra, nếu nói về thiên tài của nhân loại thì có khả năng trí não hoặc cơ bắp phát triển lệch với đa số, mà chút lệch lạc này khiến cho bọn họ có khả năng tính toán siêu phàm hoặc có sức lực cao hơn người thường rất xa.

Còn đối với tu luyện giới bọn họ lại theo đuổi hướng khác, một thiên tài chính là chỉ linh hồn của bọn họ, theo lý giải của bọn họ, linh hồn mới là chủ đạo của trí não, một linh hồn cường đại có thể kích phát các tế bào đại não hành động nhiều hơn. Theo khoa học tính toán, một người có tới vài tỉ tế bào đại não, nếu tất cả số tế bào cùng hoạt động thì nó chính là một siêu máy tính của thế giới, bất quá con người chỉ khai thác được vài triệu tới vài chục triệu mà thôi, càng là thiên tài thì tế bào đại não hoạt động càng nhiều.

Nhưng tu luyện giả phát hiện ra, nếu có linh hồn năng lượng cường đại có thể kích phát tế bào này hoạt động, một người tính có thiên phú tu luyện chính là xét linh hồn của hắn có bao nhiêu thiên phú, một tu luyện giả sẽ có trí nhớ càng thêm khủng bố bởi linh hồn bọn họ có thể kích phát tế bào đại não của mình.

Linh hồn thiên phú có thể phán đoán thành quả tu luyện sau này, một người linh hồn quá yếu ớt cho dù gặp qua bao nhiêu kỳ tích cũng không thể tiến tới chí cực cảnh giới. Ngay cả trong Hư Thiên Quyết thì ngay từ năm tầng đầu chính là pháp quyết tu luyện linh hồn, chỉ có cường đại linh hồn mới có thể trụ vững.

Bất quá nó chỉ là trụ cột, sự thật thiên phú tu luyện của Thanh Thiện chỉ ở mức tầm thường, nếu không phải ban đầu bị Ngũ Ảnh Xà cắn không chết, thì

hắn không thể tu luyện Hư Thiên Quyết. Chỉ là dù có như vậy thì hắn thực sự có thể tu thành Thiên Quân sao? Nếu Thiên Quân dễ dàng tu luyện như thế thì hàng ngàn năm nay vì sao không có một ai đột phá, ngay cả nơi thiên địa linh khí nhiều như ở Trung Quốc cũng không thấy ai đột phá Chí Tôn cảnh giới, bọn họ có bao nhiêu người vậy mà không có ai đột phá sao?

Nếu tính thời gian tu luyện thì Từ Long hẳn đã sống từ thời viễn cổ đến giờ, linh hồn hắn vẫn không thể đột phá, tất cả là vì sao?

Trong khi tại sao các yêu vật cường đại thực lực đạt tới Thiên Quân, Chí Tôn, lại vượt qua nhân loại.

Tất cả chỉ vì linh hồn thiên phú, Mộ Dung Linh Phong, Lê Minh Phong được xưng là thiên tài, bọn họ còn có thể tự mình đánh thức Chiến Hồn của thân binh sống lại, tốc độ tu luyện vượt xa người khác, đó là ở linh hồn bọn họ cường đại. Linh hồn luôn là thứ bí ẩn cùng cường đại nhất trong cơ thể con người, tựa như Từ Long, chỉ cần hắn còn tồn tại linh hồn, kẻ đó có đủ linh khí, hắn sẽ trọng tổ lại chân thân mình, một chân thân không kém so với bản thể của long tộc.

Tuy vậy đó cũng chỉ là một trong các tất yếu, nhưng còn nhiều yếu tố khác, vì thế đạt tới chí cực cảnh giới là vô cùng gian nan.

Tại nơi vô cùng nóng bỏng, đây rõ ràng là một miệng núi lửa khổng lồ, một thanh niên đang thản nhiên ngồi ngâm trong dung nham nóng bỏng mà nghỉ ngơi, từng dòng nhiệt hòa liên tục truyền qua thân thể tiến vào đan điền thanh niên.

Hỏa nhiệt dường như vô cùng vô tận, tất cả như thác lũ truyền vào một ngọn thương nơi đan điền thanh niên, tất cả vốn là năm ngọn thương, hiện tại chỉ một ngọn thương tỏa ra đồ rực chân khí, bốn ngọn tiểu thương thì tựa như vật chết trôi nổi giữa không trung tất cả đều âm ảm mờ nhạt.

Thanh niên đứng là Địa liên yêu hỏa sau khi cướp lấy thân thể của Thanh Thiên, cái nó cần nhất là thân thể này, quả nhiên thân thể sau khi được nó dùng hỏa diễm bản thân tôi luyện càng thêm cứng rắn hơn, chỉ đáng tiếc là hắn không thể khống chế được cả năm thanh tiểu thương trong đan điền, tựa như phải tu luyện của thanh niên này mới có thể khống chế được nó, mà nó càng không thể phá hủy năm tiểu thương này, nếu không chính là phá hủy đan điền của chính mình, vì thế hắn đành đem nội đan của mình dung hợp với một thanh tiểu thương trong đan điền, quả nhiên ngoài việc muốn điều khiển năm thanh tiểu thương ra còn lại tất cả nó đều khống chế được cả.

Nội đan của nó chính là hình đóa liên hoa năm cánh, sau khi dung hợp cùng tiểu thương, vốn dĩ theo ý nghĩ của hắn sẽ hình thành nội đan hình liên hoa, ai ngờ tới tiểu thương lại vô cùng cứng rắn, muốn đồng hóa thể nào cũng không chia hòa tan, mà còn khiến cho liên hoa dung hợp vào nó vì thế hình thành nên tiểu thương màu đỏ rực.

Dù sao linh hồn của chủ thân thể này đã bị hắn tiêu diệt, hắn không những chiếm được thân thể cường đại mà nội đan cũng cường đại hơn so với liên hoa của mình, hắn thật không nghĩ ra một thanh niên thực lực kém đến vậy mà có thể sinh ra thân thể cùng nội đan cứng rắn.

Tuy nhiên tất cả giờ đã là của hắn, tất cả nhiệt hòa hấp thụ vào tiểu thương tựa hồ như hồ nước chảy vào đại dương, tiểu thương không thể ngờ tới lại có thể chứa đựng vô tận đến vậy.

...

Kim Sư Hồ, một trong mười sáu đại yêu vang danh cùng thời với Hỏa Kỳ Lân đại yêu, năm sau trận chiến Đại Phá Diệt hắn là một trong bốn kẻ trọng thương bỏ chạy, nếu nói về thực lực thì hắn đứng thứ tư trong mười sáu đại yêu, chỉ sau Hỏa Kỳ Lân, Thất Sắc Phượng Hoàng, cùng một đầu Tam Nhân Ngọc Xà.

Cũng giống Hỏa Kỳ Lân, Kim Sư Hồ sau trận chiến chỉ còn chút hơi tàn, công lực bị đánh tan thành cấp một yêu thú, chỉ là hắn may mắn hơn so với Hỏa Kỳ Lân, hắn lựa chọn một linh mạch ở nơi bí ẩn nhất rồi chìm vào ngủ say. Một năm trước đây một kẻ đến phá giấc ngủ của hắn, một yêu thú cường đại đến mức khiến hắn cảm giác được tử vong.

Hắn ngủ lâu lắm rồi, có lẽ đã qua mấy ngàn năm hoặc cả vạn năm, nhưng linh khí cũng chỉ khiến cho hắn chữa trị linh hồn tổn thương cùng chân khí đạt tới yêu đế cũng tương đương với mười hai cấp Nghịch Thiên Giả hay Đại Thừa Kỳ tu chân giả.

Tuy chân khí nội thể còn chưa đạt tới cực hạn cũng là thực lực thú thần, nhưng lấy yêu đế thực lực cùng linh hồn cấp thú thần, hắn vẫn cảm giác được thực lực của đối phương đáng sợ thế nào.

Thú thần là chung cực của yêu thú hướng tới, tuy đạt được cấp độ này thì vẫn có chút chênh lệch giữa các thú thần, tựa như Hỏa Kỳ Lân lấy thiên phú của mình vẫn mạnh hơn so với Kim Sư Hồ hắn, hay Thất Sắc Phượng Hoàng nó là đáng sợ nhất trong yêu thú cũng được xưng bắt từ phượng hoàng, ở từ cấp yêu đế trở xuống bắt từ phượng hoàng chính là lấy hỏa diễm thiên phú để tu luyện, ở phương diện hỏa thuộc tính so ra còn nhỉnh hơn Hỏa Kỳ Lân chút ít, nhưng khi đột phá thú thần cấp thì thân thể một lần nữa biến đổi thành thất sắc, lúc này đã là cực mạnh thú thần.

Trong trận chiến năm xưa dù ở vòng vây của năm cường giả loài người cũng không thể giết được nó, được xưng là bắt từ phượng hoàng, Thất Sắc Phượng Hoàng dù linh hồn bị hủy diệt cũng sẽ trùng sinh sống lại. Tuy nhiên lần này hắn cảm nhận được khí tức của yêu thú trước mặt còn cường đại hơn Thất Sắc Phượng Hoàng, điều tiên đoán của hắn không hề sai chút nào, bởi sau lưng yêu thú này chính là Tam Nhân Ngọc Xà .

Hai yêu thú vừa đến trước mặt hắn liền hóa thành hình người, người đi đầu là thanh niên mặc áo bào trắng, khuôn mặt tuấn mỹ, nụ cười thản nhiên, điểm khác lạ trên hai lông mày thiếu niên lại có một trắng một đen, đi phía sau thanh niên là thiếu phụ đầy đặn, diễm lệ vô song, hai vú no căng tựa như muốn phá rách y phục, cặp mông tròn lẳn, ánh mắt đong đưa, ở giữa trán nàng còn có một nốt son màu đỏ, ai không biết chỉ xem đó là nốt ruồi giữa trán mà thôi, bất quá nếu chiếu mặt ở giữa đó mở ra chắc chắn sẽ có người mất mạng, này không phải Tam Nhân Ngọc Xà còn là ai?

" Tiểu Ngọc, vị này là Kim Sư Hồ người nói sao?" thanh niên đi đầu thản nhiên nói .

" Vàng chủ nhân."

" Các ngươi là xem như bạn cũ đi, để ngươi nói chuyện với hấn chút." vừa nói xong thiếu niên đã quay người bước ra ngoài, xuyên qua vô tận bóng tối của đại dương bay lên, nơi đây không những là đáy của đại dương, nó còn là một trong những khe nứt ở tận sâu trong đáy, có thể dễ dàng tới được nơi này nếu không phải cường đại yêu thú hấn là không thể a.

" Tiểu kim, chúc mừng ngươi tỉnh lại ." thiếu phụ mỉm cười nhìn Kim Sur Hồ đang sợ hãi nhìn thân ảnh thiếu niên đi khỏi, mãi đến thiếu phụ hỏi hấn mới tỉnh lại.

" Không phải là các ngươi đánh thức ta sao?"

" Đúng a, xin lỗi ngươi a, dù sao thực lực cũng đã khôi phục tới yêu đế rồi, chỉ cần đi theo chủ nhân rất nhanh ngươi sẽ khôi phục thú thần thực lực thôi."

" Ngươi tại sao lại nhận hấn là chủ nhân, ở thú thần cấp ngươi tựa hồ chỉ kém so với Thất Sắc Phượng Hoàng cùng Hòa Kỳ Lân, mà Thất Sắc Phượng Hoàng đã bị phong ấn, ở phương đông yêu thú tựa hồ hơn ngươi chỉ còn có Hòa Kỳ Lân mà thôi."

" Ngươi ngủ lâu lắm rồi, có lẽ còn chưa biết Hòa Kỳ Lân đã chết, lúc này ở yêu thú phương đông ta chính là đệ nhất, bất quá dù năm đó lúc ta tỉnh lại, thực lực dù chưa đạt tới cường đại nhất nhưng cũng đã khôi phục năm thành, mà chủ nhân chỉ dùng có ba chiêu đã đánh bại ta, ngươi nói xem hấn có xứng chủ nhân ta không?"

" Hấn bản thể là yêu thú gì? các ngươi muốn làm gì?"

" Ta không nhìn ra bản thể của chủ nhân, nhưng điều đó quan trọng sao? Cho dù bản thể là một hạ cấp yêu thú thì thế giới này kẻ nào mạnh kẻ đó làm vua, ta chỉ biết chủ nhân là một kẻ vô cùng cường đại, hiện tại chúng ta đi cứu phượng hoàng tỷ."

" Vậy các ngươi muốn ta làm cái gì?"

" Tiểu Kim, sau này chúng ta sẽ cùng một bên thể lực, ngươi cũng biết vì sao năm xưa chúng ta mạnh hơn loài người mà vẫn bại còn gì? Chỉ cần ngươi hoàn toàn đi theo chủ nhân, rất nhanh thực lực của ngươi sẽ khôi phục, đến lúc đó chúng ta có thể trả lại mối thù năm xưa."

Tam Nhân Ngọc Xà ánh mắt kiều mị nhìn theo thân ảnh đã hóa hình của Kim Sur Hồ, nàng vẫn từ từ chưa có đi theo, nàng cũng không sợ Kim Sur Hồ chạy trốn, mỗi một cường đại yêu thú luôn luôn có tôn nghiêm, huống chi đạt tới thực lực thú thần của Kim Sur Hồ, đáng tiếc tôn nghiêm của yêu thú chỉ là thần phục kẻ mạnh, ở thế giới này cường giả vi tôn, hơn nữa dù Kim Sur Hồ có chạy trốn đi nữa thì chủ nhân của nàng hoàn toàn có thể bắt hấn lại, khiến hấn giao ra một phần linh hồn của mình, ngay cả nàng cũng như vậy, giao ra một phần linh hồn của mình chính là không thể phản bội người đó, nếu không đủ trốn tới chân trời nào nàng đều phải chết.

Đứng trên tảng băng, thanh niên hai tay đang chơi đùa cùng một hai gấu con bắc cực, ở xa xa gấu mẹ chỉ dám một bên đứng nhìn, ánh mắt vừa sợ sệt, nhưng không dám tiến lại gần.

" Chủ nhân." âm thanh của đại hán từ sau lưng nói, thanh niên mặc y phục kiểu dã nhân thời tiền sử, bên ngoài là hai nửa mảnh tựa như da sư tử cùng da hổ ghép lại.

" Kim Sur Hồ phải không? Sau này là người một nhà, ta sẽ gọi ngươi là tiểu kim."

" Cảm ơn chủ nhân, xin nhận một phần linh hồn của thuộc hạ." Kim Sur Hồ cung kính nói, sau đó từ đầu hấn một dải ánh sáng vàng đã đưa đến trước mặt rồi thấm thấu biến mất vào trong thân thể của thanh niên.

Rất nhanh ba bóng người đã biến mất tại bắc cực. Hai chung cực yêu thú lại trở thành nô bộc của kẻ khác, nói có lẽ không ai tin tưởng, nhưng đó lại là sự thật. Lấy thú thần thực lực chính là nhân loại cấp bậc Thiên Quân cùng Chí Tôn, Thần Giả của nhân loại, cũng là chung cực của tu luyện, một kẻ có sức mạnh đủ để Tam Nhân Ngọc Xà cùng Kim Sur Hồ khiếp sợ, hấn thuộc cảnh giới nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Băng Phách Ngọc Nữ

" Chủ nhân, tại sao lúc đó người không cứu hấn một mạng, nếu lúc đó diệt đi Địa liên yêu hỏa, không phải hấn sẽ mang người một ân huệ, hay bắt lấy một nữ nhân của hấn, khi đó muốn hấn làm hấn dám không tuân theo sao?"

" Tiểu Ngọc, ta cần hấn để cứu Thất Sắc Phượng Hoàng, nhưng hấn phải chết đi một lần, thậm chí cho dù chết tiếp ba lần nữa càng tốt, chỉ cần ngũ hành

không thể hình thành, hần mãi mãi không thể đột phá cực hạn, hần cùng lắm cũng chỉ đạt được theo loài người gọi cái gì đó Chí Tôn hay Thiên Quân mà thôi."

"Chủ nhân anh minh, vậy đến khi nào chúng ta mới trợ giúp hần sống lại."

"Không vội, theo ta đoán thì linh hồn hần hoàn toàn phục hồi cần sáu tháng thời gian, để hần cắn nuốt Địa liên yêu hỏa, lúc đó cũng đủ để phá trận. Được rồi, người đệ tiểu Kim đi thực hiện, bảo với hần đúng thời điểm mới trợ giúp, tiếp theo là tên tiểu tử Chu Điền, ta vẫn chưa có cách phá được Thái Cực của hần, quả không hổ xưng là đông phương đệ nhất, đất nước đông dân nhất này luôn luôn làm người ta bất ngờ a." thanh niên nở nụ cười yêu mị nói.

Tiểu Ngọc đi theo thanh niên cũng được một đoạn thời gian, những người nếu được chủ nhân nâng nhắc đến tên đều là những kẻ không tầm thường, nhất là trong giới trẻ tu luyện, hần chỉ có trọng thị hai kẻ, thứ nhất là Chu Điền, năm nay đã gần hai trăm, thực lực vừa mới đạt tới Nguyên Anh Kỳ mà thôi, bất quá hần biết chủ nhân mình hoàn toàn bỏ qua Mộ Dung Linh Phong được xưng là tuổi trẻ đệ nhất nhân, năng đi theo thanh niên, năng mơ màng hiểu một điều, ở trên thủ thần cấp còn có một cấp nữa tồn tại, có lẽ đó mới là thứ chủ nhân nâng coi trọng, Mộ Dung Linh Phong theo như lời chủ nhân nâng nhận xét, hần có thể đột phá Chí Tôn cảnh giới nhưng hần cao nhất chỉ là vậy, cùng Bàn Cổ Chí Tôn như nhau, pháp quyết bọn họ tu luyện quá mức chỉ dương chí cương mà chí âm chí nhu không đủ, đó không phải là thiên đạo đầy đủ.

Mà hai người được thanh niên để ý không ngờ lại là hai thiếu niên ít tiếng tăm nhất trong chốn tu luyện giới, thứ nhất đúng là Thanh Thiện, không phải hần tu luyện Hư Thiên Quyết mà là việc hần hình thành ngũ hành tiểu thương bên trong đan điền, ngũ hành hợp thành thiên đạo, đó chính là một thiên đạo đầy đủ, chỉ cần tu luyện tới cực hạn, năm linh hồn mỗi linh hồn dung nhập trong đó một nguyên tố, khi hần đại thành chính là đầy đủ hiểu được thiên đạo, nhưng hiện tại Thanh Thiện đã được hần loại bỏ khỏi đối tượng uy hiếp tới mình, bởi một linh hồn của hần đã bị tan biến, chỉ cần không tập hợp đủ năm linh hồn năm thuộc tính thì Thanh Thiện mãi mãi không phải đối thủ của hần.

Kẻ thứ hai hần coi trọng là một đệ tam thiên tài tu luyện của Tu Chân giới, Chu Điền, người này tu luyện không phải pháp quyết của viễn cổ lưu truyền lại, hần tu luyện chính là Thái Cực Đạo, Thái Cực Đạo pháp có vô số người tu luyện nhưng kẻ có thể có hai linh hồn trong một thân thể để tu luyện thì chỉ có mình hần, từ trước tới nay cũng chỉ mình hần tu thành hai linh hồn, một là hắc, một bạch, chỉ cần tu luyện đại thành, tới lúc đó hợp nhất hai linh hồn hần sẽ là thiên đạo, thiên đạo cũng là hần. Đây cũng là kẻ thanh niên cần phải hủy bỏ, bất quá thanh niên này hần cũng chưa thể giết được, hần là một trong năm kẻ cần để giải khai phong ấn cho Thất Sắc Phượng Hoàng.

Vốn lẽ năm xưa phong ấn Thất Sắc Phượng Hoàng chỉ có bốn cường giả tiến hành, trong đó có Hư Thiên Quân, Bàn Cổ Chí Tôn, Thích Ca Mâu Ni, cùng Nộ Lang Thần Đạo, vốn với công lực bốn người thiết lập phong ấn đã vô cùng chắc chắn, chỉ là mấy trăm năm trước Tu Chân giới xuất hiện một thiên tài tu luyện tự xưng Thái Cực Đạo Nhân, người này dựa vào Thái Cực Pháp Quyết vô địch thiên hạ, pháp quyết Thái Cực càng lợi hại gồm đủ âm dương ngũ hành, người này đã dùng công lực của mình dung hợp bốn cổ chân khí kia khiến chúng tương hỗ lẫn nhau, đây cũng là ưu điểm của Thái Cực, nó dung nạp vạn vật.

Ba bóng thân ảnh từ giữa không trung li khai, Kim Sư Hồ hướng đi chính là một hòn đảo cách đó không xa, Tam Nhân Ngọc Xà cùng thanh niên hướng phương đông quốc gia lớn nhất mà đi.

Kim Sư Hồ dừng lại bên dưới một hòn đảo, hần rõ ràng cảm ứng được bên dưới lòng đất chính là một cổ cường đại hỏa diễm, hần cũng biết cái thứ thiên hỏa này, nếu không phải chủ nhân không cho phép hần đã thịt cái hỏa diễm, chỉ cần đẩy Địa liên yêu hỏa ra khỏi thân thể thanh niên kia là hần có thể hấp thu, mà hần tự tin mình hoàn toàn có đủ thực lực, bất quá hần không đành phải ở nơi đây đợi chờ mấy tháng, một mặt phải xem cái kia yêu hỏa đang tẩm nắng, còn hần phải trốn ở nơi xa quan sát, hần cũng hận a, hần không phải toàn phương đông yêu thú đệ tứ cao thủ sao???

OoO

"Văn Thành, cháu có biết ba đưa chúng nó đi đâu không? Bác lo quá, bọn chúng đã hai tuần nay không về nhà rồi." ở phòng khách mẹ của Thanh Thiện trên gương mặt hiện đầy ưu tư, cái thằng con trai lêu lổng của bà lần nữa biệt tích, lần trước hần dám lừa dối là đi du học này nọ, ai ngờ là bị đuổi giết, lần này không biết là gì nữa, nhưng bà có thể làm gì, nếu khi nhỏ bà còn bắt hần nhốt lại được, giờ quả thật vô lực, là cha mẹ ai không lo cho con cái, có lo mới là mắng quát tháo hay là roi vọt, con cái ai có thể hiểu lòng cha mẹ, có lẽ chỉ khi bọn họ cũng trở thành cha mẹ mới hiểu được mà thôi.

"Cháu cũng chỉ duy nhất nhận được tin nhắn của Anh Thy cùng Tâm Nhiên mấy ngày trước, từ đó tới nay hai đứa không hề nhắn gì tiếp, bọn họ chỉ bảo được một môn phái thu nhận làm đệ tử, có lẽ khá lâu bọn họ mới trở về được."

"Bác thật không hiểu được lũ trẻ bây giờ nữa, chúng có thể tự tiện quyết định mà không hỏi ý kiến gia đình?"

"Bác có thể yên tâm, Thanh Thiện em nó chắc không có việc gì cả, cháu biết võ công nó rất giỏi, có lẽ lần này chơi chán rồi sẽ về."

"Lần trước ở Lam Sa phái ngay cả chương môn cũng khen nó, nhưng vì thế bác mới lo lắng, nó còn trẻ, chưa biết bên ngoài nó hỗn loạn thế nào, với cá tính của nó chỉ sợ có chút vô sẽ thích nhúng tay vào việc thiên hạ, hơn nữa tuổi trẻ hiếu thắng, không biết sẽ xảy ra gì nữa."

Văn Thành hần cũng rất lo lắng cho em gái mình, lần đó mất tích ngay đêm tối, đến sáng hôm sau Anh Thy mới liên lạc về, nhưng theo giọng của nàng thì không mấy nguyện ý, làm anh trai hần càng lo lắng, chỉ là dù vận dụng bao nhiêu người đều tìm không thấy hai người, mà từ đó tới nay hai người cũng không có một lần liên lạc về. Văn Thành cũng thỉnh thoảng qua bên đây, một phần là "thất chặt" quan hệ hàng xóm, mà thêm nữa chính là hỏi xem Thanh Thiện có liên lạc về không? Chỉ cần tìm được Thanh Thiện, hần chắc có biện pháp tìm em của mình. Ngoài cha mình thì Anh Thy chính là người thân duy nhất của hần.

"Mấy đứa này, đều đã lớn rồi mà còn khiến người nhà phải lo lắng, Anh Thy, Thanh Thiện đã đành, Tâm Nhiên trưởng thành chín chắn vậy mà không ngăn cản lại." Văn Thành cũng vì bọn họ mà hơi chút bức tức, càng quan tâm lo lắng cho ai đó chính là tâm lý rất dễ nóng giận.

Có điều lần này đúng là oan uổng cho Tâm Nhiên, kể cả Anh Thy cũng vậy, hai nàng chỉ là người bị hại, mà bị chính là do câu ký thác của Thanh Thiện, mà các nàng cũng nhiều lần liên lạc về, chỉ là mỗi lần đầu tiên ở ngoài môn phái có thể liên lạc, khi các nàng bước vào Huyền Môn phái thì mọi tín hiệu đã không thể bắt được nữa.

Bình Định, nếu nói về nó có lẽ ít ai biết, nhưng với những người học võ thì không ai không biết, nơi đây là mảnh đất võ cổ truyền của dân tộc Việt Nam, từ mấy trăm năm trước dân tộc chúng ta đã khai hóa mở cõi nơi này, nơi đây khi xưa còn hoang sơ có rất nhiều thú dữ chính vì thế võ học cổ rất phát triển trên mảnh đất này, hay đến thời vua Quang Trung, người cùng gây dựng cơ nghiệp chính từ nơi đây, khi đó nghĩa quân đều phải học võ Tây Sơn Bình Định.

Nhưng không ai biết, những người đầu tiên đi đến nơi đây chính là những Nghịch Thiên Giả, vì chống lại yêu thú bọn họ khai sơn lập phái, sau đó truyền dạy lại pháp quyết của mình cho môn đồ, bởi bọn họ không thể luôn luôn cận kề bảo vệ dân chúng, vì thế đã đem gian yêu pháp quyết truyền thụ, dân chúng có thể tự chống lại dã thú lại có sức khỏe, bọn họ không phải không muốn truyền thụ pháp quyết, nhưng vì muốn tu luyện yêu cầu phái rất cao, mà thiên địa linh khí không còn nồng đậm như thời viễn cổ.

Võ học cổ truyền nơi đây từ đó hình thành, sau này dân cư đông đúc, khách võ lâm qua lại, võ học cổ truyền một mặt phát huy, một mặt hấp thu tinh hoa từ các võ phái khác để rồi hình thành vô số các dòng phái võ thuật.

Bất quá nơi đây cây cối xanh tốt, cũng chính là thiên địa linh khí sung túc, đó cũng là điều kiện tồn tại của các Nghịch Thiên Giả. Huyền Môn, thiên hạ đệ nhất tông phái, môn chủ Ngô Hiên chính là đệ nhất cao thủ mười hai cấp Nghịch Thiên Giả, ở bên dưới các vị trưởng lão, hộ pháp đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp mười, mười một cũng không hề thiếu, mà vị thanh niên cường giả đứng đầu cũng xuất thân Huyền Môn, có thể nói địa vị đứng đầu của Huyền Môn chính từ thực lực cường đại của bọn họ, vị trí này cơ hồ không môn phái nào có thể lay chuyển được.

Sơn môn của Huyền Môn vốn nằm trên một linh mạch sung túc của đỉnh núi, bất quá không ai có thể nhìn thấy sơn môn này ngoài người của bản môn hoặc do chính người trong Huyền Môn dẫn vào, đây cũng nhờ vào trận pháp do bọn họ tạo nên, điều này để tránh cho thường dân quá nhiều bọn họ tu luyện.

Gần đây bọn họ đúng là mới thu hai nữ đệ tử, hai người đều vô cùng xinh đẹp, vốn sẽ vô cùng hoàn mỹ nếu hai người chỉ vừa mới mười, mười một tuổi, bởi ở độ tuổi đó thích hợp nhất cho tu luyện, nhưng hai người một người đã mười chín, còn người kia đã hai mươi, dù thiên phú hai người khá tốt, chỉ là đã quá giai đoạn tốt nhất.

Môn nhân ai cũng suy đoán xem bọn họ bao nhiêu lâu sẽ bị trục xuất, vốn môn quy của Huyền Môn vô cùng nghiêm ngặt, nửa năm đầu tu luyện tầng đầu tâm pháp của bốn môn, quá nửa năm còn không vượt qua tầng một sẽ bị trục xuất, nhưng đó chưa phải cuối cùng, một năm tiếp theo nếu chưa đột phá tầng thứ hai cũng sẽ trục xuất, hai năm kế tiếp nếu chưa qua tầng ba thì dù hai tầng đầu có xuất sắc thế nào cũng vẫn bị đuổi khỏi môn phái.

Chỉ là mọi người dù tưởng tượng thế nào cũng không ra được, chỉ qua ba ngày thời gian, hai người một được chương môn đích thân nhận là đệ tử, một người do nhị trưởng lão nhận làm đệ tử, vị nhị trưởng lão này chỉ tầm ba mươi, vóc dáng thiếu phụ thành thực phong vận mẽ người, cùng với nhan sắc mỹ lệ của mình, cho dù là Tâm Nhiên cùng Anh Thy cũng chỉ là so ra kém chứ không dám nói hơn.

Vị nhị trưởng lão này từ trước tới nay chỉ thu có ba đệ tử, tính cả Tâm Nhiên mới đến là bốn, nghe nói tính tình nàng vô cùng kỳ quái, chỉ nhận đệ tử mình nhìn vừa mắt, bất kể thiên phú người đó như thế nào, bất quá thực lực của nàng đã tiến vào Nghịch Thiên Giả cấp mười một, cho dù là môn chủ cũng phải nhường nàng vài phần.

Băng phách ngọc nữ, nữ nhân mang thân thể như vậy chính là chí bảo, đó chính là chí âm chí nhu, trời sinh có thiên tính với thủy nguyên tố. Trời sinh con người linh hồn chỉ là một đám bụi mù như có như không, cao cấp hơn một chút, những người có thiên phú tu luyện đó là ở thể lỏng, người như vậy trong thiên hạ vạn người chỉ tìm được một người, còn linh hồn của Băng phách ngọc nữ đúng như tên "băng phách", trạng thái thể rắn linh hồn đã hóa hình, trình độ quý hiếm có thể nói so với bất kỳ thiên tài địa bảo đều trân quý.

"Ha ha ha, lần này hai người các ngươi đã lập công rất lớn, đây là hai gốc Bồ Đào Thanh Tâm Quả, xem như thưởng cho các ngươi." ở trong đại sảnh lớn của Huyền Môn, vị môn chủ Ngô Hiên không được hưng phấn cười lớn, dù sao thì bảo bối như thế nào sao có thể không cười, nếu như là những môn phái khác biết, dù tranh đến sứt đầu mẻ trán cũng không ngại cùng đệ nhất phái tranh người.

Lê Minh Phong chính là một người có linh hồn ở thể rắn, giờ lại có thêm một người nữa, Huyền Môn muốn không vang danh cũng không được, nhưng Ngô Hiên đã xem qua, linh hồn của Anh Thy ở trạng thái còn hoàn mỹ hơn nhiều so với Minh Phong, là băng phách ngọc nữ a, chính là không ngừng hấp thu thủy thuộc tính để cường hóa linh hồn, cũng vì thế mà băng phách ngọc nữ càng là cực phẩm trong cực phẩm.

Vốn Lê Minh Phong tu luyện chính là Phá Diệt Quyết, đây cũng không phải pháp quyết chính tông của Huyền Môn, ít ai biết pháp quyết chính tông của Huyền Môn lại là Huyền Băng Quyết, còn vị tổ sư khai sáng là Liễu Diệp Thiên Quân. Truyền thuyết lưu lại vị anh thư tuyệt thế này là Băng phách ngọc nữ, tuy được xem là người có thực lực yếu nhất trong số các thiên quân, nhưng toàn cả Âu Lạc bộ tộc có bao nhiêu thiên quân?!, chính là có bốn người mà thôi.

Năm đó trước khi bước vào trận chiến Đại Phá Diệt, từng có đoạn duyên phận giữa Liễu Diệp Quân cùng Phá Diệt Quân. Vị đứng đầu trong tứ đại thiên quân cũng là vị có thiên phú tu luyện cao nhất này cả đời cô độc, không nhận ai làm đệ tử, chỉ có Liễu Diệp là người hần tin tưởng nhất cũng là hồng nhan tri kỷ của hắn, Phá Diệt Quân tuy không thích thu đồ đệ nhưng không có nghĩa là muốn nó thất truyền, vì thế lưu lại hai bản của Phá Diệt Quyết một đưa cho Hư Thiên Quân một cho Liễu Diệp Quân.

Vì thế hậu nhân Huyền Môn đều tu luyện Huyền Băng Quyết, chỉ riêng Lê Minh Phong có thiên phú cao nhất lại tu luyện Phá Diệt Quyết.

Nhận được gốc Bồ Đề Thanh Tâm Quả, vị trung niên áo trắng Lăng Tâm cùng đệ tử mình Minh Phong liền cáo lui, Lăng Tâm lão sống tới hơn trăm năm nay cũng chưa từng lần nào hưng phấn như hôm nay. Bị đối phương dễ dàng bắt được, vốn nghĩ sẽ bị giết người đoạt đi Tinh Linh Diệt Thần Cung, ai ngờ vị thần bí kia lại đưa cho hắn hai viên nội đan của yêu thú cấp sáu, sau khi nhận hai nữ nhân này vào môn phái, bởi nơi đây được thiết lập tụ linh đại trận nên linh khí sung túc hơn rất nhiều, còn cô gái tên Anh Thy đó không ngờ thân thể tự động hấp thu thủy linh khí trong thiên địa, mà tốc độ hấp thu lại quá nhanh, vì thế mới bị các trưởng lão phát hiện, Băng phách ngọc nữ a, không ngờ hắn nhận bùa hai người trong đó có một vị trong triệu triệu người khó gặp cũng là người trong cổ tịch Huyền Môn chuyên tìm kiếm.

Cùng với được chương môn ban cho cả hai viên nội đan yêu thú cấp sáu đó, hắn còn được nhận Bồ Đề Thanh Tâm Quả, thứ cây này vốn Huyền Môn tích góp hàng ngàn năm mới có được mười mấy gốc, cũng chỉ có trưởng lão mới được nó mà thôi, cổ tịch ghi lại Bồ Đề Thanh Tâm Quả mỗi một năm lại sinh ra một quả, ăn vào không những giúp chân khí tăng tiến mà linh hồn càng có trợ giúp, mà lá của nó có thể giúp người tu luyện thanh tâm tĩnh tại, cho dù là tấu hỏa nhập ma cũng có thể thanh tịnh. Bảo bối tốt như vậy cũng chỉ có Huyền Môn trồng được, chỉ là Bồ Đề Thanh Tâm Quả quá quý hiếm, nên đòi hỏi chỉ có môn chủ cùng trưởng lão có mà thôi.

"Minh Phong, đây là viên nội đan con cầm lấy rồi luyện hóa, có Bồ Đề Thanh Tâm Quả cùng viên nội đan này, một năm sau cũng là Nghịch Thiên Giả chúng ta mười năm một lần tranh tài, ta tin đến lúc đó con sẽ đột phá, để cho thiên hạ biết con không chỉ là đệ nhất thiên tài trong lớp thanh niên mà còn là đệ nhất cường giả của Nghịch Thiên Giả chúng ta."

"Vâng, sư phụ." Minh Phong liền nở nụ cười, lần trước hắn đã gặp qua Mộ Dung Linh Phong, hắn biết mình so với đối phương còn thua kém một chút, nhưng tuổi hắn lại lớn hơn đối phương tới năm tuổi, so sánh đúng là còn kém, bất quá hắn có được Bồ Đề Thanh Tâm Quả cùng với nội đan yêu thú cấp sáu, hắn tin tưởng thực lực sẽ tăng mạnh, nhưng điều quan trọng hơn nữa, từ thư tịch bốn môn hắn biết, Huyền Môn có một đại bí mật, trong thư tịch một lần hắn vô tình đọc qua, đó là Băng phách ngọc nữ chính là thiên bảo trong thiên bảo, chỉ cần có thể cưới được nàng trong lúc song tu có thể cường hóa linh hồn của mình, hắn tin tưởng chỉ cần mình có được Anh Thy thì linh hồn thiên phú của mình sẽ vượt qua vị thiên tài của Trung Quốc, Minh Phong hắn không chỉ muốn là đệ nhất cường giả của Nghịch Thiên Giả, hắn muốn toàn thế giới tu luyện đều biết hắn mới là đệ nhất cường giả.

Huống chi, trong thư tịch đó còn nói di huấn từ xa xưa, phạm là tìm kiếm được Băng phách ngọc nữ, người này sẽ được gả cho truyền nhân của Phá Diệt Quyết.

Bên trong đại sảnh, lúc này chỉ còn lại vị chương môn Ngô Hiến cùng tám vị trưởng lão mà thôi, bởi đây là bí mật trọng đại nhất của môn phái, chỉ có trưởng lão mới có quyền biết mà thôi.

"Đã tìm được Băng phách ngọc nữ, hiện tại chúng ta phải tuân theo tổ huấn, đưa nàng đến chỗ kia để tu luyện, một năm sau có lẽ thiên hạ sẽ biết đến Huyền Môn chúng ta không chỉ có Phá Diệt Quyết mà Huyền Băng Quyết mới chính là tối cường pháp quyết." âm thanh của Ngô Hiến vang lên, dù sao cũng là môn chủ của Huyền Môn, dù môn phái này từ ngàn xưa đều lấy Huyền Băng Quyết là chính tông, chỉ là Phá Diệt Quyết luôn luôn được người người nói nhiều hơn, pháp quyết cường đại, người tu luyện thiên phú cực tốt, còn có Tàn Thần Đạo trợ giúp muốn không nổi danh đúng là khó.

Còn Huyền Môn dù sao chính tông chỉ có Huyền Băng Quyết, pháp quyết này thư tịch ghi lại chỉ có Băng phách ngọc nữ là thích hợp nhất để tu luyện, bởi tổ sư sáng chế chính là một vị có Băng phách ngọc nữ, vì thế bọn họ luôn luôn bị áp lực, tuy cùng môn phái nhưng có rất nhiều người để ý đến, có người từng nghĩ lấy Phá Diệt Quyết ra truyền thụ cho môn nhân, đáng tiếc chưa ai dám một lần thử, bởi chỉ có môn chủ Huyền Môn cùng các vị trưởng lão mới biết tại sao.

Phá Diệt Quyết chỉ được truyền cho một người, chỉ khi người này chết đi mới có thể truyền lại môn nhân khác.

"Chương môn sư bá, lần này chúng ta thu về được thần khí, nhưng chúng ta tổn thất rất lớn, còn Thiên Long phái toàn quân bị diệt, vì cái này mấy ngày trước Thiên Long phái trưởng lão Nguyệt Lâm đã tới đây tìm hiểu, nhưng là sư bá đang bế quan nên vị trưởng lão đó còn ở lại trong bản môn chờ người." một vị trưởng lão bên cạnh nói.

"Ta biết rồi, dù sao Tinh Linh Diệt Thần Cung cũng là thần khí của Huyền Môn chúng ta, việc thu về cũng không ai dám nói, để mai ta đi gặp vị kia nói rõ. Còn năm nay nơi so tài chính là tại Huyền Môn chúng ta, chúng ta phải chuẩn bị sớm một chút đi."

"Vâng, chương môn."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Sống Lại

"Chị Nhiên, chúng ta đã rời nhà hai tuần rồi, ở đây lại không thể liên lạc với bên ngoài, giờ chắc anh em đang tức giận lắm." Anh Thy hai tay chống cằm lẩm bẩm nói.

Tâm Nhiên ngồi một bên không rõ tâm trạng đang nghĩ đến cái gì, vì vậy đến lần thứ ba Anh Thy nói mới khẽ quay đầu sang nói: "Có lẽ mọi người giờ đều rất lo lắng."

"Chị này giờ suy nghĩ gì mà thất thần vậy, khi này tự nhiên còn cười nữa?"

"Không có gì, chỉ là tự nhiên bị người ta bắt đến đây học võ, mà không ngờ lại là đệ nhất môn phái nữa, mà xem mấy môn nhân ở đây nhìn mình chỉ sợ bọn họ đang ghen tỵ đó."

"Đúng vậy, lúc đầu em nghe Hà Tâm nói sáu tháng nếu không tu thành tầng thứ nhất của Huyền Băng Quyết sẽ bị trục xuất, sau đó tự nhiên lại thông báo chương môn thu em là đệ tử, còn chị thì được vị nhị trưởng lão nhận, cuối cùng lại chuyển chúng ta đến đây, chẳng lẽ sáu tháng tới em sẽ không tu luyện gì cả, thà để Thanh Thiện huấn dạy võ còn tốt hơn, à ... ít nhất hẳn không dám giấu giếm thứ gì khi truyền thụ." đang nói chuyện, tự nhiên nàng lại nghĩ tới Thanh Thiện, chỉ là nàng biết Tâm Nhiên dường như cũng thích hẳn, vì thế mới giải thích.

"Chị lại có suy nghĩ khác, nếu đây là số phận của chúng ta, chúng ta nên tiếp nhận, em có muốn một lần khác có kẻ bắt đi chúng ta, giả sử kẻ đó là kẻ xấu thì chúng ta lúc này thế nào?, chỉ cần khiến thực lực mạnh hơn, chị nhất định học, chỉ cần mạnh lên chúng ta sẽ không trở thành gánh nặng của người khác." Tâm Nhiên ngồi bên kiềng định nói, nàng so với Anh Thy tuy chỉ lớn vài tuổi nhưng về từng trải Tâm Nhiên đã rất trưởng thành, từ năm thứ ba nàng đã đứng lên bảo chữa cho thân chủ, nàng là con người yêu thích hoàn mỹ, vì thế luôn luôn phấn đấu hết mình vì mục tiêu đã định, chính ngay lúc gia đình nàng gặp nạn nàng mới biết mình cũng yếu mềm, nàng không muốn vận mệnh của mình nằm trong tay người khác, quan trọng nhất nàng cảm giác giữa mình và Thanh Thiện có khoảng cách rất xa, trong khi hai người gặp nạn, nàng chỉ biết nhìn hẩn chiến đấu, nàng không muốn mình là một bình hoa chỉ có nhan sắc, nàng muốn cùng hẩn chia sẻ.

Về cách nhìn, Anh Thy rõ ràng không bằng Tâm Nhiên, bất quá, nàng không muốn ở nơi đây một thời gian dài, nếu có thể vừa ở nhà cùng gia đình, khi rảnh rỗi lại bắt Thanh Thiện huấn dạy võ, cuộc sống như vậy mới là nàng thích, dù sao hai người đều mỗi một cách nghĩ, nhưng lúc này cả hai lại cùng nghĩ tới Thanh Thiện, nghĩ tới những lúc bọn họ gặp nhau, cãi lộn, chung hoạn nạn, có lúc lại vui vẻ cười.

"Ta là Lương My, ta có thể vào được không?" bên ngoài chợt có tiếng truyền vào, vị này đúng là nhị trưởng lão của Huyền Môn, cũng là sư muội của môn chủ Ngô Hiến.

"Dạ, được sư phụ." Tâm Nhiên đã nhận người này làm sư phụ, nếu nhìn bề ngoài Lương My chỉ có thể xưng là tỷ muội với hai người, có điều nghe đám môn nhân nói về vị trưởng lão này thì nàng đã quá trăm tuổi, trăm tuổi lão bà lại có bề ngoài của một nữ nhân chỉ xấp xỉ ba mươi, nữ nhân ai không quan tâm nhan sắc của mình, Tâm Nhiên cùng Anh Thy cũng rất ngưỡng mộ vị nhị trưởng lão này.

"Hai con có quen với nơi ở mới không?." Lương My đi vào nhìn hai nàng cười hỏi.

"Dạ, cũng bình thường, chỉ là hơi chút nhớ nhà." Anh Thy bên cạnh nhanh nhẩu nói.

"Nhà? " Lương My từ sáu tuổi đã vào Huyền Môn tu luyện, nàng thật sự đã không nhớ gia đình là gì, nơi đây chỉ có tu luyện, đột phá, tu luyện, rồi lại đột phá, với thiên phú của nàng, trong Huyền Môn ai cũng khen ngợi, chỉ là nàng vẫn tịch mịch, có lẽ lúc thiếu thời nàng từng nghĩ mình sinh ra nơi nào? cha mẹ mình ở đâu? Nhưng tất cả những đứa trẻ đưa đến đây hầu hết từ quá nhỏ, nơi đây chính là nhà, các vị trưởng bối chính là cha mẹ nàng, vì thế nghe Anh Thy nói nhớ nhà, nàng cũng khẽ bùi ngùi.

"Sư phụ, người đến vào giờ này có việc gì không ạ?"

"Đúng a, mãi nói chuyện với hai tiểu nha đầu ngươi khiến ta quên mất, chương môn sai ta tới đưa hai quả Tử Linh Sâm cho các ngươi, sau đó các ngươi phải dựa vào tâm pháp Huyền Môn để luyện hóa, hơn nữa sáng ngày mai Anh Thy còn phải theo chương môn tu luyện nữa." nói rồi nàng lấy ra hai quả to cỡ nắm tay, thoạt nhìn tựa như đứa trẻ con và mang một màu tím sẫm.

Vốn thứ quả này Tâm Nhiên không thể dùng tới, mà chỉ Anh Thy được dùng, năm xưa Minh Phong hẳn cũng chỉ được dùng một quả mà thôi, Tử Linh Sâm không những vô cùng quý hiếm mà cực trân quý, có thể nói dùng một quả là vị chương môn Ngô Hiến tiếc cả tháng trời, bất quá với một Băng phách ngọc nữ như Anh Thy dù tiếc cỡ nào cũng không thể không cho dùng, còn với Tâm Nhiên thì do vị sư muội Lương My này, ai cũng biết vị nhị trưởng lão này cực kỳ sùng ái đồ đệ mình, vì thế vị chương môn sư huynh đành rút ruột chỉ ra hai quả cho hai người.

Tử Linh Sâm vốn công hiệu chính là tăng cường cứng cố thân thể, nó so với linh sâm ngàn năm còn quý hiếm hơn, bởi thứ linh sâm này chỉ ở nơi cực lạnh mới sinh trưởng, mà từ khi sinh ra đến lúc dùng được phải vài trăm năm. Cũng bởi sinh ra ở nơi cực lạnh nên nó hấp thu khí băng hàn của thiên địa bên trong, nó đối với người tu luyện bình thường đã là trân quý, nếu kết hợp cùng Huyền Băng Quyết đúng là thiên bảo.

Huống chi thứ Tử Linh Sâm này lại không có được tính mãnh liệt, nó cần có thời gian hấp thu, lần đầu tiên có thể hấp thu nhiều nhất chỉ là một phần tư, sau đó dựa theo chuyên cần tu luyện mà được lực còn lại chậm rãi giúp thân thể cải tạo.

Thời gian cũng không còn sớm, hai nàng bắt đầu dùng Tử Linh Sâm, Lương My đến lần này chính là giúp hai nàng ở giai đoạn đầu tiên, chỉ cần dẫn linh khí trong cơ thể hai nàng vận chuyển thành thực, sau đó các nàng có thể tự mình luyện hóa Tử Linh Quả.

Thời gian chậm trôi, Tâm Nhiên cơ thể vẫn không có chuyển biến rõ rệt, nhưng ở bên cạnh Anh Thy cơ thể đã nổi một tầng sương trắng xóa, chỉ là sương trắng chưa tỏa được bao lâu thì lại bị thân thể Anh Thy hấp thu sạch sẽ, đây chính là việc lần đầu tiên Lương My thấy được, điều này có nghĩa là Tử Linh Sâm bởi vì bị ép hết sạch được lực, bởi chỉ có sắp hết được lực nó mới tỏa ra đám sương trắng này, năm xưa nàng từng dùng một quả, sau đó mỗi sáu tháng sau mới có hiện tượng này.

Nàng còn chưa hết kinh ngạc thì từ thân thể Anh Thy vang lên vài tiếng lách cách tựa như khớp xương đang rung lên va chạm nhau, Anh Thy vẻ mặt từ thoải mái lại chuyển sang đau đớn, Lương My biết đó là do Tử Linh Quả đang cải tạo thân thể cùng kinh mạch nàng, vốn dĩ quá trình này là rất từ từ, phải mất sáu tháng tới một năm mới có thể hoàn thành, ai ngờ đến ngay trong một đêm Anh Thy đã hoàn thành.

"Quả không hổ là Băng phách ngọc nữ a." Lương My cũng phải than thở, thiên phú của nàng không tệ, vậy mà so với Anh Thy đúng là không thể so sánh, giờ nàng mới hiểu vì sao thư tịch cổ lại muốn tìm nữ nhân loại này để thu đệ tử. Bất quá nàng còn chút lo lắng, ở cảnh giới của nàng cũng hiểu rõ, vốn quá trình kia cần tới sáu tháng thời gian, giờ chỉ vài tiếng đã hoàn thành, điều này có nghĩa sự đau đớn của thân thể càng thêm mãnh liệt.

Nhưng lúc này không ai có thể trợ giúp nàng, đây là điều ai cũng phải trải qua, chỉ có vượt qua sau này mới có thể tu luyện càng cao được.

Lương My cũng quay sang quan sát nữ đồ đệ của mình, người này gương mặt băng lạnh với tất cả ánh mắt nam nhân, điều này cũng giống nàng trước đây, hơn nữa dung mạo mỹ lệ thanh khiết, nàng thật sự rất đặc ý với đệ tử này, tuổi tác dù lớn một chút, nhưng chỉ cần dùng chút linh quả để trợ giúp thì cũng không đến nỗi, mà điều nàng thấy hưng phấn là linh hồn của Tâm Nhiên cũng thuộc về cực cao, điều này cũng dễ hiểu, một người như nàng vốn ở trường lớp đều nổi bật nhất, luận dung mạo, tài học, nàng đều rất cao, đó chính là nhờ vào linh hồn của nàng.

Tâm Nhiên tất nhiên không so được với Anh Thy, nhưng Lương My cũng thấy hài lòng, nàng là người rất cố chấp, nhất là đối với đệ tử mình, chỉ cần khiến đệ tử trở nên mạnh nhất nàng sẵn sàng dùng mọi cách, vì thế vô số bảo bối nàng đều dùng trên người đệ tử của mình, may mắn trăm năm qua nàng chỉ thu bốn người nên lúc này mới chưa sạt nghiệp, nay lại thu được nữ đệ tử tài mạo song toàn, nàng quyết tâm dốc sức lực tài bồi. Chính vì Từ Linh Sâm nàng không tiếc cùng sư huynh kì kèo đòi trả.

Dù sao tâm lý nàng cũng rất vui vẻ, chỉ cần nàng dốc lòng dạy dỗ, lại còn có vài món linh quả tích góp, một năm sau Nghịch Thiên đại hội chắc chắn đệ tử nàng sẽ không làm nàng thất vọng.

OoO

Vẫn chìm trong vô tận dung nham, Địa liên yêu hỏa đang thoải mái hưởng thụ, sáu tháng nay "hắn" tận hưởng cảm giác được tắm trong hỏa linh khí, mà nơi đây nhiều nhất chính là đám dung nham, cứ vài hòn đảo lại có một ngọn núi như vậy, thực sự là mỹ thực đối với "hắn".

"Hắn" đâu có biết nơi đây vốn là Nhật Bản, cũng chính là nơi động đất liên miên, khởi nguồn của nó chính là từ các ngọn núi lửa này, sự thực "hắn" đang làm một việc tốt cho dân chúng nơi đây, nếu "hắn" cứ đi khắp nơi hấp thu năng lượng từ dung nham có lẽ đất nước Nhật Bản này sẽ tồn sùng "hắn" là thần giữ cửa mất.

Đáng tiếc hắn đã bị một kẻ đánh thức khỏi mỹ cảnh này, một thanh niên mặc y phục dã nhân vô thanh vô tức đến bên cạnh mà hắn không chút cảm giác được đối phương, điều này làm hắn sao không sợ cho được.

"Ngươi là ai?" cảm giác được đối phương có thể uy hiếp đến mình, Địa liên yêu hỏa toàn thân đề phòng, linh trí của nó đã có từ mấy ngàn năm, sự thông minh so với nhân loại đã không hề thua kém, ngôn ngữ dùng chính là mỗi yêu thú sau khi đột phá tầng năm đều có khả năng hiểu được.

"Địa liên yêu hỏa a, thiên hỏa đứng thứ ba trong thiên hạ, chỉ sợ lúc này ngươi so với đứng đầu là Thất thái thần hỏa đều mạnh hơn nhiều." thanh niên khẽ nói, ánh mắt có chút tham lam nhìn, phải biết đứng đầu trong thiên hỏa có thể xưng là nơi sinh ra của Thất Sắc Phượng Hoàng, chỉ có Thất thái thần hỏa mới có thể dưỡng dục ra Thất Sắc Phượng Hoàng, mà hỏa diễm của Thất Sắc Phượng Hoàng cũng cùng loại với thiên hỏa này.

Có thể biết được chân chính bản thể của nó, điều này khiến cho Địa liên yêu hỏa càng sợ hãi, biết hắn như vậy còn đến, chứng tỏ đối phương phải có thực lực thu phục mình, ở thế giới tự nhiên sinh tồn vốn vô cùng khắc nghiệt, điều này làm nó chuẩn bị đào tẩu, thêm nữa nó không hề cảm nhận được sự nông sâu của thanh niên này, chỉ có cảm giác cho nó biết, thanh niên trước mặt này là một yêu thú, một yêu thú vô cùng cường đại.

"Vù."

Chỉ thấy một thân ảnh đã hướng phía dung nham chạy vào, đúng là Địa liên yêu hỏa, nơi đây dung nham khắp nơi, nó hi vọng có thể dựa vào nơi đây để trốn khỏi đối phương.

"Chạy à, thông minh đấy, bất quá ngươi chạy thoát được sao, ha ha ha." sau đó thân ảnh thanh niên như quỷ mị biến mất vào trong dung nham.

"Bồng."

Ngay tại khi thanh niên mặc dã thú cũng chính là Kim Sư Hồ đuổi kịp, một trảo vô cùng chuẩn xác đánh trúng thân thể của Địa liên yêu hỏa. Có thể trong nháy mắt đuổi kịp hơn nữa một kích trúng đối phương, thực lực hai bên rõ ràng chênh lệch quá rõ.

"Thật đáng tiếc cho yêu hỏa, ngươi vốn thuộc về yêu thú chúng ta, cũng chỉ có chúng ta mới hưởng thụ ngươi, chỉ là chủ nhân lại không cho phép ta a." Kim Sư Hồ cũng tiếc nuối.

"A, có ý tứ, muốn hấp thu yêu khí của ta sao."

Bị dồn tới bước đường cùng, chạy lại chạy không thoát, Địa liên yêu hỏa đành dồn hết thực lực thi triển Hấp Linh Quyết cường đại nhất của mình, chỉ thấy vô tận hỏa diễm hóa thành một đóa liên hoa khổng lồ bao trùm lấy Kim Sư Hồ vào giữa.

Ngay khi đóa hỏa liên hoa bao trùm thân thể Kim Sư Hồ thì bóng người đã tan biến, Địa liên yêu hỏa còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Kim Sư Hồ tóm được thân hình xách lên.

"Ngươi, tiểu yêu vật lại dám thôn phệ ta, đúng là không biết trời cao đất dày."

Sau đó một đạo kim quang từ mi tâm Kim Sur Hồ đi vào mi tâm của Địa liên yêu hỏa, dù Địa liên yêu hỏa linh hồn đã đạt tới cấp mười, nhưng đối diện với Kim Sur Hồ tựa như lực sĩ tranh tài với trẻ nhỏ, cơ bản là không lực phản kháng. Đừng nói linh hồn lực đã đạt tới cấp mười, cho dù ở tại cấp mười hai đi nữa thì so với một kẻ đã đột phá thực lực cấp thần thú đều không đáng nhắc tới, vì thế hơn nhau một cánh cửa nhưng tựa xa như trời và đất.

Khi đạo kim quang kia vừa mới vào mi tâm của Địa liên yêu hỏa, nó đã biết không ổn, sau đó một mảnh tinh thạch màu đỏ rực từ mi tâm nó chạy xuống tới đan điền, nó biết có một chỗ bên trong cơ thể này nó chưa từng đến, lần trước chiếm đoạt thân thể này thì đan điền chính là nơi khiến linh hồn nó không dám tới, nó cũng từng thử xâm nhập, bất quá càng đến gần lực hút càng mạnh, vì thế nó không dám thử, lần này đã đến đường cùng, trước mặt chính là tử lộ, nên chỉ còn mức chui vào bên trong thử vận may.

"Hắc, hắc, chủ nhân đoán không sai, ta xem như hoàn thành nhiệm vụ, giờ còn chờ hắc tinh lại nữa thôi." Kim Sur Hồ đắc ý, nhếch mép cười, sau đó hắc thả thân hình Thanh Thiện xuống đất, rồi ngồi tại đó chờ đợi.

Nói tới Thanh Thiện, hắc linh hồn đã khôi phục tới Nghịch Thiên Giả cấp tám từ vài ngày trước, mấy ngày này hắc một mực dò xét xung quanh, điều hắc ngạc nhiên rất nhiều, ở xung quanh hắc lúc này chỉ một mảng tối đen, bên cạnh hắc là hắc động đang hấp thu mọi thứ, chỉ là lúc này nó đã ngừng cung cấp cho hắc, mà hắc nhìn "bản thân" mình thì đang trần trụi như nhộng.

Đích thực ban đầu linh hồn của Thanh Thiện chỉ là một đám bụi, dù có đạt tới cấp tám cũng chỉ là dày đặc đôi chút, điều này chứng tỏ thiên phú đích thực của hắc không tốt lắm, nhưng lần này sống lại đã hoàn toàn lột xác, linh hồn của hắc không ngờ lại đã hóa hình người, linh hồn có hình thể, nếu có ai đi ngang qua thấy được bản thể linh hồn của hắc, chắc chắn sẽ tìm cách lôi kéo hắc vào môn phái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Trở Về

Lại nói, trong vô tận không gian tại đan điền của Thanh Thiện, từng đạo hỏa hồng năng lượng tựa như đang dây dưa, nhưng dù lực lượng của nó có mạnh đi chăng nữa, đối diện với một cái hắc động lớn gấp trăm lần nó cũng cảm thấy nản lòng. Không những thế, ngay khi nó có sức chống đỡ được thì hắc động tự thân xoay tròn, làm lực hút càng thêm cường đại.

Thanh Thiện đứng một bên quan sát, lúc này hắc đã thấy được bản thể linh hồn của Địa liên yêu hỏa, đó là một đoá liên hoa tinh thể màu đỏ.

Cảm giác được linh hồn năng lượng của Địa liên yêu hỏa càng lúc càng yếu, tựa như có như không, hắc động cũng ngừng hấp thu, lúc này đoá hỏa liên hoa đã không còn sức chống cự, nó tự trôi nổi giữa không trung. Thanh Thiện như có gì hấp dẫn, bay tới nắm lấy đoá liên hoa. Rất nhanh đoá liên hoa đã hòa lẫn vào hình thể linh hồn của Thanh Thiện, nếu lúc đầu Thanh Thiện chỉ là trần trụi thì lúc này hắc đã được bao bọc bởi một bộ hồng y.

Linh hồn nhanh chóng tiến vào đại não, một cảm giác hồi sinh xuất hiện, hắc đã chân chính sống lại, ngay từ khi thôn phệ linh hồn của Địa liên yêu hỏa, Thanh Thiện đã có tất cả ký ức của Địa liên yêu hỏa, hắc biết lần này mình sống lại được đó là nhờ một thân bí thanh niên đánh bại Địa liên yêu hỏa.

"Ngươi là Thanh Thiện đúng chứ?" ngay khi Thanh Thiện vừa mở mắt, thanh niên mặc áo da nhân đã nói, tuy là thứ ngôn của yêu thú nhưng không ngờ Thanh Thiện có thể hiểu được.

Thực sự Kim Sur Hồ đã nhận ra sự thay đổi về linh hồn của Thanh Thiện, nếu là Địa liên yêu hỏa thì linh hồn lực là một cỗ năng lượng hỏa diễm nóng bỏng, mà linh hồn năng lượng đúng là đã đạt tới mười cấp Nghịch Thiên giả, nếu là ở cấp bậc yêu thú thì nó cũng là yêu vương, còn lúc này linh hồn năng lượng chỉ có ở tầng thứ tám, dĩ nhiên không thể là Địa liên yêu hỏa rồi.

"Đúng vậy, không biết tiền bối người là?"

"Ta là ai không quan trọng, ngươi chỉ biết là ta giúp ngươi là được, bất quá lần này ta cũng có mục đích khi cứu ngươi, ta muốn ngươi trợ giúp ta cứu một người bạn, thế nào?"

"Với thực lực của tiền bối còn không cứu được, văn bối liệu có thể làm được gì?" Thanh Thiện liền nghi hoặc hỏi lại, vừa nảy dựa vào ký ức của Địa liên yêu hỏa, hắc biết đối phương không coi một thiên hỏa cấp bậc yêu vương vào mắt, ít nhất đối phương thực lực phải ở cấp yêu hoàng, thấp chí là yêu đế, cách phân chia ở yêu thú lúc này Thanh Thiện mới biết.

Thú thần cấp của bọn họ thực lực tương đương cùng Thiên Quân so sánh, bên dưới là yêu đế, yêu hoàng, yêu vương, yêu tướng, yêu tiên, yêu linh, yêu mị, yêu binh, từ dưới cấp năm chỉ là yêu thú thông thường mà thôi. Trong ý thức của Địa liên yêu hỏa thì vị này chỉ sợ đã đạt tới yêu đế thực lực.

"Việc đó ngươi không phải biết, ta chỉ muốn biết, tới lúc đó cần ngươi giúp một tay ngươi có giúp hay không?"

"Có, nhưng văn bối có một điều kiện."

"Được, có điều kiện gì nói đi?"

"Văn bối chỉ giúp tiền bối cứu người chứ không giết người vô tội."

"Hừ, với thực lực của ngươi có thể đối với người nào chứ, ta cũng không giấu ngươi, bằng hữu ta bị phong ấn, phải có công lực của ngươi mới có thể phá giải phong ấn đó, ngoài việc này ra, các việc khác không liên quan tới ngươi." Kim Sư Hồ khinh thường nói.

Thanh Thiện nghe vậy thì thoải mái, hắn sợ nhất đối phương bắt hắn loạn sát kẻ khác, bởi hắn biết thần bí nhân này là một yêu thú vô cùng cường đại, mà loài người cùng yêu thú chẳng phải bằng hữu gì, vì thế trả ơn đối phương hắn nguyện giúp đối phương, con người hắn có ơn tất trả.

"Vậy văn bối nguyện ý trợ giúp, không biết lúc nào chúng ta bắt đầu đi?" Thanh Thiện liền hỏi.

"Hiện tại chưa đến lúc, ba năm sau ta sẽ tìm ngươi, huống chi lúc này Hư Thiên chân khí của ngươi đã hoàn toàn phế bỏ, nếu muốn trợ giúp lúc đó chân khí của ngươi ít nhất phải đạt tới cấp năm, được rồi ta còn có việc, sau này gặp lại." vừa nói xong Kim Sư Hồ đã biến mất, ngay cả Thanh Thiện cũng không nhìn ra bóng ảnh của đối phương.

"Khinh công lợi hại quá." Thanh Thiện thầm tặc lưỡi khen, với võ công hắn rất tự tin vì thương pháp của Hư Thiên Quân truyền lại, nhưng còn về thân pháp, hắn vẫn một mực tu luyện theo vài đồ hình trên bia đá Hư Thiên Quân lưu lại, chỉ là chẳng có chút nào thành tựu.

Ngay lúc này Thanh Thiện mới nhớ lời của thanh niên kia nói, "Hư Thiên chân khí của hắn bị phế bỏ.", Thanh Thiện nhanh chóng vận dụng tâm pháp của Hư Thiên Quyết, chỉ thấy từng đạo chân khí yếu ớt xâm nhập vào ngọn tiểu thương bên trong đan điền. Hắn thử vận dụng Hư Thiên Quyết di chuyển chân khí từ một ngọn tiểu thương đi khắp kinh mạch, đó cũng là ngọn tiểu thương chứa toàn bộ chân khí của Địa liên yêu hỏa, chân khí di chuyển vô cùng chậm chạp, hơn nữa cảm giác chân khí yếu đi rất nhiều.

Sự thật chân khí trước kia của hắn đã hoàn toàn bị Địa liên yêu hỏa thôn phệ, làm gì còn sót lại thứ gì, khi đó Địa liên yêu hỏa tuy có được ký ức của Thanh Thiện nhưng không vì một pháp quyết khác mà hủy bỏ tu luyện lại, chính vì thế nó mới di chuyển nội đan của mình dung hợp vào một thanh tiểu thương duy nhất.

Thanh Thiện chỉ có hai lựa chọn lúc này, thứ nhất giống hệt Địa liên yêu hỏa, bỏ đi Hư Thiên Quyết mà tu luyện Cuồng Diễm Quyết của Đại yêu Hỏa Kỳ Lân, đây là pháp quyết năm xưa Địa liên yêu hỏa nhờ thôn phệ Hỏa Kỳ Lân mà biết được, nó vẫn một mực tu luyện pháp quyết này từ khi đạt tới năm cấp Nghịch Thiên Giả tới nay, đây cũng chính là lý do yêu thú thích hóa hình, bởi khi hóa hình tốc độ tu luyện vượt xa so với yêu vật.

Mà yêu vật khi hóa hình thì có hai tình huống, thứ nhất trộm pháp quyết của nhân loại, thứ hai là tự mình sáng tạo ra pháp quyết thích hợp, cho nên dù ở trường hợp nào thì cơ thể nhân loại mới thích hợp tu luyện pháp quyết, còn một điều nữa, cơ thể yêu thú quá nhiều hình thể, ngay cả đồng loại cũng ăn thịt lẫn nhau, các yêu vật cường đại cũng không có thời gian đi sáng tạo ra công pháp cho từng loại yêu thú, tựa như rắn cùng gấu kết cấu khác nhau không thể cùng một công pháp, vì thế yêu vật đều phải tự mình sinh tồn, nếu sau này đạt tới yêu binh cũng là Nghịch Thiên Giả cấp năm, khi đó có thể tự mình sáng tạo ra pháp quyết hoặc trộm một pháp quyết thích hợp tu luyện.

Dựa vào linh hồn của Thanh Thiện lúc này, thành tựu chắc chắn không hề kém.

Thứ hai là tiếp tục tu luyện Hư Thiên Quyết, dựa vào đám chân khí của Địa liên yêu hỏa, chỉ cần hắn kiên trì luyện hóa, ít nhất lúc luyện hóa hết thực lực so với lúc xưa mạnh hơn rất nhiều.

Vốn đang rầu rĩ, Thanh Thiện chợt nhớ đến Cửu Chuyển Kim Cương Thân, pháp quyết này chỉ nhờ vào chân khí tôi luyện thân thể, hắn lúc trước đã bước vào tầng thứ bảy, khi được Địa liên yêu hỏa quán thủ chân khí vào nội thể, hòa linh khí lại lẫn nữa cường hóa thân thể, Thanh Thiện cảm giác thân thể xương cốt, kinh mạch cứng rắn vô cùng, có lẽ thêm một chút nữa sẽ đột phá tầng bảy.

Hắn không biết pháp quyết này tu luyện tới tầng chín sẽ thế nào, Hư Thiên Quân khi đó chỉ vì ghen tị với thiên phú của Long tộc mà sáng tạo ra Cửu Chuyển Kim Cương Thân, pháp quyết này cũng dựa theo Long tộc, tất cả phòng ngự đều đặt ở thân thể chịu đựng, tựa như Hoàng Kim Long trưởng thành, nếu chỉ có thực lực Nghịch Thiên Giả cấp tám sẽ không thể phá vỡ da thịt nó, đây là ở trạng thái nó không chút nào phòng ngự.

Cuối cùng Thanh Thiện cũng quyết định, hắn tiếp tục tu luyện Hư Thiên Quyết mà hắn cũng không muốn phế bỏ đi hỏa chân khí trong cơ thể, vì thế một mặt tu luyện Hư Thiên Quyết là trọng yếu, khi nào gặp nguy hiểm sẽ dùng tới pháp quyết Cuồng Diễm Quyết, với thực lực mười cấp Nghịch Thiên Giả, hơn nữa chân khí vô cùng tinh thuần, hắn tin tưởng cùng mười cấp Nghịch Thiên Giả ít có kẻ so sánh được với mình.

Cuồng Diễm Quyết là pháp quyết năm xưa, Hỏa Kỳ Lân lúc biến thành nhân loại, dựa vào linh hồn thiên phú mà sáng tạo ra, nói về uy lực thì không thua kém bất kỳ pháp quyết nào.

Nếu nói lúc này Thanh Thiện chính là bắt đầu lại từ số không, Cuồng Diễm Quyết có tất cả sáu tầng, tuy là Địa liên yêu hỏa tu luyện tới tầng thứ tư, nhưng Thanh Thiện muốn sử dụng thì lại không dễ dàng, cũng giống như nếu có người có được một chiếc xe đua, người đó có xe nhưng muốn chạy thì phải học, chỉ có học mới có thể điều khiển dễ dàng.

Không muốn bỏ phí thời gian, hắn đành tu luyện Cuồng Diễm Quyết, bởi chân khí hắn đã có sẵn, chỉ cần tu luyện thời gian rất ngắn, nhưng nếu tu luyện Hư Thiên Quyết thì phải bắt đầu từ con số không.

Cuồng Diễm Quyết là một pháp quyết tu luyện hỏa thuộc tính, tầng thứ nhất là Luyện Hỏa, ở tầng này chính là luyện hóa hỏa diễm để hấp thu vào thân thể, Thanh Thiện chỉ mất có một ngày để thành thực, tầng thứ hai là Chuyển Hỏa, bắt đầu vận chuyển hỏa chân khí trong nội thể lưu chuyển toàn thân thể kinh mạch, bởi vì chân khí quá mức hùng hậu nên Thanh Thiện chỉ dám khống chế từng chút hỏa chân khí vận chuyển, ở tầng này Thanh Thiện mất tới

một tuần mới thuận thực dẫn chân khí đi qua toàn bộ kinh mạch, cũng may mắn thân thể, kinh mạch hẳn cường đại mới có thể dễ dàng như vậy.

Tầng thứ ba là Khổng Hòa, tầng thứ tư là Nộ Hỏa, không biết ngồi bao lâu chân khí trong nội thể Thanh Thiện đã đạt tới trạng thái bão hòa, lâu nay hẳn vẫn dẫn dắt hỏa chân khí trong nội thể lưu chuyển cùng vận dụng qua các kinh mạch.

"Oanh, oanh." toàn thân Thanh Thiện bỗng chấn động mãnh liệt, từ tầng thứ ba Khổng Hòa, đó là hoàn toàn nắm giữ chân khí trong nội thể, ở trạng thái cao nhất là áp súc hỏa diễm đến tận cùng, sau đó bùng nổ là sức phá hoại kinh người. Thanh Thiện mấy ngày trước vốn đang ngồi trên dòng dung nham, bởi vì Thanh Thiện không có hấp thu hỏa linh khí từ dung nham, nên biết đây là núi lửa thuộc trong phạm vi có thể phun trào bất cứ lúc nào, ngay lúc dung nham đã đủ lực lượng, nó tựa như bị đè nén quá lâu, vì thế lúc này bùng nổ đã không gì ngăn nổi.

"Oanh, oanh."

Ngay khi núi lửa mãnh liệt bộc phát thì trong nội thể Thanh Thiện chân khí cũng áp súc đến tận cùng, hỏa chân khí trong nội thể cũng bùng phát, một cỗ nhiệt hỏa khổng lồ bùng nổ mang theo năng lượng cường đại bắt đầu xông phá kinh mạch, huyết đạo. Mấy tháng nay Địa liên yêu hỏa vì tham lam hấp thu hỏa linh khí nên không biết rằng kinh mạch của Thanh Thiện vốn có thể được mở rộng thêm nữa, Địa liên yêu hỏa năm xưa tu luyện tới tầng bốn thân thể khi đó cũng cải tạo qua, nhưng hẳn đã quên cải tạo cho thân thể mới này, vì thế lần này bùng nổ cũng khiến Thanh Thiện chịu không ít đau đớn.

Tầng thứ tư Nộ Hỏa cũng như tên gọi, ý nghĩa của nó chính là từ Nộ, chỉ có phần nộ lực lượng mới phát huy ra hết tất cả, đây cũng là một đặc trưng của hỏa linh khí.

Một tháng, Thanh Thiện chỉ mất một tháng để hoàn tất bốn tầng đầu của Cuồng Diễm Quyết, một phần là nhờ linh hồn của hắn cùng với ký ức của Địa liên yêu hỏa lưu lại, một phần hẳn đã có sẵn hỏa chân khí, không giống năm xưa, Địa liên yêu hỏa muốn đột phá một tầng phải đợi chân khí hấp thu đủ mới đột phá, mà Thanh Thiện cũng may mắn thấy được cảnh tượng núi lửa phun trào, nên hẳn mới nhanh chóng đột phá tầng thứ tư.

Cũng vừa đột phá tầng thứ tư, hắn cũng đồng thời hiểu rõ thân pháp do Đại yêu Hỏa Kỳ Lân lưu lại, bùng nổ chính là lực lượng nhanh nhất, khinh công Thiên Hóa Thiểm.

Lưu lại chân trời một đạo hỏa diễm, thân ảnh Thanh Thiện đã biến mất, hắn đoán mình đã mất tích mấy tháng trời, gia đình chắc chắn sẽ lo lắng đến mức nào, lần đó trước khi hắn bị Địa liên yêu hỏa thôn phệ, hắn từng thề rằng, nếu mình sống lại sẽ không khiến cho gia đình thêm lo lắng nữa, vì thế hắn một mực lao đi, sau khi hỏi một người dân, hắn biết mình ở hòn đảo thuộc địa phận của Nhật Bản, xác định phương hướng xong, hắn liền cực tốc trở về.

"Cha mẹ, con đã trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Diễm Nguyệt Thương

Trên thiên không, từng ánh sao lấp lóe, trời không chút gợn mây, Thanh Thiện ngẩn ngơ nhìn xuống bên dưới, vẫn là ngôi nhà ấy, mọi vật chẳng có gì thay đổi, chỉ một chút biến đổi là các cây cối trong nhà đều xanh tốt, xung quanh nhà các cây trước đây Thanh Thiện trồng đều trưởng thành rất nhanh, hắn nhắm mắt cũng nhận ra cả căn nhà đều được thiên địa linh khí bao phủ.

Trời lúc này vẫn chưa tới, cũng lắm cũng mười giờ mà thôi, cửa sổ phòng Thịnh Minh vẫn sáng, hắn biết đứa em mình rất siêng học, mọi ngày phải mười hai giờ kém nó mới đi ngủ, còn bố mẹ hắn bình thường đi ngủ cũng khá muộn, hắn có thể biết hai người còn chưa ngủ, bởi căn phòng khách vẫn còn điện sáng.

Lần này về nhà hắn có cảm giác buồn ngủ, hắn tưởng mình sẽ không bao giờ được trở lại nơi đây, không bao giờ thấy khuôn mặt vui vẻ của Thịnh Minh, không thấy được khuôn mặt nghiêm nghị của bố hắn, không thấy khuôn mặt hiền lành của mẹ hắn.

Thanh Thiện hạ xuống trước cổng chính, hắn ở vị trí này có thể thấy gương mặt của cha mẹ, dù ngôi nhà tràn đầy linh khí, nhưng hắn cảm giác được khuôn mặt mẹ mình già đi rất nhiều, nếp nhăn trên mi mắt cũng nhiều hơn lúc trước, bố hắn vẫn thích ngồi trầm ngâm, thỉnh thoảng nói vài câu, đối với thói quen đó hắn vẫn nhớ, trên mái tóc ông cũng đã nhiều hơn tóc bạc.

"Reng, reng, reng."

"Có lẽ là Văn Thành đến, có phải nó có tin của Thanh Thiện không? Bà mau ra mở cửa đi."

Dù âm thanh đó chỉ nghe rất nhỏ, có điều với thực lực của Thanh Thiện tiếng động như vậy không khó để lọt đến tai, hắn biết từ xưa đến nay ông rất trầm tính, dù trong lòng quan tâm đến nhưng bề ngoài luôn trầm ổn, giờ để cha hắn nói ra những lời như vậy hẳn mới biết cha mẹ hắn thời gian qua lo lắng đến chừng nào nữa.

" Là Văn Thành hả cháu?" nhìn người thanh niên cao lớn bên ngoài, mẹ hắn liền hỏi, tuy nhiên cảm giác của bà thấy được có sự khác biệt, nhưng từ khi chuyển tới nơi này cũng nhìn Văn Thành qua lại, còn cơ bản hàng xóm xung quanh chỉ biết nhau thô sơ mà thôi.

" Mẹ, là con. "

Tựa như không tin vào tai mình, bà một lúc mới tỉnh táo lại, bà từng nghĩ đến vô số lần hắn về nhà, nghe được tiếng hắn, hay là chỉ cần nghe qua điện thoại thôi, bà đã vui lòng, con mình rút ruột đẻ ra, nó ra sao cũng là con mình, giờ bà muốn cho hắn ăn vài roi, vì hắn cả gia đình tựa như âm u không còn ra dáng cái gia đình nữa, đi báo cảnh sát tìm người thì không có tin tức, ngày ngày hai người chỉ biết chờ, chờ, chờ, chờ đến khi có người tìm thấy hắn, bà lo lắng sẽ có tin xấu, bà lo hắn không còn nữa, tất cả cái đó như đè nén tâm hồn bà, tuổi già người ta vui vầy cùng con cháu, trong khi hắn không rõ sống chết, bà từng tưởng tượng tới cảnh kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh, những lúc đó bà lại khóc, nhưng bà không muốn ai thấy biết rằng mình khóc, bà chỉ âm thầm khóc. Giờ hắn về, hắn gọi bà là mẹ, hai hốc mắt vốn đã khô cạn giờ lại chảy.

" Ngươi, đưa con bắt hiểu, ngươi về đây làm cái gì? Sao không đi luôn đi, ngươi còn nhớ đây là nhà của ngươi sao, đi đi, còn về làm gì nữa? ." âm thanh của bà vừa nói vừa nghẹn ngào, nước mắt cứ thế chảy.

" Mẹ, con xin lỗi?" Thanh Thiện đã mở cánh cửa mà vào, vốn cánh cửa chỉ làm bằng thép sao chịu nổi sức lực của hắn, hắn đi đến trước mặt bà mà nói, đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm giác được, hắn thực sự đã sai.

Âm thanh của hai người vốn không nhỏ, lại ở buổi tối, vì thế ở trong nhà bố hắn đều nghe rõ, ông cũng không kìm được liền đứng dậy đi ra.

" Ngươi đã về sao? Đã về thì vào nhà đi. Thịnh Minh, lấy điện thoại báo với Văn Thành là anh con đã về." âm thanh của ông vẫn trầm trầm như xưa, tuy nhiên Thanh Thiện biết ông lúc này có chút kích động. Thịnh Minh vốn nghe thấy tiếng của anh mình cũng liền chạy xuống, sau đó mới lấy điện thoại gọi.

Văn Thành buổi tối vẫn ở nhà, vì thế nghe điện thoại liền chạy qua, hắn lâu nay vẫn một mực tìm kiếm, ở hắc đạo cũng trao giải thưởng để tìm ba người, nhưng vẫn không chút tin tức, nay Thanh Thiện trở về, hắn mong muốn từ đó có thể tìm ra Anh Thy.

Đội Văn Thành tới, sau đó hắn kể một loạt tào ngộ của mình, lần này chỉ vài điều giấu diếm, còn lại đều kể thật sự, hắn là một thành phần của Nghịch Thiên Giả, hắn sau này rất có thể sẽ rời nhà lần nữa, vì thế hắn không muốn mọi người cho hắn là người bình thường, một kẻ chưa trưởng thành.

Văn Thành dù gia đình tiếp xúc với võ giả, cũng từng nghe qua các truyền thuyết về Nghịch Thiên Giả, nhưng hắn chỉ cho đó là giả tưởng, sự thật các tồn tại đó đều không có thật, bất quá lúc này biểu hiện của Thanh Thiện khiến hắn không thể không tin, Thanh Thiện đang lơ lửng giữa nhà, bay, đó là một trong khả năng mà con người hiện tại không thể làm được.

Không những Văn Thành mà ba người còn lại cũng ngây người ra, đây là đứa con trai thích nghịch ngợm của họ sao, từ khi nào hắn biến đổi lớn đến vậy?

Sau một hồi mọi người mới từ từ tiếp nhận, chỉ có lo lắng của Văn Thành lại thành sự thật, đó là sự mất tích của Thanh Thiện không liên quan tới em gái mình, lúc đầu hắn bám vào hi vọng ba người đi tới nơi nào đó, nhưng giờ sự thật những gì Thanh Thiện kể đến không chút gì liên quan đến Anh Thy cùng Tâm Nhiên, dù sao thì Thanh Thiện đi được ba ngày thì Anh Thy cùng Tâm Nhiên mới mất tích.

" Hôm nay Anh Thy cùng Tâm Nhiên đi đâu hết vậy?" Thanh Thiện kể xong, mới thấy thứ gì thiếu thiếu, hắn liền nghĩ đến ngày trước vốn có hai nữ nhân nữa, giờ đã không thấy đâu.

" Sau khi em đi ba ngày thì hai đứa nó cũng tự nhiên mất tích, cả nhà đi tìm đều không thấy, sau đó vài ngày thì Anh Thy gọi về, nó chỉ nói nó gia nhập Huyền Môn gì đó." Văn Thành lo lắng kể lại.

" Huyền Môn?" Thanh Thiện dù được xem là Nghịch Thiên Giả nhưng luận kiến thức thì hoàn toàn mù tịt.

" Anh nhờ bạn bè hỏi thăm qua, mấy tháng trước có người từng nghe qua Huyền Môn, nhưng bọn họ bảo đó là truyền thuyết của những thần tiên, giờ em chứng thực quả thật bọn họ tồn tại, anh nghĩ thực sự hai đứa đang trong Huyền Môn."

" Vậy anh biết Huyền Môn ở chỗ nào không?"

" Lúc đó anh nghĩ thông tin này không quan trọng, nó quá huyền hư, nên không để ý đến, để anh liên lạc với bạn bè hỏi lại sáng mai rồi liên lạc lại với em."

Có nhiều việc phải có người gánh vác, vì tìm ra tung tích của hai người, ba mẹ hắn biết hắn sẽ phải rời đi lần nữa, nhưng hai người cảm giác được đó là điều hắn nên làm, hắn đã chứng minh được mình đã lớn, hắn phải đi làm những việc mình phải làm.

Sau khi tiễn Văn Thành, bởi vì hắn mới trở về, hơn nữa lại đem nhiều tư tưởng quái dị về theo, vì thế cả gia đình đến tận hai giờ sáng mới đi ngủ. Thịnh Minh đòi hắn đem dạy cách bay nhưng hắn đành thoái thác, không phải hắn không muốn, chỉ là đột phá cực hạn của võ giả lúc đó mới có thể bay được, ngoài ra không có cách nào.

Hắn vốn định gọi điện thông báo cho Nguyễn Luân thượng tướng một tiếng, hơn nữa thử hỏi về Huyền Môn một chút, nhìn lại trời đã tối, nên hắn cũng không quấy rầy người ta, dù gì đến sáng mai phải đợi tin của Văn Thành, lúc đó rảnh thì gọi điện hỏi cũng không muộn, lần đó số người còn sống sót chỉ có vài người, đa số bị Địa liên yêu hòa hấp thu, thực lực của nó cũng từ sơ kỳ tầng mười đột phá trung kỳ mà bước vào hậu kỳ, bất quá muốn tiến lên yêu hoàng hay cấp mười một thì còn một đoạn xa.

Có thể nói lúc này mọi tiện nghi đều bị Thanh Thiện chiếm hết, hắn chỉ bị hủy đi công lực, đổi lại hắn có được một linh hồn mới cùng một thân công lực

hậu kỳ Nghịch Thiên Giả tăng mười. Tuy nói vậy, hắn còn không biết trong mắt của một người hẳn chỉ là kẻ bị lợi dụng, ở mắt bọn họ thực lực mười cấp Nghịch Thiên Giả chỉ là một đứa bé còn chưa trưởng thành, mà con đường tiến triển của đứa bé này đã bị bọn họ cắt đứt, đứa bé đó dù kỳ ngộ đến thế nào cũng không gây nguy hại cho bọn họ.

Đứng trong công viên, Tịch Diệt Long Thương đã lâu không sử dụng, lần trước hắn nghe vị Thanh Hải đó nói mỗi thần binh đều có chiến hồn của nó, nếu có thể đánh thức được nó thì thực lực của thần binh mới được thể hiện. Thanh Thiện thấy qua Khai Thiên Phủ, khi đó khí thế của nó quả nhiên đáng sợ, một búa đó khí thế không gì không thể phá. Nghĩ lại Thanh Thiện còn chút sợ hãi, nếu đối diện với một chiêu như thế hẳn có thể còn sống sao?.

Từ khi đột phá tầng thứ tư, Thanh Thiện đã cảm giác linh hồn của mình có mối liên hệ nào đó với Tịch Diệt Long Thương, khi đó hắn còn có cảm giác, chỉ cần mình muốn ngọn thương có thể tăng sức nặng lên vài lần thậm chí cả chục lần, đúng là cảm giác đấy, tâm ý tương liên.

Sau đó vì thời gian không cho phép nên Thanh Thiện chưa kịp thử nghiệm, lần này hắn thử xem có thể đánh thức chiến hồn tinh giắc được hay không?.

" Quả nhiên đúng như cảm giác."

Thanh Thiện chỉ truyền một cỗ chân khí vào bên trong Tịch Diệt Long Thương, ngọn thương đã trở nên nặng hơn rất nhiều, bất quá với thân thể bước vào tầng bảy Cửu Chuyển Kim Cương Thân của mình thì sức nặng đó còn không coi vào đâu. Tiếp tục truyền tiếp chân khí vào bên trong, Thanh Thiện cảm giác được ngọn thương càng lúc càng nặng.

Một nghìn cân, một nghìn năm trăm, ... ba nghìn, ... năm nghìn cân, ... mười nghìn cân. Cảm giác cánh tay hơi run lên, Thanh Thiện biết trọng lượng của ngọn thương ít nhất cũng đạt tới vạn cân, cầm trên tay một vạn cân chỉ thấy cánh tay hơi khó chịu, nhưng nếu cầm để thi triển võ công thì lại hoàn toàn khác .

Đến lúc này Thanh Thiện mới cảm giác được vì sao một búa của Mộ Dung Linh Phong lại trầm trọng, khí thế không gì không thể phá được, chỉ sợ lúc đó Khai Thiên Phủ không chỉ nặng vài chục cân như hình thái ban đầu, mà nó nặng tới vài vạn cân, cộng thêm toàn lực một búa, cánh cửa kia không bị phá vỡ mới là điều lạ.

Cầm một vạn cân sức nặng của Tịch Diệt Long Thương, Thanh Thiện không dùng đến chân khí trong nội thể chống đỡ, chỉ dùng chính sức mạnh thân thể diễn luyện thương pháp.

Bắt đầu từ cơ bản của thương pháp Hỗn Độn Thất Huyền Thương, sau đó diễn luyện Long Phá cùng Vô Cực Thủ, chiêu thức Long Phá chính là chiêu thức tấn công do Hư Thiên Quân truyền lại, cái tên chỉ là hắn nghĩ ra để đặt, Long Phá chỉ là một chiêu nhưng có sáu thức đâm, nếu để riêng lẻ thì đơn thuần là thế đâm, nhưng để sáu thức liên nhau lại thành liên miên bất tuyệt, thế mạnh của chiêu này chính là đâm và xuyên thủng. Chiêu thức phòng thủ vốn là tám thức gạt đỡ, thi triển chiêu này dù đối diện với một đám vây công cũng có thể phòng thủ, lúc thương ảnh tựa như một lồng khí bao bọc lấy toàn thân.

Hỗn Độn Thất Huyền Thương tuy không mạnh mẽ như Long Phá, lại không phòng thủ vững chắc như Vô Cực Thủ, nhưng nó cực kỳ uyển chuyển, thương pháp khi đâm, khi lại đập như côn pháp, có thể nói Hư Thiên Quân đã nghiên cứu tới cực hạn của đòn đâm cho thương pháp cùng phòng thủ thì Hỗn Độn Thất Huyền Thương lại chia đều, tất cả ứng dụng của thương pháp đều có trong đó, nhưng không có thứ nào đạt đến cực mạnh.

Sau khi diễn luyện hai loại thương pháp, Thanh Thiện chợt diễn luyện một loại thương pháp khác hẳn, từng chiêu từng thức lấy thế mạnh mẽ như vũ bão làm chủ đạo, các thế bô, đập, xuất hiện liên miên không dứt, nếu không phải Thanh Thiện đang cầm thương thì mọi người hẳn là nghĩ hắn đã tu luyện côn pháp.

Có điều Thanh Thiện đúng là đang luyện thương pháp, Diễm Nguyệt Thương chính là thương pháp do Đại yêu Hỏa Kỳ Lân sử dụng, đây chính là thương pháp Thanh Thiện tìm được bên trong giới chỉ của Địa liên yêu hỏa, giới chỉ này vốn của Đại yêu Hỏa Kỳ Lân, đó là một giới chỉ màu huyết hồng, trên mặt giới chỉ khắc một đầu hơi giống sư tử hiện nay, nhưng Thanh Thiện biết đó là Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân có thể xem yêu thú có sức mạnh trời sinh thần lực, chính vì thế thương pháp sử dụng cùng dùng man lực là chủ yếu, man lực không có nghĩa là chỉ biết dùng sức mạnh, thương pháp Diễm Nguyệt Thương chú trọng vào đòn đập cùng bô, tuy có chút tương tự như phủ pháp lại như côn pháp, bất quá đòn bô của thương pháp có uy lực thấp hơn so với đòn bô của phủ pháp nhưng nó lớn hơn ở độ dài, đòn đập của thương pháp hơn côn pháp ở cường mãnh, chính vì thương lấy cứng rắn làm chủ yếu còn côn pháp lấy mềm dẻo là chủ.

Ở khía cạnh này Hỏa Kỳ Lân tâm tính tựa Hư Thiên Quân tương đồng, Hỏa Kỳ Lân sáng tạo ra Diễm Nguyệt Thương pháp tuy ít thế đâm nhưng nhiều hơn thế bô, đập, có thể nói uy lực của nó đã đến cực hạn.

Thi triển Diễm Nguyệt Thương Thanh Thiện có cảm giác sức phá hoại càng thêm kinh khủng, mỗi một chiêu đều làm không khí chấn động, nếu nói thương pháp lúc trước Long Phá hiểm độc thì Diễm Nguyệt Thương lại man dại. Càng luyện Thanh Thiện thấy sức lực tiêu hao càng nhanh, Diễm Nguyệt Thương yêu cầu thân thể dẻo dai cùng sức mạnh rất lớn, nếu không phải đã luyện tới tầng bảy của Cửu Chuyển Kim Cương Thân, chỉ sợ Thanh Thiện phải dùng đến chân khí để chống đỡ.

Cầm một vạn cân thi triển càng tiêu hao nhanh chóng, chỉ vài tiếng đồng hồ cơ thể Thanh Thiện đã rã rời, cánh tay cũng bắt đầu run rẩy.

" Hồng, oánh." chỉ thấy thân hình Thanh Thiện xoay tròn trên không trung, Tịch Diệt Long Thương tựa như giao long giáng thẳng xuống hồ nước. Thanh âm rít gào, tựa như sư tử rít gào, cả mặt nước hồ bị chia làm hai nửa, có thể dễ dàng nhìn thấy đáy hồ, sóng nước không ngừng đánh sâu vào hai thành bờ.

" A thật lợi hại, trong bia đá ghi lại, thương này sáu thức, ta hiện tại chỉ có thể dùng được hai thức đầu, bốn thức sau yêu cầu thân thể cùng chân khí tiêu

hao quá nhiều, chỉ sợ sử dụng một lần đã tiêu hao tới quá nửa chân khí." Thanh Thiện cũng than thầm đáng sợ.

Vừa rồi hần thi triển chính là chiêu thứ hai Cuồng Nộ, khi thi triển tựa như sư hổ rít gào, uy thế đáng sợ vô cùng, đây chỉ mới chiêu thứ hai, một chiêu này đã tiêu hao của hần một phần mười chân khí, nếu thi triển chiêu thứ ba, thứ tư, thậm chí là chiêu thứ sáu thì uy lực phải thế nào, bất quá muốn thi triển nó phải tiêu hao rất nhiều, ít nhất lúc này hần chỉ thi triển được chiêu thứ hai, nếu thi triển chiêu thứ ba thì đánh xong nếu đối phương không chết thì chính là mình chết. Bởi khi đó chân khí tiêu hao quá mức.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chiến Hồn Quy Phục

Âm thanh làm chấn động cả khu vực, các nhân viên bảo vệ đều tập nập chạy tới, vài phút sau cả xe cảnh sát cũng ùn ùn kéo đến, nói chơi chứ, nơi đây chính là khu ở của các thương nhân cỡ "bự" lại còn có cả quan chức chính phủ, nếu xảy ra chuyện trong khu vực không phải sẽ có vài vị sẽ cách chức sao? Không chạy đến trước tiên mới là ngu.

Khi bọn họ chạy đến thì hồ nước đã yên tĩnh trở lại, chỉ có vài cây cối bị sóng nước đánh nghiêng cả, chứng minh rõ ràng vừa rồi đã có chuyện xảy ra nơi này, nhưng tìm mãi vẫn chẳng ra nguyên nhân, tại sao sóng nước có thể tràn bờ được, phải biết mực nước ở đây cũng không cao, mực nước cao nhất cách bờ đến gần một mét, nếu muốn tác động để một lượng lớn nước đánh lên bờ cần phải có lực lượng nào chứ? Bọn họ không tìm và cũng không thể nghĩ ra.

Cả khu vực một đêm mất ngủ, bọn họ cứ mãi suy nghĩ hiện tượng này, nếu nghĩ kỹ thì nơi này từng một lần có hiện tượng tương tự như thế này, chỉ là lần này lớn hơn nhiều so với lần trước mà thôi, có lẽ nghĩ ra thứ gì, Văn Thành liền nhìn về phía căn nhà của Thanh Thiện, ở lúc này vài người đứng phía sau Văn Thành đã đưa ra ý kiến của mình, đây vốn là ba vị tiên bói theo gia tộc hần từ rất lâu, cũng nhờ có ba vị này mà địa vị trên giang hồ cùng thương trường của gia tộc hần giữ vững.

Mỗi người bọn họ đều quan sát rất kỹ, từng cây cối bị dạt sang một bên, từng vũng nước đọng lại trên bờ, kết quả là một lượng rất lớn nước của hồ đã bắn lên, hơn nữa sóng nước bị thứ gì đó tác động khiến nó cao tới ba mét tựa như thủy triều.

"Không biết có phải do hần gây ra không? Lần trước hần ở từng xảy ra một lần, lần này trở lại lại xảy ra." Văn Thành lẩm bẩm, hần tin tưởng phán đoán của mình.

Văn Thành thực chất đã thu được tin tức của Huyền Môn, chỉ là Thanh Thiện mới trở về, dù thân quen thế nào, hai nhà quan hệ thế nào thì hần nghĩ cha mẹ Thanh Thiện phải giữ hần vài ngày ở nhà, nên hần dù muốn thông báo ngay cho Thanh Thiện cũng thấy ngần ngại, cho nên hần quyết định sau này càng chiếu cố cho gia đình Thanh Thiện nhiều hơn, cho dù bất kỳ phương tiện tính toán, lợi ích, hay cho đưa em gái mình, hần đều thấy mình nên làm như vậy.

"Cậu chủ, người nói là thiếu niên tên Thanh Thiện? Hần có thực lực này sao?." một vị lão giả đứng sau lên tiếng nói.

"Lê bá bá, hần là một Nghịch Thiên Giả, có lẽ bọn họ thực sự đáng sợ như vậy."

"Nghịch Thiên Giả, chúng ta cả đời e không thể đạt tới cảnh giới này, không biết một thiếu niên chỉ hai mươi tuổi làm sao có thể đạt tới nữa?" một người khác bên cạnh thờ dãi nói.

Thanh Thiện lúc này không để ý đến, bởi ngay khi hần thi triển chiêu thức Cuồng Nộ của Diễm Nguyệt Thương thì đồng thời bên trong ngọn thương hần cảm giác được có linh hồn dao động, đúng, hần cảm giác nó bắt đầu thức tỉnh.

Sự thật Thanh Thiện không hiểu gì về cái tự xưng là chiến hồn, hần chỉ cảm thấy lúc này có một linh hồn dao động rất mãnh liệt, cỗ năng lượng linh hồn này so với linh hồn của hần không hề kém chút nào, có lẽ so về hung sát thì càng mãnh liệt hơn nữa, rất nhanh Thanh Thiện biết là không ổn, bởi linh hồn kia tựa như đang hướng hần công kích, mà linh hồn năng lượng của nó càng lúc càng lớn, Thanh Thiện cảm giác nó đang bị Tịch Diệt Long Thương trấn áp, nhưng lực trấn áp quá yếu, hay phải nói linh hồn của nó quá mạnh mẽ.

Thanh Thiện đâu có biết, Tịch Diệt Long Thương này bên trong có chiến hồn vô cùng cường đại, chỉ là nó đối với chủ nhân sẽ không mấy may mắn phản kích, chỉ bởi vì chỉ có Hư Thiên chân khí cùng với linh hồn tương thông Tịch Diệt Long Thương mới trấn áp được nó. Thanh Thiện dĩ nhiên là linh hồn thông thể với Tịch Diệt Long Thương, nhưng là Hư Thiên chân khí đã hoàn toàn cạn kiệt, lúc này lấy cái gì để trấn áp chiến hồn đây?.

Chỉ trong phút chốc chiến hồn đã theo cánh tay đi tới đại não .

"Tiểu tử, chịu chết đi."

Âm thanh vừa truyền đến, Thanh Thiện đã thấy một cổ hắc sắc hung lệ đã tiến vào đại não, với linh hồn tám cấp của mình so với đối phương tựa như

sông nhỏ so với đại dương, cơ bản là không cùng cấp bậc.

Chỉ thấy giữa đám khí lưu màu đen là một yêu thú có hai sừng, ánh mắt màu đỏ máu, ở mi tâm còn có một con mắt thứ ba.

Tam Nhân Ngưu Yêu, năm xưa vốn là một yêu hoàng, bởi vì giết người vô số nên tích tụ hung sát chi khí, con người hắn thích nhất là chém giết. Năm đó Hư Thiên Quân vừa mới bước vào Thiên Quân cảnh giới, vô tình đi ngang qua, thấy hắn đang giết người nên ra tay định giết hắn, nhưng vì trong Tịch Diệt Long Thương còn thiếu một chiến hồn, nên mới bắt nó nhốt trong ngọn thương, sau đó lại dùng linh hồn bí pháp khiến hắn trở thành nô lệ cho mình, vì thế linh hồn của hắn mới phải chịu khống chế của Tịch Diệt Long Thương cùng Hư Thiên chân khí.

Tam Nhân Ngưu Yêu tuy so thực lực còn kém so với Từ Long một chút, nhưng với linh hồn chỉ ở cấp tám như Thanh Thiện làm sao có thể chống đỡ.

Linh hồn cấp bậc yêu hoàng, hơn nữa về linh hồn thiên phú càng là cực mạnh, nếu không phải năm xưa hắn không may gặp phải Hư Thiên Quân chỉ sợ lúc này thực lực ít nhất cũng là yêu đế thậm chí tiến vào thú thần cấp bậc, Tam Nhân Ngưu Yêu đối với kẻ thù càng thêm tàn nhẫn, bởi bị Tịch Diệt Long Thương khống chế mà càng thêm hung tàn, cũng bởi Tịch Diệt Long Thương cùng linh hồn của Thanh Thiện là thông thể nên hắn muốn tấn công Thanh Thiện cực kỳ dễ dàng.

"Ha ha ha, chạy đi đâu tiểu chủ nhân của ta, chỉ khi nào ngươi chết thì ta mới được tự do, lần này trời giúp ta rồi."

Thanh Thiện đứng là lần thứ hai đối diện với kiểu công kích này, lần đầu tiên là Địa liên yêu hỏa, lần đó hắn đã chết, lần này hắn tâm lý tuy sợ nhưng không loạn, bởi hắn biết ở sâu trong đan điền mình có hắc động, đến của Địa liên yêu hỏa cũng bị nó thôn phệ sạch sẽ, giờ đối phương linh hồn năng lượng có chút cường đại hơn yêu hỏa, hắn lo lắng đối phương sẽ chống cự được hắc động kia thôn phệ, lúc đó thì chẳng còn ai cứu được hắn nữa.

Bất quá, đã đến bước đường cùng, hắn chỉ còn trông cậy vào hắc động thần kỳ kia. Thanh Thiện vừa chạy tới vùng giữa đan điền thì đối phương đã đuổi tới sát sau lưng, từng đám hắc sắc bắt đầu vây xung quanh bản thể linh hồn của Thanh Thiện, những tia hắc sắc này có tính năng hấp thu rất mạnh.

"Linh hồn yếu ớt như vậy cũng dám chạy trước mặt ta, ha ha ha, Tam Nhân Ngưu Yêu ta sắp trọng hiện nhân gian."

Ở nơi này, Thanh Thiện rất rõ cảm giác được mối liên quan của mình cùng hắc động, hắn cũng cảm giác được hắc động bắt đầu hấp thu linh hồn năng lượng của đối phương, còn đối với mình thì không chút nào ảnh hưởng.

"Hả, cái gì thế này, ngươi dùng thứ gì để hấp thu linh hồn của ta." thanh âm của Tam Nhân Ngưu Yêu hồng lên giận giữ, hắn cảm thấy từng chút từng chút mình đang bị cái hắc động đen ngòm từ xa kia hút lại, không những nó muốn hút hắn vào trong mà ngay cả hắn đứng từ xa thì năng lượng cũng bị hắc động kia đang dần hấp thu.

"Tam Nhân Ngưu Yêu sao? Ngươi chính là chiến hồn của Tịch Diệt Long Thương, Hư Thiên Quân sư phụ của ta đã đoán trước ngày hôm nay nên đã chờ sẵn ngươi, lần này xem ai mới là kẻ phải chết thật sự." Thanh Thiện dù có lòng tin nhưng vì linh hồn tương thông cùng hắc động nên hắn cảm giác được hắc động rất chặt vật để hấp thu Tam Nhân Ngưu Yêu, có thể nói, tốc độ hấp thu vô cùng chậm, đó cũng vì linh hồn của Tam Nhân Ngưu Yêu quá mạnh mẽ, nếu đối phương muốn liều mạng thì ai sống ai chết còn chưa biết. Giờ Thanh Thiện cũng mới biết một điều, hắc động này tuy hấp lực rất mạnh nhưng cũng không phải cái gì cũng hấp thu được, chỉ ít lúc này với thực lực của Tam Nhân Ngưu Yêu gần đủ sức chống lại hấp lực đó.

"Hư Thiên Quân." trong tâm lý của Tam Nhân Ngưu Yêu vừa hận vừa sợ nhất chính là Hư Thiên Quân, năm đó vì luyện hóa hắn trở thành chiến hồn, Hư Thiên Quân đã liên tục tiêu diệt vô số yêu vật tà ác, mục đích chỉ để cho hắn hấp thu, một chiến hồn cường đại cái không thể thiếu chính là tà ác linh hồn, cùng hung sát lệ khí.

Tam Nhân Ngưu Yêu từng là yêu vật cường đại, nhưng còn rất nhiều yêu vật mạnh hơn hắn, nếu không phải hắn hấp thu các linh hồn tà ác khác thì cùng các chiến hồn khác so sánh chỉ ở mức bình thường, Hư Thiên Quân đã ban cho hắn sức mạnh, vì thế đối với Hư Thiên Quân hắn rất sợ, sợ hãi xuất phát từ linh hồn, nay nói đến Hư Thiên Quân đã sắp đặt tất cả để đối phó hắn, hắn làm sao không sợ hãi cho được.

Hắn biết Thanh Thiện là chủ nhân của Tịch Diệt Long Thương, là một chủ nhân lý nào hắn không có tu luyện Hư Thiên Quyết? Đó là không thể. Nếu ở bình thường hắn còn đủ sức kiên trì dưới hấp lực của hắc động, nay lại bị Thanh Thiện dọa cho sợ hãi, vì thế hắc động bắt đầu áp đảo, hấp thu ngày càng nhanh, điều này khiến tâm lý sợ hãi của hắn đã thành sự thật.

Hắn cảm nhận được tử vong, chính là hắc động đen ngòm kia, hắn biết chỉ cần mình bị cuốn vào đó thì sẽ hoàn toàn tiêu tan khỏi thiên địa.

"Tiểu chủ nhân, ta biết sai rồi, ta từng theo chủ nhân trước kia chinh chiến khắp nơi, xin người tha cho ta một mạng, ta chỉ vì theo di huấn của chủ nhân để lại, công kích bất kể kẻ nào cảm đến Tịch Diệt Long Thương mà trong người không có tu luyện Hư Thiên Quyết." thanh âm của Tam Nhân Ngưu Yêu vang lên.

Thanh Thiện không tưởng vừa mới hù dọa một chút đã khiến đối phương sợ đến vậy, hắn không hề biết Tam Nhân Ngưu Yêu rất sợ Hư Thiên Quân, chỉ xem thủ đoạn nhốt Từ Long của Hư Thiên Quân đã biết người này vốn vô cùng ngoan độc, hơn nữa Tam Nhân Ngưu Yêu quả thật tưởng mình mắc mưu thật sự, cũng tưởng cái bẫy này dành sẵn cho mình, thử nghĩ xem Hư Thiên Quân thủ đoạn thế nào, một cái hắc động này cũng không phải lạ lùng gì cả.

"Tiểu chủ nhân, nếu người giết ta Tịch Diệt Long Thương sẽ trở thành một bình khí bình thường, nếu người muốn có một chiến hồn khác sẽ phải thu phục lại từ đầu, hơn nữa ta thấy thực lực của người không quá mạnh, chỉ sợ chiến hồn chưa chắc đã mạnh bằng ta, a,... chủ nhân cứu mạng." Tam Nhân Ngưu Yêu càng thêm hoảng sợ không ngừng dấy dựa nói, hắc động đã hút hắn tiến sát vào, hắn còn chưa muốn chết, thà rằng làm một linh hồn cường đại chinh chiến khắp nơi còn hơn linh hồn bị hủy diệt.

Thanh Thiện vốn muốn tiêu diệt hắn, bởi vì như thế bảo đảm an toàn hơn rất nhiều, chỉ là nếu tiêu diệt hắn thì Tịch Diệt Long Thương đích thực sẽ trở thành binh khí bình thường, phải biết rằng Tử Long hắn chỉ còn lại linh hồn, nhưng dù chỉ còn linh hồn nhưng chỉ cần đủ thiên địa linh khí hắn có thể trọng tổ lại cơ thể mới, điều này đủ thấy linh hồn quan trọng đến mức nào, một chiến hồn thực lực tích tụ bên trong linh hồn là cường đại nhất, cho nên nếu mất đi chiến hồn dù binh khí đó có là Khai Thiên Phủ cũng chỉ là một thanh sắt thép mà thôi.

Tâm ý vừa động, quả nhiên hắc động đã ngừng hấp thu. Tam Nhân Ngưu Yêu tựa như lấy lại được cái mạng của mình liền rút quỳ xuống cảm tạ, bất quá Thanh Thiện cũng đánh cuộc, hắn sợ cái con tròng giống trâu có ba mắt này đột nhiên trở mặt công kích, khi đó hắn sẽ phát động hấp lực của hắc động, cũng may mắn Tam Nhân Ngưu Yêu tựa như sợ hãi đối với chỗ này.

Quan sát kỹ "chiến hồn" Tam Nhân Ngưu Yêu, Thanh Thiện nhận ra đối phương rất mạnh, cái thứ sát khí hung lệ từ hắn tỏa ra nếu không giết chóc vô số trên chiến trường là không thể có được, lúc này hắn mới cảm nhận được vì sao gọi là chiến hồn, cũng vì sao khi đó Khai Thiên Phủ do Mộ Dung Linh Phong sử dụng uy lực đáng sợ đến vậy.

"Thật sự sư phụ cũng không khuyên ta dùng đến hắc động để giết chết người, nếu không ta lại phải hao phí tinh lực bồi dưỡng chiến hồn khác, nếu không phải vừa rồi người công kích ta thì ta cũng không phát động nó, sư phụ từng nói người là chiến hồn mạnh nhất." Thanh Thiện nói.

"Đúng a, ban nãy là ta sai, mong chủ nhân thứ tội." Tam Nhân Ngưu Yêu dù sao cũng là một con trâu ba mắt thành tinh, vốn bản tính chỉ hiếu chiến thích giết chóc mà thôi, suy nghĩ của hắn cũng không gian trá, với lại vừa nghe trong lời của Thanh Thiện nói hắn là chiến hồn mạnh nhất, là kẻ lấy chiến là chủ nghĩa, hắn cũng rất hãnh diện, huống chi lời nói này lại là của Hư Thiên Quân khen tặng nữa.

"Năm xưa làm sao sư phụ chế phục được người?"

"Ài, nhớ năm đó thuộc hạ hiếu chiến sát hại khắp nơi, khi đó thuộc hạ đã tiến vào yêu hoàng cảnh giới, chỉ là không ngờ đụng đến chủ nhân, lúc đó chủ nhân đã là Thiên Quân, thực lực hơn thuộc hạ hai cấp bậc, bởi vì chủ nhân thiếu một chiến hồn nên mới để ta còn sống, sau đó người bắt ta giao một phần linh hồn cho người, từ đó ta đi theo chủ nhân."

"Giao một phần linh hồn?" Thanh Thiện nghi hoặc hỏi lại.

"Đúng thế, ở chúng ta có một bí pháp, chỉ cần nguyện ý giao ra một phần linh hồn mình, thì kẻ nhận được linh hồn đó là chủ nhân của mình, nếu phản bội lại, chỉ cần chủ nhân công kích vào phần linh hồn đó thì cho dù có ở đâu cũng phải chịu đau đớn vô cùng, nếu phần linh hồn đó bị hủy diệt thì kẻ đó cũng chết luôn." Tam Nhân Ngưu Yêu liền giải thích.

"Năm đó khi sư phụ ta sắp chết, lúc đó phần linh hồn người giao cho sư phụ ta thế nào?"

"Năm xưa, khi Hư Thiên Quân sắp chết, lúc đó phần linh hồn kia người giao lại cho thuộc hạ, người nói chỉ khi nào người kế thừa đạt được thực lực cấp sáu mới giao phần linh hồn kia, bởi thực lực đạt tới trình độ đó thì khi thuộc hạ trút năng lượng vào ngọn thương người mới không bị phản phệ lại."

"Lần trước, ta bị Địa liên yêu hóa chút nữa sát hại người cũng biết nhưng không ra tay cứu đúng không?" Thanh Thiện suy nghĩ một hồi liền hừ lạnh nói, thì ra cái chiến hồn này đã quan sát mình từ lâu, bởi linh hồn tương thông, chỉ cần hắn cảm Tịch Diệt Long Thương thì Tam Nhân Ngưu Yêu đều có khả năng biết hắn đang xảy ra gì, trừ khi vứt hắn vào Hư Thiên giới chỉ hắn mới không thấy mà thôi.

"Dạ."

"Hừ, dù sao cũng không trách người, còn yêu hòa kia dù thực lực có chút cường đại, nhưng nó cũng bị hắc động hấp thu hết, sư phụ truyền lại bảo bối đúng là tốt a." Thanh Thiện như vô tình nhắc cho hắn nghe.

Tam Nhân Ngưu Yêu cũng chưa từng thấy Hư Thiên Quân lời thứ này ra dùng khi nào, dù đi theo Hư Thiên Quân chinh chiến lâu đến vậy, vì thế tò mò hỏi: "Chủ nhân, thứ này là cái gì vậy, thuộc hạ theo lão chủ nhân cũng đến trăm năm mà chưa từng thấy lão chủ nhân sử dụng qua?"

"À, thứ này là hắc động, chuyên dùng để hấp thu linh hồn, chỉ cần là linh hồn, miễn chưa đạt tới cấp bậc Thiên Quân, khi gặp nó đều bị nó hấp thu hết cả."

"A." Tam Nhân Ngưu Yêu a lên một tiếng tỏ vẻ hiểu biết, rõ ràng Hư Thiên Quân đã đề phòng trước, cũng không trách được mình dựa dụa mà không thể chống lại được. Hắn không biết sự thật nếu lúc đó hắn dùng toàn lực, muốn thoát khỏi lực hút của hắc động cũng không quá khó, nhưng lúc này đã quá muộn, hắn vì biết hắc động này tồn tại với một chiến hồn như hắn đúng là khắc tinh, hắn còn biết thế nào.

"Chủ nhân, xin nhận lấy một phần linh hồn của thuộc hạ."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nhiều Kẻ Muốn Giết

"Năm xưa có phải ngươi theo sư phụ ta giao chiến với Bàn Cổ chỉ tôn phải không? Trận chiến đó thế nào, chiến hồn của Khai Thiên Phủ so với ngươi kẻ nào mạnh hơn?" Thanh Thiện chợt nhớ đến lời nói của Hư Thiên Quân, Tịch Diệt Long Thương so tài bất phân thắng bại cùng Khai Thiên Phủ, nên hắn muốn hỏi kỹ xem cái nào lợi hại hơn, ai lại không muốn có thần binh mạnh nhất trong tay chứ?

Đã giao một phần linh hồn của mình cho Thanh Thiện, đây là phần sâu nhất trong linh hồn của hắn, vì thế chỉ cần hắn nghĩ một đường nhưng nói khác thì linh hồn sẽ dao động, khi đó là chủ nhân Thanh Thiện sẽ biết hắn nói dối hay nói thật.

"Năm đó đích xác lão chủ nhân khiêu chiến khắp nơi, chỉ cần là cường giả, dù người hay yêu vật người đều giao thủ, lần đó giao chiến với Bàn Cổ, thực lực của người còn kém Bàn Cổ một chút, mà chiến hồn của Khai Thiên Phủ là một con Thiên Linh Hồ, về thực lực có lẽ so với ta như nhau, còn về thắng thua thì lão chủ nhân đích thị thua, chỉ là Bàn Cổ muốn giết người thì cũng phải trọng thương."

"Quả nhiên sư phụ cũng không nói quá, người chỉ bảo Tịch Diệt Long Thương so ra không kém Khai Thiên Phủ, chứ cũng không nói trận chiến đó người không thua Bàn Cổ chỉ tôn." Thanh Thiện cảm thán nói, Bàn Cổ chỉ tôn là người đứng hàng đầu của thất đại chỉ tôn, cùng Hồng Quân chỉ tôn thực lực không sai biệt mấy, nếu thực lực bọn họ chỉ ngang hàng cùng Hư Thiên Quân thì mới là lạ, bởi trong tứ đại thiên quân của Nghịch Thiên Giả, Hư Thiên Quân còn đứng sau Phá Diệt Quân.

"Dĩ nhiên là thế rồi, con Thiên Linh Hồ dù sao cũng chỉ là yêu đế cấp bậc, hắn so với ta cũng chỉ cùng cấp." Tam Nhân Ngưu Yêu đắc ý nói.

"Yêu đế, ngươi nói hắn là yêu đế, cũng tương đương mười hai cấp Nghịch Thiên Giả? Sao ta thấy thực lực của ngươi tựa như không có đạt tới yêu đế, ta xem ra cũng ở mức yêu hoàng mà thôi."

Thanh Thiện đã xem qua Địa liên yêu hỏa, lại còn thấy qua vị thanh niên thần bí dễ dàng chế phục yêu hỏa, thực lực của thanh niên kia nếu so với Tam Nhân Ngưu Yêu trước mặt này còn mạnh hơn nhiều, mà hắn tin vị kia cùng lắm cũng là yêu đế cấp bậc mà thôi, nếu Tam Nhân Ngưu Yêu cũng có yêu đế cấp bậc thì lúc này hắn chắc phải chết không ngờ rồi.

"Chủ nhân, người đừng xem thường ta, lúc mới bị lão chủ nhân thu phục, thuộc hạ đã ở yêu hoàng cấp bậc, sau đó thuộc hạ hấp thu vô số linh hồn tà ác, ở trong trận chiến năm xưa thuộc hạ đã đột phá yêu đế cấp bậc, chỉ là ban nãy công kích chủ nhân, dù sao chủ nhân cũng cùng Tịch Diệt Long Thương tương thông, vì thế nó trấn áp linh hồn của thuộc hạ, vì thế linh hồn của thuộc hạ chỉ có thực lực yêu hoàng cấp bậc." Tam Nhân Ngưu Yêu lúc đầu còn bất mãn vì Thanh Thiện nghi ngờ thực lực hắn, khi nói đoạn hắn công kích thì lại bắt đầu nhỏ dần, bởi từ xưa tới nay việc phản chủ là việc đại kỵ trong giới tu luyện.

"Vậy sau này có ngươi trợ giúp thì trừ thiên quân ra ta chẳng phải không sợ bất cứ người nào sao?"

"Chủ nhân người sai rồi, ta chỉ là một chiến hồn, tuy ta có linh hồn của yêu đế nhưng lúc này người thi triển ra thực lực có lẽ còn thua một yêu tướng, ban nãy ta quan sát linh hồn của người chỉ ở cấp tám, thực lực có mạnh hơn chút cũng vào cấp mười, nhưng vì linh hồn người quá yếu so với thực lực nên khi thi triển ra chỉ có ở cấp tám mà thôi, bởi nếu người bất chấp điều động toàn bộ chân khí thì lực phản chấn sẽ khiến thân thể thụ trọng thương, mà linh hồn năng lượng của thuộc hạ khi quán chú vào ngọn thương cũng tùy theo thực lực của chủ nhân."

"Thực lực của ta dù có ngươi trợ giúp cũng chỉ đạt tới cấp chín thôi sao?" Thanh Thiện tựa như giấc mộng tan vỡ, không tin hỏi lại.

"Đúng vậy chủ nhân, người hiện tại thực lực chỉ thi triển ra tới thực lực của cấp tám, thêm thuộc hạ trợ giúp miễn cưỡng đánh ngang cùng Nghịch Thiên Giả cấp chín mà thôi, còn nếu đối phương cũng có thần binh trợ giúp thì ... " lúc này Tam Nhân Ngưu Yêu không cần nói tiếp Thanh Thiện cũng hiểu ý của hắn, hắn nói cấp chín đó là một người tu luyện công pháp không quá lợi hại cùng với binh khí bình thường mà thôi.

"Vậy tại sao khi đó ta từng thấy Mộ Dung Linh Phong linh hồn chỉ ở mức tầng sáu đỉnh cấp cũng là Nguyên Anh hậu kỳ, khi đó thực lực của hắn thi triển ra không hề thua kém cường giả tám cấp, chẳng phải hắn có thể tăng thêm hai cấp đó sao? Không lẽ cùng chiến hồn nhưng ngươi đích thực không so được với Thiên Linh Hồ?"

"Chủ nhân, người nên biết ở thực lực ở cấp sáu cùng cấp tám là hai cấp bậc khác hẳn nhau, càng cấp bậc cao chân khí càng cách xa nhau, tựa như cấp chín chỉ hơn một cấp so với cấp tám nhưng số chân khí này hơn xa so với chênh lệch giữa cấp tám cùng cấp sáu. Huống chi thuộc hạ cũng không phải làm thực lực chủ nhân tăng lên, cùng lắm là khiến công kích của chủ nhân tăng lên một cấp bậc mà thôi, hơn nữa hung sát chi khí cũng sẽ ảnh hưởng tới đối phương, vì thế người mới có thể đánh ngang với người có thực lực cấp chín. Còn như chủ nhân thực lực tăng lên cấp chín, cấp mười, nếu giao chiến cùng người hơn cấp nữa đó là không thể." Tam Nhân Ngưu Yêu nói một tràng, cho dù Thanh Thiện có hiểu hay không hắn cũng mặc kệ, hắn cũng không phải vạn năng, nếu có chiến hồn còn thoải mái giao chiến với người hơn cấp thì trên đời còn tu luyện làm gì, cứ tìm kiếm chiến hồn cực mạnh mà thu phục có phải đỡ hơn không.

Thanh Thiện nghe được nửa hiểu nửa không, hắn chỉ biết thực lực lúc này của mình cũng chỉ so sánh với Nghịch Thiên Giả cấp chín mà thôi, điều này khiến hắn có chút tiếc nuối, dù gì thì hắn có được toàn bộ công lực của yêu hỏa, mà yêu hỏa chi ít cũng đạt tới cấp mười hậu kỳ, vậy mà hắn chỉ phát huy ra tới tầng tám, cái này cũng giống như rõ ràng mình có mười triệu nhưng hai triệu trong đó bị cất trong hòm tủ, biết nhưng không cách nào mở ra để xài.

Chẳng còn tâm trí để trò chuyện với Tam Nhân Ngưu Yêu, Thanh Thiện để hắn trở về Tịch Diệt Long Thương, còn một mình bắt đầu tu luyện Hư Thiên Quyết, ở trong lời nói của Tam Nhân Ngưu Yêu hắn biết chỉ có chân khí Hư Thiên mới chế ngự được hắn, dù hiện tại Thanh Thiện đã chế ngự được nhưng dù sao hắn cũng muốn tu luyện lại pháp quyết này.

Dựa vào thiên địa linh khí bên trong rất đậm đặc, hắn liền tiến vào tu luyện, bỏ qua sáu tầng đầu, Thanh Thiện trực tiếp tu luyện tầng thứ bảy, đồ hình

chân khí lưu chuyển này hẳn đã tu luyện bao nhiêu lần, dù nhắm mắt cũng nhớ rõ ràng.

Lấy hân làm trung tâm, thiên địa linh khí tựa như điên cuồng chạy vào thân thể, linh khí do ngũ hành trận không cung cấp đủ hẳn liền hấp thu cả những khu vực bên ngoài, vốn ban đêm là lúc thiên địa linh khí sinh ra nhiều nhất, mà nơi đây cây cối rất nhiều, chỉ là so với sức hấp thu của hẳn còn kém quá nhiều, tựa như lúc nào cũng thiếu.

Tất cả linh khí đi qua ba mươi sáu vòng kinh mạch rồi chuyển vào đan điền, nơi đây năm ngọn tiểu thương cũng bắt đầu di động, bốn ngọn âm đàm rất nhiều, chỉ có một ngọn đờ rực tràn đầy sức sống, chân khí tích tụ được bắt đầu đổ vào một trong bốn ngọn thương kia.

Thanh Thiện không biết việc mình làm đúng hay sai, tu luyện đồng thời hai pháp quyết, không biết sẽ dẫn đến điều gì, cũng may hẳn có năm thanh tiểu thương, một thanh đã chứa hóa chân khí, bốn thứ còn lại để chứa Hư Thiên chân khí, hai bên nước sông không phạm nước giếng chắc không việc gì xảy ra, Thanh Thiện nghĩ đến vậy cũng yên lòng tu luyện tiếp.

Bất quá dù một thanh tiểu thương chứa chân khí không phải của Hư Thiên Quyết nhưng ngũ hành trận kia vẫn tự động xoay chuyển trong đan điền hẳn.

....

" Sư huynh, huynh vẫn còn luyện công sao?" bên bìa rừng một thiếu nữ gương mặt xinh đẹp đi đến bên thanh niên nói, gần một năm nay nàng biết hẳn vẫn kiên cường rèn luyện, cơ hồ ngoài thời gian sư phụ dạy, còn lại hẳn đều một mình khổ luyện, người ta luyện hẳn cũng luyện, người ta ngủ hẳn vẫn luyện.

Sau khi hai người được Thanh Thiện cho rời đi, hai người không biết phải đi đâu, nàng vẫn một mực phó thác đi theo sư huynh, rồi bọn họ đi tới Thất Sơn này, nơi đây có bảy ngọn núi lần lượt Thiên Cẩm Sơn, Ngũ Hồ Sơn, Phụng Hoàng Sơn, Ngọa Long Sơn, Liên Hoa Sơn, Anh Vũ Sơn, Thủy Đài Sơn.

Hai người vì muốn trả thù cho sư phụ nên cố gắng tìm đến các môn phái tu luyện thần bí, ở đây hai người gặp được sư phụ quái nhân, lúc hai người gặp quái nhân này thì y đang cười một con hồ đi dạo, ba ngày đi theo quái nhân, sư huynh nàng tưởng chừng kiệt sức, nhưng hẳn vẫn một mực đi theo, mỗi ngày đều một lần tới xin quái nhân nhận hẳn làm đệ tử, bảy ngày liên tục hẳn đi theo, sau đó quái nhân mới chỉ cho hẳn tới Phong Hồ môn xin làm đệ tử, vì thế hai người gia nhập Phong Hồ môn.

Phong Hồ môn cũng rất nổi tiếng trong giới tu luyện, đó cũng là thiên hạ đệ tam môn phái chỉ sau Thiên Long môn cùng Huyền Môn, mà quái nhân này chính là vị trưởng lão của Phong Hồ môn, Cao Lý còn xưng là quái lão. Vì có quái lão giới thiệu nên hai người dễ dàng gia nhập, mà sư huynh nàng ngoài học cùng các vị trong Phong Hồ môn còn âm thầm được quái lão chỉ điểm.

Nàng biết sư huynh mình vì sao cực khổ tu luyện đến vậy, trong lòng nàng thấy hẳn chịu khổ cũng đau lòng, nhưng nàng thật sự không giận nổi Thanh Thiện, không nói lúc đầu hẳn đã cứu nàng một mạng, mà chỉ là sư phụ nàng gây ác trước, hẳn mới trả thù, hơn nữa cũng quang minh chính đại đánh bại sư phụ nàng, cuối cùng còn tha cho hai người một mạng rời đi. Nàng cũng không phải người cố chấp như thời xưa, cái gì đúng sai nàng đều thấu hiểu, mà trước khi chết sư phụ nàng cũng bảo hai người không được báo thù.

Đáng tiếc sư huynh nàng rất cố chấp, hẳn từng thề rằng sẽ đánh bại đối phương để trả thù.

" Liên Như, muội còn chưa ngủ sao? Muội nói xem lần này đại hội Nghịch Thiên Giả, hẳn có đến hay không?" thanh niên lau mồ hôi của mình rồi đi đến bên cạnh nói, hẳn chính là Lộc Thiên đại đệ tử của Hoàng La, từ nhỏ hẳn đã mồ côi, chỉ có xem Hoàng La cùng sư muội Liên Như là người thân duy nhất.

" Sư huynh, muội không biết, có thể hẳn sẽ đến, lúc đó người định quyết đấu với hẳn sao?"

" Ừm, ta sẽ đánh bại hẳn, thay cha trả thù." Lộc Thiên gằn giọng nói.

" Sư huynh, cha trước khi chết bảo chúng ta không được trả thù."

" Sư muội, ta sẽ không giết hẳn, ta chỉ đánh bại hẳn sau đó tha cho hẳn một mạng, lần sau gặp lại nữa ta mới chính thức lấy mạng hẳn, ta là ở quyết đấu lấy mạng hẳn, cũng không phải trả thù, cha cũng không trách ta."

Liên Như cũng không biết nói gì hơn, hẳn cố chấp đã ở thiên tính, nàng chỉ cầu mong hai người không gặp nhau, nàng không biết Thanh Thiện mạnh như thế nào, nhưng nàng biết sư huynh nàng một thắng trước vừa đụng tới thiên kiếp, nàng chỉ biết sư huynh nàng rất mạnh.

oOo

Huyền Môn.

" Thanh Thiện, ta nhất định phải giết chết ngươi." thanh âm của thanh niên khề rít qua, Lê Minh Phong hẳn một đời thiên tài, tướng mạo có thể nói là xuất chúng, thực lực lại càng không phải nói, lớp thanh niên trong thiên hạ có ai hơn được hẳn, hơn ba mươi hẳn thực lực đã đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp bảy, với Phá Diệt Quyết cùng Tàn Thần Đạo, anh hùng thiên hạ ai dám cùng hẳn tranh phong.

Có vô số nữ nhân thích hẳn nhưng hẳn không để ý một ai, chỉ là hiện tại có nữ nhân hẳn để ý lại không thích hẳn, nàng đã có người mình yêu, sau rất nhiều lần nghe ngóng hẳn mới biết người đó thích tên Thanh Thiện, còn khi kể về hẳn thì thực lực càng thêm khoa trương, cái gì ở cùng lứa tuổi hẳn không kẻ nào sánh cùng.

Điều này làm sao khiến hần cam tâm, lúc hần tỉnh tâm trở lại hần từng suy nghĩ tới vị Thanh Thiện này, nếu thực lực hần khoa trương như vậy vì sao không có một tiếng tăm gì? Chưa tới hai mươi tuổi đã mạnh nhất trong lứa thanh niên, cái này là cái gì cảnh giới chứ? Nếu so với đệ nhất thiên tài của tu chân giới chỉ hơn chứ không kém.

Hần vài ngày nay chợt nhớ tới một thiếu niên có cái tên như vậy, lúc đó hai người từng gặp chỉ là hần không mấy để ý tới, hần chỉ nghe thoáng qua hai người phái Thiên Long nói qua, nhưng đáng lẽ hần nên chết trong tay Địa liên yêu hỏa mới đúng chứ? Hần cũng không biết nữa? Chỉ là nếu cho hần lần nữa gặp thiếu niên này hần nhất định trực tiếp giết chết đối phương. Nữ nhân hần lựa chọn kẻ khác không thể tranh.

"Nghe nói Thiên Long phái cùng Phong Hồ môn đều xuất hiện thiên tài, lần này ta sẽ đánh bại hết cả, để cho cả thiên hạ biết ta mới là đệ nhất." Lê Minh Phong âm thầm thề.

Thanh Thiện vẫn một mực tu luyện Hư Thiên Quyết, hần không biết có vô số kẻ muốn lấy mạng hần, Hư Thiên Quyết chính là pháp quyết đoạt thiên địa tạo hóa, linh khí như thác lũ chạy vào trong cơ thể Thanh Thiện tạo nên một cảnh tượng như tiên cảnh, trong đầu hần lúc này chỉ có hấp thu, hấp thu, sau đó lại hấp thu.

Ngay khi Thanh Thiện ngừng tu luyện thì trời cũng vừa sáng, bởi vì ngôi nhà hần có ngũ hành trận duy trì nên cây cối vẫn xanh tốt, chỉ là xung quanh các cây khác lại không khả quan lắm, tựa như chỉ trong một đêm nó đã già cỗi đi rất nhiều. Cũng may nơi đây nhiều cây cối nếu không tất cả đã bị hần hấp thu hết mà chết.

Chính lúc này hần cảm ứng được hai cỗ khí tức đang đi tới ngôi nhà mình, một kẻ có khí tức quen thuộc, đúng là sư huynh hần Nguyễn Luân thượng tướng, còn vị kia thực lực không ngờ rất mạnh, đã đạt tới tám cấp Nghịch Thiên Giả, Thanh Thiện vì không cố tình che giấu khí tức nên hần vừa cảm ứng được vị kia thì người đó cũng kinh ngạc nhận ra khí tức của hần.

Sự thực, ngay khi Thanh Thiện xuất hiện trước cổng nhà mình vài phút thì Nguyễn Luân đã được tin tức, sau đó lão mới báo cáo cho vị mới tới tên Đặng Tinh này, vị Đặng Tinh này mới tới cũng nói cho hần tin tức Trần Huyền đã chết, hần muốn biết trước khi đi Trần Huyền có gì phân phó, vì thế Nguyễn Luân đem hết thông tin nói ra, trong đó cả Thanh Thiện cũng nói ra hết.

Vì thế vị tân nhậm này mới đi tới để xem vị thiên tài tu luyện trong lời của Trần Huyền. Cái gì thiên tài tu luyện chứ? Rõ ràng là quái vật, theo hồ sơ năm nay hần mới tròn hai mươi tuổi, hai mươi tuổi mà đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp tám sao? Còn gì thiên lý, phải gọi là siêu quái vật, cho dù đệ nhất thiên tài toàn tu luyện giới Mộ Dung Linh Phong phải hai mươi lăm mới đạt tới Nguyên Anh Kỳ cũng là Nghịch Thiên Giả cấp năm. Chênh lệch quá xa.

Hần giờ mới hiểu vì sao Trần Huyền lại coi trọng thanh niên này như vậy, lại còn đặt hần ngang hàng với ba vị thượng tướng, cho phép hần thành lập tổ của riêng mình. Cho dù Đặng Tinh hần cũng sẽ không do dự mà làm vậy. Hần đến mục đích chỉ xem cho biết vị thiên tài này mà thôi, mục đích chính là nghe kẻ lại cái chết của Thanh Hải cùng Trần Huyền. Tuy nhiên phát hiện này khiến hần thay đổi cách nghĩ, đối phương là Nghịch Thiên Giả cấp tám, cho dù hần nhỏ tuổi cũng xem như đồng cấp bậc, việc đối đãi không thể xem như kẻ dưới được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đến Huyền Môn

Thanh Thiện từ từ rời khỏi sân sau, đi tới trước cổng chính.

"Sư đệ, đệ đã trở về, làm sư huynh lo lắng quá." Nguyễn Luân không biết Thanh Thiện đã sớm biết đến nên mới chủ động ra mở cửa, vì thế vừa gặp đã nói.

"Sư huynh, đệ mới trở về hôm qua mà thôi, định sáng nay gọi điện báo cho sư huynh, chỉ là không ngờ sư huynh lại tới nơi đây." Thanh Thiện mỉm cười nói, hần nhận ra vị sư huynh của mình đã đột phá giới hạn của võ giả, thực lực đã là Nghịch Thiên Giả cấp một, sinh lực tràn trề. Vì thế hần cũng chúc mừng.

"Chúc mừng sư huynh, huynh đã đột phá cực hạn, sau này chúng ta xem như đồng đạo rồi."

"Ha ha, sư huynh cách đây một tháng may mắn đã đột phá, à đúng rồi, ta quên chưa giới thiệu cho đệ, vị này là Đặng Tinh tiền bối, người là sư đệ của Trần Huyền tiền bối, người đến chính là hỏi đệ sự việc của lần trước."

"Tại hạ Đặng Tinh của Thiên Long phái." Đặng Tinh bên cạnh nói.

"Mời hai người vào nhà, sau đó đệ sẽ nói." Thanh Thiện cũng cung tay chào hỏi, sau đó mời hai người đi vào.

Vừa đi vào Đặng Tinh thấy được sự thay đổi của thiên địa linh khí, nơi đây rõ ràng linh khí nồng đậm so với bên ngoài tới vài lần, tuy còn chưa so được

với trong Thiên Long phái nhưng cũng là rất nhiều. Vì thế vừa đi hấn vừa quan sát toàn khu nhà, ở các môn phái đều có lưu truyền các trận pháp, chỉ là hấn còn không nhận ra đây là trận pháp gì. Hấn nhận ra nơi đây không phải có long mạch gì cả, vì thế trận pháp này nhất định là hấp thu thiên địa linh khí bên ngoài, về bản chất trận pháp là vật chết? Vậy mà trận pháp này có thể tự động vận chuyển hấp thu không ngừng linh khí từ bên ngoài.

"Quả nhiên thần kỳ." Đặng Tinh vừa đi không khỏi tấm tắc khen một tiếng.

Thanh Thiện đi trước dẫn hai người vào phòng khách, rót hai cốc nước rồi hấn từ từ kể lại trận chiến với Địa liên yêu hỏa. Đa số chuyện Thiên Long phái đã nghe Huyền Môn nói qua, chỉ có vài việc Huyền Môn vẫn giấu.

Nghe đến đoạn Địa liên yêu hỏa một mình tiêu diệt tất cả các tu chân giả, hai người cũng sợ hãi vì sức mạnh của yêu hỏa, tất cả tu luyện giả dù đạt tới cấp tám cũng không kịp phản ứng đã bị hấp thu sạch sẽ. Lại nghĩ đến hai sư huynh thực lực người nào cũng xấp xỉ mình vậy mà bị giết chết dễ dàng, Đặng Tinh hấn cho dù ở vào vị trí đó hấn đã mất mạng không sai.

Về phần sau này vì sao còn sống sót, Thanh Thiện chỉ kể qua loa, hấn cũng không nghĩ để toàn tu luyện giới biết hấn cầm trong tay bốn thần binh, Tịch Diệt Long Thương, Huyết Nguyệt Dao, Đại Phạt Ấn cùng thần binh của Hỏa Kỳ Lân Liệt Diễm Thương. Bất cứ ai cũng có thể bởi bốn thần binh này mà tìm cách giết hấn để đoạt lấy, cho dù hấn có đủ thực lực không sợ bị người ta cướp đoạt thì Ấn Độ Phạt Giả cùng Nhật Bản Thần Giả sẽ cho người tìm hấn để đòi lại.

"Lúc đó sư đệ thật sự may mắn mà chạy thoát, nếu không lúc này sư huynh đã không còn thấy được sư đệ nữa rồi." Nguyễn Luân thờ dài nói.

Bởi vì khi đó trong căn phòng hỏa diễm bao trùm khắp nơi, cho dù là ai cũng cố gắng chạy lấy mạng, còn ai để ý đến hấn vẫn một mực đứng trong đó, cộng thêm tu luyện giả thoát chết vài người, trong đó có cả hai sư đồ Huyền Môn, nên lấy thực lực Thanh Thiện đã đạt tới cấp tám thì hi vọng chạy trốn cũng khá cao, vì thế hai người cũng không nghĩ ngờ.

Lúc này Nguyễn Luân mới biết thực lực của sư đệ mình đã đạt tới cấp tám, hèn gì mấy vị tiền bối Nghịch Thiên Giả đều ưu ái hấn vậy.

"Nghe nói tiền bối là người của Thiên Long phái, không biết tiền bối biết Huyền Môn không?" Thanh Thiện nhân tiện gấp vị tiền bối Nghịch Thiên Giả, nếu không hỏi còn hỏi ai hơn nữa đây?

"Huyền Môn? Không phải người gặp bọn họ còn gì? Người hỏi bọn họ làm gì vậy." Đặng Tinh kinh ngạc hỏi.

"Văn bối gặp bọn họ rồi? Không có a, văn bối có hai người bạn, chỉ nghe hai người liên lạc về nhà nói là Huyền Môn nhận họ làm đệ tử, văn bối vì muốn đi thăm bọn họ nên hỏi." Thanh Thiện liền nói.

"Lần trận chiến với yêu hỏa đó, hai vị chạy thoát của Nghịch Thiên Giả chính là người của Huyền Môn, người thanh niên là Lê Minh Phong hấn được xưng là đệ nhất thiên tài tu luyện của Nghịch Thiên Giả chúng ta, còn vị trung niên áo trắng kia là sư phụ hấn Lăng Tâm."

"Vậy tiền bối có biết môn phái bọn họ ở nơi đâu không, nếu có thể chỉ cho văn bối được không?."

"Địa điểm Huyền Môn cũng không có gì là bí ẩn cả, nhưng bọn họ sợ phạm nhân quấy rối mình tu luyện nên bên ngoài thường thiết lập trận pháp, nếu người nào không biết chỉ sợ có tìm cũng không thể tìm được. Lần này xuất môn cũng chưa có việc gì làm cả, để ta dẫn người đi Huyền Môn một chuyến vậy." Đặng Tinh vì muốn đối phương thân thiện với môn phái nên đề xuất nói, hấn cũng biết đối phương chưa gia nhập môn phái gì, cùng lắm chỉ là Thiên Nam môn một môn phái thuộc về võ giả mà thôi. Nếu có thể lôi kéo hấn nhập môn, thì lần tranh tài này Thiên Long phái có khả năng đứng đầu, dù gì đây cũng là lần tranh tài của lớp thanh niên, mà Huyền Môn có Lê Minh Phong, nếu không có nhân tố đột biến lần này đệ nhất e vẫn thuộc Huyền Môn.

"Đa tạ, đa tạ tiền bối." Thanh Thiện còn mừng không kịp liền nói, Tâm Nhiên cùng Anh Thy, hai nữ nhân này đối với hấn đều rất quan trọng, không chỉ bởi các nàng rất xinh đẹp mà các nàng đối với hấn rất tốt, là nam nhân hấn luôn quý trọng hai nàng.

"Tốt, Nguyễn Luân, người trở về trước đi, có lẽ vài ngày sau ta sẽ trở lại."

"Dạ, tiền bối."

Vì đã có tin tức nên Thanh Thiện không cần chờ điện thoại từ Văn Thành, hấn chỉ nói với bố mẹ mình mình đã có tin tức, cũng không kịp ăn bữa trưa, hai người đã phi hành rồi đi.

"Thanh Thiện, không biết sư phụ của cậu là ai?" hai người vừa du hành, Đặng Tinh liền hướng Thanh Thiện hỏi.

"Văn bối ban đầu gia nhập Thiên Nam môn, sau đó vì gặp được kỳ duyên mà có được như ngày nay."

Đặng Tinh cũng thầm kinh ngạc, hấn đã đọc hồ sơ về thanh niên này, có thể nói hấn tu luyện tới nay chỉ mới hai năm mà thôi, còn nếu như lời hấn nói thì hấn được sư phụ dạy võ chỉ có vài ngày mà thôi, còn lại hấn đều tự học, Đặng Tinh cũng không biết kỳ ngộ gì khiến cho một kẻ không người dạy dỗ mà đạt tới thực lực này.

"Vậy cậu có muốn gia nhập Thiên Long phái chúng ta không? Ở chỗ chúng ta các vị trưởng lão thực lực đều cấp mười, mười một, còn chương môn của chúng ta cũng đã đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp mười hai, nếu cậu gia nhập có lẽ chương môn nhân sẽ nhận cậu làm đệ tử?" Đặng Tinh gợi ý nói.

"Nghe nói cậu dùng thương, bản môn cũng có các bí tịch thương pháp, nếu cậu trở thành đệ tử có thể tham khảo, thương pháp này là do một vị tiền bối từng đạt cấp mười một viết ra." Đặng Tinh lại nói tiếp.

"Đặng tiền bối, văn bối trước đã gia nhập Thiên Nam môn, giờ gia nhập môn phái khác không biết có bị xem là khi sư diệt tổ không?" Thanh Thiện cũng bị những lời này thuyết phục, thương pháp hần mặc dù luyện nhiều nhưng chỉ là tự luyện, về căn bản hệ thống có lẽ còn nhiều thiếu sót, nếu có thể gia nhập môn phái có người chỉ dạy sẽ tốt hơn, nhất là những người thực lực đạt tới cấp mười một thậm chí mười hai. Trên đời có thiên tài tự học thành tài, nhưng nếu có sư phụ trợ giúp thì thời gian sẽ ngắn đi rất nhiều.

"Cái đó cậu khỏi lo, bình thường Nghịch Thiên Giả chúng ta đều thu các đệ tử tinh anh từ các môn phái thuộc võ giả, vì thế gia nhập không ảnh hưởng gì cả." Đặng Tinh cười nói, hần biết trong lời nói của vị thanh niên này đã có ý tứ gia nhập rồi, thời gian tranh tài cũng còn ba tháng nữa, Thiên Long phái còn có rất nhiều cơ hội. Gần đây bọn họ thu được một số đệ tử tư chất không kém, ngay cả một số thanh niên tu luyện từ nhỏ trong môn phái thực lực cũng rất mạnh, có điều vẫn không so với Lê Minh Phong được, ai không biết hần tu luyện là Phá Diệt Quyết lại có thêm Tàn Thần Đạo, có thể nói ở trong giới thanh niên hần dường như độc tôn. Mà lúc này Đặng Tinh đã tìm được người có thể đối kháng cùng Lê Minh Phong.

Đặng Tinh có thể cảm nhận thực lực Thanh Thiện không thua kém mình, hần suy nghĩ rất kỹ, thực lực của Thanh Thiện đã ở cấp tám, cho dù chiêu thức kém một chút, binh khí cũng không phải tuyệt thế gì cả, nhưng năm tháng nữa có thể các vị trưởng lão sẽ bồi đắp cho hần, thậm chí cả chương môn cũng đích thân chỉ dạy. Huyền Môn đã đề nén các môn phái khác quá lâu rồi, vì thế các môn phái khác cũng rất không cam lòng, chỉ cần có thể một lần đánh bại Huyền Môn, bọn họ phải nỗ lực rất lớn cũng cam lòng.

"Vậy xem như cậu đồng ý gia nhập Thiên Long phái chúng ta rồi nhé, Thiên Long phái chúng ta dù không được xem là đệ nhất nhưng cũng là đệ nhị, chỉ cần cậu chịu khó tu luyện, năm tháng sau là Nghịch Thiên đại hội, lúc đó nhất định đệ nhất là của Thiên Long phái chúng ta." Đặng Tinh vui vẻ nói.

Thanh Thiện không biết mình lại quan trọng như vậy, đến cả Thiên Long phái cũng tranh trước, nhưng nếu các môn phái biết Thanh Thiện tồn tại như vậy chỉ sợ cũng tranh cướp mà tới, cho dù là Huyền Môn cũng vác bảo vật đi nịnh hần gia nhập môn. Bất quá Thiên Long phái đã nhanh tay trước, từ trước tới nay Thiên Long phái luôn luôn tỏ thiện ý với Thanh Thiện, nên Đặng Tinh vừa mới gợi ý Thanh Thiện cũng tỏ ý gia nhập luôn, dù sao hần cũng cần người chỉ dạy, nhân vô thập toàn, cho dù giỏi bao nhiêu đi nữa cũng không bằng trí tuệ của hàng trăm hàng nghìn người đúc rút.

Sự thật Đặng Tinh cũng lo lắng khi dẫn Thanh Thiện tới Huyền Môn thì hần sẽ bị môn phái này thu mất, giờ thì hần khỏi lo lắng mà còn hoan hỷ, về môn phái hần không được thưởng cho thứ gì đó mới là lạ đó.

Vì đi đường có người trò chuyện nên hành trình tựa như rất nhanh đã đến. Trước mặt Thanh Thiện là một mảnh rừng núi bạt ngàn, không biết là do lâm tặc thương xót nơi đây hay vì nơi đây có Huyền Môn nên không dám tới quấy phá. Nhìn từ xa Thanh Thiện có thể xem rõ từng chi tiết, nơi đây núi sông hùng vĩ, cây cối tươi tốt, Thanh Thiện còn cảm giác được thiên địa linh khí càng nồng đậm kinh người, nhưng mà hần không hề thấy một ngôi nhà nào? Chứ đừng nói đến cả một môn phái có cả nghìn người.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Thanh Thiện, Đặng Tinh chỉ cười, sau đó cả người hạ xuống một mảnh đất cây cối thưa thớt, Thanh Thiện cũng nhanh chóng hạ thân xuống theo.

"Tại hạ Đặng Tinh của Thiên Long phái đến cầu kiến."

"Tại hạ Đặng Tinh của Thiên Long phái đến cầu kiến."

Âm thanh của Đặng Tinh vang vọng cả núi rừng, Thanh Thiện mới biết đâu là sơ môn của Huyền Môn, mà cửa đi vào đã bị trận pháp giấu đi, nếu không phải Đặng Tinh đích thân dẫn đi thì dù Văn Thành có cho địa chỉ thì việc tìm ra cũng rất lâu mới thấy được, Thanh Thiện thầm kêu may mắn đến với mình a.

Đội vài phút sau, khung cảnh chợt biến đổi, khu rừng trước mặt tựa như sóng nước uốn lượn, lúc lại như ảo ảnh, cuối cùng cả khung cảnh cánh rừng biến mất, mà hiện trước mặt Thanh Thiện là sơn môn của môn phái, trên tám bảng cao nhất của sơn môn còn ghi hai chữ cổ, người khác có lẽ không hiểu nhưng Thanh Thiện sao không biết lối chữ này, đây là hai từ "Huyền Môn" viết theo ngôn ngữ cổ xưa.

Ba người từ cổng chính cánh cửa bước ra, đó là hai người ăn mặc đơn giản giống như lính gác cửa thời phong kiến, người còn lại mặc quần áo như thư sinh, Thanh Thiện nhận ra bọn họ thực lực đã đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp ba, còn vị thư sinh kia thực lực đã đạt tới cấp tám, chỉ là người gác cổng mà thực lực như vậy, mà người đi ra đón khách thực lực cũng là cấp tám, nếu là môn nhân đệ tử thực lực còn cao tới thế nào nữa? Thanh Thiện cũng thầm than lợi hại, Anh Thy cùng Tâm Nhiên gia nhập nơi đây có lẽ cũng là cơ duyên của hai người, nếu bọn họ không có gì nguy hiểm thì Thanh Thiện cũng không có ý kêu họ rời đi.

Ngay khi Ba người đi tới trước cửa liền dừng lại, vị trung niên mặc quần áo thư sinh liền giơ hai tay chào hỏi: "Đặng huynh, không biết huynh đại giá quang lâm, tiểu đệ tiếp đón chậm trễ, chẳng biết Đặng huynh hôm nay tới bản môn có việc gì?"

"Bội huynh, lâu lắm không gặp, lần này đệ dẫn vị đạo hữu này đến, vị này có người quen gia nhập Huyền Môn, giờ đến hi vọng gặp được họ." Đặng Tinh cũng chào hỏi rồi nói.

Lâm Bội liền quay qua quan sát Thanh Thiện, lúc đầu hần còn tưởng là đệ tử của Đặng Tinh mà thôi, bởi tướng mạo còn quá trẻ, huống chi hần không cảm ứng được khí tức của thanh niên này, chỉ có một khả năng đây là người bình thường mà thôi. Giờ nhìn lại thấy Đặng Tinh xưng hô hần là đạo hữu thì khê ngạc nhiên, chỉ là hần không tin thanh niên như thế thực lực lại trên cả hần.

Thanh Thiện lúc này chính là dùng Ân Thần Thuật, hần xem như đã gia nhập Thiên Long phái nên không ngại, nhưng hần đến nơi đây cũng không tiện phơi bày thực lực của mình, từ trong hiểm cảnh hần đã tích lũy khá nhiều kinh nghiệm, đó là không bộc lộ hết bản thân mình trước bất kỳ ai.

"Văn bối Thanh Thiện ra mắt tiền bối."

"Ồ, thất lễ, tại hạ Lâm Bội, không biết cậu đến tìm ai?" Lâm Bội cũng không dám sợ ý nữa, thiếu niên này quả không đơn giản, có thể qua mắt được hắn thì thực lực không kém, cho dù là dùng pháp môn gì thì thanh niên này cũng không thể xem xét qua bề ngoài.

"Bạn của vân bối vào bảy tháng trước gia nhập Huyền Môn, một người tên Tâm Nhiên, người còn lại là Anh Thy."

"A. cậu là bằng hữu của hai người đó sao?"

Thanh Thiện thấy đối phương đã nhận ra, lúc này tâm lý gánh nặng đã hoàn toàn rũ bỏ, hắn sợ nhất chính là một môn phái cùng tên Huyền Môn khác, hai người đó thực lực mặc dù không tệ nhưng chỉ cần gặp người thực lực đạt tới cực hạn của võ giả đã không thể chống được. Mà hai nàng đều là đại mỹ nhân, mỹ nhân đi tới đâu sắc lang có tới đó, vì thế hắn rất lo lắng, giờ thì hắn đã thoát mái hơn nhiều.

"Đúng vậy, vân bối là bạn của họ, lần này vân bối đến cũng vì gặp bọn họ, mong tiền bối giúp đỡ." Thanh Thiện biết bọn họ thuộc môn phái này liền cung kính hơn nhiều.

"Không dám, cậu là bạn của hai vị tiểu sư thúc, ta nào dám ngăn cản gì chứ, hai người theo ta, đột một lát ta phái người đi thông báo có lẽ rất nhanh họ sẽ đến." Lâm Bội liền đi trước dẫn đường, sau đó nói.

Ài, phải nói tuổi tác hai vị tiểu sư thúc cách hắn rất xa, nhưng hắn chỉ là đời thứ ba, còn Anh Thy lại là đệ tử của chương môn nhân, Tâm Nhiên lại là đệ tử của nhị trưởng lão, về thứ bậc hắn phải gọi hai nàng một tiếng sư thúc a.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đụng Độ

Vẫn chìm trong tu luyện, Tâm Nhiên đã đến Huyền Môn được bảy tháng, bảy tháng này nàng được sư phụ Lương My đối xử rất tốt, hơn nữa tận tình dạy, từ một võ giả nàng đã bước một bước lớn, với thiên tài địa bảo sư phụ không tiếc tài bồi, thực lực của nàng đã tiến vào Nghịch Thiên Giả cấp năm.

Sư phụ Lương My của nàng đi tới đâu cũng cười tươi không ngớt, sư phụ tài bồi là một phần, một phần quan trọng là thiên phú của đồ đệ, Tâm Nhiên quả không phụ lòng nàng.

Bảy tháng nay các nam đệ tử không ít người muốn làm quen nhưng tất cả đều bị sự băng lãnh của nàng cự tuyệt, nàng một lòng khổ luyện, không ai biết trong lòng nàng suy nghĩ gì? Ngay cả Lương My cũng cảm giác nàng như liễu mạng tu luyện. Ngoài đệ nhị thiên tài của Huyền Môn là Lê Minh Phong thì nàng là tu luyện nhanh thứ ba, bồi đệ nhất thiên tài đã đổi chủ, Anh Thy nàng dùng bảy tháng thời gian để tiến vào tầng thứ sáu, hơn nữa nàng được chương môn truyền cho Tuyệt Băng kiếm, đây từng là thần binh của Liễu Diệp Thiên Quân.

Không ai biết Anh Thy tu luyện thế nào, Tâm Nhiên cũng vậy, đến cả Anh Thy nàng cũng không biết mình được đi đến đâu, người dạy mình là ai, thời gian đó nàng rất mơ hồ, chỉ là ba tháng sau thực lực của nàng đột nhiên tăng mạnh, phải biết rằng càng về sau tu luyện càng khó khăn gấp bội, có người chỉ cần vài năm có thể đạt tới cấp bốn, nhưng dù thêm cả chục năm cũng không thể đạt tới cấp năm, còn cấp sáu lại càng tốn thời gian hơn nữa, càng về sau thời gian tu luyện tính bằng năm.

Có điều để đạt tới cấp sáu trong bảy tháng quả là thiên tài trong thiên tài, mà Anh Thy tu luyện chính là pháp quyết Huyền Môn chính tông Huyền Băng Quyết nên trong môn phái ai cũng hâm mộ, ai trong môn phái cũng biết Lê Minh Phong hiện đang theo đuổi Anh Thy, chỉ là giống hệt với đám nam nhân cùng môn phái, Anh Thy rất lạnh nhạt.

Theo mấy nữ nhân hay trò chuyện cùng nàng thì Anh Thy hay nhắc đến thanh niên tên Thanh Thiện.

"Tiểu sư thúc tổ, tiểu sư thúc tổ, bên ngoài có người muốn gặp người."

Đang trò chuyện cùng với mấy nữ đồng môn, một nữ nhân đã chạy đến nói, ở cùng với đám nữ nhân nơi đây, có không ít người ở hàng thứ tư, dù có người lớn tuổi hơn nhưng môn quy vẫn là môn quy, Anh Thy vẫn được xưng là sư thúc tổ chỉ là trước có chữ tiểu thêm vào.

Anh Thy bản tính ham vui chơi, vì thế rảnh cái là cùng đám nữ nhân nơi đây trò chuyện, không giống Tâm Nhiên, nàng một mực khổ luyện, rất ít cùng người khác nói chuyện trừ lúc Lương My tới truyền thụ võ công hay Anh Thy tới tìm.

Vừa nghe có người đến tìm, Anh Thy liền mừng rỡ, nàng tới nơi đây bảy tháng rồi, chưa một lần gặp được người nhà, là thiếu nữ hiếu động, nàng có chút khó chịu trong lòng, nay thấy có người bên ngoài tìm mình hỏi sao không vui cho được.

"Ai đến tìm ta, Tiểu Liên mau nói, người đó tên gì?" Anh Thy liền nói.

"Tiểu sư thúc tổ, đệ tử nghe vị đó hình như kêu Thanh Thiện thì phải?"

"A." chưa kịp nghe hết câu Anh Thy đã nhanh chân chạy mất, nàng sử dụng chính là khinh công Tùy Phong Ảnh thân pháp, chỉ phút chốc đã biến mất khỏi tầm mắt mấy người.

"Nè, hình như tên người đó nghe quen quen thì phải?" một nữ nhân không nhận được lên tiếng.

"Cái gì mà quen với không quen, các người không nhớ sư thúc hay nhắc đến một thanh niên tên Thanh Thiện sao? Những lúc đó người đều rất vui, ta nghĩ đó là người yêu của sư thúc đến tìm." một nữ nhân khác tựa như sành sỏi nói.

"Ừ, có lý, hèn gì khi này sư thúc chạy nhanh đến thế? Chúng ta cũng đi xem xem, vì thanh niên mà sư thúc phải lòng có bản lĩnh gì mà chiếm được trái tim của đệ nhất thiên tài Huyền Môn phái chúng ta."

"Ừm, ta cũng đi."

"Ta đi với, hay chúng ta nói to một chút để cho Minh Phong sư huynh nghe được, ta nghĩ lúc đó chúng ta sẽ có kịch hay để xem." một nữ nhân khác chợt nêu ra ý kiến.

"A, hay đó, không biết lúc đó sẽ thế nào nữa, Tiểu Liên người đi tới gần nơi sư thúc Minh Phong nói vài người nơi đó một chút, nói sao cho bọn họ biết có người đến tìm Anh Thy sư thúc là được."

"Dạ, sư thúc." Tiểu Liên cũng không phải nữ nhân không biết gì, biết các vị sư thúc này bày trò cũng liền đi làm, nơi đây vốn rất ít có sự tình xảy ra, mà trong môn phái rất ít tiếp xúc với bên ngoài, vì thế hằng ngày mọi người rất nhàn chán, ngoài tu luyện sau đó nói chuyện rồi lại tu luyện, nếu có hỷ sự thì cũng là trong môn phái có người thành hôn, khi đó mới tiếp xúc bên ngoài để mua vài thứ. Chính vì thế lần này người yêu sư thúc các nàng đến các nàng mới bày ra chuyện.

Lê Minh Phong kỳ thực là đệ tử của Lăng Tâm, nếu về bối phận hẳn chỉ tương đương với các nàng, còn đối với Anh Thy đáng ra còn phải gọi một tiếng sư thúc, bất quá về danh nghĩa trong môn phái ai cũng biết Lê Minh Phong là đồ đệ của chương môn Ngô Hiên, đây là truyền thống của Huyền Môn, đệ tử tu luyện Phá Diệt Quyết bắt buộc là đệ tử của chương môn, cũng như nếu tìm được nữ nhân có Băng phách ngọc thể thì cũng do chương môn nhân nhận làm đệ tử.

Thanh Thiện vừa vào nghênh khách đường của Huyền Môn một lúc thì Anh Thy đã chạy tới, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của hắn, Anh Thy vô cùng kích động, không chỉ hắn là người nàng để ý đến mà lúc này hắn còn là người thân của nàng, cảm giác lúc này vô cùng thân thiết, Anh Thy cũng quên đi còn có vài người đứng trước mặt, cả thân hình đã lao đến bên người hắn, sau đó ôm lấy hắn khóc.

Nàng tựa như nữ hài tử thất lạc cha mẹ, giờ mới tìm về được cha mẹ mình, bảy tháng trời sinh sống tại nơi thần bí này, nàng nhiều lần lo sợ bọn họ sẽ làm gì mình, nàng không có ý chí kiên cường như Tâm Nhiên, nàng chỉ là một nữ nhân trong gia tộc giàu có, nàng chưa từng tự mình đối mặt với nhiều thứ đến vậy, nàng chỉ mới hai mươi tuổi, nàng đáng lẽ lúc này phải ở trường đại học, sáng có xe đưa đi, chiều có xe đón về.

"Hu hu, người tại sao giờ mới đi tìm ta, người có biết ta sợ đến thế nào không? Đồ vô lương tâm, ta ghét người, ghét người."

Thanh Thiện chỉ biết cười khổ, hắn có sung sướng gì hơn nàng cơ chứ, nàng nơi đây còn yên ổn, hắn là đối diện với tử thần mấy lượt, có thể trở về và đi tìm tới nơi đây hắn xem như một kỳ tích rồi. Chỉ là hắn không dám nói ra, lúc này dù có bao nhiêu oan ức hắn cũng phải giấu lại, hắn phải xem như mình là tội phạm, để cho vị tiểu thư này trút giận, muốn đánh muốn giết thế nào tùy ý. Lúc này cánh tay hắn cũng ôm lấy thân hình của nàng, nữ nhân bao giờ cũng yếu đuối hơn nam nhân, đây có lẽ lần đầu tiên hắn ôm nàng, cảm giác cũng khó diễn tả, vừa thích thú vừa yêu thương lại vừa đau lòng.

Anh Thy vừa chạy tới không lâu thì bên ngoài một thân hình mảnh khảnh cũng đã chạy tới, chỉ là nàng thấy hai người như vậy nên không dám đi tới nữa, nàng kiên định hơn nhiều so với Anh Thy, nàng rất muốn là người thay thế Anh Thy lúc này, kẻ kia từng chung hoạn nạn với nàng, nàng luôn khắc sâu hình bóng của hắn, cho dù hắn từng có thể là một phế vật cả đời nằm trong lòng chỉ có hắn, từ khi hắn trong nguy hiểm cứu mạng gia đình nàng, nàng đã trao trái tim cho hắn, đó không phải một lúc bỗng bột hay vì hành động xả thân cứu gia đình nàng, mà đó là nàng tìm được ở hắn một cảm giác an toàn, một bờ vai mạnh mẽ để che chở cho nàng.

Nàng cũng biết Anh Thy cũng thích hắn, nhưng nàng không thể vì thành toàn cho hai người, nàng vẫn muốn có được hắn, bởi nàng cũng yêu hắn sâu sắc, lúc này tim nàng cảm giác nhói đau, tới nơi đây không chút liên lạc với thân nhân gia đình, một nơi mà tất cả mọi người đều dễ dàng đánh bại nàng, nếu bọn họ muốn làm gì nàng chỉ như tờ giấy họ muốn xé hay vo lại đều dễ dàng, ở hoàn cảnh đó dù nàng kiên định cũng cực kỳ sợ hãi, chỉ là nàng vẫn kiên trì, chỉ cần nàng tu luyện, chỉ cần nàng mạnh mẽ nàng sẽ không sợ gì nữa, và chỉ cần nghĩ đến hắn nàng lại càng cố gắng, cố gắng theo kịp hắn, cố gắng chờ được hắn tới.

Khẽ lau đi vài giọt nước mắt, nàng tiếp tục đi tới. Thanh Thiện cũng đã thấy được nàng, ánh mắt hai người liền cùng dừng lại một chỗ, đó là trên người của đối phương, nhìn thấy ánh mắt đó Thanh Thiện cảm giác mình có lỗi, hắn trong lòng còn có một nữ nhân nữa, cánh tay hắn lúc này không thể vươn tới ôm nàng để an ủi.

"Bạn vẫn khỏe chứ? Trông bạn gầy đi thì phải?"

Tâm Nhiên cả người thoáng run rẩy, hắn vẫn nhớ đến nàng, còn biết nàng gầy đi nữa, hắn có quan tâm đến nàng.

"Ừ, mình vẫn khỏe." Tâm Nhiên khẽ mỉm cười nói, ở đây tất cả mọi người rất ít khi thấy được nàng cười, vậy mà chỉ gặp thanh niên này mà nàng đã cười, dù người không biết đi nữa cũng nhận ra tình cảm hai người không đơn giản là bạn bè.

"A, chị Nhiên, chị xem em nói đúng không? Em bảo hấn nhất định đến mà, nếu hấn không đến sau này biết tay em." nói xong nàng đi đến bên Tâm Nhiên, khuôn mặt còn chút nước mắt đã hơi ửng đỏ.

Hai người vừa đứng cùng nhau, Thanh Thiện thấy dường như tất cả cái đẹp đều xuất hiện trên người hai nàng, dù mấy nữ nhân nơi đây cũng không kém, nhưng trung tâm chỉ là hai nàng.

Mà điều Thanh Thiện phát hiện ra tiếp theo khiến hấn kinh sợ, Tâm Nhiên dĩ nhiên đã đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp năm, còn Anh Thy càng mạnh hơn một bậc, nàng đã là Nghịch Thiên Giả cấp sáu. Điều gì có thể khiến một nữ nhân chưa biết chút gì thành lợi hại như vậy?

"Mấy người ở nhà đều rất lo cho hai người. Chỉ là bọn họ không biết hai người ở đâu để đi tìm" đợi mấy người kia đều đi ra cả, Thanh Thiện mới từ từ nói.

"Chúng ta biết, nhưng ở đây không thể liên lạc với bên ngoài được, còn ngươi, tại sao giờ mới đến tìm, có phải ngươi không thèm lo lắng cho chúng ta phải không?" Anh Thy một bên bắt mắt nói.

"Đâu có, thật sự ta cũng mới vừa cỗi chết trở về, sau đó biết tin hai người mất tích mới đi tìm mà." kỳ thực lần đó hấn đã chết một lần, bất quá điều này không thể nói ra cho các nàng nghe.

"Cái gì? Ngươi bị làm sao? Có bị thương chỗ nào không?" lúc này Tâm Nhiên cũng hiện lên nỗi lo trong mắt, miệng không ngừng hỏi.

Thanh Thiện thấy nàng lo lắng đến vậy, tâm lý vô cùng sáng khoái cùng cao hứng, hấn cũng là nam nhân, để một nữ nhân vì mình lo lắng vậy cũng thấy lằng lằng a.

"Một vài lời khó nói hết, lần đó Huyền Môn cũng chết mấy người hấn hai người biết chứ? Sự thật thì mình mới trở về hôm qua, may mắn gặp vị tiên bối của Thiên Long phái, cũng nhờ người dẫn mới có thể tới được nơi đây nhanh như vậy."

Về sự việc cách đây bảy tháng, trong môn phái vẫn thường nhắc tới, nhất là Anh Thy thường cùng đám nữ nhân trò chuyện, nàng rõ hơn cả, lần đó tu luyện giới gần bảy mươi người sau cùng chỉ còn sống sót chưa tới mười người mà thôi, nàng từng nghe nói Minh Phong cùng sư phụ hấn giao chiến thế nào với Địa liên yêu hỏa, người bị yêu hỏa giết như thế nào? Lúc đó nàng nghe chỉ như truyện cổ tích, nhưng lâu dần nàng cũng có được thực lực như vậy, nàng từ thư tịch cổ biết đến yêu hỏa lợi hại thế nào? Giờ nghe nói Thanh Thiện cũng có mặt trong trận chiến đó hỏi sao nàng không sợ hãi cho được, rõ ràng câu nói hấn từ cỗi chết trở về không khoa trương chút nào cả.

"Ngươi, tên chết tiệt, vô duyên vô cớ ngươi tới nơi đây làm cái gì?, may mà còn mạng trở về, nếu không ta không tha cho ngươi." Anh Thy tròn mắt tức giận nói.

Thanh Thiện biết hai nàng lo cho mình nên mới vậy, vì thế rửa tai lắng nghe không dám phản kháng nửa lời.

"Hai người ở đây học được rất nhiều a, không ngờ mới mấy tháng đã biến đổi lớn như vậy?" Thanh Thiện vì tránh hai nàng hỏi đến chuyện trốn chết trở về nên hỏi.

"Dĩ nhiên rồi, phải xem bốn tiểu thư là ai chứ, chị Tâm Nhiên thực lực đã đạt tới cấp năm còn ta đã đạt tới cấp sáu, trong môn phái ai cũng gọi chúng ta là thiên tài đó." Anh Thy đắc ý nói.

"Ý, lạ quá, sư phụ từng nói, chỉ cần thực lực mạnh hơn đối phương sẽ tra ra thực lực của người kém hơn, sao ta không nhìn rõ thực lực của ngươi vậy." Anh Thy khẽ sẫm soi hấn rồi nói.

"Không có gì? Các hạ quá khen, quá khen, tại hạ chỉ hơn hai người chút ít mà thôi." ở cùng hai người hấn mới đùa vui về như vậy được.

Tâm Nhiên cũng hơi chần động, vốn nghĩ thực lực của hấn chỉ xấp xỉ như mình, ai ngờ dù được sư phụ tài bồi hết sức vẫn còn kém hấn, mà ngay cả Anh Thy đã đạt tới cấp sáu cũng không nhìn được thực lực của hấn, các nàng trong môn phái được gọi là thiên tài vậy hấn không sư phụ mà thực lực cao như vậy phải gọi là gì đây?

"Người ta không tin, sư phụ bảo ở lứa tuổi thanh niên không có ai vượt qua người ta cả?" Anh Thy phụng phịu nói.

"Được rồi, là mình sai, mình không thể sánh bằng Anh Thy tiểu thư, tại hạ đã sai, xin nhận lỗi vậy." Thanh Thiện vui vẻ nói.

"Thanh Thiện, rút cuộc thực lực bạn ở cấp bao nhiêu?" Tâm Nhiên ngồi bên cạnh cũng tò mò hỏi.

"Đúng thế, rút cuộc ngươi đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp bao nhiêu rồi, cảm nói dối nghe chưa, nếu không đừng trách bốn tiểu thư." nói xong Anh Thy giờ nắm đầm ra dọa nạt.

Nhìn một chút hai nàng, thấy ánh mắt hai người có chút chờ mong, Thanh Thiện cũng không nỡ che giấu liền nói: "Mình cũng vừa bước vào Nghịch Thiên Giả cấp tám."

"Cấp tám liền." Anh Thy miệng khó tin lắm bầm nói. Hai người vốn bằng tuổi nhau vậy mà hấn đạt tới cấp tám, còn nàng chỉ ở cấp sáu, tuy nàng chỉ tu luyện có vài thành, nhưng hấn tu luyện cũng mới hai năm, nàng còn được sư phụ cho ăn đủ thứ, còn hấn chưa từng nhắc đến mình được sư phụ cho cái gì cả.

Ngay lúc này cánh cửa căn phòng bị mở ra, đi đầu là thanh niên rất tuấn mỹ, đi bên cạnh là hai thanh niên khác cũng không kém hơn là mấy.

"Nghe nói bằng hữu của Anh Thy muội cùng Tâm Nhiên sư muội tới chơi, hai muội có lẽ nên giới thiệu bằng hữu mình với mọi người a." Thanh niên đi đầu cao giọng nói.

Thanh Thiện nhìn thấy thanh niên này liền nhớ tới mình gặp hắn rồi, chỉ là Thanh Thiện có cái cảm giác cực kỳ ghét người này, không chỉ người khác đang trò chuyện hắn tự ý xông vào, mà hắn còn có cái nhìn khinh người.

Người đi đầu là Lê Minh Phong, Thanh Thiện dĩ nhiên biết hắn, hai kẻ đi theo hắn Thanh Thiện cũng không biết, nhưng đám người ở đây chẳng ai là không biết hai người này đều là người theo đuổi Tâm Nhiên, vừa nghe nói hai nàng cùng thanh niên bên ngoài gặp mặt, ba người không hẹn mà chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: So Tài

Ngay khi ba người bọn họ đến Tâm Nhiên chỉ khẽ nhủ mày, Anh Thy thì không hề nhìn ba người bọn họ. Điều này khiến ba người mới đến đều mắt mặt, nhưng ba người trước khi đến đã có ý định trước.

"Tại hạ là Minh Phong sư huynh của Anh Thy, không biết vị bằng hữu này xưng hô thế nào?" Lê Minh Phong liền hướng Thanh Thiện nói.

"Bạn của Anh Thy, tên Thanh Thiện."

"Thanh Thiện a, đúng rồi, nghe Anh Thy muội nói cậu thực lực rất mạnh, không biết cậu gia nhập môn phái nào?"

"Thiên Nam môn."

"Thiên Nam môn?" Lê Minh Phong cũng cảm thấy bất ngờ, bởi hắn thấy bên ngoài có Đặng Tinh, hắn ban đầu đoán thanh niên này có lẽ thuộc Thiên Long phái mới đúng chứ? Từ đâu nhảy ra cái Thiên Nam môn vậy, thực lòng từ khi bước vào Nghịch Thiên Giả hắn chưa từng nghe qua Thiên Nam môn, cho dù là tiểu môn phái hình như cũng chưa có thì phải.

"Trong các môn phái tu luyện ta biết không ít? Sao ta không nhớ ra có Thiên Nam môn trong đó vậy?" một thanh niên bên cạnh liền nhỏ giọng hỏi Lê Minh Phong. Có điều hắn cũng không biết đến cái môn phái này, hoặc giả mới thành lập, hoặc giả nó không có tiếng tăm gì nên ít người biết.

"Các ngươi không biết cũng đúng thôi, bởi đó là môn phái của võ giả chứ không phải tu luyện giả. Không biết còn việc gì cần hỏi nữa không?" Thanh Thiện hơi khó chịu nói. Với bản thân hắn biết mình không thù oán với môn phái này, chỉ có duy nhất ba tên đó vì Anh Thy cùng Tâm Nhiên mà đến. Cái loại này hắn nghe nói đến rất nhiều, chỉ là giờ mới gặp.

Thanh Thiện âm thầm đánh giá ba người, kẻ đứng giữa thực lực mạnh nhất đã đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp bảy, hai tên còn lại đều đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp sáu, nếu là trước kia hắn còn sợ nhưng giờ thì không đáng ngại lắm, có lẽ kẻ tên Lê Minh Phong còn có chút nguy hiểm, bởi hắn nghe Đặng Tinh nói đến Phá Diệt Quyết cùng Tàn Thần Đạo của hắn. Nếu hắn thi triển hoàn kỳ thực lực chỉ sợ Nghịch Thiên Giả cấp tám cũng khó đối phó, ít nhất cũng gần đạt tới trung kỳ của cấp tám mới đối phó được hắn.

Tàn Thần Đạo a, hắn cũng muốn so tài với thần binh trong truyền thuyết của người đứng đầu tứ đại thiên quân Phá Diệt Quân.

"Môn phái của võ giả? Ha ha ha." hai người đứng bên cạnh Lê Minh Phong không khống chế được liền cười, cái này nghe lạ lùng mà đúng là tức cười, nam nhân trong lòng Anh Thy, thiên tài tu luyện, thực lực cực mạnh, hóa ra lại là một võ giả, hèn gì khi đến đây hai người bọn họ không có nhìn ra được cảnh giới của đối phương ở mức nào.

Tuy nhiên chỉ có Lê Minh Phong hắn không cười, nếu một võ giả có thể xuống dưới biển sâu vài trăm mét, nói chuyện cười đùa thoải mái thì phải xem lại, hắn đồng dạng cũng không xem thấu thực lực của thanh niên này, hắn biết đối phương không phải là võ giả đơn thuần như lời hắn nói, vậy có hai khả năng, đó là đối phương thực lực cao hơn mình? Cái này hắn không tin tưởng, vậy chỉ còn lại đối phương đang dùng một thuật gì đó khiến che giấu linh hồn của mình đi, cái này hắn cũng từng nghe Nhật Bản có đến pháp quyết này.

"Không biết ba vị còn có gì để hỏi nữa không?" Thanh Thiện cũng mặc cho hai kẻ đó tự nhiên cười, mắt hắn giờ cũng rất cao, kẻ khiến hắn để mắt đến còn chưa tới lượt hai tên này.

"Có ý tứ a, ba tên tiểu tử các ngươi hôm nào rảnh rồi đi cùng nhau như vậy." từ bên ngoài âm thanh nữ nhân vang lên, sau đó thân hình của nàng đã tiến vào.

" Sư phụ." Tâm Nhiên liền hướng nữ nhân mới tới thi lễ.

" Sư thúc."

" Sư thúc."

Người đó đứng là Lương My, nàng đang tu luyện thấy nữ đồ đệ của mình từ trong phòng tu luyện chạy rất nhanh rời khỏi, nàng ở cùng Tâm Nhiên cũng hơn sáu tháng, tính tình vị đồ đệ này nàng cũng hiểu rõ, trừ nàng cùng Anh Thy ra Tâm Nhiên đều đối với người khác lạnh băng, cho dù là nam nhân nào đi nữa nàng cũng không hề liếc mắt chút nào, giờ khiến cho Tâm Nhiên kích động chạy vội đi thì hẳn không phải việc nhỏ. Chính vì thế nàng mới theo chân tới đây, nàng đứng ngoài này quan sát khá lâu, từ khi Anh Thy ôm thanh niên kia tới lúc này, nàng đều nhìn thấy. Nàng cũng đoán được người trong lòng đồ đệ mình là vị thanh niên kia.

Nàng cũng quan sát Thanh Thiện rất kỹ, với thực lực của nàng hẳn làm sao có thể che giấu thực lực của mình được, Lương My hơn hẳn tới ba cấp bậc. Nàng cũng cực kỳ kinh ngạc, đối phương thực lực Nghịch Thiên Giả cấp tám.

Nếu nói nàng ra sức tài bồi Tâm Nhiên để trong thời gian ngắn đạt tới cấp năm thì cần phải có thiên phú kinh người như Anh Thy mới có thể tiến vào cấp sáu, nhưng về sau này, muốn tiến thêm thì phải dựa vào bản thân, hướng chỉ theo nàng dự đoán, Anh Thy nếu muốn tiến tới tầng bảy cũng phải hai năm nữa, còn muốn đạt tới tầng tám ít cũng phải ba năm, tổng cộng phải mất năm năm. Đó là đã kể đến môn phái hết sức tài bồi.

Vậy thanh niên này chỉ mới hai mươi tuổi, chỉ là đệ tử của môn phái võ giả, hẳn đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp tám, nếu nói hẳn là quái vật cũng không quá, nếu trước kia nghe Anh Thy kể về thiếu niên này hẳn còn chưa đúng sự thật.

" Ta phải kéo hẳn vào môn phái mới được, nếu chương môn sư huynh nhìn thấy hẳn hẳn cũng tìm mọi cách kéo hẳn vào mình. Chỉ là nên để cho tên tiểu tử Minh Phong bớt kiêu ngạo một chút đi." Lương My khẽ liếm mép cười gian trá, tựa như Thanh Thiện là con mồi của nàng.

" Ra mặt tiền bối." Thanh Thiện thấy đối phương là sư phụ của Tâm Nhiên cũng chào hỏi.

" Anh hùng xuất thiếu niên a, hèn gì đồ đệ ta lại ngấm trúng ngưoi." Lương My khẽ cười một cái rồi nói. Nơi này ai cũng bị nụ cười của nàng câu dẫn, nói về sắc đẹp Tâm Nhiên thì lạnh lùng, Anh Thy lại hoạt bát, còn Lương My là kiều diễm, ba nàng đứng trung đã trở thành tiêu điểm của mọi người, chỉ là với Tâm Nhiên cùng Anh Thy mọi người dám theo đuổi chứ vị sư muội của chương môn đúng là ít ai dám đánh chủ ý.

"Sư phụ." Tâm Nhiên thấy sư phụ mình nói thế liền khẽ kéo tay áo nàng, khuôn mặt hơi ửng đỏ không dám nhìn Thanh Thiện.

Đây là lãnh diễm băng tâm sao? Tâm Nhiên dù mới vào môn phái nhưng vì sư phụ nàng địa vị rất cao, nên rất nhiều người để ý tới, cái ngoại hiệu lãnh diễm băng tâm cũng vì sự lạnh lùng mà mọi người đặt cho. Đây cũng là lần đầu tiên mọi người thấy nàng đỏ mặt e thẹn giống thiếu nữ như vậy.

Hai thanh niên vừa nghe nói ý trung nhân của Tâm Nhiên thật sự là thanh niên kia, tâm tính đã không thể nhẫn nhịn, chỉ là một tên võ giả nhỏ nhoi lại dám tranh cướp nữ nhân cùng hai Nghịch Thiên Giả cấp sáu.

Nguyễn An cùng Tư Thanh chính là hai đệ tử của lục trưởng lão cùng tam trưởng lão, về thân phận của hẳn cũng là đệ tử hàng thứ hai, thực lực trong lớp thanh niên cũng rất mạnh, nên trong trận chiến tranh đoạt Tâm Nhiên, bọn họ hai người xem là ứng cử viên mạnh nhất, nay tự nhiên nảy ra một tên cản mũi bọn họ sao không giận dữ.

" Thanh Thiện, nghe Anh Thy sư muội nói ngưoi là người mạnh nhất của lớp thanh niên, hôm nay Tư Thanh ta muốn lãnh giáo thực lực của ngưoi."

Trong tâm trí của Anh Thy, nàng luôn luôn xem Thanh Thiện là mạnh nhất, nàng nguyện ý theo hẳn học võ còn hơn ở nơi đây học, chính vì thế mỗi lần nàng cùng đám nữ nhân nơi đây trò chuyện, đều kể về hẳn rất hoàn mỹ, rất mạnh. Chính vì thế đám nam nhân trong Huyền Môn đối với thanh niên tên Thanh Thiện rất có ấn tượng xấu, còn nữ nhân lại muốn tận mắt chứng kiến thực lực của hẳn. Tốt nhất là hẳn cùng Lê Minh Phong giao thủ các nàng lại càng muốn xem.

" Thanh Thiện, đánh hẳn đi, hẳn chính là kẻ hay quấy rầy chị Tâm Nhiên nhất." Anh Thy bên cạnh vì Tâm Nhiên mà lên tiếng, hơn nữa nàng muốn chứng minh với mọi người nàng không hề nói sai về hẳn, nàng cũng có chút chờ mong thực lực của Thanh Thiện, đối với nàng, hẳn mới là mạnh nhất, không ai sánh bằng.

Thanh Thiện từ lúc đầu đã muốn giáo huấn ba người này rồi, nam nhân có tự tôn của mình, nhất là hẳn ở tuổi thanh niên, sao có thể để người khác khinh rẻ, nếu thực lực không bằng người hẳn còn có thể suy nghĩ không thoái thác, nhưng mà hẳn mạnh hơn, mạnh hơn rất nhiều, vì sao phải ỉn nhẫn.

Thanh Thiện quay sang nhìn Tâm Nhiên, thấy nàng không có ý phản đối, còn vị sư phụ nàng cũng không nói gì, hiển nhiên trận chiến này ai cũng muốn xảy ra.

" Ta không cho mình là thiên tài hay mạnh nhất trong lớp thanh niên gì đó, nhưng nếu ngưoi muốn chiến thì ta vui lòng bồi tiếp." Thanh Thiện lạnh nhạt nói.

" Tốt, xem như cuộc chiến giữa hai thanh niên, chỉ là giao lưu mà thôi, hai người các ngưoi theo ta tới Long Hồ đài, nơi đây là nơi các môn sinh dùng để tỷ thí." Lương My vỗ tay một cái rồi tuyên bố, ở đây địa vị cao nhất chính là nàng, vì thế nàng vừa nói ai cũng không phản đối.

Đám người bắt đầu rời đi, đoàn người càng lúc càng đông, vốn ban đầu chỉ hơn hai mươi, sau đó mọi người đều bàn tán rồi gọi nhau đi, lúc này đã quá hai trăm người, mà đám người xem ra còn gọi thêm nữa.

Phong Hồ đài, đài cao gần một mét, sân hình vuông, không biết dùng bằng loại gỗ gì, sân rộng cỡ bốn mươi mét, Thanh Thiện cùng Tư Thanh đều tiến vào giữa sân, bên dưới đám người bắt đầu hò reo cổ vũ, có người bắt đầu phán đoán xem ai là người chiến thắng.

Lương Mỹ từ bên dưới phi thân lên đài, tư thế của nàng tựa như thiên tiên, khiến mấy nam nhân bên dưới không chịu được nước miếng chảy dòng dòng, sức hấp dẫn của vị trưởng lão này quả không kém so với trận chiến này chút nào.

"Các ngươi chỉ là giao lưu một chút, đánh đến là được, không được gây chết người, hay cố ý hạ sát thủ, nghe rõ chưa."

"Vâng, sư thúc."

"Vâng, tiền bối." Thanh Thiện đối với vị sư phụ của Tâm Nhiên lễ phép nói.

"À, Thanh Thiện, ngươi dùng vũ khí gì?" Lương Mỹ thấy Thanh Thiện đi lên đài mà không mang theo vũ khí, vì thế mới hỏi.

"Vẫn bối dùng quyền không dùng vũ khí."

"Vậy à, được, hai người các ngươi bắt đầu đi."

Ngay từ đầu Tư Thanh đã rút ra bảo đao của mình, vốn hấn thấy đối phương chỉ là võ giả nên ý không có dùng đến đao pháp, chỉ là vừa rồi Minh Phong hấn truyền âm nói đối phương không chỉ là võ giả mà là một Nghịch Thiên Giả, nên hấn mới đề phòng như vậy.

Kỳ thực Lê Minh Phong hấn cũng không có lòng tốt đến vậy, hấn chỉ không muốn Tư Thanh quá nhanh đã bị thua, hấn muốn thấy thực lực thật sự của Thanh Thiện.

"Tiếp chiêu." Tư Thanh vừa lên tiếng, đao pháp từ bên hông chém tới, đao quang phát ra âm thanh gió rít, có thể phát ra đao quang dễ dàng như vậy thực lực của võ giả căn bản là không thể làm tới được.

Thanh Thiện vẫn giữ nguyên tư thế như cũ, thân hình chỉ lùi lại một bước đã tránh thoát được một đao.

"Ngươi dùng chân chính đao pháp đi, nếu không trận chiến chẳng có thú vị gì cả." Thanh Thiện lạnh nhạt nói, sự thực hấn không cần phải tránh, dù đứng im thì với thân thể mình hấn cũng không bị gì cả, bất quá hấn không muốn để lộ là phòng ngự thân thể của hấn.

"Tốt, xem Cuồng Long tam đao."

Thân hình Tư Thanh bỗng rời khỏi mặt đất, chiến đao cũng phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, đây là Huyền Băng chân khí hấn tu luyện, thân hình vừa rời khỏi mặt sân, cả người hấn như con ốc xoay tròn.

"Đệ nhất đao." âm thanh hấn vừa hô, thân hình đang xoay tròn giữa không trung liên tục hạ xuống, chiến đao từ trên đầu Thanh Thiện chém xuống.

"Oành." cả chiếc đài rung lên, lúc này Thanh Thiện mới phát hiện cả Long Hồ đài này chắc chắn được cắm chế gì đó bảo hộ, nếu là gỗ thông thường thì không loại nào chịu được sức mạnh như vậy.

Lần này Thanh Thiện cũng chỉ lùi lại hai bước đã tránh thoát khỏi chiêu đao.

"Đệ nhị đao."

Thân hình Tư Thanh vừa hạ xuống đất mũi đao điểm vào sân sau đó bật trở lên không trung, thân hình một lần nữa xoay tròn. Thân hình hấn như con giao long, đao thứ hai đã từ không trung chém tới.

Một lần nữa thân hình Thanh Thiện lùi ra sau, chỉ là bàn chân vừa mới chuyển động thì đao quang đã thay đổi, vốn là tư thế chém xuống lúc này đã chuyển sang chém ngang thân.

"Trốn đi đâu." Tư Thanh đắc ý hô lên.

Thanh Thiện chỉ "hừ" nhẹ một tiếng, mũi chân điểm tới mặt sân rồi phóng lên cao tránh thoát được một đao.

"Đệ tam đao."

Ngay khi Thanh Thiện vừa phi thân lên không trung, thân hình Tư Thanh lại xoay tròn, lần này hấn như mũi khoan, cả thân hình lao về phía Thanh Thiện.

Nhìn thấy chiêu thứ ba này Thanh Thiện không khỏi liên tưởng tới Long Phá của mình, đúng là dựa vào tốc độ xoáy tạo nên lực xuyên thấu, bất quá thân hình đối phương quá to lớn, tốc độ lại chậm hơn nhiều, nếu cứng đối cứng còn có uy lực, nếu đối phương cố tình tránh né thì chiêu này hoàn toàn vô dụng. Hướng chỉ dù đối phương đuổi theo thì chỉ sau vài lần đầu óc sẽ vì xoay nhiều mà không chịu nổi.

Quả nhiên Tư Thanh khi thấy Thanh Thiện hạ thân xuống đài liền dừng lại không dùng đệ tam đao đuổi theo.

"Thanh Thiện, ngươi là giao đấu hay là chơi trốn tìm, có bản lĩnh đừng chạy trốn." Tư Thanh thấy ba lần đối phương đều chỉ tránh né mà không tiếp chiêu liền bực tức nói.

"Nói thật ba chiêu đó quá bình thường, nên ta ngại không muốn hoạt động chân tay. Có chiêu gì khá khá một tý đánh ra xem nào."

"Ngươi. Được lắm, vậy đừng trách ta độc ác." Tư Thanh cười gần một tiếng, tư thế cầm đao cũng thay đổi.

Khí thế của Tư Thanh đã hoàn toàn thay đổi, từ thân thể hần lúc này toát ra khí thế cuồng bạo, đao tựa người, người tựa như đao, thanh chiến đao cũng từ âm đạm sáng lên rất nhiều.

"Đao Hồn." một đao từ cuồng bạo chém thẳng ra, đao quang dài tới mấy mét tốc độ nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

"Oanh."

Thân hình Thanh Thiện lách qua hai bước lại đã tránh thoát. Đao quang lần nữa va chạm vào sân đài, lần này đao quang chém rất sâu vào mặt sân, xem ra lần này Tư Thanh hần đã thực sự tung ra thực lực của mình.

"Hừ, lần này ngươi trốn đi đâu."

Chưa kịp đề đổi phương trụ vững, đao quang đã nhanh như chớp xoay ngang chém tới hông của Thanh Thiện. Mọi người đang đợi Thanh Thiện như thế nào tránh thoát đao quang kia thì đao quang đã chém thân hình Thanh Thiện thành hai mảnh.

"A."

Mấy nữ nhân bên dưới liền kêu lên một tiếng, ngay cả Anh Thy cùng Tâm Nhiên đều nắm chặt nắm tay. Có điều ở nơi đây chỉ mình Lương My lại khẽ cười.

Đao quang vừa chém xuyên qua người Thanh Thiện sau đó liền biến mất.

"Ngươi đã thua." đó không phải là thanh âm của Tư Thanh mà là thanh âm của Thanh Thiện, lúc này hần đã đứng trước mặt đối phương, cánh tay phải còn cầm thanh đao, cánh tay trái đã đánh trúng thân hình Tư Thanh. Một quyền này Thanh Thiện chỉ dùng có hai thành thực lực. Sau đó thân hình Tư Thanh đã run rẩy phun ra một ngụm máu rồi ngã xuống.

"Đây là Phiên Giang Đảo Hải." Thanh âm của Anh Thy dưới bên đài lẩm bẩm nói, chiêu này chính Thanh Thiện đã truyền cho nàng cùng Tâm Nhiên.

Toàn trường chấn động, ai cũng không biết vì sao, lúc đầu họ thấy rõ ràng thân hình Thanh Thiện đã bị đao quang chém thành hai nửa, vậy mà chỉ trong tích tắc kẻ nằm xuống lại là Tư Thanh.

"Thân pháp quá nhanh, không biết hần học ở đâu thứ thân pháp này? xem ra hần còn chưa tung hết thực lực, có lẽ nên để Minh Phong so tài mới lòi hết chân chính thực lực của hần." Lương My khẽ liếm mép mình, nàng đã chọn hần làm con mồi, lúc này chỉ là khởi động, cuộc chơi giờ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Quái Tài Trưởng Lão

"Thiên Họa Thiểm? Là Thiên Họa Thiểm."

Ở dưới đài, góc khuất xa xa, hai trung niên nhân đang đứng xem trận đấu, người vừa mới nói là vị trưởng lão trẻ tuổi nhất trong Huyền Môn, Cao Minh Trúc, vị này năm nay chỉ mới hơn sáu mươi, nếu nói về thực lực thì kém nhất trong các vị trưởng lão, nhưng người này lại được xem quái tài của Huyền Môn. Minh Trúc luận về thiên phú tu luyện có thể nói cực cao lại cũng xem như thiên phú không cao lắm.

Hơn sáu mươi tuổi thực lực chỉ ở mức Nghịch Thiên Giả cấp bảy, thực lực so với Lê Minh Phong còn kém hơn nữa, bất quá tài năng của hần chính ở chỗ nhìn ra chiêu thức, cũng hiểu cận kề về chiêu thức, hầu hết tất cả bí tịch của Huyền Môn hần đều đọc qua hết, hần tu luyện cũng cực nhanh, mỗi chiêu thức chỉ xem qua một lần là hoàn toàn nắm vững yếu quyết. Tài năng của hần ở lĩnh vực này rất cao, có điều hần chỉ hứng thú lý giải sự huyền diệu của chiêu thức mà pháp quyết Huyền Băng Quyết tu luyện lại không chú ý, vì vậy thực lực chỉ dừng lại ở cấp thứ bảy.

"Trúc sư đệ, ngươi nói cái gì Thiên Họa Thiểm? Đó có phải thân pháp của vị thanh niên trên đài kia vừa thi triển không?"

"Đúng vậy sư thúc, thanh niên kia vừa dùng chính là Thiên Họa Thiểm, đệ tử từng xem trong bí tịch cổ, đây là khinh công thân pháp của Đại yêu Họa Kỳ Lân. Chỉ là không biết vì sao thiếu niên này tu luyện được, quả là thân pháp tuyệt diệu." Minh Trúc say mê nói.

"Hà, là khinh công thân pháp của yêu nghiệt, sư diệt có chắc chắn không?." trung niên bên cạnh hỏi lại.

"Dạ đúng thế? Bí tịch cổ có ghi lại, thân pháp này tựa như núi lửa bộc phát, chỉ một bước chân có thể di chuyển hơn trăm mét, so với thiểm điện còn nhanh hơn một chút."

"Được, đề ta lên, tu luyện pháp quyết của yêu nghiệt, rất có thể hấn là yêu nghiệt hoặc đệ tử của yêu nghiệt, yêu nghiệt hoặc đồng đảng của nó đều phải tiêu diệt, sư diệt đi cùng ta."

Thanh Thiện vốn định xuống đài, Lương Mỹ vì còn muốn đề Lê Minh Phong lên đấu, có điều nàng chưa kịp nói thì đã có hai thân ảnh phóng lên Phong Hồ đài, nhìn lại đó là quái tài trưởng lão Minh Trúc cùng vị tứ trưởng lão, chỉ là nàng không rõ vì sao hai người đó tự nhiên lên đài, nhìn khí thế của vị tứ trưởng lão thì rõ ràng có địch ý.

"Xin hỏi vị đạo hữu, thân pháp đạo hữu vừa thi triển có phải Thiên Hòa Thiểm không?"

Thanh Thiện thấy hai trung niên phóng lên đài, mà một trong đó ánh mắt có thể nhìn thấy sát ý, lại thấy hấn hỏi mình như vậy, hấn cũng không có ý giấu giếm "Đúng vậy."

"Yêu nghiệt, dám khinh thường Huyền Môn ta, nhanh tay chịu trói hay để ta ra tay." trung niên nhân cười gằn lạnh lùng, trên tay đã xuất hiện thanh kiếm, rõ ràng không thể thương lượng gì cả.

Trên đài chuyển biến quá nhanh, mọi người thấy chỉ vài phút trước Tư Thanh đang thắng trở nên thảm bại, sau đó hai vị trưởng lão cũng lên, vị tứ trưởng lão chỉ hỏi một câu sau đó rút vũ khí luôn, tình thế không phải là đang so tài đơn thuần mà đối đầu như với kẻ địch vậy.

"Thiên Hòa Thiểm, chẳng phải pháp quyết của Đại yêu Họa Kỳ Lân sao?" Lương Mỹ cũng sửng sốt lắm lắm, giờ nàng đã hiểu vì sao tứ trưởng lão lại địch ý như vậy, người này vô cùng căm thù yêu vật, chỉ cần thứ gì liên quan tới yêu vật hấn đều muốn tuyệt diệt. Nghe nói năm xưa cha mẹ vị tứ trưởng lão này đều là trưởng lão của Huyền Môn, trong trận chiến mấy trăm năm trước đều bị yêu vật giết chết.

Với cảnh giới của Lương Mỹ dĩ nhiên nhìn ra Thanh Thiện không phải yêu vật, hấn chỉ là một con người, nhưng hấn lại tu luyện pháp quyết của yêu vật, trong Nghịch Thiên Giả có lẽ số người như vậy cũng có một ít, nhưng không may hấn đến đệ nhất phái tu chân lại thể hiện pháp quyết của yêu vật. Đây tuy là không phải cấm kỵ của tu luyện giới, cũng có vài người thành danh nhờ pháp quyết do yêu vật sáng tạo, nếu ở tại Nghịch Thiên đại hội thi triển thì thôi, ai ngờ hấn vào tận Huyền Môn thi triển. Đó xem như khinh thường Huyền Môn.

Thanh Thiện từ khi trở thành Nghịch Thiên Giả nào có tiếp xúc với thế giới này nhiều, các môn phái hấn còn chưa biết hết, huống chi là các quy định bất thành văn này.

Chưa đề Thanh Thiện nói gì Hoa Long tứ trưởng lão đã định tiến tới.

Ở bên dưới Anh Thy cùng Tâm Nhiên không ngờ lại xảy ra như vậy, hai nàng lo lắng muốn chết, ánh mắt Tâm Nhiên đều nhìn sư phụ mình như cầu cứu, ở nơi này chỉ có Lương Mỹ có địa vị cao nhất, so với hai vị trưởng lão trên đài còn cao hơn.

"Hấn còn giấu giếm nhiều thứ lắm, để xem lần này hấn có lấy bản lĩnh thật ra không? Không phải hấn còn có vũ khí sao? Yên tâm đi, nếu hấn gặp nguy hiểm ta sẽ cứu hấn." Lương Mỹ vốn đang nghĩ cách cho Minh Phong lên đài, ai ngờ vị tứ sư đệ của nàng lại lên, hấn có mạnh một chút thực lực đã tới mười cấp Nghịch Thiên Giả, xem ra cách thử này còn hiệu nghiệm hơn là dùng Lê Minh Phong.

Lại nói Thanh Thiện, linh hồn lực hấn không hề nhìn ra thực lực của đối phương, hiển nhiên vị trung niên trước mắt này thực lực đã vượt qua hấn, còn hơn bao nhiêu thì hấn không biết. Tâm ý vừa động, Tịch Diệt Long Thương đã ở nơi tay. Giờ hấn không còn dám đùa giỡn như lúc giao đấu với Tư Thanh nữa.

"Chủ nhân, đối phương là mười cấp Nghịch Thiên Giả, hiện tại người không phải đối thủ của hấn, ta nghĩ chúng ta nên trốn đi." ngay khi cầm Tịch Diệt Long Thương, linh hồn Thanh Thiện đã nghe thấy tiếng nhắc nhở của Tam Nhân Ngưu Yêu.

"Mười cấp sao, con mẹ nó quả nhiên là môn phái đứng đầu, không ngờ vừa tới đã gặp phải đối thủ như vậy." Thanh Thiện cũng thầm chửi một câu, thực lực đối phương như thế không phải tương đương cùng Địa liên yêu hỏa sao? Hấn cùng lắm phát huy ra thực lực chín cấp mà thôi, tuy còn kém một cấp nhưng đối phương muốn thịt hấn chỉ sợ dễ dàng như lấy đồ trong túi. Vốn tưởng đối phương chỉ chín cấp là cùng, lúc đó còn liều mạng đánh một trận, nay Tam Nhân Ngưu Yêu nói vậy còn đánh gì nữa.

"Tiền bối, ta cùng tiền bối không thù oán, vì sao đồ oan cho ta là yêu nghiệt, huống chi chỉ dựa vào thân pháp ta tu luyện mà phán đoán, các người không phải lấy lớn hiếp nhỏ sao?" Thanh Thiện tuy vẫn cầm Tịch Diệt Long Thương đề phòng, nhưng hấn rõ ràng cố tránh giao chiến, nếu biết chưa đánh đã thua còn cố ý đánh làm gì cho mạng nhục.

Lương Mỹ tưởng Thanh Thiện lấy ra vũ khí là đề quyết đấu, ai ngờ vừa lấy ra đã nói như vậy, nàng vừa thấy thanh niên này không phải không biết sợ, nếu là kẻ chưa hiểu gì đã chiến đấu nàng thật sự khinh thường, biết thua vẫn đánh là anh hùng sao? Cái đó là người ngu.

"Tâm Nhiên à, con quả tinh mắt khi nhìn trúng hấn đó." Lương Mỹ thì thầm bên tai Tâm Nhiên nói.

"Sư phụ, người còn nói nữa, người mau cứu hấn, hấn thực lực chỉ cấp tám, còn sư thúc lại cấp mười, hấn làm sao đánh cho lại." Tâm Nhiên thấy sư phụ vừa nói, má hơi ửng đỏ, sau đó nói.

" Yên tâm mà, ta xem hấn cũng không muốn đánh đâu, chỉ là không biết vì sao hấn ở trong bản môn cổ ý lộ ra pháp quyết của yêu vật a?" Lương My liền nghi hoặc nói.

" Sư phụ, trong bản môn dùng pháp quyết vừa rồi là của yêu vật sao? Đồ đệ không hiểu."

" Ài, con mới vào môn phái không lâu, hơn nữa suốt ngày tu luyện nên không biết vài quy định của Nghịch Thiên Giả, lúc này Thanh Thiện đánh thắng Tư Thanh chính là dùng Thiên Hóa Thiểm, mà pháp quyết này chính do yêu vật sáng tạo ra, nếu là ở bên ngoài cùng thôi, vì trên thực tế Nghịch Thiên Giả cũng có số ít người vô tình có được pháp quyết của yêu vật và tu luyện, nhưng các môn phái kiêng kỵ để đối phương sử dụng pháp quyết của yêu vật ngay trong bản môn mình, như thế là khinh thường môn phái họ, ai ngờ tên tiểu tử bạn trai của con lại dùng pháp quyết của Đại yêu Hỏa Kỳ Lân ngay trong môn phái, hỏi sao tứ trưởng lão không ra mặt, huống chi tứ trưởng lão đối với những thứ liên quan tới yêu vật rất căm ghét." Lương My liền giải thích.

" Sư phụ, người nghi oan cho hấn rồi, hấn mới tu luyện chưa đến hai năm, mà môn phái Thiên Nam cũng chỉ là võ giả, hấn đâu có được ai nói cho Nghịch Thiên Giả có cái quy định đó."

Ngay khi Tâm Nhiên vừa nói xong thì trên đài đã lại chuyển biến lần nữa. Vị thập trưởng lão Minh Trúc không ngờ lại lao tới bên cạnh sư thúc mình ngăn cản.

" Sư thúc, khoan đã, hấn cảm là Tịch Diệt Long Thương, là thần khí của Hư Thiên Quân."

" Ta mặc kệ hấn cảm cái gì? Những thứ liên quan tới yêu vật đều phải chết."

" Sư thúc, hấn chính là truyền nhân của một trong tứ đại thiên quân, hấn không phải yêu vật đâu? Nếu hấn không tu luyện Hư Thiên Quyết thì không thể nào cảm được cây thương này."

Hoa Long lúc này mới bị câu nói của sư diệt mình cảnh tỉnh, nếu so sánh về kiến thức không ai trong môn phái bằng vị sư diệt trưởng lão này, cũng vì thế hấn mới được ngồi chức trưởng lão.

" Người nói, hấn chính là truyền nhân của Hư Thiên Quân sao?" Hoa Long hỏi lại.

" Đúng, sư thúc, trong các cổ thư của bốn môn ghi lại, chỉ có người nào tu luyện Hư Thiên Quyết mới sử dụng được Tịch Diệt Long Thương, nếu không sẽ bị chiến hồn của ngọn thương này công kích, mà thanh niên này cảm Tịch Diệt Long Thương không bị gì cả, hấn đúng là truyền nhân của Hư Thiên Quân." Minh Trúc một bên giải thích, một bên ánh mắt si mê nhìn vào ngọn thương truyền thuyết này. Hấn đối với các truyền thuyết luôn nghiên cứu rất kỹ, giờ thấy thần khí truyền thuyết sao không si mê cho được.

" Vậy, hấn thi triển Thiên Hóa Thiểm thì sao?" cho dù hấn là truyền nhân của Hư Thiên Quân, nhưng hấn lại dùng pháp quyết của yêu vật đánh đệ tử của Huyền Môn, nếu việc này truyền ra bên ngoài, Huyền Môn chúng ta còn gì mặt mũi.

" Tứ sư đệ, thanh niên này hấn đến đây chỉ là tìm bằng hữu, hấn cũng không phải đến gây sự, còn hấn chỉ mới hai mươi tuổi, thời gian tu luyện chỉ có hai năm, hấn không biết điều này cũng không phải lỗi của hấn." Lương My thấy đến lúc mình lên tiếng, liền phi thân lên đài nói.

" Nhị sư tỷ."

" Nhị sư bá."

Lương My vừa lên, Hoa Long cùng Minh Trúc đều cúi người chào.

" Sư tỷ, nhưng hấn tu luyện là pháp quyết của yêu vật Hỏa Kỳ Lân."

" Ta biết, nhưng trong giới tu luyện, kẻ tu luyện pháp quyết của yêu vật cũng không ít, chỉ cần bọn họ không làm ác, sư đệ còn không thấu hiểu không có pháp quyết tà ác, chỉ còn lòng người ta ác thôi sao?"

" Dạ, sư tỷ."

" Được rồi, lần này hấn đến đây là khách, Huyền Môn chúng ta không thể khi dễ một hậu bối, nếu không vị Đặng Tinh sẽ khinh thường chúng ta, cuộc so tài đến đây là thôi, các người cũng giải tán đi."

Nghe âm thanh của vị nhị trưởng lão trên đài, đám người bắt đầu rời đi, Lê Minh Phong dù chưa cam lòng nhưng hấn hiện tại không muốn giao đấu với Thanh Thiện, không nói hấn nhìn không thấu đối phương mà nghe thập trưởng lão nói Thanh Thiện là truyền nhân của Hư Thiên Quân, mà vũ khí trên tay hấn chính là Tịch Diệt Long Thương, về uy lực không hề thua kém Tàn Thần Đao của hấn.

Vị tứ trưởng lão Hoa Long cũng hậm hực rời đi, trên đài lúc này chỉ còn lại vị quái tài trưởng lão, Lương My, Anh Thy, Tâm Nhiên, Đặng Tinh cùng Thanh Thiện.

" Thanh Thiện, nghe nói cậu chỉ gia nhập môn phái võ giả, cậu có nghĩ tới gia nhập Huyền Môn chúng ta không?" Lương My nở nụ cười tựa như yêu mị, sau đó hướng Thanh Thiện nói.

"Đúng đó, hay người gia nhập Huyền Môn đi, ba người chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt rồi." Anh Thy bên cạnh vui mừng nói.

Tâm Nhiên ánh mắt cũng gắt gao nhìn Thanh Thiện, hiển nhiên nàng mong chờ hần đồng ý.

Sự thật các môn phái cực ít thu nhận đệ tử giữa chừng như vậy, tựa như Thanh Thiện, nếu thu nhận hần thì phải để hần tiếp tục tu luyện pháp quyết của chính hần, bọn họ không thể bắt hần tu luyện lại từ đầu pháp quyết của môn phái, điều bọn họ cần là chỉ điểm cho hần, và hần vì môn phái làm dạng danh.

Tuy vậy, được chỉ điểm so với tự mình tu luyện tốt hơn rất nhiều, cũng đỡ hần đi đường vòng, kinh nghiệm đúc rút từ mấy ngàn năm đó không phải đồ bỏ, mà là bảo tàng quý giá của các môn phái.

Lúc này Đặng Tinh thật sự bất an, vốn hần nghĩ Thanh Thiện đã đồng ý gia nhập Thiên Long phái của hần, nhưng giờ hần biết người Thanh Thiện tìm lại chính là đệ tử của Huyền Môn, dựa vào biểu hiện lúc này quan hệ của ba người rất không đơn giản là bằng hữu. Mà lúc này vị nhị trưởng lão yêu mị này lại mời hần gia nhập Huyền Môn, dù gì Huyền Môn cũng là đệ nhất phái trong Nghịch Thiên giới, hần là sợ Thanh Thiện đổi ý, vậy tất cả cố gắng của hần đúng là đổ xuống sông xuống biển hết.

"Tiền bối, văn bối đã nhận lời Đặng Tinh tiền bối gia nhập Thiên Long phái, văn bối không thể vừa đáp ứng lại thay đổi, mong tiền bối lượng thứ." Thanh Thiện liền nói, ánh mắt của hần cũng hướng hai nàng tựa như xin lỗi vậy.

Hần vừa nói, Anh Thy liền sụ mặt, Tâm Nhiên không biết suy nghĩ gì, nhưng xem bộ cũng không vui.

Lương Mỹ tuy cũng đoán trước Thiên Long phái sẽ ra tay trước, nàng chỉ là không nghĩ tới Tâm Nhiên cùng Anh Thy ở nơi đây mà hần không thay đổi quyết định, xem ra thanh niên này rất có cốt khí, không giống đám nam nhân vì nữ nhân mà thay đổi chủ kiến của mình.

"Ồ, nếu vậy thì phải chúc mừng Thiên Long phái thu được nhân tài rồi, giờ cũng không còn sớm, có lẽ đã đến giờ ăn rồi, ta cũng phải cáo lui." Lương Mỹ nói xong liền rời đi.

Đặng Tinh biết ba người bọn họ đều có chuyện muốn nói cũng chủ động rời đi, cuối cùng chỉ còn lại ba người cùng vị quái tài Minh Trúc.

"Xin hỏi, vị tiền bối này xưng hô thế nào?" Thanh Thiện thấy đối phương cứ nhìn chằm chằm vào Tịch Diệt Long Thương, mà lại như có điều gì muốn nói với mình, hần liền lên tiếng nói.

"A, không cần, không cần xưng hô thế, ta nếu về bối phận còn là sư đệ của hai nàng, người cứ gọi ta là Minh Trúc cũng được."

Minh Trúc mặc dù tuổi đã quá sáu mươi, còn về bề ngoài cũng gần bốn mươi, bất quá về bối phận chỉ là sư đệ của Anh Thy cùng Tâm Nhiên, dù sao hai nàng cũng là đệ tử của chương môn cùng nhị trưởng lão, mà nhị trưởng lão chính là sư bá của Minh Trúc, Minh Trúc hần bảo Thanh Thiện xưng tên trực tiếp cũng không sai.

"Không biết Thanh Thiện đạo hữu có thời gian rồi không? Tại hạ có thể lĩnh giáo một chút được không?" Minh Trúc liền nói tiếp.

"Lĩnh Giáo?" Thanh Thiện liền nhún mày hỏi lại, bởi hần nhận ra đối phương chỉ mới ở cấp bảy Nghịch Thiên Giả, dù thế nào cũng không phải đối thủ của mình, huống chi nếu phải đánh nhau nữa không biết còn xảy ra cái gì nữa?

"Không, ý của ta không phải đánh nhau, nếu có thể ta chỉ muốn, ... chỉ muốn xem thương pháp của Tịch Diệt Long Thương mà thôi." Minh Trúc gãi đầu nói, hần cũng biết muốn xem chiêu thức của người khác rất là khó, đối phương lúc giao đấu thi triển ra nhìn cũng được, bởi trí nhớ hần vô cùng tốt, nhưng giờ hần không may cần trận đấu, muốn nhìn chiêu thức đối phương rất khó, có điều hần rất thích nghiên cứu chiêu thức, nên lần này mới khó mở lời như vậy.

"Xem thương pháp?" Thanh Thiện biết chiêu thức là khó để người ngoài biết, mặc dù biết chiêu thức cũng vô dụng, bởi vì cách vận dụng chân khí trong kinh mạch không ai có thể biết, tuy vậy đó cũng là cấm kỵ, nếu biết chiêu thức, đối phương có thể đoán biết được trước để tránh né cùng phản công, đó là vô cùng bất lợi.

"Thanh Thiện, vị này có danh hiệu quái tài của Huyền Môn, nghe nói hần chỉ một lần nhìn là nhớ được hết, cho dù nhanh đến đâu hần cũng nhìn ra, mà hần có biệt tài đó là nhìn ra được sự ảo diệu của chiêu thức, có rất nhiều võ công của môn phái được hần cải sửa lại uy lực tăng lên rất nhiều, từng có cả vị trưởng lão đến nhờ hần chỉ điểm chiêu thức nữa." thanh âm của Anh Thy lúc này lại truyền tới tai Thanh Thiện.

"Hần thật sự nhìn người ta thi triển một lần liền nhớ hết sao?" Thanh Thiện liền truyền âm hỏi lại.

"Đúng thế, mười năm trước kia, hần đi tham dự Nghịch Thiên đại hội, các chiêu thức hần xem qua một lần đều hiểu được ảo diệu trong đó, vì thế hần dù thực lực không mạnh lại chỉ là hậu bối mà vẫn được ngồi vào vị trí trưởng lão."

Thanh Thiện nhớ rõ, ban này hai người lên đài, chỉ sợ Thiên Hóa Thiểm của hần chính là vị quái tài trước mắt này nhìn ra, mà hần cũng là người ngăn cản vị trưởng lão kia giao đấu với mình? Nếu lúc đó hần không ngăn cản thì không phải hần có thể nhìn thấy thương pháp của Thanh Thiện sao?

Thanh Thiện được Đặng Tinh nói về Nghịch Thiên đại hội, lúc đó hần nhất định tham gia, nếu bị vị quái tài này nhìn thấy không phải sẽ bị hần nhớ hết rồi sao?

Trong các thương pháp, Long Phá cùng Vô Cực Thủ đến nay Thanh Thiện vẫn cảm giác vương vấn, nói về Long Phá, khi đối chiêu Long Phá rất có ưu

thể, lực xuyên thấu của nó rất mạnh, chỉ là khi thi triển ra rất khó thu hồi cùng chuyển hướng. Trong khi thương pháp đó có ghi, một chiêu này nhanh tựa không ai tránh khỏi, cái này Thanh Thiện tựa như sắp đại thành, nhưng ở cảnh giới thứ hai, "chậm vô cùng, lấy tĩnh chế động, lấy chậm thắng nhanh", Thanh Thiện dù luyện bao nhiêu lần vẫn thấy mờ mịt, có thể hấn quá ít kinh nghiệm cùng cao thủ giao đấu nên chưa lĩnh ngộ được, cũng có thể cảnh giới của hắn còn chưa đủ.

Còn Vô Cực Thủ, phòng ngự thương pháp này nghe Hư Thiên Quân nói, nếu luyện tới mức cao nhất thì có thể đứng dưới thiên kiếp mà vô sự, đến nay Vô Cực Thủ của Thanh Thiện cũng mới ở mức ban đầu, dựa vào tốc độ để ngăn chặn đối phương, cảnh giới tiếp theo hắn cũng không nghĩ ra.

"Có nên nhân cơ hội này học hỏi đối phương?" Thanh Thiện trong lòng tranh đấu, bởi hắn biết chiêu thức nếu không có cách vận dụng chân khí cũng vô dụng, không những uy lực giảm đi rất nhiều mà đó chỉ xem như bắt chước đứng tư thế mà thôi. Huống chi đối phương đều có cơ hội nhìn thấy chiêu thức của hắn, lúc giao đấu muốn không dùng chiêu thức là không thể a.

"Cũng được, chiều nay nếu Minh Trúc huynh không có việc tiểu đệ cũng muốn nhờ huynh chỉ điểm thêm."

"Không dám, chiều nay, quyết định như vậy nha, lúc đó Minh Trúc sẽ đến tìm, hiện tại cáo từ."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Quái Tài Minh Trúc

"Chủ nhân, hấn thực lực ở tám cấp, có thêm Tịch Diệt Long Thương thực lực cao nhất đạt tới chín cấp."

"Ma Long, người nói nếu ta giao thủ cùng hấn phần thắng sẽ thế nào?"

"Chủ nhân, về thực lực, thuộc hạ có lẽ mạnh hơn Ngu Yếu một chút, khi giao đấu thật sự nếu hấn thức tỉnh được Ngu Yếu thì người không thắng được hấn, nếu hấn còn chưa đánh thức được Ngu Yếu thì người mới thắng được."

Ma Long, bản thể là một Hắc Long, năm xưa hắn giết người vô số, so với Tam Nhân Ngu Yếu chỉ hơn không kém, vì thế hắn còn được xưng hô là Ma Long. Phá Diệt thiên quân sau trăm năm tu luyện trở thành đệ nhất thiên quân, vì tìm kiếm chiến hồn nên mới ra tay thu phục Ma Long. Ma Long nếu so với Ngu Yếu thì còn thành danh trước rất nhiều, về thực lực cũng cao hơn Tam Nhân Ngu Yếu một chút. Bởi vì Ma Long cùng Tam Nhân Ngu Yếu đều không thể tiến vào thần thú cấp bậc cho nên dù mấy ngàn năm qua đi chúng nó thực lực vẫn không mấy khác biệt.

"Nếu hấn không dùng được binh khí chẳng lẽ ta không giết được hấn sao?" Lê Minh Phong nghiêng răng nói.

Hắn về pháp quyết, binh khí đều chỉ nhìn hơn Thanh Thiện chút ít, nhưng nói về thực lực thì hắn chỉ mới bước vào Nghịch Thiên Giả cấp bảy mà thôi, vẫn còn kém Thanh Thiện cả một cấp bậc. Ở tầng sáu đỉnh cấp hấn có thể so sánh với cấp tám sơ cấp, mà hấn sơ nhập tầng bảy thực lực nếu dùng Tàn Thần Dao liên ngang hàng với tám cấp Nghịch Thiên Giả trung kỳ, lấy thực lực này đánh với Nghịch Thiên Giả cấp tám không phòng bị hấn tin tưởng mình có thể thành công.

Đánh lén? Dựa vào linh hồn của Ma Long hấn có thể đến gần đối phương mà đối phương không hề hay biết, huống chi Thanh Thiện không thể cả ngày cầm Tịch Diệt Long Thương bên người, không cầm thần binh trên tay thì linh hồn không thể tương thông, chỉ cần như thế cho dù Ngu Yếu cũng không thể thông tri được.

Chỉ cần giết chết Thanh Thiện hấn có thể chiếm được thân thể của Anh Thy, không nói Anh Thy là Băng phách chi tinh mà thân hình nàng, khuôn mặt đều tuyệt đối là mỹ nữ, có thể ôm mỹ nữ cùng nhau song tu, thực lực lại tiếp tục tăng tiến, còn điều gì hoàn hảo hơn thế nữa? Càng nghĩ tới mỹ cảnh, Minh Phong hấn càng quyết tâm giết chết cái gai trong mắt này.

Thanh Thiện lúc này lại vui vẻ cùng Anh Thy, Tâm Nhiên trò chuyện, vui vẻ vì ba người xem như người thân lâu ngày gặp lại, sau đó càng nàng muốn hấn kể xem ở nhà có gì xảy ra không?, Thanh Thiện vì cùng Văn Thành trò chuyện nên cũng biết một chút, mà vui nữa là vì Thanh Thiện vừa giáo huấn Tư Thanh, tuy cùng môn phái nhưng mấy người đó cứ bám lấy hai nàng, ai cũng thấy khó chịu, các nàng còn tiếc vì Thanh Thiện không đánh cho Minh Phong một trận a.

Đi dạo quanh Huyền Môn, vẫn có vài ánh mắt dõi theo ba người, nam nhân thì đổ kị, nữ thì hâm mộ, lúc sáng biểu hiện của Thanh Thiện đúng là thiếu niên anh hùng trong lòng các nàng, mà các nàng lại từng nghe Anh Thy kể về hấn từng một người tiêu diệt cả bang phái, ở Lam Sa phái một thương tiêu diệt địch nhân, sau đó đại chiến cùng long tộc, tất cả dưới con mắt cường điệu của Anh Thy có thể hấn là đại anh hùng võ công vô địch. Đó không phải mơ ước của vô số nữ nhân sao?

Ba người đi dạo vài tiếng sau đó trở lại phòng khách Thanh Thiện đang ở, vừa về tới các nàng đã thấy Minh Trúc đang đứng ở đó, xem ra vị quái tài này vì được Thanh Thiện hứa hẹn nên đã tìm đến, với tính cách của hấn có lẽ đợi cũng được một thời gian.

"Minh Trúc ra mắt hai vị sư tỷ, Thanh Thiện đạo hữu, không biết lúc này đạo hữu đã rảnh rồi chưa?" Minh Trúc thấy ba người đi đến liền chào, nhưng ánh mắt chỉ chăm chú Thanh Thiện, nhìn thấy ánh mắt này hai nữ nhân bên cạnh không khỏi có chút ghê người lại ghen tị a, may mắn Anh Thy biết vị quái tài sư đệ này đơn thuần chỉ say mê võ công.

"Hai người các người cứ trao đổi võ công đi, chúng ta cũng còn có việc của mình." Tâm Nhiên cùng Anh Thy nói xong liền rời đi, hai nàng vốn thông minh, ở thế giới này thực lực mới là đạo lý, dù hai người còn muốn theo trò chuyện nhưng cũng biết lúc nào thì thích hợp.

"Thanh Thiện đạo hữu, chúng ta đi tới nơi của ta được chứ? Nơi đây luận bàn chỉ sợ không tiện. Hay là đến nơi của tại hạ có được không?" Minh Trúc liền lên tiếng nói.

Thanh Thiện cũng nhìn ra nơi này không thích hợp, nơi đây không gian nhỏ hẹp không tiện để thi triển võ công, mà quan trọng là nơi đây đông người qua lại, võ công luôn luôn là thứ cần ẩn giấu càng kỹ càng tốt, cũng chỉ có vị quái tài này mới có quái ý này. Nếu Thanh Thiện không phải biết vị này chỉ nhìn qua một lần là nhớ, hơn nữa năm nào hắn cũng đều đến Nghịch Thiên đại hội thì lúc trước không đáp ứng hắn rồi.

Huyền Môn đệ tử chia làm năm phân khu, khu cao nhất cũng ở sâu nhất là nơi trường môn ở, kế tiếp là nơi dành cho các trưởng lão, rồi đến nữa là các đệ tử đời kế tiếp, ở mỗi phân khu đều phân biệt dành cho nữ nhân cùng nam nhân, Huyền Môn có mười vị trưởng lão, trong đó có bảy vị là nam nhân, phòng của Minh Trúc chính là phòng cuối cùng bên trong nơi này.

Thanh Thiện vừa đi tới nơi đây thì thấy vô cùng sáng khoái, thiên địa linh khí nơi đây so với nơi hắn vừa ở càng nồng đậm gấp cả chục lần, đệ nhất môn phái quả không phải hư danh a, Thanh Thiện cũng than một tiếng. Nơi này đúng là thích hợp để luận bàn, trước căn nhà của Minh Trúc là khoảng sân rộng tới mấy chục mét, ở trong đó còn có giả bình khí, đủ thập bát ban bình khí từ đại đao cho đến nhỏ nhất là đoản kiếm.

"Chúng ta có thể bắt đầu rồi, đạo hữu có thể thi triển thương pháp rồi." Minh Trúc đưa cho Thanh Thiện một ngọn thương rồi nói.

"À, Minh Trúc đạo hữu, trước khi thi triển ta có thể nói một chút không?"

"Tất nhiên, xin mời nói."

"Thương pháp này trước khi tại hạ được truyền lại đã thế không ngoại truyền ra ngoài, nếu giờ thi triển trước mặt đạo hữu há không phải đã phá bỏ lời thề sao?" Thanh Thiện ra vẻ khó khăn nói.

"Cái này cũng tính truyền võ công sao? Không phải các khẩu quyết cùng đường vận hành tại hạ đều không biết sao?" Minh Trúc khó hiểu hỏi lại.

"Cái này đương nhiên a, khi lộ ra chiêu thức, nếu là địch nhân biết trước thì có thể phá giải, phản kích, khi đó không phải tại hạ sẽ gặp nguy hiểm sao?"

"Cũng đúng, nếu biết trước đúng là có thể tìm cách phá giải, nhưng tại hạ xưa nay chỉ nghiên cứu ảo diệu của chiêu thức, chứ chưa từng nghĩ cách phá giải nó, huống chi muốn phá giải cũng đâu dễ dàng, chiêu thức càng cao càng không có nhược điểm, võ công lấy chân khí làm gốc, chiêu thức chỉ là hình thái bên ngoài, chiêu thức lại biến hóa đa đoan, có thể phá được nhất thời cũng không phá được hoàn toàn, nếu đạo hữu không tin Minh Trúc ta có thể lấy danh nghĩa Huyền Môn ra thề." Minh Trúc thấy Thanh Thiện dường như không nguyện ý thể hiện thương pháp liền nói.

Về thực chất đúng như Minh Trúc hắn nói, con đường của tu luyện giả khác hẳn với võ giả, bởi khi tu luyện giả giao đấu đã không còn đứng trên mặt đất giao đấu, rất nhiều chiêu thức khi thi triển ở góc độ khác nhau đều hoàn toàn khác nhau, vì thế tu luyện giả lấy võ công, chiêu thức của mình để áp đảo chứ không ai phí thời gian đi nhìn chiêu thức đối phương rồi nghĩ cách phá giải, huống chi vũ khí của tu luyện giả đều có khả năng phóng là kiếm khí, đao khí... còn các pháp bảo có thể tự do di chuyển, dùng chiêu thức khắc chế chiêu thức chỉ đúng khi hai người giao đấu như võ giả mà thôi, vì thế con đường này không ai đi cả.

Thanh Thiện cũng hiểu vấn đề này, vì thế hắn mới chấp nhận tới đây, chỉ là hắn không muốn chịu thiệt, đã thi triển chiêu thức của mình thì đối phương cũng nên xuất ra thứ gì a.

"Kỳ thực tại hạ cũng có thể thi triển, nhưng nếu như vậy thì tại hạ có chút thiệt thòi, nếu Minh Trúc đạo hữu có thể lấy ra chiêu thức hoặc thứ tương tự ra trao đổi cũng được." Thanh Thiện gợi ý nói.

"Trao đổi, Thanh Thiện đạo hữu muốn thứ gì trao đổi, tại hạ ngoài các chiêu thức nắm rõ ra quả thật các thứ khác ..." nói đến đây Minh Trúc cũng nói nhỏ lại tựa như xấu hổ, hắn si mê võ công của thiên hạ, chiêu thức càng tinh diệu hắn càng si mê, thấu hiểu sự huyền ảo trong đó không phải là khó với hắn, nhưng những thứ khác hắn lại không mấy thành tựu lắm.

"Tại hạ là thi triển thương pháp của Hư Thiên Quân, nếu các hạ có thể lấy võ công của thiên quân khác làm trao đổi cũng xem như công bằng."

"Võ công của thiên quân khác?" Minh Trúc cảm thấy đối phương cũng không sai, ở trong môn phái, mỗi lần có người đến thi triển võ công đừng nói trao đổi mà còn phải xin hắn, bởi khi thi triển hắn có thể nhìn ra ảo diệu của chiêu thức, sau đó hắn sẽ truyền thụ lại, cái này xem như trao đổi rồi, nhưng các lần đó là người ta tự nguyện đến, còn lần này là hắn mời Thanh Thiện đến, hơn nữa Minh Trúc hắn cũng biết chiêu thức của thiên quân sáng tạo ra ảo diệu tới mức nào, cho nên hắn cho rằng trao đổi cũng không sai.

"Năm xưa, sư phụ tại hạ từng nói, trong các thiên quân thì Phá Diệt Quân là người mạnh nhất, cũng là thiên tư tu luyện cao nhất, chiêu thức của Tàn Thần Đao bá đạo vô cùng, đáng tiếc cho tới bây giờ cũng chưa từng được tận mắt nhìn thấy." Thanh Thiện lại bên cạnh thở dài nói.

"A, đao pháp của Phá Diệt Quân đúng là rất bá đạo lại chứa đựng rất nhiều ý cảnh trong đó, đó cũng là đao pháp cao nhất tại hạ từng nhìn thấy." Minh Trúc cũng nói, về phương diện chiêu thức hắn cơ hồ thấy được mọi ảo diệu, năm đó Lê Minh Phong cũng từng đến nhờ hắn chỉ điểm, hắn nghiền ngẫm

cả ngày trời mới có thể trả lời vấn đề của Minh Phong, vì thế Thanh Thiện vừa khen đạo pháp này hẳn cũng không suy nghĩ nói ra.

"Không biết đạo pháp của Phá Diệt Quân cùng thương pháp của Hư Thiên Quân, thứ nào mạnh hơn thứ nào a. Minh Trúc đạo hữu, tại hạ thi triển thương pháp, đạo hữu thi triển đạo pháp, chúng ta ấn chứng xem chiêu thức của người nào xuất sắc hơn có được không?"

Minh Trúc lúc đầu còn chút ngần ngại, sau đó liền gật đầu, nắm đó chỉ điểm cho Minh Phong, hẳn cũng không thể sẽ không lấy đạo pháp này sử dụng trước mặt người khác, Minh Trúc hẳn cho rằng, khi giao đấu Minh Phong hẳn có thể để người khác nhìn thấy đạo pháp đó, người khác cũng có thể bắt chước sử dụng nó, vì thế Minh Trúc giờ sử dụng cũng không vấn đề gì. Chỉ là Minh Trúc hẳn không nghĩ đến, ai có khả năng nhìn một lần thi triển mà hoàn toàn nhớ rõ chiêu thức chứ? Ngoài hẳn được xưng quái thiên tài còn ai khác đâu. Huống chi thi triển chỉ là chiêu thức.

Thanh Thiện thấy đối phương đồng ý cũng liền vui mừng, hẳn không muốn học đạo pháp gì đó, hẳn hai lần gặp đã không thích cái tên Lê Minh Phong, vì thế chuẩn bị một chút cũng không sao? Mà tu luyện giả có câu "vạn pháp quy tông" tất cả con đường tu luyện đều dẫn tới một điểm, như Nghịch Thiên Giả xưng hô là thiên quân, Tu Chân Giả xưng là chí tôn, Nhật Bản xưng là thần giả, kỳ thực ba cảnh giới này của nhân loại đều tương đương nhau, đó gọi là vạn pháp quy tông. Đạo pháp có ý cảnh của nó, thương pháp cũng vậy, mà nó đi đến tận cùng là cực mạnh công kích, cho nên rất nhiều thứ có thể cùng đường, dựa vào đạo pháp có thể tăng tiến cảnh giới của thương pháp bản thân.

Thanh Thiện bắt đầu xuất ra thương pháp công kích của Hư Thiên Quyết, Long Phá. Sau đó vừa luyện vừa nói ra những cảnh giới của chiêu này. Tiếp đến lại thi triển Vô Cực Thủ phòng ngự thương pháp, lúc này Minh Trúc cả người đều chìm sâu vào yên tĩnh. Thanh Thiện cũng không quấy rầy hẳn, hẳn biết Minh Trúc đang nhớ lại chiêu thức.

"Hay, quá hay."

Thanh Thiện ngồi một bên tu luyện, chưa tới hai giờ đã thấy âm thanh của Minh Trúc vang lên, chỉ là không biết hẳn đã thấu hiểu hết hai chiêu đó chưa, nếu thật sự hiểu hết thì hẳn đúng là quái vật a.

"Thanh Thiện đạo hữu, người xem này, cái chiêu Long Phá đó, ở cảnh giới thứ nhất xem như đạo hữu đã đạt được, còn ở cảnh giới thứ hai? Ta xem nào, có thể là như thế này."

Minh Trúc vừa nói sau đó liền rút một ngọn thương trên giá binh khí xuống, sau đó bắt đầu luyện, thương pháp của hẳn bắt đầu rất nhanh, tựa như không còn nhìn thấy ngọn thương, chỉ vài phút sau cây thương trong tay bắt đầu chậm dần, tuy nói là chậm, nhưng Thanh Thiện lại cảm giác được nó không chậm, một chiêu sáu thức này đều là đâm ra, mỗi chiêu ẩn chứa lực xuyên thấu, ở đầu mũi thương tựa như xoắn ốc, đúng như trong bia đá từng ghi chép lại, càng về sau Thanh Thiện càng kinh sợ, thương trong tay Minh Trúc thi triển ra rất chậm, vậy mà lại xuất hiện thương ảnh, Thanh Thiện có thể thấy được mỗi nơi thương ảnh đi qua khung cửa tựa như rung lên một chút, y hệt như lúc chụp ảnh mà tay người chụp run run, bức ảnh sẽ bị rung hình.

Thanh Thiện hít một hơi dài, "Thiên tài a, không phải là quái vật."

"Đạo hữu, người thấy ta thi triển có đúng không?" Minh Trúc thấy Thanh Thiện trầm tư không nói, liền tưởng mình luyện có gì sai liền hỏi.

"Không, ý cảnh của chiêu này ta nghĩ đúng như đạo hữu vừa thi triển, mặc dù tại hạ vẫn chưa hiểu được nhưng thương quyết có nói tới. Minh Trúc huynh quả nhiên là thiên tài trong thiên tài, tiêu đệ không thể không khâm phục." lời của Thanh Thiện lúc này đúng là thật lòng mình.

"Đạo hữu chê cười, sự thật thì tại hạ từng thấy được ý cảnh như vậy, nên lần này chỉ mất vài tiếng đồng hồ đã hiểu được, nếu không phải trước kia xem qua đạo pháp của Phá Diệt Quân chỉ sợ tại hạ phải mất một ngày mới thấu hiểu." năm xưa chỉ điểm cho Minh Phong, hẳn đã thấy qua ý cảnh này, nên khi Thanh Thiện thi triển hẳn liền rất nhanh hiểu được, lần trước phải mất một ngày hẳn mới hiểu, nên tất cả lời đều là sự thật.

"Đạo pháp của Phá Diệt Quân cũng có ý cảnh như vậy?" Thanh Thiện khẽ kêu may mắn, Lê Minh Phong hẳn được quái tài này chỉ điểm, đạo pháp chỉ sợ đã hoàn thiện, trong khi hẳn tự mình tu luyện, đúng là còn kém quá xa, lần này nếu không tìm hiểu hết ảo diệu của Thương Pháp hẳn thể không rời khỏi Huyền Môn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Linh Hồn Thiên Phú

"Minh Trúc huynh, xin mời chỉ giáo."

"Cảnh giới của chậm không phải là ý nghĩa chậm chạp trì trệ, nếu thế giới có âm dương thì đây là hai thái cực nhanh chậm, nhanh luôn gắn với chí dương tức là cảnh giới đầu tiên, còn chậm lại gắn liền với chí âm tức cực nhu nhuyễn, chỉ cần thương pháp mềm mại tựa như sóng biển nhấp nhô có thể dần dần luyện thành ý cảnh của tầng thứ hai này." Minh Trúc suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói. Sau đó lại cầm cây thương mà luyện rất từ từ, ở tạo nghệ của chiêu thức Minh Trúc đúng là rất cao, vừa thi triển đã hình thành, không gian một lần nữa chấn động.

Thanh Thiện lần này đã nhìn rõ, mà linh hồn của hắn cũng có cảm ứng được một chút của ý cảnh Minh Trúc vừa mới nói tới, Thanh Thiện lập tức nhắm mắt tưởng tượng ra ý cảnh này, hắn lúc như ở trên đệm bông mà nằm, lúc lại như cảm giác sóng biển vỗ về, rất nhẹ nhàng, không tự chủ ngón thương trên tay bắt đầu từ từ đâm tới, hắn một mực cứ đứng như vậy đâm tới, đó không phải Long Phá mà chỉ là đâm, duy nhất đâm về phía trước.

Minh Trúc ở một bên cũng thấy thiên phú Thanh Thiện hơn hẳn mấy người lúc trước hắn từng chỉ điểm, ngay cả Minh Phong cũng không thể nhanh như vậy lĩnh ngộ, có điều so với Minh Trúc, Thanh Thiện còn kém nhiều, nên hắn không để ý tới nữa, xem như lĩnh ngộ nhanh như thế chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Trong con mắt của đại đại thiên tài thì thiên tài chỉ là bình thường a.

Thanh Thiện chìm vào tu luyện thì Minh Trúc cũng không bỏ lỡ thời gian, hắn cũng lấy cây thương một mực diễn luyện lại Vô Cực Thủ, nếu ai nhìn cảnh này chắc thấy kỳ lạ, nhìn hai người không giống luyện công gì, một người chỉ đâm, thế đâm yếu ớt đến đáng thương, hoàn toàn vô lực, người còn lại thì lúc gạt trái, lúc đỡ phải, ngón thương khi nhanh khi chậm, bất quá hai người khác nhau một người liên tục di chuyển gạt đỡ, một người lại đứng im đâm liên tục.

"Oong, oong, oong"

Âm thanh của sân luyện càng lúc càng lớn, mà âm thanh đó xuất phát từ mỗi thế đâm của Thanh Thiện, chỉ đâm nhẹ nhàng như vậy mà không gian không ngừng chấn động, đây không phải âm thanh do gió rít mà thật sự không gian chấn động.

Nếu ai quan sát lúc này thật sự cảnh tay cầm thương của Thanh Thiện mềm dẻo tựa như người đang uốn dẻo cùng thân ngón thương, không còn cứng rắn như lúc vừa mới đầu nữa.

Minh Trúc cũng vì âm thanh phát ra liên tục này mà dừng tu luyện lại, lúc đầu ý cảnh của chiêu này Minh Trúc nắm vững hơn xa Thanh Thiện, chỉ là chân khí vận chuyển khi hắn không biết nên uy lực giảm đi rất nhiều, giờ Thanh Thiện ở trong tu luyện, mới đầu không dùng chút nào chân khí, sau đó vì thói quen vừa luyện tập vừa di chuyển chân khí theo chiêu thức, vì thế dù chân khí chỉ dùng chút ít mà có thể gây chấn động như vậy, dĩ nhiên ý cảnh tầng hai hắn đã nắm giữ.

Thanh Thiện vì cảm giác chiêu thức đã gần hoàn hảo, sau này chỉ cần chuyên tâm khổ luyện sẽ càng thành thực thu phát tùy tâm, vấn đề này không thể giải quyết nhất thời, chỉ có thời gian mới có thể hình thành.

"Thanh Thiện đạo hữu, người là người tu luyện nhanh nhất ta từng biết a." Minh Trúc lần này lại có chút kinh ngạc, chỉ mới một lúc mà Thanh Thiện đã nắm vững ý cảnh của tầng hai, đúng là nhanh nhất hắn từng gặp.

Phải biết ý cảnh là thứ rất khó để dạy kẻ khác, bởi nó là thứ mộng ảo do tưởng tượng mà ra, bởi thế nó phải do người tu luyện có thể cảm giác ra được ý cảnh lúc đó, sau đó tu luyện, cảm nhận được ý cảnh đã rất khó, tựa như ban nãy Minh Trúc từng nói, "thương pháp phải mềm mại, tựa như sóng biển nhấp nhô" nói thì đơn giản, nhưng có người cả đời cũng không cảm nhận được, lại có kẻ ngay lập tức ngộ ra. Như Thanh Thiện linh hồn thiên phú cực cao, dễ dàng ngộ ra cảm nhận được ý cảnh, cộng thêm Thanh Thiện tu luyện rất nhiều chiêu này nên từ ngộ ra ý cảnh sau đó ứng dụng cũng mất ít thời gian, nếu linh hồn hắn vẫn như xưa thì chưa chắc đã nhanh như vậy luyện thành cảnh giới này.

"Đa tạ Minh Trúc huynh chỉ điểm" Thanh Thiện khom người chút rồi nói.

"Không có gì a, chỉ tiếc là vẫn chưa thông suốt chiêu Vô Cực Thủ, cảnh giới của chiêu này quả thật ảo diệu, hiện tại Minh Trúc còn chưa nghĩ ra." Minh Trúc khẽ thở dài một tiếng rồi nói.

Sự thật nếu Minh Trúc hắn ngay tức khắc mà thấu hiểu cả Vô Cực Thủ thì đúng là dọa chết Thanh Thiện mất, Thanh Thiện nghiền ngẫm hơn một năm chỉ biết có một chút, nếu tự nhiên bị dễ dàng thấu hiểu thì người này không còn là người nữa rồi. Phải biết luận thương pháp Hư Thiên Quân cả đời chỉ sáng tạo ra hai chiêu này, nếu quả thực dễ dàng ngộ ra thì Hư Thiên Quân e phải từ bỏ vị trí thiên quân mất.

"Minh Trúc huynh, không sao, Vô Cực Thủ có thể từ từ nghĩ, chiêu thức nếu ngộ ra dễ dàng cũng không còn thú vị nữa phải không? Giờ huynh có thể biểu diễn đao pháp ý cảnh của Phá Diệt Quân cho tiểu đệ mở rộng tầm mắt không, sau đó chúng ta có thể trao đổi ý kiến của mình cùng nhau."

"Đúng a, mãi nghĩ chiêu Vô Cực Thủ, chút nữa ta quên mất." Minh Trúc khẽ vỗ vỗ đầu rồi nói, hắn quả thực không có ý quên đi, điều này Thanh Thiện rõ ràng biết, đôi phương rõ ràng vì quá chăm chú nghiên cứu chiêu thương pháp của Thanh Thiện mà quên thôi, điều này Thanh Thiện mong còn không được nữa là, bởi hắn không thể ở quá lâu nơi đây, dù sao cũng không phải môn phái hắn gia nhập, vì thế nhanh một chút quan sát đao pháp của Phá Diệt Quân, sau này cho dù giao đấu cùng Lê Minh Phong cũng ít bỡ ngỡ hơn, mà quan trọng hơn nữa là, hắn có thể từ đao pháp ý cảnh mà lĩnh ngộ thương pháp của mình. Tựa như ban nãy Minh Trúc từng nói, ý cảnh của Long Phá tầng hai có chút giống với một ý cảnh trong đao pháp của Phá Diệt Quân.

"Đao pháp này chiêu thức cực kỳ bá đạo, chiêu chiêu đều sát khí rất nặng, không chết không ngớt, đao có bốn chiêu, tên của chiêu thức có lẽ không cần nói tới. Mỗi chiêu đao đều mang đao ý khác nhau, xem đây." Minh Trúc vừa nói xong liền đi tới giá binh khí lấy một thanh đao cầm lên tay.

"Đạo Chiến." chỉ thấy đao pháp Minh Trúc thi triển như cuồng phong bạo vũ, chiêu chiêu tấn công không ngừng, một chút phòng thủ cũng không có, tựa như liều chết tiến tới, tuy lần này đao pháp không có tạo thành chấn động không gian như trước nhưng Thanh Thiện nhìn ra uy lực của nó không kém, so với tầng đầu ý cảnh của Long Phá xem như ngang hàng, hai ý cảnh đều lấy chí dương chí cương, cuồng phong bạo vũ để tấn công.

Điểm này Thanh Thiện quan sát một hồi cũng nhận ra, quả thật là vạn pháp quy tông, chưa gì đao pháp cùng thương pháp đã có hai ý cảnh có chút tương tự nhau.

"Đạo Nộ."

Lần này ý cảnh có chút tương tự chiều đầu, nhưng đạo pháp càng về sau lại thể hiện khác hẳn, đạo lúc ban đầu không nhanh lắm, chỉ khi đến gần tự nhiên tốc độ tăng lên vài lần, động tác ác liệt cực kỳ dứt khoát, Thanh Thiện lại có chút liên tưởng tới khi núi lửa phun trào, đúng vậy đạo pháp này như mô phỏng lại ngọn núi lửa đang súc tích, súc tích, sau đó càng thêm súc tích, cuối cùng là "Bùng" ở khoảnh khắc đó bùng nổ sức mạnh không gì kháng cự được.

"Tựa hồ là núi lửa phun trào a."

Thanh Thiện vừa nhìn vừa lẩm bầm, âm thanh tuy nhỏ, cũng đã lọt vào tai Minh Trúc, hẳn được mệnh danh quái tài, cái này hẳn biết, hẳn cũng biết ở phương diện này mình rất giỏi, vì thế hẳn muốn có một người có thể cùng hẳn nói chuyện, cùng hẳn luận bàn về chiêu thức, đáng tiếc không một ai có được thiên phú này, cho tới lúc này hẳn phát hiện, ngoài mình ra tên thanh niên đứng trước mặt đứng là không hề kém chút nào, chỉ vừa mới thi triển một lần hẳn đã nhận ra, cái này khác gì Minh Trúc hẳn chứ?

Minh Trúc càng thi triển càng hưng phấn, chiêu thứ ba là "Đạo Phá." ý cảnh của nó tương tự cùng tầng hai của Long Phá, giờ phút này Thanh Thiện trong đầu lướt qua vô số hiện tượng tự nhiên, hẳn mới ý thức được các chiêu này vốn không hề xa lạ mà chính là dựa vào đại tự nhiên sáng tạo ra.

Nghịch Thiên Giả vì sinh tồn từ thời thượng cổ nên đã ý thức được đại tự nhiên vô cùng vô tận cường đại, muốn chống lại ít nhất phải hiểu nó, từ đó mà các chiêu thức dựa vào ý cảnh cường đại của tự nhiên được sinh ra.

"Đạo Diệt." Minh Trúc khê hô một tiếng, Minh Trúc vốn chỉ thi triển ba chiêu đầu mà thôi, dù hẳn rất si mê chiêu thức nhưng không ngu đến nỗi truyền thụ hết đạo pháp ra, dù sao như thể rất có lỗi với Minh Phong cùng Huyền Môn, chỉ là lúc này hẳn phát hiện ra Thanh Thiện có năng lượng rất tiếp cận mình, vì thế không ngần ngại thi triển hết ra, hẳn nghĩ tới dù mình không truyền thụ thì Thanh Thiện chỉ cần quan sát một lần Minh Phong thi triển cũng biết được, biết trước biết sau chỉ kém chút ít thời gian, vì thế mới không quan tâm truyền thụ lại cả.

"Tựa như là thiên lôi nổi giận, không, là thiên kiếp, rất cường đại thiên kiếp." Lần này Thanh Thiện cũng nói ra cảm giác của mình, bởi đạo pháp vừa ra Thanh Thiện đúng là tưởng tượng ra mình đang bị thiên kiếp bao phủ, rất cường đại, rất bạo nộ mà tựa như thiên la địa võng, muốn trốn cũng trốn không thoát.

"Ý, tại sao lúc này đạo pháp giống như cuồng phong vậy?" Thanh Thiện bất giác lại nói lên, bởi Minh Trúc đã thay đổi đạo pháp khác, đây không phải là đạo pháp của Phá Diệt Quân Thanh Thiện chắc chắn như vậy, bởi vì bốn chiêu kia ý cảnh cùng cảnh giới đều từ từ tăng dần, trong khi đạo pháp này ý cảnh dù cũng được nhưng so ra còn kém so với Đạo Diệt rất nhiều.

Minh Trúc lúc này tựa như người điên, hẳn không ngừng thi triển vô số đạo pháp khác nhau, tuy mỗi lần thi triển xong đều dừng lại vài phút dường như để nghe nhận xét của Thanh Thiện, mỗi lần như thế hẳn lại mỉm cười, tựa như sư phụ dạy đệ tử lại tựa như tìm được tri kỷ của mình.

Không ngừng thay đổi binh khí, kiếm, đao, côn, thương, là các vũ khí thường dùng, Minh Trúc đều tuần tự lấy rồi thi triển, đây vốn là vốn liếng của hẳn nhờ vào thiên phú của mình tích lũy được, lần này không ngờ một lần thi triển hết ra, hẳn là muốn xem Thanh Thiện có thể hấp thu được bao nhiêu hoặc giả hẳn muốn xem thiên phú của mình cùng Thanh Thiện ai hơn ai.

Hai người, một người một mực thi triển, người kia vừa xem vừa nhận xét, nhìn từ bên ngoài không rõ ai mới là sư phụ của ai, bất quá hai người đã luận bàn được gần sáu tiếng, đến cả cơm ăn tới cũng quên mất, Minh Trúc một thân quần áo đều ướt đẫm, dùng sáu tiếng liên tục thi triển vô số chiêu thức trên trời dưới đất ra, cho dù là thiên tài cũng phải hoa đầu chóng mặt, nơi này chỉ có hai con quái vật mới chống đỡ được không ngất đi mà thôi. Kỳ thực cả hai đều tổn hao vô số tâm trí, Minh Trúc mệt mỏi đã đành, còn Thanh Thiện có mệt không? Hẳn rất mệt, không những mệt thông thường mà so với Minh Trúc có phần hơn là khác. Sáu tiếng liên tục, vô số ý cảnh lướt qua trong đầu, linh hồn hẳn liên tục tưởng tượng ra, nếu không phải linh hồn hẳn đã ngưng tụ thành tinh ngọc thể, nếu so cùng linh hồn của Anh Thy không kém chút nào, thì lúc này hẳn đã gục xuống rồi.

"A, vì sao không đánh nữa?" Trong đầu Thanh Thiện đang điên cuồng vận chuyển, chợt thấy đối phương tự nhiên dừng lại, liền nghi hoặc hỏi.

"Hết rồi, ta vừa thi triển một trăm bảy mươi hai loại chiêu thức, trong đó có hơn một trăm ý cảnh khác nhau, ngươi hai mươi tám lần trả lời sai, tám lần ý cảnh gần đúng, còn lại đều đúng cả." Minh Trúc vừa lau mồ hôi, sau đó cất cây côn lên giá binh khí, sau đó nói.

Thanh Thiện không biết lúc này mình ra sao? Có chút lảng lảng như trên mây, hẳn không tin mình trở nên cổ quái đến thế? Ngày trước hẳn một mực tu luyện cũng không nhanh như thế tìm ra ý cảnh, trước kia Kim Cường Quyền, hẳn chỉ ở lúc tâm linh hoảng loạn mới ngộ ra, nếu bình thường thì lại đột ngột, giờ thì sao? Đối phương chỉ dùng một lần cùng cho hẳn vài phút đã nhận ra được, dù sai hai mươi tám lần cũng xem như thiên tài rồi.

Linh hồn thiên phú a, vì thế Băng phách ngọc nữ mới có thể được Huyền Môn hết sức tài bồi, Anh Thy không chỉ thân thể mà quan trọng nhất là linh hồn của nàng, chỉ có linh hồn thiên phú cực cao mới có thể dễ dàng tu luyện, dễ dàng đột phá, mà Thanh Thiện linh hồn được thiên hóa nuôi dưỡng, cũng cùng cấp bậc với Băng phách ngọc nữ, hẳn không ngộ ra ý cảnh của Long Phá tầng thứ hai bởi vì từ khi sống lại hẳn chỉ mới về nhà là tu luyện thương pháp này, cũng vì không tin cảm giác của mình nên hẳn rất khó cảm nhận được ý cảnh, cũng chỉ có Minh Trúc vì thừa tài hẳn mới khiến hẳn tiến vào võ thức phán đoán, hai tám lần trả lời sai chính là hai tám hiện tượng tự nhiên hẳn không biết đến hoặc chưa nhìn thấy, đó là ý cảnh của bão cát sa mạc, rồi một lần nữa là đầm lầy.

"A, đã tới rồi, chúng ta chỉ mới luận bàn một chút thôi mà." Tự nhiên Thanh Thiện nhìn trời, thấy trời đã tối, vì thế hẳn cáo từ trở về, sau đó hẹn ngày mai sẽ tới thỉnh giáo tiếp.

Trước khi đi hẳn hỏi Minh Trúc, thực sự đạo pháp của Phá Diệt Quân chỉ có bốn chiêu sao? Bởi hẳn cảm giác được đạo pháp này còn có ý cảnh cao hơn nữa, ý cảnh đó là gì hẳn cũng không biết, đó chỉ là cảm giác, có điều Minh Trúc cũng không biết, bởi Minh Phong chỉ xin hẳn chỉ giáo bốn chiêu này,

còn đao pháp có bao nhiêu chiêu hần cũng thật sự không rõ.

"Đa tạ." trước khi đi Thanh Thiện chỉ biết nói hai từ này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Tập Kích

"Người đi đâu giờ này mới về? Có phải vừa để ý nữ đồ đệ nào đó của Huyền Môn phải không?"

"Anh Thy, ta nói nàng đừng suy nghĩ ta như vậy chứ, ta biết ta tướng mạo đẹp một chút, võ công giỏi một chút, hào hoa phong nhã một chút, nhưng dù sao ta cũng đang nhỏ tuổi, tướng mạo đường hoàng, nàng tôn trọng nhân phẩm của ta chút được không?" Thanh Thiện hoa tay múa chân, miệng lại giải thích.

"Phì, phì, tức chết đi được, xem như ngươi biết điều, nhưng ngươi cũng không nên vì luận bàn cái gì đó mà để chúng ta chờ mấy tiếng rồi chứ." Anh Thy tay chống nạnh, tay véo tai hần mà nói.

"Hi, hi" ngồi một bên Tâm Nhiên cũng phải cười, bên cạnh hần lúc nào nàng cũng vui vẻ vậy, nàng thăm ước thời gian cứ mãi như vậy, chỉ cần ở bên hần dù ba người cũng tốt, không phải vẫn vui vẻ sao?

"A, u, đau quá, ta nói nàng đem thức ăn cho ta hay là đến đánh ta thế, thức ăn của ta nguội rồi kìa."

"Xem như ngươi may mắn, nể tình lần này chị Tâm Nhiên làm đồ ăn cho ngươi, nếu để nó nguội thì chị ấy sẽ oán ta." Anh Thy vừa nói xong liền đi lại ngồi bên cạnh Tâm Nhiên. Thức ăn của Huyền Môn không cấm thịt cá, Tâm Nhiên bản lĩnh nấu ăn lại rất cao, mà Thanh Thiện hần tiêu hao quá nhiều năng lượng, giờ hiển nhiên ăn lấy ăn để, thức ăn trên mâm từng chút từng chút giảm đi, ngay khi miếng thịt cuối cùng biến mất thì Thanh Thiện cũng đã dùng bữa.

"A, no quá, ngon thật." Thanh Thiện vỗ vỗ cái bụng đã căng lên một ít của mình, khuôn mặt thỏa mãn nói.

"Ta nói này, ngươi không phải bị trư thần nhập thể chứ? Số thức ăn này ta ăn được mười lần mới hết đó." Anh Thy trừng to mắt nhìn hần nói, Tâm Nhiên cũng kinh ngạc, số thức ăn này nàng chuẩn bị rất nhiều, bởi người Việt Nam thường như vậy, khi chuẩn bị thức ăn thì bao giờ cũng dư thừa một ít, thà dư thừa còn hơn thiếu mà thất lễ, vậy mà hần ăn một lèo hết sạch, tuy kinh ngạc nhưng nàng thấy lòng mình rất vui. Nam nhân trong lòng nàng khen đồ ăn ngon làm sao nàng không vui cho được a?

"Dĩ nhiên rồi, ngươi không biết chị Tâm Nhiên năm đó từng đi thi nấu ăn đạt giải nhì đó, ngươi phúc phận lắm mới được thưởng thức tài nghệ."

"Hi, đa tạ nàng, Tâm Nhiên."

Náo loạn vài tiếng, đến lúc các nàng đều phải trở về. Thanh Thiện ngồi một mình trong phòng không khỏi miên man suy nghĩ, ở bên cạnh hai người hần vô cùng vui vẻ, có thể cùng Anh Thy đầu khẩu cười đùa, lại có Tâm Nhiên hiểu chuyện, hai nàng đều xinh đẹp, nếu bảo hần chọn người nào trong hai nàng hần có thể cam đoan không buông bỏ ai được, nhân sinh trong thiên hạ, có ai không tham lam, hần nguyện làm kẻ tham lam, hần muốn cùng hai nàng ở một chỗ, mãi không phân ly.

"Mình có phải quá đa tình không? Chẳng phải ở bên ngoài kia các đại gia có thể có nhiều bà vợ, mình không lẽ không bằng được bọn họ? Hai người thôi mà, cầu trời các nàng không đấu đá nhau." đang miên man suy nghĩ, Thanh Thiện chợt cười vô cớ, sau đó hai tay chấp lại khăn khăn.

Hôm nay Thanh Thiện lĩnh ngộ rất nhiều, tuy cái chính yếu nhất là thương pháp của bản thân lại đột phá chút ít, có điều hần cũng hiểu võ học vô bờ, dù hần lĩnh ngộ nhanh thế nào cũng không thể một sớm một chiều hoàn thiện nó, tỷ như ý cảnh tầng thứ hai của Long Phá, hần ngộ ra nhưng để thu phát tùy tâm phải cần thời gian dài khổ luyện, mà cái Thanh Thiện không thiếu đó là thời gian, dù sao hần chỉ mới hai mươi mà thôi. Cả buổi chiều tuy thời gian chỉ có sáu tiếng, nhưng sáu tiếng đó đúng là bằng cả sáu ngày liên tục khổ luyện, cơ bản là linh hồn hần có chút mệt mỏi, vì thế bình thường mỗi ngày hần có thể âm thầm vào ban đêm tu luyện, còn hôm nay lại thật sự muốn ngủ.

Bầu trời đêm luôn là thiên địa của những kẻ ưa làm chuyện mờ ám.

"Chủ Nhân, dựa theo khí tức, bên trong khu nhà kia chỉ có mình hần, hần trong tay cũng không cầm Tịch Diệt Long Thương, mà hơi thở hần tự nhiên, ta đoán hần đang ngủ."

"Ngủ?, ngủ cũng tốt, chỉ cần hần không có Tịch Diệt Long Thương bên người, ta tin tưởng một kích có thể giết được hần, lần này cũng đành ủy khuất Hoa Long sư thúc rồi." nói xong Minh Phong khẽ cười gian xảo, hần biết Hoa Long có mối thù không đội trời chung với yêu vật, ngay cả biểu hiện lúc sáng đã chứng minh điều này, chỉ cần lúc hạ thủ hần để lại vài dấu vết là mọi người có thể liên tưởng đến người nào hạ thủ.

Huyền Môn ban đêm tuy cũng có người canh gác, nhưng vì có trận pháp bảo vệ bên ngoài nên số đi canh phòng cũng rất ít, Minh Phong lại là đệ tử trong môn phái, hẳn dễ dàng tính toán lúc nào có người canh phòng đi qua, hơn nữa hẳn còn có Ma Long trợ giúp, còn ai có thể phát hiện ra hắn.

Hắn biết người tu luyện cảnh giới càng cao có giác quan rất nhạy cảm, để đề phòng bắt trắc hẳn đợi đến nửa đêm mới bắt đầu hành động, lúc này cơ thể con người mới thả lỏng nhất, cũng là lúc ám sát tốt nhất.

Cơ thể Minh Phong tựa hồ hòa vào màn đêm, cả thân hình trùm kín hắc y, chỉ để lộ mỗi ánh mắt, căn phòng dành cho các khách nhân của Huyền Môn càng lúc càng tiếp cận. Những căn phòng nơi đây đều xây theo nhà mái ngói thời xưa, Minh Phong dựa vào Ma Long dễ dàng tìm được căn phòng Thanh Thiện đang nằm.

Dỡ miếng ngói trên trần, hẳn không ngờ kẻ mình ám sát, một Nghịch Thiên Giả tám cấp lại có thể ngủ ngon đến vậy, từ khi Minh Phong hắn tu luyện thành Nghịch Thiên Giả tới nay, hẳn cơ hồ chẳng có thời gian ngủ, ngay cả ban đêm cũng tỉnh tảo là chính, chính vì thế hẳn mới có được cảnh giới như ngày hôm nay, vậy mà hắn thấy Thanh Thiện ngủ giấc ngon lành mà thực lực còn cao hơn hắn, điều này làm hắn vừa hận vừa căm ghét.

Minh Phong quan sát bốn phía, sau đó mới từ từ vận dụng toàn thân chân khí, hắn chọn lựa đột phá từ mái nhà, thứ nhất đỉnh mái nhà chính là đối diện với Thanh Thiện, một kích toàn lực từ nơi đó lực công kích là cường đại nhất, cũng là nơi khiến đối phương bất ngờ nhất.

" Ầm "

Ầm thanh từ phía đỉnh căn phòng vang lên, Minh Phong cả người tựa như đại bàng lao xuống, Tàn Thần Đao càng lóe lên ánh sáng yêu dị, một đao chém xuống thế như dời non lấp biển.

Thanh Thiện dù sao cũng ở Nghịch Thiên Giả cấp tám, giác quan vô cùng nhạy bén, hướng chỉ vì cẩn thận Minh Phong hắn tới tận nửa đêm mới ra tay, Thanh Thiện ngủ cũng đã được bốn tiếng, lúc này cơ thể đã phục hồi hoàn toàn, chỉ là dù khôi phục hoàn toàn nhưng chỉ chưa tới một giây thanh đao đã chém tới thân mình,

Lê Minh Phong sau khi dùng Tàn Thần Đao thực lực đích xác đã cao hơn Thanh Thiện nửa bậc, cao thủ cùng cấp lại đánh lên, Thanh Thiện dù có thân pháp nhanh đến thế nào lúc này cũng vô pháp né tránh. Mắt thấy thanh đao đã tới sát thân mình, Thanh Thiện chỉ tận sức vận dụng chân khí bảo hộ thân thể

" Bồng "

"Không đúng?"

Toàn lực một kích, Minh Phong hẳn có cảm giác không đúng lắm, lúc thanh đao chém trúng người đối phương thì lập tức bị phản lực ép ngược trở lại chứ không chém vào được cơ thể đối phương. Chiếc giường trong căn phòng bị một đao chém vỡ vụn, thân hình Thanh Thiện cũng vì thế mà lao xuống sàn nhà.

"Phòng ngự thần khí." ầm thanh của Ma Long liên truyền tới Minh Phong, lúc này Minh Phong hẳn cũng thấy trên cơ thể Thanh Thiện, chiếc áo ngoài đã rách nát, lúc này để lộ thân thể, nhưng thân thể có chút phá ra hồng quang nhẹ, nếu ở ban ngày có thể không nhìn ra, có điều lúc này là đêm tối nên phát hiện dễ dàng.

Thanh Thiện nếu không có Hòa Lân thần giáp, lần này đúng là lại mất đi cái mạng nhỏ, Hòa Lân thần giáp lần đó được Địa liên yêu hòa dung nhập vào cơ thể, nó tựa như đã thành một phần cơ thể của Thanh Thiện, lần này nó mới có cơ hội thể hiện tác dụng của mình. Cho dù vậy thì Thanh Thiện vẫn bị thương nhẹ, Hòa Lân thần giáp dù đỡ được năm thành lực đạo, nhưng năm thành kia vẫn đánh sâu vào thân thể Thanh Thiện, may mắn cơ thể Thanh Thiện cũng vô cùng cứng rắn, vì thế trên khóe miệng máu chảy ra không ít.

Không đợi Thanh Thiện phản ứng, bóng đen lại lao tới tiếp, hiển nhiên đối phương biết mình không chết trong chiêu đầu liền, tiếp tục quyết định giết cho bằng được, lần này đối phương tấn công chính là vùng đầu Thanh Thiện, Ánh mắt Thanh Thiện chỉ kịp nhìn một chiêu này, rõ ràng chiêu này hẳn từng nhìn thấy, đúng đó là "Đao Diệt." đao chiêu tựa như có sức mạnh hủy diệt tất cả, cả vùng không gian run rẩy tựa như sắp sụp đổ, đao pháp lại bao trùm cả thân thể hắn vào đó, muốn tránh đã không còn kịp.

Chiêu thứ hai này tựa như ánh chớp, hai chiêu xuất ra chỉ trong vòng vài giây đồng hồ, bất quá vài giây này cũng đủ để Thanh Thiện xuất ra Tịch Diệt Long Thương, bởi Hư Thiên giới chỉ tương thông với linh hồn nên muốn xuất vật ra chỉ cần nghĩ đến liền được.

Đối diện với một đao này Thanh Thiện không còn chỗ tránh né, cũng không có dùng Vô Cực Thủ đón đỡ, bởi hắn biết cảnh giới của Vô Cực Thủ vốn không đủ để đỡ được.

Trong phút chốc hắn liền nghĩ tới dùng bạo phá bạo, ý cảnh tầng thứ hai của Long Phá hẳn vừa mới lĩnh ngộ, tuy rằng còn kém so với một chiêu đao này, có điều hẳn không còn tâm trí để tính đến chuyện đó nữa.

" Long Phá."

Ngon thương tựa như độc long xuất động, thân ngọn thương xoay tròn, cả ngọn thương như chậm vô cùng đâm tới, một chiêu này đã là cực hạn của hắn.

" Oanh, oanh, oanh."

Hai thanh thần binh trên không va chạm mãnh liệt, sóng chấn động không ngừng phát tán, cả khu nhà ầm ầm sụp đổ xuống, ở trên không Tịch Diệt Long Thương tựa như rơi vào thiên kiếp, ngọn thương không ngừng vấy vùng nhưng không thể đâm tới đối phương, còn đao của đối phương lại liên miên bất tuyệt chém xuống.

Long Phá một thương sáu thức, tất cả đều bị Đao Diệt ngăn cản, không những thế đao pháp còn không ngừng áp chế, hung sát chi khí càng điên cuồng ép chặt tới, Thanh Thiện một bên không ngừng trút chân khí vào ngọn thương một mặt phải chống đỡ sát khí tấn công vào linh hồn mình.

"Oanh."

Thân hình Thanh Thiện một lần nữa bị đánh bay lại phía sau, cả người va chạm vào vách tường đã sụp của căn phòng, một chiêu vừa rồi, về cảnh giới Thanh Thiện rõ ràng kém đối phương, ngay cả công lực cũng kém đối phương nửa bậc, vì thế bị đánh ngược trở lại.

Cũng may có Hỏa Lân thân giáp cùng cơ thể cường đại chống đỡ, nên chỉ thương nhẹ một chút mà thôi.

Bóng đen thấy đối phương một lần nữa không bị làm sao, máu nóng càng bốc lên cao, đó đã gần như là chiêu cường đại nhất của hắn, đánh bất ngờ, dùng chiêu thức càng cường đại hơn đối phương, vậy mà hai lần đều không giết được. Hắn biết đối phương vì bị đánh lên nên chân chính thực lực chưa dùng đến, chỉ cần nghĩ đến ở thời kỳ toàn thịnh của đối phương hắn cũng không khỏi sợ hãi, huống chi hắn chưa thấy đối phương dùng tới chiến hồn của Tịch Diệt Long Thương.

"Nếu lần này không diệt hắn lần khác càng không có cơ hội" Minh Phong liền phán đoán, sau đó hắn tụ tập toàn thân công lực, một chiêu cực mạnh của Phá Diệt Quân sáng tạo ra đến bây giờ hắn chỉ lĩnh ngộ được một nửa, chiêu này cũng là chiêu hắn chưa từng cho ai xem qua, đây có thể nói là chiêu bảo mệnh của hắn.

Tàn Thần Đao một lần nữa giờ lên, sát khí hung lệ như thực chất như bị hút vào thanh đao, cả thanh đao lóe lên ánh quang yêu dị, năng lượng chứa trong Tàn Thần Đao càng lúc càng cường đại.

Lúc này Thanh Thiện đã đứng dậy, ánh mắt chăm chú một màn, giờ hắn có thể nghĩ tới đối phương là người nào? Nhìn ánh mắt đối phương cay độc, Thanh Thiện cũng đồng quan điểm với hắn, chỉ là ánh mắt Thanh Thiện lạnh tanh, sát khí của đối phương đã đánh thức cuồng chiến trong lòng hắn, Hư Thiên chân khí tuy bị phế bỏ nhưng linh hồn hắn vẫn chứa đựng ý chí cuồng chiến trong đó.

"Chủ nhân đề ta giúp người." âm thanh của Tam Nhân Ngưu Yêu vang lên trong đầu Thanh Thiện.

"Được, ta cũng thật muốn giết chết hắn."

Khí thế của Thanh Thiện bỗng tăng lên cả một cấp bậc, cường đại chân khí như thác lũ chảy vào Tịch Diệt Long Thương, ban này lần đầu hắn chỉ vận dụng được ba thành chân khí, lần thứ hai giao thủ cũng chỉ vận dụng được bảy thành, lần này hắn đã vận dụng toàn bộ công lực, hơn nữa có thêm năng lượng của Ngưu Yêu rót vào, lực công kích của hắn chính thức đạt tới chín cấp Nghịch Thiên Giả, dù cảnh giới của chiêu thức còn kém đối phương, nhưng hắn tin chắc sẽ đánh cho đối phương trọng thương, Thanh Thiện cực kỳ tin tưởng bởi trên mình của hắn mặc là thần giáp.

"Đến đây đi, ta xem truyền nhân của Phá Diệt Quân có bao nhiêu lợi hại." âm thanh của Thanh Thiện lạnh lùng nói.

Chỉ là hai người đã giương cung lên, nhưng người bên ngoài lại đã chạy tới nơi, hướng hồ căn phòng của Đặng Tinh ngay sát bên cạnh, giao thủ chỉ chưa tới mười giây đồng hồ, thời gian đó cũng đủ Đặng Tinh phản ứng, mà các cao thủ của Huyền Môn càng thêm lợi hại, hàng loạt người đã nhanh chóng chạy tới.

"Chủ nhân, có rất nhiều người chạy đến, chúng ta rút thôi." Ma Long bên trong truyền âm.

"Ta không cam lòng a." Minh Phong thống hận nói, chỉ là hắn vẫn ý thức được, bọn họ đã không thể tiếp tục đánh nữa, hắn cũng không có sợ Thanh Thiện tố cáo, bởi dù mọi người có tin cũng không có bằng chứng.

Cổ năng lượng trong Tàn Thần Đao cuối cùng tan biến, thân hình hắn đã di động chuẩn bị rời đi. Bất quá hắn muốn rời đi nhưng có kẻ còn chưa có đồng ý, cũng không phải nơi đây là nơi thích đến thì đến thích đi thì đi.

"Muốn chạy, không lưu chút máu của ngươi lại ta không phải họ Nguyễn." Thanh Thiện cười gần một tiếng, thân pháp Thiên Hỏa Thiểm vừa động, thân hình Thanh Thiện đã tiến sát tới đối phương, ánh mắt đỏ ngầu, Tịch Diệt Long Thương như giao long gầm rú quét ngang thân thể đối phương "Hồng."

"Chết đi."

Đây là chiêu thứ ba của Diễm Nguyệt Thương, cũng là chiêu hắn miễn cưỡng thi triển được, "Sát Long" một chiêu này vừa sử dụng liền tiêu hao chín thành chân khí của bản thân. Thanh Thiện rõ ràng dù không giết được đối phương cũng quyết khiến hắn trọng thương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Thiên Đạo

Minh Phong không ngờ ở phút cuối cùng mình lại bị đối phương đánh quyết liệt đến vậy, nhưng dù sao nếu so kinh nghiệm giao chiến thì hắn vẫn phong phú hơn Thanh Thiện rất nhiều, Tàn Thần Đạo trong tay xoay nửa vòng tròn đỡ trước ngọn thương.

"Bồng."

Bất quá một kích tiêu hao hết chín thành chân khí của Thanh Thiện hắn làm sao có thể dễ dàng đón được, dù Tàn Thần Đạo có là thần binh nhưng vì công lực rút vào không đủ nên Thanh Thiện nhìn thấy thanh đao này oằn cong lại, cũng là thần binh, lấy cứng đối cứng, trọng hình binh khí vẫn áp đảo so với binh thường đây là điều không thể tránh khỏi.

Thân hình Minh Phong tựa như điều bị đứt dây bắn ngược lại đằng sau, tuy có thần binh đón đỡ một phần, phần công kích còn lại hắn phải tự mình đỡ lấy, hắn không có thần giáp giống Thanh Thiện, dĩ nhiên chịu rất lớn tổn thương, máu từ cánh tay cùng miệng trào ra.

Thanh Thiện vốn đã cạn kiệt chân khí, dù đối phương trọng thương thế nào cũng không thể truy theo nữa, hắn chỉ hi vọng đối phương chết trong chiêu đó hoặc chí ít cũng trọng thương.

Giờ phút này mọi người đều đã chạy lại, ánh điện cũng sáng khắp môn phái, Huyền Môn tuy là môn phái tu luyện, nhưng những thứ cần thiết như điện sáng đều có hết thảy. Thanh Thiện cố tình tìm kiếm phía trước, đáng tiếc ngoài có vài vết máu thì không còn thứ gì khác, có vẻ hắn vẫn còn sức để chạy.

Mấy vị trưởng lão đều đi đến, Lương My đi đầu trong đó, nàng nhìn một vòng đại khái cũng hiểu chuyện xảy ra, mọi người cũng thấy Thanh Thiện cảm vũ khí, khoe miệng đều chảy máu, đáng tiếc nếu không có ánh điện mọi người còn có thể thấy bên ngoài hắn có một tầng hồng hồng nhàn nhạt, khi đó chỉ cần Minh Trúc nhìn một lần có lẽ nhận ra đó là Hỏa Lân thần giáp, Tâm Nhiên cùng Anh Thy sau đó một chút cũng đến, hai nàng thấy được hắn quần áo rách nát, miệng còn chảy máu, tưởng hắn trọng thương liền bất chấp mà chạy tới bên cạnh.

"Thanh Thiện, nơi này rút cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" người hỏi là Lương My, mà mấy vị trưởng lão khác cũng nhìn hắn ý cũng tương tự vậy.

"Tiền bối, chỉ có kẻ muốn giết văn bối mà thôi." Thanh Thiện lạnh nhạt nói.

"Người có nhìn thấy đối phương là ai không? Nam hay nữ, hắn dùng võ công gì?" một vị trưởng lão bên cạnh Lương My cũng hỏi.

"Hắn toàn thân trùm kín người, nhưng văn bối biết hắn là nam nhân, võ công đạt cỡ Nghịch Thiên Giả cấp bảy, khi hắn tấn công văn bối, thực lực tựa như tăng lên hơn một cấp, mà thanh đao lại có hung sát chi khí, văn bối nghĩ đó phải là thần binh. Hắn ra tay là toàn lực, thủ đoạn đánh lên cũng rất cao, không biết môn phái nào đào tạo ra được nữa?" Thanh Thiện tựa như không đoán được ai ra tay giết mình, bởi hắn biết trong các môn phái đều bao che cho đệ tử mình, dù hắn chỉ đích danh cũng chẳng có tác dụng, hắn chỉ cạnh khoe, bởi hắn tin chắc mấy người nơi đây đều sẽ đoán ra, nhưng dù đoán ra thì làm sao? Bọn họ cũng phải bảo vệ mặt mũi của môn phái.

Quả nhiên hắn vừa nói ra đám người trưởng lão đều tím mặt, đa số đều biết được, nhưng ai có thể nói ra, mà vừa rồi lời nói của Thanh Thiện cũng có lý cả, suy đoán cũng không khó, tuy tức giận với câu nói kháy "môn phái nào đào tạo ra." nhưng bọn họ chỉ dám tức giận trong lòng, ai bảo đó là đệ tử của Huyền Môn bọn họ làm ra.

"Hi, hi, may mắn người còn không có bị gì cả, xem ra đối phương cũng bị người đánh không nhẹ, giờ có lẽ truy cũng không kịp, có lẽ hắn đã chạy khỏi Huyền Môn chúng ta, nếu lần sau hắn còn dám đến chúng ta sẽ giúp người thu thập hắn." Lương My nở nụ cười đi đến nói, lời nói này rõ ràng ý bảo kẻ đó vốn không phải trong Huyền Môn, hai bên ai cũng nên để cho nhau mặt mũi.

"Đúng vậy, có lẽ súc sanh đó cũng không dám tới nữa, dù sao Huyền Môn cũng là đệ nhất tu luyện phái, văn bối trong người có chút thương thế, không biết có thể cho văn bối căn phòng khác dưỡng thương được không?" Thanh Thiện cười cười rồi nói, hắn cũng không định nói ra, dù sao hắn cũng đang ở trong Huyền Môn, nếu chọc tức mấy lão già cổ hủ này chỉ sợ ngay lúc này hắn sẽ bị tống cổ khỏi cửa, mà hắn giờ còn chưa muốn, hắn còn định lưu lại vài ngày để nhờ Minh Trúc chỉ điểm.

"Tâm Nhiên, Anh Thy hai con diu Thanh Thiện qua phòng bên cạnh nghỉ ngơi đi, dường như hắn bị thương không nhẹ, vài ngày tới con nên ngừng tu luyện mà chiếu cố hắn một chút." Lương My không để mấy lời Thanh Thiện trong lòng, thanh niên mới lớn ai không như vậy chứ? Cũng may hắn trưởng thành hơn về bề ngoài, còn để cho Huyền Môn chút mặt mũi, nhưng nếu hắn cả những lời cạnh khoe cũng không nói, thì đúng là người đáng sợ rồi, không khéo nàng còn suy nghĩ tách hắn cùng Tâm Nhiên ra.

Theo đánh giá của Lương My thì Thanh Thiện dường như vừa được thêm điểm, tuổi trẻ thiên tài, tâm ý không âm trầm đáng sợ mà bình tĩnh suy xét cùng một chút không chịu thiệt thòi, vì thế nàng mới để Tâm Nhiên, Anh Thy chiếu cố hắn, mặc dù nàng không nói thì Anh Thy cùng Tâm Nhiên đều ở lại chăm sóc hắn, nhưng có được lời của nàng thì bọn họ vẫn tự nhiên hơn, dù sao trai gái ở cùng phòng nhiều người cũng dị nghị lung tung.

Đội mấy người đi khỏi, Đặng Tinh dù muốn hỏi tình hình cụ thể, hắn biết mấy lời nói vừa rồi có chút quái lạ, mà nhìn sắc mặt của đám trưởng lão cũng tái xanh, rõ ràng là có vấn đề a, liên lạc mấy vấn đề lại hắn chỉ đoán ra là đệ tử của Huyền Môn vừa ám sát, bởi trận pháp của các môn phái rất khó có người lọt vào, cho dù là mười cấp hay mười một cấp cũng sẽ bị phát hiện chứ đừng nói đến chỉ bảy cấp. Chỉ là có nhiều việc mình biết là được, cũng không cần nói ra miệng, vì thế hắn liền cáo từ trở về phòng mình.

Tâm Nhiên lấy cho hắn một bộ quần áo khác để thay, sau đó hai nàng mới đi tới bên cạnh, với trí thông minh của hai nàng rõ ràng nhận ra những lời nói

ban này của Thanh Thiện.

" Ê, bọn họ đều đã đi rồi, giờ nói cho chúng ta nghe đi." Anh Thy kéo ghế lại gần giường hần nói.

" Ta nói, hai người các ngươi không thấy ta chảy bao nhiêu máu sao? Không hỏi thăm tý nào mà lại hỏi về tên ám sát ta, ta đau lòng a." Thanh Thiện ủy khuất nhìn hai nàng nói.

" Thôi đừng nói xạo nữa, ta thấy ban này người còn nói cười với Lương Mỹ sư thúc của ta, lúc đó có nói đau gì đâu, hừ, có định nói cho chúng ta hay không đây?" Anh Thy chống nạnh nói, Lương Mỹ quả là tuyệt sắc mỹ nữ, dù nàng ta đã ngoài trăm tuổi cũng là sư phụ Tâm Nhiên, sư thúc của Anh Thy, bất quá thấy Thanh Thiện cười nói chuyện với Lương Mỹ vui vẻ, Anh Thy trong lòng cũng không thoải mái, hổng hồ từ khi Thanh Thiện xuất hiện, sư thúc nàng lần nào gặp cũng cười cực kỳ yêu mị.

" Được rồi, hai người muốn biết thứ gì?" Thanh Thiện đành thu lại ủy khuất cười nói.

" Ngươi biết kẻ nào ám sát ngươi đúng không? Vì sao hần ám sát ngươi?"

"Đại tiểu thư, người nói xem Huyền Môn tường đồng vách sắt, làm sao có kẻ chỉ mới cấp bảy đột nhập được? Kẻ đó lại có thể có thần khí đó? Trên đời này lại có lăm thần khí lăm sao? Dù đêm tối ta nhìn lăm đi nữa, hần tránh được ta dò xét nhưng không tránh được thần niệm của chiến hồn, huống chi chính nó nói cho ta." Thanh Thiện cười nói, sau đó lấy ra Tịch Diệt Long Thương, chỉ vào nó.

" A, là nó nói cho bạn, nó cũng là thần binh sao?" Tâm Nhiên thấy hần lấy ra ngọn thương lúc xưa mình từng thấy, khi xưa vốn cây thương này nàng từng cầm vài lần, ngoài rất nặng ra thì chẳng thấy gì khác lạ.

" Đúng thế, với hai người ta nào dám dối gì chứ? Hi, để ta gọi hần ra cho hai người làm quen với hần. Ra đi Nguru Yêu. "

Thanh Thiện vừa hô một tiếng, cả căn phòng vốn sáng chung giờ đã bị đám hắc khí cuộn cuộn từ Tịch Diệt Long Thương che lại, một lúc sau đám khí này tụ tập lại thành một bóng người to lớn, chiều cao hần gần cả căn nhà, trên tay hần còn cầm cây thương vô cùng hùng dũng, đó chính là một phần bản thể của Tịch Diệt Long Thương.

" Chủ nhân." Tam Nhân Nguru Yêu vừa ra liền khom người thi lễ với Thanh Thiện, còn hai nàng vừa thấy đối phương có chút sợ lại thích thú, ai nhìn thấy thứ lạ lại không như vậy chứ?.

" Hần là Nguru Yêu, cũng là chiến hồn của Tịch Diệt Long Thương, luận về thực lực thật của hần đã đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp mười hai, hai người muốn biết thứ gì có thể trực tiếp hỏi hần đi."

Anh Thy thấy yêu quái này vừa ra, nàng tựa hồ thấy được búp bê ngày xưa của mình, vừa hâm mộ lại ghen tỵ với Thanh Thiện, lại thấy Nguru Yêu không hề dữ dằn chút nào, "hai cái sừng của hần thật là hoành tráng nha, oa hần cầm cái thương rõ ràng khí thế hơn ngươi nhiều a." nàng không ngừng đánh giá.

" Cô ấy nói ngươi rất oai hùng đó, còn nói ngươi cầm thương trông khí thế hơn ta nhiều." Thanh Thiện quay sang thốt ra mấy âm thanh cổ quái với Nguru Yêu, Nguru Yêu nghe thấy thể liền đắc ý ngực ưỡn còn cao hơn so với lúc này.

" Ý, bạn nói tiếng nước nào vậy?"

" À, quên chưa nói với hai người, hần không hiểu tiếng chúng ta hiện tại, hần chỉ biết hai thứ ngôn ngữ, một là của yêu thú, hai là ngôn ngữ cổ đại của nhân loại, mà thứ mình vừa nói là ngôn ngữ cổ đại." Thanh Thiện giải thích.

" Chủ nhân, hai nàng tu luyện rất là quái lạ. Nàng vừa mới khen ta, nàng ấy là được người ta dùng chân khí truyền cho nên thực lực mới được như hiện tại, số chân khí này vốn sẽ không dễ dàng không chế, nhưng có lẽ thân thể nàng là Băng pháp cách ngọc nữ nên cũng tiếp thu được. Còn nàng kia cũng vậy, cũng được người khác truyền chân khí cho, chỉ có nàng thân thể có hạn nên khó không chế công lực này, mặc dù thực lực rất mạnh, có điều thứ này là lấy được bỏ gốc, sau này rất có hại và hạn chế lớn tới tiềm năng của cả hai nàng." Nguru Yêu bới thấy hai nàng là bằng hữu của chủ nhân mình, mà khi này Anh Thy còn khen hần, nên hần mới truyền âm cho Thanh Thiện.

" Ý của ngươi các nàng không phải tu luyện được mà có kẻ trực tiếp truyền chân khí qua, như thế có gì không tốt, vốn công lực cùng nguồn gốc sẽ không xung đột lẫn nhau mà?"

" Chủ nhân à, ta nghĩ người cũng không mấy hiểu về tu luyện rồi, tu luyện giới có quy tắc của nó, không phải ai cũng tu luyện đến cảnh giới cao nhất, có yêu thú có thể tu luyện tới yêu vương đã là cực hạn, có yêu thú lại có thể đạt được yêu hoàng, thậm chí yêu đế, chỉ có một số đặc biệt có thể tiến vào thứ thần mà thôi. Nhân loại cũng như thế, có người cả đời thậm chí không thể vượt qua cấp năm, cái này dựa vào linh hồn thiên phú của bọn họ, hai người này vốn thiên phú rất tốt, nhất là nàng vừa khen ta đó, nếu để các nàng tự mình tu luyện, bên cạnh chỉ dùng vài thứ dược liệu phụ trợ thì là cực tốt, nhưng giờ công lực bọn họ rất mạnh mà linh ngộ thiên đạo rất kém, mà muốn linh ngộ tốt nhất thì phải chính mình từng bước từng bước thấu hiểu?, ví dụ như khi này chủ nhân giao đấu với kẻ kia, về công lực chủ nhân hơn, còn về cảnh giới người lại kém xa hần, chứng tỏ chủ nhân linh ngộ thiên đạo ít hơn hần, vì thế dù mạnh hơn người vẫn không giết được hần, thiên đạo càng đi lên càng khó linh ngộ, khi ở cấp yêu hoàng chân khí trong cơ thể đã là thứ yếu, quyết định thắng bại chính là linh ngộ."

Thanh Thiện càng nghe càng sợ hãi, hần đúng là không được ai chỉ dạy về những thứ này, mà Tam Nhân Nguru Yêu hần là ai, đó là yêu đế cấp bậc, hần lại đi theo Hư Thiên Quân rất lâu, nếu hần đã nói như thế thì thật không thể sai? Khi này hần giao đấu với Minh Phong không phải cũng cảm giác lực lượng mình rất mạnh nhưng không thể giết đối phương sao?. Đó chính là linh ngộ thiên đạo, Thanh Thiện cảnh giới linh hồn rất cao, linh hồn thiên phú cũng rất tốt, có điều đó chỉ là một phần, hần tu luyện chỉ hai năm, thời gian lớn đều tìm cách tu luyện làm sao hấp thu càng nhiều chân khí, ngoài thời gian

này chỉ có một phần khi luyện quyền pháp, thương pháp, kỳ thực đó chính là lĩnh ngộ thiên đạo, các ý cảnh của chiêu thức chính là bộ phận của thiên đạo.

"Vậy ta không phải cũng như các nàng sao? Lĩnh ngộ của ta chỉ có một chút ít khi ta luyện, đa số thời gian ta vẫn chỉ hấp thu chân khí làm việc chính, vì sao người không nói ta mà nói các nàng?"

"Chủ nhân, về lĩnh ngộ người kém so với kẻ tập kích, nhưng ta lại không nhận thấy nguy cơ này trên người chủ nhân, rõ ràng về lĩnh ngộ người rất chắc chắn, có thể nói ngay từ lúc đầu người đã vững vàng rồi, thực lực tăng lên cao mà tâm không loạn, tâm nhãn vẫn giữ được thanh minh chính khí. Còn hai nàng tuy vẫn chưa có hiện tượng nhập ma, nhưng đó chỉ là sớm muộn, ta có thể cảm thấy linh hồn hai nàng có chiều hướng rối loạn." Tam Nhân Nguru Yêu nói chắc chắn như đinh đóng cột.

Sự thật hẳn không biết cũng không có gì lạ, bởi lúc đó linh hồn hẳn không tương thông với Thanh Thiện, mà ngay chính bản thân Thanh Thiện cũng không biết, thời gian hẳn hồi sinh một lần, bên trong hắc động hẳn đã lĩnh ngộ rất lớn, đó là từ khi sơ sinh tới lúc trưởng thành trong, tất cả đều dựa vào linh hồn cảm thụ cùng lĩnh ngộ, vì thế từ cảnh giới dưới cùng hẳn rất vững vàng.

Một người nếu công lực quá mạnh, tâm trí mà không vững vàng hẳn có thể sẽ dọa nhập ma đạo, hoặc tẩu hỏa nhập ma, ở tu luyện giới nếu lĩnh ngộ không đủ mà một mực tăng cường chân khí bản thân cũng sẽ đi vào con đường ma đạo.

Anh Thy cùng Tâm Nhiên đúng là được sư phụ hai nàng truyền chân khí vào thân thể nên mới tăng tiến nhanh như vậy, Lương My mặc dù là sư phụ tốt, nàng cũng nhận thức về vấn đề này, chỉ là nàng không thấu hiểu như Nguru Yêu, bởi vô số bí tịch sau trận chiến Đại Phá Diệt đều bị hủy diệt, Huyền Môn cũng là tốt nhất nhưng cũng không đủ hết, nàng chỉ thấy đồ đệ mình khắc khổ tu luyện đường như tranh hơn thua so với Anh Thy nên mới âm thầm truyền công lực mình cho Tâm Nhiên, bởi ở cảnh giới của nàng, lĩnh ngộ thiên đạo mới là chủ yếu, chân khí giảm đi chút ít cũng không sao. Mà nàng linh hồn cùng kiến thức đều kém xa Nguru Yêu nên chưa nhận ra tâm trí của Tâm Nhiên có chút hỗn loạn. Nàng cũng định khi Tâm Nhiên vượt qua thiên kiếp sẽ truyền thụ những lĩnh ngộ của mình cho, chỉ là như thế cũng hạn chế rất lớn tới tiềm lực của Tâm Nhiên, với Nguru Yêu, tự mình lĩnh ngộ từng bước sẽ mạnh hơn so với người khác truyền thụ lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Biện Pháp

Bên trong nội viện Huyền Môn, đây là nơi các trưởng lão ở, nơi đây chia làm hai khu, một khu dành cho nam còn lại là nữ, Huyền Môn tổng cộng cũng chỉ có ba nữ trưởng lão, mà ba người lúc này lại cùng một chỗ trò chuyện.

"My sư tỷ, mau kể đi, đừng lè mề nữa khó chịu lắm."

Trong ba người, ban tối xảy ra sự việc có Lương My đi tới, còn hai người trước mặt này không đến, mà nữ nhân vừa nói cũng là trưởng lão thứ bảy Oanh Thư, cuộc sống của ba người có rất ít thứ đáng chú ý, tự nhiên có chuyện dĩ nhiên sẽ tò mò, nhất là động tĩnh vừa rồi khá lớn, cơ hồ cả Huyền Môn ai cũng biết đến.

"Thư muội, xem muội kia, phải có phong phạm của trưởng lão chứ, gặp nguy không loạn, dù núi thái sơn sập xuống cũng ngẩng mặt đối đầu chứ? Hi hi." Lương My cười nói, âm thanh đường đường khí khái ngập trời, ba nàng ai cũng biết vị Lương My sư tỷ này là người thế nào, đến cuối cùng vẫn lời ra.

"Muội cũng không phải đám nam nhân, cái gì mà núi thái sơn chứ? Được rồi mà, tỷ kể đi mà." vị Thư trưởng lão nhìn tuổi tác chỉ gần mới ba mươi, nhan sắc tuy so với Lương My còn kém chút, nhưng cũng là mỹ nhân, hiện tại nàng cầm tay Lương My lắc qua lắc lại, nếu ai không biết còn tưởng đó là hai tỷ muội chỉ mới hơn hai mươi tuổi đang đùa giỡn.

"A được rồi, hai muội biết có thanh niên tên Thanh Thiện vừa đến Huyền Môn chúng ta chứ? Hôm nay hẳn vừa bị ám sát, chút nữa đã mất mạng rồi." Lương My khẽ uống một ngụm trà rồi nói.

"Ám sát? Vô lý, Huyền Môn chúng ta trận pháp cường đại, nếu có kẻ lọt vào sao không bị phát hiện chứ? Không lẽ ..." Oanh Thư bên cạnh lẩm bẩm nói, lại thấy Lương My không nói tiếp, lúc này nàng mới ngừng không lẩm bẩm nữa. "Người ta không cướp lời tỷ nữa được chưa, chỉ là suy đoán thôi mà, kể tiếp đi My tỷ, lần này người ta chú ý nghe, hi hi." Oanh Thư nói.

"Ta có nói gì muội đâu? Muội nói rất đúng, nếu kẻ có khả năng vượt qua trận pháp bảo vệ môn phái của chúng ta thì muốn giết tên Thanh Thiện kia dễ như trở bàn tay, vậy mà Thanh Thiện hẳn chỉ bị thương chút ít, rõ ràng đối phương không phải bên ngoài lên vào." Lương My uống một ngụm mới chậm rãi nói tiếp: "theo Thanh Thiện hẳn kể lại, thực lực kẻ đó chỉ ở cấp bảy mà thôi, khi tấn công thực lực lại đề cao lên hơn một cấp bậc, mà khi tấn công hung sát chỉ khí từ thanh đao của đối phương lại tấn công được vào linh hồn? Muội nói xem thế nào?"

"Thực lực cấp bảy?, mà theo lời cầm thanh đao?, khi tấn công thực lực cao hơn một cấp bậc?, lại còn hung sát chỉ khí? Vậy không phải ý nói ..." vị nữ trưởng lão từ đầu tới giờ vẫn chưa nói, giờ vừa nói đã nhận ra, chỉ là nàng đang lẩm nhẩm lại ngừng lại.

Oanh Thư cũng không kém hơn, nàng cũng đã đoán ra, "Mỵ tỷ tỷ, có thể thanh niên kia nói vậy để giả họa không, hơn nữa hắn biết đối phương thực lực cấp bảy Nghịch Thiên Giả? Lễ nào thực lực của hắn còn cao hơn?"

"Thực lực của hắn tỷ đã nhìn qua, hắn đã đạt tới cấp tám rồi, hắn cầm Tịch Diệt Long Thương của Hư Thiên Quân nhưng lại dùng cả thân pháp Thiên Hỏa Thiểm của yêu vật Hỏa Kỳ Lân."

"Kẻ tu luyện pháp quyết của yêu vật thì không thể nào tốt cho được." Nguyệt Lam bên cạnh hừ lạnh nói, dĩ nhiên vị nữ trưởng lão ít nói này cũng rất ác cảm với đám yêu vật. Cái này cũng không trách được, Nguyệt Lam, Hoa Long đều như vậy và tu luyện giới cũng không thiếu người căm ghét yêu vật, như trận chiến gần trăm năm trước, tu luyện giới vốn đã điều tàn lại càng thêm thảm, cho dù Huyền Môn, Thiên Long phái là các phái cực mạnh của Nghịch Thiên Giả đều hi sinh vô số, thân nhân, tỷ muội huynh đệ đều chết, ai bảo cứ thành Nghịch Thiên Giả là sống dài vô hạn, sống vô hạn thì đã sao? Nếu đối phương mạnh hơn vẫn giết chết được Nghịch Thiên Giả, không những thế từ ngàn xưa, cứ gần trăm năm yêu vật lại điên cuồng tấn công nhân loại tu luyện.

Lương Mỵ sống qua một trận chiến năm xưa, tuy vậy nàng không mấy ác cảm với người tu luyện pháp quyết của yêu vật, năm đó, có rất nhiều người dùng pháp quyết của yêu vật sinh tử quyết chiến cùng yêu vật đó thôi? Không ai có thể phủ nhận công lao bọn họ, chính vì thế mà tu luyện giới tuy không thích cũng không bài xích cổ thế lực này.

"Chúng ta không đề cập tới vấn đề này nữa, Oanh Thư, muội còn nhớ đáp ứng tỷ, cho tỷ mượn băng huyền châu a." Lương Mỵ khẽ cười nói.

"Băng huyền châu cũng không có việc gì, dù sao đối với muội nó tác dụng cũng không lớn, nhưng Tuyết Liên Kiếm quyết tỷ khi nào thì truyền cho muội đây." Oanh Thư cũng cười, băng huyền châu là viên ngọc nàng mấy năm về trước vô tình có được, nó vốn có tác dụng rất tốt đối với nữ nhân tu luyện Huyền Băng Quyết, chỉ là ở cảnh giới càng cao thì ảnh hưởng lại càng ít đi, từ khi nàng đột phá tầng mười thì lại càng ít dùng mà trợ giúp đệ tử mình. Băng huyền châu là băng tinh của vạn niên huyền băng tạo thành, ngoài việc trợ giúp người tu luyện nhanh hơn nó còn có tác dụng trấn áp ma tâm, Lương Mỵ cũng biết việc mình trợ giúp Tâm Nhiên sẽ sinh ra tâm ma, vì thế mới đánh đổi kiếm pháp năm xưa mình sáng tạo, Tuyết Liên Kiếm quyết.

Khi thu nhận Tâm Nhiên làm đệ tử, Lương Mỵ thấy được ở Tâm Nhiên tựa như hình bóng của nàng khi xưa, cũng là băng tuyết thông minh, thiên phú cực tốt, tâm trí cứng cỏi, không những thế từ khi Anh Thy tu luyện nhảy vọt, Tâm Nhiên dường như hành hạ thân thể để tu luyện, lúc đó nàng không hiểu, giờ nàng đã hiểu ra, vì thế nàng càng quyết định phải mượn cho được Băng huyền châu.

"Đó là đương nhiên rồi, vài ngày nữa tỷ sẽ truyền lại cho muội là được mà, có điều nếu thêm cho tỷ vài cây thảo dược nữa thì tốt, hi hi."

"A, đừng câu dẫn muội, muội không phải sắc lang đâu, số thảo dược muội tích góp mấy chục năm, tỷ đã xài quá nửa rồi còn gì, không còn gì cho đệ tử quý của tỷ nữa đâu."

Thu lấy Băng huyền châu từ Oanh Thư, Lương Mỵ nhanh chóng rời đi, nàng để cho Tâm Nhiên cùng Anh Thy ở lại chỉ để xem Thanh Thiện hắn có thương thế gì còn giúp đỡ, nhưng để hai cô gái xinh đẹp như thế bên cạnh nam nhân thì đúng là cần phải đề phòng a, Lương Mỵ liền chuyển hướng đi tìm đệ tử mình,

Trở lại với Thanh Thiện, lúc này hắn mới nhận ra cái gì tự học thành tài? Tất cả đều là ăn tục nói phét, cái gì tự mình lĩnh ngộ võ công tuyệt thế, tự mình tu luyện có thể trở thành vô địch? Điều là nói láo, giờ Thanh Thiện hắn bước vào tu luyện mà không rõ lắm về những thứ đó, nào làm tâm ma? Lĩnh ngộ ý cảnh của võ công hay cao nhất có thể là lĩnh ngộ thiên đạo? Nhưng hắn cũng là lấy gốc bỏ ngọn, cái gì là phòng thủ cực mạnh Vô Cực Thủ, nào là thương pháp tấn công Long Phá? Hắn hiểu chỉ là một chút bên ngoài rất nhỏ mà thôi, bởi hắn không có căn bản, tựa như muốn đi lên cầu thang, nếu đi từng bước sẽ dễ dàng, nhưng ai muốn một bước tới nơi đó là không thể. Tu luyện cũng như vậy, nếu từ đầu không lĩnh ngộ những thứ đơn giản trước thì càng về sau càng khó lĩnh ngộ và sẽ không thể tiến lên được.

Ở cảnh giới võ giả, võ công chỉ ở phạm trù chiêu thức biến ảo, hư hư thực thực, lúc nhanh lúc chậm, thậm chí võ giả có thể luyện thành khí công vô hình để tấn công từ rất xa. Nhưng dù như thế cũng chỉ là võ giả, tu luyện giả chính là siêu việt võ giả, bọn họ đã tiến tới cảnh giới dùng chiêu thức để lĩnh ngộ thiên đạo, lấy thiên đạo dung nhập vào chiêu thức để càng đề cao thực lực lên hàng trăm nghìn lần.

Chiêu thức, võ công của tu luyện giả đúng là thể hiện của sự lĩnh ngộ thiên đạo, mà những người như Hư Thiên Quân, Phá Diệt Quân đều đã thấu hiểu thiên đạo rất cao. Minh Trúc thiên tài là không thể phủ nhận, chỉ là hắn chỉ lĩnh ngộ thứ bên ngoài mà thôi, nếu chiêu thức là một căn nhà lớn thì Minh Trúc hắn có thể giúp mở cánh cửa để vào nhà, còn có thể là chủ nhân của ngôi nhà không đó phải là nhờ vào bản thân mình, tuy vậy có nhiều người cả đời cũng không thể mở được cánh cửa này, vì thế Minh Trúc được xem như người dẫn đạo thiên tài.

"Nè, hai người các ngươi đang nói gì thế?" Anh Thy hết ngó đông rồi ngó tây nhưng không nghe ra thứ ngôn ngữ gì cả, mà thấy hai tên kia trò chuyện còn không dứt nên nói.

"Anh Thy, Tâm Nhiên, mình không biết Huyền Môn tu luyện thế nào? Nhưng có phải hai người từ trước tới nay rất ít được bọn họ truyền thụ võ công đúng không?" Thanh Thiện thấy sự tình nghiêm trọng, vì thế gương mặt nghiêm chỉnh nói.

"Đúng a, sư phụ cho ta rất nhiều thứ, bảo là trợ giúp thực lực tăng tiến, sau đó bảo ta dùng pháp quyết bốn môn luyện hóa nó, mấy tháng nay phải ngồi suốt, làm gì có võ công gì được học chứ?"

Thanh Thiện lại quay sang nhìn Tâm Nhiên, thấy nàng cũng gật đầu, hiển nhiên mấy tháng qua, nàng cũng được sư phụ dạy tương tự như vậy, võ công chiêu thức chưa học được chút nào cả. Hai nàng phương pháp truyền dạy hoàn toàn giống nhau, mỗi môn phái đều có phương thức riêng để dạy đệ tử, Thanh Thiện phân vân có nên nói cho hai nàng biết không?, sau cùng vì lo lắng mà hắn đem toàn bộ lời của Tam Nhãn Ngưu Yêu giảng cho hai nàng một lần.

"Hèn gì có mấy lần đang tu luyện, mình bỗng hôn mê, ngày hôm sau chân khí trong cơ thể tăng tiến rất nhiều?" Tâm Nhiên một lần nữa khẳng định suy đoán của Ngu Yếu là chính xác.

"Vậy chúng ta làm sao đây? Ta không muốn biến thành điên điên khùng khùng đâu?" Anh Thy nghe Thanh Thiện giải thích tâm lý cũng sợ hãi, nàng ban đầu còn không muốn tu luyện, sau vì câu nói của Tâm Nhiên mới tu luyện, vốn tưởng Thanh Thiện đến nàng còn định khoe một chút thành tích của mình, ai ngờ mình có thể bị tâm ma xâm nhập, sau này nhẹ thì điên điên dại dại, đầu tóc bù xù, nàng tưởng tượng ra cảnh mình giống như Âu Dương Phong, đi bằng hai tay, cười ngây dại cả ngày, sau đó hỏi tất cả mọi người mình là ai? Cái cảnh tưởng tượng đó thật đáng sợ, khi xem phim Thần Điêu Đại Hiệp nàng còn thấy Âu Dương Phong hèn đáng bị như vậy, giờ nàng lại có nguy cơ bị như vậy? Làm sao nàng không sợ cho được.

"Đừng lo lắng, Thanh Thiện nếu đã nói như vậy, chắc chắn đã có cách, em đừng lo lắng quá." Tâm Nhiên ngồi bên cạnh mỉm cười nói, nàng có lý do tin tưởng a, ngày đó dù hần chỉ là võ giả thuần túy đã cứu cả gia đình nàng, trên đường bị truy sát vẫn trốn thoát được, trong lòng nàng tựa hồ không thứ gì làm khó được hần cả, cho dù là lúc này thực lực của nàng cũng rất cao, chỉ là tâm lý ý lại vẫn không mất đi, nữ nhân là như vậy, khi ở bên cạnh người mình yêu, họ thường ý vào người yêu, đó xem như đặc quyền của nữ nhân.

Thanh Thiện lúc này tâm lý được khen mà cười khổ, ai được nữ nhân nói như thế mà không hạnh diện chứ? Chỉ là hần cũng vừa mới biết điều này, ngay cả hần cũng là lấy gốc bỏ ngọn như hai nàng, tìm ra phương pháp thì cũng phải có thời gian chứ? Vì thế Thanh Thiện đành cầu cứu Ngu Yếu.

"Chủ nhân, thiên đạo vô cùng, muốn hiểu được phải bắt đầu từ đầu, tựa như ba loại thương pháp của người, Diễm Nguyệt Thương của Đại yêu Hỏa Kỳ Lân cùng thương pháp của lão chủ nhân, hai thứ này đều ở cảnh giới rất cao, bọn họ dùng cả đời để ngộ ra, nó không đơn thuần như một chút ý cảnh người vừa học được, cả sáu thức Diễm Nguyệt Thương nữa, nếu để Đại yêu Hỏa Kỳ Lân thi triển, dù hạ thấp chân khí tương đương đối phương, thì ngay chiêu thứ nhất thôi cũng đủ giết chết kẻ vừa rồi ám sát người, còn thương pháp cuối cùng, thương pháp này cảnh giới không phải cao lắm, lĩnh ngộ thiên đạo cũng không cực cao như hai loại thương pháp kia, nhưng nó đều diễn giải căn bản, đó là quá trình lĩnh ngộ từ thấp tới cao của đạo, thương pháp này, nó có thể giúp người xây dựng lại căn bản nhất."

"Vậy hai nàng phải làm sao? Các nàng nên tu luyện thứ gì thì thích hợp nhất?"

"Hai nàng chân khí dư thừa, một người thiên phú cực cao, người còn lại tâm trí kiên định, nhưng dựa vào chân khí có lẽ bọn họ đều dùng kiếm hoặc đao, võ công của người đều không thích hợp, e rằng chỉ có Huyền Môn mới có thứ hai nàng cần, hơn nữa ít nhất phải có người hướng dẫn các nàng nhập đạo, võ công cũng phải đi từ căn bản nhất."

"Chủ nhân, có người đến, người này dường như sư phụ của cô nương áo trắng kia, người này thực lực đã tới mười một cấp Nghịch Thiên Giả, có lẽ nàng ta có cách." âm thanh Ngu Yếu lại nói tiếp, hần đã phát hiện ra Lương Mỹ đang tiến đến, trong khi Lương Mỹ lại không cảm nhận được hần, đó là khoảng cách chênh lệch giữa linh hồn cảnh giới, dù sao Ngu Yếu cũng là có linh hồn cấp yêu đế.

"Được rồi, người cũng trở về đi thôi."

Ngu Yếu vừa nói, Thanh Thiện biết Lương Mỹ đang đi tới, mặc dù hần còn chưa cảm nhận được gì, cũng vì có sự kiện sáng nay, vì thế Thanh Thiện để Ngu Yếu trở lại Tịch Diệt Long Thương, chỉ mới thi triển Thiên Hóa Thiểm đã có người muốn giết hần, huống chi giờ là có yêu vật thật sự hiện thân ra, cần thận vẫn hơn.

"Hiện tại hai người nên dừng tu luyện pháp quyết lại, sau đó bắt đầu học võ công của bốn môn, trừ khi cảnh giới lĩnh ngộ đạo được nâng cao, còn không dừng tiếp tục hấp thu để tăng tiến chân khí bản thân nữa." Thanh Thiện liền nói ra biện pháp cho hai nàng.

"Nhưng bọn họ không truyền thụ võ công gì? Chúng ta muốn học cũng không được nữa, mà người không phải có thể dạy chúng ta sao, ta cũng không thích nơi này nữa? Nơi này chả có gì thú vị hết." Anh Thy phụng phịu nói, tâm tính của nàng vẫn không thích Huyền Môn, giờ lại thấy Thanh Thiện nói cách luyện của nàng có thể dẫn tới điên khùng, vì thế càng không muốn ở đây nữa.

Anh Thy vừa nói xong thì ở cửa gian phòng đã thấy thân ảnh của Lương Mỹ đứng ở đó, xem ra nàng cũng nghe qua đối thoại của hai người vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Căn Bản Từ Đầu

"Tiền Bối."

"Sư Phụ."

"Sư thúc."

"Tiểu tử, ta thật không tin ngươi không hề có sư phụ chỉ dạy a, Nghịch Thiên Giả chúng ta có vài quy định ngươi không biết, vậy mà về tu luyện ngươi hiểu rất rõ, thứ này không phải ngộ tính là có được, nếu không phải có người nói cho ngươi thì chắc chắn ngươi phải tự mình trải qua tâm ma rồi?" Lương My cười nói, hiển nhiên cũng không trách Thanh Thiện nói hai nàng dừng tu luyện pháp quyết Huyền Môn, mà Thanh Thiện nói thế cũng xem như phạm vào cấm kỵ của môn phái bọn họ, mỗi môn phái có cách truyền thụ cho đệ tử khác nhau, hẳn như thế khác nào chê trách cách dạy đệ tử của Huyền Môn quá nông cạn.

Chỉ là càng ngày Lương My càng đánh giá cao hiểu biết của Thanh Thiện, Lương My một mực quan sát Thanh Thiện, bởi hẳn chính là người trong lòng của đệ tử nàng yêu thích, nàng tựa như mẹ vợ đang khen ngợi con rể tương lai của mình.

"Tiền bối quá khen, sự thật kiến thức này là do một người bạn văn bối nói qua, vì thế văn bối mới biết, lúc này còn nghi ngờ lung tung Huyền Môn, quả văn bối còn kém hiểu biết."

"Ngươi nói không sai, Huyền Môn chúng ta không phải không biết, các đệ tử khác của Huyền Môn đều không được truyền thụ như hai tiểu nha đầu này, bởi hai nha đầu thiên phú rất tốt nên mới bồi dưỡng bằng cách này, chúng ta định đợi đến khi các nàng có thực lực nhất định rồi mới truyền võ công bốn môn, mà chính ta cùng chương môn đích thân truyền thụ, tiểu tử ngươi nghĩ như thế có tốt không?" Lương My một mực giải thích, chính là để hai nàng yên tâm, nếu để các nàng nghi ngờ phương pháp truyền thụ thì dù sư phụ giỏi cỡ nào cũng sẽ thất bại a.

"Sư phụ, người còn chưa nghĩ ngợi sao?" Tâm Nhiên là người hiểu biết, ngay từ đầu nàng cũng không nghi ngờ sư phụ mình, bởi nàng biết, tất cả kỳ trân quý báu sư phụ cho nàng rất nhiều, mà vừa rồi còn nghe Thanh Thiện nói, sư phụ hi sinh chân khí bản thân trợ giúp nàng, nàng biết như thế có nghĩa là gì? Nàng thật sự xem Lương My là thân nhân của mình.

"Còn không phải tại hai nha đầu các ngươi sao? Nói xem đêm tối như vậy, ta còn không sợ các ngươi bị người khác khi dễ sao? Vì thế ta đành đi tới đón các ngươi trở về." Lương My mỉm cười nói, mà ba người hiển nhiên biết Lương My nói là cái gì, đúng là trai gái ở cùng phòng mà qua đêm quả không tốt lắm, ngay cả xã hội Việt Nam hiện đại cũng còn nhiều điều tiếng hưởng chi ở trong Huyền Môn, một môn phái vẫn ảnh hưởng sâu của thế hệ trước.

Đợi hai nàng rồi đi, Lương My cũng ra khỏi phòng, chỉ là nàng còn điều muốn hỏi hần, vì thế truyền âm: "Tiểu tử, nếu cho ngươi chọn một, Tâm Nhiên hoặc Anh Thy, ngươi chọn người nào?" "Tiền bối, tại sao văn bối chỉ được chọn một, nếu hai nàng đều chấp nhận văn bối, văn bối cũng không thể buông tay người nào." Thanh Thiện liền truyền âm lại, ngữ khí rất cương quyết.

"Tiểu tử rất đa tình a, ngươi không biết ở ngoài kia ngươi chỉ cưới được một người sao? Dù hai nàng đều thích ngươi, lại nguyện ý sống chung với ngươi, nhưng danh phận thì sao? Ngươi có thể để một người mãi mãi không danh không phận, con cái sinh ra cũng không có cha sao?." âm thanh của Lương My tiếp tục truy hỏi.

"Tiền bối, người cũng biết chúng ta tuy vẫn là nhân loại, nhưng chúng ta đã siêu việt họ, ước thúc đó còn quan trọng sao?"

"Cho dù là như ngươi nói đi nữa, các nàng đều là rỗng phượng trong chốn tu luyện, ngươi tin các nàng sẽ đều nguyện ý theo ngươi sao? Nói cho ngươi một tin, ở Huyền Môn số người theo đuổi hai nàng xếp hàng dài, mà ta đọc ở thư tịch cổ của bốn môn, nếu thu được Bổng phách ngọc nữ làm đệ tử thì người này sẽ được gả cho truyền nhân của Phá Diệt Quân, ngươi hiểu ý của ta rồi chứ?"

"Nếu các ngươi dám đối Anh Thy làm như vậy, Thanh Thiện ta thề, cho dù tốn bao nhiêu thời gian, dùng bất kỳ thủ đoạn nào cũng khiến Huyền Môn diệt vong." Âm thanh của hần truyền tới, ngay cả sát khí của bản thân cũng cuồng bạo phát ra, lúc này Thanh Thiện thể hiện một bản tính khác của hần, đó là điên cuồng mà hần từng một lần thể hiện, Hắc Long Bang tất cả cao tăng đều bị hần giết hết, cái gì là nhân tính, nhân tính chỉ để nói với người hiểu nó, hần thà rằng để người đời gọi là ác ma còn hơn để địch nhân có cơ hội quay lại trả thù thân nhân mình.

Lương My vốn định nói thế để hần có thể buông bỏ Anh Thy, hơn nữa những thứ đó chỉ ghi trong thư tịch cổ, chỉ là không ngờ tới ai hần cũng không buông tay, mà phút cuối còn thể hiện ra sát khí điên cuồng, nàng không chút nghi ngờ điều hần nói ra, nếu người khác chắc chắn sẽ nghĩ liều tính mạng để trả thù, còn hần tuy là liều mạng nhưng lại khác hần, thời gian? Hần có thể đợi cho mình mạnh nhất, thủ đoạn? Hần không kể đến quang minh hay hắc ám, âm độc, miễn hần đạt được mục đích, con người như thế mới khiến kẻ khác sợ hãi.

"Ngươi nếu dám thật sự làm vậy, dù ngươi là người Tâm Nhiên thích, ta cũng phải đích thân giết ngươi." ngữ khí Lương My lúc này không còn cười đùa nữa, thanh âm của nàng lạnh lùng vang lên trong đầu Thanh Thiện.

"Tùy tiện."

Lương My không ngờ chỉ một chút lời nói ngẫu nhiên lúc này mà sau này suýt thành sự thật.

Lúc này Thanh Thiện thật sự khó để nghỉ ngơi, lời nói của Lương My ảnh hưởng rất lớn đến hần, mà một chiều cuối cùng của Minh Phong cũng vậy, nếu lúc đó đối phương thật sự ra tay thì người bị trọng thương chưa chắc đã là ai.

Vì thế Thanh Thiện đành lờ ra Tịch Diệt Long Thương mà luyện tập, như lời của Tam Nhân Nguru Yêu, Thanh Thiện hiện tại chỉ luyện cơ bản nhất của thương pháp, trước khi căn cơ ổn định tuyệt đối không tu luyện những chiêu thức do Hư Thiên Quân cùng Hòa Kỳ Lân sáng tạo ra.

Thanh Thiện liền rút ra cuốn Hồn Độn Thất Huyền Thương, lần trước hần chỉ đọc lướt qua giai đoạn đầu của quyển sách, các chiêu thức căn bản cũng lướt qua, lần này hần đọc rất cẩn thận, mấy hình vẽ đơn giản cũng nhớ kỹ, tất cả hình vẽ giai đoạn này đều khá đơn điệu, tựa hồ ai nhìn vào đều dễ dàng luyện được, nhưng vì quá đơn giản mà rất nhiều người đều bỏ qua nó, chỉ là không ai biết tất cả chiêu thức dù ý cảnh cao bao nhiêu, uy lực lớn cỡ nào đều bắt nguồn từ những chiêu thức đơn giản này mà đi lên.

Hay nói như ý cảnh của Cuồng Nộ trong Diễm Nguyệt Thương, Thanh Thiện chỉ hiểu duy nhất phải dồn nén công lực tới cực hạn sau đó để nó bùng nổ ra, điều đó là đúng nhưng chưa đủ, Thanh Thiện còn chưa lĩnh ngộ về hóa linh khí như Hóa Kỳ Lân, hóa linh khí luôn có khuynh hướng bùng lên, đó là thuộc tính của nó, làm thế nào để lĩnh ngộ, khống chế được sức mạnh này? Mà ý cảnh này được thể hiện qua chiêu thức, Thanh Thiện cũng chưa hiểu hết, vì thế nếu so với Cuồng Nộ do Hóa Kỳ Lân thi triển thì có thể so sánh một đám cháy nhỏ bùng nổ cùng với một núi lửa thật sự bùng nổ, cơ bản có thể giống như giữa kiến và voi.

Mà các chiêu thức, dù là Long Phá, Vô Cực Thủ, Cuồng Nộ hay cả Diễm Nguyệt Thương, nó đều được sáng tạo từ các thể cơ bản nhất của thương pháp, như xây một ngôi nhà, các thức này là đám vật liệu, người dù giỏi cách mấy cũng không thể xây nhà từ bàn tay trắng, còn ngôi nhà đẹp xấu thì phải xem tài nghệ của kiến trúc sư, bọn họ cũng giống như Hư Thiên Quân cùng Hóa Kỳ Lân, tạo nghệ của hai người xem như cực cao nên chiêu thức cực mạnh. Giờ hẳn muốn lĩnh ngộ thương pháp của hai người thì phải đi từ căn bản, mà các chiêu thức tưởng chừng như đơn điệu này chính là thứ hẳn cần phải luyện tập.

Mấy chiêu này trong mình không có ảo diệu gì cả, vì thế Thanh Thiện không khó khăn luyện tập, hai chân Thanh Thiện gập lại thành thế trung bình tấn, Tịch Diệt Long Thương lúc này nặng quá một vạn cân cứ như vậy đâm tới, không gì khác ngoài đâm, tuy là đâm nhưng cũng phải có chút yếu quyết cần nắm, tựa như lúc đâm phải thật nhanh, dứt khoát, đâm rồi phải rút về thủ thế, khi xuất chiêu lực giật từ eo truyền tới vai rồi ra cánh tay, đây cũng là đường vận khí đơn giản nhất cần nắm vững.

Một động tác đâm đơn giản nhất cũng phí bao nhiêu tâm huyết của tiền nhân truyền lại, Thanh Thiện không xuất chiêu cực nhanh khi xưa, mà lại từ từ trầm ổn rất nhiều, tất cả đều phối hợp hoàn chỉnh mới đâm ra, từ tư thế xoay người, cách hít thở vận khí ra cánh tay, rồi động tác đến lúc cuối cùng phải thật nhanh, sau đó rút về thủ thế ra sao.

Mặc dù Thanh Thiện còn chưa hiểu mấy thức căn bản này liên quan gì tới lĩnh ngộ thiên đạo, nhưng Thanh Thiện cũng để hết tâm trí luyện tập, không những động tác càng lúc càng thành thực mà vừa rèn luyện được thân thể, Cửu Chuyển Kim Cương Thân tự theo tâm ý Thanh Thiện phối hợp vận chuyển, pháp quyết này thực sự lấy tự ngược làm căn bản, đem chân khí đánh sâu vào cơ thể, từ đó thân thể từng chút đề cao.

Thanh Thiện một mực đứng tư thế đó tu luyện, cho đến khi ánh nắng chiếu vào căn phòng vẫn chưa ngừng lại, cũng không có người đến tìm hắn, hôm qua hắn còn bị thương nên nghỉ ngơi mới đứng, mà Nghịch Thiên Giá không tắt yếu phải ăn uống nữa, bọn họ có thể chuyển hóa linh khí thành dinh dưỡng, không khí thành hơi nước mà hấp thu. Chính vì thế không có ai quấy rầy Thanh Thiện. Ngay cả Đặng Tinh ở gần phòng cũng không đến tìm.

Với thân thể mạnh mẽ như Thanh Thiện, một mực tu luyện mấy tiếng cũng thấy mệt mỏi, mồ hôi ướt đầm y phục vừa thay lúc tối, Thanh Thiện vừa dừng tu luyện lại thì đã nhận ra có khí tức đang chạy tới, đúng người này không đi mà bay đến là khác, mỗi người lĩnh hồn đều có khí tức khác nhau, Thanh Thiện biết là Minh Trúc tới.

Cánh cửa phòng vừa mở, Minh Trúc khuôn mặt vừa nhếch nhếch lại trắng bệch, đầu tóc cũng không còn nghiêm chỉnh, chỉ là ánh mắt hưng phấn lấp lánh có thần.

"Ta tìm ra ảo diệu tầng thứ hai trong Vô Cực Thủ rồi, ngươi xem ta diễn luyện một lần xem sao?" Minh Trúc hưng phấn nói, sau đó đứng ra một khoảng đủ lớn trong ngôi nhà bắt đầu sử dụng Vô Cực Thủ. Trong bia đá từng ghi mỗi chiêu Long Phá hay Vô Cực Thủ đều có ba cảnh giới, cảnh giới thứ nhất là nhanh, cảnh giới thứ hai lại là chậm.

Thanh Thiện ngồi một bên bắt đầu quan sát Minh Trúc xuất chiêu.

"Hình như rất giống ý cảnh tầng hai của Long Phá?" Thanh Thiện quan sát sau đó nói.

"Không phải, không phải, không chỉ mình ý cảnh như thế, ngươi đến thể hiện một chút cảm giác đi." Minh Trúc lắc lắc đầu rồi nói.

Thanh Thiện cũng đi lại, dùng chính chiêu thức cả đêm qua luyện để thử nghiệm, cảm giác của hắn lúc này chính là đâm ra rất thuận tay. Tịch Diệt Long Thương vừa đâm tới, ngọn thương của Minh Trúc nhẹ nhàng cuốn lấy, nó tựa mềm như bông dính chặt với Tịch Diệt Long Thương, cơ bản ý cảnh này không khác so với tầng hai Long Phá là bao, chỉ là thương của Minh Trúc chưa dừng tại đó, ngọn thương đó như có hấp lực kéo theo Tịch Diệt Long Thương, mà hấp lực này luôn có xu hướng khiến ngọn thương của Thanh Thiện đâm lệch ra bên ngoài, còn chưa hiểu hấp lực này từ đâu sinh ra thì lực lượng này như tăng lên vô số lần, Thanh Thiện cảm giác Tịch Diệt Long Thương như muốn rời khỏi tay mình, may mắn cơ thể hắn rất mạnh mới giữ được ngọn thương không rời tay.

Minh Trúc có chút ngạc nhiên khi thấy Thanh Thiện vẫn giữ được Tịch Diệt Long Thương, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, hắn đoán Thanh Thiện vừa rồi là dùng công lực mới giữ lại được.

"Thế nào? Cảm giác cảnh giới tầng hai này đúng không?" mặc dù hắn hỏi như vậy, nhưng cũng rất đặc ý, bởi tất cả so với những gì Thanh Thiện nói về tầng này đều đúng, đây cũng là niềm vui nhất trong tu luyện của hắn, lấy lĩnh ngộ ý cảnh các chiêu thức của thiên hạ làm niềm vui cũng là mục tiêu.

"Đúng rồi, đây là cảm giác mà bia đá có ghi lại của tầng hai, tại hạ vô cùng cảm tạ Minh Trúc huynh." nói rồi Thanh Thiện khom người cảm tạ.

"Hề, hề, cái đó không có gì, giờ ta diễn lại một lần để cho huynh đệ hiểu." nói rồi Minh Trúc đang định thi triển lại lần nữa.

"Cái đó không cần nữa." chỉ là Minh Trúc còn chưa thi triển thì Thanh Thiện đã ngăn lại.

"Huynh đệ đã hoàn toàn hiểu rồi sao? Vậy quá tốt, thiên phú của Thanh Thiện huynh là cao nhất mà Minh Trúc từng gặp."

Thanh Thiện không vì lời khen mà vui mừng, hắn lúc này đang cười khổ, sau đó nói: "Minh Trúc huynh, tiểu đệ xem huynh là bằng hữu mới nói, lúc trước

tiểu đệ tu luyện có chút lệch lạc, hiện giờ tiểu đệ đã không muốn thấu hiểu nó nữa, võ công phải bắt đầu từ căn bản nhất, nếu muốn hoàn toàn hiểu được chiêu thức không phải chỉ mình ý cảnh phiên diện này là đủ, hơn nữa hiểu được thứ này sẽ ảnh hưởng tới cả chiêu thức, nếu đệ có mấy lời mạo phạm xin huynh thứ lỗi cho." Thanh Thiện trịnh trọng nói, dù sao đối phương cũng cả đêm suy nghĩ về ý cảnh cho mình, tối qua ồn ào vậy mà Minh Trúc không đến, chỉ sợ lúc đó trời sập hẳn cũng chẳng biết a, đúng là một người si mê chiêu thức, bắt quá chính vì thế nên thiên tư của Minh Trúc cực cao mà thành tựu bản thân không cao. Minh Trúc có thể hiểu được ý cảnh rất nhanh, nhưng mấy chiêu thức đơn giản, căn bản lại không để ý lắm, bởi trong nó không có ý cảnh gì cả.

Minh Trúc có chút ngẩn người ra một chút, sau đó nhìn Thanh Thiện, một lúc mới cười to nói: " Thanh Thiện huynh nói những lời đó, rất giống với những lời sư phụ Minh Trúc nói khi xưa, ta biết huynh có ý tốt, ta xin tâm lĩnh, chỉ là ta một đời lấy thấu hiểu ý cảnh của chiêu thức làm niềm vui, hơn nữa còn có thể trợ giúp một ít đệ tử tu luyện, như thế đã vui vẻ rồi."

Đích thực Minh Trúc hẳn nói đúng, một đệ tử nếu tu luyện từ căn bản vững chắc, dù thiên tư kém một chút, nếu có Minh Trúc hẳn chỉ điểm cũng sẽ thấu hiểu, chỉ cần hắn mở cánh cửa ý cảnh, phần còn lại phải dựa vào bản thân người đó tu luyện tiếp tục. Thanh Thiện cũng khẽ lắc đầu, nếu thiên phú đó dồn vào tu luyện thì Minh Trúc đạt tới cấp nào không ai biết được, bởi căn bản của chiêu thức là thứ ai cũng tu luyện được cả, chỉ cần bỏ thời gian là đủ, cái khó nhất chính là lĩnh ngộ. Minh Trúc hẳn có lẽ biết nếu mình không có căn bản mà muốn thấu hiểu ý cảnh, thì ý cảnh này sẽ không đầy đủ, nhưng nếu muốn thấu hiểu hoàn toàn lại phải hiểu được căn bản, vì thế hắn chọn phá giải phiên diện này, chỉ cần nhìn để thấu hiểu ý cảnh, cái này giúp hắn có thể thấu hiểu vô số thứ rồi, đối với hắn mà nói, đó là niềm vui lớn nhất rồi.

" Mỗi người có một tâm niệm khác nhau a, sau này nếu đệ không hiểu chiêu thức nào? Có thể lại phải đến làm phiền huynh nữa đó." Thanh Thiện cũng cười nói, tâm lý như xem Minh Trúc thành bằng hữu chân chính của mình.

" Được, đến lúc đó nhớ đến tìm là được, càng khó càng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Nghịch Thiên Tổ

Anh Thy vốn muốn cùng Thanh Thiện đi, mấy người khuyên ngăn nàng mãi nàng mới chịu ở lại, Thanh Thiện phải nói dối nếu nàng không luyện võ công cho tốt, sau này sẽ điên điên khùng khùng chạy lang thang ngoài đường, vì thế Anh Thy đành ở lại, hứa sẽ học thật tốt. Cũng may chỉ bốn năm tháng nữa mọi người sẽ có cơ hội gặp nhau.

Rời đi Huyền Môn, Thanh Thiện lấy ra di động gọi cho gia đình mình cùng Văn Thành, mọi người ở nhà đều lo lắng cho hai nàng, nhất là Thanh Thiện đi hơn một ngày cũng chưa gọi điện thông báo về, dạo này con gái có chút nhan sắc có rất nhiều cái bẫy giăng sẵn dành cho bọn họ. Nhận được điện thoại, mọi người mới nhàn hạ thở dài, hoàn hảo, Thanh Thiện hẳn mất tích sáu tháng cũng không sao, mà hai nàng cũng không việc gì cả.

Khi Thanh Thiện thông báo hai nàng hiện tại chưa thể trở về, hắn cũng giải thích mãi mọi người mới tin. Hắn vốn định sẽ đi Thiên Long phái, chỉ là chưa kịp nói mẹ hắn đã bắt trở về ngay, vì thế Đặng Tinh cùng hắn lại trở về Hà Nội, con người không phải động vật máu lạnh, so với tu luyện thì gia đình vẫn là thứ quý giá hơn, có người vứt bỏ thời gian để theo đuổi cực hạn bản thân, nhưng Thanh Thiện hẳn đã chết một lần, lần này hắn muốn dành thời gian của mình nhiều hơn cho gia đình.

Thanh Thiện lại nghĩ đến kẻ thần bí bắt Anh Thy cùng Tâm Nhiên, sau ba ngày hắn mất tích, các nàng cũng bị bắt, kẻ này lại không có ý đồ gì khác, chỉ muốn các nàng gia nhập Huyền Môn, hẳn chỉ đoán ra hai khả năng, thứ nhất là do con rồng trong Tịch Diệt Long Thương làm, hai là do kẻ này nhận ra thiên phú của hai nàng nên mới trợ giúp, chỉ là Thanh Thiện tin vào khả năng thứ nhất hơn, có lẽ con rồng đó vì trả ơn hơn nghìn năm linh khí, mới giúp các nàng. Nhưng hắn nghĩ mãi không ra, vì sao một môn phái như Huyền Môn lại dễ dàng nhận đệ tử kiêu đó? Bởi hắn biết con rồng đó bị nhốt mấy ngàn năm, làm sao quen được mấy môn phái này, đã không quen thì chắc con rồng này có thù đoạn khác, càng nghĩ càng không ra, vì thế hắn không nghĩ đến nữa.

"Thanh Thiện, nếu có cơ hội cậu nên đến Thiên Long phái, một mình cậu tu luyện không thể bằng có người đi trước chỉ dạy." Đặng Tinh ngồi bên cạnh khuyên, vốn hai người có thể bay trở về thì giảm đi rất nhiều thời gian, chỉ là Thanh Thiện không biết một quy định bất thành văn của tu luyện giới là, trước mặt thường nhân hạn chế phi hành hay giao đấu. Lần trước Thanh Thiện vì nóng lòng tìm người nên Đặng Tinh mới phi hành đi cùng mà thôi. Lần này đã tìm được, các nàng cũng không có việc gì, hiển nhiên Đặng Tinh tranh thủ truyền cho Thanh Thiện ít kiến thức, do vậy hai người đang dùng taxi đi.

" Tiền bối, có lẽ vẫn bối phải ở nhà lâu một chút, lần trước vì yêu hóa mà mất tích hơi lâu một chút. Có lẽ vẫn bối phải ở nhà vài tuần hay một tháng, sau đó mới có thể tới được."

" Cứ như vậy đi, đây là bản đồ để đi Thiên Long phái." Thiên Long vì trấn giữ biên giới phía bắc, vì thế bản môn rất ít tiết lộ, hơn nữa còn có trận pháp che giấu, cho dù Thanh Thiện biết nó ở đâu cũng tìm không ra, cho nên Đặng Tinh mới đưa bản đồ. Thiên Long phái từng là môn phái đứng đầu Nghịch Thiên môn, chiến đấu lực cũng rất cường hãn, nếu cùng cấp bậc đa số Thiên Long phái sẽ chiến thắng, cái này cũng do địa thế của Thiên Long phái, bởi theo truyền thuyết Thiên Long phái là chính tông Nghịch Thiên Giả cổ xưa nhất, cũng là năm đó Âu Lạc bộ tộc tối cường nhất môn phái, năm đó bọn họ là chiến đấu cùng yêu thú hồng hoang, sau trận chiến Đại Phá Diệt, yêu thú đại bại, các yêu thú cường đại đều im hơi lặng tiếng, tiếp đó Thiên Long phái

lại phải chiến đấu cùng Tu Chân Giả xâm lấn, ngàn năm chinh chiến, thắng, bại vô số, vì điều này nên chiến đấu lực của bọn họ hơn hẳn môn phái khác.

Đáng tiếc nhân tài điều linh, thiên địa linh khí của Âu Lạc bộ tộc sau trận chiến bị phá hủy nhiều nhất, thiếu đi điều kiện tu luyện. Vì thế chỉ dùng tất cả tâm huyết chiến đấu, chỉ có một điều kiện tiên quyết, muốn xâm lược Âu Lạc bộ tộc, bất cứ thế lực nào cũng phải bước qua xác của Thiên Long phái, đây là truyền ngôn trước khi gia nhập Thiên Long phái ai cũng phải nhớ trong lòng. Dù sau này Âu Lạc bộ tộc phát triển thành đất nước gì thì Thiên Long phái đều phải thủ hộ. Thiên Long phái từng gặp phải tai nạn hủy diệt, nhưng những môn nhân đệ tử luôn luôn không quên di huấn tiên nhân, chỉ cần còn một người thì Thiên Long phái mãi mãi tồn lưu, bọn họ luôn luôn là người sống lại từ tro tàn.

Thanh Thiện nghe Đặng Tinh kể về lịch sử của môn phái, nhiệt huyết có chút dâng trào, có dân tộc nào luôn luôn chiến thắng kẻ thù mạnh hơn bọn họ, bọn họ từng mất nước, từng bị nô dịch, nhưng bọn họ luôn luôn không ngừng chiến đấu để giành trở lại, cho dù phải dùng máu của cả dân tộc cũng phải giành lấy, đó là tôn nghiêm của dân tộc, Trung Hoa từng đổ họ mấy trăm, ngàn năm, sau vẫn bị đánh đuổi khỏi đất nước bọn họ, Mông Cổ gót ngựa cường đại, bọn họ xâm chiếm cả Trung Hoa, cả phần nửa Châu Âu, nhưng vó ngựa bọn họ cũng không thể khuất phục bọn họ, Pháp Mỹ các cường quốc cũng như vậy. Đó là một dân tộc nhỏ bé hơn đôi phương nhiều, bọn họ chỉ có nhiệt huyết, lòng yêu nước, đối với bọn họ, cái gì trả giá đều xứng đáng hết, chỉ cần giữ vững quốc gia mình.

Thanh Thiện tin tưởng, chỉ cần là một người dân Việt Nam, nghe tới lịch sử hào hùng của tiên nhân, ai cũng ngẩng đầu đi tới bất cứ nơi đâu mà nói, tôi là người Việt Nam

Trên đường đi Thanh Thiện cũng kể một chút về tổ đặc biệt, nói về đơn vị đặc biệt này thì quốc gia nào cũng có, như Trung Quốc hiện nay cũng có Long tổ, trong Long tổ có những đơn vị chuyên giám sát nhiệm vụ khác nhau, có tổ chuyên làm gián điệp, tình báo, có tổ chuyên chống các thế lực bên ngoài, có tổ lại giám sát quan chức các ngành. Tổ đặc biệt của Việt Nam cũng như vậy, mỗi bên đều có một trách nhiệm khác nhau, chỉ những nhân vật chủ chốt mới có thể biết sự tồn tại của bọn họ, bên ngoài bọn họ chỉ được xem như các đặc công mà thôi, có điều ai biết đều hiểu, đặc công chỉ là thân phận đối với toàn dân xưng hô mà thôi.

Tất cả người gia nhập tổ này đều phải theo dõi lý lịch hết sức nghiêm ngặt, hơn nữa còn có người trong Thiên Long phái khảo sát linh hồn, với hai điều kiện đó mới có thể gia nhập vào. Nguyễn Luân tuy là thượng tướng nhưng chỉ nắm một nhiệm vụ trong cả tổ đặc biệt mà thôi, mà trên tổ đặc biệt còn có Nghịch Thiên tổ, bọn họ là tinh anh của ba môn phái Nghịch Thiên Giả đứng đầu, nhiệm vụ của bọn họ chỉ là trấn áp các thế lực ngoại giới mà thôi. Bất quá về sau này, bởi vì thể hiện sức mạnh, nên các quốc gia đều chọn đám người trẻ tuổi vào tổ này, đó là thể hiện tiềm lực tương lai của cả quốc gia, một quốc gia cường đại hay không thì nên nhìn vào thế hệ trẻ.

Cũng vì điều này mà cứ mấy năm các quốc gia đều so sánh các tổ đặc biệt này với nhau, tuy chỉ là so tài, nhưng ai cũng biết đó là thị uy đối với nhau. Mấy trăm năm nay, Trung Quốc vẫn là kẻ luôn đứng đầu, với diện tích cùng dân số, lại có thiên địa linh khí nồng đậm hơn các quốc gia khác, lần gần nhất, Mộ Dung Linh Phong thể hiện sức mạnh khiến các quốc gia đành ngậm ngùi lui bước, Lê Minh Phong mặc dù được đánh giá rất cao, tuy thế cũng chỉ đứng thứ tư mà thôi, trên Minh Phong còn có đệ tử của Phật Giả cùng Thần Giả.

Hai người trò chuyện quên cả thời gian, chẳng mấy chốc đã trở về Hà Nội. Trước khi rời đi Đặng Tinh đưa cho hắn một miếng ngọc bội, bên trong có một cỗ khí tức còn cường đại hơn miếng huy hiệu trước đây Nguyễn Luân đưa cho hắn, trên miếng ngọc bội còn ghi bốn chữ " Nam Quốc Nghịch Thiên." đây là chữ cổ, Thanh Thiện vừa nhìn đã hiểu, ngôn ngữ này rất ít người biết, lần trước Hỏa Long sống cả mấy trăm năm cũng không nhận ra, mà Ân Thần Thuật người Nhật Bản cũng không mấy người dịch được. Vậy mà giờ xuất hiện nơi này, có lẽ Nghịch Thiên Giả vẫn có người biết thứ ngôn ngữ cổ đại này.

Thanh Thiện không biết, ngôn ngữ này tưởng chừng đã không còn, số biết thì cực ít, mà Ân Thần Thuật là báu vật của môn phái, bọn họ sao có thể đưa ra cho ai thích nhìn thì nhìn, chính vì thế Ân Thần Thuật mới thất truyền.

Đây chính là ngọc bội chứng thực thân phận của Nghịch Thiên tổ. Sau đó Đặng Tinh hướng dẫn Thanh Thiện đưa một chút linh hồn của mình vào bên trong, chỉ cần chủ nhân ngọc bội chết đi thì tự động ngọc bội cũng vỡ vụn, cảm ngọc bội này trong tay tuy chỉ là một thành viên trong Nghịch Thiên tổ nhưng so với Nguyễn Luân càng thêm oai phong, mà cho dù Nguyễn Luân là đội trưởng của một tổ, nếu xét về thân phận cũng chỉ ngang với Thanh Thiện mà thôi. Bình thường thành viên của Nghịch Thiên tổ đều là bí mật quốc gia, tuy chẳng có quyền lực gì, nhưng nếu là các cao cấp sĩ quan quân đội sẽ biết bọn họ có đặc quyền như thế nào? Cho dù cấp bậc có là tướng quân cũng không dám trêu chọc bọn họ.

Thanh Thiện không biết điều đó, Đặng Tinh cũng không nói cho hắn, chỉ nói đây là Trần Huyền trước đó giao phó đặc cách cho hắn vào tổ này, vốn Trần Huyền còn muốn thử thách Thanh Thiện rồi mới đưa vào Nghịch Thiên tổ, cho nên dự định đưa hắn lên làm đội trưởng, có được kinh nghiệm, sau đó mới thảo luận đưa vào Nghịch Thiên tổ, chỉ là Đặng Tinh cho rằng không cần làm bước đó, thân thể trong sạch, tuổi trẻ mới hai mươi đã có thực lực cường đại, lại còn dùng thần khí của Hư Thiên Quân, nếu hắn không xứng vào Nghịch Thiên tổ còn ai được vào đây. Có điều những người trong Nghịch Thiên tổ đều ít nhất trên ba mươi, kinh nghiệm có thừa, Thanh Thiện chỉ mới hai mươi, Đặng Tinh không nói đặc quyền cũng là tránh tuổi trẻ hiếu thắng lấy thứ này ra làm trò đùa mà thôi.

" Nghịch Thiên tổ vốn là cao nhất trong tổ đặc biệt, cũng là người chuyên đi xử lý những nhiệm vụ nguy hiểm nhất, nếu cậu cảm thấy việc này khó khăn, thì lúc này có thể từ chối." Đặng Tinh chợt hỏi, các lần trước đều chọn người này trong số đệ tử của Thiên Long phái, lần này có chút khác, Thanh Thiện vẫn chưa chính thức gia nhập, hơn nữa người trong Nghịch Thiên tổ là đại biểu cho cả quốc gia, nhiệm vụ vô cùng quan trọng, vì thế hắn mới hỏi.

" Vẫn bối từ rất lâu đã có một mơ ước, đó là vì đất nước làm việc gì đó, ngày trước thực lực không có, điều này chỉ dám giấu trong lòng vẫn bối, nay có cơ hội, vẫn bối nhất quyết không từ bỏ."

" Tốt, vậy từ này cậu là thành viên thứ hai mươi bảy của tổ chúng ta, sau này lúc có người cứ gọi ta là đội trưởng, không cần xưng hô tiên bối gì cả." Đặng Tinh vui vẻ nói, hắn làm sao không vui cho được, Thanh Thiện đồng ý gia nhập Thiên Long phái, lại còn gia nhập Nghịch Thiên tổ, đây chính là vì quốc gia thu hút nhân tài, huống chi hắn không chỉ là nhân tài mà còn là thiên tài, đệ nhất thiên tài mấy nghìn năm qua chưa từng xuất hiện.

Taxi vốn đưa Thanh Thiện đến tận nhà, nhưng vừa qua nhà của Anh Thy đã thấy đám đông đang chờ ở đó, ngoài cha mẹ, Thịnh Minh, Văn Thành, còn có cả người Thanh Thiện chỉ gặp qua một hai lần là cha của Anh Thy là Việt Đông, hiển nhiên vị trung niên có chút béo này rất lo lắng cho nữ nhi, vì thế vốn rất ít về nhà, lần này lại xuất hiện. Bên trong nhà cũng bày sẵn tiệc chờ Thanh Thiện, mọi người tuy nghe qua Thanh Thiện điện thoại, nhưng vẫn bất hần nói lại hết thảy. Các nàng béo gầy ra sao? Thức ăn nơi đó thế nào? Nhà cửa có đầy đủ, người ở đó bao nhiêu nữ nhân, bao nhiêu nam nhân? Họ đối xử với các nàng ra sao? Tất cả đều được mọi người hỏi hăng say.

Đang khi mọi người vừa ăn uống vừa hỏi, chợt Thanh Thiện thấy Văn Thành rời đi, lúc này Thanh Thiện mới quan sát thấy khuôn mặt của Văn Thành cùng Việt Đông tuy vẫn tươi cười nhưng lại có chứa chút ưu tư trong đó, hần cũng không muốn nghe lén, chỉ là khi thực lực tăng mạnh, mọi âm thanh trong vòng vài chục mét hần đều nghe rõ ràng.

"Giám đốc, không xong rồi, vụ đấu thầu mỏ đá quý ở Nam Phi, chủ thầu đã đổi ý, bác bỏ lần trúng thầu của chúng ta." một vị trung niên mặc âu phục nói.

Văn Thành cùng ba mình mấy ngày nay lo lắng đã thành hiện thực, mỏ đá quý ở Nam Phi tuy đã trúng nhưng là lão làng, Việt Đông biết mấy công ty của Nhật Bản cùng Trung Quốc cùng Mỹ sẽ không dễ dàng để yên như thế, chỉ là không biết bọn họ sẽ tìm thủ đoạn gì.

"Chung luật sư, có gì mau nói."

"Giám đốc, vừa sáng nay bên Nam Phi liên lạc tới, bọn họ cũng đành thu hồi quyền khai thác này, bởi ngày hôm qua mấy công ty kia phái đến mấy kẻ gây loạn, hơn nữa còn đe dọa tính mạng của bọn họ, cuối cùng bọn họ đành thỏa hiệp với mấy bên kia, để mấy bên đó tự giải quyết với nhau, kẻ cuối cùng sẽ đàm phán khai thác mảnh đất đó." vị Chung luật sư gấp gáp nói.

Sự thật ai cũng biết trong thương trường, Nhật Bản, Mỹ, Trung Quốc đều là các cường quốc, không chỉ về kinh tế mà còn về khía cạnh khác, đó là tổ chức ngầm, bọn họ đều có các sát thủ đi làm những nhiệm vụ quan trọng, mà quan trọng nhất chính là dùng sức mạnh để chiếm lấy thứ mình muốn, nếu người không hợp tác ư? Sau nửa ngày con cái người sẽ mất mạng, hoặc là chính cả người cũng như vậy luôn.

Vì thế càng là các quốc gia mạnh thì các tổ chức này càng phát triển, lần này bọn họ lại tung ra thủ đoạn đó, Việt Đông cùng Văn Thành vốn tưởng còn dàn xếp được, bởi khu mỏ đá quý này cũng không tính là lớn để đáng bọn họ làm vậy. Nhưng nếu bọn họ đã làm như vậy thì công ty của Văn Thành xem như hết hi vọng, bởi trong đó có một thiết luật được công nhận, kẻ mạnh nhất là kẻ được trúng thầu, "mạnh nhất" ở đây không phải kinh tế, mà là nắm đầm nào mạnh nhất.

Lần này tham gia đấu thầu, tiền bạc bỏ vào cũng không ít, số vốn cũng đã lo xong để chuẩn bị khai thác, nhưng tất cả chỉ vì thực lực không đủ để giữ nó. Tuy nó không mang đến cho công ty tai nạn gì lớn, chỉ là lòng người có chút không cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Tạo Thế Lực - Lại Đột Phá..

"Hiện tại gọi tất cả những người ở bên Nam Phi trở về, dù sao khoản đền bù vì phá bỏ hợp đồng bên kia cũng phải đưa lại cho chúng ta." Văn Thành cân nhắc một chút liền quyết định.

"Giám đốc, còn một việc tôi chưa nói cho ngài, vị Trần Cảnh cùng mấy người cử sang làm bảo vệ đều đã bị giết, trước khi rời đi chúng còn nói khoản tiền đền bù này nếu chúng ta dám nhận, chúng sẽ cho người lấy mạng ngài." vị Chung luật sư còn hơi run run nói, đây là lần đầu tiên trong đời hần tiếp xúc với thế lực ngầm của thế giới, việc giết người đối với bọn họ chỉ là cơm bữa thôi.

Giận ư? Ở địa vị như Văn Thành cùng gia đình mình, bị uy hiếp như thế đây là lần đầu tiên, cũng biết dòng chảy ngầm của thế giới rất mạnh, nhưng ai ngờ đến một thế lực như gia đình hần vẫn bị người ta đe dọa như trẻ con, hơn nữa chẳng có sức phản kháng. Bất quá có thể làm gì, thực lực không bằng người, không bị bắt nạt mới là lạ, nếu trong tay hần có một đội quân toàn cao thủ hoặc sát thủ thì còn sợ cái gì nữa. Chỉ là thực sự thế lực của hắc đạo Việt Nam ở quốc tế quá bé nhỏ, nếu tranh chấp ở cấp bậc nhỏ còn chống đỡ được, mà giờ các cường quốc đều gia nhập, Mỹ, Nhật, Trung Quốc, còn có gia tộc đến từ Huyết tộc, bọn họ là một trong sáu gia tộc mạnh nhất của hắc ám vương đình. Tuy đối với bọn họ cái mảnh đất này không đáng tranh giành, vì thế cao nhất chỉ cử đi vài người, chỉ là vài người này đều không phải võ giả có thể chống lại được, thực lực của bọn họ thấp nhất cũng đã tiến vào Nghịch Thiên Giả cấp bậc.

Các nhà mới nổi ở Việt Nam làm sao có thế lực chống lưng cường đại mà có các cao thủ Nghịch Thiên Giả trợ giúp, đó là vì sao các công ty của Việt Nam địa vị thấp kém trên trường quốc tế.

Văn Thành từng nghĩ đến nhờ Thanh Thiện ra mặt, có điều hần lại sợ sự trả thù của bọn họ, nếu ở tại quốc nội, đến bao nhiêu cũng không cần sợ hãi, bởi nơi đây có lực lượng khiến đám người kia kiêng kỵ, nhưng gia nhập vũ đài thế giới là xu thế tất yếu, mà ở nơi đó nếu không có thế lực bảo vệ thì đừng nói đến cái gì kinh doanh hết cả.

" Chung luật sư, người thu xếp cho tất cả mọi người rút về, còn việc phá hợp đồng cứ từ từ rồi tính."

" Giám đốc, tôi xin phép."

" Ừm."

Trở lại bữa tiệc, Văn Thành đã lấy lại chút tinh thần, đây đúng là sự trấn định rất lớn hẳn học được từ ba mình, Việt Đông cũng không có hồi đã xảy ra chuyện gì cả, lúc này lão chỉ cười và hỏi về con gái mình, sau đó hỏi những việc trước đây của Thanh Thiện và nàng.

" Anh Thành, có chuyện gì sao? Có thể em có thể giúp được." đang ngồi Thanh Thiện liền truyền âm cho Văn Thành nói. Ở đối diện Văn Thành tựa như bất ngờ, sau đó nhìn xung quanh, thấy chẳng ai để ý gì đến, ngay cả ba mình là Việt Đông cũng không? Lúc này Văn Thành mới nhận ra âm thanh đó không phải được nói ra mà là truyền âm, cũng chỉ mình hẳn nghe được mà thôi, ánh mắt hẳn không khỏi nhìn về phía Thanh Thiện một chút, vừa vui mừng lại chút phân vân.

" Vậy để hết bữa tiệc em sẽ tìm anh, lúc đó chúng ta từ từ nói chuyện đi." âm thanh Thanh Thiện một lần nữa lại truyền âm đến.

Bên kia, Văn Thành chỉ ra dấu gật gật đầu một chút mà thôi, cả bàn ăn không có người phát hiện ra.

Sau bữa tiệc, cả nhà Thanh Thiện rời đi, ngay cả Việt Đông cũng không ở căn nhà này, nghe Anh Thy từng nói, từ khi mẹ nàng mất, ba nàng cũng không thích về căn nhà này nữa, vì thế từ nhỏ người chăm sóc nàng nhiều nhất là Văn Thành, tuy Thanh Thiện cũng thấy ba nàng kỳ quặc, chỉ là đó là việc nhà người ta, hẳn cũng không nói gì cả, hôm qua thấy lão ăn xong liền lên xe rời khỏi, quả đúng như Anh Thy từng nói.

Trên đường đi Thanh Thiện lấy cớ đi ra hồ dạo mát một chút rồi quay lại, vừa quay lại hẳn đã thấy Văn Thành đang đứng trước cổng chò, hai người liền nhân tiện vừa đi dạo vừa nói. Văn Thành cũng nói ra khó khăn của mình cũng như đa số công ty làm ăn trên quốc tế. Về cơ bản là bọn họ không có hậu thuẫn từ phía sau, nhưng kẻ cũng đứng, kinh tế nước ta còn nghèo, lo phát triển trong nước còn chưa đủ, sao đủ tiềm lực hậu thuẫn tranh đua trên quốc tế, còn mấy quốc gia kia, thế lực đã thâm căn cố đế, kinh tế tư bản chủ nghĩa khiến tài chính bọn họ vô cùng hùng mạnh, có tiền thì sẽ có kẻ bán mạng vì mình, và cũng có thể đào tạo ra thế lực để bảo vệ bọn họ.

Về vấn đề hắc đạo thế giới, Thanh Thiện không biết chút nào cả, lần này nghe Văn Thành giải thích, hẳn mới biết các thế lực nổi tiếng đó, mà trong các thế lực lớn có bốn thế lực cực lớn tranh giành, tuy chỉ là đưa đến vài tên cấp thấp thôi, như thế cũng đủ đẩy Việt Nam ra khỏi vòng tranh đấu rồi. Trung Quốc có các sát thủ, Nhật Bản có các ninja, còn Mỹ có các quân đoàn đánh thuê, hắc ám vương đình có các Huyết tộc cùng các hắc ám tộc khác, tất cả đều không phải thứ Văn Thành có thể trêu vào.

" Vậy đây là tình hình chung của các công ty Việt Nam chúng ta khi kinh doanh bên ngoài?"

" Đúng thế? Nếu là kinh doanh nhỏ lẻ, Việt Nam chúng ta còn có chút thị phần, còn về các mục lớn, dù chúng ta có đủ lực làm cũng không thể tranh giành được." Văn Thành lắc đầu cảm thán.

Các quốc gia khác đều có gia tộc cổ xưa đào tạo lực lượng, Việt Nam tuy cũng có các môn phái, nhưng lo bảo vệ trong nước còn đủ, chứ vươn tay ra xa hơn quả không đủ lực lượng. Thanh Thiện cũng hiểu, vấn đề này không phải mình hẳn có thể giải quyết, hay, cho dù hẳn có sang bên kia tranh giành thì mình hẳn có thể hình thành thế lực gì chứ?, khi hẳn đi rồi bọn chúng lại tiếp tục ám sát.

Thanh Thiện cũng biết ở thế giới ngầm này cũng có vài thế lực nhỏ của Việt Nam tham dự, nhưng chỉ ở mức nhỏ yếu. Hơn nữa ở thế giới này, quốc gia cũng là vấn đề được người ta xem trọng, tựa như, Văn Thành có tiền để thuê các thế lực khác mà tranh giành, bọn họ phải nhìn xem tranh giành với ai?, tổ chức sát thủ của Trung Quốc dĩ nhiên sẽ không lấy tiền để sát hại lẫn nhau, hắc ám vương đình cũng vậy, vì thế muốn tranh giành hơi lớn một chút, tất cả đều phải dựa vào thực lực hắc đạo quốc gia mình là chính.

Mà lần này tranh giành tuy không lớn, chỉ là lại có vài công ty trực thuộc các gia tộc đó, bọn họ nếu để Việt Nam tranh miếng ăn còn thể diện gì nữa.

Thanh Thiện không đoán cũng biết các gia tộc cổ xưa này có bao nhiêu thế lực, mà mỗi gia tộc lại có các liên minh khác nhau, như Nam Cung gia tộc tham gia lần này của Trung Quốc, bọn họ cũng là gia tộc cổ xưa, thực lực tuy không mạnh, nhưng khi cầu cứu liên minh thì có thể lôi ra hàng loạt lão quái vật đi ra. Hay gia tộc đến từ hắc ám vương đình, bọn họ chỉ là một trong sáu gia tộc, có điều nếu ai gây chiến với một gia tộc thì năm gia tộc còn lại để yên sao?

Mà nếu các gia tộc lớn tranh với nhau, bọn họ lại có luật của riêng mình, đó là tranh giành trên phạm vi nhỏ, chỉ cần bên nào chứng minh thực lực mình hơn đối phương, thì kẻ đó sẽ chiến thắng, các bên còn lại sẽ không được trả thù, chính vì quy định rõ ràng như thế nên các gia tộc dù vẫn ngầm tranh đấu, mà chưa bao giờ tranh chấp khiến hủy diệt cả gia tộc. Trên thế giới có vô số miếng ngon, không ai vì chút lợi ích nhỏ trước mắt để phải toàn lực ra tay cả.

" Vậy, nếu chúng ta có đủ thực lực tranh đua trong cuộc chiến này, nếu chúng ta thắng, mấy bên kia có đăng sau trả thù hay không?" Thanh Thiện nghĩ tới cái gì, sau đó hỏi.

" Nếu chúng ta muốn gia nhập, chúng ta phải có được gia tộc lớn chống lưng, gia tộc này phải được các thế lực công nhận, nếu không sau khi chiến thắng, có kẻ sẽ ra tay sau lưng."

" Những lần trước, nếu có tranh giành, đứng sau chúng ta là gia tộc nào?"

" Các lần trước, tranh giành vài dự án nhỏ, công ty anh là do danh nghĩa Lam Sa phái chống lưng, kỳ thực, mấy dự án đó bên anh đều phải chia cho các

bên một phần."

Lam Sa phái? Ở trong nước nó cũng chỉ là môn phái của Nghịch Thiên Giả, cho dù ra bên ngoài có phái vài đệ tử thì thực lực đúng là quá nhỏ yếu đi, môn phái đó may mắn có người đột phá, nhưng căn bản chỉ là võ giả là nhiều. Ngay cả Thanh Thiện, nếu muốn hủy diệt cũng rất dễ dàng, hèn gì các thế lực kia lại xem thường Việt Nam như vậy.

Thanh Thiện suy nghĩ một chút, nếu về thế lực, hẳn có thể hỏi Đặng Tinh xem có thể dựa vào Thiên Long phái không? Tuy muốn dựa vào, nhưng Thiên Long phái vì trấn giữ biên giới phía bắc, bọn họ cũng không thể phái người trợ giúp gì, Thanh Thiện cũng không hi vọng vậy, hẳn dự định gia nhập Thiên Long phái, nếu dựa vào danh nghĩa cũng không sai, còn về thế lực có thể từ từ tạo nên, nếu sáng tạo ra thế lực cực mạnh rất khó, nếu chỉ Nghịch Thiên Giả cấp bậc thấp, đối với hắn cũng không phải không có cách.

Ít nhất, Thanh Thiện quan sát ba người bên cạnh Văn Thành, mấy người này võ công có thể nói đã tiến sát tới cực hạn của võ giả, chỉ cần truyền cho bọn họ chân khí thì bọn họ sẽ đột phá cực hạn này, hay muốn tạo nên mười, hai mươi người như thế với chân khí trong đan điền Thanh Thiện cũng không phải khó khăn gì lắm. Phải biết tiểu thương của Thanh Thiện chứa trong đó là hóa linh khí của Nghịch Thiên Giả cấp mười, tạo ra trăm người Nghịch Thiên Giả cấp một, hai, thực lực có giảm đi chẳng có gì đáng kể, dù sao hắn cũng chỉ phát huy không ra hoàn toàn công dụng của số hóa chân khí này.

"Anh có bao nhiêu thủ hạ trung thành, võ công có một chút cũng được, nhưng bất cứ hoàn cảnh nào đều có thể hi sinh vì công ty?" Thanh Thiện liền hỏi.

Văn Thành có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không biết hắn hỏi làm gì, liền nói: "Ngoài ba vị tiền bối đang bên cạnh anh, còn bốn vị theo ba anh, hơn nữa những người bảo vệ khu nhà, cùng bên ngoài đang công tác thì cũng gần một trăm năm mươi người có thể hoàn toàn tin tưởng được."

"Một trăm năm mươi người, anh chắc là hoàn toàn trung thành chứ? Dù bất cứ thế nào cũng không phản bội." Thanh Thiện nghiêm giọng hỏi một lần nữa.

"Chắc chắn, những người này đi theo ba anh rất lâu, hơn nữa trải qua bao nhiêu khó khăn, mỗi người đều là tinh anh."

"Tốt, giờ anh có thể gọi toàn bộ bọn họ trở về không?"

"Gọi tất cả về? Em muốn làm gì." Văn Thành hơi bất ngờ hỏi.

"Em muốn đào tạo bọn họ trở thành thế lực của chúng ta? Chỉ cần tư chất không quá thấp, em có thể giúp bọn họ vượt qua cực hạn của võ giả, tiến vào Nghịch Thiên Giả, còn tiền bao xa phải xem thiên phú của bọn họ."

Ở đằng sau, ba lão giả vẫn luôn bảo vệ Văn Thành, tất cả đều run rẩy, bọn họ rất lâu đã muốn đột phá giới hạn này, có điều pháp môn tu luyện của môn phái không khiến bọn họ đột phá được, cho dù cố gắng thêm nữa thì chỉ đạt tới cực hạn võ giả mà thôi. Chung quy môn phái võ giả chỉ có thể khiến đệ tử mình đạt tới cực hạn của võ giả mà thôi, còn pháp môn của Nghịch Thiên Giả mới có thể khiến con người trở thành Nghịch Thiên Giả chân chính.

Giờ nghe Thanh Thiện nói, hắn có thể đào tạo bọn họ trở thành Nghịch Thiên Giả, điều này có nghĩa sinh mạng bọn họ sẽ dài hơn, thực lực cường đại hơn, một thế giới rộng lớn hơn nữa sẽ mở ra với họ, ai nghe vậy mà không hưng phấn cho được.

"Cậu nói, ... nói, có thể giúp chúng ta trở thành Nghịch Thiên Giả sao? đó là sự thật chứ?" một lão giả ngập ngừng hỏi.

"Đúng vậy, chỉ cần những người căn cơ vững, thân thể rèn luyện thường xuyên, khi đó có thể chịu được chân khí truyền vào thân thể, nếu đủ chân khí, ai cũng có thể trở thành Nghịch Thiên Giả, chỉ có sau này nếu muốn thành tựu cao hơn phải dựa vào khổ luyện của người đó." Thanh Thiện cũng cảm thấy bọn họ hưng phấn thế nào, vì vậy khẽ cười nói.

Sự thực thì võ giả chỉ biết hấp thu một chút linh khí, còn phần lớn đều dựa vào tính khí của bản thân chuyển hóa thành chân khí. Trong khi Nghịch Thiên Giả có thể hấp thu vô số linh khí chuyển hóa thành chân khí, nhưng vì linh khí càng lúc càng thiếu thốn, nếu ai cũng có thể tu luyện thì chẳng còn thừa bao nhiêu, vì vậy các môn phái lớn chỉ truyền cho những người thiên phú cao nhất, mà những người thường sẽ không được biết đến và không thể tu luyện. Nếu là thời kỳ viễn cổ, mỗi người đều có được pháp quyết tu luyện, các môn phái còn cổ vũ càng nhiều người tu luyện là khác.

Cũng vừa rồi, Thanh Thiện tranh thủ truyền âm hỏi Tam Nhân Ngưu Yêu, Ngưu Yêu này đi theo Hư Thiên Quân mấy trăm năm, vì thế phương pháp khiến võ giả nhanh chóng trở thành Nghịch Thiên Giả hắn cũng biết, cái quan trọng là làm sao cơ thể võ giả tiếp nhận được luồng chân khí kia, nếu là các môn phái sẽ phải có hoàn đơn tẩy kinh thông mạch, nhưng thuốc cũng chỉ là chứa linh khí mà thôi, trong khi Thanh Thiện trong người chứa sẵn linh khí cường đại, chỉ cần hắn biết yếu quyết để tẩy kinh thông mạch thì sẽ vô cùng đơn giản. Thanh Thiện không có những Ngưu Yêu hắn thông hiểu tu luyện, lại theo Hư Thiên Quân, hẳn có biết.

Vì vậy Thanh Thiện mới tự tin có thể đào tạo ra cả trăm Nghịch Thiên Giả, nếu theo Ngưu Yêu, đan điền Thanh Thiện, chân khí chứa trong đó có thể đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp mười trung kỳ, nên khi hi sinh chân khí tạo nên một trăm Nghịch Thiên Giả cấp một hoặc hai thì chân khí cũng không giảm xuống cấp mười sơ kỳ được, huống chi lúc này Thanh Thiện chỉ sử dụng thực lực cấp tám mà thôi.

Điều cơ bản là người này phải biết võ công, mà cơ thể cũng qua khổ luyện rồi, khi đó sẽ đơn giản hơn, bởi người có căn cơ võ học thường thiên phú cũng khá tốt, mà truyền thụ võ công cũng đơn giản hơn, bởi bọn họ có căn cơ cả.

"Cái đó đương nhiên, những người này đều có võ công cả, công việc lại phải vào sinh ra tử nhiều, nên mỗi người đều không dám lơ là việc luyện tập, điều này em có thể yên tâm." giờ đến Văn Thành kích động nói.

"Em cũng chỉ có thời gian cỡ một tháng, anh thông báo với bên kia, chúng ta sẽ tham gia tranh giành với bọn họ, còn về môn phái thì cứ nói Thiên Long

phái, giờ nếu có địa điểm an tĩnh một chút, em sẽ trợ giúp mấy người."

"Cái này có được hay không? Em mới đi về,... còn việc tranh giành, bình thường thì khi bọn họ công bố sẽ để một tuần cho chuẩn bị mời cao thủ tới, về Thiên Long phái là môn phái nào? Sao anh chưa từng nghe môn phái này vậy?"

Nghe thời gian cũng đủ, Thanh Thiện cũng thấy thoải mái, liền nói: "Thiên Long phái là đệ nhị môn phái Nghịch Thiên Giả của chúng ta, chỉ cần là ở tu luyện giới sẽ nghe qua, vậy nếu ở khu vực Hà Nội có những người nào thì em giúp họ trước, những người tới sau sẽ giúp sau."

Điện thoại cho gia đình, Thanh Thiện hẳn nói đêm nay hẳn sẽ ngủ ở nhà Anh Thy, chỉ là lúc này hẳn không ngủ mà đang trợ giúp mấy lão giả đi theo Văn Thành, những người này cơ thể đều đạt tới cần thiết, chỉ cần trợ giúp chút ít sẽ hoàn thành, với lại, bọn họ tu luyện đều ở mức chân khí thông thường nhất của võ giả, giờ truyền cho chân khí vốn của Địa liên yêu hỏa, chân khí này vô cùng tinh thuần, nếu cùng cảnh giới Nghịch Thiên Giả, có thể đánh bại bọn họ cũng rất ít.

Bảy người đi theo Việt Đông từ rất lâu, sau đó ba người đi theo Văn Thành, tất cả bảy người này thực lực cao nhất, cũng là người được Thanh Thiện trợ giúp trước tiên. Trong khi đó Văn Thành cũng bắt đầu triệu tập các thân tín của mình khắp nơi trở về.

"Ha ha ha, ta,... ta có thể bay được rồi." âm thanh từ bên trong phòng truyền ra, Văn Thành nghe ra, Lê Hoàng mà hẳn hay gọi Lê bá bá, đúng là âm thanh của lão, xem ra họ đã thành công rồi, Văn Thành rất ít hưng phấn, nhưng lúc này hẳn không thể không hưng phấn cho được, hai tay cũng không ngừng nắm chặt vào nhau. Văn Thành hẳn theo cha kinh doanh từ nhỏ, nhưng dù vậy đối mặt với bao nguy hiểm, vì thế ít ai biết hẳn cũng là một võ giả, võ công tuy không phải rất cao, nhưng đều được bảy người này chỉ điểm, với lại hẳn cũng khổ luyện không ngừng. Giờ hẳn cũng có cơ hội trở thành Nghịch Thiên Giả, trên thế giới này, ai không muốn cường đại, với Văn Thành hẳn càng mong muốn thứ này hơn bao giờ hết.

...

Tám người, tính cả Văn Thành đều thành công, ngay khi Văn Thành nói hẳn cũng là võ giả, Thanh Thiện cũng chút bất ngờ, bởi một vị công tử như vậy cũng thích luyện võ sao?, khi hẳn kiểm tra thân thể thì kinh mạch, xương cốt Văn Thành lại rất tốt là khác, điều này làm cho hẳn cũng cảm thán, gia đình bọn họ đã giàu như vậy, mà căn cốt của Văn Thành cùng Anh Thy đều vô cùng tốt, xem ra gien của bọn họ tốt a. Vì có thể trợ giúp đạt tới cực hạn bản thân, nên sau khi hẳn trợ giúp cải tạo kinh mạch, rồi truyền chân khí, đến khi nào cơ thể cảm giác đau nhức liền phải thông báo để hẳn dừng lại.

Bảy người này đều đạt tới Nghịch Thiên Giả cấp hai trung kỳ, còn Văn Thành không ngờ lại sắp đột phá Nghịch Thiên Giả cấp ba mới tới cực hạn chịu đựng. Trợ giúp thêm bảy người nữa thì trời đã sáng, một đêm không ngủ, hơn nữa liên tục tiêu hao chân khí, đến Thanh Thiện cũng ăn không tiêu, bảy người sau này đều là thủ hạ đắc lực nhất, vì thế bọn họ luôn ở xung quanh Văn Thành, bảy người này có hai người là Nghịch Thiên Giả cấp hai sơ kỳ, còn năm người đều chỉ có thể ở cấp một trung kỳ cùng hậu kỳ.

Đến gần sáng Thanh Thiện mới dừng lại, cả thân thể đều mệt mỏi, tinh thần cũng tiêu hao rất nhiều, nhưng không hiểu sao, tiêu hao càng nhiều, hẳn càng như hiểu ra thứ gì đó, thứ này rất mơ hồ, linh hồn hẳn đúng là rất mệt mỏi, hẳn rất muốn ngủ lúc này, chỉ là hẳn cố gắng bản thân không ngủ, bởi hẳn như nắm được thứ gì đó. Thanh Thiện hẳn cũng rất cố chấp, vì thế dù linh hồn, thân thể tiêu hao quá độ vẫn cố gắng gọi ra Tịch Diệt Long Thương. Hẳn tu luyện, lại là những động tác đơn giản của thương pháp trong Hồn Độn Thất Huyền Thương, Tịch Diệt Long Thương lúc này đã nặng tới gần hai vạn cân, sức nặng càng nhiều, tiêu hao thân thể hẳn càng lớn, mà mỗi chiêu thức hẳn đều chú hết tâm sức vào. Lúc này bên ngoài thấy hẳn như mê mẩn mà luyện thương, mấy cái chiêu này đến cả người vừa nhập môn đều học qua, vậy mà hẳn cứ một mực như thế luyện.

Mười lăm người vừa được hẳn trợ giúp chỉ biết nhìn hẳn như vậy, bọn họ hiểu nếu quá rồi hẳn lúc này chỉ sợ hẳn sẽ bị tẩu hỏa, có điều càng nhìn càng thấy hẳn như tẩu hỏa, mấy chiêu đó có gì mà hẳn cứ luyện đi luyện lại hơn nghìn lần.

Nếu mọi người biết, hẳn đang cầm một ngọn thương hai vạn cân mà thi triển hơn một nghìn lần động tác thì càng sợ hãi hơn nữa. Ngay khi mọi người càng chăm chú xem, chỉ có bảy người võ công cao nhất lại thấy chút huyền ảo ở bên trong đó, vốn các chiêu thương này tưởng bình thường, ai ngờ không gian sau mỗi lần đâm thương đều như run lên chấn động, bọn họ mấy chục năm luyện võ, kinh nghiệm cũng không ít, trong mắt bọn họ, mỗi chiêu đều khiến tâm linh họ run rẩy, nếu bọn họ đứng trước một chiêu này, cho dù biết rõ chiêu đó, nhưng có thể đỡ được không?

Lúc này Thanh Thiện đã không biết gì cả, linh hồn sắp cạn kiệt, thân thể cũng tới giới hạn chịu đựng cao nhất của mình, vì thế cầm hai vạn cân mà luyện đúng là khổ cực đến thế nào, nhưng hẳn vẫn cố chấp, hẳn chưa tìm được thứ mình muốn, không phải chưa thấy? Mà là hẳn cảm giác mình sắp chạm được.

Một thương, hai thương,..... một trăm thương, một trăm linh ... Cơ thể Thanh Thiện đã không thể chịu đựng được mà gục xuống, Tịch Diệt Long Thương mất đi chủ nhân truyền chân khí vào, vốn hai vạn cân giờ đã trở lại nguyên bản thân chỉ gần trăm cân, có điều trước khi gục xuống, Thanh Thiện đã tìm được thứ đó, đó chẳng phải thứ gì cả, mà là linh hồn hẳn lại một lần nữa lột xác, đột phá cấp chín Nghịch Thiên Giả. Trước lúc nằm xuống, hẳn biết linh hồn mình đã một lần nữa tăng tiến, mệnh hẳn không khỏi nở nụ cười mãn nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Truyền Thụ

Không biết qua bao lâu, Thanh Thiện bắt đầu tỉnh lại, hắn thấy mình đang nằm trong gian phòng sạch sẽ, trắng tinh, và rất rộng, nhìn ngó một hồi, ai ngờ xung quanh hắn toàn búp bê, tranh ảnh của các ngôi sao, hơn nữa, cái giường hắn nằm lại màu hồng, gối, chăn, tất cả màu hồng nhạt, đây đúng là kiểu giường của con gái.

Linh hồn hắn nhanh chóng khuếch đại, vốn đây là căn biệt thự của gia đình Anh Thy, giờ đã đông nghịt người, ngoài hai lão già đang đứng canh cửa bên ngoài phòng hắn ra, tất cả hơn một trăm người đều đang luyện tập, dựa vào khí tức, Thanh Thiện cảm giác có mấy người hắn từng biết họ, một người là Tiền Minh, Thanh Thiện nhớ hắn từng luyện Teakwondo, sau này từng nghe Anh Thy nói, hắn vì thua Đoàn Hải mà gia nhập Lam Sa phái để học được nội công, hiện tại thực lực so với trước kia đã tiến xa rất nhiều, còn có người nữa, Lê Tuấn, hắn từng giao đấu với người này, không ngờ trong hơn một trăm thân tín của Văn Thành cũng có hắn trong đó.

Để triệu tập hơn trăm người này, tối thiểu phải mất một hai ngày, Thanh Thiện xem ra mình hôn mê cũng khá lâu, lúc này hắn mới quan sát căn phòng, để ý trên chiếc bàn học tập màu hồng, trên đó có ảnh ba người, Anh Thy, Văn Thành, cùng cha mình. Giờ hắn mới biết phòng ngủ này là của người nào, ai ngờ cô nàng chưa ngoa Anh Thy lại có căn phòng nữ tính đến như vậy.

Thanh Thiện lại kiểm tra thân thể, ngoài linh hồn mạnh hơn lúc trước nhiều, còn lại cơ bản là không có gì thay đổi, lần trước quán trú chân khí vào thân thể mười mấy người kia, vốn hắn phải dùng linh hồn kiểm soát lượng chân khí truyền vào, cái này cũng cực hao tổn linh hồn, khi dùng linh hồn khống chế chân khí trong thân thể, đó là cảm giác thân thiết như giữa đầu óc với chân tay vậy, càng hết sức cẩn trọng khống chế, hắn càng cảm thấy thứ gì đó, cuối cùng tinh thần cùng thân thể mệt mỏi quá độ, cũng là lúc hắn đột phá. Giờ Thanh Thiện tin tưởng, hắn có thể nắm chắc tiêu hao rất nhỏ tinh thần để trợ giúp đám người này tiến vào Nghịch Thiên Giới.

Lúc này Thanh Thiện mới nhớ ra, còn bảy ngày nữa sẽ có tranh đấu, hắn không biết mình đã hôn mê bao lâu. Vừa mở cửa rời khỏi căn phòng, hai lão già này là một trong ba người đi theo Văn Thành, còn bốn người kia có ba đã trở về bên Việt Đông, hai người đang theo sau Văn Thành, Thanh Thiện nhớ lão này tên Lê Hoàng cùng Phạm Đồng, hai người này đều đạt tới Nghịch Thiên Giới cấp hai trung kỳ.

"Cậu tỉnh rồi, thật tốt quá, thực lực là cậu cho chúng tôi, sau này có điều gì phân phó cứ nói một tiếng, Lê Hoàng ta quyết không chối từ."

"Phạm Đồng ta cũng vậy."

Tuy không đến nỗi quý xuông để cảm ơn, nhưng hai người đều khom người xuông, ơn truyền công lực còn nặng yếu hơn cả sự phụ, đối với Thanh Thiện chút công lực đó không là bao nhiêu, còn đối với mấy người bọn họ, số công lực đó chính là dùng cả đời cũng không tu luyện thành được.

Thanh Thiện nói vài câu "không dám" rồi ba người đi tới phía sau căn biệt thự, lần đầu tiên Thanh Thiện mới tới phía sau ngôi biệt thự này, nếu so với nhà Thanh Thiện lúc này thì nó còn lớn gấp mười lần, cho dù chế tạo cả cái hồ nước nhỏ cũng đủ, hắn không khỏi cảm thán, người giàu có khác, ngay cả ngôi nhà, sân, tất cả đều to, dù biết là không dùng hết.

"Ê Mạnh Tấn, mày xem thiếu niên kia là ai? Sao hai vị trưởng lão Lê Hoàng và Phạm Đồng đều đi sau, hơn nữa xem ra rất cung kính khi nói chuyện với hắn?"

"Ta xem, hắn chắc là con vị có chức nào đó mà thôi, nhìn tướng tá hắn ẻo lả, da lại trắng như con gái, thứ con cái ăn chơi này, đúng là chỉ có thứ nhà có tiền bồi dưỡng ra được mà thôi." thanh niên tên Mạnh Tuấn khinh thường nói.

"Ừa, hình như ta từng thấy hắn, lần trước ta thấy hắn đi cùng với Anh Thy tiểu thư đó, lúc đó có cả Bùi Tâm Nhiên nữa, mà gia đình nàng bối phận không nhỏ chút nào đâu!" một tên thấy mọi người bình luận, cũng tham gia vào.

Ở đây cũng rất ít người biết Thanh Thiện, mà người biết thực lực đáng sợ của hắn càng thêm ít, nghe mấy tên bên cạnh bình luận như thế, không khỏi cười gian, thầm nghĩ "đợi đến lúc các ngươi nói câu đó trước mặt hắn, hắn giáo huấn lại, lúc đó mới vui đây..".

Với thực lực của Văn Thành cùng mấy người hôm qua vừa tiến vào Nghịch Thiên Giới, bọn họ càng khinh thường mấy tên đồng bọn của mình. Mấy tên này, mỗi người đều có bối phận nhất định, có người cương vị không nhỏ, có giám đốc công ty, có người là chủ cả khách sạn, có người lại chủ cả một bang phái, số này tuy chỉ khoảng hai chục người, bọn họ đều là tinh anh, trung thành với gia đình Anh Thy, còn đối với kẻ khác lại lấy ánh mắt khác để đánh giá. Bọn họ đều có chút địa vị, đánh giá một tiểu tử mới thành niên, may mà chưa nói hắn trai gái, chơi lác, đập đá, phá gia chi tử,... đã là may mắn lắm rồi.

"Im mồm, các ngươi, kẻ nào nói đụng đến hắn, đừng trách ta không nể tình huynh đệ." vị lão già vẫn đứng sau Văn Thành, khẽ quát nhỏ, lão cũng như Lê Hoàng cùng Phạm Đồng, xem địa vị Thanh Thiện rất cao, chưa nói đến hắn rất mạnh, chỉ nói hắn vừa là bạn trai của Anh Thy, lại có ơn truyền thụ công lực, nếu không phải mấy tên này đều trung thành với Văn Thành thì lão đã đến đánh cho chúng một trận rồi.

Thanh Thiện tuy nghe rất rõ từng câu chữ, hắn vẫn làm như không nghe thấy, bình thần đi qua đám người này, nói đến thật kỳ lạ, nếu lúc trước nghe mấy câu trên có lẽ hắn cũng giận trong lòng, nhưng giờ hắn lại rất bình tĩnh, lại còn khẽ cười cười, điều này có lẽ do linh hồn hắn đã tăng tiến thêm một bậc, với cảnh giới của linh hồn, mấy thứ này không thể làm tâm tình hắn thay đổi. Nếu hắn lúc này mà mặc vào mấy bộ đạo bào, thêm chút râu giả, có thể trở thành mấy kẻ mà người ta hay nói là "tiên phong đạo cốt."

Nói như vậy, thực ra thay đổi này càng làm Thanh Thiện giống người thường hơn là người có võ công, như ánh mắt, thần sắc, đều ẩn giấu vào bên trong, cần cảnh giới không cách quá xa, thì không ai có thể nhận ra hắn là một Nghịch Thiên Giới ca.

Vừa thấy Thanh Thiện đi tới, Văn Thành cùng hai lão già đều tươi cười đi lại, công lực của bọn họ là do Thanh Thiện cho, on cũng như sư phụ đối với đệ tử, nếu đệ tử đi tới chỗ mình, không lẽ xem địa vị cùng bối phận hèn nhỏ hơn bọn họ?, thế giới này cường giả vi tôn, vì thế, dù tuổi tác có lớn hơn, nhưng mấy người kia đều đi tới chào hỏi.

" Thanh Thiện, em khỏe lại rồi à."

" Uhm, em khỏe rồi, nằm nhiều quá, thân thể không luyện tập thường xuyên sẽ yếu đi mất." Thanh Thiện đùa nói.

" Tốt, hơn một trăm huynh đệ nơi đây đều là thân tín của anh, em nếu khỏe, có thể chỉ điểm cho bọn họ, còn có anh cùng mấy vị trưởng lão nữa." Văn Thành liền nói, hần không nỡ nóng đê Thanh Thiện gia tăng thực lực cho thuộc hạ, Văn Thành vẫn nghĩ, lần trước truyền quá nhiều chân khí cho mười lăm người, nên mới khiến hần hao tổn hồn mê, hơn nữa, hai ngày nay, mười lăm người đều nắm giữ thực lực quá mới mẻ, lại rất cường đại, vì thế tâm thần bọn họ chưa đủ sức khống chế hoàn toàn, có lẽ cần thời gian để quen thuộc, mà chiêu thức của bọn họ đều là võ công bình thường, tuy nói tuyệt kỹ của võ thuật, nhưng so với Nghịch Thiên Giả chỉ là cái vỏ bề ngoài, võ thuật của Nghịch Thiên Giả, chính là ẩn giấu trong chiêu thức là linh ngộ thiên đạo.

Vì thế, bọn họ như những lực sĩ lại dùng dao thái rau thì triển võ công, cơ bản là không thể dùng hết toàn lực.

" Chỉ điểm thì không có, nhưng em có thể sửa lại mấy chiêu thức võ công, sao cho thích hợp nhất với từng người." Dù sao Thanh Thiện tuy công lực cực cao, chỉ là các chiêu thức võ công học lại rất ít, ngoài thương pháp, quyền pháp ra hần không luyện thêm thứ khác nữa, mà mỗi người ở đây lại có sở trường riêng, không thể bắt bọn họ tất cả luyện thương được cả, thêm nữa, giờ hần mới phát hiện ra, không phải ai cũng đủ căn cơ luyện thương, thương pháp là trọng hình binh khí, độ dài, độ nặng đều cực lớn, nó thường thích hợp với người cao lớn, ưu thế về sức mạnh. Về cao lớn, Thanh Thiện giờ đã cao hơn một tám, xem như gần đạt chuẩn, về sức mạnh thân thể, Cửu Chuyển Kim Cương Thân đã đền bù về mặt này, nếu không Thanh Thiện dù luyện thương cũng khó đến chí cực cảnh giới.

Vì thế vũ khí cũng kén chọn người luyện, một người nhỏ, lực yếu một chút, nên luyện kiếm hơn là thương, còn người thân lực trời sinh, cơ bắp cuộn cuộn, có thể luyện thương, chùy, ... Cho nên, vì sao chúng ta vẫn thấy nữ nhân hay dùng kiếm là thứ vũ khí đầu tiên.

Thanh Thiện tuy võ công chỉ chuyên luyện thương và quyền, nhưng về cảnh giới thiên đạo cũng không kém, chiêu thức chỉ là hình thức bề ngoài, chính thức thể hiện linh ngộ thiên đạo mới là chủ yếu, cho nên, với linh hồn thiên phú cực cao như Thanh Thiện, hần có thể sửa đổi chiêu thức mọi người, một là phù hợp với sở trường từng người, hai là từ chiêu thức đó để hiểu được thiên đạo, hần nói thế cũng không khoa trương chút nào.

Mấy lão già, Lê Hoàng, Phạm Đồng, nghe thấy Thanh Thiện nói thế thì hai mắt đều sáng lên, chiêu thức là của sư môn, trong đó có cả các tuyệt chiêu, nhưng họ đều biết, trước mặt một Nghịch Thiên Giả cường đại thì chiêu thức đó không là gì cả, giờ nghe hần có thể sửa đổi cho phù hợp với bản thân, hơn nữa chắc chắn sẽ mạnh hơn so với chưa sửa đổi, ai không động tâm. Lần trước mấy người bọn họ đều thấy Thanh Thiện thi triển thương pháp đơn giản mà quý dị, bọn họ ai cũng muốn học, có điều, bọn họ vốn dùng đao, côn là nhiều, giờ chuyển đổi thì có chút tiếc nuối. Nếu có thể vừa phù hợp bản thân, vừa uy lực cực mạnh, thì còn gì bằng.

Nhưng, dù biết thực lực Thanh Thiện cực mạnh, bọn họ cũng có người nghi ngờ điều hần nói, một người có thể sửa đổi chiêu thức cho phù hợp bản thân, mà chiêu thức đó lại càng thêm cường đại, cái này có thể so với bậc tông sư võ học a? Bọn họ vốn nghĩ Thanh Thiện dù học võ sớm cỡ nào cũng chỉ mười mấy năm, công lực có thể truyền thụ, chứ linh ngộ võ học không thể mười mấy năm có thể trở thành tông sư được.

Đáng tiếc bọn họ không biết một điều, võ học của bọn họ vốn là Nghịch Thiên Giả truyền lưu xuống, tuy trong đó chỉ có cực ít linh ngộ từ thiên đạo, nhưng nó chỉ như cái xác mà thôi, vốn chả có gì cao siêu đối với một Nghịch Thiên Giả cả, nếu muốn sửa đổi cho thêm cường đại, không chỉ Thanh Thiện, mà chỉ cần một Nghịch Thiên Giả có chút thực lực, cộng thêm linh ngộ thiên đạo sâu một chút, bọn họ có thể dùng chiêu thức biểu hiện linh ngộ thiên đạo, thì uy lực chắc chắn sẽ mạnh hơn rất nhiều rồi. Huống chi Thanh Thiện về mặt linh ngộ này rất cao, còn có gì khó khăn nữa chứ?

" Hay lắm, tiểu sư phụ, cậu đã truyền cho Lê Hoàng ta công lực, giờ lại truyền thụ cả chiêu thức, Lê Hoàng này tuy lớn hơn cậu, nhưng sau này gặp mặt chỗ nào đều xưng hô một câu như vậy. Lê Hoàng ta một thân từ nhỏ chỉ chuyên luyện thương, xin tiểu sư phụ sửa lỗi cho." Lê Hoàng từ phía sau Thanh Thiện liền cười to nói, giọng điệu cũng hoàn toàn nghiêm chỉnh. Lê Hoàng thân hình cao lớn tới một tám lăm, thân hình to lớn, đúng là đáng chuẩn để luyện tập thương, mà lão lại thấy Thanh Thiện thương pháp tại đơn giản mà ẩn chứa uy lực đáng sợ, lúc đó lão đã nguyện ý bái Thanh Thiện làm sư phụ, giờ nhân tiện, lão nói ra ý niệm trong lòng mình.

Thanh Thiện vừa bất ngờ, nhưng chưa kịp từ chối thì Lê Hoàng lão đã lấy ra cây thương bên cạnh bắt đầu diễn luyện, đối với thương pháp, Thanh Thiện rất hứng thú, có lẽ đó là giấc mộng thời bé của hần, hình ảnh một người với cây thương trên tay, ngao nghể nhìn thiên hạ, tuy thương pháp không phổ biến như đao, kiếm, nhưng nó đại diện cho đại anh hùng, đại khí phách của biết bao tướng quân nơi sa trường.

Chỉ có điều, cảnh giới Thanh Thiện đã quá cao, lúc này nhìn thấy thương pháp của Lê Hoàng, tựa như xem một đứa trẻ đang luyện thương cũng không quá, thương pháp quá chú trọng chiêu thức, bên trong không hề ẩn chứa chút nào linh ngộ thiên địa, nếu so với Kim Cương Quyền còn không bằng, bởi Kim Cương Quyền, bên trong đó ẩn chứa các ý cảnh, cũng là một phần nhỏ về linh ngộ thiên đạo.

Bất quá về thương pháp căn bản thì Lê Hoàng tương đối vững.

" Lão dùng tất cả chiêu thức đi, ta không dùng công lực bản thân, chúng ta giao đấu thử xem." Thanh Thiện thấy muốn chỉ dẫn, cách nhanh nhất chính là tự đấu luyện, vì thế liền tìm một cây thương, sau đó hướng Lê Hoàng nói.

" Tốt, tiểu sư phụ, hôm nay dù thế nào, Lê Hoàng cũng quyết bái cậu là sư phụ, tiểu sư phụ tiếp chiêu."

Ai không biết thực lực Thanh Thiện, chứ mấy người bọn họ biết thanh niên này chính là quái vật tu luyện, vì thế một thương này Lê Hoàng dồn tất cả công lực của Nghịch Thiên Giả cấp hai vào, ngọn thương ở nơi đây đều được đúc bằng loại thép tốt, vậy mà dưới công lực của Lê Hoàng, nó đều uốn

éo tựa mặng xà lao tới Thanh Thiện.

" Độc Long Tranh Châu."

" Chậm quá, lực đạo vừa không đủ lại quá đơn giản." Thanh Thiện đứng đó cười nói, bên tay phải hắn cũng ngón thương bằng thép, cũng đâm tới, chỉ là vừa đâm tới nửa chừng, hai ngón thương vừa tiếp xúc, một cổ hấp lực đã kéo một thương của Lê Hoàng trượt đi mục tiêu, mà thương của Thanh Thiện vẫn như cũ lao tới ngực trái của đối phương, một thương quá nhanh, mà Lê Hoàng đang đà lao tới, muốn tránh cũng đã không kịp.

" Bồng."

Ngay khi mọi người không đành lòng nhìn, thì ngón thương của Thanh Thiện đã quay ngay, dùng thân của đầu thương đập vào ngực lão, tuy không dùng công lực, nhưng một đập này khiến Lê Hoàng cũng bay đi năm sáu mét mới dừng lại.

Quá đáng sợ rồi, mấy người mới đến không biết Lê Hoàng thực lực đã tiến lên Nghịch Thiên Già cấp hai rồi, chứ mấy người Văn Thành sao không rõ cường đại một thương đó, cho dù bọn họ muốn đỡ cũng chỉ tránh hoặc dùng cứng đối cứng mà đỡ, còn Thanh Thiện, một thương kia không hề ẩn chứa trong đó chút sức mạnh nào, vậy mà khiến Lê Hoàng hoàn toàn bại, chỉ một chiêu đã bại. Lê Hoàng quần áo có chút bụi bẩn, nhưng lão không để ý đến, bởi người ngoài còn chưa biết, ngay ngực trái lão đã có một lỗ thủng cỡ ngón cái, lỗ thủng này xuyên qua hai lớp áo, mà không đụng chút nào tới da thịt, hơn nữa sau cùng còn bị Thanh Thiện biến chiêu đâm thanh đập, đập bay đi, cảnh giới này là thế nào? Thêm nữa Thanh Thiện còn chưa dùng tới chân khí.

" Sư phụ, xin nhận của đệ tử Lê Hoàng ba lạy." Lê Hoàng mặc kệ tất cả mọi người nghĩ gì, lão liền đứng tại đó quỳ xuống, hướng Thanh Thiện nhanh đập đầu ba cái, có lẽ lão sợ nếu đến gần, với thực lực của Thanh Thiện, lão muốn quỳ cũng không có cơ hội, nên quỳ ba cái vừa dứt khoát vừa nhanh, tựa như sợ người ta tranh mất sư phụ vậy.

Thanh Thiện vừa tùy tâm sử dụng cảnh giới thứ hai của Vô Cực Thủ, ra tay quả nhiên thu phát tùy tâm hơn lúc xưa nhiều, tâm thần còn chưa kịp vui mừng thì ở đằng xa, Lê Hoàng đã bái sư mất, chưa kịp hoàn hồn thì mọi chuyện đã xong.

Bái sư xong, Lê Hoàng tươi cười chạy lại, tựa như đắc ý rất nhiều, lão thi triển toàn bộ thương pháp " Tiểu sư phụ thương pháp của đệ tử đã thi triển, mong tiểu sư phụ sửa dùm."

Thanh Thiện nhìn lão lại liền tưởng tới nhân vật Chu Bá Thông của bên Trung Quốc, khẽ lắc đầu nói " Lão dù sao cũng hơn ta rất nhiều tuổi, chiêu thức có thể sửa một chút, còn chức sư phụ này ta thật không dám nhận."

" Tiểu sư phụ à, đồ đệ này người không nhất định phải nhận, nhưng sư phụ thì Lê Hoàng nhất quyết nhận." Lê Hoàng cũng lẫn lộn trong chôn giăng hồ mấy chục năm, giờ lại không chút tôn nghiêm của trưởng lão, mà tựa giống như giọng nói của lưu manh vậy, tuy nhiên mấy người xung quanh không ai dám cười, bởi một thương đó, lại còn ơn truyền thụ công lực nữa, có thứ nào không xứng đáng.

Thanh Thiện đành mặc lão, đối với vũ khí khác còn chút khó chịu, thương pháp, với Thanh Thiện quen thuộc như tay với chân, mặc dù là tuyệt chiêu của môn phái nhưng Thanh Thiện nhanh chóng dựa vào thiên phú cùng linh ngộ của mình để thi triển lại bộ thương pháp đó.

Bộ thương pháp của Lê Hoàng là Thất Sát Liên Hoàn Thương, giờ Thanh Thiện tuy vẫn lấy thương pháp đó làm chủ, còn lại chỉ sửa đổi lúc xuất thương, lúc đâm, đập của thương, thêm nữa theo Thanh Thiện thấy, thương pháp này tựa như độc xà tấn công, vì thế mỗi chiêu thức đều men theo ý cảnh đó, đáng tiếc ý cảnh quá nhỏ bé, dù muốn uy lực lớn hơn nữa cũng không được, có thể người sáng tạo ra thương pháp này do quan sát mặng xà đang săn mồi.

Thanh Thiện thi triển lại thương pháp thêm lần nữa, sau đó vẫn lắc đầu, hướng Lê Hoàng nói " Ý cảnh thương pháp này rất thiên cận, dù có hoàn toàn linh ngộ thì uy lực cũng không đột phá quá lớn, ta xem lão hay là tu luyện Hỗn Độn Thất Huyền Thương đi, bộ thương pháp này tuy chưa phải cao siêu gì, nhưng uy lực so với Thất Sát Liên Hoàn Thương thì gấp cả nghìn lần."

Lê Hoàng cùng mọi người như chưa nghe hắn nói, bởi hơn một trăm người nơi đây đang còn bàng hoàng khi hắn một mực thi triển lại Thất Sát Liên Hoàn Thương, dù chỉ mới nhìn đối phương thi triển có một lần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Lòng Nữ Nhân

" Thương pháp thiên cận! Tu luyện đại thành cũng còn kém bộ thương pháp khác cả nghìn lần!" phải biết rằng Thất Sát Liên Hoàn thương là thương pháp mà Lê Hoàng tâm đắc nhất, tu luyện suốt mấy chục năm lúc này mới thấy có thành quả, mà theo lời Thanh Thiện, thì lão còn chưa đạt đến đại thành, mà dù đại thành cũng quá thiên cận, hỏi sao lão không thất vọng, lão không phải thấy mất mặt vì người khác chê thương pháp mình thiên cận, lão vẫn cho rằng thương pháp của mình đạt tới trình độ cực cao, nên giờ có chút hụt hẫng.

Bất quá, Lê Hoàng cũng chỉ thoáng như vậy một chút, bởi lão nghe thấy sư phụ mới của mình có ý dạy lão loại thương pháp gấp cả nghìn lần thương pháp Thất Sát Liên Hoàn thương, si mê võ học chính là một ưu điểm của những người luyện võ, uy lực càng lớn càng càng làm võ giả điên cuồng theo đuổi.

Thanh Thiện chợt nhìn mấy người hôm qua hần trợ giúp trở thành Nghịch Thiên Giả, ngay cả Văn Thành cũng vậy, ánh mắt đều tỏ ra khác với mọi ngày, tựa như việc Lê Hoàng bá hần làm sư phụ là điều dĩ nhiên vậy.

"He he, chủ nhân, thấy lạ lắm đúng không, bí pháp hôm trước người dùng, đó là pháp quyết của yêu tộc chúng ta, chỉ cần trợ giúp người nào, thì sẽ ảnh hưởng đến linh hồn người đó, khi đó ở sâu tận cùng trong linh hồn đã không thể phản bội người, hơn nữa, chỉ cần người phân phó một tiếng, bọn họ tuyệt đối không nề hà đi làm thay người." lúc này Thanh Thiện chợt nghe âm thanh của Nguru Yêu truyền tới.

"Người sao không nói sớm?" âm thanh truyền có chút bất mãn của Thanh Thiện, khi xưa nếu Thanh Thiện muốn cùng Nguru Yêu trao đổi thì phải lấy ra Tịch Diệt Long Thương, nhưng giờ lại không cần phải thế nữa, Nguru Yêu hần cô độc mấy ngàn năm, giờ có chủ nhân, hần liền để một phần linh hồn ở lại trong người Thanh Thiện, vì vậy dạo này hai người thường xuyên trò chuyện, Thanh Thiện thì muốn biết về thời thượng cổ, còn Nguru Yêu đơn giản là tìm người nói chuyện.

"Chủ nhân, yêu tộc vốn vô cùng nhiều, nếu so với nhân loại còn gấp cả chục lần, số yêu tộc tu luyện so với nhân loại cũng hơn xa, mỗi thế lực đều bồi dưỡng thuộc hạ cho mình, cho nên công pháp này đều được yêu tộc chúng ta thừa nhận, nếu không, yêu tộc nhiều vậy, trong lúc mấu chốt chi chiến, đảm bảo thuộc hạ không thể phản lại được."

Quả đúng như Nguru Yêu hần nói, mỗi một thế lực trong yêu tộc đều có công pháp như vậy, tuy có khác chút ít, nhưng hiệu quả đều tương tự, mỗi một yêu hoàng, yêu đế đều dùng bí pháp này trên người thuộc hạ thân tín của mình, như thế mới đảm bảo kẻ bên cạnh không thể phản bội mình, Thanh Thiện lúc trước hỏi Nguru Yêu, hần cũng không biết tới điều này, giờ muốn thay đổi đã muộn, mà người hần không muốn làm như vậy nhất chính là Văn Thành, dù sao Văn Thành cũng là anh trai của Anh Thy, nếu để năng phát hiện, cho dù hần không có ý, chỉ sợ người ngoài không ai cũng thông cảm cho hần.

"Sư phụ, sư phụ,..."

"Thanh Thiện, "

Mãi mê suy nghĩ, bên cạnh hơn trăm người đều chờ hần lên tiếng, bọn họ được biết vị thanh niên trẻ tuổi này sẽ thay đổi cuộc đời bọn họ, ban đầu còn nghi ngờ, nhưng giờ bọn họ ánh mắt đều hi vọng nhìn hần, võ công tăng tiến bất kỳ võ giả nào đều mong ước, huống chi lần này không phải là một chút mà là một bước lên trời, từ võ giả trở thành Nghịch Thiên Giả đó là mong ước cả đời của bất cứ người nào, bởi chỉ một bước ngắn đó thôi, nhưng nó ngăn cản đa số võ giả. Cũng chỉ có Thanh Thiện mới nghĩ đến việc để thăng nhiều người như vậy trở thành Nghịch Thiên Giả, bởi cho dù có dư thừa chân khí, Nghịch Thiên Giả cũng không trợ giúp thường nhân trở thành ngang hàng bọn họ, mà như thế thiên địa linh khí sẽ phải chia sẻ càng nhiều.

"Em đang suy nghĩ gì mà thất thần vậy?" Văn Thành bên cạnh hỏi, nếu hần biết Thanh Thiện lo lắng việc cái công pháp kia khiến ngay cả hần cũng không thể phản lại Thanh Thiện, thì hần sẽ nghĩ gì, bất quá, mọi chuyện đã rồi, mà Tam Nhãn Nguru Yêu lại không có cách hóa giải, Thanh Thiện cũng đành xem như lỡ tay mà thôi.

"Không, chỉ có chút suy nghĩ về chiêu thức mà thôi!"

Những người biết về thực lực của Thanh Thiện không khỏi cảm thán, bọn họ cũng không còn nghi ngờ vì sao một thanh niên còn ít tuổi mà thực lực đạt được như vậy, ngoài thiên phú không ai giống nhau ra, thì một người luôn nghĩ về võ học sẽ thành tựu hơn xa người không vậy. Chỉ là nếu mọi người biết hần không phải đang suy nghĩ chiêu thức, mà đang lo lắng mọi người biết biết hần sử dụng bí pháp khiến bọn họ tuy tăng tiến nhưng không thể phản bội lại hần. Sự thật Thanh Thiện chỉ lo lắng về phía Văn Thành, còn những người khác hần không để tâm cho lắm, dù sao nếu ở địa vị Văn Thành, hần cũng lo trong đám thuộc hạ có tay chân của kẻ khác, lúc khẩn cấp sẽ đâm cho hần một đao sau lưng, nếu có bí pháp như của Thanh Thiện, chắc chắn rằng Văn Thành không ngần ngại dùng trên người thuộc hạ mình.

Trong giới thương nhân hay giới hắc đạo, thứ yêu cầu cao nhất chính là lòng trung thành, mà thứ này cũng là thứ khó lường nhất, bởi không ai biết lòng người nông sâu thế nào cả.

"Được rồi, em hôn mê hai ngày, mẹ em cũng qua đây vài lần, em về để bác yên tâm. Anh đã đặt tiệc để chúc mừng, cũng là để giới thiệu những thuộc hạ đắc lực của anh."

Thanh Thiện giờ mới biết mình đã hôn mê hai ngày đêm, mấy người Văn Thành vì không biết hần bị gì, nên không dám di chuyển, ngay cả mẹ hần đến cũng không dám đụng đến hần, bởi ở cảnh giới như hần, bệnh tật đã không thể xâm phạm, vì thế hần nằm ở phòng Anh Thy như vậy cho đến bây giờ, nếu không phải Văn Thành khuyên mẹ hần, thì bà đã luôn túc trực bên cạnh rồi, chỉ là những người học võ, lúc chưa rõ thương thế, điều tốt nhất là không để ai quấy rầy đến họ.

Ngôi nhà vẫn nồng đậm linh khí, với võ giả chắc chắn không phát hiện, chỉ có Nghịch Thiên Giả mới cảm ứng tới sự tồn tại này, nếu cuộc sống yên ổn, không sầu lo, hần dám chắc cha mẹ mình ít nhất cũng sống tới gần trăm tuổi, nhưng hần có thể khiến người khác thành Nghịch Thiên Giả, không lý do gì không trợ giúp người trong gia đình. Cái Thanh Thiện muốn lúc này là trợ giúp mà không phải giống đám người Lê Hoàng, thêm nữa, đám người đó dù sao cũng từng luyện võ, thể trạng, tâm lý dẻo dai, còn cha mẹ hần lại không được như thế.

"Con còn không vào nhà, thế đã ăn sáng chưa?" mãi suy nghĩ, hần không biết mỗi sáng mẹ hần đều tưới cây cho đám hoa trước nhà, thấy hần thất thần đứng trước nhà liền hỏi, nếu là lần đầu tiên hần hôn mê có lẽ ba mẹ hần đều lo sốt vó lên, nhưng sau bao lần rời nhà đi rồi bình an trở về, ba mẹ hần đã cảm thấy hần đã lớn, đó không còn là đứa con chưa trải đời cần che chở, mà có lẽ hần sẽ làm nên sự nghiệp gì đó, nhưng dĩ nhiên hai người không thể

trợ giúp gì hần, trừ việc ủng hộ hần mà thôi.

"Con chưa ăn, anh Văn Thành mời bố mẹ cùng đi ăn tiệc, nhân tiện con vừa tỉnh lại, cũng như giới thiệu mấy người với con. Ba mẹ, chuẩn bị rồi đi cùng con."

"Thanh niên bọn con đi ăn, hai người già chúng ta đi theo làm gì chứ, nhớ đừng gây sự làm phiền đến Văn Thành là được."

Thanh Thiện quan sát thấy ba hần cũng không có nhà, ba hần đã xin nghỉ làm từ mấy tháng trước, từ khi ba mẹ hần chuyển tới đây, một phần khó thích ứng với hàng xóm, bởi xung quanh toàn là nhà giàu có, mặc cảm vẫn ngăn cách. Mà họ hàng nhà hần một ít đều sống khá xa nơi này, chính vì vậy, ba hần hay thường xuyên rời nhà đi chơi. Tuổi già, quan trọng nhất là con cái, sau đó chính là họ hàng.

Tạm thời hần vẫn chưa nghĩ ra cách để giúp ba mẹ mình trở thành Nghịch Thiên Giả, nhưng việc này muốn vội cũng không được, có lẽ chỉ dùng đan dược giúp kinh mạch hai người cứng cáp rồi mới đưa chân khí vào được, đối với việc này hần không thể làm bừa bãi như những thuộc hạ của Văn Thành.

Thanh Thiện về nhà chưa được bao lâu đã có xe tới đón, với người bình thường, ngay cả những người xung quanh cũng say mê nhìn chiếc xe, với những người có địa vị nơi đây, bọn họ dễ dàng nhận ra đi đầu là Rolls- Royce Phantom, xung quanh còn ba chiếc xe Lamborghini, bên trong chiếc Rolls- Royce Phantom đã mở cửa chờ người, hiển nhiên là đang đợi đại nhân vật. Phải nói thứ xe này ngay cả một số quan chức chính phủ cũng chưa từng đi a, ngay chiếc xe Lamborghini đã thuộc cao cấp, nhưng so với chiếc Rolls- Royce Phantom hơn 20 tỷ thì chưa thấm vào đâu, may mắn Thanh Thiện cùng mẹ hần không biết giá trị chiếc xe, Thanh Thiện chỉ thấy chiếc xe có vẻ cổ cổ so với những chiếc mình thấy mà thôi, thêm nữa với hần bây giờ, nếu là võ công hay kỳ trân dị thảo còn có chút động tâm, còn với chiếc xe, nó chỉ là phương tiện di chuyển mà thôi.

Lúc này là sáng sớm, người đi ngang qua cũng không ít, tất cả đều bị thu hút bởi đoàn xe, nếu bọn họ để ý kỹ, cách đó mấy căn nhà, còn cả đoàn xe khác nữa, đa số đều là Mercedes. Hơn một trăm năm mươi người, cứ bốn người một xe, nghĩ ra cũng thấy khủng bố, đoàn xe cũng không khoa trương âm ỉ, ngoài hai mươi xe đầu một chỗ, còn gần hai chục chiếc khác đều phân tán.

Thanh Thiện rõ ràng cảm giác được có chút quá khoa trương rồi, nhưng là người ai không thích khoa trương một chút, miễn sao không quá lộ bịch, nói đi cũng nói lại, hơn trăm người này địa vị tất nhiên không nhỏ, không lẽ để họ đi xe máy hay bus. Thanh Thiện tự nhiên đi tới chiếc Rolls- Royce Phantom, hần cũng chỉ cảm giác chút ít chiếc xe đó là trung tâm của những chiếc còn lại, quan trọng là Văn Thành đang ngồi trong xe vẫy vẫy với hần.

Chiếc Rolls- Royce Phantom rời đi trong sự trầm trồ, ngưỡng mộ cùng ghen tị của đám người, xung quanh đây toàn người có tiền, nhưng ngay cả thượng lưu cũng phân chia đẳng cấp.

Ăn uống với Thanh Thiện hiện đã không còn cần thiết, có điều ai không thích ăn ngon, không thích ăn món ăn lạ. Đoàn xe dừng dưới nhà hàng Hoàng Đế, xe vừa tới nơi đã có mười mấy nhân viên chạy ra, rõ ràng nhà hàng đã được thông báo trước, ngay cả giám đốc của nhà hàng cũng ra tận xe để đón, đó là nam nhân trung niên, hần vừa thấy Văn Thành liền khúm núm chào hỏi, khi Thanh Thiện rời xe quả làm trung niên nhân bất ngờ, Văn Thành đến nhà hàng này cũng thường xuyên, chỉ là chưa lần nào nhiều như vậy, nhưng hần chắc chắn chưa từng thấy thanh niên nào như vậy đi cùng bao giờ, với lại hần liếc mắt một cái liền nhận ra quần áo này đa phần đều hàng nội địa rẻ tiền, ngay cả một số nhãn hiệu khá khá như conversac, levi's, armani cũng không phải, vậy là thế nào? .

Đại gia giả nghèo?, hần nhanh chóng đoán ra, dạo này có một số người quá giàu nên giả làm người nghèo xem thế nào, người giàu thường quái lạ, hần nghĩ vậy a. Nhưng xem Thanh Thiện cũng thật kệch cỡm, hần mặc quần áo một đường còn ngồi trên con xe Rolls- Royce Phantom, bất quá trông vẻ tự nhiên của Thanh Thiện, trung niên nhân không dám khinh thường chút nào? Có kẻ nào dám đi khinh thường kẻ ngồi trên xe Rolls- Royce Phantom hơn hai mươi tỷ chứ, cho dù là con chó, con mèo thì cũng phải xem nó hơn vua nữa là.

Trung niên còn kinh ngạc hơn nữa, thanh niên trông rất bình thường này lại sánh vai cùng Văn Thành đi vào, đằng sau đám người mới từ từ đi vào. Phải biết hần làm ăn mấy chục năm, mấy người này có một số hần không biết, nhưng có một số người hần nhận biết, có tới sáu bảy người đều là chủ các công ty không nhỏ, lại còn có người chức vụ không thấp của thành phố Hà Nội.

Tên thanh niên này rốt cuộc là đại nhân vật nơi nào đến a? Bởi trong số con cái của các đại gia Hà Nội, hần biết không ít, làm gì có ai giống tên này đâu, dĩ nhiên hần không thể biết, mà cho dù kẻ có sành sỏi hơn nữa cũng không nhận ra Thanh Thiện, bởi hần chỉ là một thanh niên bình thường giống bao nhiêu người, không nói đến con cái của các đại gia, con cái của quan chức trong chính phủ, muốn nhận ra hần, họa may chỉ có mấy quán ăn lụp xụp bên đường mà thôi.

Thanh Thiện lần đầu tiên đi vào quán ăn sang trọng cũng là đi với Văn Thành, lần đó một món ăn tới mấy triệu, lần này tuy không tới năm sáu triệu nhưng các món chính đều một hai triệu. Với hần, hần muốn xem một trăm năm mươi kẻ sau này là thuộc hạ của mình thế nào.

...

"Nhân sư tỷ, tỷ dẫn muội xuống núi, sợ các vị sư phụ sẽ nổi giận đó."

"Như sư muội, sống trên núi thật buồn chán, hết tu lại luyện, nếu không muốn phí hoài tuổi xuân, ta khuyên muội nên ít tu luyện, thay vào đó là đi dạo khắp nơi vui chơi, không phải như thế sẽ thoải mái biết bao sao."

"Muội chưa có được bản lĩnh như tỷ, đợi khi nào muội đạt tới bẩy cấp Nghịch Thiên Giả như tỷ, lúc đó sẽ nghỉ đến."

"À, cái tên đầu đất sư huynh muội, tên đó không ngờ thiên phú còn cao hơn cả tỷ, so với tên Minh Phong chẳng kém chút nào đâu, chỉ tại tên kia có thần khí, không thì ... mà không hiểu hần vì sao cả ngày cứ như điên cuồng mà luyện công vậy?"

Hai nữ nhân này, một người năm đó là đệ tử của Hoàng La, Liên Như, lần này nàng xuống núi là do vị Linh Nhâm sư tỷ rủ rê, Linh Nhâm đã gần bốn mươi, tuy nhiên bề ngoài chỉ như thiếu nữ hai mươi, nàng được xem thiên tài của Phong Hồ môn, lần trước tham dự Nghịch Thiên Đại Hội, nữ nhân này chỉ đứng sau hai người, khi đó thực lực của nàng đã đỉnh cấp sáu, Lê Minh Phong năm đó sở dĩ đứng đầu, chính vì thần khí Tàn Thần Đao của hắn.

Kể ra cũng lạ, vị Linh Nhâm này từ xưa đến nay chưa từng thích ai trong môn phái, kể cả kẻ được xưng thiên tài trong mấy trăm năm của Nghịch Thiên Giả là Lê Minh Phong, vậy mà cái tên Lộc Thiên vừa xuất hiện, nàng đã thấy động lòng, có lẽ nàng thích vẻ lãnh đạm của hắn, tuy hiện thời thực lực của Lộc Thiên xa xa không bằng nàng, nhưng chỉ cần chục năm nữa, nàng tin chắc hắn sẽ vượt qua nàng, lần này kéo theo Liên Như chính là để kéo gần khoảng cách, bởi nàng biết Liên Như cùng Lộc Thiên giữa hai người chỉ có tình huynh muội, thực sự từ bé hai người do Hoàng La nuôi dưỡng, Liên Như thực sự xem Lộc Thiên như anh ruột của mình.

"Thiên tài? Nếu anh ấy so với thiếu niên kia chỉ sợ còn kém xa." Liên Như không tự chủ lại nghĩ đến tên vừa cứu nàng cùng Lộc Thiên một mạng, lại vừa giết sư phụ của nàng, bất quá trong đầu nàng lại luôn cảm giác Lộc Thiên so với thanh niên kia còn kém xa. Một nguyên nhân lần này nàng xuống Hà Nội, đó là trong lòng nàng hi vọng thấy hắn một lần, nàng tuy hận hắn vì sao ra tay độc ác, nhưng một mặt lại không tự chủ muốn đứng ở xa xa nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Bản Lĩnh Mỹ Nhân

Trở lại Huyền Môn, kể từ khi Thanh Thiện rời khỏi không lâu thì Lương Mỹ cũng đến gặp trưởng môn nhân Ngô Hiên. Hai người bọn họ cùng nhau nói chuyện mà không phải điều gì khác, chính là chuyện của hai nàng Tâm Nhiên cùng Anh Thy.

Môn chủ! Muội thấy đã đến lúc chúng ta cho hai đứa nhỏ nhập thất rồi.

Uhm, vấn đề này ta cũng đã nghĩ từ mấy hôm nay rồi. chỉ có điều là ... "vị đó" không biết ý tứ ra sao đây.

Hai người nói đến "vị đó" thì chợt có chút cổ quái hiện lên trên nét mặt. người mà khiến cả trưởng môn phái đệ nhất tu luyện giả phái e dè, thì quả thực cũng không phải tầm thường a.

"Được rồi, việc này để ta tính. Bây giờ muội cứ về chuẩn bị cho hai đứa nhỏ đi, ngày mai ta sẽ có câu trả lời cho muội." Ngô Hiên hướng tiểu muội của mình là Lương Mỹ nói.

"Vậy muội không làm phiền huynh nữa, muội lui trước".

Cùng lúc đó, tại một ngôi nhà trúc được dựng trên đỉnh một quả núi nhỏ, bao quanh nó là cả một vườn hoa đang nở với muôn màu muôn sắc có hai thiếu nữ đang ngồi dựa vào nhau. Ánh dương về xế chiều chiếu rọi những tia nắng vàng xậm xuống nơi hai thiếu nữ đang ngồi hoà quện với màu sắc của những bông hoa, không khiến người ta khỏi liên tưởng tới một chốn bông lai tiên cảnh nào đó. nếu có nam nhân nào đó đi qua đây nhìn thấy cảnh này chắc học máu mũi đương trường lắm chứ.

Hai người họ không ai khác chính là Tâm Nhiên cùng Anh Thy, mấy ngày nay hai người không hiểu vì sao sư phụ bảo dừng việc tu luyện lại. vậy nên không có việc gì để làm, hai nàng thường ra đây ngồi tâm sự.

Hai người lặng lẽ hồi lâu, chợt Anh Thy lên tiếng:

"Chỉ bảo có chuyện gì mà mấy hôm nay chúng ta lại đột ngột không phải luyện công vậy?"

"Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, em hà tất phải lo lắng nhiều. nếu chị đoán không nhầm thì việc này có liên quan đến chúng ta." Tâm Nhiên bình thản nói.

"A! không lẽ ... chúng ta sẽ ... sẽ được truyền thụ võ công chính thức của môn phái?" trong ánh mắt của Anh Thy không khỏi lộ ra vài nét hưng phấn lẫn lo sợ.

Điều này cũng phải thôi, là người luyện võ có ai không ao ước mình sẽ là cường giả chứ? hơn nữa, nàng bây giờ đã là một Tu Luyện Giả. Mà trong thế giới Tu Luyện Giả này nó còn hà khắc gấp hàng vạn lần, chỉ cần mình kém hơn họ là sẽ bị chèn ép, thậm chí là cả tính mạng cũng không giữ được.

Đúng lúc này, thỉnh linh một bóng người xuất hiện trước hai nàng:

"Sư phụ!"

"Sư thúc!"

....

Thì ra là Lương Mỹ, nàng đến để nói cho hai người biết dự định của nàng cùng Môn chủ để hai nàng chuẩn bị “nhập thất” chính thức khổ luyện để chuẩn bị cho Nghịch Thiên đại hội.

Về phía hai nàng thì vừa mừng vừa lo, bất quá lo lắng lại chiếm phần nhiều hơn. Điều này cũng dễ hiểu thôi, con đường khổ luyện phía trước không biết có bao nhiêu trông gai, bao nhiêu khó khăn đây chứ? Tuy nhiên, từ khi gặp được Thanh Thiện lại biết hẳn đang là Nghịch Thiên Giả cấp 8, hai nàng cũng ao ước, cũng quyết tâm cho nên rất nhanh để khôi phục lại tinh thần đặc biệt là Tâm Nhiên, nàng vốn là người kiên định mà.

.....

Về phía Thanh Thiện, hẳn đang dốc sức để “đào tạo” lực lượng để trợ giúp cho gia đình Văn Thành, trước là truyền công lực sau là truyền thụ võ công. Có người thì hẳn chỉ chỉnh sửa chiêu thức để có thể sử dụng cực hạn của nó, còn lại hẳn lựa chọn những chiêu thức mà đã ghi nhớ trong đầu khi xem Minh Trúc thi triển ở Huyền Môn. Từ khi linh hồn tiến nhập lên cấp chín, việc nắm giữ lực lượng cũng đã hoàn thiện hơn cho nên trợ giúp hơn một trăm người giờ đây rất dễ dàng mà tiêu hao năng lượng lại cực ít. Tuy nhiên làm hẳn rơi vào tình trạng dở khóc dở cười đó là không chỉ mình Lê Hoàng đòi nhận hẳn làm “tiểu sự phụ” mà là “thi nhau bá sự”. Tất nhiên là hẳn cũng không chịu nhận, bất quá vẫn có người dở tiểu xảo như Lê Hoàng, khiến hẳn không nhận không được.

Trải qua mấy ngày liên tục, cuối cùng thì hẳn cũng được rảnh tay vì mọi người đã “ai vào việc nấy” cả rồi. hiện tại, Thanh Thiện đang ở nhà với bố mẹ, trải qua sinh tử giờ đây hẳn quý trọng từng giây từng phút bên gia đình và cũng tranh thủ thời gian này chỉ điểm cho Thịnh Minh võ công để phòng thân, tất nhiên là một vài chiêu kiếm pháp của Thiên Nam môn cùng với cách luyện khí phù hợp.

Hôm nay, đang cùng em gái luyện võ thì hẳn bỗng phát hiện ra một cổ khí tức quen thuộc. cổ khí tức này tương đương với Nghịch Thiên giả cấp 6 trung kỳ, bên cạnh đó còn hai cổ khí tức khác nữa cũng tương đương, mà dường như là đang rượt đuổi lẫn nhau. Vậy là hẳn bảo em gái tự luyện tiếp rồi lao vút đi.

Cổ khí tức quen thuộc kia thì ra là của Hòa Long, hẳn sau khi hấp thụ được lực lượng của Hòa Liên trong người thì thực lực đã đại tiến. quả nhiên trong sinh tử chiếm được tiện nghi, trong họa có phúc a. lần đó Hòa Long hấp thụ xong lực lượng hẳn biết ở lại sẽ chỉ mất mạng mà thôi, đối phương quá mạnh mẽ cho nên “chuồn là thượng sách” một mạch chạy chối chết không dám quay đầu. chạy về đến Hà Nội hẳn liền tìm chỗ ẩn nấp để tận lực nắm bắt lực lượng khủng bố mới có này. mặt khác hẳn vốn là kẻ mê gái nên cũng thường xuyên đi rình chộm gái tắm. thật không ngờ hẳn lại dùng Ân Thần thuật để làm cái việc này, mấy lão Thần Đạo giả mà biết chắc tức đến hộc máu mũi mất.

Hòa Long phát hiện ra Liên Như cùng Linh Nhâm có vẻ đẹp hơn người lại có thực lực rất mạnh, bất quá so với hẳn thì vẫn kém một chút. Cho nên hẳn đã đánh chủ ý lên hai nàng quyết dụ hai nàng đến chỗ vắng để “hành sự”. Hai bên đuổi nhau đến một nơi đồi núi giáp ranh giữa Hòa Bình và Hà Tây thì bất chợt Hòa Long không chạy nữa mà dừng lại cười đàm nói với hai nàng:

“Ta mới vỡ mộng nàng có một cái, sao hai nàng đuổi ta hoài vậy? không lẽ thấy ta anh tuấn đẹp trai rồi theo làm vợ ta hả?”

Linh Nhâm giận tới mức muốn xỉ khói, chỉ tay quát:

“khôn hồn quỷ xuống xin lỗi hai chị, thì hai chị sẽ...”

Chưa kịp nói hết câu đã thấy Hòa Long nhảy vào hòng nói tiếp:

“sẽ cho sờ mông thêm cái nữa hả? ha ha ha... được thế thì còn gì bằng nữa.”

Lúc này hai người đã không nhận được nữa rồi, không nói tiếng nào cùng nhau lao vào Hòa Long quyết dạy cho hẳn một bài học. thật không ngờ vị Linh Nhâm này cũng nóng tính quá trời, khiến Hòa Long cũng bị bất ngờ không theo kịp tình huống.

Mặc dù tu vi có kém hơn Hòa Long một chút, nhưng bù lại là sự phối hợp nhuần nhuyễn, chặt chẽ cũng khiến cho Hòa Long nuốt khó tiêu trận này. Một người công trên, một người thủ dưới nhất thời khiến Hòa Long phải thối lui liên tục cho đến khi thân thể đã đi đến một vách đá không thể lui được nữa. đúng lúc này bàn tay Linh Nhâm đột nhiên túm một vòng quan hoa nhiều màu sắc, một quyền đánh thẳng tới ngực Hòa Long, chân của Liên như cũng đồng thời đá tới. Không thể thối lui lại không muốn tổn hại đến thân thể hai nàng, nếu làm hai nàng trọng thương thì hẳn đâu còn tâm tình để “hưởng thụ con mồi” nữa chứ. Nhưng đối diện với một quyền, một cước khủng bố này, nhất thời hẳn chỉ phải vận toàn thân công lực lên để chống đỡ. Thân hình Hòa Long bỗng phình lên không ít từ từ chuyển sang màu đỏ.

“bồng.. bồng..”

Hai tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên, cây cối xung quanh dạt sang hai bên như vừa bị một cơn lốc xoáy đi qua, cát bay đá chạy tứ tung. Thân hình Liên Như cùng Linh Nhâm bị chấn bay ra ngoài mấy mét, Hòa Long thì có mép đá phía sau cho nên hẳn không thể di chuyển nhưng chính vì vậy hẳn cũng ném đủ khô cực do lực ép giữa vách đá và chưởng lực.

Hòa Long tưởng chuyện này được hưởng thụ cùng lúc hai người đẹp, nào ngờ hẳn đã đụng phải tổ kiến lửa ha ha ha khổ thân hẳn. cũng may mắn là thân thể Long tộc vốn có sức phòng thủ tuyệt đối khủng bố lại thêm tu vi hiện tại cao hơn hai nàng cho nên hẳn chỉ bị nhện nhạo khí tức một hồi, hai nàng thì không được may mắn như hẳn, vẫn đang cố gắng điều hòa khí tức. thân hình Hòa Long chợt lóe lên xuất hiện trước hai nàng, miệng nở nụ cười đậm, vờn hai tay ra vỗ thẳng vào ngực hai nàng. Quá sợ hãi nhưng không còn cách nào khác, hai nàng đành phải cắn răng vận toàn thân lực lượng đánh ra hai chưởng đẩy lùi Hòa Long.

“bồng... bồng...!”

Hai nàng lại bắn ra thêm vài mét ngã lăn ra đất miệng cuồn phún máu. Lần này do có chủ định và hai nàng đã nội thương nên Hòa Long rất nhẹ nhàng không mấy may làm sao cả, hấn lại tiến tới vuron hai tay chụp tới ngực hai nàng. Không còn sức phản kháng, một ý nghĩ hiện lên trong đầu hai nàng là “tự tử” bất quá, làm gì còn sức lực nữa đâu, chỉ đành nhắm mắt phó mặc cho số phận.

Đúng lúc hai tay gần chạm tới ngực hai nàng thì chợt khuôn mặt Hòa Long biến sắc hất ngược hai chưởng ra phía sau.

“Xuy, xuy..”

“bồng, bồng..”

Hai đạo hỏa kinh va chạm với một đạo chi kinh. Linh Nhâm cùng Liên Như bất chợt thấy có tiếng nổ vang thì mở mắt ra xem là chuyện gì. Chợt ánh mắt Liên Như hiện lên một tia cổ quái, nửa vui mừng nửa buồn bã, cơ hồ khó thể phân biệt rõ ràng, trước mắt nàng là một thiếu niên da trắng, dáng thư sinh cao khoảng một mét tám, miệng đang cười mỉm, nàng chỉ lăm bắm trong miệng:

“là hấn...”

Thì ra người vừa tới quấy rối chuyện tốt của Hòa Long chính là Thanh Thiện. lúc hai bên đuổi nhau ra khỏi thành phố Hà Nội vừa hay chạy qua gần nhà Thanh Thiện, đầu tiên hấn lấy làm lạ là tu vi của Hòa Long rõ ràng hơn hấn hai người kia nhưng lại bị bọn họ rượt đuổi, không biết chuyện gì đã xảy ra nên hấn muốn đi theo để minh bạch vấn đề. Nào ngờ lại là âm mưu của gã háo sắc Hòa Long chết tiệt này. Bị phá hỏng chuyện tốt Hòa Long tức giận quát:

“Tiểu tử thôi, ngươi lại can thiệp chuyện của ta?”

Thanh thiện vẫn cười cười nói;

“ta nói cái tên giun lữa nhà người, cả ngài chỉ biết làm chuyện mờ ám. Người không sợ có người sẽ cạo đầu nhà ngươi sao hả?”

Hòa Long tròn tròn mắt nói;

“hừ, kẻ nào có gan thì tới đây mà cạo đầu lão tử đi, ta đốt cho không còn mạng mà bú tí mẹ hấn luôn”

“ngươi tốt nhất là đi chỗ khác, đừng ở đây cản trở truyện tốt của lão tử”

Thanh Thiện vẫn vẻ cười cười nói với Hòa Long;

“thôi được, ta cũng không muốn quản chuyện của ngươi nhưng hai người này vốn cùng ta có quen biết. nể mặt ta, đừng làm hại đến họ”

Hòa Long cũng đắn đo một chút rồi hướng Thanh Thiện nói;

“cứ vậy mà tha cho họ thì ta còn gì là mặt mũi chứ, chi bằng ta với ngươi “luận bàn” một chút, nếu thắng ta thì tùy ý ngươi mang đi, bằng không thì hắc.. hắc... hai nàng phải ở lại hầu hạ ta”

Nói xong cũng không đợi Thanh Thiện đồng ý, toàn thân Hòa Long chợt bao phủ một tầng hỏa quang, xong kiếm trong tay hướng tới đối phương, hiển nhiên không có ý nhường nhịn.

Hành động này cũng đánh thức tâm ý cuồng chiến vốn có trong Thanh Thiện. tâm ý vừa động, Tịch Diệt Long Thương xuất hiện, chân khí bạo phát. Thực tình Thanh Thiện cũng muốn thử xem thương pháp của mình đã tiến triển đến đâu rồi nhưng lại không có người đủ thực lực để cùng hấn so chiêu. Về cơ bản thì Hòa Long cũng chưa đủ nhưng miễn cưỡng chấp nhận được, còn nếu so về thực lực thì căn bản không cần phải bàn cãi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Trận Chiến Định Mệnh

Vốn đang tức giận trong lòng vì bị phá đi chuyện tốt, cho nên Hòa Long cũng định dạy dỗ tên “tiểu tử thất” này một bài học cho chừa cái tội xía mũi vào chuyện của người khác. Nhưng hấn lại không biết rằng hấn đang khiêu chiến một Nghịch Thiên giả cấp chín, nếu mà biết có cho thêm kẹo chắc hấn cũng công có cái gan này.

Lần trước khi gặp mặt Thanh Thiện, hấn chỉ biết Thanh Thiện mới là Nghịch Thiên Giả cấp bốn, sau đó do một công pháp đặc biệt nào đó mà hấn không

thể tra ra linh hồn của đôi phương, hấn cũng chỉ nghĩ là một công pháp che dấu khí tức giống như Ẩn Thần thuật mà hấn lại không ngờ lần đó hình thành Ngũ hành thương trận chính là một lần “đại lộ xác, đại tịnh tiến” của Thanh Thiện.

Thanh Thiện biết mình muốn lấy mạng con giun lửa này thì dễ như trở bàn tay, nhưng hấn không muốn làm điều đó một phần vì hấn muốn thông qua Hỏa Long để luyện lại các chiêu thức cơ bản của thương pháp một phần vì hấn cũng có chút ít hảo cảm với con giun lửa này.

Lần trước so đấu Hỏa Long đã nếm thiệt thòi và phải gọi Thanh Thiện một tiếng “đại ca” nên lần này ra tay là toàn lực, hấn rút luôn Hỏa Long song kiếm và chiêu thức sử dụng cũng chính là Diễm Thiên Bát kiếm.

“Diễm Thiên Nhất thức”

Hỏa Long hét lớn rồi lao về phía Thanh Thiện, đường kiếm chém ra không chút lưu tình. Kiếm kinh một từ trên bờ xuống một từ trái bạt qua ào ào như thác lũ. Kiếm kinh chưa đến nơi mà kiếm phong cùng hỏa khí đã ào ào đổ về đối thủ, nhưng chỉ thấy thân hình Thanh Thiện thủy chung vẫn bất động, bởi vì hấn biết đây chỉ là hư chiêu.

Quả thực như vậy, khi gần đến người Thanh Thiện thì chiêu kiếm đột nhiên đổi hướng, một thu về trước ngực một bạt từ dưới lên một góc chéo. Lúc này Thanh Thiện khẽ lùi một bước hướng mũi thương đâm về phía Hỏa Long nhưng lại là đâm lệch sang bên hông chứ không đâm trực diện. Hỏa Long đang không biết là chiêu thức gì hay là hấn đâm trượt, bất quá cũng không cần quan tâm, thế kiếm vẫn không giảm, hiển nhiên muốn sẽ đòi người đối thủ.

Lúc này Thanh Thiện khẽ vận lực lên thân thương, ngọn thương bỗng uốn cong đánh vào bên hông của Hỏa Long. Hỏa Long chợt biến sắc, bây giờ nếu tiếp tục công kích thì sẽ bị trúng đòn, tránh né thì đã không còn kịp nữa, hấn chỉ còn cách chém hai thanh kiếm vào gần ngọn thương. Hai thanh kiếm đan chéo nhau, một trên một dưới nhìn như một chiếc kéo cắt tới ngọn thương.

Mặc dù Thanh Thiện không có dùng hết sức nhưng hấn biết phòng thủ thân pháp của Long tộc khủng bố cỡ nào nên hấn cũng dùng đến bảy thành thực lực.

“Bồng..”

Một tiếng nổ lớn vang lên, hỏa quan tung tóe khắp nơi khiến hai chị em Linh Nhâm cũng một phen hoảng hốt, lòng trầm xuống vì căn bản hai nàng không thể né tránh được nữa, mắt nhắm lại trong lòng thâm than:

“toi rồi, chuyện này sẽ phải lên nóc tú ăn chuối cả nải hít gà khỏa thân rồi.”

Bất chợt một thân thể thiếu niên đứng chắn trước mặt, hỏa quang lao tới cũng bị gạt sang hai bên. Thì ra Thanh Thiện vẫn chiếu cố đến hai nàng. Nhắm mắt hồi lâu vẫn không thấy “trời sập” xuống, hai nàng mở mắt ra thì thấy Thanh Thiện đang đứng trước mặt, ánh mắt lại thêm phần cô quái, chợt nghe thấy một thanh âm truyền đến;

“Hai người hãy điều hòa lại khí tức, ta hộ pháp cho”

Thanh âm không lớn nhưng cũng đủ nghe, lần này ánh mắt của Liên như đã hiện rõ nhu tình cùng cảm kích nhìn thiếu niên trước mặt, hiển nhiên tâm hồn nàng đã xao động.

Hỏa Long bị chắn bay một đoạn cũng cô quái nhìn thanh niên trước mặt, hấn không thể tin thực lực của tên này lại tiến nhanh đến vậy, chỉ mới vài tháng không gặp mà như đã thoát thai hoán cốt.

Hỏa Long đang suy nghĩ thì Thanh Thiện lên tiếng;

“bây giờ đến lượt ta trả lễ nhé !”

Lời vừa mới dứt, thân hình Thanh Thiện như một đạo lưu quang áp sát đến Hỏa Long, mũi thương đâm ra phía trước. thực tình thì đây chỉ là những thế đánh cơ bản trong thương pháp mà thôi chứ không phải là một chiêu thức gì cường đại, cho nên cũng không khó để đối phó. Tuy nhiên bây giờ Thanh Thiện đã khác xưa, mặc dù chỉ là những thế đâm, đập, bổ, bạt rất đơn giản cũng đã phát huy được uy lực kinh người, khiến Hỏa Long cũng không có thời gian mà thờ.

Hỏa Long vừa gạt vừa đỡ vừa né tránh, nhất thời cũng không bị rơi vào thế hạ phong nhưng để tìm cơ hội áp sát đối thủ thì tuyệt đối không có cửa. Thương dài hơn kiếm nên có lợi thế đánh tầm xa. Kiếm tuy nhanh, chuẩn, độc nhưng lại không áp sát được thì căn bản cũng chỉ là phế vật.

Sau một hồi lâu giằng co, Thanh Thiện thì hết sức thỏa mãn vì hấn đã lĩnh ngộ được nhiều điều, thương càng đánh càng thuận tay, thế đi của thương liên miên bất tận. ngược lại với hấn, Hỏa Long tối tăm mặt mũi tìm cách chống đỡ và né tránh, một cơ hội phản công cũng không có, trong lòng thâm chửu bối;

“tên chết tiệt, từ khi nào hấn lợi hại như vậy chứ?”

Cả người Thanh Thiện đang chìm đắm trong tu luyện chợt giật mình khi phát hiện không khí xung quanh đột nhiên nóng lên gấp nhiều lần, quan trọng hơn là sát khí bỗng nhiên tăng mạnh. Lúc này hấn mới chú ý đến Hỏa Long, thì ra hấn đã động nộ, trong mắt hấn tỏa ra vài tia sát khí kinh người.

Hiển nhiên rồi, làm bia cho người khác luyện công chắc Phật Tổ cũng động nộ chứ nói gì đến hấn. Hỏa Long hét to một tiếng rồi lẳng mình lên không trung, cách xa Thanh Thiện vài mét, toàn thân hỏa quang bạo phát đại thịnh rồi bất tỉnh linh thu lại lên thân song kiếm và tay hấn, khiến cho đôi song kiếm

trở nên một màu đỏ sậm mang khí tức của tử vong. Hỏa Long hét lớn rồi cả người lao vào Thanh Thiện;

“Diêm Thiên Bát Thức – Liệt Diễm Độ Thiên”

Chỉ thấy cả người và kiếm hòa vào làm một tạo thành một đóa Hỏa Liên Hoa đỏ rực trong suốt, sau đó chợt tách ra thành hai. Hai đóa Hỏa Liên Hoa càng gần Thanh Thiện càng nở to ra như muốn nuốt chửng hẳn vậy.

Đứng trước một chiêu này, Thanh Thiện cũng thầm giật mình. Hiển nhiên đây không thể coi thường được, hẳn lúc này đã tích tụ mười thành thực lực lên thân cây thương đâm chéo lên trên. Một thương đâm ra rất chậm, chậm đến mức ai cũng có thể nhìn thấy, không có một chút lực lượng uy áp nào. Nhưng một thương này lại làm cho Hỏa Long giật mình, sợ đến run người. hai màn kiếm quang tạo ra hai đóa Hỏa Liên như tường đồng vách sắt này không ngờ lại bị một thương nhìn rất chậm chạp yếu đuối kia xuyên qua và tiến thẳng tới ngực Hỏa Long. Bất quá lúc này hẳn muốn thu chiêu để đón đỡ hay né tránh thì cũng không còn kịp nữa rồi, sức lực cũng đã dồn hết lên đôi song kiếm, hẳn thầm nghĩ;

“chuyện này toi rồi, lạy chúa tha tội”

Đây chính là chiêu Long phá cảnh giới tầng thứ hai, lần trước ở Huyền Môn hẳn đã nắm giữ được ý cảnh tầng này nhưng còn chút chưa có thuần tay, mà cho đến nay thì cũng chưa có chút nào luyện lại bởi vì hẳn muốn luyện tập lại từ đầu, nói một cách khác là hẳn đang xây dựng lại nền tảng cơ bản. Hẳn hiện tại chỉ muốn tu luyện từ thấp đến cao, từ những sơ đẳng chiêu thức mà thôi, nhưng đứng trước một chiêu cường đại như vậy không thể lấy những chiêu thức tầm thường ra đón đỡ được, buộc lòng hẳn phải sử ra một thương này.

Ngay khi mũi thương đâm đến ngực Hỏa Long thì một làn sóng chấn nhu thuận đánh lên thân thể, khiến Hỏa Long như điều đứt dây bay về sau hơn chục mét nhẹ nhàng tiếp đất. Tuy bị đánh bay rất xa nhưng hẳn không có bị thương, ánh mắt phức tạp nhìn Thanh Thiện không nói nên lời. Thanh Thiện vẫn tươi cười nói với hẳn;

“tu luyện thân rồi tìm ta giao đấu, đừng có suốt ngày đi làm chuyện mờ ám”

Kỳ thực lần này Thanh Thiện cũng hơi bất ngờ, không ngờ hẳn lại có thể tùy ý đánh ra một thương khủng bố như vậy. ban đầu hẳn vốn có ý định cường công, một chiêu giết chết Hỏa Long hoặc chí ít cũng biến hẳn thành tàn phế. Nhưng đến cuối cùng hẳn lại dùng “sóng chấn” để đẩy lùi đối phương, hẳn không biết lý do tại sao chỉ biết rằng hẳn không tìm được lý do để hạ độc thủ với Hỏa Long.

Về phần Hỏa Long hẳn cũng bị một thương này làm cho hồ đồ. Hẳn nghĩ tên tiểu tử này thực lực cũng chỉ ngang với mình mà sao hẳn lại có thể lợi hại như vậy. hẳn tưởng rằng với kiếm pháp của hẳn hiện tại đã có thể dạy cho tên nhóc này một trận và rửa hận lần trước, nhưng thực tế thường hay phủ phàng.

Ngay tại lúc này, trong tâm trí của Hỏa Long chỉ có một ý niệm “quyết tâm tu luyện” để đánh bại Thanh Thiện, hiển nhiên Thanh Thiện đã trở thành mục tiêu để hẳn khổ luyện từ đây. Ngay tại lúc rời đi, Hỏa Long buông lại một câu;

“Sẽ có ngày ngươi bại dưới tay ta!”

Nói xong, hẳn bay vút đi, chỉ thoáng chốc đã không thấy hình bóng đâu cả. ngay tại giây phút này, không một ai - kể cả Thanh Thiện và Hỏa Long biết một điều: Đó là giây phút bắt đầu cho một truyền kỳ về đôi bạn một là Rồng, một là Nhân loại đã làm khuynh đảo thế giới tu luyện lưu truyền hậu thế.

Hỏa Long đi rồi, giờ đây chỉ còn Thanh Thiện cùng hai nàng Linh Nhâm và Liên Như. Hai nàng vẫn đang nhắm mắt tĩnh tọa điều hòa khí tức còn Thanh Thiện chỉ đành lặng yên đứng nhìn. Bây giờ mới có dịp được nhìn rõ hai nàng, quả nhiên là những người “thiên tư ngọc chất”, dịu dàng thanh tao nhưng không vương bụi trần. Thanh Thiện thấy có một vị nữ tử nhìn rất quen nhưng nhất thời hẳn chưa nhớ ra được nàng là ai, hẳn bắt đầu quan sát thật kỹ lại để cố nhớ xem đã gặp nàng ở đâu. Nàng đang mặc một bộ Âu phục hiện đại, khuôn mặt thanh tú, làn da trắng mịn màng nổi bật là đôi môi chín mọng và hàng mi cong dài, bất chợt ánh mắt không tự chủ đưa xuống nhìn bộ ngực căng đầy đang phập phồng theo từng hơi thở. Hẳn đang chăm chú nhìn ngây ngốc thì vừa lúc này, nàng cũng từ từ mở mắt ra, hiển nhiên thương thể đã không còn gì đáng ngại nữa, nhưng lại phát hiện ra bộ mặt si ngốc của Thanh Thiện đang nhìn mình, toàn thân chợt nóng ran, đôi má đỏ đến tận tai, tim nhảy thình thình.

Thanh Thiện biết hành động này đã bị nàng nhìn thấy, hẳn cũng vô cùng ngượng ngùng nhất thời không biết xử lý thế nào cho phải, mặt hẳn cũng biến thành quả Gấc chín.

Cũng may, vừa lúc này thì Linh Nhâm mở mắt ra, mà nàng lại không để ý nên không phát hiện được tình cảnh hiện tại của hai người. Nàng hướng Thanh Thiện nói;

“Đa tạ sự tương cứu kịp thời của vị huynh đệ này, không biết phải cảm tạ như thế nào cho phải?!”

Thanh Thiện cười, xua xua tay nói;

“Chỉ là việc nhỏ, không cần phải để trong lòng làm gì.”

Đoạn, hẳn nói tiếp;

“hai người đã không còn gì nguy hiểm nữa rồi, cũng đến lúc tôi phải rời đi”

Vừa quay người định rời đi thì chợt Linh Nhâm lại nói;

“Chờ chút, huynh đệ có thể cho ta biết cao danh quý tánh, để sau này cảm tạ”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tiên Thiên Thái Cực Đồ Phổ

Thanh Thiện vừa quay người định rời đi thì chợt Linh Nhâm lại nói;

“Chờ chút, huynh đệ có thể cho ta biết cao danh quý tánh, để sau này cảm tạ”

Nghe những lời này Thanh Thiện cũng không khỏi buồn cười, hần nghĩ thầm; “sắc mùi tàu khựa, chắc hẳn nàng là đệ tử của một môn phái lâu năm nào đó, cả ngày chỉ nghe mấy lão già bắt từ râu dài tới rốn thuyết giảng nên bị nhiễm đây mà ha .. ha .. ha ..”

Tuy rằng trong lòng nghĩ vậy nhưng hần cũng đã từng tiếp xúc qua vài lão bắt từ, với lại trước mặt mỹ nhân cũng không nên tỏ ý khiếm nhã. Cho nên hần quay lại nói;

“tên Thanh Thiện, còn việc cảm ơn hay hậu tạ gì đó thì không cần đâu, sau này nếu có duyên gặp lại thì mời nhau cốc Trà chanh hoặc Trà đá là được rồi hì hì”

Nói xong hần nháy mắt cười với hai nàng rồi lại nói;

“thế không biết hai vị xưng hô thế nào?”

Linh Nhâm trong lòng rất có hảo cảm với thiếu niên trước mắt này nên cũng không giấu diếm nói;

“Linh Nhâm, năm nay 43 tuổi đang là đệ tử Phong Hồ Môn. Còn đây là Liên Như, 19 tuổi cũng mới gia nhập môn phái không lâu”

Lần này thì Thanh Thiện xem chút té ngựa, hai mắt mở to như hai đèn của ô tô tài nhìn Linh Nhâm, miệng thì lắp bắp nói không lên lời;

“cái .. cái gì cơ? Chị 43 tuổi á? Hic hic gái 20 còn chạy dài chưa theo kịp”

Trong lòng Linh Nhâm thoáng ngọt ngào. Là phụ nữ có ai không thích mình được khen là xinh đẹp cơ chứ? nhất là vừa rồi Thanh Thiện thực sự khen từ đáy lòng, không hề giả dối.

Cho đến bây giờ, sau khi nghe Linh Nhâm giới thiệu thì Thanh Thiện mới chợt nhớ ra. Thì ra cô gái xinh đẹp kia trước là đệ tử của Hoàng La, có tên là Liên Như. Ngay từ đầu gặp nàng hần đã thấy quen quen nhưng lại không nhớ ra, cho nên cũng chỉ nói với Hóa Long rằng hai người này có quen biết với hần. lần đó khi giết chết Hoàng La xong hần cũng chỉ để tâm đến việc Hắc Long bang chứ không có chú ý nhiều đến hai người Lộc Thiên cùng Liên như, cho nên hần nhất thời không nhớ được cũng là lẽ thường tình.

Lúc này mới thấy Liên Như nhỏ nhẹ nói;

“Cảm ơn đã cứu mạng chúng ta!”

Vừa nói nàng vừa hướng Thanh Thiện gật đầu nhẹ, hiển nhiên trong suy nghĩ của nàng vẫn còn chút ngại ngùng. Thanh Thiện cũng chỉ khẽ cười với nàng rồi gật đầu, đoạn hần lại hỏi;

“không biết hai người vì sao lại xảy ra xung đột với con giun lừ kia vậy?”

Linh Nhâm khẽ tức giận trả lời;

“ta vốn cùng Như sư muội, sống trên môn phái thật buồn chán, hết tu lại luyện, nay muốn đi dạo khắp nơi vui chơi một chuyến cho thoải mái, ai ngờ vừa đến Hà Nội thì đã gặp tên sắc lãng đó, hừ.”

Thanh Thiện khó hiểu nhìn hai người, lại hỏi;

“chị đã đạt đến cấp bảy Nghịch Thiên giả trong khi hần chỉ có cấp sáu trung kỳ, sao lại dễ dàng để hần chiếm tiên cơ vậy?”

Hai người nghe vậy thảm giật mình, sau đó Liên Như thoáng đỏ mặt, cúi xuống nhỏ giọng nói;

“là ta sơ ý. Ta không tra ra được khí tức của hần, vốn nghĩ hần mạnh hơn ta rất nhiều cho nên có hơi hoảng loạn, hơn nữa .. hơn nữa hần cứ nhắm vào..

nhắm vào...mà đánh. Ta ...”

Nói đến đây mặt hai nàng đã đỏ như Gấc chín. Thanh Thiện nghe xong liền hiểu ngay ra vấn đề, hấn cũng hết cách. Trong bụng nghĩ thầm, “đúng là con gái có khác, thật là sâu sắc cũng chỉ như cái Còi đưng Trầu.”

Quả thực hai nàng mặc dù tu vi khá cao nhưng hiển nhiên kinh nghiệm chiến đấu quá ít. Cũng may là Hòa Long hấn chỉ muốn “hưởng thụ” hai nàng, chứ nếu hấn muốn giết hai nàng thì khỏi cần nghĩ cũng biết rồi. Trong chiến đấu làm gì có mình chiêu với lại ám chiêu chứ, cứ đánh thẳng đối thủ là tuyệt chiêu. Hòa Long hấn cứ nhắm ngực hai nàng mà vỗ tới, hiển nhiên hấn đã nắm rõ được tâm lý của hai nàng, kể ra hấn đúng là một cao thủ tình trường haha.

Ba người đứng nói chuyện với nhau một hồi lâu, có vẻ như rất hợp nhau. Có lẽ người vui nhất là Liên Như, nàng vẫn thường hay nghĩ đến hấn nay lại có cơ hội được nói chuyện và hiểu hấn nhiều hơn, trong lòng nàng cảm xúc cũng dâng lên mãnh liệt. Bất quá nàng cũng không dám thổ lộ. Lúc này, thời gian cũng không còn sớm nữa, Thanh Thiện cũng tạm biệt hai người rồi đi. Hấn không biết rằng có một nữ nhân đứng nhìn bóng hấn khuất dần trên trời, trong ánh mắt thoáng lộ rõ một tia cổ quái, tiếu cười.

Lại nói về Hòa Long, hấn cũng không rời đi xa, bởi vì hấn phát hiện khu rừng núi Hòa Bình này ở sâu bên trong có một nơi linh khí khá là nồng đậm, thật thích hợp cho việc tu luyện của hấn. Tuy nhiên thật là khổ cho nơi đây, từ ngày có hấn ở lại thì thường xuyên xảy ra hiện tượng cháy rừng, tuy rằng không có lớn lắm nhưng cũng không phải là nhỏ, hiển nhiên đây là “tác phẩm” của Hòa Long tu luyện gây ra.

Vốn là nơi đây cũng có một vài dân tộc ít người sinh sống, họ lấy việc phát nương, làm rẫy trồng trọt để sống qua ngày. Bỗng nhiên thời gian gần đây cháy rừng xảy ra ngày càng nhiều làm họ vô cùng lo lắng, cứ nghĩ rằng đã đắc tội với một vị Thần Rừng nào đó. Lại thêm việc có một vài thôn bản bị mất Trâu, mất Bò một cách bí ẩn, khiến họ càng tin thêm vào điều đó.

Vào một đêm nọ, ánh trăng chiếu xuống một khu rừng những tia sáng mờ ảo. vốn dĩ hôm đó là ngày rằm, trăng rất sáng nhưng khi chiếu qua những tán cây rừng rậm rạp đan xen, xuống dưới mặt đất chỉ còn mờ mờ ảo ảo. một vị thầy lang vào rừng hái thuốc để chữa trị cho một bệnh nhân trong bản. bởi vì loại thuốc này chỉ có thể hái được nó vào ngày rằm trăng tròn, như vậy mới có tác dụng. thầy lang nọ đang dò dẫm một mình hái thuốc thì chợt nhìn thấy một vùng sáng đỏ rực phía xa xa, lại nghe có tiếng kêu của một con Trâu. Vị thầy lang đó bèn đứng lại nhìn cho rõ, xem là chuyện gì đang xảy ra. Hic hic không nhìn thì thôi, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, vị thầy lang này chân tay bủn rủn không đứng vững nổi, chỉ thiếu điều “tê” ra quần nữa thôi.

“phùng...phùng...”

Tùng đạo hỏa quang nóng rực bắn vào thân thể con Trâu, không đầy vài nhịp hô hấp đã nướng chín nó, rồi một thiếu niên đứng trong đám lửa xé đùi con Trâu ra đánh chén một cách ngon lành. Thoáng cái, con Trâu chỉ còn lại bộ xương cùng nội tạng.

Thì ra thiếu niên trong đám lửa đó chính là Hòa Long. Ban đầu hấn vốn không có cái “sở thích” kỳ quái như vậy, bởi vì ở đẳng cấp hiện tại hấn không cần ăn uống cũng được, chỉ cần chuyển hóa linh khí thành dinh dưỡng là xong. Chẳng qua hai lần bại dưới tay Thanh Thiện, lại bị bại bởi cùng một chiêu “sống chần”. Nỗi nhục này không làm sao hấn tiêu hóa cho nổi, vậy nên hấn điên cuồng tu luyện không ngừng nghỉ một giây phút nào. Linh Khí nơi đây vốn nồng đậm hơn các nơi khác rất nhiều, bất quá vẫn không đủ cung cấp cho hấn, một hôm hấn đang vừa mệt vừa khát thì có một con Nai rừng đi qua, tâm ý hấn chợt dao động, thế là con Nai kia đã làm dịu cơn khát và mệt mỏi của hấn, và cũng từ đó việc này thành “sở thích” của hấn.

Sau khi Hòa Long “đánh chén” sạch sẽ một con Trâu, hấn vô cùng thỏa mãn phi thân lao vút đi một nơi khác tiếp tục luyện tập. hấn không hề hay biết rằng có một vị thầy lang đang nằm mọp dưới đất không ngừng run rẩy.

Cho đến khi gần sáng, vị thầy lang này mới bình tĩnh trở lại làng của mình. Vị thầy lang này đem đầu đuôi câu chuyện mình thấy được đi kể cho mọi người trong làng. Sau đó không hiểu mọi người truyền tai nhau hay suy luận thế nào mà “sự tích Ma Cà Rồng” đã được xuất bản ra đời. Quả thực là “Miệng lưỡi thế gian” không thể biết thế nào mà lần cả haha khó đỡ thật.

*****

Thái Cực có từ Tiên thiên, bắt đầu từ vạn vật, là thứ bác đại tinh thâm nhất thiên hạ. Chân lý chân nghĩa của Thái Cực hoàn toàn ở trong một quyển Tiên Thiên Thái Cực đồ phổ, thuộc Thiên nhân sở hữu, không truyền hậu thế, chỉ vì người hiểu được chân nghĩa của Thái Cực có thể ngang hàng với thần nhân, đạo trời không cho phép.

Nhưng không biết mấy trăm nghìn năm trước, Tiên Thiên Thái Cực đồ phổ thất lạc nhân gian, được một người tự xưng là Thái Cực Đạo Nhân đoạt được. Thái Cực Đạo Nhân lấy kỳ tài có một không hai lại từ trong Thái Cực đồ phổ ngộ ra Thái Cực chân nghĩa, khai sáng mạch Võ Đang, được thiên hạ kính ngưỡng. Sau đó Thái Cực Đạo Nhân lại từ đồ phổ ngộ ra Thái Cực chân lý, rồi vũ hóa phi thăng. Thái Cực đồ phổ liền trở thành vật chí trân của Võ Đang. Trước khi Thái Cực Đạo Nhân vũ hóa đã truyền toàn bộ tâm pháp Thái Cực cho môn nhân, nhưng mà, không ai có thể từ trong đồ phổ ngộ ra Thái Cực chân nghĩa nữa, đừng nói đến ngộ ra chân lý của nó. Người ngẫu nhiên có thể ngộ ra Thái Cực chân nghĩa cũng cực hiếm hoi. Thế là Thái Cực từ từ suy thoái, thậm chí là nổi nghi ngờ cho hậu nhân. Võ Đang cũng từ thịnh chuyển suy.

Đời đời các vị Trưởng môn Võ Đang sau này chưa có một ai có đủ thiên tư để tu luyện thành Thái Cực. Bất quá đứng trước nguy cơ diệt vong của môn phái thì cũng có một vài vị Trưởng Môn sáng tạo ra những ngách Thái Cực khác để tu luyện hơn, nhưng không thể đại thành. Cho nên thời nay chúng ta vẫn thấy có rất nhiều ngách Thái Cực như Ngô Gia Thái Cực, Trần Gia Thái Cực ..v.v..

Tuy nhiên, hiện tại đang có một kẻ có khả năng đại thành Thái Cực. Hấn có hai linh hồn trong một thân thể để tu luyện, từ trước tới nay cũng chỉ mình hấn tu thành hai linh hồn, một là hắc, một bạch, chỉ cần tu luyện đại thành, tới lúc đó hợp nhất hai linh hồn hấn sẽ là thiên đạo, thiên đạo cũng là hấn.

Chương 82: Mị Ảnh Vô Cực

Trường Bạch Sơn Nam

Những rừng thông xanh trải ra mênh mông. Những dải đất màu vàng đầy sỏi đá. Băng tuyết bao năm đã bào mòn đất đai nơi đây, khiến cho hầu như không một loài cây nào sống nổi trừ những cây thông quen sống trong cát. Trên một đỉnh đồi hoang sơ, một thanh niên trẻ tuổi khôi ngô đang ngồi vuốt ve một con Báo tuyết.

Vị thanh niên trẻ tuổi mặc một bộ đạo bào, dáng dấp trông rất thư sinh. Nhưng sống nơi băng tuyết bao phủ quanh năm này mà hắn cũng không cần phải khoác áo ấm, hiển nhiên đây cũng không phải là một nhân vật tầm thường. Bên cạnh hắn lại là một con Báo tuyết toàn thân trắng muốt, to lớn uy mãnh. Thì ra hắn chính là Chu Điền, một thân Thái Cực Thần Công của hắn cũng không phải chỉ để chơi.

Hoàn cảnh của Chu Điền cũng rất ngang trái. Ngày hắn chào đời cũng là ngày cha mẹ hắn vĩnh viễn ra đi. Còn nhớ hôm đó, khi tiếng khóc chào đời của hắn cất lên, cha hắn đã rất hạnh phúc, chỉ sợ rằng không có bút giấy nào có thể nói hết nỗi lòng của ông. Hai vợ chồng sống với nhau đã rất nhiều năm nhưng không có con, mãi cho đến khi nghe tin vợ mang thai, hạnh phúc trào dâng trong ông rồi vỡ òa như dòng thác nước hùng vĩ. Ông đã chạy đi khắp nơi hò hét như một người điên, chưa dừng lại đó, mấy ngày sau cứ gặp ai là ông cũng khoe vợ mình đã có thai. Những ngày sau đó, vợ ông một việc còn con cũng không phải đụng chân đụng tay. Chỉ vậy thôi cũng có thể hình dung được, đứa con này ông yêu quý biết bao.

Nhưng sự đời thật lắm ngang trái, niềm hạnh phúc chưa được hưởng là bao, tai họa ập xuống. Vào một đêm Đông lạnh giá, gió rét gào thét, nhà nấp đóng kín cửa tránh gió lùa vào nhà. Vợ ông ta bỗng chớ dạ, vậy là ông phải lặn lội vượt cái giá rét đi mời thầy đỡ. Phương tiện không có, đường xá lại xa xôi. Vị thầy đỡ tỏ ý ngại ngần không muốn đi, nài nỉ mãi cuối cùng mới chịu. Vị thầy đỡ này sức khỏe cũng không được tốt, lại có tuổi rồi cho nên không đi được nhanh trong khi lòng hắn thì như lửa đốt, không biết vợ ở nhà ra sao. Hắn bèn cõng thầy đỡ chạy băng qua mấy ngọn đồi, cuối cùng thì cũng về đến nhà. Sau một thời gian hồi hộp, lo âu, một tiếng khóc trẻ thơ vang lên chấn động lòng hắn. Hắn như không còn biết gì nữa lao vào trong gian phòng và bế ẵm “của quý” của hắn.

Đúng lúc này, một đạo lưu quang từ trên trời ập xuống ngôi nhà nhỏ khiến toàn bộ ngôi nhà đổ sụp. Đêm khuya, gió gào rít liên hồi, trời lạnh, ai ai cũng đang say giấc nồng, không hề hay biết thảm họa đã giáng xuống gia đình họ. Một hồi lâu cũng không có động tĩnh gì chỉ còn văng vẳng một tiếng khóc trẻ thơ đang lịm dần.

Vừa lúc tiếng khóc đã dứt, bỗng từ đâu xuất hiện một lão đạo sĩ. Khi lão vô tình đi ngang qua nơi này, lão chỉ mơ hồ cảm nhận được một cỗ khí tức yếu ớt đang không ngừng yếu đi. Lão phi thân đến thì thấy thảm cảnh trước mắt, không ngờ thấy chết không cứu. Lão liền phát tay một cái, hất bay đồng hồ nát bên trên. Lão vươn tay ra bế lấy đứa bé trong lòng một đại hãn thân thể đang cứng dần. Chân khí truyền vào thân thể điều hòa, sưởi ấm cho đứa bé, rồi lão phóng vút đi đến khu vực Trường Bạch Sơn Nam này.

Những ngày đầu, đứa bé chưa ăn được gì lão đành phải đi kiếm một con Báo tuyết mới đẻ để lấy sữa. Năm tháng cứ thế trôi qua, đứa bé lớn nhanh như thổi lại khỏe mạnh hơn người bình thường. Hắn lại được lão đạo sĩ ngấm truyền thụ Thái Cực ngay từ nhỏ. Ban đầu là các cách hít thở, tĩnh khí rồi đến các thủ pháp chủ yếu của Thái Cực Thần Công gồm có: Băng (đẩy), Loát (kéo), Tề (đẩy bằng cánh tay), Ấn (ấn) Thái (giật), Liệt (chặn), Trừu (hút), Hạo (dựa).

Cậu bé càng lớn càng thể hiện một khí độ bất phàm, thông minh tuyệt đỉnh chỉ cần nghe một lần là nhớ, nhìn một lần là hiểu.

Còn nhớ, hồi cậu bé được bảy tuổi, lão đạo sĩ có nói với hắn;

“trong Thái Cực, tá lực đã lực là một phương pháp tối quan trọng, khi ta đánh vào đối thủ một quyền mười phần sức mạnh thì thân thể đối thủ cũng sẽ phản lại ta một lực.”

Đoạn ông ta ngừng một lúc lại nói tiếp;

“khi ta mượn được lực phản lại đó để đánh lại đối thủ thì chiêu thức của ta sẽ liên miên bất tận, đòn sau mạnh hơn đòn trước”

Thấy cậu bé trầm tư một hồi, lão đạo sĩ chỉ vào một tảng đá to bên cạnh nói;

“Ngươi hãy đánh một quyền vào tảng đá kia đi, rồi ngươi sẽ thấy rõ”

Cậu bé ra chỗ tảng đá đánh một quyền thật mạnh vào tảng đá, tiếp đó là ôm tay kêu oái oái, ánh mắt đưa về phía lão đạo sĩ. Lão đạo sĩ cười nói với cậu;

“Ta đâu có bảo ngươi đánh hết sức đâu. Giờ có phải tay ngươi đang rất đau không nào?”

Cậu bé gật đầu xác nhận, không ngừng xoa nắn bàn tay hiển nhiên là vẫn còn rất đau.

“ngươi biết tại sao ngươi đau tay rồi chứ? Đó là vì lực phản lại từ bản thân đối thủ”

Cậu bé có vẻ bắt đầu hiểu ra vấn đề, liền hỏi lại ;

“Vậy có phải chúng ta có thể mượn lực phản lại đó và cộng thêm lực chúng ta xuất ra để tăng thêm lực chiến đấu?”

Lão đạo sĩ hài lòng mỉm cười xác nhận, đoạn lại nói tiếp.

“về lý thuyết thì đúng là như vậy, nhưng việc áp dụng lại vô cùng khó khăn. Khi ngươi luyện thành thực được phương pháp này ngươi hoàn toàn có thể vượt cấp khiêu chiến. Đánh thắng đối thủ mạnh hơn mình rất nhiều”

Đoạn lão đạo sĩ lại nói tiếp:

“Bây giờ ta có việc phải rời đi, hãy ghi nhớ đoạn khẩu quyết sau:

Thái cực giả, vô cực nhi sinh, Âm Dương chi mầu dã. Động chi tắc phân, tĩnh chi tắc hợp. Vô quá bất cập, tùy khúc tự thân. Nhân cương ngã nhu vị chi “tấu”, ngã thuận nhân bối vị chi “chiêm”. Động cấp tắc cấp ứng, động hoãn tắc hoãn tùy. Tuy biến hóa vạn đoan, nhi lý duy nhất quán. Do trước thực nhi khiên ngộ đồng kinh, do đồng kinh nhi giai cập thần minh. Nhiên phi dụng lực chi cửu, bất năng khoáng nhiên quán thông yên!

Hư lãnh đỉnh kinh, khí trầm Đan điền, bất phiền bất ý, hốt ẩn hốt hiện. Tả trọng tắc tả hư, hữu trọng tắc hữu diều. Ngưỡng chi tắc di cao, phủ chi tắc di thâm. Tiến chi tắc dữ trường, thoái chi tắc dữ xúc. Nhất vũ bất năng gia, doanh trùng bất năng lạc. Nhân bất chi ngã, ngã độc chi nhân. Anh hùng sở hướng vô địch, cái giai do thử nhi cập dã...”

Lời vừa dứt thì cũng không còn thấy hình bóng lão đầu cả, chỉ còn một mình cậu bé Chu Điền đang trầm lặng đứng một chỗ. Một hồi lâu sau rồi cậu bé cũng chạy một mạch vào rừng Trúc gần đó.

Vốn nơi đây có một rừng Trúc khá lớn. Loài Trúc sống nơi đây có tên Lãnh Như Tương Trúc, thân mỏng, đan chắc, cứng rắn vô cùng lại có vẻ ngoài xù xì. Tương truyền rừng Trúc này đã có từ mấy trăm nghìn năm trước. Nơi đây có một đoạn tình duyên của một đôi tiên đồng ngọc nữ, sau này họ bị chia cắt, và nước mắt của họ đã vô tình dính lên thân cây Trúc cô đọng lại khiến cho thân cây có những đốm xù xì giống như giọt lệ. Vậy nên dân gian gọi đây là loài Tương Trúc. “Tương” ở đây chính là chỉ những “giọt lệ tương tư”.

Sở dĩ cậu bé chạy vào trong rừng Trúc này vì nơi đây chính là nơi luyện công của cậu. Còn nhớ ngày đó lão đạo sĩ cùng đi với Chu Điền trong rừng Trúc này, rồi bất chợt lão chỉ vào một cây Trúc rồi hướng dẫn nói;

“Ngươi nói cây Trúc này có biết đánh người không?”

Hắn ngó nghiêng, sờ nắn cây Trúc một hồi rồi nói với lão;

“Cây Trúc này không tự cử động được, lại không có tay chân, không có mắt mũi thì làm sao có thể đánh được ta chứ?”

Lão đạo sĩ mỉm cười rồi phát tay một cái, cây Trúc uốn cong vút rồi bật lên “vút” một cái. Chu Điền nhìn thấy vậy thì kêu lên;

“oa, cây Trúc này thật lợi hại, nếu ta đánh nó thì nó sẽ đánh lại ta”

Lão đạo sĩ lại mỉm cười nói;

“Không phải cây Trúc này lợi hại, mà vạn vật trong tự nhiên đều như vậy. Ngươi hãy thử nghĩ xem, có phải khi ta đánh một ai đó, nếu quyền đầu cứng rắn của ta đánh vào chỗ yếu nhược trên cơ thể đối thủ, hắn sẽ gãy nên khô sở cho hắn. Nhưng nếu hắn biết né tránh quyền cứng của ngươi, lại đưa chỗ yếu nhược của ngươi vào nơi cứng rắn của hắn thì sao nào?”

Chu Điền nhìn lão rồi thắc mắc;

“Điều này sao có thể chứ? không phải là ta đang đánh hắn sao? Hắn chỉ có thể né tránh hoặc chịu đòn của ta thôi mà?”

Lão đạo sĩ cười lớn rồi nhìn hắn, lại nói;

“Đó chính là sự ảo diệu trong Thái Cực, từ từ rồi ngươi sẽ hiểu.”

.....

Hiện tại đang có một thiếu niên hết nhảy qua trái lại qua phải, thân ảnh vây quanh một chiếc lá trúc đang rơi, nhưng thủy chung không chạm vào chiếc lá chỉ có điều chiếc lá cứ rơi, rơi mãi mà không chạm đến mặt đất. Tưởng chừng như khoảng cách xuống đến mặt đất là vô cùng vô tận.

Thì ra đây chính bộ thân pháp “Mị ảnh vô cực”. Cái ảo diệu của bộ pháp này chính là đưa đối phương vào “không minh vô cực”, khiến đối phương mãi mãi chìm trong một vòng xoáy không có điểm bắt đầu cũng không có điểm kết thúc, tâm trí cuồng loạn mà tự kết liễu. Bất quá thì hiện tại cậu bé mới chỉ tiến vào sơ thức, ở tầng này chỉ có thể làm rối mắt địch nhân bất ngờ tung sát chiêu mà thôi. Chiêu thức này đòi hỏi tiêu hao chân khí khá lớn, ở độ tuổi hiện tại của cậu mà có thể thi triển ra được chiêu thức như hiện tại đã là kỳ tài hiếm có rồi, cũng khiến lão đạo sĩ cười không khép nổi miệng.

Đúng lúc này, từ phía xa khu rừng trúc có một thân hình đang chạy về phía cậu bé, bước đi loạng choạng chỉ trực ngã nhào ra đất. Lúc này cậu bé cũng dừng thì triển thân pháp chú ý nhìn về phía người lạ đang đến. Trên khuôn mặt hắn lộ rõ vẻ mệt mỏi và hoảng sợ, chiếc áo rách nát dính đầy máu lộ ra những vết thương chi chít trên thân thể. Người này chạy đến cách hắn vài chục mét thì không thể gắng gượng được nữa đổ gục xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Đại Chiến Trong Rừng Trúc

Người đang đến đã ngã gục khi cách hắn chỉ vài chục mét, một thân ảnh quý mị tiến lại gần người vừa ngã xuống, hắn xem xét các vết thương và mạch đập đang yếu dần. Hiện nhiên người này đã dùng đến chút sức lực cuối cùng để chạy trốn một điều gì đó.

Một luồng chân khí nhu hòa chạy vào trong cơ thể, tuy chưa đủ để khiến người này tỉnh lại nhưng cũng không đến nỗi nguy hại tính mạng. Cậu bé liền dụ người kia vào trong một túp lều trúc cách đó không xa, đây vốn là là đạo sĩ dựng lên cho cậu bé nghỉ ngơi.

Sau hai ngày hôn mê, cuối cùng người kia cũng đã tỉnh lại, ngơ ngác nhìn xung quanh căn nhà trúc. Trong nhà chỉ có một chiếc giường nhỏ bé hắn đang nằm, một bộ bàn ghế, và một giá sách. Tất cả đều được làm bằng trúc, đơn sơ, mộc mạc nhưng gần gũi và ngăn nắp. Lúc này một thân hình bé nhỏ đang đi vào, trên khuôn mặt non nớt nhưng đã hiển hiện một khí chất hơn người, hắn chính là Chu Điền.

Vừa bước vào thấy người kia đã tỉnh lại, cậu bé liền hỏi;

“Huynh đã tỉnh rồi hả?”

Người kia thấy cậu bé hỏi vậy thì có chút ngạc nhiên, nhưng cũng liền hỏi;

“Đây là đâu? Em đã cứu anh hả?”

Bây giờ thì đến lượt cậu bé ngạc nhiên một hồi, rồi nói;

“Em? Tên ta không phải là Em. Ta là Chu Điền”

Trời ạ, thì ra cậu bé từ nhỏ đã sống cùng lão đạo sĩ, chưa có tiếp xúc qua với người ngoài. Mà ngôn từ và cách nói truyện của lão đạo sĩ lại là kiểu cổ xưa. Vậy nên mới có tình cảnh “bất đồng ngôn ngữ” một đoạn thời gian. Cũng may đạo này thể loại phim cổ trang của Trung Quốc phát triển khá mạnh, đừng nói là người dân trong nước, mà ngay đến các nước Châu Âu, Châu Mỹ, đơn giản là ngay cả Việt Nam chúng ta cũng biết cách xưng hô theo kiểu cổ xưa đó. Mặc dù trong lòng có chút khó hiểu tuy nhiên điều đó không quan trọng, hắn lại hỏi;

“Đây là đâu?”

“Nơi đây là rừng Trúc Lãnh Như thuộc Trường Bạch Sơn. Vì sao huynh lại bị trọng thương đến nỗi xuýt mất mạng vậy?”

Nghe cậu bé hỏi, trên mặt người kia liền hiện lên chút cổ quái. Nhìn lại toàn bộ ngôi nhà một lần người kia liền hỏi;

“Em... à không, tiểu huynh đệ sống ở đây một mình sao? Cha mẹ cậu đâu?”

“Ta ở đây cùng lão đạo sĩ, hôm nay lão đạo sĩ có việc phải đi ra ngoài rồi.”

Cậu bé cũng không đề cập đến cha mẹ mình vì thực ra cậu cũng không biết tại sao lại chỉ có lão đạo sĩ ở với cậu, cậu cũng chưa bao giờ hỏi mà lão đạo sĩ cũng không đề cập đến chuyện này khi nào cả. Người kia cũng không có hỏi thêm nhiều, gắng gượng ngồi dậy hướng cậu bé cảm tạ

“Đa tạ tiểu huynh đệ đã cứu giúp ta!”

“Ta cũng không có giúp gì nhiều, cũng may là các vết thương của huynh không có nặng lắm, chỉ là do mất nhiều máu và kiệt sức”

“Ta đã hôn mê bao lâu rồi?”

“Huynh hôn mê hai ngày rồi. Huynh bị rất nhiều vết thương có đao, có kiếm là vì sao?”

Người kia liền kể cho cậu nghe chuyện đã xảy ra. Thì ra hắn tên Giang Bảo, vốn là một người nghiên cứu khoa học, người Bắc Kinh đến đây để nghiên cứu về loài Thông trên núi Trường Bạch này.

Thông Trường Bạch hay còn gọi là “Thông Mỹ Nhân” chỉ sinh trưởng ở khu vực núi Trường Bạch này, đây là loài cây quý hiếm chỉ có ở Trung Quốc.

Thông Trường Bạch cao khoảng 20m đến 30m, mọc lác đác hoặc thành bụi thấp đứng trên những khu vực phụ cận của đỉnh núi Trường Bạch.

Giang Bảo cùng đoàn tới nơi này để nghiên cứu, sau đó do xích mích mà xảy ra xô xát với mọi người trong đoàn, còn đó là chuyện gì thì Giang Bảo không nói. Thế là hắn bị những người kia cầm gậy gộc, đao kiếm vây đánh cho một trận, may mắn là vẫn còn mạng để gặp cậu bé.

Cậu bé đang định nói điều gì đó thì chợt nghe tiếng động lạ vang lên phía ngoài rìa rừng trúc, lắng nghe một lúc nhưng không biết đó là tiếng gì. Thì ra đó là tiếng xe đi trên tuyết, cậu bé không biết là phải thôi.

Một lát sau có mấy người thanh niên to khỏe cầm theo vũ khí đi vào nhà trúc. Vừa nhìn thấy Giang Bảo đang ở trên giường, toàn thân băng bó thì một gã quát to:

“Giang Bảo xem hôm nay mệnh người còn lớn nữa không.”

Giang Bảo vừa thấy mấy gã này thì giật thót, thầm nghĩ chắc chuyện này toi rồi, chỉ có hắn và thằng bé nơi này. Trong khi hắn thì đang bị thương, muốn chạy đã không thể, thằng bé thì còn quá nhỏ.

Ngược lại, cậu bé không chút sợ hãi, thậm chí còn tỏ vẻ tức giận

“Các người là ai, sao tự tiện vào nhà ta?”

“Nhóc con, khôn hồn thì đi chỗ khác.”

“Tên ta không phải nhóc con, đây là nhà của ta, các người nên rút mồi phải.”

“hừ, không biết tốt xấu”

Một gã hừ lạnh rồi tiến tới, định túm cổ ném cậu bé ra ngoài. Nào ngờ, tay hắn vừa vươn ra chụp tới cổ áo của cậu bé, liền bị bàn tay cậu bé túm lấy, vặn ngược ra sau khiến hắn kêu oai oái. Cũng may cậu bé chưa có dùng lực quá nhiều, nếu không cánh tay của hắn đã lìa thân rồi.

Mọi người nhìn thấy cảnh này thì há hốc miệng mà ngạc nhiên nhìn cậu bé như nhìn quái vật. Chưa nói tới việc bản lĩnh của gã kia, chỉ nhìn một cậu bé khoảng bảy, tám tuổi vặn tay một thanh niên đã là khó tưởng tượng thế nào rồi. Trong nhóm không ai là không có “chút nghề” vậy mà bị một thằng bé vắt mũi chưa sạch vặn tay không giãy nổi, thật là mất mặt mà.

Gã kia vừa giận vừa thẹn, hét lớn một tiếng rồi lại lao về phía cậu bé tung một cú đá trời giáng. Cậu bé chỉ tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm lấy phần đùi của hắn rồi khẽ xoay người, chân còn lại vung lên đá vào chận trụ của gã kia; “rầm” một tiếng gã đó lại nằm ra đất, lục phủ ngũ tạng một trận nhộn nhạo khó thở.

Mấy kẻ đứng ngoài lại một lần nữa mắt chữ “O” miệng chữ “A” nhìn cậu bé, không thể tin nổi. Có lẽ lúc này người duy nhất cảm thấy mừng thầm chính là Giang Bảo.

“Con mẹ nó, này là sao chứ!”

Gã kia bò dậy miệng chữ to, hiển nhiên gã không nuốt trôi nổi nhục này. Mà bây giờ cũng thật khó xử, lấy vũ khí ra để đánh một thằng nhóc thì có thắng cũng chẳng có gì là vẻ vang cả, mà không lấy vũ khí thì lại không tự tin sẽ thắng cậu bé. Lúc này mấy gã đi cùng bắt đầu đứng ngoài cười nhạo hắn;

“Ha ha bản lĩnh của người thật hơn người đó nha.”

“phải phải thế này mới là khí phách anh hùng chứ ha ha..”

Máu dồn lên não, hắn nổi khùng lao vào cậu bé chút giận, hét quát trái lại đá phải nhưng thủy chung vẫn không động vào được vạt áo của cậu bé. Hắn càng tức giận đấm đá càng điên cuồng, Chu Điền cũng bắt đầu không nhịn được nữa, có lẽ không cho hắn bắt tĩnh thì không được rồi.

Nghĩ vậy nên cậu bé cũng không né tránh nữa. Đúng lúc này, một cú đá thẳng, trực diện vào cổ họng cậu bé. Tay phải vươn ra cuốn lấy chân gã kia, tay trái Chop vào bụng chân, cậu bé lùi một bước rồi kéo mạnh khiến gã kia mất đà, chân không trụ vững được trên đất, vừa lúc này một bàn chân bé nhỏ đã giáng vào giữa ngực hắn;

“hự” một tiếng thật to, gã kia nằm im dưới mặt đất, không còn nhúc nhích. Đây là sao chứ? Một cậu bé vắt mũi còn chưa sạch đánh ngã một Huyền đai Triệt Quyền đạo Jetkundo. Phải biết rằng Lý Tiểu Long, một huyền thoại võ thật, chỉ bằng vào Jetkundo đã đi khiêu chiến biết bao nhiêu Võ sư các môn võ khác và đều thắng lợi. Điều này cho thấy Jetkundo hiển nhiên cũng có chỗ hơn người, mà một Huyền đai chính là đẳng cấp Võ sư, vậy mà chỉ một cú đá đã dễ dàng hạ gục.

Lúc này mọi ánh mắt cổ quái trong nhóm kia đều đổ dồn về một người, người này có khuôn mặt thâm trầm, ánh mắt lạnh lẽo sâu vô cùng. Hiện tại không một trạng thái cảm xúc nào biểu hiện trên mặt hắn, nhưng những ánh mắt cổ quái đang nhìn hắn dần chuyển sang sợ hãi. Đúng, chính là sợ hãi, bởi có ai không biết hắn chính là sư huynh đồng môn của gã vừa nằm xuống kia, có ai không biết hắn chính là một sát thủ giết người không chớp mắt. Người này cũng mơ hồ đã nhận ra được cậu bé không phải là một bị bông hay một thứ vô dụng, mà ngược lại, bản lĩnh thật khó sâu khó dò.

“tất cả cùng lên, giết nó!”

Hắn khẽ buông một câu lạnh tựa băng tuyết ngàn năm. Mọi người thoáng rung mình rồi nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu, trong lòng tràn ngập thắc mắc pha lẫn tư vị. Phải rồi, đường đường là “nam tử hán đại trượng phu” lại đi cạy đông ăn hiếp một thằng bé. Vậy còn mặt mũi nhìn người ngoài sao? Thấy mấy gã kia còn đang do dự, hắn lại khẽ buông một câu vẫn cái giọng điệu lạnh tanh tựa băng tuyết ngàn năm nhưng đã ẩn ẩn sát khí kinh người.

“Có phải ta nói chưa được rõ ràng?”

“Chúng ta lên!” một gã liền hô lớn sau giây lát thất thần. Thấy tình hình không ổn, cậu bé liền lao vút ra khỏi căn nhà, chạy được một đoạn liền khựng người lại. Trước mắt cậu bé là một thanh niên với khuôn mặt thâm trầm, ánh mắt lạnh lẽo. Cậu bé thoáng giật mình, trong lòng thầm nghĩ:

“Thân pháp thật kinh người.”

Lúc này, đám thanh niên kia cũng đã đuổi theo vây kín cậu bé, hiển nhiên không muốn để cậu chạy thoát.

Một gã cầm đoản côn vung lên, bổ xuống đầu cậu bé. Chân trái khẽ bước sang ngang lách người qua khiến một cơn sạt qua ngực nhưng vẫn chưa chạm được đến người cậu bé. Lúc này lại một đường kiếm từ dưới hất lên phía sau lưng, đây chính là chiêu “Đào lưu nghịch trảm” một sát chiêu của Ninja Nhật Bản. Chân trái lại khẽ bước lên một bước và xoay ngang người, đường kiếm lại xạt qua trước ngực nhưng hiển nhiên vẫn chỉ chạm vào không khí. Bây giờ thân thể cậu bé cũng vừa vặn tiếp cận kẻ trong nhóm. Một quyền thuận tay được đánh ra, gã kia còn đang thăm thán phục bộ pháp của cậu nhóc, chưa kịp làm ra phản ứng gì thì đã bị một quyền vào phần ngực dưới liền gục xuống bất tỉnh nhân sự.

Thì ra cậu bé thi triển chính là “Tiên thiên bộ” đây chính là một bộ pháp sơ đẳng trong Thái Cực cổ được ngộ ra từ Tiên Thiên Thái Cực Đồ phổ. các bước di chuyển không phức tạp, chủ yếu là lối di chuyển theo chữ “Bát” nhưng sự tinh diệu lẫn biến hóa thì khó có thể tưởng tượng, bộ pháp này rất thích hợp cho lối đánh cận chiến.

Cứ như vậy, lần lượt từng người ngã xuống. Chỉ thoáng chốc đám thanh niên kia đã nằm sùi lợ trên mặt đất. Lúc này chỉ còn lại ba người; một là Chu Diên, hai là gã thanh niên có khuôn mặt thâm trầm, ánh mắt lạnh lẽo kia và người cuối cùng là một gã toàn thân băng bó kín mít. Hắn chính là Giang Bảo, thì ra hắn lo lắng cho Chu Diên nên cố lết tằm thân tàn ra đến đây. Trong lòng hắn đã quyết, nếu cậu bé gặp nguy hiểm hắn sẽ dùng nốt một nửa sinh mệnh vừa được vớt về từ quỷ môn quan này để bảo vệ Chu Diên. Nhưng hắn đã lo xa rồi, trong lòng thầm vui mừng thậm chí là thần phục cậu bé.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Thiên Địa Vô Cực

Đến giờ phút này, trên khuôn mặt của gã thanh niên kia thủy chung vẫn chỉ có thâm trầm và thâm trầm, ánh mắt lạnh lẽo không một tia biểu cảm. Kỳ thực thì hắn cũng thăm thán phục sự khéo léo tài tình của cậu bé, tuy nhiên trong mắt gã cậu bé vẫn chỉ là cậu bé. Lúc này hắn chợt lên tiếng:

“Khá lắm nhóc con! Anh đây cũng đánh giá nhầm chú mày đấy”

Nói rồi hắn cũng không để cậu bé lên tiếng, thân hình thoát cái đã biến mất tại chỗ và tiến về phía cậu bé. Một cú đá nhanh như điện xoẹt đến ngang mặt, không có một dấu hiệu báo trước nào của hắn. Cũng may, phản ứng của cậu bé thật hơn người, vừa nhìn thấy cước ảnh lóe lên, cậu vội vàng nghiêng người thối lui một bước, cước phong xoẹt qua rất hết cả mặt mũi. Chưa kịp ổn định lại một cú đá tổng thẳng tới ngực.

Người này ra đòn quá nhanh khiến cho cậu bé đã vận dụng hết khả năng bình sinh nhưng vẫn chật vật muốn chết. Hai đòn liên tiếp tung ra nhưng hiển nhiên không có một chút tiếng động nào. Bất quá ăn một đòn thôi, nhẹ cũng nằm liệt giường vài tháng mà nặng thì chắc không cần nghĩ cũng biết rồi, về gặp tổ tiên là cái chắc.

Hiện tại bàn chân hắn đã gần sát ngực cậu bé. Bỗng nhiên một luồng suy nghĩ chợt hiện lên trong não hải, tinh thần tập trung đến đỉnh điểm. Khi bàn chân vừa chạm đến vật áo, thân thể cậu bé bỗng dí sát với đế giày. Cước kinh bắt đầu ào ào như thác lũ tràn lên thân thể đánh sâu vào lục phủ ngũ tạng. Công lực toàn thân được đưa lên đến cực hạn như một lá chắn trước ngực để bảo vệ không cho cước kinh thâm nhập sâu hơn.

Chỉ thấy lúc này thân thể cậu bé như dính liền với bàn chân của gã thanh niên kia. Bàn chân của hắn tiến một phân thì thân thể của cậu bé cũng lùi một phân. Khi hết tâm chân, cước kinh cũng hết lực dần trở về con số không tròn trĩnh. Nhưng lúc này thân thể cậu bé vẫn đang bay thật lù về phía sau như điều đứt dây. Bay được một đoạn thì thân thể đã đâm vào một cây Trúc nhưng vẫn chưa có dấu hiệu gì là sẽ dừng lại cả. Lúc này, một động tác xảo diệu tuyệt luân được cậu bé thi triển ra. Thân thể khẽ lách sang một bên, cánh tay vươn ra cuốn lấy thân cây trúc, xoay vòng trên không trung mấy vòng, hóa giải hết kinh lực của cú đá kinh người kia.

Thì ra trong lúc nguy cấp, đứng trước một cước quá nhanh, quá mạnh lại không thể né tránh, bỗng một đoạn khẩu quyết mà trước khi đi lão đạo sỹ đã truyền lại bỗng hiện ra trong đầu cậu bé, không còn cách nào khác đành phải liều mạng thử một phen, may mắn đã vớt về được cái mạng nhỏ của cậu bé.

Chính là đoạn khẩu quyết ban đầu “Thái cực giả, vô cực nhi sinh, Âm Dương chi mầu dã. Động chi tác phân, tĩnh chi tác hợp. Vô quá bất cập, tùy khúc

tự thân. Nhân cương ngã nhu vị chi “tẩu”, ngã thuận nhân bối vị chi “chiêm”.”

“Động chi tắc phân, tĩnh chi tắc hợp” chính là lấy tĩnh chế động, khi đối phương tĩnh ta tĩnh, khi đối phương động ta động trước. cái “động trước” ở đây chính là chỉ sự điều khiển thân thể, nội lực một cách khéo léo chính xác đến tuyệt đối, không cho cước kinh thâm nhập sâu hơn để tàn phá nội tạng mà mãi mãi nó chỉ ở bên ngoài mà thôi. Không những thế nó còn ẩn chứa chân ý sâu xa, không chỉ dừng lại ở mức độ động tác viên hoạt và kinh lộ cương nhu, mà còn bao gồm những hiện tượng mâu thuẫn, đối lập nhau có thể được xuất hiện trong thực tiễn. tuy nhiên hiểu thấu được những điều này không phải một sớm một chiều, cũng không phải ai cũng có thể ngộ ra được.

Mặc dù đã hóa giải được hết cước kinh nhưng hiện tại chân khí cũng nhộn nhạo, tán loạn khắp thân thể khiến cho mặt mũi tối sầm, đầu óc choáng váng, không thể đứng vững buộc lòng cậu bé phải dựa vào cây trúc để giữ bản thân không bị ngã, tranh thủ điều hòa khí tức.

Về phía gã thanh niên kia, trong đôi mắt hần cũng ẩn ẩn vài tia cổ quái, hiển nhiên cũng có phần kinh ngạc trước hàng loạt động tác uyển chuyển như nước chảy mây trôi mà vô cùng hữu hiệu. kỳ thực hần biết cậu bé cũng là một nhân vật không tầm thường, cho nên vừa rồi ra đòn hần đã vận đến bảy thành thực lực với ý định giải quyết gọn cậu bé trong hai chiêu đó. Tuy nhiên đã không thành, bất quá điều này vô tình lại gọi lên tâm ý cuồng chiến của hần, hơn nữa còn có cả sự tàn ác vô cùng, thoáng chốc sát khí đã tản ra khắp nơi khiến cho Giang Bảo đứng ngoài xa cũng phải rung mình, tóc gáy dựng ngược.

Lúc này phía cậu bé cũng có dị biến xảy ra, linh khí xung quanh cấp cấp tụ tập lại nơi thân thể cậu thành một vùng tròn trắng xóa. Thì ra thương thế cậu bé không nhỏ, buộc lòng lúc này phải sử dụng “Thiên Địa Vô Cực”. Đây chính là tâm pháp chữa trị nội thương của Thái Cực, lấy thiên địa linh khí đưa vào trong thân thể, chạy vòng quanh theo một lộ tuyến nhất định.

Khi chân khí bạo loạn, sẽ tản mát khắp nơi trong thân thể cần phải có thiên địa linh khí dẫn dắt tụ tập về Đan điền, hơn nữa còn có tác dụng chữa trị các tổn thương kinh mạch vô cùng linh diệu. Bất quá, đây cũng là con dao hai lưỡi, nếu lạm dụng thì chính nó sẽ phá hủy kinh mạch bản thân, chính vì vậy lão đạo sỹ trước khi truyền thụ cũng đặc biệt dặn kỹ, chỉ khi vạn bất đắc dĩ mới được sử dụng.

Gã thanh niên kia biết, hiện tại cậu bé đang bị nội thương trầm trọng và đang vận khí trị thương, đây chính là lúc dễ kết liễu tốt nhất. tâm ý chợt động, thân thể như một đạo lưu quang tiến đến, một quyền toàn lực như bài sơn đảo hải tung ra. Trước tình thế cấp bách, bất ngờ, cậu bé đành cắn răng tích xúc lực lượng thiên địa và chân khí bản thân còn lại để tung ra một quyền đón đỡ. Đây cũng được coi là một ưu điểm của Thái Cực, đó là vừa vận khí trị thương vừa có thể hoạt động chiến đấu, lại có thể mượn thêm lực lượng của thiên địa. bất quá trong tình thế cấp bách thì không thể tung ra được một đòn toàn lực được.

“Bồng, bồng...”

Tuy nhiên một đòn của cậu bé này cũng không phải là có thể nghĩ được, thân thể gã thanh niên cũng bị chấn bay ngược trở lại vài mét. Cùng với tình trạng này nhưng thảm bại hơn nhiều, chỉ thấy cậu bé như một con diều đứt dây trước gió bão bay về phía sau không biết bao xa, đôn ngã không biết bao nhiêu cây trúc, lại cây sâu xuống đất một vết dài, sâu.

Cũng may là trong tình trạng đang được thiên địa linh khí bao bọc quanh thân, cũng coi như một phòng ngự chân khí khủng bố. Bất quá chân khí nội thể, lực phủ ngũ tạng đã nhộn nhạo bạo loạn. Lúc này chỉ thấy cậu bé nằm im bất động dưới hố đất, khí tức dần tiêu tán, hơi thở yếu ớt dần tắt.

Lúc này gã thanh niên cũng đang đứng im bất động điều hòa khí tức, trên khoe miệng cũng vương một tơ máu. Hiển nhiên hần cũng chịu không ít cực khổ. Phải biết rằng thiên địa linh khí vô cùng bao đạo, lại được chân khí nội thể cậu bé dẫn dắt và bạo phát, nó cũng như một quả bom vậy, sức bạo phá là vô cùng khủng bố khó tưởng tượng.

Đúng lúc này, chút khí tức cuối cùng của cậu bé cũng đã tiêu tán hết thì một dị biến phát sinh. Chỉ thấy thân thể cậu bé tự nhiên bay lơ lửng trên không trung. Từ trong thân thể toát ra một mảng khí màu đen tuyền, nhìn vào trong chỉ thấy sâu thẳm vô cùng, như đang nhìn vào địa ngục. bất giác cũng khiến cả ba người phải giật mình. Đúng, chính xác là ba người. bởi lẽ lúc này còn một người đang đứng trên ngọn trúc phía xa tít, chỉ thấy chân người này đang đứng trên một lá trúc phía trên ngọn cây, nhưng chiếc lá vẫn có thể đong đưa theo gió. Điều này là sao chứ? Thật là bá đạo mà.

Thì ra hiện tại cậu bé đã không còn có thể điều khiển tâm pháp “Thiên Địa Vô Cực” được nữa, hay nói một cách khác chính là cậu bé đã chết. Tuy nhiên, khi khí tức của cậu bé vẫn còn, dù chỉ là một tia mỏng manh thì tâm pháp này như có một linh tính không những vẫn tự vận chuyển mà còn hoạt động mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần, cấp cấp dẫn động chân khí tản mát lần thiên địa linh khí tụ tập nơi Đan điền cậu bé.

“oanh...oanh...”

Hiện tại trong Đan điền cậu bé cũng phát sinh dị biến. Linh khí Thiên, Địa hợp nhất tạo thành một vòng tròn Thái Cực xoáy tít, vòng xoáy nhanh đến mức không thể ngờ, linh khí cuộn cuộn đổ vào thân thể chạy tới vòng xoáy đan điền. vòng xoáy vì thế càng lớn dần, chiếm toàn bộ không gian Đan điền, vẫn không có dấu hiệu sẽ dừng lại. qua một đoạn thời gian, tưởng chừng như nó sẽ phá vỡ thân thể để thoát ra ngoài thì bất chợt;

“oanh...oanh...”

Vòng khí nổ tung ra, lại chạy khắp thân thể theo những lộ tuyến kỳ dị chưa từng thấy phá vỡ toàn bộ kinh mạch rồi lại tái tạo chúng, vài lần như vậy liền trở về Đan điền một lần nữa, nhưng lần này có chút khác trước, đó là vòng tròn Thái Cực càng xoáy càng nhanh, càng mãnh liệt hút lấy thiên địa linh khí nhưng không có dấu hiệu to lớn hơn, chỉ là càng ngày càng trở nên trong suốt, càng trở nên sâu thẳm, tưởng chừng như là không thấy đáy.

Phía bên ngoài cậu bé cũng hình thành một vòng Thái Cực bao quanh thân thể, cuốn hút linh khí xung quanh đưa vào thân thể. Chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ rừng Trúc và rừng Thông phụ cận bị hút hết linh khí, trở nên ử rữ tang thương đến ghê người.

Mà lúc này phía ngoài xa xa có một ánh mắt cũng kịch liệt biến đổi thần sắc. ban đầu là lo lắng, kinh ngạc sau cùng lại có vẻ mừng rỡ vô cùng. Ánh mắt sáng lên vui mừng còn hơn cả nhất được thượng cổ thần vật.

Thì ra người này chính là lão đạo sĩ thường ngày sinh sống cùng cậu bé. Cho đến nay chưa có ai biết thân phận lão là ai, thậm chí đến mặt mũi của lão ngang dọc thế nào cũng chẳng ai thấy nổi. tuy là ở cùng cậu bé và truyền thụ võ công cho cậu bé nhưng thủy chung bảy năm qua vẫn chưa có nhận cậu bé làm đệ tử, mà cũng không nói gì về thân phận của lão.

Lúc này, vòng xoáy Thái Cực trong thân thể cậu bé cũng dần dần chuyển động chậm lại. vòng Thái Cực bao phủ bên ngoài thân thể cũng vì đó mà chậm lại theo và đột ngột thu liễm vào trong thân thể cậu bé, chạy thẳng đến Đan điền. Hai vòng Thái Cực hợp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Trọng Sinh

Khi hai vòng Thái Cực vừa hợp nhất cũng là lúc cậu bé mở bừng hai mắt. Thân thể vẫn lơ lửng trên không trung nhìn về phía gã thanh niên kia. Nhưng lúc này ánh mắt trở nên đen thẳm, một màu đen kỳ dị như Thiên Linh Châu vạn năm vậy, sâu thẳm đến vô cùng. Những người nhìn vào đôi mắt ấy cũng đều không tự chủ được mà run rẩy chân không đứng vững. Tuy nhiên định lực của gã thanh niên này cũng thật hơn người, hấn vẫn trấn áp được nỗi sợ hãi trong lòng.

Lúc này, toàn thân cậu bé phát ra những làn khói đen kì dị bao quanh thân thể. Làn khói chỉ vờn quanh thân thể chứ không bị tiêu tán trong không khí, mặc dù thân hình đang di chuyển chậm chạp về phía gã thanh niên kia. Cậu bé từ từ hạ thân đáp xuống mặt đất, hai người đứng đối diện nhau, chỉ cách nhau chưa đầy một mét.

Gã thanh niên vẫn bất động thân hình, nhưng lực lượng đang cuộn cuộn được tích xúc tại cánh tay phải, chuẩn bị tung ra một quyền quyết định. Bởi lẽ theo nhận định của hấn lúc này, cậu bé đã tiến xa cảnh giới của võ học thông thường rồi. hiện tại nếu trực diện chiến đấu thì hấn không có khả năng thắng, tuy nhiên toàn lực một kích khiến cho đối thủ trọng thương rồi tung nốt một đòn trí mạng nữa thì có khả năng thắng sẽ rất cao. Chính vì vậy ‘tiên hạ thủ vi cường’ chính là đối sách duy nhất trong lúc này có thể làm.

Để tồn tại được trong giang hồ thì thực lực và phán đoán chính xác tình hình là hai yếu tố quan trọng nhất. chính nhờ vào sự phán đoán tình hình vô cùng chính xác này mà gã thanh niên hiện tại cũng được nhiều anh chị lớn phải nể mặt vài phần. hiện tại hấn đã quyết định ra tay trước, cho nên từ lâu lực lượng hấn đã tích tụ lên đến đỉnh điểm. chỉ thấy lúc này hấn tung ra một quyền như bài sơn đảo hải về phía cậu bé.

Nhưng lúc này thân hình cậu bé vẫn bất động, ánh mắt đen láy, sâu thẳm vẫn hờ hững nhìn một quyền đánh tới. một quyền này với khí thể như thái sơn áp đỉnh, kể cả các cao thủ nhất đẳng trong giang hồ cũng phải khản trương, vậy mà cậu bé vẫn cứ hờ hững nhìn quyền đánh tới như không có chuyện gì. Nhưng khi đầu quyền gần đánh đến mặt, tay trái cậu bé mới bắt hờ hững đưa lên đón đỡ.

Nếu nhìn từ bên ngoài vào thì ai cũng nghĩ rằng trận đánh đã kết thúc và gã thanh niên kia chiếm ưu thế toàn bộ. bất quá sự việc lại không đơn giản như vậy, cánh tay trái của cậu bé vừa tiếp xúc đầu quyền thì liền vạch ra một đường vòng cung, dẫn quyền đi trượt sang bên trái. Một chiêu gạt đỡ hơi hợt mà lại hoàn toàn hóa giải đi khí thể khủng bố của đối phương. điều này là sao chứ ? thật khiến người ngoài thần phục mà. Giang Bảo chính là đang chọn tròn mắt nhìn cậu bé không thể tin nổi điều vừa xảy ra.

Gã thanh niên cũng bị một chiêu này làm cho hồ đồ. Bất quá với kinh nghiệm chiến đấu của hấn thì không thể chịu bỏ phí lỗ lực bản thân như vậy. Chỉ thấy lúc này hấn cũng vòng đầu quyền xuống rồi đánh thẳng từ dưới lên, hướng thẳng ngực mà công tới. Cậu bé vẫn thân nhiên tiếp tục đưa cánh tay phải đón lấy đầu quyền rồi lại hờ hững vạch ra một đường vòng cung dẫn đầu quyền đi ra bên ngoài. Nhưng lần này khi đưa đầu quyền ra ngoài thì cậu bé chợt lộn cổ tay, khẽ dè lòng bàn tay lên cổ tay gã thanh niên, thân hình lướt ra phía sau kéo theo cả thân thể của gã thanh niên theo.

Một đòn rất hờ hững, rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi những gã thanh niên hoàn toàn bị bất ngờ, không kịp phản ứng thì thân hình đã bị mất đà lao theo quán tính về phía trước. Thân hình chưa kịp tiếp đất thì khóc mắt hấn chợt thấy một điều gì đó, liền vội vàng đưa cánh tay trái xuống phía bụng dưới.

« Bụp... »

Một âm thanh trầm thấp vang lên, thân hình gã như một con diều gặp bão bay về phía sau, cày xuống dưới đất một vệt dài, thân hình vừa dừng lại thì không tự chủ được hấn phun ra một ngụm máu lớn.

Thì ra vừa rồi hấn thấy cậu bé tung chân đá thẳng vào bụng hấn, mặc dù đã đưa tay ra đón đỡ nhưng vì quá cấp bách mà chân khí thì đã dồn hết vào đòn công kích vậy nên hấn lãnh đủ một cước, may mắn còn chưa bị gãy xương tay. Chỉ là hứng một cước vừa rồi thì cũng không phải dễ chịu, cánh tay trái của hấn đã tê dại, muốn cử động cũng phải mất một đoạn thời gian.

Lúc này, mấy tên đồng bọn bị đánh ngất xỉu lúc trước cũng đã lóp ngóp bò dậy được rồi. Chúng liền căn rằng lao tới phía gã thanh niên kia xem xét tình hình của hấn. Một gã chợt nói ;

“Hắc Lang, mạng nhỏ này của ta là người vớt về. Sống thêm được đến nay ta đã mãn nguyện lắm rồi. Ngươi hãy lấy đi, bằng không ngươi không phải đối thủ của thằng bé đâu.”

Hắc Lang quay sang nhìn kẻ vừa nói, đang định nói điều gì đó thì một gã khác lại lên tiếng ;

“ Chúng ta cũng sống đủ rồi, đã mãn nguyện rồi, bây giờ là lúc chúng ta trả lại cái mạng nhỏ này cho ngươi”

Hắn lại một lần nữa nhìn toàn bộ những người vây xung quanh hắn, rồi khó khăn gạt đầu một cái, một giọt nước tuôn ra từ khóe mắt hắn, thấm sâu vào lòng đất.

Thì ra gã thanh niên có khuôn mặt thâm trầm, ánh mắt lạnh lẽo đó chính là Hắc Lang, cầm đầu một băng nhóm xã hội đen có tên là Chiến Lang. Và những người đi theo hắn hôm nay chính là những anh em thân thiết, “đồng sinh cộng tử” với hắn nhiều năm. Những người này đều chịu ơn được hắn cứu mạng, vì nể phục hắn mà đi theo, không tiếc sinh mạng mà bảo vệ hắn.

Hiện tại Hắc Lang ngồi xếp bằng tại chỗ, mắt nhắm hờ, những người còn lại vây xung quanh hắn tạo thành một vòng tròn. Sau đó mọi người cùng nhắm mắt trong miệng cái gì đó. Sau một đoạn thời gian thì toàn bộ thân thể toát ra một quang sáng bao quanh, tiếp theo đó từ trên đỉnh đầu một tia sáng bay ra, lao thẳng về phía Hắc Lang xoáy vòng quanh trên đỉnh đầu hắn rồi từ từ dung nhập vào trong thân thể hắn. Khi quang sáng bao quanh thân thể Hắc Lang từ từ thu liễm hết vào trong thân thể hắn thì những người kia cũng ngã lún ra đất, không còn hơi thở, không còn khí tức, hoàn toàn trở thành cái xác không hồn.

Hóa ra những người kia dùng một công pháp kỳ lạ nào đó để lấy linh hồn và năng lượng của mình để bồi bổ cho linh hồn cùng năng lượng của Hắc Lang. Lúc này, Hắc Lang từ từ mở mắt ra và đứng lên nhìn chăm chăm vào cậu nhóc Chu Điền. Trên khuôn mặt vẫn là hai từ “lạnh lẽo” ngoài ra không có chút biểu cảm nào khác, nhưng lúc này từ thân thể hắn toát ra sát khí khiến người khiến cho Giang Bảo phía ngoài xa không tự chủ được mồ hôi lạnh tuôn ra như thác lũ, sau lưng áo đã ướt đầm.

Về phía cậu bé thì vẫn đứng hờ hững nhìn hắn như chẳng có chút ảnh hưởng nào. Sát khí vẫn không ngừng tăng lên, từ thân thể Hắc Lang bắt đầu phát ra những làn khói đen kịt bao quanh thân thể. Từ ngoài nhìn vào cứ như hai người đang đứng trong một đám cháy mới tắt vậy. Nhưng thật ra làn khói đen của hai người có chút khác nhau. Hắc Lang thì được bao quanh bởi một quang khói đen kịt đậm đặc khiến cho người ngoài rất khó khăn để nhìn rõ thân thể hắn. Ngược lại, phía Chu Điền thì quang khói đen đó mặc dù dày đặc nhưng có vẻ như trong suốt, rần rờ như Kim cương khiến người ngoài nhìn vào có một cảm giác trong đó sâu vô cùng vô tận nhưng thân thể của cậu bé thì vẫn hiển hiện rõ ràng.

Hai đối thủ đứng lặng lẽ nhìn nhau so kình thế một hồi lâu, một người thì không ngừng ra tăng áp lực, một kẻ thì đứng hờ hững như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng sát khí lẫn áp lực đổ về phía cậu bé thì cứ như hạt muối bỏ vào đại dương vậy, đều tiêu tán một cách vô hình vô ảnh hết.

Hắc Lang lúc này đã không nhìn được nữa, thân hình như một đạo lưu quang lao về phía cậu bé, tung ra một quyền mạnh mẽ vô bì về phía cậu bé. Thật là “xưa đâu bằng nay” một quyền này đã khác hẳn một quyền khi trước, quyền phong gào rít đến ghê người, nhưng đón tiếp nó thủy chung vẫn là một đường vòng cung, gạt ra bên ngoài một cách hờ hững. Như biết trước được điều này, đường quyền chưa đi hết thì lại một tiếng xẹt gió nữa vang lên, một cước nặng tựa ngàn cân quét tới ngang thân thể cậu bé. Lúc này, cậu bé khẽ lui chân trái ra sau, thân hình hơi gấp về phía trước, ngọn cước đi sạt qua bụng.

Nội lực lẫn linh hồn của Hắc Lang lúc này đã đạt một tầng mới nên việc thu phát đòn thế, kình lực cũng đã trở nên hoàn hảo hơn rất nhiều. Chỉ thấy ngọn cước chưa đi hết đã thì chột thu lại và đá tổng ra. Đây chính là đòn sở trường của Hắc Lang cho nên hắn sử dụng càng thêm thuần熟 mà uy lực cũng đại tăng không thể ngờ. Trước một đòn đá tổng vào bụng, lại ở một khoảng cách rất gần tưởng chừng như vô khả né tránh. Nhưng chỉ thấy cậu bé xoay ngang người, bước chân phải lên trên, áp sát lấy thân thể đối phương, khiến cho cú đá tổng lại sạt qua bên hông. Thuận thế, tay phải cậu bé đẩy ra một chưởng thẳng ngực Hắc Lang đánh tới, Hắc Lang cũng thu tay phải về đẩy ra một chưởng đón đỡ một cách dứt khoát, tự tin.

“ Bồng ... bồng ... bồng...”

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên, cây cối xung quanh đổ rạp như gặp một trận bão lớn. Thân thể hai người tách ra bắn về hai phía. Lại lặng lẽ đứng nhìn nhau.

Nếu nhìn kỹ dưới chân hai người thì thấy, dưới chân Hắc Lang có vết trượt trên mặt đất còn phía Chu Điền thì không. Hiển nhiên sau đòn vừa rồi Hắc Lang vẫn thua một bậc. Hiện tại chân khí trong nội thể hắn cũng đang bạo loạn không ngừng, trong khi đó Chu Điền vẫn vẻ mặt hờ hững đứng yên tại chỗ.

Sau lần đối chiêu vừa rồi, Hắc Lang thực sự không thể tin được vào điều vừa xảy ra. Một thằng bé vắt mũi còn chưa sạch cơ sao lại có một lực lượng khủng bố như vậy chứ ?! Không cam chịu thiệt thòi, mặc kệ chân khí chưa thực sự ổn định, một lần nữa hắn lại tích tụ lực lượng lao vào quyết hạ gục cậu bé.

Chỉ thấy lúc này làn khói đen càng ngày càng dày đặc bao quanh thân thể hắn, đặc biệt tích tụ nơi cánh tay hắn, có cảm giác như quyền đầu của hắn đang được bao bọc bởi một khối hàn thiếc của địa ngục vậy. Phía cậu bé Chu Điền cũng không khác là bao, làn khói bao quanh thân thể cũng ngày càng nhiều, ngày càng dày đặc, chỉ là làn khói này càng dày thì nhìn lại càng trở nên trong suốt rần rờ như Kim Cương. Bất giác lúc này khí thế của cậu bé toát ra lại vô cùng trang nghiêm, như thể thể đứng ngạo nghễ của Phật Tổ nhìn chúng sinh vậy. Khiến người nhìn không khỏi có vài phần kính ngưỡng.

Thân thể cậu bé cũng chột động, hai thân ảnh được bao bọc bởi làn khói đen lao vào nhau. Một người với khí thế chết chóc của địa ngục một người với khí thế trang nghiêm của thánh thần.

« oanh ... oanh...bồng... »

Cây cối xung quanh đổ rạp, bật cả gốc lên, căn nhà trúc nhỏ bé bị thổi bay không còn vết tích. Giang Bảo đứng phía ngoài xa cũng bị gió thổi bay lăn lông lóc trên mặt đất, các vết thương cũng há miệng chảy máu khiến hắn đau đớn kêu oai oái. Một lão đạo sĩ ngoài xa đang đứng trên một ngọn trúc cũng phải vuốt râu ánh mắt có nhiều phản phức tạp.

Thân thể Hắc Lang bị trượt dài ra sau, mặc dù vẫn đứng vững nhưng dưới chân đã xuất hiện hai rãnh dài, sâu ngập qua mắt cá chân. Ánh mắt phản hận nhìn Chu Điền, bất giác không tự chủ được phun ra một ngụm máu lớn, toàn thân run rẩy. Về phía Chu Điền thì nhẹ nhàng hơn, nhưng không ai biết cậu bé có bị thương hay không, bởi lẽ trên khuôn mặt thanh tú, kiên định vẫn chỉ có ánh mắt đen láy không chút biểu cảm, vô cùng hờ hững. Chỉ là vòng khói đen bao quanh thân thể đã mờ nhạt đi nhiều, hiển nhiên không bình thường một chút nào cả.

Hận, xấu hổ, tức giận, không cam tâm... rất nhiều cảm xúc trong lúc này đối với Hắc Lang. Phải rồi, không hận, không tức giận làm sao được khi mà đường đường là thủ lĩnh của một băng nhóm xã hội đen, không ít người chỉ nghe tiếng thôi cũng đã sợ vỡ mật, vậy mà hôm nay lại bị đánh cho te tua không sức hoàn thủ, lại là bị thằng nhóc chưa đến mười tuổi đánh cho đến mức như vậy, thử hỏi xem trên đời này có ai không cảm thấy xấu hổ, không cảm thấy bẽ mặt chứ.

Tâm lý hỗn tạp đan xen, hắn ngẩng mặt lên trời hét dài một tiếng ;

« A..A....A..... »

Bất chấp hậu quả ra sao, một lần nữa hắn tích tụ chân khí. Quần áo không gió mà tung bay phấp phới, từ từ phình lên không ít. Ánh mắt trở nên đỏ ngầu như muốn phun máu tươi. Làn khói đen bao quanh thân thể hắn bắt đầu cô đọng lại quanh thân thể, toàn thân Hắc Lang như được bao bọc bởi một khối Hắc Thiếc màu đen đặc.

Chính thức lần này cậu bé đã cảm nhận được sự nguy hiểm sắp ập tới. Vòng Thái Cực bên trong Đan điền mãnh liệt xoay chuyển hấp thu thêm thiên địa linh khí kết hợp với chân khí bản thân. Từ thân thể tiếp tục thoát ra một luồng khói đen, ngày càng đậm đặc. Bất quá làn khói càng dày đặc nhìn càng giống như hào quang vậy. Đúng, chính xác bây giờ bao quanh cậu bé phải gọi là “ hào quang”.

Hắc Lang hét dài một tiếng phản hận rồi lao về phía cậu bé. Một quyền mạnh mẽ đánh tới trước mặt, cậu bé lại đưa tay phải lên đón đỡ, định vạch ra một vòng cung dẫn quyền của Hắc Lang đi trượt mục tiêu. Nhưng chưa kịp chạm đến đầu quyền thì bất ngờ thân hình Hắc Lang chợt biến mất, xuất hiện phía sau lưng. Một cú đâm sấm sét áp thẳng tới sau gáy cậu bé. Hắc Lang thoáng hiện một tia đắc ý lẫn âm hiểm trên khóe miệng. Ngay khi quyền kinh đánh tới khiến cho phần trên của cậu bé bị trấn nát vụn thì chót khuôn mặt hắn cũng biến đổi, một cảm giác truyền đến cánh tay.

« Không đúng » cái cảm giác không đúng truyền đến cánh tay khiến hắn bất ngờ. Mắt thấy đã trấn nát thân thể cậu bé vậy mà cứ như đánh vào không khí vậy. Đúng lúc này, một tiếng gió vang lên phía sau, hắn vội vàng quay đầu lại, lại một phen bất ngờ.

Một quyền mạnh mẽ của cậu bé đã đánh tới. Hắn vội vàng tụ khí tung ra một quyền đón đỡ. Hiển nhiên là lấy cứng đối cứng, nhưng trong trường hợp chưa được chuẩn bị kỹ càng cho nên cánh tay của hắn đã bị trấn nát, thân thể bắn ngược ra sau.

Một cảm giác đau nhói truyền từ cánh tay lên đến não bộ. Nhưng hắn cắn răng không rên một tiếng, cố gắng ổn định thân thể, rồi tiếp tục tụ khí lao về phía cậu bé, miệng gầm từng chữ ;

« Tao ... giết....mày... »

Cánh tay còn lại tiếp tục vung lên một quyền đánh tới. Cậu bé lần này không có gạt đỡ mà trực tiếp tung ra một quyền, lấy cứng chọi cứng. Nhưng ngay khi hai quyền chuẩn bị va chạm nhau thì bàn tay Hắc Lang chợt xòe ra, nắm lấy cổ tay cậu bé. Trên khuôn mặt hiện lên một ánh mắt tà ác và một nụ cười âm hiểm.

Lão đạo sĩ đang quan sát phía ngoài xa, bất chợt mở bừng hai mắt, thân hình biến mất tại chỗ. Ngay sau đó là một tiếng nổ vang trời.

« Bùm..ùm..ùm... »

Thì ra Hắc Lang biết, trận này hắn đã thua triệt để. Nhưng hắn không cam chịu thua dưới tay một thằng nhóc cho nên hắn quyết định tự bạo, tất cả cùng chết. Nhưng hắn không thể ngờ được rằng còn có một nhân vật thần bí đang quan sát trận đánh giữa hai người.

Ngay khi lực lượng đã được đưa lên đến đỉnh điểm, thân thể hắn đã không còn chịu được nữa thì bất chợt một thân ảnh xuất hiện, tóm lấy cậu bé và biến mất. Khiến hắn không cam lòng nhưng cũng không thể làm được gì nữa. Chết mà không cam tâm.

Vụ nổ đã thổi bay tất cả, Giang Bảo lại một lần nữa “bay xa”. Khi hắn tiếp đất thì toàn thân đã bị trọng thương không thể cử động, cây cối, đất đá đè lên người chỉ còn hờ hững mỗi khuôn mặt. Bất chợt hắn cảm nhận được mặt đất đang động một cách dữ dội, liếc mắt thấy tuyết lở đang tràn về phía hắn. Vậy là hắn nằm trong tuyệt vọng chờ cái chết đến.

Lúc này hắn đang rất sợ hãi, hắn cố gắng trấn tĩnh bản thân, vô tình hắn nghĩ đến hình ảnh của cậu bé Chu Điền. Hắn không biết cậu bé giờ này ra sao, hắn mong rằng cậu không gặp phải đại nạn vì hắn tin tưởng vào thực lực cậu bé, hơn nữa người tốt thường gặp phúc. Hắn lại chợt nghĩ về Hắc Lang, trên khóe miệng bất giác hiện lên một nụ cười mỉa mai, hắn hét to ;

“ Thật là trời xanh có mắt, âm mưu ác độc của chúng không thể thực hiện được rồi ha ha ha ”

“ cái gì mà vũ khí sinh học chứ ? cái gì mà làm chủ thế giới chứ ? ha ha ha không phải là giờ chết không toàn thầy hay sao ha ha ha ”

Ngay khi tiếng cười vừa dứt thì cũng là lúc tuyết ập tới, chôn vui đi tất cả.

.....

Một linh thể được bao bọc bởi một vòng tròn, một nửa là màu trắng, nửa còn lại màu đen. Vòng tròn không ngừng cung cấp năng lượng, nuôi dưỡng linh thể thông qua những sợi tơ bảy màu chằng chịt ngang dọc.

Không biết qua bao lâu thời gian, linh thể càng ngày càng lớn mạnh trông thấy và dần phát sinh linh tính. Lại qua một đoạn thời gian nữa, vòng tròn bao quanh linh thể đã ngừng cung cấp năng lượng và chợt xoay chuyển nhanh dần, rồi vỡ tung ra. Linh thể lúc này đã có hình hài như một đứa trẻ đang quan sát khu vực xung quanh mình. Bao quanh nó chỉ là một khu vực màu đen thẫm, chợt phía xa nó nhìn thấy một vùng sáng trắng, đang muốn tiến đến khu vực đó thì bỗng không gian xoay chuyển càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức chóng mặt. Nó nhắm mắt lại, trong cảm giác mơ hồ, những ký ức xa xưa không biết từ đâu truyền đến, khiến nó nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra.

Nó từ từ hé mở đôi mắt, một hình ảnh thân quen hiện ra trước mắt. ban đầu là mờ ảo sau rõ dần. một nụ cười và giọng nói quen thuộc truyền đến tai.

“Chào mừng ngươi quay trở về thế giới!”

“ A! lão đạo sỹ! lão về từ khi nào sao tao không biết?”

Lúc này nó chợt nhìn cảnh vật xung quanh, chỉ thấy đây là một cái hang động, nhũ đá, băng tuyết nhấp nhô, duy chỉ có chỗ nó và lão đạo sỹ đang ở là bằng phẳng. nó chợt hỏi;

“ Đây là đâu, sao ta chưa tới đây bao giờ?”

“Đây vẫn là Trường Bạch sơn. Sau trận ngươi đánh nhau thì đã tàn phá tất cả xung quanh rồi, ta phải đưa ngươi tới đây.”

“A! sao lại như vậy được chứ? Ta đâu có đủ bản lĩnh mà lão dùng hai từ “tàn phá” với ta?” cậu bé ngạc nhiên hỏi lại.

Lão đạo sỹ vẫn điềm tĩnh đáp;

“Được rồi! chuyện đó ta sẽ nói sau. Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào rồi?”

Đoạn, cậu bé giơ tay giơ chân lên nhìn rồi lại quay trái quay phải, nhìn trước ngó sau một hồi rồi hướng lão đạo sỹ với vẻ mặt tươi cười nói;

“Ta cảm thấy rất thoải mái, so với trước đây còn hơn nhiều.”

“Tất nhiên là như vậy rồi, ngươi thử đưa Linh hồn lực vào kiểm tra Đan điền xem có gì hay không nào.”

“Linh hồn lực là cái gì? Đưa vào Đan điền như thế nào?”

Thì ra trước đây cậu bé chưa được lão đạo sỹ hướng dẫn, mà dù có hướng dẫn thì cậu bé cũng chưa thể làm được vì Linh hồn lực còn quá kém.

Lúc này lão đạo sỹ từ từ hướng dẫn cậu bé đưa Linh hồn lực tiến vào Đan điền. Chỉ thấy Đan điền cậu bé được chia thành hai nửa một Đen, một Trắng. Phía bên Đen có một hình hài màu trắng nằm cuộn tròn thành một đốm trắng, ngược lại phía bên Trắng thì có một hình hài màu đen thẫm nằm tạo thành một đốm đen.

Sau một hồi quan sát, cậu bé trở lại hỏi lão đạo sỹ;

“Vi sao Đan điền của ta lại có hai đứa bé nằm bên trong vậy?”

“Đan điền con người có muôn hình vạn trạng, mỗi người mỗi vẻ. bất quá thành hình như của ngươi là vô cùng hiếm có. Đẳng này ngươi có những hai hình thể trong Đan điền thì lại càng hiếm thấy. Có thể nói trong hàng vạn vạn người mới có được một người.”

Ngưng một lúc, đoạn lão lại nói.

“Mỗi hình thể đó chính là một linh hồn của ngươi. Màu Đen là chí âm chí tà, cũng chính là tượng trưng cho Đất, màu Trắng là chí dương chí cương, cũng chính là tượng trưng cho Trời.”

Nói đến đây nét mặt của lão không khỏi nở một nụ cười mãn nguyện;

“Khi ngươi kết hợp được Trời và Đất, Âm và Dương thì đi khắp thế gian ngươi sẽ không có địch thủ. Ngươi chính là Thiên Đạo, mà Thái Cực lại chính là điều có thể giúp ngươi làm được điều đó. Hay nói ngắn gọn hơn tức là ý trời đã định ngươi là truyền nhân của Thái Cực ha ha ha..”

Lão đã không thể kìm nén được cảm xúc mà phát ra một tràng cười thống khoái, có lẽ đã lâu lắm rồi lão không cao hứng như vậy.

Sau lần đối chiêu vừa rồi, Hắc Lang thực sự không thể tin được vào điều vừa xảy ra. Một thằng bé vắt mũi còn chưa sạch có sao lại có một lực lượng

không bỏ như vậy chứ ?! Không cam chịu thiệt thòi, mặc kệ chân khí chưa thực sự ổn định, một lần nữa hắn lại tích tụ lực lượng lao vào quyết hạ gục cậu bé.

Chỉ thấy lúc này làn khói đen càng ngày càng dày đặc bao quanh thân thể hắn, đặc biệt tích tụ nơi cánh tay hắn, có cảm giác như quyền đầu của hắn đang được bao bọc bởi một khối hàn thiếc của địa ngục vậy. Phía cậu bé Chu Điền cũng không khác là bao, làn khói bao quanh thân thể cũng ngày càng nhiều, ngày càng dày đặc, chỉ là làn khói này càng dày thì nhìn lại càng trở nên trong suốt rần rờ như Kim Cương. Bất giác lúc này khí thể của cậu bé toát ra lại vô cùng trang nghiêm, như thể thể đứng ngạo nghễ của Phật Tổ nhìn chúng sinh vậy. Khiến người nhìn không khỏi có vài phần kính ngưỡng.

Thân thể cậu bé cũng chợt động, hai thân ảnh được bao bọc bởi làn khói đen lao vào nhau. Một người với khí thể chết chóc của địa ngục một người với khí thể trang nghiêm của thánh thần.

« oanh ... oanh...bông... »

Cây cối xung quanh đổ rạp, bật cả gốc lên, căn nhà trúc nhỏ bé bị thổi bay không còn vết tích. Giang Bảo đứng phía ngoài xa cũng bị gió thổi bay lăn lông lóc trên mặt đất, các vết thương cũng há miệng chảy máu khiến hắn đau đớn kêu oai oái. Một lão đạo sĩ ngoài xa đang đứng trên một ngọn trúc cũng phải vuốt râu ánh mắt có nhiều phần phức tạp.

Thân thể Hắc Lang bị trượt dài ra sau, mặc dù vẫn đứng vững nhưng dưới chân đã xuất hiện hai rãnh dài, sâu ngập qua mắt cá chân. Ánh mắt phần hận nhìn Chu Điền, bất giác không tự chủ được phun ra một ngụm máu lớn, toàn thân run rẩy. Về phía Chu Điền thì nhẹ nhàng hơn, nhưng không ai biết cậu bé có bị thương hay không, bởi lẽ trên khuôn mặt thanh tú, kiên định vẫn chỉ có ánh mắt đen láy không chút biểu cảm, vô cùng hờ hững. Chỉ là vòng khói đen bao quanh thân thể đã mờ nhạt đi nhiều, hiển nhiên không bình thường một chút nào cả.

Hận, xấu hổ, tức giận, không cam tâm... rất nhiều cảm xúc trong lúc này đối với Hắc Lang. Phải rồi, không hận, không tức giận làm sao được khi mà đường đường là thủ lĩnh của một băng nhóm xã hội đen, không ít người chỉ nghe tiếng thôi cũng đã sợ vỡ mật, vậy mà hôm nay lại bị đánh cho te tua không sức hoàn thù, lại là bị thằng nhóc chưa đến mười tuổi đánh cho đến mức như vậy, thử hỏi xem trên đời này có ai không cảm thấy xấu hổ, không cảm thấy bẽ mặt chứ.

Tâm lý hỗn tạp đan xen, hắn ngẩng mặt lên trời hét dài một tiếng ;

« A..A....A..... »

Bất chấp hậu quả ra sao, một lần nữa hắn tích tụ chân khí. Quần áo không gió mà tung bay phấp phới, từ từ phình lên không ít. Ánh mắt trở nên đỏ ngầu như muốn phun máu tươi. Làn khói đen bao quanh thân thể hắn bắt đầu cô đọng lại quanh thân thể, toàn thân Hắc Lang như được bao bọc bởi một khối Hàn Thiếc màu đen đặc.

Chính thức lần này cậu bé đã cảm nhận được sự nguy hiểm sắp ập tới. Vòng Thái Cực bên trong Đan điền mãnh liệt xoay chuyển hấp thu thêm thiên địa linh khí kết hợp với chân khí bản thân. Từ thân thể tiếp tục thoát ra một luồng khói đen, ngày càng đậm đặc. Bất quá làn khói càng dày đặc nhìn càng giống như hào quang vậy. Đúng, chính xác bây giờ bao quanh cậu bé phải gọi là “ hào quang”.

Hắc Lang hét dài một tiếng phần hận rồi lao về phía cậu bé. Một quyền mạnh mẽ đánh tới trước mặt, cậu bé lại đưa tay phải lên đón đỡ, định vạch ra một vòng cung dẫn quyền của Hắc Lang đi trượt mục tiêu. Nhưng chưa kịp chạm đến đầu quyền thì bất ngờ thân hình Hắc Lang chợt biến mất, xuất hiện phía sau lưng. Một cú đâm sầm sét áp thẳng tới sau gáy cậu bé. Hắc Lang thoáng hiện một tia đắc ý lẫn âm hiểm trên khóe miệng. Ngay khi quyền kinh đánh tới khiến cho phần trên của cậu bé bị trấn nát vụn thì chót khuôn mặt hắn cũng biến đổi, một cảm giác truyền đến cánh tay.

« Không đúng » cái cảm giác không đúng truyền đến cánh tay khiến hắn bất ngờ. Mắt thấy đã trấn nát thân thể cậu bé vậy mà cứ như đánh vào không khí vậy. Đúng lúc này, một tiếng gió vang lên phía sau, hắn vội vàng quay đầu lại, lại một phen bất ngờ.

Một quyền mạnh mẽ của cậu bé đã đánh tới. Hắn vội vàng tụ khí tung ra một quyền đón đỡ. Hiển nhiên là lấy cứng đối cứng, nhưng trong trường hợp chưa được chuẩn bị kỹ càng cho nên cánh tay của hắn đã bị trấn nát, thân thể bắn ngược ra sau.

Một cảm giác đau nhói truyền từ cánh tay lên đến não bộ. Nhưng hắn cắn răng không rên một tiếng, cố gấn ổn định thân thể, rồi tiếp tục tụ khí lao về phía cậu bé, miệng gằn từng chữ ;

« Tao ... giết....mày... »

Cánh tay còn lại tiếp tục vung lên một quyền đánh tới. Cậu bé lần này không có gạt đỡ mà trực tiếp tung ra một quyền, lấy cứng chọi cứng. Nhưng ngay khi hai quyền chuẩn bị va chạm nhau thì bàn tay Hắc Lang chợt xòe ra, nắm lấy cổ tay cậu bé. Trên khuôn mặt hiện lên một ánh mắt tà ác và một nụ cười âm hiểm.

Lão đạo sĩ đang quan sát phía ngoài xa, bất chợt mở bừng hai mắt, thân hình biến mất tại chỗ. Ngay sau đó là một tiếng nổ vang trời.

« Bùm..ùm..ùm... »

Thì ra Hắc Lang biết, trận này hắn đã thua triệt để. Nhưng hắn không cam chịu thua dưới tay một thằng nhóc cho nên hắn quyết định tự bạo, tất cả cùng chết. Nhưng hắn không thể ngờ được rằng còn có một nhân vật thần bí đang quan sát trận đánh giữa hai người.

Ngay khi lực lượng đã được đưa lên đến đỉnh điểm, thân thể hắn đã không còn chịu được nữa thì bất chợt một thân ảnh xuất hiện, tóm lấy cậu bé và biến mất. Khiến hắn không cam lòng nhưng cũng không thể làm được gì nữa. Chết mà không cam tâm.

Vụ nổ đã thổi bay tất cả, Giang Bảo lại một lần nữa “bay xa”. Khi hắn tiếp đất thì toàn thân đã bị trọng thương không thể cử động, cây cối, đất đá đè lên người chỉ còn hờ hững mỗi khuôn mặt. Bất chợt hắn cảm nhận được mặt đất đang động một cách dữ dội, liếc mắt thấy tuyết lở đang tràn về phía hắn. Vậy là hắn nằm trong tuyệt vọng chờ cái chết đến.

Lúc này hắn đang rất sợ hãi, hắn cố gấn trán tĩnh bản thân, vô tình hắn nghĩ đến hình ảnh của cậu bé Chu Điền. Hắn không biết cậu bé giờ này ra sao, hắn mong rằng cậu không gặp phải đại nạn vì hắn tin tưởng vào thực lực cậu bé, hơn nữa người tốt thường gặp phúc. Hắn lại chợt nghĩ về Hắc Lang, trên khóe miệng bất giác hiện lên một nụ cười mãn nguyện, hắn hết to ;

“ Thật là trời xanh có mắt, âm mưu ác độc của chúng không thể thực hiện được rồi ha ha ha”

“ cái gì mà vũ khí sinh học chứ ? cái gì mà làm chủ thế giới chứ ? ha ha ha không phải là giờ chết không toàn thân hay sao ha ha ha”

Ngay khi tiếng cười vừa dứt thì cũng là lúc tuyết ập tới, chôn vùi đi tất cả.

.....

Một linh thể được bao bọc bởi một vòng tròn, một nửa là màu trắng, nửa còn lại màu đen. Vòng tròn không ngừng cung cấp năng lượng, nuôi dưỡng linh thể thông qua những sợi tơ bảy màu chằng chịt ngang dọc.

Không biết qua bao lâu thời gian, linh thể càng ngày càng lớn mạnh trông thấy và dần phát sinh linh tính. Lại qua một đoạn thời gian nữa, vòng tròn bao quanh linh thể đã ngừng cung cấp năng lượng và chợt xoay chuyển nhanh dần, rồi vỡ tung ra. Linh thể lúc này đã có hình hài như một đứa trẻ đang quan sát khu vực xung quanh mình. Bao quanh nó chỉ là một khu vực màu đen thẫm, chợt phía xa nó nhìn thấy một vùng sáng trắng, đang muốn tiến đến khu vực đó thì bỗng không gian xoay chuyển càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức chóng mặt. Nó nhắm mắt lại, trong cảm giác mơ hồ, những ký ức xa xưa không biết từ đâu truyền đến, khiến nó nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra.

Nó từ từ hé mở đôi mắt, một hình ảnh thân quen hiện ra trước mắt. ban đầu là mờ ảo sau rõ dần. một nụ cười và giọng nói quen thuộc truyền đến tai.

“Chào mừng ngươi quay trở về thế giới!”

“ A! lão đạo sỹ! lão về từ khi nào sao tao không biết?”

Lúc này nó chợt nhìn cảnh vật xung quanh, chỉ thấy đây là một cái hang động, nhũ đá, băng tuyết nhấp nhô, duy chỉ có chỗ nó và lão đạo sỹ đang ở là bằng phẳng. nó chợt hỏi;

“ Đây là đâu, sao ta chưa tới đây bao giờ?”

“Đây vẫn là Trường Bạch sơn. Sau trận ngươi đánh nhau thì đã tàn phá tất cả xung quanh rồi, ta phải đưa ngươi tới đây.”

“A! sao lại như vậy được chứ? Ta đâu có đủ bản lĩnh mà lão dùng hai từ “tàn phá” với ta?” cậu bé ngạc nhiên hỏi lại.

Lão đạo sỹ vẫn điềm tĩnh đáp;

“Được rồi! chuyện đó ta sẽ nói sau. Bây giờ ngươi cảm thấy thế nào rồi?”

Đoạn, cậu bé giơ tay giơ chân lên nhìn rồi lại quay trái quay phải, nhìn trước ngó sau một hồi rồi hướng lão đạo sỹ với vẻ tươi cười nói;

“Ta cảm thấy rất thoải mái, so với trước đây còn hơn nhiều.”

“ Tất nhiên là như vậy rồi, ngươi thử đưa Linh hồn lực vào kiểm tra Đan điền xem có gì hay không nào.”

“ Linh hồn lực là cái gì? Đưa vào Đan điền như thế nào?”

Thì ra trước đây cậu bé chưa được lão đạo sỹ hướng dẫn, mà dù có hướng dẫn thì cậu bé cũng chưa thể làm được vì Linh hồn lực còn quá kém.

Lúc này lão đạo sỹ từ từ hướng dẫn cậu bé đưa Linh hồn lực tiến vào Đan điền. Chỉ thấy Đan điền cậu bé được chia thành hai nửa một Đen, một Trắng. Phía bên Đen có một hình hài màu trắng nằm cuộn tròn thành một đốm trắng, ngược lại phía bên Trắng thì có một hình hài màu đen thẫm nằm tạo thành một đốm đen.

Sau một hồi quan sát, cậu bé trở lại hỏi lão đạo sỹ;

“Vi sao Đan điền của ta lại có hai đứa bé nằm bên trong vậy?”

“Đan điền con người có muôn hình vạn trạng, mỗi người mỗi vẻ. bất quá thành hình như của ngươi là vô cùng hiếm có. Đẳng này ngươi có những hai hình thể trong Đan điền thì lại càng hiếm thấy. Có thể nói trong hàng vạn vạn người mới có được một người.”

Ngưng một lúc, đoạn lão lại nói.

“Mỗi hình thể đó chính là một linh hồn của người. Màu Đen là chí âm chí tà, cũng chính là tượng trưng cho Đất, màu Trắng là chí dương chí cương, cũng chính là tượng trưng cho Trời.”

Nói đến đây nét mặt của lão không khỏi nở một nụ cười mãn nguyện;

“Khi người kết hợp được Trời và Đất, Âm và Dương thì đi khắp thế gian người sẽ không có địch thủ. Người chính là Thiên Đạo, mà Thái Cực lại chính là điều có thể giúp người làm được điều đó. Hay nói ngắn gọn hơn tức là ý trời đã định người là truyền nhân của Thái Cực ha ha ha..”

Lão đã không thể kìm nén được cảm xúc mà phát ra một tràng cười thống khoái, có lẽ đã lâu lắm rồi lão không cao hứng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Tới Nam Phi

Lại nói về Thanh Thiện, sau khi chia tay hai chị em Linh Nhân hắn liền trở về nhà, tiếp tục truyền thụ võ công cho em gái. Nhưng xem ra số của hắn cũng thật vất vả, vừa trải qua một kiếp nạn sinh tử về thì lại phải đến Huyền Môn tìm Anh Thy cùng Tâm Nhiên. Khi đã yên tâm về hai nàng rồi, cũng định ở nhà cùng gia đình lâu một thời gian rồi mới đi Thiên Long Phái thì lại có việc cần hắn đi giải quyết.

Vốn là hắn ở nhà chỉ được ba ngày, vẫn đang cố gắng chỉ bảo cho em gái, mong sao nàng nhanh chóng mạnh mẽ, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ bản thân. Hai anh em đang ở ngoài sân sau tập võ thì chợt có tiếng mẹ hắn gọi vào nghe điện thoại của Văn Thành;

“Alo! Em Thanh Thiện nghe đây.”

“Alo! Anh đã sang Nam Phi nhưng đang gặp khó khăn với phía bên Mỹ, chúng đã giết hại năm người của chúng ta rồi.”

“Có chuyện gì vậy anh? Vì sao chúng lại giết hại người của ta?”

“Chuyện kể ra rất dài, anh sẽ kể cho em sau. Bây giờ em có thể sang bên này được không để anh cho người thu xếp ?”

“Vậy anh thu xếp chuyến bay ngày mai cho em, em sẽ sang đó ”

“Thật tốt quá! Vậy ngày mai sẽ có người đến đón em”

“vâng, em cúp máy đây.”

Vậy là bữa cơm tối hôm đó hắn nói qua tình hình cho gia đình nghe, và bảo ngày mai sẽ sang bên đó để giải quyết công việc. Lần này bố mẹ hắn cũng chỉ dặn dò mọi việc phải hết sức cẩn thận chứ không có ngăn cản hắn.

*****

Từ thủa hồng hoang sơ khai, một vùng đất rộng lớn có sức nóng kinh người. nhiệt độ cao đến mức có thể làm tan chảy mọi thứ kim loại trên đời này. Sau này, không biết vì một lý do nào đó khiến cho nơi này đột ngột nguội lạnh đi, sau một thời gian lại nóng lên, nóng đến mức làm tan chảy mọi thứ rồi lại nguội lạnh. Rất nhiều lần như vậy, cứ nóng lên lại lạnh đi lại nóng lên, mãi rất lâu sau này mới dần dần ổn định trạng thái nhiệt độ và hình thành lên những Lục Địa ẩn chứa những thứ kim loại hiếm, có độ bền tuyệt đối khủng bố. Những kim loại hiếm này kết hợp với đất đá và vô vàn các nguyên tố khác tạo thành một lớp đá Thái Cổ. Để lớp đá này chuyển hóa thành các Quặng không chỉ cần thời gian và còn cần đến rất nhiều các yếu tố khác như khí hậu, nhiệt độ v.v.. và quan trọng là cần một chút may mắn nữa.

Khu vực Nam Phi chính là nơi đáp ứng được nhiều nhất những yêu cầu này đặc biệt là sự may mắn, bởi các lớp đá Thái Cổ nơi đây rất dễ khai thác. Trong khi đó, ở các khu vực khác, lớp đá Thái Cổ này cũng rất nhiều tài nguyên khoáng sản nhưng lại nằm ở những nơi cực khó khai thác. Chẳng hạn như ở Brazil bị phủ bởi rừng nhiệt đới Amazon, ở Canada là bởi các lớp băng giá, ở Nga bởi các thảo nguyên lớn và ở Úc bởi lớp đất rất dày ..v.v..

Toàn bộ khu vực Châu Phi hiện nay, có lớp vỏ được coi là giao điểm của những vụ va chạm địa lý, nơi mà các Lục Địa được hình thành rồi lại bị chia cắt. Khi lớp Lục Địa bị chia cắt, Nham Thạch nóng chảy trong lòng đất sẽ phun trào lên để lấp đầy khoảng trống. Chính điều này đã vô tình kéo theo các kim loại hiếm cùng lớp đá Thái Cổ lên phía trên bề mặt của trái đất.

Việc khai thác tài nguyên khoáng sản nơi đây khá dễ dàng khiến cho các cường quốc trên thế giới đổ về để chiếm hữu. Nam Phi là một vùng đất được đặc biệt chú ý tới vì ở đây ẩn chứa một lượng lớn Bạch Kim. Bạch Kim là kim loại hiếm có giá trị cực cao bởi chúng vô cùng cứng rắn, khó bị oxy hóa hay bị ăn mòn.

Nhóm người Văn Thành chính là đang bị chanh chấp một mỏ Bạch Kim bởi khá nhiều các quốc gia khác. Ban đầu là những cuộc trao đổi, mua bán trên

tinh thần đoàn kết, nhưng không ngờ gia đình Văn Thành không muốn nhượng lại cho nên nhiều quốc gia đã tức tối mà cử xã hội đen đến hòng cướp lại.

Với lực lượng hùng hậu mà Văn Thành đưa sang lần này thì đã giải quyết hầu hết các quốc gia có lực lượng yếu kém. Bất quá vẫn còn Mỹ, Nhật và Trung Quốc là chưa chịu khuất phục. Tuy vậy thì có Nhật Bản cùng Trung Quốc có chút e ngại nên lặng yên theo dõi. Bởi vì gần đây, hai nước này có tiếp xúc qua với lực lượng Nghịch Thiên Giả của Việt Nam và biết rằng đây là một thế lực không mấy tiếng tăm tuy nhiên đặc biệt không thể coi thường. Mà hiện tại Thanh Thiện chính là một đối tượng được hai quốc gia này đặc biệt chú ý. Tuổi trẻ, thực lực khủng bố, vậy mà họ chưa hề biết gì mãi cho tới khi xảy ra hai sự việc: Thứ nhất là tranh đoạt linh vật dưới đáy biển sâu, thứ hai là Thần Đạo Giả sang tìm kiếm bí pháp cổ bị thất lạc Ân Thần Thuật.

Chính vì phía bên Mỹ không có kiêng nể gì cho nên đã trực tiếp đưa xã hội đen đến để giải quyết, nhưng đã bị thất bại. Bất quá chúng vẫn chưa chịu khuất phục, hiện tại chúng đã nhờ đến một lực lượng tu luyện khác vô cùng bá đạo. Lực lượng tu luyện này tự xưng là Huyết Tộc, chúng có những công pháp tu luyện riêng biệt và tàn nhẫn vô cùng so với các dòng tu luyện khác trên thế giới.

Rất lâu về trước, lực lượng này đã bị toàn bộ các lực lượng tu luyện trên địa cầu tẩy chay và tiêu diệt vì sự tàn ác khi tu luyện. Tưởng rằng lực lượng Huyết Tộc đã tuyệt chủng từ đó, nhưng không ngờ chúng vẫn còn tồn tại. Cho đến khi một lần nữa chúng xuất hiện thì lực lượng của chúng đã mạnh mẽ vô cùng. Hơn nữa, ngày mà chúng chính thức xuất hiện cũng là lúc mà các thế lực tu luyện già đang có hiểm khích với nhau cho nên không thể đoàn kết một lòng tẩy chay Huyết Tộc, chỉ có thể kìm hãm sự bành chướng của thế lực này mà thôi.

Cái tên Huyết Tộc đã một phần nào nói lên sự tàn ác của chúng, công pháp chúng tu luyện chủ yếu là phải cần máu tươi. Đặc biệt, có những chiêu thức bắt buộc là phải dùng máu người mới có thể luyện thành. Điều này khiến chúng trở thành những kẻ khát máu.

Lần này nhóm người Văn Thành đã gặp phải chúng cũng rất khó khăn để đối phó. Vì những người trong nhóm này cũng mới chỉ nắm giữ lực lượng mạnh mẽ cho nên cũng có phần chưa được hoàn hảo. Bất quá họ cũng là những người dày dặn kinh nghiệm trong chiến đấu cho nên hiển nhiên không phải là những quả hồng mềm cho người khác nhào nặn. Tuy rằng bị thiệt hại năm người nhưng cũng đã làm tổn thất số lượng lớn đội quân lâu la của Huyết Tộc và đánh trọng thương hai trong số sáu gã cầm đầu của chúng.

Ngày hôm sau, ngay khi Thanh Thiện đến Nam Phi thì đã thấy nhóm người Văn Thành chờ đón từ khi nào, tất nhiên là không thể thiếu mặt của Lê Hoàng được. Hắn vừa thấy Thanh Thiện thì như nhìn thấy mẹ đi chợ về, không kìm được vội chạy ra xách hành lý cho Thanh Thiện miệng thì luôn mồm tiểu sự phụ này tiểu sự phụ kia, khiến người ngoài nhìn vào không khỏi choáng váng. Bất quá do ảnh hưởng công pháp truyền thụ của Nguru yêu, cho nên cả nhóm đều không thấy có chuyện gì bất thường, thậm chí có kẻ còn hậm hực vì Lê Hoàng đã tranh mất cái phần ấy rồi.

Mọi người lên xe trở về một khách sạn cách không xa khu khai thác Quặng Bạch Kim là bao. Văn Thành, Lê Hoàng cùng Thanh Thiện ngồi chung một xe cho nên trên đường về hắn đã được hai người kể về chuyện xung đột mới xảy ra với phía bên Mỹ.

Thanh Thiện cũng không khỏi bàng hoàng khi nghe kể đến những tình tiết mà nhóm Huyết Tộc đã tạo ra. Trong đầu hắn bỗng hiện lên những hình ảnh Ma Cà Rồng chuyên hút máu người mà hắn đã thấy trong những bộ phim điện ảnh của Mỹ. Hắn thầm nghĩ “thì ra những chuyện đó là có thật chứ không phải chỉ có trên phim ảnh. Chỉ sợ rằng thực tế chúng còn kinh khủng hơn nhiều.” Bất giác một tia chiến ý lại dậy lên trong lòng hắn, hắn có chút mong chờ lần này sẽ có một đối thủ mạnh mẽ. Mặc dù thời gian gần đây hắn không có chú tâm đến việc tu luyện Hư Thiên Quyết nhưng không có nghĩa là hắn bỏ bê việc tu luyện. Trải qua sinh tử hắn đã nhận ra được một điều: trên con đường tu luyện này, chỉ cần hắn yếu hơn người khác, thì tính mệnh của hắn sẽ nằm trong tay kẻ đó. Hay nói một cách khác chính là chỉ cần hắn mạnh mẽ thì sẽ không kẻ nào đụng đến được hắn và người hắn thương yêu. Chính vì vậy, cứ đêm đến hắn lại chìm vào tu luyện thay vì ngủ như trước kia.

Nhưng bây giờ cách thức tu luyện hoàn toàn khác trước, hắn đang nắm giữ một lực lượng mới cấp Nghịch Thiên Giả trung kỳ nhưng lại chỉ sử dụng được lực lượng của một Nghịch Thiên giả cấp chín viên mãn. Đó là còn nhờ có sự trợ giúp của Tam Nhân Nguru Yêu. Vậy nên hắn đã lấy Hư Thiên Quyết để hấp thu lực lượng dư thừa và trui rèn khiến cho thanh tiểu thương chứa Hóa linh khí của Hóa Liên Hoa ngày càng trở nên tinh thuần. Cũng đồng nghĩa với việc hắn nắm giữ lực lượng ngày càng trở nên hoàn hảo. Còn nhớ một thương cuối cùng khi hắn xử ra để đánh Lê Minh Phong, khi đó hắn chỉ có thể làm trọng thương đối thủ nhưng bây giờ nếu để hắn làm lại một lần nữa thì chắc hẳn rằng nếu không lấy được mạng thì cũng khiến Lê Minh Phong hấp hối.

Sau một đêm nghỉ ngơi, thì sáng sớm Thanh Thiện, Văn Thành cùng Lê Hoàng đã ra khu khai thác để xem xét tình hình. Hơn một trăm người Văn Thành mang sang được chia theo từng tổp và bố trí thay phiên nhau canh gác suốt đêm. Nếu có bất luận một kẻ nào dám đột nhập chắc sẽ khó mà mang được cái mạng mà trở về.

Lúc này, mọi người thấy Thanh Thiện xuất hiện đều chạy tới hỏi han hắn và muốn nhờ hắn chỉ cho phương pháp để phát huy tối đa uy lực của các chiêu thức. Bình thường thì không bao giờ có chuyện bọn họ tự bỏ vị trí canh gác, nhưng khi thấy Thanh Thiện xuất hiện thì họ trở nên yên tâm hơn bao giờ hết, cứ như trong mắt họ chỉ có mỗi Thanh Thiện... Thanh Thiện... và Thanh Thiện vậy, ngay cả Văn Thành cũng không ngoại lệ, thế mới biết công pháp truyền thụ của Tam Nhân Nguru Yêu thực sự không thể xem thường.

Trong lúc mọi người đang nhao nhao tranh nhau nói thì chợt linh thức của Thanh Thiện phát hiện ra một khí tức lạ, hắn chợt nghiêm mặt, trầm giọng quát nhẹ;

“Chúng ta có khách không mời. mọi người chú ý cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Ngũ Hành Trận

Lại nói, mọi người đang vây quanh Thanh Thiện hỏi này hỏi kia, chợt hắn phát hiện ra một khí tức lạ, hắn liền thông báo cho mọi người chuẩn bị. Tiếng nói không lớn nhưng cứ như được rót vào tai vậy, ngay lập tức những người này trở về vị trí đã được sắp đặt, lúc này chỉ còn lại bốn người Thanh Thiện và Văn Thành đứng trước Lê Hoàng và Tiến Minh đứng phía sau.

Ngay sau khi mọi người ổn định vị trí thì cũng là lúc một bóng người xuất hiện phía xa xa. Người này đi thẳng tới trước mặt bốn người Văn Thành, chấp tay phía trước lớn tiếng chào hỏi;

“không biết đây có phải là Văn Thành công tử?”

Văn Thành cũng chấp tay phía trước tươi cười nói;

“Văn Thành! Không biết phải xưng hô thế nào?”

“Tại hạ Lục Đại Phong, xin Văn Thành công tử đừng khách sáo”

“Thì ra Lục công tử của tập đoàn Lục Đại Cường, thật ngại quá không nghênh tiếp từ xa”

Ngay say khi Văn Thành biết người này chính là con trai của một Chủ tịch tập đoàn lớn ở Trung Quốc thì trong lòng cũng thoáng có chút giật mình, không ngờ cả bọn họ cũng có ý định với thương vụ lần này. Trong lòng cũng thầm cảm thấy may mắn vì đã cầu cứu Thanh Thiện kịp thời, nếu không chắc lần này hắn buộc lòng phải nhượng lại khu khai thác cho bọn họ với giá bèo bọt rồi. Hai người khách khách khì khì với nhau một hồi rồi cùng nhau đi vào trong một Lều vải mới được dựng lên gần đó.

Trong lúc nói chuyện với mọi người Lục Đại Phong cũng ngầm đánh giá thực lực của phía bên Văn Thành. Tính ra thì hắn cũng đã bước vào Nghịch Thiên Giả cấp hai trung cấp. Không điều tra thì thôi, sau khi điều tra xong hắn cũng giật mình không ít. Trong tất cả hơn một trăm người hắn cũng chỉ có thể tra ra khí tức của hơn sáu mươi người, số còn lại hắn không thể điều tra được, mà ai trong số đó cũng tỏa ra những uy áp khiến hắn không hề dễ chịu. Bất quá thì hắn cũng không phải một công tử chỉ biết ăn chơi, phá gia chi tử, ngoài mặt vẫn có thể tỏ ra tươi cười như không có chuyện gì.

Duy chỉ có một gã thanh niên gần Văn Thành, cao khoảng một mét tám, làn da trắng hồng, thân hình thư sinh là không có tạo ra bất cứ một chút uy áp nào đối với hắn. Ngược lại, hắn thấy từ người này một vẻ bình thường, thậm chí có chút tĩnh lặng như mặt hồ nước, hắn thầm nghĩ chắc lại là một công tử ăn tàn phá hại, có quan hệ họ hàng với Văn Thành. Bởi vì theo như hắn điều tra thì Văn Thành chỉ có một người em gái đang học Đại học mà thôi, cho nên hắn cũng không để ý nhiều đến người thanh niên này.

Lại nói về lý do Lục Đại Phong đến đây, quả thực lần này hắn đến là muốn gia đình Văn Thành chuyển nhượng lại khu khai thác này cho gia đình hắn. Tuy cái giá lần này hắn đưa ra cũng khá cao, tuy nhiên hắn vẫn nhận được câu trả lời là “một số không tròn trĩnh”. Thật ra lần này ý định của Văn Thành đã quyết không nhượng lại khu khai thác cho dù cái giá đưa ra có cao đến mức nào đi nữa. Đã rất nhiều lần gia đình hắn đã phải nhượng bộ và chịu thiệt thòi, chỉ bởi vì thực lực không bằng người. Bất quá thì lần này đã khác, không chỉ hắn đã mạnh hơn mà những người đi theo hắn cũng đã mạnh hơn xưa quá nhiều, đặc biệt còn có cả Thanh Thiện ở đây. Bây giờ trong con mắt của hắn, Thanh Thiện là kẻ mạnh nhất, thậm chí có thể nói Thanh Thiện là kẻ bất khả chiến bại. Vậy nên hắn muốn chứng minh cho các thế lực khác thấy gia đình hắn không phải là dễ bị chèn ép.

Cuộc giao dịch bất thành, Lục Đại Phong trở về trong lòng trầm tính toán.

****

Văn Thành vừa quay sang Thanh Thiện định nói điều gì thì chợt nghe hắn lạnh lùng nói với vẻ không vui;

“Khách trước vừa đi khách sau lại đến!”

Thầm giật mình, Văn Thành hỏi lại;

“Có chuyện gì vậy em?”

“Có vẻ như lần này chúng ta phải Chiến Rồi!”

Hai từ “Chiến Rồi” được kéo dài và có ý nhấn mạnh, hiển nhiên tâm ý cuồng chiến của hắn vừa được đánh thức. Không biết vì hắn thấy kẻ địch mạnh hay hắn thấy hưng phấn vì được chiến đấu nữa.

Quả không sai, chỉ ít phút sau đã thấy một đoàn xe gồm có sáu chiếc xe địa hình và đi đầu là chiếc Range Rover kéo đến. Bước xuống xe là một gã thanh niên to cao, cơ bắp nổi lên từng cục, vô cùng săn chắc. Tuy nhiên, thì hắn không phải là những người luyện võ, bởi lẽ bất cứ ai trong nhóm người của Văn Thành cũng thấy được điều này. Nhưng những người ngồi trên sáu chiếc xe địa hình đằng sau kia thì lại khác, ở chúng toát ra một mùi tanh nồng nặc của máu và nhất là trên người ai cũng tỏa ra một khí thế chết tróc khiến người khác phải rùng mình, lạnh sống lưng.

Gã thanh niên đứng đầu lên tiếng hỏi Văn Thành trước.

“Lần trước nói chuyện, không biết anh còn nhớ tôi đã nói gì không?”

“Tất nhiên là tôi vẫn nhớ, nhưng xin anh cũng nhớ cho rằng lần này chúng tôi không thể nhượng lại khu khai thác này cho bất cứ ai.”

“Tôi vẫn cho anh một cơ hội cuối cùng để suy nghĩ”

“Không có gì để suy nghĩ cả, tôi đang có việc bận, mời anh về cho!”

Lúc này sát khí bỗng nhiên tỏa ra từ những người ngồi trên xe địa hình phía sau ầm ầm đổ dồn về phía Văn Thành và lan tỏa ra xung quanh. Bầu trời bỗng dần chuyển sang màu đỏ rực, cái không khí lúc này bỗng trở nên hãi hùng ghê rợn, một vài công nhân đang dọn dẹp gần đó bỗng nhiên ngã ra đất run rẩy, hai tay ôm lấy ngực vì không thể thở được. Mọi việc vẫn chưa dừng lại, bầu trời đỏ rực dần chuyển sang màu đỏ sẫm u ám, cảnh quang xung quanh từ từ thay đổi. Chỉ thấy lúc này những quả đồi, núi xung quanh từ từ di chuyển xoay tròn bao quanh tất cả mọi người, ngày càng nhanh, nhanh đến mức không còn nhìn rõ hình dáng nữa thì lại chậm dần và đứng yên. Nhưng bây giờ cảnh vật đã không còn như trước nữa, mà giờ đây là những xác chết nằm rải rác, chồng chất lên nhau, không hề có một dấu hiệu của sự sống nào cả. Mùi hôi tanh nồng nặc, một vài người không tự chủ được mà phải “gửi tình yêu vào đất”.

Mọi người vẫn chưa hoàn hồn thì bỗng cảm thấy mặt đất rung chuyển. Cảm thấy chuyện không hay chuẩn bị xảy ra, nhóm người Văn Thành tụ lại một điểm. Trong con mắt mọi người lộ ra vẻ lo lắng rõ rệt, duy chỉ có hai người vẫn thản nhiên không mấy may lo lắng. Không ngờ một trong hai người đó lại chính là Lê Hoàng. Mặc dù trên tay lão vẫn đang nắm chặt lấy cây Thương, nhưng lão vẫn nói với mọi người;

“Tất cả đừng lo lắng, theo ta thấy thì đây chỉ là ảo giác thôi. Nhưng mọi người cũng luôn đề cao cảnh giác sẵn sàng chiến đấu.”

Nói xong hắn quay qua phía Thanh Thiện hỏi;

“Tiểu sư phụ! Giờ phải làm thế nào?”

Nghe xong câu hỏi, mọi người xém chút té ngã. Cứ tưởng lão có kinh nghiệm chiến đấu lâu năm thì sẽ có cách giải quyết, ai dè lão lại ý lại cho “tiểu sư phụ” của lão. Không ít người thầm chửi “đúng là lão già vô lại”. Thanh Thiện vẫn đứng im quan sát, hắn chưa có động tĩnh gì vì hắn biết tình trạng hiện tại chưa thể ảnh hưởng gì đến mọi người trong nhóm hơn nữa hắn đang muốn chờ xem còn trò gì hay hơn không.

Bỗng nhiên một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu hắn, nụ cười khinh lại xuất hiện trên môi đầy bí hiểm, mọi người không khỏi thấy kỳ quái trong lòng. Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai mọi người, ngay lập tức lấy Thanh Thiện làm điểm bắt đầu, mọi người di chuyển theo vị trí mà hắn sắp đặt. Thanh Thiện đứng giữa, năm người Văn Thành, Lê Hoàng, Tiến Minh, Đào Văn đứng bao quanh. Những người còn lại cũng vậy, cứ năm người một nhóm đứng theo thứ tự được Thanh Thiện chỉ đạo.

Vì cách sắp xếp vị trí không phức tạp nên mọi người rất nhanh đã ổn định vị trí. Sau đó Thanh Thiện hướng dẫn mọi người di chuyển, ban đầu có chút chưa thành thạo nên có chút gượng gạo. Nhưng tất cả mọi người ở đây đều không phải là những bị thịt cho nên rất nhanh họ đã phối hợp nhuần nhuyễn với nhau. Phải biết rằng ở đây không ai là không có địa vị cao trong xã hội, mà để có được vị trí cao thì cũng có thể thấy được họ là người như thế nào rồi.

Mọi người di chuyển càng ngày càng nhanh, theo những quỹ đạo nhất định. Dị biến bắt đầu xảy ra, không gian xung quanh cũng đang dần xoay chuyển, hình thù vạn vật. Mọi người cũng đã nhận ra sự thay đổi này, trong lòng cũng mừng thầm và càng gia tăng tốc độ di chuyển. Không gian xung quanh bắt đầu có xu hướng bị hút vào giữa, mà trung tâm chính là Thanh Thiện.

Ý tưởng mới hiện lên trong đầu Thanh Thiện chính là “Ngũ hành thương”, hắn thấy mỗi khi làm Ngũ hành thương trong Đan điền vận chuyển thì linh khí xung quanh đều bị hút vào. Hắn chợt nghĩ “liệu một Ngũ hành thương trận lớn vận hành thì sẽ như thế nào?”. Và hắn đã đúng, lực lượng đối phương phát ra bao nhiêu đều bị thu về bấy nhiêu.

Lực lượng thu về ngày càng lớn, những ảo ảnh xung quanh cũng dần tan biến. Lúc này, phía đối phương cũng biết rõ đòn phủ đầu có tính chất thăm dò này đã bị thất bại. Chúng bắt đầu thu lại lực lượng, hồng tính kẻ khác. Bất quá sự việc đã ngoài ý muốn của bọn chúng. Lực lượng vẫn cứ thế ào ào tuôn ra, không thể nào kìm hãm được. Có một vài tên thực lực kém cỏi đã bắt đầu tỏ ra sợ hãi bởi lẽ lực lượng của chúng sắp trở về con số “không” tròn trĩnh rồi, điều này cũng có nghĩa là chúng đang bước chân tới quỹ môn quan rồi.

Và tất nhiên việc này không thể qua khỏi mắt của Thanh Thiện, chính hắn cũng thấy bất ngờ. Không thể ngờ được chỉ là một thoáng ý nghĩ chạy qua hắn đã vô tình tìm ra được một trận thế kinh người này. Chỉ trong một thời gian ngắn đã có vài người thực lực yếu kém đã nằm yên bất động, hồn lìa khỏi xác. Những người còn lại thấy đồng bọn mình chết ngay trước mắt càng thêm hoảng sợ, chưa bao giờ chúng cảm nhận cái chết đến gần như lúc này, một thoáng hối hận muộn màng. Chúng chỉ còn cách cố gắng kiềm chế lực lượng bị mất đi càng ít càng tốt, kéo dài sự sống được phút giây nào quý phút giây đó.

Nội tâm Thanh Thiện cũng chợt dao động, một chút không đành lòng giết chúng. Vậy là hắn lại truyền âm cho mọi người ngừng duy trì trận thế.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Nam Tự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

